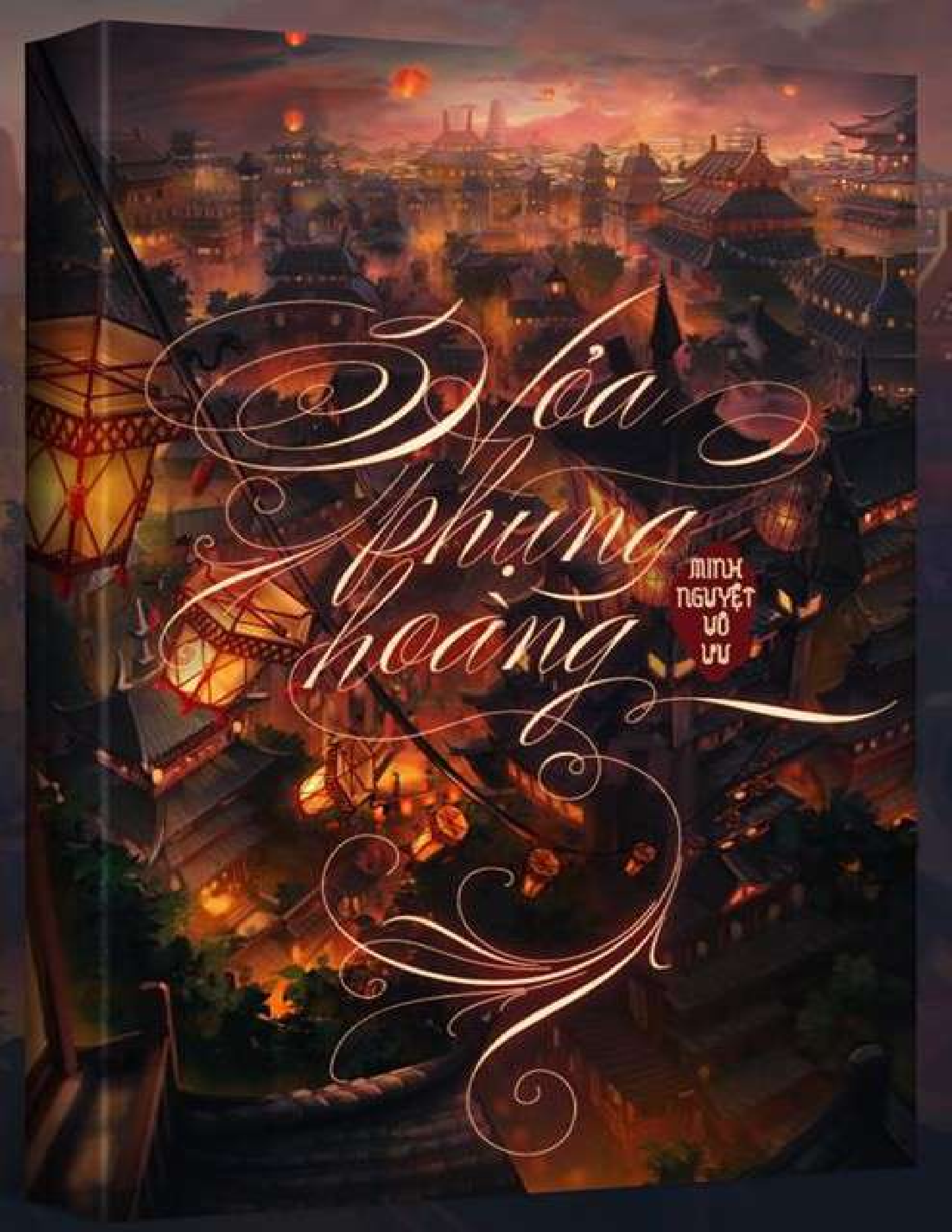
Đóa Phù Hoàng
MINH NGUYỆT VÔ ƯU

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Hỏa Phụng Hoàng Xuất Thế

Chương 2: Đại Yêu Quái

Chương 3: Hồi Ức

Chương 4: Đón Dâu

Chương 5: Tiểu Thất

Chương 6: Gây Họa

Chương 7: Sư Phụ

Chương 8: Trả Thù

Chương 9: Một Chút Mâu Thuẫn

Chương 10: Trộm Tình

Chương 11: Ghen

Chương 12: Dây Dưa (H Nhẹ)

Chương 13: Rời Khỏi Thiên Hoa Sơn

Chương 14: Gặp Lại

Chương 15: Hẹn Hò

Chương 16: Tình Nồng Ý Mật (H+)

Chương 17: Trở Về Thiên Hoa Sơn

Chương 18: Thiên Hậu Đến

Chương 19: Gặp Lại Mẫu Thân

Chương 20: Thay Đổi

Chương 21: Hủy Hôn

Chương 22: Dư Vị Ái Tình (H)

Chương 23: Biến Cố Thiên Hoa Sơn

Câu Chuyện Bị Bẻ Răng Của Tiểu Thất Và Rồng Ngủ Gật

Chương 24: Gặp Lại

Chương 25: Sự Thật

Chương 26: Nước Mắt Của Rồng

Chương 27: Tỉnh Lại

https://thuviensach.vn

Chương 28: Trở Về Thiên Hoa Sơn (H)

Chương 29: Gặp Lại

Chương 30: Dứt Tình

Chương 31: Tình Nồng Ý Mật (H)

Chương 32: Mưu Tính

Chương 33: Đến Bắc Hải

Chương 34: Gặp Lại (H Nhẹ)

Chương 35: Nửa Đêm

Chương 36: Về Huyền Môn Cung

Chương 37: Bão Lòng

Thông Báo

Chương 38: Ghen

Chương 39: Mộng Cảnh

Chương 40: Rời Đi (H)

Chương 41: Đại Náo Thiên Giới

Chương 42: Yêu Thương Lần Nữa (H)

Chương 43: Bị Bắt Cóc

Chương 44: Khổ Hình

Chương 45: Cuộc Đời Vô Thường

Chương 46: Một Kiếp

Chương 47: Trước Khi Chia Ly

Chương 48: Rời Đi (H)

Chương 49: Truy Sát

Chương 50: Hài Tử

Chương 51: Trước Đại Chiến

Chương 52: Từ Biệt

Chương 54: Sự Thật

Chương 55: Cửu Vỹ Hồ

Chương 56: Đến Vạn Trùng Sơn

Phiên Ngoại Và Ebook

Chương 57: Giao Chiến Khốc Liệt

Chương Cuối: Trận Chiến Cuối Cùng - Khởi Đầu Mới (Hoàn)

https://thuviensach.vn

Phiên Ngoại

Ai Đã Đặt Ebook????

Truyện Mới

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Văn Án

Hỏa Phụng Hoàng

Tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu.

Facebook: Minh Nguyệt Vô Ưu

Thể loại: Đam mỹ, huyền huyễn. Mặt than băng sơn Thanh long công x tâm cơ phá phách phụng hoàng thụ, công sủng thụ, sư đồ, niên thượng, trọng sinh, ngược, HE.

Thụ là hoàng tử của thiên giới. Ngày sinh ra mang trong mình vận mệnh Hỏa phụng hoàng. Vì vậy hắn bị mẫu thân xem là tai họa mà giết chết.

Công là đại thống lĩnh của Long tộc. Từ nhỏ hứa hôn cùng công chúa thiên giới. Rước dâu không thành lại nhặt được Hỏa phụng hoàng bé nhỏ, từ đó nuôi lớn và dạy dỗ như đồ nhi. Rồi một ngày đồ nhi trưởng thành, bắt đầu chống đối quyến rũ sư phụ...

Xin vui lòng không reup hoặc chuyển ver dưới mọi hình thức. Nếu có nhu cầu xin inbox tác giả.

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 1: Hỏa Phụng Hoàng Xuất Thế

Đó là một ngày mùa đông lạnh lẽo, nơi nơi đều là màu trắng của tuyết phủ. Không gian khỏa lấp bởi những đợt gió gào thét thấu xương. Dưới mặt đất là hàng dấu chân dài in sâu trên nền tuyết. Một nam nhân hắc bào ướt đẫm nặng nề cõng trên vai mình một nam nhân khác.

"Sư phụ... tuyết năm nay rơi dày quá!"

Nam nhân vừa bước đi vừa nói với thân thể lạnh lẽo trên lưng hắn, dường như y đã rời xa nhân thế từ lúc nào. Cũng không biết hắn đã nhận ra hay chưa, nhưng mà vừa đi vừa nói một mình. Trên gương mặt hắn là những vệt máu khô đặc vì tuyết lạnh.

"Nhiều năm về trước sư phụ từng nói người đi trong tuyết nhất định sẽ lạnh, khi đó ta còn cho là không phải. Sư phụ xem, hiện tại quả nhiên đúng như lời ta nói. Một chút lạnh lẽo cũng không có..."

Hắn vừa nói vừa cười cười, đổi lại lời nói của hắn cũng chỉ có âm thanh gió tuyết đang gào thét. Mái tóc đen phủ phục trên người y rũ xuống vai hắn, thỉnh thoảng cọ cọ vào gò má bầm tím của hắn. Hắn vừa cười, mắt chằng chịt tơ máu đỏ tươi. Dường như đang cật lực kiềm xuống cảm xúc đau đớn đang trỗi dậy mạnh mẽ trong tim mình.

"Sư phụ... người cố gắng một chút. Cũng sắp đến nơi rồi!"

Hắn vừa nói vừa nhìn nhìn về phía trước, cách khoảng chừng một dặm có một sườn dốc, leo lên đó thì chính là đỉnh của Vạn Trùng Sơn.

https://thuviensach.vn

Khi sắp lên dốc, hắn cẩn thận dùng một sợi dây buộc chặt hai người lại với nhau rồi từ từ leo lên. Đến nơi, hắn cùng thi thể của sư phụ mình ngã xuống đất. Hắn nằm trên nền tuyết lạnh mà thở hắt ra. Trong gió tuyết thấy rõ làn khí mỏng manh từ miệng hắn. Hắn mở dây cột trên lưng ra, rồi nằm ngửa hướng ánh mắt ảm đảm nhìn về phía bầu trời với những đám mây trắng bay bồng bềnh, và những bông tuyết từ trên cao nặng nề đáp xuống mặt.

Hắn bỗng dưng nghiêng người qua, kéo lấy cánh tay sư phụ đặt trên tuyết, còn mình thì nằm vào hõm vai y. Chân tay lạnh lẽo cũng ôm lấy thân thể y.

Lúc này, từ khóe mắt hắn chảy ra hai hàng lệ. Nước mắt vừa rời khỏi cằm liền đóng băng, thành những hình thù kỳ dị trên gò má hắn. Hắn nhìn nam nhân bên cạnh, bàn tay nâng lên khẽ vuốt ve ngũ quan y.

"Sư phụ... ta hối hận rồi. Ta trước đây không nên mắng sư phụ, càng không nên làm những chuyện nghịch thiên, hại sư phụ nhiều lần khổ sở... Sư phụ, trăm sai ngàn sai cũng là ta sai."

Hắn vừa nói bỗng dưng một dòng máu tươi từ khóe môi chảy tràn xuống ngực áo màu trắng của y, bất quá hắn không để ý lắm. Ấn ký hình cánh phượng hoàng dưới đuôi mắt hắn bỗng rực sáng, hắn thấy đầu mình từng trận nhói đau thì vùi đầu vào gáy y dụi dụi mấy cái.

"Sư phụ, ta đau lắm... rất đau!"

Hắn vừa nói vừa lấy bàn tay lạnh lẽo của y áp lên má mình, tựa như những ngày xưa lúc hai người còn bên cạnh nhau, mỗi lần hắn đau y đều áp tay lên má hắn yêu chiều. Chỉ là lần đó rất ấm, còn hiện tại hắn chỉ cảm thấy giống như một tảng băng đang chạm vào má mình khiến hắn bật khóc.

"Sư phụ, ta sai rồi! Ta thật sự sai rồi. Sư phụ, chúng ta có thể làm lại hay không? Có thể không?"

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, trong gió tuyết ngút ngàn cũng không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì nữa, hai thân thể nhanh chóng vùi chôn dưới làn tuyết lạnh của mùa đông dãy Vạn Trùng Sơn. Ánh sáng mặt trời cuối cùng cũng vụt tắt, nơi đây sớm chỉ còn lại một mảnh tối tăm lạnh lẽo.

***

Một vạn năm trước, thuở hồng hoang trời đất hỗn mang với nhân thần và ác quỷ hoành hành. Trải qua vạn năm biến hóa, thiên hạ chia thành bốn cõi thiên giới, thần giới, hạ giới và ma giới.

Rất nhiều năm về trước, vương gia thiên giới là Cố Kiệt Nhân dùng Xích Quỷ kiếm mưu đoạt thiên hạ, nhưng đã bị phu phụ Hoàng Tĩnh Đình và Hứa Thiên Châu ngăn cản. Sau khi phong ấn Xích Quỷ kiếm thì cả hai biệt tích giang hồ. Còn Hỏa phụng hoàng từng trấn giữ Xích Quỷ kiếm cũng đã niết bàn tại Vạn Trùng Sơn. Sau đó trên thế gian đã không còn bất kỳ Hỏa phụng hoàng nào nữa.

Rất nhiều năm về sau, thiên hạ sống trong thái bình thịnh trị. Lúc này, người đứng đầu thiên giới là thiên đế Vũ Bình Nguyên.

***

Đó là một ngày đông giá rét, thiên hậu Minh Kính Hà chuẩn bị chuyển dạ hạ sinh hài tử. Theo như lời y tiên thì nàng mang song bào thai. Một tiểu hoàng tử và một công chúa.

Minh Kính Hà là công chúa của Phụng tộc trứ danh thiên hạ. Từ sau khi Hỏa phụng hoàng niết bàn thì Phụng tộc của các nàng cũng được nạp vào thành thần chúng tiên. Năm xưa gả cho Vũ Bình Nguyên chính là cơ duyên xảo hợp, cũng là trai tài gái sắc.

Lúc này phụ thân của Minh Kính Hà là Minh Kính Bắc đang ngồi trong thư phòng, bên cạnh hắn chính là thuộc hạ thân tính nhiều năm.

https://thuviensach.vn

"Chủ tử. Thiên hậu đã sắp sinh long tử. Nhiều năm nay thiên đế vẫn chưa có nhi tử nào. Nhưng mà truyền thuyết đó, chỉ e..."

"Phúc Di, đừng nói nữa!"

"...Dạ, chủ tử!"

Truyền thuyết mà Phúc Di nói chính là thứ mà cả Phụng tộc đều vô cùng lo sợ. Tuy chỉ là một lời sấm từ hàng ngàn năm trước nhưng ít nhiều khiến cho Minh Kính Bắc phải lo lắng.

Truyền thuyết nói rằng, Phụng tộc sẽ sinh ra một nam tử với ấn ký màu đỏ trên mặt. Chính là dấu hiệu của Hỏa phụng hoàng. Hỏa phụng hoàng là linh vật bất kham tàn ác. Năm xưa trước khi trở thành linh vật trấn giữ Xích Quỷ kiếm, thì nó đã gây không biết bao nhiêu tai họa. Cho đến khi bị Điểu Chi Vương thuần phục. Nhưng truyền thuyết nói rằng, người nào mang trong mình thiên mệnh của Hỏa phụng hoàng, nhất định sinh ra sẽ hủy diệt chúng sinh. Và quan trọng, nó sẽ được sinh ra vào mùa đông.

Hàng ngàn năm nay nữ nhân của Phụng tộc sinh con đều chưa từng sinh vào mùa đông vì đặc điểm của giống loài, chỉ duy nhất Minh Kính Hà. Hiện tại không chỉ Minh Kính Bắc bất an, mà ngay cả thiên đế Vũ Bình Nguyên cũng đứng ngồi không yên.

Hiện tại hắn đang ngồi trên ghế rồng, chờ đợi tin tức từ chỗ của thiên hậu. Nghe nói là một cặp trai gái. Sở dĩ 'nghe nói' là bởi vì y tiên bắt không ra hỷ mạch, song bào thai này vô cùng đặc biệt, y tiên có tài giỏi vô song vẫn không thể cho ra kết quả chính xác.

Nhưng mà Phán tiên là người nắm giữ đường chỉ sinh mệnh của nhân sinh nói rằng, một trong song bào thai này sẽ được gả cho đại thống lĩnh của Long tộc ở phía đông.

https://thuviensach.vn

Long tộc nhiều năm nay không qua lại với thiên giới, nhưng mỗi lần thiên hạ có biến cố, đại thống lĩnh của Long tộc là Hoàng Thiên Ngạo nhất định giáng thế trừ yêu diệt ma. Y hiện tại chính là kẻ mạnh nhất trên thế gian này, khiến ai nấy nghe thấy đều khiếp sợ. Kể cả ma giới cũng không dám léo hánh đến. Nhiều năm nay, cuộc chiến giữa tam giới và ma giới không hồi kết, nhưng bọn họ không một ai dám động đến Long tộc.

Chỉ là y bình thường ở Thiên Hoa sơn, cũng ít khi xuất đầu lộ diện, nên người ta gọi y là rồng ẩn mình. Có điều rồng ẩn mình này chỉ cần tỉnh giấc liền khiến cho nơi nơi đều im hơi lặng tiếng.

Những kẻ mà y muốn đương nhiên không thể không dâng, kể cả có là công chúa của thiên giới. Rất nhiều năm về trước, vì để ổn định sức mạnh thiên giới, giữa thiên đế nhiều đời trước đã hứa gả công chúa đầu tiên của mình sinh ra cho Long tộc để duy trì nòi giống. Vì Long tộc không hề có nữ nhi. Đổi lại chính là sự bảo hộ của loài rồng. Chỉ cần thiên giới gặp nguy thì đại thống lĩnh sẽ xuất hiện để bảo vệ bọn họ.

Nhưng đại thống lĩnh nhiều đời trước của Long tộc đã niết bàn, hiện tại Hoàng Thiên Ngạo chính là đại thống lĩnh. Nhưng mà nhiều năm nay thiên giới chưa sinh hạ ra công chúa, nên y vẫn còn cô độc một mình.

Hiện tại, theo lời của Phán tiên thì chỉ còn hai canh giờ nữa công chúa sẽ xuất thế. Ngay lúc công chúa vừa ra đời thì Ngâm Tuyết sứ giả của Long tộc sẽ đến mang người đi.

"Bẩm thiên đế, sứ giả của Long tộc đã đến!"

Vũ Bình Nguyên nghe xong thì khẽ nhíu mày thành hàng. Người này đến nhi nữ mình còn chưa kịp thấy mặt, đã muốn đến bắt vợ rồi hay sao? Chẳng khác nào không để lại cho bọn họ một chút mặt mũi.

"Tiếp đãi sứ giả thật cẩn thận!"

https://thuviensach.vn

"Dạ, thiên đế!"

Lính canh vừa ra ngoài Vũ Bình Nguyên khẽ siết chặt tay lại thành quyền. Lời sấm năm đó hắn cũng vô cùng lo lắng, chỉ sợ trên người của hoàng tử có một cái dấu thì e là cái mạng nhỏ của nó cũng khó bảo toàn.

Lúc này tại cấm cung thiên hậu Minh Kính Hà đã có dấu hiệu sinh. Nàng vô cùng kiều diễm trong bộ y phục hồng nhạt. Tóc xõa dài như tảo biển, mắt phượng mày ngài. Trên đỉnh giường treo một mảnh vải lụa, nàng nắm lấy mảnh vải gào thét. Nước mắt cùng tóc mai thành một mảnh nhập nhằng trên mặt.

"A..."

"Nương nương cố thêm chút nữa, nương nương!"

Y tiên một bên vận khí hỗ trợ nàng. Minh Kính Hà cắn môi đến bật máu, gian nan dùng hết sức bình sinh của mình.

"Oa... oa... oa..."

"Là tiểu hoàng tử thưa nương nương!"

Y tiên vừa dứt lời liền mang ra một đứa trẻ, một bên cung nữ đỡ lấy bọc vào tấm chăn.

"Hoàng tử... mặt hoàng tử... a..."

Minh Kính Hà khó nhọc thều thào.

"Nương nương an tâm. Hoàng tử không vấn đề, vô cùng anh tuấn!"

Minh Kính Hà liền như trút xuống gánh nặng. Như vậy là nàng không sinh ra Hỏa phụng hoàng. Còn lại công chúa trong bụng khiến nàng an tâm. Bất quá, tiểu công chúa có vẻ khá bướng bỉnh, không như huynh trưởng

https://thuviensach.vn

của mình dễ dàng chui ra. Bên trong hài tử gò lên một cái làm bụng Minh Kính Hà như muốn nứt ra. Nàng vô cùng đau đớn, nước mắt chảy đầm đìa trên gò má diễm lệ.

"A..."

"Nương nương cố gắng một chút!"

Trong cuộc đời của y tiên, đã nhìn bao nhiêu hài tử được sinh ra, bất quá hắn chưa từng nhìn thấy đứa trẻ nào khó chịu như tiểu công chúa.

"Phía thiên hậu có tin tức gì chưa?"

"Bẩm thiên đế, tiểu công chúa vẫn chưa chịu ra ngoài!"

Vũ Bình Nguyên vô cùng sốt ruột, tiểu hoàng tử đã ra đời rồi, vì cái gì gần một canh giờ rồi công chúa vẫn chưa ra chứ?

"A!!!!!!!!"

Phía cấm cung Minh Kính Hà vẫn không ngừng vang lên tiếng la hét. Nàng dùng tiên khí ép đứa trẻ ra nhưng dường như có thứ gì đó giống như móng vuốt bám trụ vào thành bụng nàng. Máu bên dưới tuôn ra xối xả khiến y tiên cảm thấy bất an.

"Nương nương, cố dùng thêm sức!"

"Ưm... ư..."

Minh Kính Hà gồng sức, cả thân trên bám vào mảnh vải lụa nâng người dậy. Bỗng một luồng hỏa khí vụt ra, xung quanh cấm cung hơi nóng mù mịt. Cung nữ một trận kinh hãi. Thiên giới khẽ rung chuyển một cái làm mọi người không khỏi nhìn nhau.

"Oa... oa... oa..."

https://thuviensach.vn

Tiếng khóc như xé toạc cả không gian. Y tiên nhìn đứa trẻ trong tay mình, bất giác toàn thân chấn động.

"Y tiên... công chúa, công chúa sao rồi?"

Minh Kính Hà nhìn thấy vẻ kinh hoảng của y tiên liền lồm cồm bò dậy.

"Nương nương... nương nương... đứa trẻ..."

Y tiên vừa nói vừa mang đứa nhỏ đến trước mặt Minh Kính Hà, nàng vừa nhìn thấy liền há hốc mồm, mắt trợn trừng. Đứa trẻ không phải là công chúa mà là một tiểu hoàng tử. Dưới đuôi mắt đứa nhỏ còn có một ấn ký hình cánh phụng hoàng đỏ rực tựa màu lửa lúc ẩn lúc hiện. Bàn tay nó tất cả đều là móng vuốt sắc nhọn hoàng kim khiến nàng kinh hãi. Trên móng vuốt còn vương cả máu thịt của nàng khi nãy. Quả nhiên chính là Hỏa phụng hoàng!

"Nương nương..."

Cung nữ thiếp thân gọi nàng một tiếng nhưng Minh Kính Hà không để ý đến, nàng nhìn đứa trẻ thêm một lúc nhưng không chạm vào nó. Nàng ngẩng mặt nhìn y tiên.

"Ngươi... biết phải thế nào chứ?"

"Dạ?"

"Chuyện này... không được nói lại với bất kỳ ai!"

"Vậy còn song bào thai?"

"Nói là... công chúa mạng khổ đã quy tiên!"

Dứt lời, Minh Kính Hà bỗng vươn tay lên dứt khoát đánh xuống một chưởng. Đứa trẻ liền khóc ré lên, đoạn khí rồi im bặt. Minh Kính Hà nhắm

https://thuviensach.vn

nghiền mắt cắn vào môi mình một cái. Đứa trẻ là hài tử của nàng, cũng là máu thịt do nàng sinh ra. Nhưng nó lại là Hỏa phụng hoàng trong truyền thuyết. Sấm truyền là một chuyện, việc nó hủy hoại chúng sinh thì còn chưa ai chắc chắn được. Nhưng chỉ riêng với danh phận Hỏa phụng hoàng thì nó sẽ hủy hoại tương lai của nàng. Nàng làm thiên hậu đã nhiều năm, nhưng mà thiên đế ngoài nàng thì vẫn còn có nhiều tì thiếp khác. Nàng không thể để địa vị của mình bị lung lay, càng không thể để Phụng tộc của nàng bị ảnh hưởng. Nàng là trưởng công chúa của Phụng tộc, đương nhiên hiểu rõ trách nhiệm của mình.

Y tiên run run tay kiểm tra lại lần nữa rồi gật đầu với Minh Kính Hà.

"Hoàng tử... đã mất!"

Minh Kính Hà từ từ mở mắt ra, đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu của nàng khẽ liếc nhìn hài tử còn đỏ hỏn trên tay y tiên rồi phất tay.

"Đi đi!"

Y tiên bọc thân xác hài tử vào một miếng vải màu đỏ rồi nhanh chóng rời khỏi. Lúc này Minh Kính Hà thất thần trong một lúc tựa lưng vào thành giường. Lát sau nàng nhìn tiểu hoàng tử được cung nữ ôm bên cạnh thì nói một câu.

"Mang hoàng nhi đến đây cho ta!"

"Dạ nương nương!"

Lúc này đứa trẻ được mang đến, nàng vươn tay ôm lấy rồi nhìn nó một lúc lâu. Trong đôi mắt của nàng chỉ còn lại một mảng trống rỗng.

"Hài nhi, trên đời này ta cũng chỉ có một mình con. Tương lai ta và cả vinh quang của Phụng tộc phải nhờ đến con. Hài nhi của ta!'"

https://thuviensach.vn

Nàng vừa nói vừa ôm lấy tiểu hoàng tử vào lòng, rồi nhìn đến bàn tay lúc nãy đã đánh chết đứa con khác của mình mà nhất thời toàn thân run rẩy.

Mùa đông năm đó thiên giới thông báo toàn thể chúng sinh, thiên hậu nương nương hạ sinh tiểu hoàng tử và một tiểu công chúa. Nhưng công chúa bất hạnh đã đoạn tiên khí, cho nên hôn sự giữa tiểu công chúa và đại thống lĩnh của Long tộc phải chờ đến công chúa thứ hai ra đời. Còn tiểu hoàng tử gọi là Vũ Triệt. Qua đại lễ trưởng thành sẽ sắc phong thái tử. Thiên giới tổ chức đại yến tiệc ăn mừng mười ngày mười đêm, chào đón hoàng tử đầu tiên của Thiên giới ra đời.

***

Lúc này tại ngọn núi phía đông gần Vạn Trùng Sơn, y tiên run run nhìn đứa trẻ đang giữ kín trong chiếc chăn mà nhất thời không rõ tư vị gì. Nơi này hàng vạn năm về trước là nơi Hỏa phụng hoàng trấn giữ Xích Quỷ kiếm, cho đến khi phu phụ Hứa Thiên Châu và Hoàng Tĩnh Đình đến giải phong ấn, sau đó chính nơi này cũng là chỗ Hỏa phụng hoàng niết bàn. Cho nên mang tiểu hoàng tử có thiên mệnh Hỏa phụng hoàng đến đây chính là phù hợp nhất. Trước đây nơi này thuộc về cõi thần, nhưng sau hàng vạn năm biến đổi đã trở thành một ngọn núi cấm của nhân gian.

"Tiểu hoàng tử, truyền thuyết gì đó lão phu không tin, nhưng mà thiên mệnh khó cãi, ngươi sinh ra đã là mạng khổ. Chỉ mong kiếp sau có thể đầu thai thành một con người bình thường. Tiên gia... không thích hợp với ngươi!"

Dứt lời y tiên từ đặt đứa nhỏ vào một hốc đá, rồi hất tay một cái, một lớp băng tuyết dày liền phủ lên hốc đá. Nhanh chóng vết tích đứa nhỏ bên dưới hốc đá cũng không còn.

Tối ngày hôm đó, có một người người thợ săn họ Hứa đi ngang, bất giác nhìn thấy ở một góc của dãy Vạn Trùng Sơn phát sáng, liền chạy đến đó thì

https://thuviensach.vn

nhìn thấy một đứa trẻ nằm trên mặt đất đang ngậm ngón tay mình.

Trời lạnh như vậy, xung quanh đều là tuyết phủ, chỉ riêng xung quanh đứa trẻ hoàn toàn khô ráo, một chút tuyết đọng cũng không có. Đứa trẻ giương đôi mắt đen lay láy nhìn người thợ săn rồi cười cười lấy lòng. Bất giác người thợ săn tiến đến ôm lấy đứa trẻ mang lên.

"Hài tử, ngươi từ đâu đến? Là con cái nhà ai? Vì sao có người nhẫn tâm để ngươi ở giữa trời đông lạnh giá thế này chứ?"

Người thợ săn nhìn nhìn xung quanh rồi cởi lấy chiếc áo choàng khoác trên người mà bọc thêm vào cho đứa trẻ, sau đó từ từ đạp tuyết rời đi.

***

Ba năm sau,

"Yêu quái, yêu quái!"

Trong ngôi làng nhỏ dưới chân Vạn Trùng Sơn có tiếng thét thất thanh của quan binh. Bọn chúng hôm nay đến trấn áp bắt bớ dân chúng làm nô dịch, khuân đá xây dựng trường thành ở biên giới. Mấy năm nay triều đình chiến tranh liên miên. Miễn là đàn ông, nếu không có mười lượng đóng cho bọn chúng thì không phân biệt già trẻ lớn bé, từ mười tuổi đều phải đi.

Lúc này nhà họ Hứa chỉ có một mình Hứa thợ săn năm nay đã ngoài năm mươi tuổi và người mẹ già đang bị bệnh nằm trên giường cùng với đứa con nhỏ mới ba tuổi. Nhà quá nghèo nên bọn họ không đủ ngân lượng chuộc thân, thành ra quan binh đến đây bắt người. Mặc kệ Hứa thợ săn và mẫu thân già yếu quỳ dưới đất cầu xin, bọn chúng vẫn bắt người.

Sau khi một già một trẻ kháng cự thì bị đánh đến chảy máu. Hứa thợ săn bị đâm một nhát vào bụng. Hàng xóm đều nghe thấy, bất quá bọn họ không

https://thuviensach.vn

ai dám léo hánh đến. Bởi vì thời buổi này không có bất kỳ nhà nào dám đối nghịch cùng quan binh.

"Yêu quái, yêu quái!!!!!!!"

Bỗng dưng người xung quanh chỉ kịp nghe thấy tiếng hét thất thanh của quan binh, ngó đầu ra xem thì nhìn thấy xác người nằm ngổn ngang ở trước ngõ nhà Hứa thợ săn. Một tên lính thoát được chạy ra nhưng bụng của hắn bị một cái gì đó đâm trúng, máu chảy đầm đìa đến ruột cũng lộ ra ngoài.

Sau khi không còn âm thanh nào vang lên nữa thì một người hàng xóm mới dám đi qua. Cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh hãi, chỉ biết chôn chân tại chỗ há hốc mồm.

Đứa bé ba tuổi ba năm trước Hứa thợ săn mang về đang ngồi dưới đất, trên miệng của nó đầy máu tươi. Hắn có thể nhìn thấy máu dính trên răng của nó, từng chiếc răng sắc nhọn. Tay của nó đang đâm vào cổ một quan binh, móng tay đầy móng vuốt màu vàng kim.

Người hàng xóm liền ngất xỉu. Sau khi tỉnh dậy thì nghe nói đứa trẻ đã biến mất không tung tích, còn Hứa thợ săn cùng mẹ mình cũng bị quan binh bắt đi. Bọn họ đều nói đứa trẻ đó chính là yêu quái, nhưng lại là một con yêu quái biết báo ân. Nó đã ra tay cứu hai mẹ con Hứa thợ săn, bất quá sau đó thì cũng mang về cho bọn họ tai họa khác.

Bây giờ nó đã đi mất, cả nhà Hứa thợ săn bị tra tấn tàn nhẫn nhưng vẫn kín miệng không khai ra bất kỳ thứ gì. Hiện tại đang bị tống giam trong ngục.

***

Đó là một ngày mùa xuân của tháng ba. Ngâm Tuyết sứ giả của Long tộc trên đường đến Ân Sơn đài đón sáu đệ tử của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo trở về. Bọn họ gần nửa tháng qua đã đến Ân Sơn đài để giúp đỡ đài

https://thuviensach.vn

chủ rèn luyện pháp khí. Đài chủ của Ân Sơn đài là Ân Sơn Tây Xương, trước đây cũng là một trong những đệ tử của đại thống lĩnh đã thành danh trở về kế thừa sự nghiệp của gia tộc Ân Sơn, trừ ma diệt yêu.

Ân Sơn Tây Xương tiếp đãi Ngâm Tuyết vô cùng chu đáo, nhiều lần mời hắn ở lại đây thêm vài ngày cùng thưởng hoa xuân nhưng bị từ chối. Ngâm Tuyết vừa mang tiếng là sứ giả, nhưng lại là một trong những thuộc hạ thân cận bên cạnh đại thống lĩnh. Cho nên Ân Sơn Tây Xương cũng vô cùng nể trọng.

Trên đường đằng vân trở về, bất giác chiếc chuông trên thanh kiếm của Ngâm Tuyết kêu vang. Sáu đệ tử đồng loạt quay lại nhìn hắn.

"Ngâm thúc!"

"Ừm."

Hắn gật đầu một cái, đại đệ tử là Kiếm Phong Chi chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầng mây. Sau đó trong tích tắc quay trở lại, trên mặt có chút thảng thốt.

"Có chuyện gì?"

"Ngâm thúc, bên dưới có một tiểu yêu quái, không rõ là thứ gì. Toàn thân có hỏa quang bao bọc không thể tiến đến gần."

"Hửm?"

Ngâm Tuyết nghe thấy thì phất tay một cái, lập tức toàn bộ đệ tử đều bay theo. Khi đến nơi liền nhìn thấy một tiểu yêu quái hình hài như đứa trẻ khoảng chừng ba bốn tuổi đang nằm sấp trên mặt đất. Dường như đã bất tỉnh. Tay chân đều là móng vuốt dính đầy máu đã chuyển sang đen. Gương mặt máu cùng bùn đất hòa thành một mớ hỗn độn.

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết nhìn thấy thì từ từ tiến đến gần, bất quá hỏa khí từ người đứa bé phát ra quá mạnh khiến hắn không thể bình thường mà xông đến.

"Nó là thứ gì? Đệ chưa từng nhìn thấy một thứ có sức mạnh như vậy."

"Ta cũng vậy..."

Xung quanh các đệ tử xôn xao, Ngâm Tuyết vung tay lên niệm chú, liền hiện ra một tấm vải lụa màu trắng tuyết. Đây chính là vải được dệt từ thiên tằm ngàn năm, có tác dụng chặn hỏa khí.

Ngâm Tuyết phất tay một cái tấm vải liền rơi lên người tiểu yêu quái. Hắn tiến đến khẽ nâng mặt nó lên liền nhìn thấy dấu ấn ký màu đỏ đang lặn dần ở đuôi mắt trái mà không khỏi ánh mắt tối sầm lại. Một lúc sau bỗng dưng hắn bọc đứa trẻ lại bế lên tay.

"Ngâm thúc..."

Kiếm Phong Chi nhíu mày khó hiểu nhìn Ngâm Tuyết. Nếu đã là yêu quái vì sao không giết, bế lên tay làm gì chứ?

"Trở về!"

Bọn họ đồng loạt nhìn nhau một lúc nhưng cũng không hỏi nhiều. Ngâm Tuyết từ trước đến nay vô cùng ít nói, không nên chọc hắn, nếu không lúc trở về nhất định sẽ ăn không ít khổ.

***

Lúc này tại đỉnh Thiên Hoa sơn, dù đã là tháng ba nhưng tuyết vẫn rơi dày đặc, mây giăng mờ ảo, tiên khí mịt mờ. Ngự tại đỉnh núi là một tòa cung điện được bao bọc bởi trường thành vững chắc, bên trong là hàng ngàn dãy phòng nguy nga tráng lệ. Giữa nền tuyết trắng càng tăng thêm vẻ đơn độc trơ trọi của nó.

https://thuviensach.vn

Dưới quảng trường lớn hàng trăm đệ tử đang luyện kiếm trận nhưng không khí hoàn toàn tĩnh lặng. Bởi vì đại thống lĩnh của bọn họ không thích ồn ào, hiện tại chính là ngày y vô cùng khó chịu. Mùa xuân là mùa y động dục, nhưng gần ngàn năm nay vẫn chưa nạp được thê tử, cho nên y càng lúc càng trở nên vô cùng khó chịu.

Hiện tại, người phụ trách nấu nướng là Linh Hy vừa rời khỏi phòng của đại thống lĩnh, trên tay là một mâm thức ăn còn nguyên. Vừa ra ngoài liền bắt gặp đoàn người của Ngâm Tuyết vừa trở về.

Kiếm Phong Chi nhìn thấy Linh Hy mang thức ăn ra thì tiến đến hỏi.

"Sư phụ không ăn uống gì sao?"

Linh Hy rầu rĩ lắc đầu.

"Không ăn!"

"Đổi thực đơn chưa?"

"Phong Chi, ngươi nghĩ ta là đầu bếp vô danh hay sao? Còn dám nghi ngờ thực đơn của ta?"

"Vậy thì không có. Bất quá... vì sao còn không có ăn chứ?"

"Ngươi tìm công chúa về đây cho đại thống lĩnh, ngài nhất định ăn!"

Phong Chi nghe thấy thì trán toàn là hắc tuyến.

"Công chúa dù có cũng phải đợi nuôi lớn. Có thể ăn liền hay sao?"

"Ý ta là ăn cơm! Phong Chi... ngươi gặp cái tên Ân Sơn Tây Xương đó mới có nửa tháng thì đầu còn đen hơn hắn? Bị lây nhiễm rồi đi?"

"Hừ. Không được nói xấu hắn!"

https://thuviensach.vn

Hai bên trừng mắt qua lại một lúc, Phong Chi tiếp tục.

"Sư phụ nhịn ăn mấy ngày rồi?"

"Nửa tháng!"

Phong Chi không khỏi ngẩng đầu nhìn những hạt tuyết lạnh lẽo trên đầu mà chán nản.

"Vậy tuyết cũng rơi nửa tháng rồi đi? Nhân gian thì toàn là hoa thơm. Còn ở đây chỉ có tuyết..."

"Ngươi trách đại thống lĩnh? Bảo người của thiên giới sinh cho ngài một công chúa thì tuyết sẽ ngừng rơi, bốn mùa hoa nở. Hừ!"

Dứt lời, Linh Hy liền nhanh chóng rời đi. Ở Thiên Hoa sơn này thời tiết sẽ dựa vào tâm tình của đại thống lĩnh. Vậy là bọn họ đã rất nhiều năm nay chỉ nhìn thấy một nơi đầy tuyết trắng.

Ngâm Tuyết sau khi đặt tiểu yêu quái trong phòng mình thì đến thẳng phòng của Hoàng Thiên Ngạo. Trước cửa phòng có hai lính canh gác. Nhìn thấy hắn lính gác liền lên tiếng.

"Đại thống lĩnh, Ngâm sứ giả đã trở về!"

Bên trong thật lâu cũng chưa nghe thấy ai trả lời. Lính canh và Ngâm Tuyết nhìn nhau. Bỗng dưng nghe một tiếng 'hừ' nhẹ, sau đó nghe một giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên.

"Tiến vào!"

Ngâm Tuyết liền đẩy cửa bước vào, sau đó lính canh cũng nhanh chóng đóng cửa lại. Toàn bộ vật dụng trong phòng đều đã bị đóng băng.

https://thuviensach.vn

Bên trong giường lớn màu vàng là một con rồng trắng với những chiếc vảy xanh nước biển khổng lồ đang cuộn mình nằm trên giường. Mắt Thanh long nhắm nghiền lại, hai chiếc sừng màu xanh chễm chệ trên đỉnh đầu lấp lánh ánh bạc.

Nhìn thấy hình dạng này của đại thống lĩnh nhất thời Ngâm Tuyết mắt hơi trầm xuống một chút. Bình thường đại thống lĩnh của hắn rất hiếm khi hóa rồng, trừ khi là hàn khí trong người đã đạt đến đỉnh điểm. Nếu như không khống chế được e là tất cả cỏ cây của Thiên Hoa sơn sẽ sớm hóa thành băng.

"Đại thống lĩnh, hôm nay trong lúc trở về thuộc hạ đã mang theo một thứ."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn im lìm nhắm mắt, Ngâm Tuyết nuốt xuống một cái rồi tiếp tục.

"Hỏa phụng hoàng!"

Bất giác mắt rồng mở ra, đó là một con mắt màu đỏ tươi nhìn như hai hòn máu khiến Ngâm Tuyết khẽ rùng mình. Theo đại thống lĩnh rất nhiều năm, cũng chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt ẩn chứa lửa giận mịt mù đến như vậy.

"Mang đến đây!"

"Dạ?... Dạ!"

Ngâm Tuyết hơi sửng sốt một chút, nhưng có lẽ hàn khí trong người của đại thống lĩnh đã không thể khống chế nên ngài mới gấp gáp như vậy.

Chỉ trong tích tắc, Ngâm Tuyết đã ôm tiểu yêu quái vào phòng đặt trên giường Hoàng Thiên Ngạo.

https://thuviensach.vn

"Ra ngoài đi!"

"Dạ, đại thống lĩnh!"

Sau khi Ngâm Tuyết lui ra thì Hoàng Thiên Ngạo cúi đầu nhìn xuống gương mặt tiểu yêu quái. Bất giác y giơ vuốt rồng lên quét qua mặt nó một cái liền lộ ra gương mặt sạch sẽ tinh khôi. Đó là một đứa trẻ vô cùng dễ thương, chỉ là răng nanh lộ ra có chút dữ tợn.

Hoàng Thiên Ngạo nhắm nghiền mắt lại thổi ra một làn khí mỏng vào tiểu yêu quái. Như cảm nhận thân thể chủ nhân bị tấn công, bất giác ấn ký dưới đuôi mắt đứa nhỏ hiện lên một màu đỏ rực, hỏa khí liền phụt ra bao bọc lấy cả hai người. Nếu là người bình thường thì đã bị hỏa khí đốt chết. Nhưng Hoàng Thiên Ngạo nheo mắt khàn khàn giọng.

"Hỏa phụng hoàng... hay lắm!"

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo liền cuộn thân rồng lại, tiểu yêu quái liền chôn dưới thân y. Hoàng Thiên Ngạo phất tay một cái tạo thành một phong ấn xung quanh toàn bộ căn phòng, sau đó bắt đầu vận khí.

Y từ từ phóng hàn khí tích tụ nhiều năm trong người ra, tất cả đều được hỏa khí hóa giải. Nhưng y biết Hỏa phụng hoàng này còn là một đứa trẻ, hiện tại tiên khí còn rất yếu ớt, cho nên y chỉ có thể hóa giải được một phần nhỏ hàn khí trong người mình mà thôi. Nếu như dạy dỗ đứa trẻ này tu dưỡng tốt một chút thì trong vòng vài năm sau Thiên Hoa sơn của y không lo sẽ không có hoa nở. Cho đến khi chờ đợi công chúa xuất hiện. Hoàng Thiên Ngạo nghĩ đến đó thì khẽ hài lòng.

***

Sáng hôm sau, Hoàng Thiên Ngạo thức dậy thì nhìn thấy tiểu yêu quái đang ngồi bên gối mình, nhe chiếc răng nanh nhỏ nhai nhai cạp cạp sừng rồng trên đầu y. Y liền vươn tay ôm lấy tiểu yêu quái bế xuống. Lúc này y

https://thuviensach.vn

đã hiện hình là người. Mái tóc đen dài xõa trên giường, toàn thân cao lớn uy vũ, chân mày đậm tựa nét vẽ, mũi cao thẳng tắp, môi mỏng nhạt màu hơi nhếch lên. Đặc biệt ánh mắt sắc lạnh vô tình nhưng nhìn chung vô cùng anh tuấn.

Tiểu yếu quái giương răng nanh nhỏ phát ra những tiếng 'grừ grừ' nhìn y đầy địch ý. Hoàng Thiên Ngạo không nhanh không chậm bỗng nhiên bóp cái miệng nhỏ lại, sau đó dùng ngón tay của mình sờ sờ hai cái răng nanh sắc bén của tiểu yêu quái.

"Người xấu... người xấu..."

Tiểu yêu quái khẽ giãy giãy miệng phát ra mấy tiếng non nớt vô cùng đáng yêu.

"Rắc!"

Bất giác răng nanh bị bẻ gãy, tiểu yêu quái liền rống lên.

"Oa oa... oa..."

Hoàng Thiên Ngạo mặt lạnh híp mắt nhìn nó. Tay trỏ chỉ vào mũi nó một cái.

"Câm miệng. Nếu không móng tay cũng bẻ!"

Y vừa nói vừa nắm lấy bàn tay nhỏ bé đầy móng vuốt của tiểu yêu quái lên giơ giơ trước mặt.

"Oa..."

Tiếng khóc liền nhỏ dần, bất quá trong mắt của nó lửa giận nồng đậm. Bất giác nó lao đến, trong chớp mắt đâm móng tay vào ngực Hoàng Thiên Ngạo nhưng như chạm phải sắt liền ngã ngửa ra phía sau.

https://thuviensach.vn

Nó không từ bỏ, nghiến răng nghiến lợi, dấu ấn ký trên mặt hiện hiện nhưng rất mờ rồi biến mất, nó không thể phóng hỏa khí. Có lẽ, đêm qua đã bị Hoàng Thiên Ngạo sử dụng quá sức nên hiện tại nó không còn năng lực đó nữa. Đành tiếp tục nhào đến cào cấu trên thân thể Hoàng Thiên Ngạo, đổi lại y chỉ giương ánh mắt lạnh lẽo khinh thường từ trên cao nhìn xuống thân thể nhỏ bé mềm mềm như cục bột nhỏ đang cào loạn trên người mình.

"Thật yếu ớt!"

Dứt lời, bỗng Hoàng Thiên Ngạo xách tiểu yêu quái như xách gà rồi đứng dậy, chỉ trong tích tắc đã xuyên đến phòng của Ngâm Tuyết. Hắn đang một bộ dạng vô cùng mất hình tượng ngồi chồm hổm trên ghế cầm đùi gà nhai đến miệng bóng trứ dầu mỡ. Đồ ăn của Linh Hy quả nhiên hợp với hắn. Mấy ngày xuất sơn hắn ăn thứ gì cũng đều giống nhai cỏ.

Nhìn thấy đại thống lĩnh xuất hiện hắn liền sặc một cái đứng lên.

"Giấu vuốt và ấn ký trên mặt nó đi!"

Dứt lời, y ném tiểu yêu quái vào lòng Ngâm Tuyết rồi như khói như sương biến mất. Hắn sau khi nhai tiếp thức ăn trong miệng mình thì cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng hỏi một câu.

"Ăn không?"

Tiểu yêu quái liền nhe răng cười một cái, Ngâm Tuyết suýt nữa thì sặc. Hai khoảng trống chỗ răng nanh là thế nào? Đại thống lĩnh, ngài ra tay thật ác liệt!

Sau khi ăn uống xong, Ngâm Tuyết nhìn nhìn tiểu yêu quái. Quả nhiên, dù là Hỏa phụng hoàng thì vẫn chỉ là một đứa trẻ. Chỉ một chút thức ăn thì đã lấy lòng được nó.

"Ngươi tên gì?"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết trầm ngâm hỏi một câu. Đứa trẻ nhìn cái đùi gà trên tay của Ngâm Tuyết liền chảy nước miếng.

"... Hứa Tư Hàn!"

-------HẾT CHƯƠNG------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 2: Đại Yêu Quái

"Hứa Tư Hàn?"

Ngâm Tuyết thú vị híp mắt nhìn tiểu yêu quái rồi cong khóe môi lên cười.

"Phụ mẫu hắn rất cưng chiều ngươi nên mới đặt cho ngươi một cái tên như vậy đi? Rất tốt!"

Hắn vừa nói vừa nhìn nhìn cái đầu nhỏ vô cùng khả ái đang nhe răng cười. Gò má phấn nộn mềm mềm thật muốn sờ một cái. Bất quá, hắn vẫn nhớ đến tiểu yêu quái này chính là Hỏa phụng hoàng trong truyền thuyết hàng thật giá thật, chẳng những vậy hỏa khí mịt mờ ngày hôm qua Ngâm Tuyết vẫn còn chưa quên đâu. Nhưng mà đây là cơ hội để lấy lòng nó, không phải sao?

Vừa nghĩ Ngâm Tuyết liền cẩn thận giương tay lên từ từ chạm lên đỉnh đầu tiểu yêu quái đang ngây ngô cười hề hề với mình.

"Ui da!"

Kèm theo tiếng hét là cổ tay Ngâm Tuyết bị tiểu yêu quái ngoạm cho một cái. Hắn không thể ngờ được đứa trẻ đáng yêu vừa cười hết sức khả ái với mình khắc trước thì khắc sau đã nhe răng cắn mình không chịu nhả.

"Tiểu tử, buông ra!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết vừa nói vừa giũ giũ nhưng bất lực, răng tiểu yêu quái rất khỏe, thật cắn đau hắn.

"Grừ grừ."

Tiểu yêu quái vừa ngoạm chặt vừa giương đôi mắt đầy địch ý nhìn Ngâm Tuyết. Hắn đành vươn tay còn lại lấy đùi gà đến trước mũi tiểu yêu quái quơ quơ. Nó ngửi thấy mùi thịt thơm phức liền nhả tay hắn ra, chộp lấy đùi gà phóng đến một góc phòng ngồi xuống gặm.

Ngâm Tuyết thành công giải cứu cánh tay của mình, nhìn dấu răng in thành vòng tròn trên cổ tay, có hai chỗ khuyết nơi răng nanh bị mất mà Ngâm Tuyết thật muốn bật cười.

"Giờ thì ta đã hiểu vì sao tiểu tử nhà ngươi bị bẻ răng rồi. Hay lắm, trên đời này kẻ dám cắn đại thống lĩnh chắc cũng chỉ có một mình ngươi, tiểu phụng hoàng!"

Ngâm Tuyết vừa nói vừa âm thầm suy nghĩ. Hỏa phụng hoàng chỉ còn lưu truyền trong truyền thuyết. Hàng nghìn năm về trước Hỏa phụng hoàng duy nhất trên thế gian cũng đã niết bàn. Cho nên sự tàn ác của nó chỉ được lưu lại trong sách vở. Hiện tại hậu nhân xuất hiện trước mắt, cũng chưa biết tương lai bất kham ra sao, nhưng lại vô cùng hoang dại. Nếu sau này không thuần phục được chỉ e sẽ mang đến tai họa cho mình.

Nhưng Hỏa phụng hoàng thì hẳn nhiên là do Phụng tộc sinh ra, nếu vậy thì ai đã sinh ra nó chứ? Phụ mẫu nó ở nơi nào lại để nó lưu lạc cõi trần thế này?

Tiểu yêu quái vẫn ngồi lủi thủi trong góc gặm đùi gà, giống như sợ ai đó giành mất đồ ăn của nó. Nhìn đứa trẻ thế kia, Ngâm Tuyết có thể đoán được nó ít nhiều đã trải qua cuộc sống đói khát thiếu thốn.

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong, tiểu yêu quái không khách khí bắt chước Ngâm Tuyết ngồi chồm hỏm trên bàn nhìn đống xương còn sót lại, dường như muốn xem thử còn bất kỳ cái gì có thể ăn được hay không. Giống như người vừa cắn hắn lúc nãy cũng không phải nó.

Cái tướng nhỏ bé mềm mềm nộn nộn khiến Ngâm Tuyết thật muốn vỗ mông nó một cái, bất quá dấu răng khi nãy đến giờ vẫn còn đau. Ngâm Tuyết xoa xoa tay mình một cái rồi nhìn Tư Hàn.

"Tiểu tử, phụ mẫu của ngươi ở đâu?"

Tiểu yêu quái ngốc lăng nhìn hắn, cái miệng nhỏ hơi mở ra, khoảng trống nơi răng nanh khiến Ngâm Tuyết suýt nữa không ngậm được cười. Thật không giống thứ hung dữ vừa cắn hắn khi nãy chút nào cả.

Tư Hàn nghe hắn hỏi vậy thì tròn xoe đôi mắt, lắc lắc cái đầu nhỏ, môi bĩu bĩu giọng có chút ngọng nghịu.

"Phụ mẫu là cái gì? Không biết..."

Ngâm Tuyết nghe xong thì hơi nhíu mày. Hài tử ngay cả phụ mẫu cũng không biết vậy nó có thể biết cái gì chứ?

"Phụ thân của ngươi, mẫu thân của ngươi ở đâu?"

"Phụ thân?"

Tiểu yêu quái bỗng nhiên mắt trợn lên một cái nhảy xuống đất, lắc lắc cái mông nhỏ lạch bạch chạy ra ngoài, vươn móng đẩy vào cửa nhưng cánh cửa đã bị Ngâm Tuyết dùng tiên thuật khống chế nên nhất thời không nhúc nhích.

"Tiểu tử, ngươi đi đâu đó?"

https://thuviensach.vn

Không mở được cửa tiểu yêu quái dường như trở nên nóng nảy, nó cào loạn lên thành cửa liền để lại những vết trầy rất sâu. Nó nghiến răng nghiến lợi phồng má, dưới đuôi mắt cánh phụng hoàng đỏ ửng lại hiện lên nhưng nhanh chóng lặn mất. Nó gào lên.

"Phụ thân phụ thân, người xấu..."

Nhìn thấy ấn ký trên mặt từ từ lặn xuống, hỏa khí vô cùng yếu ớt, không giống như lúc vừa mang nó về, khiến Ngâm Tuyết không khỏi âm thầm chán nản trong lòng.

"Đại thống lĩnh, Hỏa phụng hoàng chỉ là một đứa trẻ, ngài trong một đêm có thể ăn sạch sẽ như vậy hay sao chứ?"

Vừa mắng chửi đại thống lĩnh trong lòng vừa nhìn dấu vuốt của tiểu yêu quái trên cửa mà Ngâm Tuyết lần nữa rầu rĩ. Xem ra những ngày tháng sắp tới nuôi đứa trẻ này cũng sẽ không dễ dàng gì. Tiểu yêu quái nói năng chưa rành mạch, thậm chí còn có vài chữ ngọng nghịu nhưng Ngâm Tuyết vẫn hiểu ra ý tứ của nó.

"Ý của ngươi là phụ thân ngươi đang bị người xấu bắt đi hay sao?"

Tiểu yêu quái liền gật gật cái đầu nhỏ.

"Phải, ta phải đi cứu phụ thân! Mở cửa ra đi!"

Dứt lời nó liền cào cào. Ngâm Tuyết nắm lấy móng của nó xách lên, xem ra những cái móng sắc bén này cần phải tìm cách thu lại, nếu không thân phận Hỏa phụng hoàng sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, khi đó thiên hạ tìm đến giết, công chúa chưa ra đời thì đại thống lĩnh biết phải làm sao đây chứ?

"Phụ thân ngươi tên gì, nói đi, Ngâm thúc thúc sẽ giúp ngươi!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết vừa nói vừa cố nặn ra ánh mắt hiền từ của người cha mà nói với tiểu yêu quái, dù là hắn cũng chưa từng một lần làm cha. Ngâm Tuyết nói như vậy nhưng thật ra chín phần là muốn lấy lòng đứa nhỏ này. Hắn muốn từ từ uốn nắn tính hoang dại bẩm sinh của nó.

Nhìn thấy ánh mắt hiền từ của Ngâm Tuyết, tiểu yêu quái liền nhớ đến Hứa thợ săn. Bất giác lòng nó lại vô cùng khó chịu.

Hôm trước sau khi giết sạch đám quan binh thì nó cũng ngất đi. Sau đó, Hứa thợ săn sợ quan binh bắt nên đã mang nó đến cánh rừng giấu đi. Khi nó tỉnh dậy thì đã ở nơi này. Cho nên hiện tại nó cũng không biết phụ thân mình ra sao rồi nữa.

Ngâm Tuyết không thấy nó nói gì thì quyết định tăng độ hiền từ trong đáy mắt, thậm chí tròng mắt cũng đã long lanh sống động khác thường. Tiểu yêu quái liền bị lời nói cùng ánh mắt này của Ngâm Tuyết làm cho cảm động. Quả nhiên cuối cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, chưa thế phân biệt được cái nào là thật, cái nào là đang gạt mình.

"Hứa... Hứa thợ săn!"

Ngâm Tuyết nghe liền hiểu. Xem ra nó chính là do một người thợ săn nhặt về.

"Ngươi không biết tên hắn hay sao? Ngươi ở nơi nào?"

"Nơi?"

Tiểu yêu quái gãi gãi cái đầu nhỏ một cái. Quả nhật nó cũng không biết nơi nó ở là đâu nữa, còn bọn người bắt phụ thân nó cũng không biết là ai. Nó không thể trả lời Ngâm Tuyết đành giãy giãy tay mình khỏi hắn rồi đập vào cửa.

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết thở dài một hơi, xem ra không thể khai thác thêm thông tin nào từ đứa nhỏ này rồi.

"Được rồi, ngươi đừng làm loạn nữa, thúc sẽ đi cứu phụ thân cho ngươi. Ngươi ở yên trong phòng chờ thúc trở về."

Dứt lời, Ngâm Tuyết đứng dậy có dấu hiệu muốn đi liền bị tiểu yêu quái ôm chân giữ lại. Hắn từ trên cao nhìn xuống đứa trẻ.

"Đi... đi!"

"Ngươi cũng muốn đi?"

"Phải!"

Tiểu yêu quái liều mạng gật đầu, ánh mắt long lanh mong chờ hồi đáp. Bất quá đã không như nó mong muốn.

"Vậy thì không được, ngươi đi theo sẽ cản trở thúc cứu phụ thân của ngươi."

"ĐI... ĐI!"

Tiểu yêu quái bỗng gào lên, hỏa khí trong người phút chốc bùng ra làm Ngâm Tuyết giật mình, phải giơ tay lên vận khí hóa giả, hắn nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

"Tiểu tử, muốn ta cứu phụ thân ngươi thì ngoan ngoãn ở lại đây, nếu không đừng hòng ta giúp đỡ!"

"..."

Quả nhiên hù dọa có tác dụng, tiểu yêu quái thở khè khè nhưng vẫn thả tay khỏi người Ngâm Tuyết, sau đó trèo lên bàn ngồi chồm hỏm vùi mặt vào đầu gối mình. Nhìn thấy đứa trẻ như vậy Ngâm Tuyết chỉ biết lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"Mới ba tuổi, tính nết thật dữ dằn!"

Nhưng hắn biết, cứu Hứa thợ săn sẽ là một cách để giữ chân Hỏa phụng hoàng ngoan ngoãn ở lại đây. Đến trước khi công chúa xuất thế thì đứa trẻ này đừng hòng rời khỏi Thiên Hoa sơn nửa bước. Cho nên ngày tháng còn dài hắn phải nghĩ cách lấy lòng nó.

***

Sau khi Ngâm Tuyết đi rồi Tư Hàn chỉ ngồi trong phòng một mình. Nó hết nhìn đông rồi lại ngó tây. Chỗ này thật rộng lớn, từ nhỏ nó cũng chưa từng nhìn thấy qua nhà nào cao lớn rộng rãi đến như vậy. Thậm chí giường ngủ cũng thật êm. Nó chỉ cao hơn cái giường một chút, liền từ từ tiến đến gần sờ sờ vào chiếc nệm êm ái, rồi nhìn móng vuốt nhọn hoắc màu vàng kim dưới tay mình.

Bất giác nó giơ bàn tay ngắn ngũn của mình nên nhìn nhìn. Nó thật ra cũng không biết vì sao, việc có móng vuốt và răng nanh nhọn cũng là lần đầu tiên nó nhìn thấy. Khi thấy phụ thân và nãi nãi của mình bị đánh, bỗng dưng nó cảm thấy toàn thân khó chịu sau đó thì móng vuốt từ trong tay chui ra. Sau đó nữa, có rất nhiều việc nó cũng không còn nhớ nỗi. Nhưng mà hiện tại Tư Hàn thật muốn về nhà.

Tiểu yêu quái đu cái chân ngắn ngũn của mình lên giường rồi từ từ trèo lên. Sau đó nó cuộn người vào trong chăn âm thầm chảy nước mắt. Môi mếu mếu lại trông thật đáng thương.

***

Lúc này trời đã gần xế chiều, hôm nay ngoại lệ Thiên Hoa sơn có chút nắng, tuyết cũng đã ngừng rơi. Nhưng trên cành cây vẫn còn những hạt tuyết chưa tan hết, kết lại thành mảng dày đang chảy nước 'lộp bộp' xuống đất. Hoàng Thiên Ngạo sáng nay sau khi ném tiểu yêu quái ở phòng cho Ngâm Tuyết thì đã cùng thuộc hạ ra ngoài dự yến tiệc ở thủy cung.

https://thuviensach.vn

Vừa về đến nơi không khí bỗng nhiên thập phần hối hả. Kiếm Phong Chi nhìn thấy liền bắt đại một người kéo lại hỏi.

"Lục sư đệ, có việc gì vậy?"

Lục sư đệ này là Ngụy Trình, một trong những đệ tử giỏi nhất của Hoàng Thiên Ngạo, hôm nay đi theo y đến gặp các trưởng lão của Long tộc.

"Sư phụ xảy ra chuyện. Ngâm sứ giả đâu rồi?"

Ngụy Trình vừa nói vừa vô cùng gấp gáp, mắt hướng về phòng Ngâm Tuyết.

"Lúc sáng thấy Ngâm thúc vội vội vàng vàng đi đâu đó ta không biết. Sư phụ xảy ra chuyện gì vậy?"

"Mang đứa trẻ trong phòng đến cho sư phụ ngay. Nhanh lên!"

Ngụy Trình vừa dứt lời Kiếm Phong Chi hơi sững người một lúc, bất quá y lập tức phóng đến phòng Ngâm Tuyết. Lúc đẩy cửa ra nhìn quanh liền thấy trên giường một thân thể nhỏ bé đang trùm kín trong chăn. Nhớ đến hỏa khí phát ra từ người nó hôm qua y cũng hơi e ngại một chút, nhưng mà sư phụ đang gặp chuyện nên không thể không liều mạng.

Y tiến đến gần nhưng hôm nay đứa trẻ không phát ra thứ hỏa khí chết người kia, y lập tức giáng một chưởng xuống người tiểu yêu quái làm nó bất tỉnh rồi ôm cả người và chăn bay đến phòng Hoàng Thiên Ngạo. Bên ngoài hiện không có bất kỳ lính canh nào. Xem ra đã bị sư phụ đuổi đi hết. Xung quanh phòng Hoàng Thiên Ngạo toàn bộ là hàn khí.

"Sư phụ!"

"Để nó ở đó đi!"

"Dạ!"

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi vừa đặt Hỏa phụng hoàng xuống, chưa kịp nhìn thấy gì thì đứa trẻ đã biến mất, trong không khí chỉ còn hơi lạnh. Kiếm Phong Chi rùng mình một cái lập tức chạy trối chết.

Hoàng Thiên Ngạo lúc này thân trên ở dạng người nhưng khắp nơi đều là vảy rồng. Thậm chí trên mặt cũng có vài chỗ xuất hiện vảy. Bên dưới là thân rồng. Y hai tay ôm lấy tiểu yêu quái vào ngực mình bắt đầu vận khí.

Một lúc sau vảy rồng trên thân từ từ lặn mất, thân dưới cũng biến thành chân người. Nhưng chiếc đuôi vẫn không thu lại được. Hoàng Thiên Ngạo nằm xuống nhắm nghiền mắt lại dưỡng thần.

Thật lâu sau tiểu yêu quái từ trong ngực y tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt Hoàng Thiên Ngạo nó liền bật ra một câu.

"Người xấu!"

Hoàng Thiên Ngạo mở mắt nhìn nó. Đôi mắt y không độ ấm, thậm chí còn nhìn thấy một chút đỏ.

"NGƯỜI XẤU!"

Nó gào một cái rồi nhảy lên nắm lấy hai sừng rồng ra sức bẻ. Nó còn chưa quên được món nợ bẻ răng đâu! Nhưng nhanh chóng bị Hoàng Thiên Ngạo xách xuống đánh vào mông mấy cái. Lực tay vô cùng mạnh khiến mông nó như bị đánh hỏng.

"Xấc xược!"

"NGƯỜI XẤU! OA... OA..."

Hoàng Thiên Ngạo bất giác bóp lấy miệng tiểu yêu quái, nó kinh hãi liền lấy bàn tay nhỏ che miệng mình, nó còn nhớ hôm qua răng bị bẻ, hôm nay nếu bị bẻ tiếp nó sẽ không thể nhai gà nướng được nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng mặt nó vì tức giận mà vô cùng đỏ, thậm chí nước mắt cũng bám trụ viền mi, đôi mắt to tròn, hai mí rõ ràng, lông mi dày khẽ chớp chớp. Nó rất ghét đại yêu quái này, nó vô cùng ghét.

"Đại thống lĩnh!"

Bên trong một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau, bên ngoài giọng nói của Ngâm Tuyết vang lên. Hắn vừa từ Vạn Trùng Sơn trở về. Vừa đến nơi liền nghe Ngụy Trình nói lại nên lập tức chạy đến.

Vốn là hôm nay Hoàng Thiên Ngạo vừa rời khỏi dạ tiệc ở thủy cung thì liền xảy ra chuyện. Toàn thân bỗng nhiên đau đớn như muốn xé toạc ra, vảy rồng xuất hiện không theo quy luật, nên liền bay về Thiên Hoa sơn.

Nghe thấy giọng nói của Ngâm Tuyết tiểu yêu quái liền yếu ớt kêu lên.

"Thúc thúc, người xấu!"

Là đang cáo trạng y hay muốn tìm chỗ dựa dẫm? Bất quá ở nơi này y mới là người lớn nhất. Còn có kẻ có thể cứu ngươi hay sao chứ? Hoàng Thiên Ngạo vừa lơ đãng khinh thường nhìn nó một cái rồi khàn khàn giọng.

"Vào đi!"

Ngâm Tuyết tiến vào liền nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang xách tiểu yêu quái mà không khỏi giật mình một cái. Đại thống lĩnh lại đánh đứa nhỏ hay sao chứ?

Nhìn thấy Ngâm Tuyết, Tư Hàn liền giương móng vuốt ra chỉ vào mặt Hoàng Thiên Ngạo.

"Thúc thúc, yêu quái!"

"Phụt!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết không giữ nổi hình tượng âm trầm của mình mà trước mặt đại thống lĩnh cười lớn một tiếng, bất quá hắn rất nhanh liền kiềm xuống. Ngươi bộ dạng cũng rất giống yêu quái còn nói ngươi khác là yêu quái hay sao chứ Hứa Tư Hàn?

"Ngươi, trong ba ngày phải làm cho nó ngoan ngoãn. Móng vuốt cũng thu lại. Ở đây ngoài những đệ tử thân tín thì bất kỳ ai cũng không được để lộ thân phận của nó."

"Thuộc hạ đã rõ. Đại thống lĩnh an tâm!"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói xong thì ném tiểu yêu quái vào lòng Ngâm Tuyết, rồi đứng dậy rời khỏi giường đến bên cửa sổ nhìn ra những đóa hoa tuyết đang bay mù mịt ngoài sân lớn.

"Phía thiên giới đã có tin tức gì chưa?"

"Dạ vẫn không nghe thấy. Nhưng mà công chúa sinh ra phải hợp mạng với đại thống lĩnh thì mới được. Người ba năm trước chính là nằm trong cung mệnh, không hiểu lý do gì lại ra đi sớm như vậy... thật vô cùng đáng tiếc! Thiên kiếp lại sắp đến gần."

Thiên kiếp mà Ngâm Tuyết nói chính là một thứ ấn định sẵn mà bất kỳ đại thống lĩnh đời nào của Long tộc cũng đều phải qua. Năm bọn họ được ngàn tuổi liền phải một lần chịu đựng trăm đạo sấm sét tại Vạn Trùng Sơn để phi thăng. Sau khi phi thăng thì chính là trường sinh bất tử.

Năm nay Hoàng Thiên Ngạo đã được chín trăm tám mươi lăm tuổi. Như vậy chỉ còn mười lăm năm nữa là đến hạn. Nếu như không tìm được người hôn phối hợp mạng để hóa giải hàn khí trong người, e rằng sẽ ít nhiều thương vong khi trải qua thiên kiếp. Mười lăm năm đối với tiên gia mà nói là vô cùng nhanh, chỉ như một cái chớp mắt.

"TƯ HÀN!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết bất giác giật mình một cái, tiểu yêu quái vốn dĩ đang bên cạnh hắn, từ lúc nào đã đến sau lưng đại thống lĩnh nắm lấy cái đuôi vì hàn khí mà không chịu thu lại của y mà ra sức cắn. Rõ ràng chính là gây chiến!

Ngâm Tuyết tiến đến xách lấy tiểu yêu quái tách ra nhưng nó vô cùng cứng đầu, hàm răng không chịu rời khỏi, thậm chí cả tay cả chân ngắn cũn bám víu lấy đuôi rồng không buông.

Hoàng Thiên Ngạo híp mắt nhìn cái đuôi của mình đang bị tiểu hài tử kia gặm cắn mà không rõ tư vị gì. Mắt rồng híp lại sau đó từ từ bước đi, kéo theo cả một tiểu yêu quái đang ăn vạ cắn cắn đuôi mình lê theo trên mặt đất.

Ngâm Tuyết biết Hỏa phụng hoàng có tính man rợ, nhưng không phải nó đã sống cùng con người đến ba năm hay sao? Vẫn còn cố chấp như vậy?

"Nó tên gì?"

"Dạ là Hứa Tư Hàn!"

"Tư Hàn..."

Hoàng Thiên Ngạo bỗng ngẫm ngẫm cái tên đó một lúc nhưng không quá lâu. Ánh mắt y đang hướng ra khung cảnh rộng lớn đầy tuyết trắng ngoài kia. Lúc này đã vắng vẻ không còn một bóng người.

***

Hiện tại, Ngâm Tuyết đã mang Tư Hàn trở về phòng mình. Hắn định để cho nó một căn phòng nhỏ nhưng hắn lại sợ. Tiểu phụng hoàng này sức mạnh không lường, nếu như để bên ngoài lỡ như có biến cố gì thì nước xa không thể cứu lửa gần. Huống hồ thân phận nó cần được giữ kín, nên tạm thời sẽ để nó ở cùng phòng mình tiện bề giám sát. Vài ngày nữa sau khi thu

https://thuviensach.vn

xếp an ổn cho nó một thân phận, khi đó mới để nó đến ở cùng chỗ với các huynh đệ đồng môn.

"Tư Hàn, đến đây!"

Hắn vừa nói vừa ngoắc ngoắc, Tư Hàn đang ngồi trên giường liền lạch bạch chạy đến chỗ hắn.

"Ngươi xem, đây là cái gì?"

Ngâm Tuyết vừa nói vừa lấy ra trong người một mảnh ngọc bội.

"Phụ thân?"

Nó bỗng reo lên một cái giương vuốt đến chụp lấy.

"Thúc thúc, phụ thân đâu?"

Ngâm Tuyết nhìn đứa nhỏ một chút rồi trầm giọng.

"Ta đã cứu phụ thân ngươi ra rồi. Hắn nói đưa cái này cho ngươi, bảo ngươi ở lại đây tu luyện tiên thuật!"

"Tại sao... phụ thân bỏ ta hay sao?"

"Không phải bỏ ngươi, mà là để ngươi ở đây theo đại thống lĩnh học tiên thuật. Sau này giỏi rồi thì có thể trở về nhà."

Tiểu phụng hoàng trợn mắt lắc lắc đầu.

"Ta không muốn!"

"Ngươi lúc này trở về nhất định sẽ liên lụy phụ thân ngươi, ngươi biết hay không? Ngươi đã giết rất nhiều người, ngươi đã quên rồi đi?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn không nói gì chỉ nhíu lại đôi mày nhỏ, nhìn nó như sắp khóc đến nơi, chỉ là móng vuốt từ lúc nào đã cấu vào lòng bàn tay, vài giọt máu liền chảy xuống. Ngâm Tuyết nhìn thấy liền giật mình ra vẻ tiếc hận, máu của Hỏa phụng hoàng rất quý hiếm, sao có thể phí phạm như vậy chứ?

Đang lúc đứa trẻ xúc động, hắn không hay không biết dùng khăn tay lau đi máu trên tay tiểu yêu quái rồi âm thầm bỏ vào ngực. Máu này ngày mai hắn sẽ đến chỗ của Nhiếp Viễn dược sư để y điều chế thuốc bồi bổ nguyên khí. Nhiếp Viễn là dược sư thân tín của đại thủ lĩnh nhưng mà tính tình có chút quái dị.

Tiểu yêu quái nhất thời bị lợi dụng mà không biết, nét mặt trẻ thơ bị lời nói kia làm cho u sầu. Nó biết nếu nó trở về nhất định liên lụy phụ thân. Nó mới không muốn!

Tư Hàn nghe xong thì ôm lấy ngọc bội rồi thất thỉu lắc lắc cái mông nhỏ, giương đôi chân ngắn ngũn trèo lên giường nửa ngày làm ổ trong chăn. Hay vì nó là yêu quái nên phụ thân mới không chịu nhận lại? Nó nhìn nhìn móng vuốt của mình thì càng thêm tủi thân. Cái này những người ở xóm nó đều không có, cả phụ thân và nãi nãi cũng không. Như vậy nó chính là yêu quái rồi, cũng giống đại yêu quái đầu có sừng hay đánh nó vậy.

Nhưng Tư Hàn một chút cũng không muốn giống đại yêu quái đó, y vừa già vừa xấu vừa hung dữ, nó thích Ngâm thúc thúc hơn!

Tư Hàn nằm đó, không biết qua bao lâu cho đến khi cảm thấy đầu óc nặng nề rồi ngủ thiếp đi. Lúc mở mắt ra lần nữa thì phát hiện toàn thân đau nhói, có một kẻ quái dị đầu tóc bạc phơ đang giương kiếm lên trước mặt mình. Nó liền rống lên một cái.

"A!!!!!!!!!"

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 3: Hồi Ức

"Câm miệng!"

Kẻ quái dị một bên cầm kiếm vươn đến khóe mắt Tư Hàn, một bên gầm gừ trợn mắt.

"Grừ grừ..."

Tiểu yêu quái trong miệng phát ra tiếng gầm gừ, toàn thân giãy giãy.

"Ngâm Tuyết, ngươi rảnh rỗi đứng đó xem trò vui hay sao? Còn không mau giữ nó lại cho ta!"

Ngâm Tuyết nhìn thấy tiểu yêu quái trợn mắt phồng má nhìn hắn thì liền có một chút chột dạ, e là sau hôm nay sẽ bị nó ghi thù. Hôm qua đại thống lĩnh bẻ răng nó một lần, sáng hôm sau nó liền chỉ mặt y nói người xấu, còn liều sống liều chết cắn đuôi người ta không buông. Cho nên hôm nay giúp Nhiếp Viễn dược sư xóa ấn ký trên mặt nó, e là sau này nó sẽ ghi hận mình suốt đời. Ai da, hắn mới không muốn đâu nha!

Ngâm Tuyết nghĩ nghĩ rồi tằng hắng mấy cái xong đi ra ngoài, liền nhìn thấy con thỏ thế thân đang đứng ngẩn người hóng hoa tuyết.

"Phong Chi!"

"Dạ?"

Ngâm Tuyết không dấu vết ngồi xuống thủng thẳng uống trà, giống như kẻ đang tìm cách chạy nạn cũng không phải là mình.

https://thuviensach.vn

"Vào đó giúp dược sư giữ Tư Hàn lại."

Phong Chi tuy bình thường thật thà, nhưng y tuyệt nhiên hiểu rõ Hỏa phụng hoàng đó có bao nhiêu hung dữ và cố chấp. Lúc nãy đã nhìn thấy dấu răng nơi cổ tay của Ngâm Tuyết. Hắn là Ngâm sứ giả đang tìm cách đổ trách nhiệm lên người mình đi?

"Sao... sao thúc không vào chứ?"

"Hử?"

Bị Ngâm Tuyết trừng mắt liếc mình một cái, Kiếm Phong Chi đành dậm dậm chân kiềm xuống cơn tức giận trong lòng. Y cũng không còn cách nào khác, ai bảo người này chính là người quản lý hình pháp ở Thiên Hoa sơn chứ? Nếu bị hắn ghi vào lòng thì nhất định sau này làm cái gì cũng đều bị hắn đặt dưới mí mắt mà quan sát. Ngâm sứ giả trong lòng chúng đệ tử chính là một kẻ nhớ dai và thù vặt.

"A được được, để ta vào!"

Dứt lời, Kiếm Phong Chi liền đi vào trong. Y bình thường có phần ngây thơ nhưng hôm nay lại khá khôn lanh, nhanh chóng dùng miếng vải trùm đầu mình lại, chỉ lộ ra chiếc cằm.

Nhiếp Viễn nhìn thấy hai người bọn họ kẻ trốn đi người ngụy trang đầy đủ mà không khỏi nhìn lại mình, cái gì cũng hết sức lộ liễu. Quả đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm nha, lâm vào cảnh khổ mới biết ai là tri kỷ.

"Hỏa phụng hoàng ơi là Hỏa phụng hoàng, ngươi xuất hiện cũng đúng lúc lắm, mấy trăm năm rồi lão mới biết được bộ mặt thật của Ngâm sứ giả và đại đồ đệ của đại thống lĩnh nha!"

"Khụ khụ..."

https://thuviensach.vn

Bên ngoài liền vang lên tiếng đổ vỡ và ho khan. Ngâm Tuyết ắt hẳn là uống nước bị sặc rồi.

Nhiếp Viễn liếc Kiếm Phong Chi một cái khinh thường.

"Hừ, đồ cái thứ hèn nhát!"

Phong Chi mím môi một cái rồi nhìn xuống đất xoay tay đưa trước miệng làm phép trói chặt Tư Hàn, coi như lời Nhiếp Viễn nói là nước chảy mây trôi đi. Dù gì độc miệng như lão gặp người mắng người, gặp yêu mắng yêu, có ai mà lão chừa chứ?

Tiểu yêu quái toàn thân bị giữ chặt nên không thể nhúc nhích, chỉ có thể trợn đôi mắt đầy tơ máu nhìn Nhiếp Viễn đang dùng mũi kiếm đâm vào đuôi mắt mình. Y dùng tiên khí vẽ loạn một đường lên ấn ký. Hai đêm qua liên tục bị Hoàng Thiên Ngạo hút hỏa khí trong người mình nên nhất thời Tư Hàn không còn sức phản kháng.

Nhiếp Viễn nhíu mày thành hàng, mím môi nghiến răng vận tiên lực. Tiểu phụng hoàng tuy mới ba tuổi, hỏa khí đã bị hàn băng trong người đại thống lĩnh hóa giải làm giảm đi rất nhiều, nhưng khi mũi kiếm của y chạm vào ấn ký vẫn phải tốn rất nhiều sức lực.

Y lẩm bẩm đọc một đoạn khẩu quyết, từ mũi kiếm liền hiện ra một làn khói đen mờ mịt lượn lờ nơi vết thương vừa tạo ra chỗ ấn ký, sau đó từ từ như con sâu nhỏ chui vào trong lớp da.

"A!!!!!!!!!!"

Tư Hàn vì quá đau đớn hét lên một tiếng. Bên ngoài Ngâm Tuyết nghe thấy thì hơi nhăn mặt một chút. Đứa trẻ này dù gì hắn cũng chính tay mang về, lại là thành phần quý hiếm trong thiên hạ, hiện tại nằm đây bị người ta ngược đãi nhất thời làm cho phần tình cha trong người hắn trỗi dậy mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Hắn nhớ đến gương mặt nhỏ nhỏ phấn nộn cùng đôi mắt tròn xoe ngậm nước hôm qua nhìn mình gọi hai tiếng 'thúc thúc' mà nhất thời ngẩn người nhìn trời một lúc, trong vô thức niệm một câu.

"Nam mô a di đà Phật! Tiểu phụng hoàng ơi tiểu phụng hoàng, làm bước này là do thúc thúc muốn bảo vệ ngươi. Ngươi cũng đừng có trách Ngâm thúc thúc."

"A!!!!!!!!!!!"

Bên trong lại vang lên tiếng hét thất thanh của đứa trẻ. Ngâm Tuyết kiềm xuống không được tò mò nên hướng mắt qua cửa sổ nhìn vào.

"Không giúp được thì đừng có nhiều chuyện. Cút đi!"

Một chữ 'cút' này của Nhiếp Viễn nói đúng bản chất của hắn làm Ngâm Tuyết bực mình ngồi xuống.

"Lão đầu, hôm nào ta phải trị cái miệng độc của lão. Hừ!"

Lúc này, Nhiếp Viễn đang dùng tiên khí cùng dược liệu đánh vào đầu ngón tay của Tư Hàn, vì quá đau đớn mà toàn bộ móng chỉ trong một khắc đã thu về, trả lại bàn tay trắng nõn mềm mại như búp bê.

Xong xuôi, Nhiếp Viễn dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán mình. Lúc này nhìn qua Kiếm Phong Chi y liền giật mình một cái. Một dòng máu tươi từ khóe miệng của Phong Chi chảy ra.

"Không sao chứ?"

Phong Chi vừa thở dốc vừa lấy tay áo lau đi mồ hôi tuôn ra trên trán mình.

"Tiểu yêu quái này quả nhiên rất mạnh!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn hừ một tiếng khinh thường.

"Không cần ngươi nói. Nếu nó không mạnh thì Ngâm thúc chết tiệt của ngươi cũng không mang nó về đây!"

Ngâm thúc chết tiệt nào đó đang ngồi ở ngoài hóng tai vào nghe mình vô cớ bị mắng, bất quá hắn cũng không quan tâm. Cái hắn quan tâm nhất chính là sau khi tiểu yêu quái tỉnh dậy liệu sẽ đối phó với nó như thế nào đây chứ?

Bên ngoài từ lúc nào sương đã giăng giăng một nẻo. Hôm nay trời cũng không có tuyết rơi, tuy còn rất lạnh nhưng giảm hơn so với những ngày khác vài phần.

Sau khi Ngâm Tuyết trở vào thì nhìn thấy Tư Hàn nằm trên giường, hai bàn tay quấn lại thành bánh chưng, nơi đuôi mắt cũng băng thành một vòng. Nó vẫn im lìm nhắm mắt, cũng không biết là ngủ hay vì đau quá mà bất tỉnh.

Ngâm Tuyết tiến đến nhìn nó một cái, ngón tay vô thức chạm vào đầu nó vuốt vuốt. Nếu đây chỉ là một hài tử bình thường có lẽ sẽ đang ở trong vòng tay yêu thương của phụ mẫu. Đáng tiếc, sinh ra lại là người của tiên gia, lại là một thứ bị cả thế gian kinh sợ.

"Tạm thời nó sẽ ngủ vài ngày. Ngươi mang nó về trông chừng thật cẩn thận."

"Ờ."

Ngâm Tuyết nói một câu như vậy rồi cúi xuống ôm Tư Hàn lên ngực, trước khi rời khỏi hắn chưa an tâm lắm liền quay lại hỏi Nhiếp Viễn.

"Ngươi có chắc là móng và ấn ký đã bị thu lại chứ?"

https://thuviensach.vn

Liền bị y liếc cho một cái, quả nhiên cái liếc này có sức nặng hơn cả đao kiếm khiến Ngâm Tuyết vội vàng quay đi.

"Coi như ta chưa hỏi gì! Phong Chi còn không mau đi?"

"A... dạ!"

Vừa rồi là hắn nạt y đi? Quả nhiên không đấu lại được với Nhiếp Viễn thì liền ăn hiếp y. Phong Chi nghĩ nghĩ cảm thấy có chút bực mình, bất quá y đã quen rồi. Ở Thiên Hoa sơn này sau đại thống lĩnh thì mọi người sợ nhất chính là Nhiếp Viễn. Y thuật của hắn vô cùng uyên thâm, dường như trên đời này không có loại bệnh hay bất kỳ vết thương nào mà hắn không trị khỏi.

Năm đó Nhiếp Viễn cùng với y tiên của thiên giới chính là huynh đệ đồng môn, đáng tiếc Nhiếp Viễn không có duyên với tiên gia, từng làm việc gì đó động vào cấm kỵ nên bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn, tước đi cốt tiên. Từ đó lưu lạc khắp nơi.

Một năm đó không biết vì lý do gì đã gặp Hoàng Thiên Ngạo và theo đại thống lĩnh trở về Thiên Hoa sơn. Từ đó, bình thường lúc rảnh rỗi đều ở trong nhà nghiên cứu điều chế cái này cái kia, hoàn toàn không xuất hiện ra bên ngoài. Thỉnh thoảng buồn miệng mới đấu khẩu cùng với Ngâm Tuyết vài câu, ngoài ra thì cũng hiếm khi nói chuyện với bất kỳ ai.

***

Sau khi mang Tư Hàn trở về phòng, Ngâm Tuyết ngồi xuống bàn rót tách trà nâng lên uống một ngụm, rồi nói với Phong Chi một câu.

"Hứa Tư Hàn từ nay sẽ trở thành thất sư đệ của các ngươi. Ngươi là đại sư huynh, biết mình phải làm cái gì chứ?"

"..."

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ ngơ ngác của Phong Chi nhất thời khiến Ngâm Tuyết muốn một gậy đập chết y. Đứa trẻ này cũng chính hắn trông coi dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, nhưng mà nó chỉ lớn xác chứ đầu óc thì vẫn vô cùng ngây thơ như ngày đầu gặp gỡ.

Đặc biệt, mỗi lần không hiểu cái gì đó thì miệng há ra, cổ nghệch sang một bên giống hệt một thằng ngốc. Người thật thà hay bị huynh đệ lừa gạt. Chỉ có một ưu điểm duy nhất chính siêng năng, biết nghe lời, lớn lên có chút thuận mắt. Cao lớn, anh tuấn, ngũ quan góc cạnh, toàn thân tản ra mùi nam nhân mãnh liệt. Chỉ có điều ai thực sự biết được tư chất của hắn chứ?

Cũng may Long tộc không có nữ nhân, sau này muốn lấy vợ cho y cũng còn có hy vọng. Nếu không với sự khờ khạo này chỉ e là Long tộc có cô nương cũng không ai thèm để mắt đến y.

Nhìn thấy y gãi gãi đầu Ngâm Tuyết chỉ sợ rèn sắt không thành thép liền ngoắc ngoắc y lại giảng đạo lý.

"A Chi. Ngươi về Thiên Hoa sơn cũng hơn trăm năm rồi. Những người vào cùng thời với ngươi họ đều đã lần lượt rời Thiên Hoa sơn lập môn phái riêng của mình. Ngươi xem Ân Sơn Tây Xương, khi đó không phải chính là nhị sư đệ của ngươi hay sao?"

"Khi đó không phải thúc nói là do mẫu thân hắn gọi về nối nghiệp phụ thân hắn hay sao?"

"..."

Xem ra Phong Chi vẫn chưa biết Ngâm Tuyết đang cố ý mỉa mai mình, Ngâm Tuyết nhất thời khựng lại một chút nhưng vẫn cố gắng tiếp tục.

"Vậy còn tiểu tam, tiểu tứ, tiểu Thất?"

https://thuviensach.vn

Cái này thì Phong Chi biết rất rõ, khi đó bọn người này rất thân thiết với y, hạ sơn thỉnh thoảng còn viết thư cho y. Phong Chi liền vui vẻ trả lời.

"A... bọn họ cũng là vì ở nhà còn người cần chăm sóc nên mới nhanh chóng trở về."

Ngâm Tuyết thật muốn mắng y một tiếng, bởi vì ngươi ngu, không có ý chí tiến thủ nên học hoài cũng không đạt thành tựu, đại thống lĩnh không nỡ đuổi ngươi đi nên mới để ngươi ở lại đó chứ?

Nhưng nhớ đến đứa trẻ này cũng chính một tay mình lúc nhỏ đút cơm cho ăn, nên nhất thời không muốn làm nó bị tổn thương. Người thật thà như y giờ kiếm đâu ra chứ? Ngâm Tuyết đành thở dài một hơi.

"Ngâm thúc khi không nhắc đến bọn họ làm gì?"

"...Không gì, ta... bỗng nhiên nhớ đến bọn họ một chút. Thôi bỏ đi!"

Hắn vừa nói vừa xua xua tay.

"Được rồi. Ngươi về quản mấy huynh đệ cho tốt. Nhớ, thân phận đứa trẻ kia tuyệt nhiên không để lộ, thậm chí bản thân nó là ai cũng không được nói cho nó biết. Nếu không, sau này hậu họa khó lường."

"Dạ!"

"Còn nữa, dòng máu chảy trong huyết quản của nó chính là hung tàn bạo ngược. Sau này các ngươi nhớ hướng nó đến hành thiện cứu đời. Hy vọng rằng sẽ kiềm chế phần nào bản tính tàn ác của nó."

"Phong Chi đã biết."

"Ừ. Vậy ngươi về nghỉ ngơi đi. Hai ngày sau nó tỉnh dậy thì ngươi đến đón nó về nơi của mình rồi sắp xếp chỗ ăn ở cho nó."

https://thuviensach.vn

"Dạ, Ngâm thúc nghỉ ngơi sớm một chút!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết uống cạn tách trà trong tay mình rồi đến thùng tắm bằng gỗ chuẩn bị ngâm mình. Hôm nay hắn thật mệt quá, chăm một đứa trẻ còn mệt mỏi hơn cả bảo hắn đi giao chiến với yêu quái.

Hắn vừa cởi bỏ thắt lưng, đang tụt quần tới gối thì bỗng dưng cảm thấy gáy ớn lạnh một cái, quay đầu lại liền nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã như quỷ thần đứng sau lưng mình.

"Ơ... ơ... a..."

Ngâm Tuyết vừa kéo quần vừa nhảy cò cò rồi vướn quần ngã nhào xuống mặt đất tru lên một tiếng.

Hoàng Thiên Ngạo cũng không để ý đến hắn mà tiến đến giường nhìn chằm chằm vào Tư Hàn đang ngủ say.

"Đại thống lĩnh!"

Sau khi thành công kéo quần lên thì Ngâm Tuyết tiến đến một bên nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"Đã thu lại móng vuốt trên người nó chưa?"

"Dạ rồi. Ấn ký cũng đã giải quyết xong."

Hoàng Thiên Ngạo trầm ngâm một chút định rời đi bỗng dưng Tư Hàn khóc rống lên. Mặt nhăn lại thành một đoàn, hai tay hai chân co lại giãy giãy.

"Tư Hàn!"

Ngâm Tuyết kêu một tiếng cũng tiến đến định nhìn nó thì Hoàng Thiên Ngạo ngồi xuống giường, khẽ vươn tay vuốt nhẹ mặt nó một cái, truyền

https://thuviensach.vn

xuống một luồng chân khí lạnh lẽo. Chỉ trong chớp mắt Tư Hàn đã yên ổn ngủ trở lại.

Ngâm Tuyết một bên xách quần cất giọng.

"Đại thống lĩnh, Nhiếp Viễn hôm nay có hạ dược trên người nó, nên có thể nhất thời tiên khí trong người náo loạn dẫn đến mơ thấy ác mộng."

Hoàng Thiên Ngạo nghe xong cũng không trả lời chỉ nhìn đứa trẻ một lúc. Đôi mắt thanh tĩnh lạnh lẽo không chút gợn sóng.

Ngâm Tuyết chờ chờ một lúc, khẽ liếc nhìn thùng tắm của mình nước nóng đã lạnh lẽo từ lúc nào thì không khỏi chán nản. Hôm nay hắn đã rất mệt mỏi, còn đứng ở đây hầu đến bao giờ chứ?

"Sao ngài còn chưa chịu đi ngủ chứ đại thống lĩnh, thuộc hạ thật là mệt mỏi quá đi!"

Ngâm Tuyết vừa âm thầm suy nghĩ vừa liếc liếc cái gáy của đại thống lĩnh. Bất giác Hoàng Thiên Ngạo đứng dậy ôm theo tiểu yêu quái trong ngực. Không nói không rằng biến mất, chỉ còn lại Ngâm Tuyết đang đứng thẳng xách quần mình. Rõ ràng là muốn chơi hắn, muốn mang đi thì không mang đi sớm, ở đây bắt hắn hầu làm cái gì nha?

***

Hoàng Thiên Ngạo bay một vòng nhưng không về phòng mà ôm tiểu yêu quái đến một cái hồ nhỏ. Nơi này nước lạnh thấu xương, trên mặt nước còn nhìn thấy vài nơi kết thành lớp băng mỏng.

Y đặt hai tay nó trên vai mình rồi từ từ trầm xuống nước. Lúc này là giữa tháng, mặt trăng một mảnh giăng giăng trên bầu trời đêm xanh thẳm. Xung quanh sương khói lượn lờ tịch mịch.

https://thuviensach.vn

Khi ra giữa lòng hồ, nước ngập đến ngực y, cũng đã ngập đến cổ tiểu yêu quái. Y giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn cái đầu nhỏ đang ngủ say trong ngực mình rồi phát ra một luồng tiên khí. Bất giác mặt hồ hơi nước bốc lên hòa quyện cùng sương đêm tạo thành một mảng mờ mịt.

Giữa màn sương đó thỉnh thoảng lại phát ra từng vầng sáng kỳ lạ. Hoàng Thiên Ngạo đang dùng nội lực phong ấn hỏa khí của tiểu phụng hoàng lại bên trong người nó, để bình thường nó không vì mất khống chế mà bùng phát lung lung nữa.

"Ưm..."

Tư Hàn từ lúc nào đã tỉnh dậy, nó mở mắt ra nhìn thấy xung quanh mịt mờ khói tỏa, còn phóng đại trước mắt chính là gương mặt băng sơn ngàn năm không đổi của Hoàng Thiên Ngạo.

Lúc nãy nó nằm mơ, nó nhìn thấy xung quanh có rất nhiều lửa đang thiêu cháy mình. Nó còn nhìn thấy rất nhiều người truy đuổi nó, còn có một nữ nhân dùng tay đánh vào ngực nó, còn nói nó đáng chết. Nó đã vô cùng sợ hãi. Nhưng mà từ lúc nào cả cơ thể bỗng dịu hẳn đi, một chút mát lạnh mềm mại xộc vào làm nó không còn cảm thấy nóng nảy nữa. Khi mở mắt ra lại nhìn thấy người này.

"...Đại yêu quái?"

Nó thì thào nói một câu như vậy, cặp bánh chưng hơi đập đập trên vai y kháng nghị.

"Ừ."

Nó chỉ kịp nghe tiếng đó của đại yêu quái rồi lại lần nữa chìm vào giấc ngủ say.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy đứa nhỏ lại thiếp đi, Hoàng Thiên Ngạo phát ra luồng linh lực cuối cùng, sau đó ôm đứa nhỏ thoát khỏi mặt hồ lướt gió đến nơi của Nhiếp Viễn.

"Đại thống lĩnh?"

Nhiếp Viễn đang tịch mịch ngồi đó ngẩn người nhìn trăng đêm, ngắm những cánh hoa đào hồng nhạt chưa kịp rụng đã bị băng phủ thành một lớp dày vẫn bám lại trên cành khô. Mái tóc có chút bạc của Nhiếp Viễn trong gió khẽ bay bay.

"Ngươi chắc chắn nó sẽ giúp ta vượt qua thiên kiếp chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã ngồi xuống bàn khàn khàn giọng nhìn Nhiếp Viễn.

"Lúc chiều lão phu đã thử, Hỏa phụng hoàng tuy còn nhỏ nhưng sức mạnh không lường. Sau này nhất định sẽ giúp ích rất nhiều cho ngài. Chân hỏa của nó hoàn toàn phù hợp để ngài hóa giải hàn khí tích tụ ngàn năm... chỉ là..."

Nhiếp Viễn nói đến đó rồi ngừng lại, Hoàng Thiên Ngạo cũng không gấp gáp, y trong đêm một thân cao lớn uy vũ, tựa như kẻ mạnh mẽ nhất trên đời này cũng không có bất kỳ thứ gì có thể tiêu diệt được y.

"...Chỉ là khi giúp ngài điều tức hàn khí trong người... cơ thể nó từng chút từng chút một cũng bị hủy hoại... đến khi thành công giúp ngài vượt qua thiên kiếp chỉ e là tính mạng cũng không thể giữ nổi!"

Hoàng Thiên Ngạo lạnh nhạt nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang úp sấp vào lồng ngực mình, chỉ để lộ ra chiếc trán trắng nõn.

"Dù nó chính là Hỏa phụng hoàng trong truyền thuyết, nhưng mà chỉ còn mười lăm năm nữa đã đến thiên kiếp, năm đó bất quá nó chỉ mới mười tám

https://thuviensach.vn

tuổi, thậm chí khi đó tiên lực trong người chưa ổn định hết, căn cơ còn chưa phát triển đủ, sức chịu đựng sẽ không thể như Hỏa phụng hoàng trấn giữ Xích Quỷ kiếm năm xưa... cho nên sống hay chết rất khó có thể nói trước được."

Nhiếp Viễn vừa nói vừa nâng tách trà uống cạn một hơi.

"Đây là hỏa công tâm pháp, ngài mang về để Hỏa phụng hoàng từ từ điều khí. Hy vọng sau này nó còn giữ được một chút hơi tàn..."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn nhìn đứa trẻ trầm trầm giọng.

"Nếu như công chúa xuất thế thì sao?"

"Công chúa xuất thế thì cũng phải đợi đến khi nàng đủ mười lăm tuổi, lúc đó song tu mới đạt hiệu quả tốt nhất. Chỉ có điều... công chúa chưa chắc đã hợp cung mệnh với ngài, cho nên ít nhiều sẽ làm giảm tác dụng hóa giải hàn khí."

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, cầm quyển sách của Nhiếp Viễn, sau đó trong chớp mắt liền bay đi mất. Nhiếp Viễn ngồi đây ngẩn người nhìn trăng, khẽ lắc đầu mấy cái.

"Đứa trẻ bất hạnh... mới sinh ra đã định là phải chết. Còn là chết vì người khác... Chỉ hy vọng mười lăm năm sau ngươi có thể tái khởi hồi sinh, lần nữa sống cuộc đời của chính mình, giống như định mệnh của ngươi... Hỏa phụng hoàng!"

***

Hoàng Thiên Ngạo sau khi ôm Tư Hàn trở về phòng thì đặt nó nằm trên giường mình, còn y thì ngồi trên bàn hóng cảnh ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Nhìn đứa trẻ này làm y nhớ đến những năm tháng thiếu niên của mình, ngày tháng còn theo sư tôn Huyền Minh học đạo. Khi đó có Huyền Vũ, Bạch Hổ... còn có cả Chu Tước. Chỉ là Chu Tước trong trận chiến năm xưa đã mất đi, hiện tại có lẽ cũng đã chuyển kiếp dưới một thân phận mới.

Y còn nhớ rất rõ Chu Tước có bao nhiêu nóng nảy, còn thường xuyên đối nghịch cùng y, hệt như Hỏa phụng hoàng này. Cả hai đều là hệ hỏa.

Chỉ là năm đó nhìn thấy Chu Tước thiêu rụi Huyền Minh sơn, giết chết sư tôn, rồi bị y, Bạch Hổ cùng Huyền Vũ tiêu diệt, chính mình giãy chết trong lửa đỏ mà Hoàng Thiên Ngạo không rõ tư vị gì. Hỏa phụng hoàng trong truyền thuyết chính là vua của các loài chim, sức mạnh còn dữ dội hơn cả Chu Tước năm đó. Đứa trẻ này hẳn sẽ không mỏng manh mà chết dưới hàn khí của y chứ?

Hoàng Thiên Ngạo âm trầm một lúc. Lát sau quay trở lại giường rồi từ từ nằm xuống bên cạnh đứa nhỏ. Nhìn nó ngủ, nước miếng một dòng lấp lánh chảy ra khóe môi thì bỗng dưng y khóe miệng hơi nhếch lên một chút.

Bất quá nó vẫn còn là một hài tử, y đã nghĩ quá nhiều rồi. Mười lăm năm sau, nói vậy chứ còn rất dài. Khi đó đứa trẻ này cũng đã lớn.

--------HẾT CHƯƠNG---------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 4: Đón Dâu

Facebook tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu

Ngoài truyện này, Minh Nguyệt Vô Ưu đã hoàn nhiều bộ truyện khác phong phú đa dạng về thể loại, đã đăng trong danh sách tác phẩm ở phần profile. Mời các bạn đón đọc!

Sáng hôm sau khi bình minh thức giấc, tuyết trên đỉnh Thiên Hoa sơn đã ngừng rơi, khắp nơi ánh sáng mặt trời chiếu rọi làm từng tầng hơi nước bốc lên trong không khí, tạo thành một khung cảnh thần tiên thoát tục. Hàng ngàn đệ tử của Thiên Hoa sơn đang xếp thành hàng dọc luyện kiếm pháp. Bạch y phiêu phiêu trong gió, khung cảnh đầy sinh động hoạt náo lòng người.

Tiếng ồn ào thỉnh thoảng đâu đấy bay vào trong phòng của đại thống lĩnh, làm cho Tư Hàn trong cơn nhập nhằng tỉnh mộng. Nó đêm qua đã được hàn khí của Hoàng Thiên Ngạo xâm nhập vào cơ thể, nên phần nào tỉnh sớm hơn dự tính của Nhiếp Viễn.

Cảm giác đầu tiên của nó chính là đau. Mười đầu ngón tay cùng thái dương đều ẩn ẩn đau đớn. Nhớ lúc móng vuốt chui vào da thịt khiến nó vừa nghĩ đến đã muốn chảy nước mắt. Nó còn nhớ như in gương mặt của Nhiếp Viễn, mặc kệ nó kêu gào vẫn nhẫn tâm xuống tay. Nó thật ghét y!

Sau đó Tư Hàn ủ rũ phát hiện mình đang nằm sấp trên một cái đệm thịt êm êm, còn nghe cả tiếng tim đập mãnh liệt trong lồng ngực. Khẽ ngẩng

https://thuviensach.vn

đầu giương đôi mắt đen lay láy nhìn, thì phát hiện ra mình đang nằm trên người của Hoàng Thiên Ngạo.

Bất giác, Tư Hàn nhớ dường như đêm qua mình có nhìn thấy gương mặt đại yêu quái, trong lúc cảm thấy cả cơ thể như bị thiêu rụi thì người này đã mang nó đi, ban cho nó một chút mát mẻ. Bất chợt, nó ngẩn người tò mò nhìn chằm chằm y, dường như y cũng không hung dữ như lúc bẻ răng nó đi?

Đại yêu quái bỗng nhiên mở mắt ra, khác với hai lần trước nó gặp, lần này mắt của y trong sáng tựa như mặt hồ thu không chút gợn sóng. Chỉ hơi lạnh lẽo chứ không giăng đầy tơ máu như lần trước nữa.

Tư Hàn khẽ chớp chớp đôi mắt tròn xoe thì mông liền bị đánh một cái.

"Đi xuống!"

"..."

Tư Hàn mím môi, cái đầu nhỏ hơi cúi xuống nhưng mắt vẫn chung thủy trừng người trước mặt. Quả nhiên là một đứa trẻ lì lợm!

Hoàng Thiên Ngạo mày cũng không thèm nhíu lại, liền xách nó ném xuống đất.

"Tỉnh dậy thì lập tức ra ngoài. Ngươi cần phải tập luyện một chút."

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo ném vào ngực nó một quyển sách, nó ngồi chồm hổm trên mặt đất cũng không động, ánh mắt trừng y ngày càng mãnh liệt, khóe môi giật giật dường như đang muốn nhe nanh.

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng gọi một tiếng, dù giọng nói không lớn nhưng Tư Hàn cảm thấy tai mình như muốn chảy máu.

"Ngâm Tuyết!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo dùng nội lực truyền đi tiếng gọi của mình, chỉ trong tích tắc giọng nói của Ngâm Tuyết đã vang vang ngoài cửa phòng.

"Đại thống lĩnh."

"Tiến vào!"

Ngâm Tuyết vừa vào liền nhìn thấy một cục bột nhỏ nhắn xinh xắn đang ngồi dưới đất mím môi trừng mắt nhìn đại thống lĩnh. Hắn liền âm thầm lắc đầu trong bụng. Tiểu phụng hoàng, ngươi sinh ra định là chống đối với đại thống lĩnh hay sao chứ? Lần nào cũng để hắn nhìn thấy không khí chẳng hòa thuận này. Hắn không cảm thấy vui vẻ chút nào đâu!

"Mang nó trở về thu xếp đi. Quyển hỏa công tâm pháp để nó từ từ tu luyện."

Ngâm Tuyết nhìn thấy quyển sách dưới chân tiểu yêu quái mà nhất thời câm nín. Chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, hai chữ phụ mẫu còn không hiểu vậy thứ nội công kia liệu có hợp với nó hay không chứ? Kêu hắn dạy thì nói thẳng đi, đại thống lĩnh kiệm lời làm cái gì?

"Dạ đại thống lĩnh."

Bất quá Ngâm Tuyết còn rất tỉnh táo, gật đầu một cái tiến đến xách tiểu yêu quái và quyển sách, hai bên hai thứ rồi nhanh chóng rời khỏi phòng Hoàng Thiên Ngạo.

Sau khi Ngâm Tuyết rời đi, bên ngoài Ngụy Trình cũng là đệ tử thứ sáu của y gọi cửa.

"Sư phụ!"

"Vào đi!"

Ngụy Trình tiến vào, trên mặt thoáng chút vui mừng.

https://thuviensach.vn

"Có việc?"

"Sư phụ, thiên giới đã có tin vui!"

"..."

"Thiên hậu nương nương đã hạ sinh một tiểu công chúa!"

Hoàng Thiên Ngạo nghe xong nhưng không hề có chút phản ứng nào. Ngụy Trình nhìn nhìn, hay là do sư phụ của hắn ngàn năm vẻ mặt bất biến nên mới như vậy chứ? Tiểu công chúa ra đời đáng ra y phải vui mừng mới đúng.

"Ngươi báo với Ngâm Tuyết đến đó đón công chúa về!"

"Dạ... sự phụ!"

Ngụy Trình gãi đầu một cái rồi nhanh chóng rời đi. Quái lạ, sư phụ phản ứng hoàn toàn không giống với ba năm trước.

Hắn còn nhớ khi đó công chúa chưa xuất thế thì sư phụ đã cho Ngâm Tuyết đến đón dâu, còn chuẩn bị sính lễ long trọng nữa. Vì cái gì hôm nay lại như vậy chứ? Chẳng lẽ vì đã có một Hỏa phụng hoàng thay thế công chúa hay sao?

Nhưng bất quá Hỏa phụng hoàng chỉ giúp sư phụ vượt qua thiên kiếp, còn công chúa mới chính là sư mẫu tương lai của hắn, sẽ cùng sư phụ chung thân cả đời. Không lẽ sư phụ thật sự đã quen tịch mịch rồi đi?

***

Lúc này Ngâm Tuyết đang ngồi chồm hổm trên ghế, trầm tư nhìn ấn ký từ lúc nào đã trở thành một dấu thâm đen dưới đuôi mắt của Hỏa phụng hoàng. Tư Hàn cũng ngồi chồm hổm nhìn nhíu mày nhìn hắn. Hai bên một lớn một nhỏ trừng nhau.

https://thuviensach.vn

"Nhiếp Viễn ơi là Nhiếp Viễn, tưởng lão sẽ làm cho ấn ký ẩn đi, không ngờ lại làm cho nó trở nên thâm đen thế này. Chặc chặc, tiểu phụng hoàng, sau này cô nương nào sẽ chịu gả cho ngươi chứ? Cái vết này... chặc chặc..."

Ngâm Tuyết vừa suy nghĩ vừa không khỏi tiếc hận trong lòng. Ở chỗ của hắn đã có một Kiếm Phong Chi không cô nương nào chịu lấy. Mười mấy năm sau lại có thêm một Hứa Tư Hàn với thâm xấu xí trên mặt, cô nương vừa nhìn thấy liền chạy tám trăm dặm không quay đầu lại. Thật là làm đau lòng hắn mà! Hai đứa trẻ hắn chăm từ nhỏ đều không thể lấy vợ hay sao?

"Ngâm thúc!"

Bên ngoài vang lên tiếng của Ngụy Trình, Ngâm Tuyết thở dài một hơi vươn tay sờ sờ dấu vết đen thui nơi góc mắt tiểu phụng hoàng.

"Vào đi."

Ngụy Trình tiến vào thì nhìn thấy bầu không khí đặc biệt u ám. Thất sư đệ của hắn cùng Ngâm sứ giả đang đấu mắt nhau. Ngụy Trình tuy chưa từng có dịp tiếp xúc riêng cùng Hỏa phụng hoàng, nhưng hắn biết rất rõ đứa trẻ này khá nguy hiểm. Vài ngày nữa sẽ danh chính ngôn thuận trở thành thất sư đệ của hắn. Phòng ốc cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chờ người đến.

"Ngâm thúc, công chúa xuất thế rồi. Đại thống lĩnh bảo ngài đi đón dâu!"

Nghe đến đây Ngâm Tuyết liền ngẩn người một cái rồi nhìn tiểu phụng hoàng trước mặt. Nếu công chúa đã xuất thế vậy có phải sau này không cần đến tiểu phụng hoàng nữa? Không xong rồi, nhan sắc không còn nay lại bị đại thống lĩnh lạnh nhạt, đúng là đứa trẻ số khổ mà.

"Ngài ấy... có đặc biệt dặn dò gì hay không?"

"Dạ vậy thì không có. Chỉ bảo đi đón công chúa về!"

https://thuviensach.vn

"Còn sính lễ?"

"Không nghe nhắc tới!"

"..."

Ngâm Tuyết liền cảm thấy đại thống lĩnh càng già càng trở nên ít nói. Ngay cả đi đón vợ cũng bắt hắn nghĩ sính lễ giùm.

"Quái lạ!"

"Dạ?"

Ngâm Tuyết suy ngẫm một lúc rồi âm trầm nét mặt.

"Không gì... chuẩn bị như năm ngoái."

"Dạ!"

Ngụy Trình rời đi thì Ngâm Tuyết nhìn nhìn Tư Hàn rồi khẽ vuốt đầu nó mấy cái. Nó cũng nhìn hắn nhưng không có bất kỳ thù địch nào, ánh mắt này không giống như lúc nó nhìn đại thống lĩnh. Bất giác chọc cho trái tim Ngâm Tuyết cũng mềm đi.

"Tiểu tử, ngươi an tâm. Đại thủ lĩnh có bạc đãi ngươi thì còn Ngâm thúc thúc, thúc sẽ yêu thương ngươi. Giờ ngươi chuyển đến ở cùng các sư huynh của ngươi nhé!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết giao Tư Hàn cho Kiếm Phong Chi, sau khi dặn dò một số việc thì hắn nhanh chóng rời đi. Hướng đến chính là nơi ở của Nhiếp Viễn.

Đến nơi nhìn thấy y đang một mình ngồi trên bàn đá uống trà.

"Lão độc mồm!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn khinh thường liếc mắt nhìn hắn nhưng cũng không trả lời, chỉ ném một chiếc tách rỗng vào ngực Ngâm Tuyết. Hắn nhanh tay chụp lấy rồi thủng thẳng ngồi xuống bàn uống trà.

"Ta chuẩn bị đi đón dâu cho đại thống lĩnh. Công chúa xuất thế rồi!"

"Ngươi rảnh rỗi đến đây hắn là có nghi ngờ gì?"

"Ể, không hổ danh bằng hữu tri âm của ta nha."

Ngâm Tuyết vừa nói vừa nhe răng cười. Nhiếp Viễn vẫn yên lặng uống trà, ánh mắt thâm trầm suy nghĩ thứ gì đó. Ngâm Tuyết một bên lạnh giọng.

"Thiên hậu hoài thai công chúa nhưng không hề công bố thiên hạ. Cho đến ngày công chúa xuất thế chúng ta mới được hay biết. Quả nhiên có gì đó không đúng lắm!"

"Ý ngươi là sao?"

"Có khi nào bọn họ trở mặt không muốn gả con cho đại thống lĩnh nữa hay không?"

"Cũng không loại trừ khả năng đó."

"Chẳng lẽ thiên đế Vũ Bình Nguyên đã tìm được người chống lưng còn mạnh hơn đại thống lĩnh? Nên nhất thời không gả con nữa đi?"

"Kẻ mạnh hơn đại thống lĩnh sao? Thiên hạ còn có người đó?"

Ngâm Tuyết gãi gãi đầu. Cái này thì đúng là hắn không biết. Trong hàng ngàn năm trở lại đây cũng chưa từng có ai mạnh hơn đại thống lĩnh. Hoặc là hắn đã nghĩ quá nhiều.

"Được rồi, ta đi đón dâu!"

https://thuviensach.vn

Hắn phủi phủi tay một cái rồi đứng dậy nhanh chóng rời đi. Nhiếp Viễn ngồi ở đó âm trầm nét mặt.

"Kẻ mạnh hơn đại thống lĩnh sao? Trừ khi ma tôn sống lại!"

Ma tôn trong lời nói của y chính là Cố Kiệt Nhân, năm đó trong cuộc chiến cuối cùng tranh giành Xích Quỷ kiếm đã bị Hứa Thiên Châu tiêu diệt, nguyên thần tan biến vào hư vô. Hậu thế sau này gọi hắn là ma tôn. Mặc dù hắn có xuất thân từ tiên gia.

***

Lúc này đã là giữa trưa, Tư Hàn đang ở trong phòng buồn chán ôm chiếc bụng rỗng tròn tròn của mình lăn lộn trên giường thì bên ngoài Phong Chi đẩy cửa bước vào.

Hắn nhìn nhìn Tư Hàn rồi tằng hắng một cái.

"Tiểu sư đệ, ta mang đệ đến chỗ ở mới."

"Ngươi..."

Tư Hàn nhìn nhìn chiếc cằm của Kiếm Phong Chi có phần quen mắt, chưa kịp thì hắn đã dùng nay gãi gãi để che đi cái cằm của mình. Ngày hôm đó hắn chỉ để lộ cằm, vậy mà hiện tại nó lại ghi nhớ, đúng là đứa trẻ thù dai!

"Đi đi, chỗ mới có rất nhiều đồ ăn ngon, đệ không thích sao?"

Tiểu phụng hoàng nghe nói có đồ ăn thì mắt sáng hơn sao, lập tức ngồi dậy ôm tay Phong Chi lay lay.

"Đồ ăn? Có gà nướng hay không?"

"Có, đương nhiên nha, còn rất thơm, thịt rất dày, da rất giòn."

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây tiểu phụng hoàng liền chảy nước miếng.

"Nha, ta muốn ăn đùi."

"Được, các sư huynh cũng không giành với đệ. Nào nào, đến đây, đệ sư huynh ôm đệ đi."

"Ta là đại nam nhân, không cần ngươi ôm!"

"..."

Kiếm Phong Chi bị lời nói kia làm cho á khẩu. Đại nam nhân hay sao? Thật mắc cười quá!

"Há há há."

Đương nhiên hắn chỉ âm thầm cười trong bụng.

"Được được, đại nam nhân anh tuấn siêu phàm, còn không mau đi!"

"Được!"

Tư Hàn thò một chân ngắn ngũn khỏi giường rồi trèo xuống. Phong Chi thật muốn đỡ nó nhưng biết đâu nó nổi điên lên lại ghi hận hắn một chuyện thì không tốt. Đứa trẻ này giống ai không giống, lại đi giống tính xấu của Ngâm thúc chết tiệt. Đúng là đáng ghét nha!"

"Hắc xì!"

Ngâm thúc chết tiệt nào đó đang đằng vân đến thiên giới rước dâu, vừa đi vừa cảm thấy mũi ngứa ngáy liên tục. Không được, chắc tại đêm qua hắn tắm nước lạnh đây mà.

Ngụy Trình đi cùng quan tâm hỏi han hắn một tiếng.

"Ngâm thúc, thúc không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết xua xua tay.

"Không sao không sao, ta làm gì có sao chứ?"

Dứt lời, đoàn người tiếp tục di chuyển về thiên giới.

***

Lúc này Tư Hàn đang tất tả chạy theo bước chân của Kiếm Phong Chi. Trên đường đi gặp không ít người, bọn họ nhìn thấy cái tướng nhỏ xíu, chân ngắn ngũn của đứa trẻ ba tuổi chạy lạch bạch, lúc lắc cái mông qua lại đuổi theo Kiếm Phong Chi thì không khỏi cười nhạo hắn mấy tiếng.

"Đại sư huynh, có một đứa trẻ sư huynh cũng bế không nổi hay sao?"

Phong Chi không để ý mình đang bị mỉa mai mà cười cười.

"Nó là đại nam nhân, muốn tự đi bằng đôi chân của mình."

"Nha..."

Một tiếng nha vang lên mọi người đồng thanh ôm bụng cười. Tư Hàn nghe thấy biết bọn họ cười mình thì nó quay mặt lại trừng mắt gầm gừ một cái.

"Grừ grừ."

Bọn người kia được dịp xem trò vui liền tụ lại náo nhiệt.

"Hung dữ vậy sao?"

Nhìn thấy bọn họ có ý định chọc phá, Kiếm Phong Chi liền xoay lại nắm lấy áo Tư Hàn, nói nhỏ vào tai nó.

"Tiểu sư đệ, đừng để ý bọn họ. Đại nam nhân không tranh chấp với tiểu nhân!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nghe xong thì mắt sáng rỡ, miệng há ra cười to, lộ ra khoảng trống ở mấy chiếc răng bị bẻ. Nó nói lớn.

"Phải, đại nam nhân không tranh chấp với tiểu nhân!"

Nó bắt chước Kiếm Phong Chi mắng bọn người kia một câu, một trong số đó nghe được liền híp mắt tiến đến cúi đầu xách tai Tư Hàn véo một cái.

"Tiểu quỷ, nhi tử nhà ai mà khí phách lớn như vậy hả?"

"Grừ grừ."

Tư Hàn bỗng trợn mắt nắm lấy tay người kia cắn một miếng lớn, liền bị hắn đẩy ngã nhào xuống đất.

"Tư Hàn!"

Kiếm Phong Chi liền chạy đến kéo lấy Tư Hàn đứng dậy. Đêm qua hỏa khí trong người nó toàn bộ đã bị Hoàng Thiên Ngạo dùng hàn khí phong ấn. Nên hiện tại sức lực nó cũng chỉ giống như một đứa trẻ bình thường.

"Lý Khởi Phong, ngươi đừng được nước làm tới! Vài ngày nữa nó sẽ trở thành đệ tử của Thiên Hoa sơn, chính là thất đệ tử của đại thống lĩnh."

"Ô, oai phong vậy? Không tài không đức mà được làm đệ tử nhập thất của đại thống lĩnh, không biết nó là nhi tử của nhà ai ha?"

Lý Khởi Phong chính là đệ tử thuộc dòng thứ hai của nhị thống lĩnh Bạch Nghiên. Thiên Hoa sơn có ba thống lĩnh, ngoài đại thống lĩnh và nhị thống lĩnh thì còn tam thống lĩnh là Kỳ Thịnh. Nhưng mà Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh đã đến Băng Dược cung làm khách một tháng. Hiện tại vẫn chưa đến ngày trở về.

Ở Thiên Hoa sơn này, Hoàng Thiên Ngạo từ ngày bắt đầu thu nhận đệ tử thì chỉ nhận đúng bảy người. Sau đó người nào rời đi thì sẽ nhận người

https://thuviensach.vn

khác vào thay thế. Cứ như vậy con số chỉ dừng lại ở bảy.

Những môn đồ đến đây học đạo đến từ nhiều nơi, thân thế hiển hách khác nhau. Bọn họ nghe danh Hoàng Thiên Ngạo, cũng rất muốn được đại thống lĩnh thu nhận, đáng tiếc, luật bất thành văn, y chỉ nhận người có duyên.

Hiện tại, Lý Khởi Phong nghe nói một hài tử ba tuổi có thể được đại thống lĩnh thu nhận làm đệ tử nên thật vô cùng chướng mắt. Hắn gia thế hiển hách, từ nhỏ được nuông chiều, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, đến Thiên Hoa sơn làm đệ tử của Bạch Nghiên cũng được tung hô tận mây xanh.

Hắn sớm đã chướng mắt bọn người Kiếm Phong Chi. Trong sáu đệ tử của Hoàng Thiên Ngạo hắn chỉ sợ duy nhất Ngụy Trình. Vì người này tiên lực mạnh mẽ, tính tình có chút lạnh lùng tàn nhẫn, cho nên hắn không dám đụng vào. Còn Kiếm Phong Chi bình thường ôn hòa, đôi lúc lại cam chịu nên đã ăn không ít trái đắng từ bọn họ.

"Khởi Phong, ngươi bất quá cũng chỉ là một đệ tử của Thiên Hoa sơn, nói đến tư cách còn dưới ta một bậc, có quyền gì tra hỏi thất sư đệ của ta?"

Phong Chi trước nay bị đệ tử của Bạch Nghiên xem thường nhưng vẫn không để ý, vì hắn không phải là người có bản tính hơn thua. Hắn xuất thân chỉ là một con rồng trắng được Hoàng Thiên Ngạo mang về nuôi từ nhỏ. Khi đó phụ mẫu của Phong Chi là thuộc hạ của Hoàng Thiên Ngạo, mất mạng trong cuộc chiến với ác ma. Cho nên, Hoàng Thiên Ngạo đã mang Kiếm Phong Chi trở về Thiên Hoa sơn rồi thu nhận làm đại đồ đệ.

Cho nên, hắn từ nhỏ cũng không có tranh giành hơn thua với bất kỳ ai. Chính vì như vậy liền bị bọn chúng xem thường. Nhưng mà người khác ăn hiếp hắn thì được, còn đây là tiểu sư đệ của hắn, nó mới có ba tuổi. Hôm qua còn trải qua một trận ngược đãi thể xác. Hắn mới không nhịn được.

https://thuviensach.vn

"Yô, ai nói đây? Đại sư huynh đó hả? Hôm nay còn dám trả lời ta? Đại sư huynh ơi là đại sư huynh, gọi huynh một tiếng sư huynh liền tưởng mình là trưởng bối của bọn ta thật hay sao? Bất tài vô dụng, tháng trước thi tam cấp sứ cũng không lên nổi. Hiện tại cả Thiên Hoa sơn này có ai mà không lên nổi tam cấp sứ như huynh chứ?"

Tam cấp sứ là cuộc thi ba năm tổ chức một lần. Người đạt được tam cấp sứ sẽ được ban cho một viên đan dược gia tăng 1000 năm linh lực.

"Ui da!"

Lý Khởi Phong vừa nói thì một bị hòn đá ném tới. Miệng hắn vì vậy mà chảy ra máu tươi. Là Tư Hàn, nó đang đứng sau lưng Kiếm Phong Chi lấy đá ném hắn. Mặt nó cũng vô cùng dữ tợn không chịu thua kém bất kỳ ai.

"Tiểu tử khốn kiếp, hôm nay ta không dạy ngươi một bài học thì ta không mang họ Lý nữa!"

Dứt lời, Lý Khởi Phong vặn tay phát ra một luồng linh lực đánh xuống người Tư Hàn. Nó bất giác trợn mắt nhìn luồng năng lượng đang đánh về phía mình, chưa kịp phản ứng cả cơ thể đã được ôm lên. Sau đó một luồng chưởng lực mạnh mẽ phóng ra va vào Lý Khởi Phong liền tạo ra một trận nổ nhỏ.

Kiếm Phong Chi vừa phát công vừa ôm Tư Hàn bay lùi về phía sau.

Lý Khởi Phong bị tấn công bất ngờ nên nhất thời phản ứng không kịp, phải lùi về phía sau hàng chục bước.

"Khốn kiếp!"

Hắn gào lên một cái.

"Kiếm Phong Chi, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là lợi hại!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, hắn lập tức bay lên cao, rút trường kiếm bên hông xoay vài vòng rồi chém xuống.

Kiếm Phong Chi đặt Tư Hàn trên mặt đất nhanh tay tuốt kiếm đỡ chưởng lực phát đến. Xung quanh ai nấy vẻ mặt như xem kịch vui. Bọn họ tất cả đều theo phe của Lý Khởi Phong, không ưa thích đệ tử của Hoàng Thiên Ngạo.

"Ầm."

Bỗng dưng một tiếng nổ lớn vang lên, Ngụy Trình từ trên trời bay xuống phát ra hai luồng chưởng lực. Lý Khởi Phong liền bị hất ngã nhào xuống đất, miệng ói ra một ngụm máu tươi.

"Ngụy... Ngụy Trình?"

Ai nấy nhìn thấy Ngụy Trình mặt mày hung bạo như ác ma từ trên trời giáng xuống thì họ đều giãn ra. Một số chạy lại đỡ Lý Khởi Phong lên.

Ngụy Trình tuy là đệ tử Thiên Hoa sơn nhưng hắn không mặc y phục giống bọn người họ. Thiên Hoa sơn đệ tử đều mặc bạch y, đai lưng xanh ngọc, tóc búi gọn lên cao, ngọc quan xanh thẳm. Ngụy Trình lại một thân hắc y, trường bào phía sau cũng màu đen thăm thẳm. Tóc tùy tiện thả dài. Bọn họ cũng không ý kiến gì, vì bình thường Ngụy Trình thường ra ngoài cùng đại thống lĩnh, nên hắn được đặc quyền thích gì làm nấy.

Trước đây, lúc đài chủ Ân Sơn Tây Xương của Ân Sơn đài còn ở đây thì hắn cùng y kẻ tám lạng người nửa cân, hiện tại đệ tử mạnh nhất ở Thiên Hoa sơn chỉ còn lại một mình Ngụy Trình. Huống hồ, hắn xuất thân vô cùng hiển hách, là thái tử Bắc Hải, sau này có thể sẽ trở về thừa kế ngai vị long vương của phụ thân mình.

"Ngụy Trình... ngươi dám ngay tại Thiên Hoa sơn mà đả thương Lý sư huynh?"

https://thuviensach.vn

Một kẻ trong đám đông chỉ mặt Ngụy Trình hô một tiếng. Dù có phần e ngại Ngụy Trình, nhưng mà bọn họ đông hơn, không phải sao?

"Hửm?"

Ngụy Trình vô tình hữu ý liếc người đó một cái làm hắn rụt cổ lại.

"Câu hỏi này là ta nên hỏi các người mới phải. Nhị thống lĩnh tam thống lĩnh đi vắng các người liền lộng hành hay sao? Ở đây vẫn còn đại thống lĩnh, ngay trên đất Thiên Hoa sơn lại ỷ đông hiếp yếu?"

Nói một cái bất giác hắn đảo mắt nhìn Kiếm Phong Chi đang ôm Tư Hàn trong ngực, miệng Kiếm Phong Chi dường như vương một ít máu, làm hắn nhíu mày thành hàng.

"...Còn là một tiểu sư đệ. Các ngươi có biết liêm sỉ hay không? Hôm nay ta tha cho các ngươi một lần, lần sau động đến người của đại thống lĩnh, ta liền đánh các ngươi thành đầu heo. CÚT!"

Ngụy Trình gầm một tiếng đám người kia liền kinh hồn bạt vía đỡ Lý Khởi Phong rời khỏi. Hắn không cam lòng quay lại nhìn Ngụy Trình một cái.

"Ngụy Trình, ngươi... ngươi chờ đó!"

"CÚT!"

Đám người kia liền bỏ chạy mất dạng. Lúc này, Ngụy Trình quay lại nhìn Tư Hàn đang giương cái chân ngắn ngũn ngoe nguẩy trong ngực Kiếm Phong Chi như muốn đòi xuống đất, dường như nó còn tức, mặt đỏ hồng hồng.

"Thật may, ngươi về đúng lúc lắm!"

Kiếm Phong Chi nhìn Ngụy Trình nhe răng cười.

https://thuviensach.vn

"Vô dụng!"

Dứt lời, Ngụy Trình bỗng vươn tay đến lau đi khóe môi đang chảy máu của Phong Chi làm hắn vô thức rụt đầu lại.

"Lúc nãy không cẩn thận..."

"Ngươi có lúc nào cẩn thận sao?"

"A..."

Đến cả lục sư đệ cũng khi dễ hắn, nhưng hắn không tức mà gãi gãi đầu mình mấy cái.

"Ngươi không sao chứ?"

Ngụy Trình xoa xoa cái đầu nhỏ nóng hừng hực của Tư Hàn. Nó liền đẩy tay y ra rồi chỉ về hướng Lý Khởi Phong rời đi.

"Người xấu!"

Ngụy Trình hứng khởi nhìn nó.

"Sau này gặp người xấu thì làm sao?"

Tư Hàn liền chém đinh chặt sắt híp mắt.

"Đánh nó thành đầu heo!"

"Ha ha."

Ngụy Trình bật cười một cái vuốt cái đầu nhỏ của tiểu phụng hoàng.

"Thất sư đệ rất có tiền đồ. Được, sau này lục sư huynh mang đệ đi đánh bọn chúng!"

https://thuviensach.vn

"Thật?"

"Thật!"

"Ha ha, ta thích ngươi!"

Dứt lời, Tư Hàn liền vươn bàn tay ngắn ngũn múp míp của mình ôm lấy đầu Ngụy Trình, bất giác 'bẹp' một cái hôn lên má y làm y giật mình, sau đó y cười ha hả cướp lấy Tư Hàn từ tay Kiếm Phong Chi, cho nó ngồi trên bả vai mình từ từ đi về hướng dãy nhà của bọn họ.

Kiếm Phong Chi bỗng dưng bị giật mất người mà còn đứng yên một chỗ, miệng há hốc ra.

"Không xong không xong rồi, rõ ràng Ngâm thúc dặn mình phải hướng nó hành thiện cứu đời. Lục sư đệ lại dạy nó đánh người, Ngâm thúc biết được nhất định sẽ hành mình. Trời ơi là trời!"

Dứt lời, hắn liền loắn quắn chạy theo Ngụy Trình, vừa chạy vừa gọi.

"Lục sư đệ, không được dạy tiểu sư đệ học hư!"

***

Lúc này, Ngâm Tuyết đang ở trong thư phòng nói chuyện cùng Hoàng Thiên Ngạo.

"Ngươi nói Vũ Bình Nguyên không cho rước dâu?"

"Dạ đại thống lĩnh. Bọn họ nói công chúa vừa sinh sức khỏe yếu ớt, cần ở lại để y tiên ngày đêm chăm sóc!"

"Ngươi có nhìn thấy nàng chứ?"

"Dạ không có. Bọn họ không cho nhìn."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo híp mắt, không khí bỗng dưng giảm xuống vài độ, Ngâm Tuyết cảm thấy sống lưng mình ớn lạnh.

"Vũ Bình Nguyên... xem ra hắn rất có thể đã có thế lực chống lưng. Ngươi cho người âm thầm điều tra. Gần đây một mảng Đoạn trường thạch phong ấn dưới Vạn Trùng Sơn đã mất tích. Chỉ e..."

"Ý đại thống lĩnh là... ma tôn sống lại?"

Hoàng Thiên Ngạo ngồi trên ghế lưng thẳng như trúc, trên bàn bày biện bút lông cùng nghiên mực, y đang vẽ một bức tranh sơn thủy hữu tình. Vừa vẽ vẽ vừa khàn khàn giọng.

"Cố Kiệt Nhân ngàn năm trước đã chết. Nhưng Đoạn trường thạch lại mất tích, không hẳn là hắn sống lại, chỉ sợ một thế lực nào đó âm thầm dùng thứ đó tu luyện ma pháp. Khi đó chỉ sợ nhân gian lần nữa rơi vào đại loạn."

"Thuộc hạ đã biết!"

"..."

Không thấy Hoàng Thiên Ngạo nói gì Ngâm Tuyết tiếp tục hỏi.

"Đại thống lĩnh, vậy còn công chúa?"

"Vũ Bình Nguyên hiện tại có thể từ chối, nhưng tương lai hắn sẽ không có sự lựa chọn khác!"

Ngâm Tuyết nghe nhưng vẫn chưa hiểu lời y lắm.

"Dạ?"

"Đến lúc đó, nếu không chịu gả thì sẽ cướp người!"

https://thuviensach.vn

"A... dạ. Vậy, thuộc hạ cáo lui!"

"Đại thống lĩnh ngoài ít nói còn có tính thích ăn cướp nha!"

Ngâm Tuyết âm thầm suy nghĩ.

"Ngâm Tuyết!"

"Dạ?"

"Tối nay mang đứa trẻ đó đến đây cho ta."

"Dạ!"

***

Đêm đó, trong lúc Tư Hàn say ngủ Ngâm Tuyết đã mang nó đến chỗ của Hoàng Thiên Ngạo. Vừa đi hắn vừa nói.

"Hài tử đáng thương ơi hài tử đáng thương! Đại thống lĩnh có tính thích ăn cướp, bất quá nếu ngài sau này cướp được công chúa thì sẽ thả ngươi đi. Để ngươi ung dung tự tại cũng không có gì là không tốt..."

Vừa dứt lời hắn đã đến trước cửa phòng Hoàng Thiên Ngạo. Y nhận lấy ôm Tư Hàn vào giường nhìn nhìn một lúc bỗng dưng vươn tay sờ má nó mấy cái.

Đúng là trẻ con, da mềm mềm mịn mịn, sờ cũng cảm thấy êm tay. Hoàng Thiên Ngạo sờ đến sinh nghiện, một lúc sau mới đặt nó nằm sấp trên ngực mình, rồi bắt đầu vận khí.

Tư Hàn trong cơn lơ mơ ngủ bỗng dưng nói mớ.

"Đánh ngươi thành đầu heo!"

Hoàng Thiên Ngạo liền khinh thường liếc nó một cái.

https://thuviensach.vn

-----HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 5: Tiểu Thất

Sáng hôm sau, Hoàng Thiên Ngạo mở mắt ra đã nhìn thấy tiểu yêu quái tròn tròn múp múp đang nằm trong ngực mình. Y cử động một cái đứa nhỏ liền vươn cánh tay ngắn ngũn bám vào cổ y không buông, thậm chí còn chui rúc vào ngực y tìm chút mát mẻ. Hỏa phụng hoàng trong người vốn dĩ lúc nào cũng nóng hầm hập, cho nên nằm bên cạnh nguồn mát mẻ liền hết sức thích thú.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn tiểu yêu quái đang ngủ say, quả nhiên chỉ là một hài tử.

"Đại thống lĩnh, có thể vào hầu hạ rửa mặt thay y phục hay chưa?"

"Được!"

Hoàng Thiên Ngạo vừa dứt lời, bên ngoài hai người tiến vào mang theo một chiếc khay. Trên khay là y phục mới cùng lược chải đầu và ngọc quan.

Hoàng Thiên Ngạo ngồi dậy nhưng tiểu yêu quái giống như không muốn xa nguồn mát của mình, sống chết liều mạng bám lấy cổ y không buông. Mặt còn nhăn thành một đoàn rất khó coi.

"Thức dậy!"

Người hầu nhìn thấy thì tiến đến vỗ vỗ lưng tiểu yêu quái, mục đích là muốn gỡ nó ra.

"Grừ Grừ."

https://thuviensach.vn

Trong cơn mơ, nó phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp khiến người hầu cảm thấy khó nghĩ, đang định dùng lực thì Hoàng Thiên Ngạo trầm giọng.

"Không sao!"

Dứt lời, y đứng dậy rời khỏi giường, tiểu yêu quái từ nằm giờ biến thành treo vắt vẻo trên cổ y, mặt khó chịu, môi còn bĩu bĩu.

Hoàng Thiên Ngạo đến bàn ngồi xuống, đứa nhỏ có chỗ dựa chân mày liền giãn ra hết sức thoải mái. Người hầu nhanh chóng vắt khăn giúp y lau mặt lau tay. Sau đó hầu hạ thay y phục và chải tóc.

Hôm nay, Hoàng Thiên Ngạo mặc một bộ trường bào màu trắng, đai lưng xanh ngọc bằng phỉ thủy chạm khắc tinh xảo. Trên cổ và vai áo thêu họa tiết mây xanh nền nã. Tay áo rộng thùng thình. Tóc phía trước vấn về phía sau, trên đỉnh đầu là ngọc quan màu vàng họa tiết sóng biển. Phía đỉnh còn có một chiếc trâm bằng vàng ròng. Phần tóc phía sau thả dài đến thắt lưng. Y mang giày màu đen, một thân anh tuấn cao lớn vô cùng uy vũ.

Sau khi xong xuôi thì người hầu hỏi một câu.

"Đại thống lĩnh đã muốn ăn điểm tâm hay chưa?"

"Mang lên đi!"

Người hầu khẽ liếc nhìn đứa trẻ đang làm ổ trong ngực Hoàng Thiên Ngạo mà không kiềm xuống được thắc mắc trong lòng.

Đứa trẻ này nghe nói là nhi tử một vị bằng hữu của Hoàng Thiên Ngạo, phụ mẫu đã mất nên được Ngâm Tuyết mang về. Chiều hôm qua cũng đã làm lễ nhập thất. Và hiện tại chính là tiểu đồ đệ của đại thống lĩnh.

Nhưng mà dù có là một đứa trẻ cũng là người duy nhất từ trước đến nay được đại thống lĩnh cưng chiều như vậy, thậm chí buổi tối cũng mang đến

https://thuviensach.vn

ngủ cùng. Nghe nói đứa trẻ này trong người yếu ớt mang bệnh, nên cần đại thống lĩnh điều khí giúp. Quả nhiên là đứa trẻ nhiều may mắn, được ân sủng của y.

Tin đồn này chính là do phía Ngâm Tuyết tung ra. Vì từ nay đến mười lăm năm sau, có lẽ Tư Hàn không thể nào rời khỏi chiếc giường của đại thống lĩnh. Cho nên, hắn phải nghĩ cách để danh chính ngôn thuận. Thiên hạ cũng sẽ không có bất kỳ nghi ngờ gì.

Thiên kiếp của Hoàng Thiên Ngạo và hàn khí trong người y, việc y không thể tự điều tức được phải cần tìm một nguồn năng lượng để hóa giải thì cũng chỉ có mấy đệ tử thân tín, Ngâm Tuyết và Nhiếp Viễn biết. Cho nên trước tình thế này cũng không có ai nghi ngờ về thân phận của tiểu phụng hoàng.

Người hầu hôm qua nghe bọn sư huynh đệ của Lý Khởi Phong nói đứa trẻ này dung mạo xấu xí, thậm chí còn có một vết bớt rất khó coi ở đuôi mắt. Đứa trẻ có dung mạo như vậy thì sau này người nào gặp cũng sẽ không lấy làm yêu thích.

Hôm nay người hầu tận mắt nhìn thấy đứa trẻ này, quả nhiên vết bớt rất khó coi, nhưng mà ngũ quan tinh xảo hài hòa, cũng không xấu xí như lời đồn đại.

Sau khi người hầu đi rồi thì nhà bếp chuẩn bị một phần thức ăn lớn cho Hoàng Thiên Ngạo. Hôm nay Linh Hy nấu toàn những món y chưa từng ăn qua.

Hắn biết rõ Hoàng Thiên Ngạo xưa nay vốn dĩ khẩu vị thanh đạm, cũng không đặc biệt yêu thích món gì. Cho nên hắn cố tình nghiên cứu thêm thực đơn mới, để hòng tìm thử món có thể làm vừa miệng đại thống lĩnh, có như vậy mới không làm ô danh đệ nhất đầu bếp của hắn.

https://thuviensach.vn

Linh Hy vốn dĩ không phải là người của Long tộc, hắn chỉ là một con hồ ly tu luyện ngàn năm ở Vạn Trùng Sơn. Năm đó giữa tộc hồ ly và chuột tinh xảy ra cuộc chiến tranh giành lãnh thổ. Kết quả, tộc hồ ly thua cuộc đành phải chạy khỏi Vạn Trùng Sơn lang bạt khắp nơi.

Hắn khi đó bị thương rất nặng, ngàn năm linh lực dồn trong một viên linh châu bị đánh vỡ, suýt nữa thì đã mất mạng. Vì vậy nên bị gia tộc bỏ lại trên đường chạy trốn.

Sau đó được nhị thống lĩnh Bạch Nghiên mang về, và được Nhiếp Viễn cứu sống. Từ đó hắn ở lại Thiên Hoa sơn bắt đầu lu luyện. Nhờ vào khả năng trù nghệ của mình, hắn sớm trở thành đầu bếp quán xuyến chuyện cơm nước cho toàn thể Thiên Hoa sơn.

Linh Hy vì xuất thân từ tộc hồ ly nên ngoại hình khá xinh đẹp, mềm mại trắng trẻo chứ không như nam nhân của Long tộc. Nhưng bình thường hắn không hay để ý vẻ bề ngoài, vì vậy đầu tóc và y phục có một chút tuềnh toàng.

"Đại thống lĩnh, ngài thử món này đi, xem có vừa miệng hay không?"

Linh Hy vừa nói vừa gắp miếng măng hầm đưa đến trong chén của Hoàng Thiên Ngạo. Y lạnh nhạt bỏ vào miệng nhai.

"Ngài thấy sao?"

Linh Hy một bên thập phần mong đợi, nhưng Hoàng Thiên Ngạo nhai giống như nhai cỏ, thậm chí mặt còn không chút biểu tình. Linh Hy thật hận nha! Hôm qua hắn đã mất ngủ cả đêm để mong làm được món hợp ý đại thống lĩnh. Bất quá ngài đã chịu ăn uống thì tốt rồi. Mấy ngày trước đến động đũa còn không thèm.

Bất giác, Hoàng Thiên Ngạo cảm thấy vai mình có chút ẩm ướt, quay đầu nhìn sang bắt gặp một đôi mắt hắc bạch phân minh chằm chằm nhìn

https://thuviensach.vn

vào chén đồ ăn của mình. Tư Hàn đã thức dậy, nó còn đang chảy nước miếng lòng ròng xuống vai áo y, chỉ là nó từ đầu đến cuối cũng không mở miệng xin một lần.

"A nhóc muốn ăn? Để lát sau ta mang cái khác cho ngươi nhé!"

Linh Hy nhìn thấy cảnh này thì thật có chút vui vẻ, đứa trẻ không biết nói dối, nhìn đồ ăn mỹ vị như vậy chảy nước miếng cũng là bình thường. Huống hồ lại là đồ ăn do đệ nhất danh trù là hắn nấu chứ? Ai trân trọng đồ ăn của hắn, hắn liền có hảo cảm với người đó.

Nghe hắn nói như vậy Tư Hàn vừa muốn gật đầu vừa muốn không. Nó bĩu bĩu môi rồi gác cằm lên vai Hoàng Thiên Ngạo, mặt hướng ra phía sau lưng y, rõ ràng là không muốn bị người khác cười chê. Đôi tay ngắn ngũn ôm cứng cổ y, giống như đang cật lực kiềm chế cơn thèm ăn của mình.

"Khí phách cũng lớn lắm!"

Linh Hy âm thầm nghĩ trong bụng.

"Linh Hy."

"Dạ?"

"Ngươi ra ngoài đi, khi nào ăn xong người hầu sẽ dọn."

"Ngài... nhưng ngài có thích đồ ăn hôm nay không? Sau này thuộc hạ sẽ dựa theo đó mà làm!"

"Cũng không tệ."

Một chữ không tệ này làm Linh Hy cảm thấy tự tôn nghề nghiệp bị tổn thương sâu sắc, bất quá hắn cũng nhanh chóng lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Khi cánh cửa vừa đóng lại, Hoàng Thiên Ngạo đặt đũa xuống bàn, tay vỗ vào mông tiểu yêu quái đang hờn dỗi một cái, khàn khàn giọng.

"Muốn ăn không?"

"...ông... uốn."

Nó vừa nói vừa nuốt nước miếng nên có chút khó nghe. Tay vẫn trước sau ôm chặt cổ rồng.

"Không muốn? Cái này cũng không muốn sao?"

Vừa dứt lời một miếng thịt cừu nướng được ướp gia vị từ trái cây đặc chế của Linh Hy đưa tới trước mũi Tư Hàn. Nó liền nhìn chằm chằm miếng thịt.

Hoàng Thiên Ngạo không thấy nó trả lời thì cố tình quơ miếng thịt qua lại trước mũi nó. Làm tròng mắt của nó di chuyển qua lại liên tục không yên. Nó biết mình bị trêu đùa nên nhất thời giận dỗi áp má vào vai y, nhìn chằm chằm miếng vảy rồng màu xanh bên dưới tai Hoàng Thiên Ngạo. Ngón tay nghịch nghịch vảy rồng của y.

Hoàng Thiên Ngạo cảm thấy toàn thân bỗng phát ra luồng nhiệt liền nhíu mày túm nó lại ôm lên đùi mình. Tư Hàn ngồi chồm hổm trên đùi y gãi gãi ngón tay. Đầu cúi xuống thấp cố gắng không nhìn lên mâm đồ ăn đầy sự cám dỗ kia. Bụng từ lúc nào phát ra tiếng kêu 'rột rột' nho nhỏ.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn cái đầu nhỏ lì lợm mà không rõ tư vị gì. Đang lúc Tư Hàn u sầu bỗng một miếng thịt đưa xuống, sau đó nhét vào miệng nó.

Nó hơi giật mình một chút nhưng sau đó liền ra sức nhai. Sau khi nhai hết nó ngẩng đầu lên nhìn gương mặt lạnh lẽo của Hoàng Thiên Ngạo mà

https://thuviensach.vn

trông chờ. Mùi vị thịt dê nướng tan trong miệng thật làm nó thèm muốn chết.

"Ăn không?"

"..."

"Muốn ăn thì trả lời. Không muốn ăn thì ta không ép. Bất quá sẽ không có lần thứ hai đâu."

"Người xấu!"

"Ngươi có thấy người xấu nào cho ngươi ăn hay chưa?"

"Không có!"

"Từ nay gọi ta là sư phụ."

"Không chịu!"

"Hửm?"

"Người xấu!"

Nhưng lần này khẩu khí không giống mấy lần trước nữa, nó trong lòng đã mềm xuống từ lúc nào. Tư Hàn thức dậy từ lúc Linh Hy mang đồ ăn vào. Nó biết mình được đại yêu quái này ôm. Nó từ ngày đến đây dường như đêm nào cũng ngủ cùng đại yêu quái. Ở bên cạnh y lúc nào nó cũng thấy mát mẻ thoải mái. Cho nên nó không ghét y, thậm chí khi y ôm nó, nó cũng thấy vui vẻ.

Chỉ là... đại yêu quái này lúc nào cũng khi dễ nó. Không bẻ răng thì lại đánh mông, hôm trước còn thô bạo ném nó từ trên giường xuống đất. Lúc nãy mang thức ăn ra chọc nó thèm, rõ ràng là không phải người tốt.

https://thuviensach.vn

Hôm qua nó đi cùng với Ngụy Trình, Kiếm Phong Chi và một đám đệ tử khác, bọn họ cũng đã nói cho nó biết cái gì là sư phụ, cái gì là đồ đệ. Bọn họ còn nói rất nhiều về Hoàng Thiên Ngạo, nói y là người có bản lĩnh nhất thiên hạ. Nói nó rất may mắn mới trở thành đệ tử của y. Sau này đi theo y học, nhất định võ công thăng tiến, một ngày nào đó sẽ đánh bọn người của Lý Khởi Phong thành đầu heo.

Tư Hàn còn nhớ rất rõ ngày đầu đến đây, Ngâm Tuyết từng nói Hứa thợ săn muốn nó ở đây tu tập, cho nên nó mới đồng ý ở lại. Sau này nó giỏi rồi sẽ trở về sum họp cùng Hứa thợ săn. Nó giỏi thì lũ quan binh kia sẽ không ăn hiếp người nhà của nó nữa. Tư Hàn nghe nói vậy liền hết sức vui vẻ.

Chỉ có điều, Ngâm Tuyết thật ra đã nói dối. Lúc hắn đến nơi cứu Hứa thợ săn và lão bà bà thì bọn họ chỉ còn lại một hơi thở. Hắn truyền linh khí nhưng không có cách nào cứu được bọn họ.

Hứa thợ săn trước khi chết đã nhờ Ngâm Tuyết chăm sóc cho Tư Hàn, muốn nó được bình an lớn lên. Còn bảo hắn đừng cho đứa nhỏ biết sự thật, chỉ sợ nó sẽ vì vậy mà tổn thương.

Rốt cuộc, nhân duyên phụ tử của Hứa thợ săn và Tư Hàn chỉ vọn vẹn có ba năm. Nhưng mà đủ để một đứa trẻ đặc biệt như nó khắc cốt ghi tâm. Mãi nhiều năm sau này, khi nó trở lại ngôi nhà cũ, thì nơi đó cũng chỉ còn lại một mảnh hoang tàn mà thôi!

Hiện tại Tư Hàn nghe Hoàng Thiên Ngạo bảo mình gọi y là sư phụ, mặc dù nó rất muốn gọi, nhưng mà đứng trước người này nó lại không thể. Nó sợ y khinh thường mình.

"Nếu như ngươi không gọi sư phụ thì ta sẽ giao ngươi cho Kỳ Thịnh. Hắn vẫn còn thiếu đệ tử, thêm ngươi nữa chắc hắn không ý kiến gì đâu."

Hoàng Thiên Ngạo miệng nói, mặt lạnh tâm lạnh.

https://thuviensach.vn

"Không muốn!"

Tư Hàn bỗng nhiên gấp gáp, bàn tay múp múp bám vào cổ tay to lớn của y cào cào.

Hoàng Thiên Ngạo hơi nhếch môi lên một cái. Mấy ngày nay tiếp xúc với đứa trẻ cứng đầu này y ít nhiều cũng đoán được. Nó trời sinh bản tính cố chấp. Nhưng nó đã nói không muốn đến nơi khác vậy xem ra bản thân đã có trọng lượng nhất định trong lòng nó rồi.

Hoàng Thiên Ngạo nói một câu như vậy thực ra cũng không phải định giao nó cho Kỳ Thịnh, nhưng chỉ muốn thử xem sau này có thể giữ nó bên mình được hay không mà thôi.

Công chúa thiên giới vừa xuất thế, bản thân thiên đế Vũ Bình Nguyên lại có tính toán khác trong lòng, chỉ e sau này mang công chúa đến biết đâu lại rước về một mối họa.

Còn về mặt căn mệnh của công chúa cũng không phải đặc biệt phù hợp với y, cho nên bất đắc dĩ mới dùng tới nàng.

Nhưng Hỏa phụng hoàng thì khác. Nó ở bên cạnh y chỉ cần toàn tâm toàn ý thì mọi việc sẽ ổn. Còn ở đây nhưng đa tâm, lòng hướng về nơi khác thì khi đó việc tu luyện cũng không chắc chắn sẽ thành công.

Kỳ Thịnh và Bạch Nghiên chung vai sát cánh với y đã rất nhiều năm. Chỉ là y trên đời này chưa từng tin tưởng bất kỳ kẻ nào. Lòng người sâu như biển cả, năm đó Chu Tước phản bội lại Huyền Minh sơn là có thật, dù rằng bọn họ từ nhỏ đã ở bên cạnh nhau cùng tu luyện. Cho nên, sau này chỉ có thể tin tưởng vào chính mình mà thôi.

Lúc nãy nếu như Hỏa phụng hoàng nói khác, thì có lẽ sau này y đối với nó sẽ dùng đến biện pháp mạnh. Hoặc sẽ lấy đi phần ký ức của Tư Hàn, để nó trở lại thành một đứa nhỏ không có bất kỳ quá khứ gì, khi đó y có thể

https://thuviensach.vn

tùy ý huấn luyện theo ý mình. Chỉ là đối với một người, nếu mất đi ký ức là chuyện vô cùng bất hạnh. Huống chi là Hỏa phụng hoàng, từ nhỏ đã bị người thân vứt bỏ.

Ngâm Tuyết cũng đã kể rõ hoàn cảnh của Tư Hàn cho Hoàng Thiên Ngạo biết, nên y không muốn một chút hồi ức tốt đẹp về Hứa thợ săn cũng lấy đi mất của Tư Hàn. Nhưng nếu nó chọn lựa khác, Hoàng Thiên Ngạo đành phải dứt khoát xuống tay.

Thật may, hiện tại Tư Hàn lại không muốn rời đi.

"Vì sao?"

Hoàng Thiên Ngạo hỏi Tư Hàn một câu như vậy, nó khẽ chớp mắt nhưng không nói gì, chỉ vùi đầu vào cánh tay y che đi khuôn mặt nhỏ của mình. Hoàng Thiên Ngạo hơi nhếch khóe môi lên.

"Nếu như vậy, thì từ nay phải gọi ta là sư phụ. Ta sẽ truyền dạy võ công cho ngươi."

Tư Hàn nghe y nói vậy phút chốc lòng liền trở nên vui vẻ. Khi nãy đại yếu quái nói sẽ gửi mình đến chỗ của Kỳ Thịnh nào đó nó đã thật không vui. Tư Hàn không thích người lạ, mấy ngày nay dù đại yêu quái có chút hung dữ nhưng không có làm hại nó. Nó cũng sớm quen với sự mát mẻ khi ngủ cùng y. Cho nên, hiện tại nó không hề muốn chuyển đến ở với một người xa lạ.

Hoàng Thiên Ngạo biết đứa trẻ này vô cùng lì lợm nên cũng không ép nó nữa. Vì đáp án thật sự y đã có rồi.

"Ăn đi!"

Hoàng Thiên Ngạo lấy thêm một cái chén, thành thật gấp thức ăn bỏ vào. Sau đó ôm lấy Tư Hàn cho ngồi trong lòng mình, mặt hướng về bàn cơm.

https://thuviensach.vn

"Ăn đi!"

Y đưa cho Tư Hàn đôi đũa nhỏ, nhưng dường như nó không thích dùng đũa lắm. Nó cũng không thích ngồi như thế này. Mấy ngày trước ngồi với Ngâm thúc thúc mới cảm thấy thoải mái nhất.

Tư Hàn liền thu chân lên, ngồi chồm hổm trên đùi Hoàng Thiên Ngạo, rồi bắt đầu dùng tay ăn cơm. Từ đầu đến cuối cũng không có ý định chuyển sang ghế khác ngồi. Đại yêu quái to lớn này không hiểu sao nó cảm thấy y thật hùng vĩ, đáng tin cậy. Cho nên nó vẫn thản nhiên ngồi trong lòng y ăn cơm.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy tướng ngồi xấu xí của Tư Hàn thì nhất thời mí mắt giật giật, nhưng dù gì nó vẫn còn nhỏ, sau này từ từ uốn nắn sau.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Tư Hàn dùng bàn tay quẹt lên cái miệng bóng trứ dầu mỡ của mình, giương cổ ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Thiên Ngạo rồi 'ợ' một cái.

"Đã no?"

"Ừ."

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy đứa trẻ này quả nhiên ở bẩn, y dùng khăn lau đi cái miệng của nó rồi đặt nó xuống đất.

"Bây giờ ta sẽ mang ngươi đến Thiên Sơn điện, cùng các sư huynh luyện tập chiêu thức. Phong Chi sẽ trực tiếp truyền thụ cho ngươi."

"Không muốn!"

"..."

"Muốn Ngụy Trình!"

https://thuviensach.vn

Hôm qua Tư Hàn còn nhớ Ngụy Trình uy phong như thế nào, còn hứa sẽ giúp nó đánh bọn người kia thành đầu heo. Cho nên, tất nhiên nó đối với lục sư huynh có niềm tin hơn hẳn đại sư huynh. Hôm qua đại sư huynh còn bị người ta đánh cho chảy máu miệng, theo đại sư huynh sau này nó đánh nhau cũng chảy máu miệng giống hắn, nó mới không muốn!

Hoàng Thiên Ngạo hơi nhíu mày một cái. Ngụy Trình thường xuyên theo y ra ngoài nên sẽ không có thời gian huấn luyện đứa nhỏ này. Nhưng mà tiểu phụng hoàng quả nhiên có con mắt tinh đời, chọn trúng đệ tử giỏi nhất của y.

"Ngụy Trình không thường xuyên ở Thiên Hoa sơn."

"Vậy... khi nào hắn rảnh có thể dạy ta hay không?"

"Được."

Hoàng Thiên Ngạo nghĩ nghĩ.

"Bình thường Phong Chi sẽ dạy cho ngươi học chữ. Phong Chi tính tình điềm đạm, hãy theo hắn mà học hỏi."

"Ừ."

Hoàng Thiên Ngạo liền cong tay lên cốc đầu nó một cái, nó liền ôm trán trừng mắt với y.

"Với sư phụ chỉ được nói dạ."

Nó thành thật gật đầu một cái.

"Ừ."

"..."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo không nói nữa, dạy dỗ trẻ con không phải nghề của y. Việc đó sẽ có Ngâm Tuyết và Phong Chi giúp, nên y không việc gì phải gấp. Hoàng Thiên Ngạo liền nắm lấy tay Tư Hàn rồi đi ra ngoài.

Chỉ một chốc lát bọn họ đã đến Thiên Hoa điện, nơi này là một cái điện vô cùng rộng lớn, chia thành nhiều khu vực. Mỗi khu vực là đệ tử của từng vị thống lĩnh tu luyện. Chỗ của đại thống lĩnh đương nhiên là ở chính điện. Nơi này rộng nhất nhưng cũng chỉ có mấy đệ tử đang tu tập.

Hoàng Thiên Ngạo nhoáng một cái đã mang Tư Hàn đến nơi. Nhìn thấy y, mấy đệ tử liền nhanh chóng đứng lên chấp tay cúi đầu.

"Sư phụ."

"Từ nay Tư Hàn sẽ trở thành thất sư đệ của các ngươi. Chiếu cố nó thật tốt. Phong Chi, Ngụy Trình. Ta giao tiểu Thất cho hai ngươi. Một người dạy chữ, một người dạy quyền. Biết làm thế nào chứ?"

"Đệ tử đã rõ."

Hoàng Thiên Ngạo liền cúi đầu nhìn đứa trẻ đang nhìn đông ngó tây mà trầm giọng.

"Tiểu Thất, từ nay ngươi theo các sư huynh học tập. Nhớ ngoan ngoãn nghe lời."

"Ngươi đi đâu?"

Tư Hàn cảm thấy dường như Hoàng Thiên Ngạo muốn bỏ nó ở lại đây thì hỏi một câu như vậy. Phong Chi liền tiến đến ôm nó lên.

"Sư phụ còn có việc. Ở đây, các sư huynh sẽ dạy cho đệ!"

"Buông buông!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn trên tay Phong Chi khẽ giãy giãy. Nó nhìn thấy xung quanh có người, mà hiện tại người này ôm nó, nó liền cảm thấy vô cùng mất mặt. Nó chính là đại nam nhân cơ mà!

Ngụy Trình nhìn phản ứng của Tư Hàn rồi nhìn mặt Phong Chi mà bật cười một cái.

"Đi, sư huynh dạy cho ngươi hỏa công nhập môn!"

Dứt lời, Ngụy Trình giống hệt ngày hôm qua cướp lấy Tư Hàn từ ngực Phong Chi khiến hắn nghiến răng nghiến lợi. Rõ ràng là muốn tranh tiểu Thất với hắn.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn nhìn rồi nhanh chóng rời đi.

"Cung tiễn sư phụ!"

Phía sau mấy đệ tử lại cúi đầu lần nữa. Bên trong bắt đầu nhộn nhịp rôm rả cười nói không ngừng. Ngoài kia hôm nay nắng vô cùng ấp ám.

***

Mười ba năm sau...

"Tiểu Thất, canh 5 rồi dậy đi. Hôm nay tới đệ quét dọn đại điện đó... tiểu Thất!"

Trên dãy giường rộng lớn, nơi ngủ nghỉ sinh hoạt của các đệ tử nhà đại thống lĩnh. Đệ tử thứ năm của Hoàng Thiên Ngạo là Lục Niên vừa nhắm nghiền mắt, tay nắm cái chăn bên cạnh lay lay.

"Tiểu Thất, ngươi không đi dọn dẹp sẽ bị Ngâm chết tiệt bắt gánh nước đó... tiểu Thất!"

https://thuviensach.vn

Không thấy bên cạnh trả lời, Lục Niên lồm cồm bò dậy, kéo đống chăn chập chùng ra thì không nhìn thấy bất kỳ ai hết.

"TIỂU THẤT!!!!!!!!!!! NGƯƠI LẠI TRỐN ĐI CHƠI RỒI? CHẾT TIỆT!"

Tiếng hét của hắn vang vang làm cả căn phòng ai nấy đều tỉnh ngủ.

Nhưng lúc này thất sư đệ của hắn đang quần thảo ở Tuyệt Yên Cư, một chỗ bên dưới Thiên Hoa sơn cùng săn bắt thỏ tinh với bọn người của Lý Thời Phong. Bọn họ bình thường hay ganh đua với nhau, cho nên hôm nay cá cược, nếu ai bắt được thỏ tinh thì sẽ được tôn lên làm lão đại.

"Ha ha... ta bắt được rồi!"

Tư Hàn chui cái đầu đầy lá cây ra khỏi hang động, toàn thân hắn lúc này đều là bùn đất, thậm chí gương mặt cũng dính đầy bụi bẩn. Hắn nghênh mặt lên trời, một tay chống hông, một tay giơ cao thỏ tinh lên hươ hươ trước mặt bọn người kia.

"Lão tử bắt được rồi. Lý Khởi Phong, hôm nay phải gọi lão tử hai tiếng lão đại. Ha ha ha."

(Fanart vẽ bởi Mắm Meo Meo)

------HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 6: Gây Họa

Lúc này trời đã gần sáng, Kiếm Phong Chi đang tập trung hàng ngàn đệ tử của Thiên Hoa sơn xếp thành hàng, tập dợt nghi lễ chuẩn bị cho kỳ hội thi thố tiên lực trăm năm một lần, bảy ngày nữa sẽ diễn ra ở Thiên Hoa sơn.

Trong kỳ hội, các môn phái, gia tộc cử ba người giỏi nhất của mình đến tham dự. Người đứng đầu trong lần thi này sẽ được chọn làm Kỳ chủ dẫn dắt chúng thần bảo vệ an nguy của tam giới trong vòng một trăm năm nữa.

Đương kim Kỳ chủ là Kỳ Anh, cung chủ Băng Dược cung. Một trăm năm qua có hàng ngàn cuộc chiến lớn nhỏ, nhưng Kỳ Anh luôn là người đầu sóng ngọn gió, thời gian này thiên hạ sóng yên biển lặng. Hiện tại cũng đã đến lúc tìm người khác thay thế.

Những lần trước kỳ hội đều tổ chức ở Thiên Hoa sơn. Bởi lẽ Long tộc mạnh mẽ nhất trong thiên hạ, đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo danh chấn bốn phương. Cho nên đương nhiên nơi này chính là phù hợp nhất để tổ chức kỳ hội.

Nhưng người của Thiên Hoa sơn những năm đó đều không tham dự. Bởi lẽ một trăm năm trước, bọn họ không thu nhận đồ đệ. Đến sau khi Kỳ Anh làm Kỳ chủ thì Hoàng Thiên Ngạo, Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh mới bắt đầu thu nạp đệ tử.

Chính vì như vậy, năm nay là năm đầu tiên người của Thiên Hoa sơn sẽ cử ba người mạnh nhất làm đại diện để tranh cao thấp cùng đệ tử các môn phái khác.

https://thuviensach.vn

Hiện tại, người giỏi nhất sẽ do ba vị thống lĩnh quyết định. Một người trong đó đương nhiên chính là Ngụy Trình, còn hai người khác bất kỳ ai cũng chưa biết tính toán trong lòng của các vị thống lĩnh ra sao. Chỉ là ai được chọn cũng sẽ là một niềm tự hào rất lớn cho gia tộc của bọn họ.

Kỳ hội lần này không chỉ đón tiếp người đến thi mà còn có cả người đứng đầu của các tộc đó. Cho nên, nghi lễ tiếp đón phải chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng.

Lúc này Kiếm Phong Chi đang đứng trên đài cao phất cờ hiệu, bên dưới thành hàng theo cờ hiệu của hắn lần lượt di chuyển, bắt đầu thi triển pháp thuật.

Bỗng nhiên Lục Niên từ phía đối diện cách Phong Chi giơ giơ tay điên cuồng vẫy hắn, miệng y làm khẩu hình.

"Đại sư huynh!"

Kiếm Phong Chi nhìn thấy nhưng bất đắc dĩ hắn không thể ngừng trận, đành phải tiếp tục.

Một lúc sau hắn vừa ngừng tay liền bay xuống đài đến bên cạnh Lục Niên.

"Ngũ sư đệ, đệ cũng rãnh rỗi quá đi, không thấy ta đang bận hay sao? Gọi ta xuống còn ra cái thể thống gì?"

Lục Niên liền nắm lấy cánh tay hắn lắc lắc.

"Đại sư huynh, không xong rồi, tiểu Thất..."

Kiếm Phong Chi nhíu mày một cái.

"Hắn lại phá phách cái gì?"

https://thuviensach.vn

Lục Niên tay lau đi mồ hôi tươm nườm nượp trên trán mình.

"Lần này phá rất lớn đó!"

Kiếm Phong Chi nhăn mặt nhìn trận pháp đang điều khiển nhưng không thể nhất thời rời đi được.

"Ngụy Trình đâu?"

"Hắn đang ở chỗ sư phụ, hình như đang tiếp đãi Kỳ Anh cung chủ."

Kiếm Phong Chi chặc lưỡi một cái đứng ở dưới hô lớn.

"Chúng đệ tử Thiên Hoa sơn nghe lệnh!"

"Có!"

Hàng ngàn người đồng loạt hô to.

"Dàn thành hàng ngang, chia thành hai đội, bế khí!"

"Rõ!"

Dứt lời, Kiếm Phong Chi cùng Lục Niên lập tức phi thân mất dạng.

Bọn họ mười mấy năm nay sớm đã quen thu dọn tàn cuộc của Hứa Tư Hàn để lại.

Tiểu phụng hoàng này lúc nhỏ phá nhỏ, lúc lớn phá lớn. Hắn ba ngày hai trận nhỏ một trận to quậy đến Thiên Hoa sơn gà bay chó sủa. Không biết từ lúc nào bỗng dưng gia nhập cùng bọn Lý Khởi Phong đánh nhau, trong thời gian trai giới tịnh tâm lại trốn ra sau núi lén lút uống rượu ăn thịt. Gần đây còn nghe nói ban đêm có thêm trò săn bắt thỏ tinh. Ai bắt được sẽ được phong làm lão đại.

https://thuviensach.vn

Hứa Tư Hàn trời sinh thông minh, học một biết mười, thậm chí còn nhanh hơn cả Ân Sơn Tây Xương năm xưa. Chỉ là hắn bản tính háo thắng khó kiềm chế, lại không theo quy củ của Thiên Hoa sơn. Rất nhiều lần chịu phạt của Ngâm Tuyết, thậm chí có lần chọc giận đến nhị thống lĩnh, bản thân lãnh năm mươi roi tiên. Báo hại nằm liệt giường đến nửa tháng.

Vậy mà khi tỉnh dậy thì chứng nào tật ấy, hại Kiếm Phong Chi quản không nỗi nữa, đành âm thầm thu dọn tàn cuộc của hắn, hiện tại cũng đã quen rồi.

Nhưng lần này thứ Hứa Tư Hàn động đến không còn đơn giản nữa. Nghe nói đáng lẽ bắt thỏ tinh thì hắn đã bắt nhầm hồ ly. Hiện tại động đến Hồ tộc thì e là khó lòng thu xếp. Cho nên Kiếm Phong Chi đành đích thân đến đó thương lượng cùng bọn họ một chút.

"Lý Khởi Phong đâu?"

"Bọn chúng khi nhìn thấy tiểu Thất bắt trúng hồ ly thì đã nhanh chân chạy mất."

"Khốn kiếp!"

Tư Hàn từ nhỏ ở Thiên Hoa sơn chưa từng nhìn thấy qua thỏ hay những con vật khác. Lần này đi săn, theo mô tả của Lý Khởi Phong, hắn nhìn thấy một con vật trắng trắng tai to, lập tức nghĩ là thỏ tinh. Thật không ngờ nó lại là hồ ly.

Chẳng những vậy mà còn nghe nói đây là nhi tử quen được cưng chiều của người đứng đầu Hồ tộc Bạch Luân. Hiện tại trong thời kỳ luyện tập nên đêm tối ẩn mình ở Thiên Hoa sơn hút linh khí. Thật không ngờ lại trở thành đối tượng đi săn của bọn người Hứa Tư Hàn.

Tiểu hồ ly lúc này vô cùng yếu ớt, linh châu tu luyện đã bị Hứa Tư Hàn đánh vỡ, tính mạng cũng khó bảo toàn. Khi bị đánh trúng, nó đã phát ra

https://thuviensach.vn

một thứ âm thanh kỳ quái cầu cứu đến tộc mình. Hiện tại bọn họ đang náo loạn thành một đoàn bên dưới.

Tư Hàn một mình đứng giữa vòng vây của bốn người liên tục phát ra hỏa công về bốn phía. Cây cối xung quanh trúng hỏa công của hắn bốc cháy tạo thành những đám khói mù mịt. Năm bên đấu chưởng, trên trán Tư Hàn đã chảy xuống một tầng mồ hôi. Hắn trụ lực liên tục phát công. Xung quanh ánh sáng xanh đỏ sáng rực cả một vùng.

Khi nãy một người trong đám Lý Khởi Phong chạy về đã lén báo lại với Lục Niên, bọn chúng dù có ghét cũng không muốn hại Hứa Tư Hàn mất mạng.

"Tiểu Thất!"

Kiếm Phong Chi từ trên cao liền phát ra một luồng công lực làm ngừng lại cuộc chiến rồi bay là đà xuống đứng bên cạnh Tư Hàn.

"Đại sư huynh!"

"Câm miệng!"

Hai chữ câm miệng này làm Tư Hàn triệt để im lặng. Hắn biết lần này mình gây ra tội lớn rồi nên nhất thời không tranh cãi. Kiếm Phong Chi liếc mắt qua Tư Hàn một cái, đầu tóc hắn đã rối loạn thành một đoàn. Mặt mày đầy bùn đất, quần áo nhếch nhác, có chỗ còn rách chảy chút máu. Chắc vừa rồi cũng ăn không ít khổ.

"Tại hạ Kiếm Phong Chi, đại đồ đệ của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo Thiên Hoa sơn. Vừa nhận được tin tiểu sư đệ làm tổn hại đến công tử. Xin hỏi hiện tại tình trạng của công tử thế nào?"

Kiếm Phong Chi ăn nói rành mạch, một trong bốn người đấu cùng Hứa Tư Hàn liền hừ một cái, hống hách phất tay chỉ về hướng Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo danh chấn bốn phương, người người nể phục. Nhưng Hồ tộc của chúng tôi cũng không phải quả hồng mềm để các người tùy ý khinh bạc đâu! Đệ tử của các người tùy tiện đả thương người khác, lại là ngay lúc tu luyện yếu đuối không có chút phản kháng, hại cửu công tử của chúng tôi đã bị trọng thương, linh châu vỡ nát, ngàn năm linh lực trong phút chốc tiêu tan. Vậy ngươi nói, ta lấy cái gì về giao phó với chủ nhân đây?"

Nói như vậy, bọn người này chính là thuộc hạ của hồ ly kia. Kiếm Phong Chi nhìn nhìn tiểu hồ ly nằm trong tay bọn họ thì tiến lên một bước.

"Các vị có thể cho tại hạ nhìn qua thương thế của cửu công tử hay không?"

Dứt lời, Kiếm Phong Chi đến gần nhìn tiểu hồ ly, nó quả nhiên đúng như lời bọn người kia nói, thậm chí chỉ còn một hơi thở, vô cùng yếu ớt.

"Các người nói hắn đang trong thời gian tu luyện, các ngươi là thủ hạ của hắn tại sao lại bỏ hắn một mình ở đó? Còn nữa, hắn bị thương như vậy từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy các ngươi chữa cho hắn, còn ở đó rảnh rỗi đánh nhau với ta? Rõ ràng chính là có ý đồ đen tối!"

Hứa Tư Hàn một bên gằn giọng. Hắn vừa nói vừa chắp tay lại phía sau, một chút sợ hãi hoặc hối lỗi cũng không có. Nhìn thấy thái độ ăn cứng không ăn mềm này của hắn, bọn người kia liền vô cùng tức giận.

"Tiểu tử thối, ngươi đừng ngậm máu phun người, có gan làm còn không có gan chịu? À, hóa ra Thiên Hoa sơn chỉ toàn là những kẻ ỷ thế hiếp người. Việc này Hồ tộc sẽ không để yên đâu!"

Hứa Tư Hàn liền nhếch môi lên cười một cái.

"Ta mới không sợ!"

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất, câm miệng!"

Kiếm Phong Chi vừa rống vừa trợn mắt nhìn Tư Hàn, hắn liền mím môi quay mặt chỗ khác. Tư Hàn vô cùng nghi ngờ đám người này. Lúc hắn xông vào hang động cũng gây ra âm thanh không nhỏ, nếu là hồ ly đang tu luyện tuy sức lực yếu ớt, nhưng vẫn có thể nhanh chóng chạy thoát. Vì cái gì còn để hắn bắt được chứ?

Hứa Tư Hàn càng nghĩ càng không cam tâm. Khi nãy giao đấu với bọn người này, chúng cố tình dây dưa không xuất chiêu, dường như chính là đang muốn chờ người của Thiên Hoa sơn đến. Xem ra mục đích không hề đơn giản.

Tư Hàn vừa nghĩ nghĩ vừa liếc nhìn tiểu hồ ly trên ngực bọn người kia mà híp mắt một cái.

"Như vầy đi, ở đây cũng rất gần Thiên Hoa sơn, tạm thời các người theo ta mang cửu công tử đến đó để dược sư cứu chữa. Sau đó từ từ tính đến những việc khác!"

Kiếm Phong Chi liền muốn bắc một cái thang cho bọn họ leo xuống. Đáng tiếc, thành ý của hắn đã bị Hứa Tư Hàn xem nhẹ. Hắn từ lúc nào tiến lên bên cạnh Phong Chi còn gầm một tiếng.

"Không được!"

Kiếm Phong Chi nhíu mày thành hàng.

"Tiểu Thất!"

Hứa Tư Hàn ngược lại không để ý đến đại sư huynh của mình, hắn chỉ muốn giải quyết dứt khoát với đám người này. Việc xảy ra ngày hôm nay, Tư Hàn nghi ngờ có ai đó đã cố tình sắp xếp mọi chuyện để có thể thuận lợi

https://thuviensach.vn

đến Thiên Hoa sơn. Cho nên, hắn dù chịu thiệt một chút cũng không muốn kẻ đó đạt được sở nguyện.

"Ta đánh vỡ linh châu của chủ tử các ngươi, hại hắn nửa sống nửa chết. Hiện tại ta đứng đây để cho các ngươi đánh. Coi như hai bên hòa, không ai nợ ai!"

Bọn người kia liền trợn mắt.

"Ngươi thật ngang ngược!"

"Thì sao? Lão tử nhìn bộ dạng các ngươi không phải người đàng hoàng gì, đừng hòng qua mắt lão tử!"

"Tư Hàn, ở đây khi nào đến lượt đệ lên tiếng?"

"Đại sư huynh!"

"Im đi!"

Hứa Tư Hàn thở ra một cái tức giận mím môi quay ra phía sau đá vào gốc cây mấy cái.

Kiếm Phong Chi trầm trầm giọng.

"Đề nghị của ta, các vị thấy sao?"

"Vậy cũng được. Thiếu hiệp là người hiểu biết, không như tiểu tử thối kia!"

Tư Hàn nghe bọn họ mắng mình, hắn liền vung chân đạp thân cây bên cạnh 'oành' một tiếng. Phong Chi nghe thấy nhưng giả điếc, tiếp tục câu chuyện.

https://thuviensach.vn

"Vậy được rồi. Xem ra thương thế của cửu công tử không nhẹ. Hiện tại nên nhanh chóng trở về."

"Khoan đã!"

"Các vị còn có ý kiến gì sao?"

"Tiểu tử thối kia dù gì cũng là kẻ đả thương cửu công tử nhà chúng tôi. Hắn nên bị trói lại, chúng tôi muốn trước mặt đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo mà đòi lại chút công đạo!"

Tư Hàn nghe thấy liền bật cười ha hả một tiếng.

"Muốn trói lão tử? Đừng có mơ!"

Dứt lời, Hứa Tư Hàn bỗng xoay tay, liệt hỏa trong lòng bàn tay liền bùng ra. Kiếm Phong Chi lập tức bay đến đến chắn trước mặt bọn người kia làm Tư Hàn giật mình thu tay lại.

"Tiểu Thất!"

"Đại sư huynh!"

"Ngươi còn gọi ta ba tiếng đại sư huynh thì không được làm càng. Tai họa ngày hôm nay không hề nhỏ đâu!"

Đúng vậy, tai họa Hứa Tư Hàn gây ra tuyệt nhiên là không hề nhỏ. Hồ tộc nhiều năm nay phân tán khắp nơi, nhiều chi nhiều nhánh. Nhưng nhìn chung là vô cùng mạnh mẽ.

Người đứng đầu Hồ tộc là Bạch Luân pháp lực cao cường. Nhiều năm nay bành trướng khắp nơi. Mấy chục năm trước, một phân chi ở dãy Vạn Trùng Sơn bị chuột tinh chiếm lấy. Bạch Luân mang theo hàng ngàn người của mình, chỉ trong một đêm tàn sát tộc nhân của chuột tinh giành lại địa

https://thuviensach.vn

bàn. Năm đó cũng là năm Linh Hy được nhị thống lĩnh Bạch Nghiên mang về Thiên Hoa sơn.

Cho nên, trong thiên hạ, Hồ tộc vẫn có một sức mạnh đáng kể, không phải ai muốn cũng có thể trước mặt Bạch Luân mà đứng thẳng người.

Không những vậy, chỉ còn bảy ngày nữa sẽ đến Kỳ hội, dù là nguyên nhân nào đi chăng nữa thì Kiếm Phong Chi cũng tuyệt nhiên không thể để bất kỳ thứ gì làm ảnh hưởng đến uy tín của Thiên Hoa sơn.

Huống hồ, hiện tại đánh người thì phải mang đi cứu chữa, đó cũng là việc bình thường. Lời của Hứa Tư Hàn nói không phải hoàn toàn vô lý, nhưng mà vừa rồi Phong Chi kiểm tra tiểu hồ ly, linh châu hoàn toàn vỡ nát. Với Hồ tộc mà nói đó là thứ quý như sinh mệnh của mình, không ai lại liều lĩnh đến như vậy, huống chi đó lại là nhi tử của Bạch Luân thì càng không thể.

Trong quá khứ, Kiếm Phong Chi có vài lần nghe danh tiếng của cửu công tử này. Y tên gọi là Bạch Cửu. Nghe nói người đẹp như thiên tiên, tuấn lãng, yêu mị, thậm chí mỹ nữ đẹp nhất thế gian cũng không thể sánh bằng y. Chẳng những vậy, y còn cầm kỳ thi họa cái gì cũng giỏi. Cho nên Bạch Luân vô cùng cưng chiều nhi tử này của hắn.

"Kiếm thiếu hiệp, vậy có thể trói tiểu tử này lại chứ?"

"Các vị, hiện tại thương thế của cửu công tử mới là thứ cần quan tâm nhất. Huống hồ, đệ tử của chúng tôi còn chưa định tội, vì cái gì có thể trói hắn? Ta đã nhường một bước thì cũng mong các vị biết đường mà thoái lui, cứu chữa cửu công tử mới là việc quan trọng nhất!"

Bốn người kia nghe vậy thì nhìn nhau một cái rồi gật đầu. Cả bọn lập tức bay về Thiên Hoa sơn.

***

https://thuviensach.vn

Hứa Tư Hàn trở về liền bị giải lên hình đường. Cũng không hiểu sao tin tức hắn đả thương cửu công tử của Hồ tộc rất nhanh bị lan ra. Khi bọn họ về đến nơi thì người của hình đường đã đợi sẵn và trói Tư Hàn lại.

Hiện tại hắn đang ngồi bệt trên mặt đất, lưng tựa vào vách nhà. Tay bị trói ngược ra phía sau lưng. Đương nhiên hắn có cách mở trói cho mình nhưng hắn không làm như vậy. Bởi Tư Hàn biết rõ, điều này sẽ chạm đến giới luật của Thiên Hoa sơn. Tư Hàn từ nhỏ tuy phá phách nghịch ngợm, nhưng những điều gọi là điểm mấu chốt hắn đều không chạm tới.

Đã hai canh giờ trôi qua bên ngoài chỉ là một mảng yên lặng, hắn không nghe được bất cứ thứ gì. Cổ họng lúc này có chút khát, dây trói chặt làm các thớ thịt hắn bị đau. Hình đường này là nơi hắn cũng đã từng quen thuộc, ngoài phòng ngủ ra thì đó chính là nơi hắn ra vào nhiều nhất.

Từ nhỏ Tư Hàn đã bị phạt không ít lần. Lần nặng nhất có lẽ là năm hắn mười bốn tuổi, bị roi tiên của Bạch Nghiên đánh vào. Năm đó nguyên nhân là do bọn người Lý Khởi Phong âm thầm đánh lén Lục Niên, nên bị Tư Hàn tính kế đánh trở lại. Không ngờ ra tay hơi mạnh khiến Lý Khởi Phong bị thương.

Ám toán người khác không phải là hành vi của chính giáo. Càng không phải là hành vi của đệ tử Thiên Hoa sơn có thể làm, vì vậy nên Tư Hàn chịu hình phạt rất nặng.

Nhưng mà ngược lại, Lý Khởi Phong vì đã bị thương nên tội sau đó cũng không bị truy vấn. Cuối cùng chỉ có một mình Hứa Tư Hàn gánh hết toàn bộ trách nhiệm.

Sau này ngẫm lại hắn đã hiểu ra một chuyện. Hóa ra vấn đề không phải là bản thân gây nên tội gì, mà chính là những ai đang chịu tội. Nếu kẻ đó chỉ là một đứa trẻ không thân không thế được nhặt về như hắn, thì đương nhiên hình phạt đầu dây mối nhợ đều sẽ thảy hết lên đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Cho nên sau lần đó, Tư Hàn cũng không còn xem trọng bất kỳ giáo huấn nào của Thiên Hoa sơn nữa. Hắn cho đó đều là gạt người, đều là ngụy quân tử. Tư Hàn từ đó liền trở nên phá phách bất cần, chỉ là những điểm mấu chốt thì hắn cật lực tránh đi. Bởi vì hắn biết, khi đó hắn phạm lỗi thì sẽ không có bất kỳ ai đứng ra đòi lại công đạo cho mình nữa.

Tư Hàn còn nhớ rất rõ sư phụ của hắn, cũng chính là đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo. Khi đó y ngồi ở vị trí cao nhất nhìn hắn, nhưng cũng không nói gì. Ánh mắt còn lạnh lẽo hơn băng sơn, vô tình nhìn hắn như kẻ xa lạ. Có lẽ đó là thứ mà cả đời này Tư Hàn cũng sẽ không bao giờ quên.

Khi tiếng roi da quất vào thịt, đau đến không thể thở nổi. Nhưng hắn một chút rên la cũng không phát ra. Cho đến khi hắn nghe thấy giọng của Phong Chi gọi mình, rồi còn có cả giọng của Lục Niên... nhưng hắn từ đó thì nằm liền nửa tháng.

Lúc tỉnh dậy, Tư Hàn nghe nói Hoàng Thiên Ngạo đã dự yến tiệc của bằng hữu phương xa, chưa từng ghé nhìn qua hắn một lần nào.

Mấy năm gần đây, Tư Hàn càng lớn thì khoảng cách giữa mình và sư phụ ngày càng xa. Hắn nghe nói lúc nhỏ thường hay bám theo sư phụ, thỉnh thoảng còn ngủ trên giường cùng y. Nhưng mà từ sau năm bảy tuổi thì không còn nữa. Từ đó thì hắn cũng không thường xuyên nói chuyện với sư phụ.

Nghĩ đến Hoàng Thiên Ngạo, Tư Hàn bỗng dưng tựa đầu vào cửa, ngẩng cằm nhìn trần nhà. Hình như đã gần hai tháng rồi hắn không có nhìn thấy y. Sư phụ chắc không ưa thích mình lắm, hắn nghĩ vậy. Người sư phụ này trong thâm tâm Tư Hàn có một vị trí vô cùng đặc biệt, chỉ là không rõ nó đặc biệt như thế nào mà thôi.

Bất giác bên ngoài có tiếng bước chân của rất nhiều người. Cửa hình đường mở ra, sau đó Bạch Nghiên cùng mấy chục người nữa tiến vào.

https://thuviensach.vn

Trong đó Tư Hàn nhìn thấy có Kiếm Phong Chi, bốn thuộc hạ của Bạch Cửu, còn những người của Lý Khởi Phong thì hoàn toàn không thấy đâu.

"Hứa Tư Hàn!"

Giọng của Bạch Nghiên vang vang. Tư Hàn chưa kịp đứng dậy thì người của hình đường đã tiến đến áp giải hắn lên, hai người hai bên đẩy hắn quỳ xuống trước mặt Bạch Nghiên.

"Nhị sư thúc!"

Bạch Nghiên hừ một tiếng.

"Bạch công tử hiện tại ra sao?"

Bên dưới liền có người bước ra.

"Hồi nhị thống lĩnh, Bạch công tử nội đan vỡ nát, lục phũ ngũ tạng tổn thương nghiêm trọng, chân phải cũng bị gãy, chỉ còn một chút hơi thở mỏng manh. Hiện tại đang được dược sư cứu chữa. Chỉ là, muốn bình phục lại như xưa sợ mất rất nhiều năm nữa!"

Tư Hàn nghe thấy thì môi mím thành hàng. Bạch Nghiên nghe xong thuộc hạ báo cáo liền ừ một tiếng. Sau đó giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tư Hàn đang quỳ trên mặt đất.

"Ngươi thân là đệ tử của Thiên Hoa sơn, còn là đệ tử thứ bảy của đại thống lĩnh. Ngươi hiện tại làm mất mặt Thiên Hoa sơn, làm mất mặt sư phụ mình. Ta thân là chấp pháp của Thiên Hoa sơn, sẽ phế 1000 năm linh lực của ngươi, chịu 100 đạo roi tiên, từ nay cấm túc ba tháng ở hang động ngẫm nghĩ về những gì mình đã làm. Ngươi đã biết tội hay chưa?"

Kiếm Phong Chi một bên liền dùng tay ra dấu, chỉ mong Tư Hàn nhận tội một tiếng, dù hình phạt vô cùng nặng, có thể nói là rất tàn khốc. Nhưng

https://thuviensach.vn

mà dù gì đi chăng nữa vẫn còn hơn bị đuổi khỏi Thiên Hoa sơn.

Tư Hàn tuy luyện hỏa công nhiều năm, nhưng những thứ hắn học được chỉ dùng để hóa giải phần nào hàn khí bị hấp thu vào cơ thể khi Hoàng Thiên Ngạo phóng ra mà thôi, để sau này nếu hàn khí bộc phát quá mạnh mẽ, thì hắn vẫn có thể giữ lại được cái mạng nhỏ của mình.

Còn lại, mấy năm nay hoàn toàn không dạy cho hắn bất kỳ thứ gì ngoài chữ nghĩa. Bởi lẽ, bọn họ lo ngại sức mạnh tiềm tàng của Tư Hàn. Nếu dạy cho hắn nhiều thứ, biết đâu một ngày nào đó tự phá bỏ phần nội lực bị Hoàng Thiên Ngạo phong ấn, thì sẽ trở thành mối họa cho chúng sinh.

Nhưng mà, Tư Hàn càng lớn, dường như phong ấn bắt đầu giảm tác dụng. Vừa rồi, đánh nhau với bốn người kia vẫn không hề suy yếu dù bọn chúng đều là những kẻ rất mạnh.

"Đệ tử không phục!"

Bất giác, Tư Hàn đang quỳ dưới đất ngẩng mặt lên. Trong đáy mắt hắn chỉ có thanh lãnh, một chút khiếp sợ cũng không có. Hắn giương đôi mắt với tròng mắt hắc bạch phân minh của mình nhìn Bạch Nghiên khiến y hơi nhíu mày lại.

"Sư thúc vì sao không hỏi đệ tử lý do xuất hiện ở Tuyệt Yên Cư? Sư thúc vì sao không gọi những người đi cùng đệ tử đến đây?"

"Ngươi gây tội còn muốn kéo thêm người khác hay sao?"

Tư Hàn nhếch mép lên cười một cái. Dường như hắn đã quen với sự thiên vị bất công này ở Thiên Hoa sơn rồi.

"Sư thúc, tội chính là tội. Tư Hàn đả thương người của Hồ tộc vậy Tư Hàn xứng đáng nhận hình phạt. Nhưng mà sư thúc cũng không nên che giấu tội lỗi của đệ tử mình. Đi cùng đệ tử còn có Lý... A!!!!!"

https://thuviensach.vn

Lời nói chưa hết đã bị Bạch Nghiên dùng chú thuật đánh vào yết hầu khiến Tư Hàn ngã nhào xuống đất khó thở co giật.

"Sư thúc, xin hạ thủ lưu tình!"

Kiếm Phong Chi một bên gấp gáp lên tiếng. Xung quanh đã có tiếng ồn ào vang lên.

Hứa Tư Hàn cảm thấy máu tanh đang chảy tràn ra khóe miệng. Bất giác hắn trợn trừng mắt liếc lên một cái liền nhìn thấy nụ cười như có như không từ bọn người Hồ tộc. Hắn vừa nhíu mày cắn răng vừa thở dốc.

--------HẾT CHƯƠNG----------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 7: Sư Phụ

Kiếm Phong Chi đến bên cạnh Hứa Tư Hàn rồi quỳ xuống đối diện cùng Bạch Nghiên.

"Sư thúc, Tư Hàn trẻ người non dạ, nhất thời cũng chỉ là do hiểu lầm chứ không phải muốn gây tổn thương đến Bạch công tử. Huống hồ, chỉ còn không đầy bảy ngày nữa sẽ đến kỳ hội. Xin người giảm nhẹ hình phạt cho thất sư đệ, tránh gây thêm nhiều chuyện thị phi đáng tiếc!"

Bạch Nghiên hừ một tiếng, không để ý đến những lời Kiếm Phong Chi vừa nói. Y nhiều năm nay đã đặc biệt để ý đứa nhỏ này, cũng không hiểu vì sao vừa nhìn thấy hắn thì liền chán ghét.

Y ngồi trên cao lạnh mặt nhìn xuống Hứa Tư Hàn đang co thân mình lại, miệng cùng tóc vương vãi máu tươi.

"Hứa Tư Hàn, ngươi vốn dĩ chỉ là một cô nhi không thân không thế. Được Ngâm Tuyết mang về, còn may mắn được đại thống lĩnh nhận làm đồ đệ. Đáng tiếc, gỗ mục không thể đẽo, nhiều năm nay không ít lần phá bỏ môn quy. Chẳng những không biết hối cãi, ngược lại liên tục làm điều xằng bậy. Hiện tại còn đả thương người của Hồ tộc. Nếu hôm nay ta không trừng trị ngươi, thì còn đâu uy tín của Thiên Hoa sơn? Từ nay, nói ra còn ai khuất phục nữa chứ?"

Hứa Tư Hàn nghe thấy những lời nói này, bất giác cong khóe môi lên cười. Sư thúc à, ngài nói một câu cũng là công bằng, hai câu cũng là đạo lý. Nhưng công đạo chưa từng thực sự ở trên người Hứa Tư Hàn này mà thôi!

https://thuviensach.vn

Tư Hàn từ từ lồm cồm bò dậy, Phong Chi định đỡ hắn nhưng bị hắn gạt tay ra. Hắn lưng thẳng như trúc quỳ thẳng đối diện Bạch Nghiên.

"Sư thúc. Nếu sư thúc đã muốn bao che khuyết điểm vậy thì Tư Hàn không còn gì để nói. Chỉ là từ đầu đến cuối vì sao sư thúc chỉ hỏi một mình Tư Hàn? Còn những người của Hồ tộc, ban đêm ban hôm khi không đến Tuyệt Yên Cư để làm gì chứ? Là hít linh khí hay còn bất kỳ tính toán gì khác? Nếu đã là điều tra thì sao sư thúc không làm rõ mọi chuyện? Hay vì bọn họ là Hồ tộc, còn Tư Hàn chỉ là một kẻ không thân không thế mà thôi?"

Bạch Nghiên nghe xong thì răng nghiến lại, vừa định nói gì đó thì người của Hồ tộc đã ở một bên lên tiếng.

"Hứa Tư Hàn, ngươi đừng ở đó ngậm máu phun người! Đả thương cửu công tử của bọn ta còn nói quanh cãi chối?"

Tư Hàn nghe xong thì hừ một tiếng. Bọn người Hồ tộc liền chấp tay trước mặt Bạch Nghiên.

"Nhị thống lĩnh thân là chấp pháp của Thiên Hoa sơn, nay xin nói một câu công bằng cho chúng tôi. Nếu không, chúng tôi cũng không có cách trở về giao phó với chủ nhân!"

Bạch Nghiên nhìn bọn người kia rồi nhìn Tư Hàn cùng Kiếm Phong Chi đang quỳ dưới đất, híp mắt nói.

"Y hình!"

Dứt lời, Kiếm Phong Chi thừ người ra rồi quay mặt lại nhìn Tư Hàn liền thấy hắn một chút sợ hãi cũng không có, nhưng trong đáy mắt chính là không phục. Hắn siết tay lại thành quyền, răng cắn vào môi thật chặt.

Kiếm Phong Chi nắm lấy cổ tay hắn siết nhẹ, có chút bực tức trong lòng.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất, nhịn một chút thì đã không ăn khổ! Việc gì phải cứng đầu như vậy chứ?"

"Đại sư huynh, huynh nói ta ở đây mười mấy năm qua chưa từng ăn khổ hay sao? Cái chính là ta đã quen rồi!"

Kiếm Phong Chi nhíu chặt mày.

"Đệ..."

Tư Hàn nhếch môi lên cười, vỗ vỗ vai Kiếm Phong Chi.

"Không sao, chuẩn bị cho lão tử một vò rượu tẩy trần. Sau khi tỉnh dậy sẽ uống. Còn nữa, nhớ xin Linh Hy chút thịt, ta không ăn chay!"

Nói xong Tư Hàn còn nheo mắt một cái với Kiếm Phong Chi, đổi lại chỉ là tiếng thở dài của hắn. Tiểu sư đệ này quả nhiên từ nhỏ ăn khổ mà lớn lên. Một chút sung sướng cũng chưa từng có. Bất quá... hắn có thể làm gì chứ?

Tư Hàn nhanh chóng bị áp giải đến nơi chịu hình phạt. Khi lướt qua bọn người của Hồ tộc, hắn bỗng dừng lại nhếch môi lên cười, còn chỉ vào mặt bọn người đó nói một câu.

"Chuyện không dừng lại ở đây đâu. Hãy đợi đấy! Dám chơi lão tử... các ngươi sẽ hối hận không kịp. Chỉ cần còn lại nửa cái mạng, lão tử nhất định nhai đầu các ngươi!"

Hắn vừa nói vừa nhe răng ra nhai nhai mấy cái, mặt vô cùng ác liệt, làm bọn người của Hồ tộc hơi giật mình tức đến muốn dậm chân.

Bạch Nghiên đi trước liền quay đầu lại.

"Còn không mau đi?"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Hứa Tư Hàn lập tức bị áp giải rời khỏi hình phòng. Kiếm Phong Chi liền quay sang nói nhỏ với Lục Niên.

"Tìm Ngâm thúc đi!"

***

Lúc này chính là thời gian hiếm hoi Ngâm Tuyết được nghỉ ngơi. Những ngày vừa rồi hắn vô cùng bận rộn, nào là chuẩn bị các sự vụ cho kỳ hội, nào là tiếp đãi Kỳ Anh cung chủ của Băng dược cung, cho nên đến thời gian ngủ còn không có.

Hiện tại đang ngồi chồm hổm trên bàn, trước mặt đặt một hỏa lò nóng hừng hực, thịt dê ướp gia vị vừa phải mà Linh Hy chuẩn bị sẵn cho hắn đang đặt trên vĩ nướng nghi ngút khói.

Ngâm Tuyết vừa ngồi lật lật miếng thịt vừa nghe trống bụng kêu rột rột, nhìn miếng thịt nướng vàng ươm chảy mỡ trên bếp. Quả nhiên, đồ ngon mỹ vị mới là thứ hợp ý với hắn nhất trên đời này. Hắn thật hồi tưởng lại những ngày tháng nhàn rỗi của mình trước đây.

Nhắc mới nhớ, cũng lâu rồi không thấy tiểu phụng hoàng ăn trộm rượu hoa của Nhiếp Viễn mang đến cho hắn nữa. Nhiếp Viễn, lão đầu đó cái gì cũng tốt, ngoại trừ miệng độc và ích kỷ. Ngâm rượu ngon cũng không cho hắn một miếng. Năm đó nếu không phải tiểu phụng hoàng tình cờ nhìn thấy thì bọn họ mãi mãi cũng không biết trên đời này còn tồn tại một loại rượu ngon như vậy.

Lần đó hai người bọn họ uống một bình rượu say đến ba ngày. Sau đó tỉnh dậy bị phạt, còn một bên bị Nhiếp Viễn không ngừng sỉ vả. Có lẽ đó chính là nổi nhục lớn nhất của Ngâm Tuyết mấy trăm năm trở lại đây.

Bất quá hai năm này tính tình Tư Hàn có chút âm trầm. Có đôi lúc thấy nó thật hiểu chuyện, có những lúc lì lợm khác thường. Hiện tại chỉ mong nó

https://thuviensach.vn

đừng phá phách cái gì để hắn phải tốn công thu dọn tàn cuộc nữa. Hắn là sứ giả chứ không phải bảo mẫu. Thật mệt chết hắn!

Nhưng mà những chuyện đó không quan trọng. Hiện tại ăn mới là quan trọng nhất. Chờ đợi thật lâu, miếng thịt thơm phức vừa chín tới. Ngâm Tuyết vội vã giơ đũa lên gắp, vừa đưa đến miệng thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm.

"Ngâm thúc, không xong rồi! Cứu mạng đi!!!!!!!!!!"

Ngâm Tuyết liền nhắm nghiền mắt hít một hơi kiềm xuống cơn tức giận trong lòng, giả điếc, lần nữa há miệng định nhai thịt.

"Ngâm thúc, ngài không cứu mạng thì lần này chết người thật đó!"

Ngâm Tuyết bực mình giáng mạnh đôi đũa xuống bàn, miếng thịt cũng theo đó rơi xuống đất. Đúng là một chút an tĩnh cũng không có. Hắn rõ ràng là hắc long chứ không phải hắc cẩu, vì cái gì cứ đến tìm sai hắn chứ?

"CÁI GÌ?"

Lục Niên định tiếp tục gọi thì cửa bị đẩy ra kèm theo tiếng rống làm y giật mình một cái. Sắc mặt Ngâm Tuyết đen như than, không đúng, than cũng không đen bằng mặt hắn lúc này.

"Tiểu Thất... tiểu Thất không xong rồi!"

"Lại là thằng quỷ đó?"

Ngâm Tuyết nghiến răng nghiến lợi một cái.

"Bị giam ở đâu?"

"Hình phòng!"

https://thuviensach.vn

"Cái gì? Ý ngươi là đã xét xử xong?"

"Phải..."

"Ngươi cũng báo sớm lắm đó! Xét xử rồi còn gọi ta làm cái gì? Hốt xác hay sao?"

Biết Ngâm Tuyết đang chọc ngoáy mình, Lục Niên gãi gãi đầu.

"Khi nãy ta định báo thúc... nhưng thúc đang đi cùng sư phụ nên... nên ta không dám."

Ngâm Tuyết hừ một cái.

"Phong Chi đâu?"

"Dạ? Chắc là đang đứng trước hình phòng chờ tiểu Thất đi?"

"Đồ ngu!"

"Dạ?"

Ngâm Tuyết không nói nữa mà lập tức bay đến hình phòng.

Vừa đến nơi liền nhìn thấy Phong Chi đang cúi đầu ủ rũ đi đi lại lại trước cửa. Nhìn thấy Ngâm Tuyết hắn liền phi đến như nhìn thấy ân nhân cứu mạng từ kiếp trước.

"Ngâm thúc!"

Ngâm Tuyết nhìn thấy nét mặt ngờ nghệch ngơ ngác của Phong Chi mà thật muốn sỉ vào đầu hắn một cái. Bất quá hắn nhẫn.

"Thôi bỏ đi, cái đầu ngươi cả đời cũng không cải tạo được!"

"Dạ?"

https://thuviensach.vn

Phong Chi gãi gãi đầu vô tội nhìn Ngâm Tuyết. Ngâm thúc khi không nói cái gì mà hắn không hiểu chứ?

"Tư Hàn đâu?"

"Đang ở trong đó..."

Theo ngón tay của Phong Chi, Ngâm Tuyết liếc mắt vào, bên trong căn phòng đóng kín nghe rõ tiếng roi vút vào da thịt chang chác. Căn phòng tỏa ra tiên khí, chớp sáng liên tục. Hắn nhíu mày thành hàng.

"Bao nhiêu roi rồi?"

"... Đã sáu mươi bảy..."

"Khốn kiếp..."

"Ngâm thúc bây giờ phải tính làm sao?"

"Giờ ngươi mới hỏi ta câu đó thì có tác dụng gì? Lo nhặt xác tiểu sư đệ ngươi đi!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết liền phi thân bay đi. Phong Chi và Lục Niên gãi đầu nhìn nhau bĩu bĩu môi.

"Ngâm thúc đến đây chỉ để hỏi mấy câu vô nghĩa?"

"Đúng là Ngâm chết tiệt!"

***

Hoàng Thiên Ngạo cùng Kỳ Thịnh lúc này đang tiếp đãi Kỳ Anh, cung chủ Băng Dược cung. Sau kỳ hội này thì y cũng sẽ nhường chức thủ lĩnh cho người kế nhiệm. Hiện tại bọn họ đang thưởng thức rượu thơm cùng mỹ

https://thuviensach.vn

vị tại phòng lớn. Kỳ Thịnh và Kỳ Anh là bằng hữu lâu năm nên nói chuyện với nhau vô cùng hợp ý.

Bỗng dưng bên ngoài vang lên tiếng gọi của Ngâm Tuyết.

"Đại thống lĩnh!"

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại chén rượu trên tay mình.

"Có việc?"

"Dạ, rất gấp!"

Kỳ Anh nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"Đại thống lĩnh có việc thì xin hãy rời đi. Kỳ Anh không phiền đại thống lĩnh xử lý công vụ."

Hoàng Thiên Ngạo nhìn Kỳ Thịnh một cái.

"Ngươi tiếp đón cung chủ chu toàn."

"Đại sư huynh yên tâm!"

Hoàng Thiên Ngạo nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng. Bên ngoài nhìn thấy Ngâm Tuyết có vẻ sốt ruột.

"Có việc gì sao?"

Ngâm Tuyết liền nhìn ngó xung quanh xong kề vào tai Hoàng Thiên Ngạo thì thầm một câu.

"Đứa nhỏ đó lần này gặp chuyện lớn!"

***

https://thuviensach.vn

Lúc này trời đã tối hẳn, Thiên Hoa sơn chìm vào màn đêm tĩnh mịch. Chỉ riêng căn phòng của các đệ tử Hoàng Thiên Ngạo vẫn xôn xao. Các sư huynh đệ liên tục thay nhau mang nước vào lau vết thương trên người Tư Hàn. Lưng hắn máu thịt nhày nhụa, khắp nơi không một chỗ lành lặn. Hắn nằm úp sấp trên giường, để trần thân trên. Toàn thân phát sốt nóng hầm hập.

"Ngươi khóc cái gì chứ?"

Kiếm Phong Chi nhìn thấy Lục Niên rơm rớm nước mắt thì đánh vào đầu y một cái.

"Đại sư huynh, tiểu Thất nhà chúng ta cứ nửa năm ba tháng lại ăn roi vài lần. Nhưng huynh nói... có phải lần này thê thảm lắm hay không? Lúc bên trong giải đệ ấy ra, người không còn một hơi thở..."

Lục Niên nhớ lại cảnh tượng khi nhìn thấy Hứa Tư Hàn, quả thật vô cùng đáng sợ. Y còn tưởng hắn đã chết rồi.

Tư Hàn đến Thiên Hoa sơn năm ba tuổi, mấy năm đầu đều là Lục Niên đút cơm cho ăn. Trừ thời gian ngủ, thì hầu như bọn họ ngày nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng.

Chính vì như vậy, mấy người bọn họ đều xem Tư Hàn như tiểu đệ nhỏ của mình mà chăm sóc. Cưng chiều còn không hết. Hiện tại nhìn thấy đứa nhỏ nghịch ngợm hay cười nói thường ngày nằm bất động trên giường, bất giác Lục Niên không kiềm được nước mắt.

"Đại sư huynh... hay chúng ta... chúng ta lén mang đệ ấy đến chỗ Nhiếp Viễn..."

"Đệ còn dám nói? Chỗ đó có nhận người đang chịu án phạt hay sao?"

https://thuviensach.vn

Lục Niên thở dài một hơi. Những người bị thương do bị án phạt thì quả thật không được mang đến chỗ của Nhiếp Viễn, nhưng đây là Hỏa phụng hoàng kia mà? Còn là thuốc của sư phụ. Nếu thuốc bị hỏng thì sư phụ không phải cũng như ngọn đèn trước gió hay sao?

Bất quá cái bí mật này cũng chỉ có mấy người bọn họ biết, ôm thứ này bên cạnh giống như trong người có thuốc nổ, một lúc nào đó cũng sẽ nổ chết y. Lục Niên cảm thấy thật khó thở, ngột ngạt. Ngồi đó một chút không chịu nổi nữa thì đi ra ngoài. Một lúc sau quay lại đã không còn nhìn thấy Tư Hàn đâu nữa.

"Đại sư huynh... cái này..."

"Đi rồi!"

Y liếc đông liếc tây một cái rồi hỏi nhỏ.

"...Sư... phụ...?"

"Ừ."

Lục Niên nghe xong thì liền vui vẻ, bất quá nụ cười trên mặt y cũng không kéo dài lâu.

"Quan tâm lúc người ta ngất, quan tâm làm cái gì chứ?"

"Ngươi ý kiến gì sao?"

"Vậy thì không có! Chỉ cảm thấy bất công cho tiểu Thất mà thôi!"

"Ngươi đi nói với sư phụ ủy khuất trong lòng mình đi!"

"Đại sư huynh muốn thấy ta chết?"

"Vậy thì đừng có nói."

https://thuviensach.vn

Khi không nổi nóng với y, y cũng biết bực mình nha! Lục Niên không hỏi nữa buồn chán ngồi xuống giường.

"Phải rồi, Ngụy Trình đâu? Đệ cả ngày nay không thấy hắn?"

"Đến Ân Sơn đài rồi!"

"Nhị sư huynh lần này cũng trở về?"

"Cái gì mà nhị sư huynh? Hắn đã xuất sơn lâu rồi! Nhị sư huynh của đệ là Thanh Thu. Mà Thanh Thu cũng xuất sơn năm ngoái rồi."

"A... thì Ân Sơn Tây Xương, hắn lần này có quay về hay không?"

"Không về thì Ngụy Trình đến đó làm cái gì?"

Lục Niên dường như đả thông tư tưởng, liền mò đến bên cạnh Phong Chi kéo kéo áo hắn.

"Sư huynh?"

"Gì?"

"Hôm nay huynh có chuyện buồn bực sao?"

"Giống sao?"

"Giống! Còn là rất giống... ăn phải thuốc nổ nha!"

"Lục Niên!"

"Gì?"

"Đệ không nói thì không ai bảo đệ câm đâu!"

https://thuviensach.vn

Nói xong Kiếm Phong Chi xoay lưng lại từ từ nhắm mắt ngủ. Lục Niên nằm bên cạnh gãi gãi đầu.

"Rõ ràng nghe nói nhị sư huynh trở về thì tính tình liền trở nên khó chịu... hừm."

***

Nửa đêm, trăng treo trên cao một mảnh, giăng giăng ánh sáng xuống khắp Thiên Hoa sơn. Cây cỏ hoa lá đều bàng bạc chút ánh trắng ảo diệu.

Lúc này là mùa xuân, đào hoa nở rộ. Những cánh hoa hồng hồng trắng trắng trong đêm trăng trở nên đặc biệt xinh đẹp. Gió thổi hương hoa nhàn nhạt cùng những cánh hoa bay tứ tán, mang theo hương thơm phủ khắp nơi nơi.

Tại hồ nước lớn, ánh trăng thả xuống dòng nước lấp ánh ánh bạc. Phảng phất đâu đó là hai thân ảnh trần trụi đang bám vào nhau trầm mình giữa hồ, chỉ có làn nước lạnh xanh thẳm che đi thân thể của bọn họ.

Nam nhân cao lớn chính là Hoàng Thiên Ngạo, da thịt màu đồng, từng thớ thịt cuồn cuộn săn chắc ôm lấy thân thể Hứa Tư Hàn, hắn trắng nõn thon gầy nhỏ bé trong ngực y. Mái tóc hai người như tảo biển quấn quýt vào nhau không rời. Hoàng Thiên Ngạo liên tục vận công, một luồng tiên khí mờ mịt bao quanh lấy thân thể bọn họ.

Trong sự tĩnh lặng của đêm trăng, Hoàng Thiên Ngạo bất giác cúi đầu giương đôi mắt lạnh lẽo không chút gợn sóng nhìn Tư Hàn. Từ lúc rời khỏi hình phòng thì hắn liền ngất xỉu. Một ngàn năm linh lực trong cơ thể cũng không còn, sức lực hiện tại yếu đuối tựa phàm nhân.

Lúc Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy hắn nằm sấp trên giường, huyết nhục một mảng mơ hồ thì không khỏi nhíu mày thành hàng. Sau đó không nói không rằng liền ôm hắn bay đến đây.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đã ngâm mình hơn một canh giờ rồi. Hoàng Thiên Ngạo không ngừng phát công truyền nội lực vào cơ thể hắn. Vết roi vì đó mà đã ngừng chảy máu, sau đó thịt da cũng liền lại. Chỉ là những vết sẹo chằng chịt này mãi mãi cũng không thể xóa nhòa. Còn phần tiên khí bị tổn thương e là cần thêm thời gian điều dưỡng.

Hứa Tư Hàn mày ngài mắt phượng, mũi cao, ngay hốc mắt có một điểm nhô lên tạo thành nét câu hồn đoạt phách người nhìn. Hắn không phải đặc biệt anh tuấn, nhưng càng ngắm càng khiến người khác không muốn rời mắt.

Tư Hàn bình thường nghịch ngợm, người lúc nào cũng tràn ngập sức sống. Hắn có một đôi mắt biết cười. Chỉ là vài năm trở lại đây dường như có chút trầm tĩnh hơn. Đôi mắt vì vậy liền như thu thủy hàm xuân. Vừa vui vẻ, vừa thâm trầm.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy hắn mắt nhắm nghiền, lông mi dày khẽ run run tựa cánh bướm đang vờn hoa, môi mọng như cánh đào hơi hé mở, không che đậy từng tiến rên rỉ vì đau đớn nơi vết thương mình.

"Đau..."

Trong tiếng rên rỉ có một chút ủy khuất cùng nũng nịu. Hoàng Thiên Ngạo đang ôm hắn cao hơn cả cái đầu, giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

"Sư phụ... đồ nhi đau lắm..."

Hắn không mở mắt nhưng vẫn nói ra một câu như vậy. Hoàng Thiên Ngạo liền biết hắn vì đau mà nói mớ. Y nhìn chằm chằm gương mặt đầy đau đớn đó, bất giác cúi đầu xuống ngậm lấy môi hắn truyền vào một luồng tiên khí.

Lập tức tiếng rên rỉ vì được luồng tiên khí vỗ về mà im bặt.

https://thuviensach.vn

Cũng đã rất lâu rồi bọn họ không thân mật như vậy, có lẽ lần cuối cùng ôm hắn cũng đã là chuyện của hai năm về trước. Lần đó Hứa Tư Hàn bị Bạch Nghiên đánh cho bị thương rất nặng, Hoàng Thiên Ngạo cũng mang hắn đến hồ này truyền cho tiên khí.

Nhưng khi đó lại là mùa đông, sau khi truyền tiên khí cho hắn thì hàn khí trong người y cũng bộc phát, phải bế quan thật lâu để hồi phục.

Sau đó, Nhiếp Viễn gặp Hoàng Thiên Ngạo nói cho y biết, Tư Hàn mấy năm nay luyện tập dường như có chút không theo sách, hắn vừa luyện lại vừa sáng tạo thêm. Chính vì như vậy, hỏa công không thành, ngược lại tạo thành một loại ma chướng kỳ lạ trong cơ thể. Thứ đó, Nhiếp Viễn cần thêm thời gian để nghiên cứu.

Chỉ có điều, loại ma chướng đó có thể không giúp hóa giải hàn khí trong người Hoàng Thiên Ngạo, ngược lại sẽ làm hại y. Cho nên khi dùng hàn khí chữa thương cho Tư Hàn hai năm trước thì Hoàng Thiên Ngạo cũng bị thương.

Vì vậy, tạm thời trong vài năm này, trước khi gần đến hạn thiên kiếp, thì hai người bọn họ không nên ở gần nhau.

Nhưng mà sự việc ngày hôm nay, nếu Hoàng Thiên Ngạo không ra tay, chỉ e là Tư Hàn cũng không thể bảo toàn được tính mạng.

Mới đó mà đã qua hai năm. Đứa trẻ này hiện tại đã cao lớn rất nhiều.

Bất giác người trong lòng y mở mắt ra, giương đôi mắt yếu ớt nhìn chằm chằm người đang ngậm lấy môi mình. Hoàng Thiên Ngạo cũng phát hiện ra Tư Hàn đã tỉnh nên khẽ rời khỏi môi hắn, giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

"Sư phụ..."

https://thuviensach.vn

Một tiếng gọi nỉ non yếu ớt vang lên. Hoàng Thiên Ngạo như muốn buông tay hắn liền bị hắn ôm lấy cổ kéo lại.

"Sư phụ... có phải ta bị thương thì người mới chịu đến thăm ta hay không?"

Tư Hàn khàn khàn giọng nói một câu như vậy. Sư phụ của hắn cuối cùng cũng chịu đến thăm hắn hay sao? Đã bao lâu rồi? Một tháng, hai tháng hay nhiều hơn nữa sư phụ chưa chịu nhìn đến hắn. Hắn thật khó chịu! Hắn rất nhớ sư phụ, không biết từ lúc nào hắn đã bắt đầu đặt y vào trong lòng.

Sư phụ không phải đặc biệt dịu dàng như đại sư huynh, không tùy tiện đến mức thân thiết như Ngâm Tuyết, không giống đại ca hắn như Ngụy Trình, cũng không giống bằng hữu của hắn như Lục Niên... Sư phụ là một người khác, một người mà bất kỳ ai cũng không thể sánh bằng trong trái tim hắn.

Sư phụ lạnh như băng nhưng hắn lại rất muốn đến gần sư phụ. Sư phụ cao cao tại thượng nhưng hắn lại muốn ngồi ở một bên lặng lẽ nhìn ngắm y. Hắn thích nhìn thấy y nhíu mày, hắn thích nhìn thấy y la mắng hắn. Hắn thích tất cả ở người này. Nhưng mà sư phụ dường như không thích hắn đi?

Bất giác Tư Hàn thật muốn khóc, nhưng hắn không khóc được. Từ nhỏ cũng không phải người dễ khóc. Hắn vươn đôi bàn tay của mình sờ lên má Hoàng Thiên Ngạo, vừa nói vừa cười cười.

"Đã bao lâu rồi người không chịu nhìn ta?"

"..."

Không nghe thấy y trả lời, hắn nghĩ có lẽ mình đang mơ. Trong mộng cảnh lại được nhìn thấy y, cũng thật tốt. Hắn có nói bất kỳ thứ gì cũng không sợ mình bị y mắng, cũng không sợ người khác nói rằng hắn đại nghịch bất đạo.

https://thuviensach.vn

"Ta nhớ... rất nhớ sư phụ! Bình thường làm nhiều chuyện cũng mong người nhìn ta một lần... nhưng mà không có. Người chán ghét ta đến như vậy hay sao, sư phụ?"

Hắn vừa nói vừa cười cười. Trong nụ cười có biết bao nhiêu là chua xót.

"Bất quá, ta rất kiên nhẫn... người khác nói ta cứng đầu, nhưng ta thật ra rất kiên nhẫn... ta sẽ chờ sư phụ một ngày chịu nhìn ta... chờ sư phụ một lần gọi ta hai tiếng Tư Hàn, giống như lúc ta còn nhỏ..."

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, chỉ phả hơi thở lạnh lẽo xuống mặt hắn. Tư Hàn lúc này toàn thân phát sốt, đang ngâm dưới hồ nước mát lạnh nhưng trán hắn lại tuôn ra một tầng mồ hôi.

"Vừa rồi ta còn nhìn thấy sư phụ hôn ta... ta đang nằm mơ, quả thật là nằm mơ rồi. Tỉnh dậy tất cả lại như cũ... sư phụ cũng không chịu nhìn ta!"

Tư Hàn vừa nói vừa rũ mắt. Tim hắn lúc này từng trận nhói đau. Có lẽ vài năm nữa hắn sẽ rời khỏi Thiên Hoa sơn. Nhưng hắn có thể vượt qua kỳ thi cuối cùng không chứ? Những người không thể vượt qua kỳ thi thì đều ở lại cho đến khi nào thành công mới được xuất sơn. Chỉ là hắn đã chán nản rồi, hắn muốn rời đi rồi trở về nhà. Hắn còn phải tìm Hứa thợ săn và nãi nãi của mình nữa.

"Tư Hàn..."

Bất giác Tư Hàn nghe Hoàng Thiên Ngạo gọi mình như vậy, liền không tự chủ mà vòng tay ghì lấy cổ y xuống rồi rướn lên hôn một cái vào môi y. Ánh mắt có chút sủng ướt yếu đuối nhất thời làm Hoàng Thiên Ngạo mềm lòng.

"Sư phụ, ta thật nhớ người!"

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nỉ non vừa liếm liếm khóe môi Hoàng Thiên Ngạo nhưng y không hé miệng. Đến lúc có một chút tủi thân cùng thất vọng thì môi bị cắn lấy, đầu lưỡi như xà chọc vào bên trong khoang miệng quấn lấy lưỡi hắn liên tục nuốt nhả.

"Ưm... sư phụ..."

Tư Hàn trong cơn hứng tình ngón tay vô thức chạm vào vảy rồng bên tai Hoàng Thiên Ngạo, y liền toàn thân chấn động nâng gáy Tư Hàn lên làm sâu hơn nụ hôn của mình, bàn tay bên dưới sờ nắn vòng eo mềm mại của Tư Hàn, không ngừng chà sát.

Màn đêm tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng môi lưỡi ái muội, tiếng rên rỉ nỉ non cùng tiếng nước vờn quanh hai cơ thể nóng hừng hực đầy sắc xuân bên dưới lòng hồ.

***

Lúc này Ngâm Tuyết và Nhiếp Viễn đang ngồi trên bàn đá uống rượu ngắm trăng.

"Lão đầu, ngươi có nghe gì không?"

Thứ Ngâm Tuyết đang nói chính là tiếng rên rỉ ái muội khi xa khi gần. Hắn nhiều năm sống trong tĩnh mịch nên nhất thời cũng không rõ đó là tiếng gì. Đang định đi nhìn xem thì bị Nhiếp Viễn ném cho một cái liếc.

"Chim cu quấn quýt thôi!"

"Gì chứ? Chim gì hót giờ này?"

"Ngươi không hót không có nghĩa là chúng không hót!"

"Lão già mất nết, ta là rồng nghe chưa?"

https://thuviensach.vn

"Hừ. Ta còn tưởng ngươi là cẩu chứ. Hắc cẩu!"

"Hừ. Lão mới là cẩu. Còn là một con cẩu già nua xấu xí."

Hai người nhìn nhau liền cười sặc một cái. Bọn họ cũng qua lại rất nhiều năm rồi, có thể nói là bằng hữu vong niên.

"Lão đầu. Ngươi nói tiểu phụng hoàng bé nhỏ của chúng ta sau này sẽ thế nào chứ?"

"Thế nào là thế nào?"

"Đại thống lĩnh rõ ràng là rất quan tâm tiểu tử ấy, nhưng mà vẫn để thằng bé phải tủi thân lủi thủi như vậy!"

"Ngươi là đại thống lĩnh hay sao? Có thể hiểu hết tính toán của ngài ấy?"

"Vậy thì không có! Trên đời này có ai mà hiểu được đại thống lĩnh chứ?"

Ngâm Tuyết ngừng lại một chút rồi lại khàn khàn giọng. Lúc nãy hắn đã nhìn thấy đại thống lĩnh giữa đêm mang Tư Hàn đi. Ánh mắt quá lạnh lùng nên hắn nhất thời không hiểu được thật ra trong lòng Hoàng Thiên Ngạo đang nghĩ cái gì.

"Tịch mịch quá nhiều năm nên mới thành ra như vậy... hoặc đại thống lĩnh vốn dĩ không muốn vướng vào một chữ tình. Dù gì hai năm sau cũng..."

"Cũng cái gì?"

"Là hai năm... hai năm sau đó. Lúc đó chính là thiên kiếp của đại thống lĩnh. Nếu ngài thuận lợi phi thăng, vậy tiểu phụng hoàng của chúng ta có khi nào chỉ còn lại đống tro tàn hay không?"

Nhiếp Viễn híp mắt nói.

https://thuviensach.vn

"Ngươi không tin vào hỏa công tâm pháp của ta hay sao?"

Ngâm Tuyết liền khinh thường hừ một tiếng.

"Lão đầu, năm đó ngươi cũng nói như vậy nhưng Chu Tước..."

Bất giác Nhiếp Viễn đặt chung rượu xuống bàn 'cạch' một tiếng.

"Đừng nhắc đến hắn..."

Chu Tước chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng của Nhiếp Viễn, cũng rất nhiều năm rồi y cố gắng để quên đi người này.

Ngâm Tuyết biết mình đã đụng vào nghịch lân của y, bất quá đã nhiều năm như vậy rồi, y cũng nên buông xuống nỗi đau này đi, không phải sao?

"Thì sao chứ?"

"Ở chỗ này đừng tùy tiện nhắc đến hắn. Đó là cấm kỵ của đại thống lĩnh..."

Nếu nói đến đại thống lĩnh vậy Ngâm Tuyết cũng không nhắc đến nữa. Chỉ là có vài thứ không phải không nhắc thì có thể giải quyết được. Ví như hỏa công tâm pháp. Năm đó Nhiếp Viễn cũng từng đưa Chu Tước luyện. Chỉ là sau đó mọi chuyện đã xảy ra ngoài vòng kiểm soát của bọn họ.

"Được được, ta không nhắc! Nhưng rõ ràng thứ tâm pháp đó có vấn đề. Hiện tại thứ ở bên trong cơ thể Tư Hàn cũng không biết là cái gì. Nếu chẳng may không thể cứu mình... thì khi đó nó còn chuốc lấy kết cuộc bi thảm hơn cả Chu Tước!"

"..."

"Dù gì nó cũng do một tay ta nuôi lớn, ta tuyệt nhiên không muốn những chuyện không hay xảy đến với nó... lão biết ta muốn nói gì chứ? Tư Hàn

https://thuviensach.vn

không giống những người khác..."

Lời chưa kịp dứt miệng đã bị một đũa thịt của Nhiếp Viễn nhét đầy.

"Ăn đi, đồ cái thứ nhiều chuyện!"

"Lão thật quá đáng! Khi đó lão đừng tìm ta mà khóc lóc!"

"Ai thèm khóc với ngươi?"

"Lão già mắc dịch, đúng là cái thứ mau quên!"

Nhiếp Viễn nheo đôi mắt già nua của mình lại nhìn ánh trăng bàng bạc trong đêm.

Cũng trong một đêm trăng của rất nhiều năm về trước, y gục trên nền tuyết khóc thảm dưới chân Ngâm Tuyết, khi đó người bằng hữu thân thiết Chu Tước của y đã bị lửa đốt thành tro bụi. Lúc đến nơi, một chút hương tàn cũng không còn sót lại.

***

Sáng hôm sau, khi bình minh thức giấc trên đỉnh Thiên Hoa sơn, Tư Hàn từ trong mộng mị tỉnh dậy. Hắn che đi đôi mắt mệt mỏi của mình, miệng nỉ non gọi.

"Sư phụ... sư phụ..."

"Sư phụ cái đầu ngươi, còn không mau thức dậy!"

Người nói lại chính là Nhiếp Viễn. Tư Hàn giật mình mở mắt ra liền phát hiện mình đang nằm trên giường ở chỗ của Nhiếp Viễn, hắn liền đảo mắt dáo dác tìm kiếm xung quanh.

"Lão đầu, sư phụ ta đâu?"

https://thuviensach.vn

--------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 8: Trả Thù

"Sư phụ ngươi?"

"Phải!"

Nhiếp Viễn híp mắt một cái xoay đầu lại nhìn xung quanh, sau đó kề sát vào mặt Hứa Tư Hàn hỏi một câu.

"Ngươi nói thử xem đây là đâu?"

Tư Hàn liền áp trán mình vào trán Nhiếp Viễn, mắt đấu mắt, mặt đấu mặt hề hề nói.

"Lão đầu, lão bị bệnh sao? Ở đây đương nhiên là chỗ ở của lão rồi! Ui da."

Lời còn chưa dứt đã bị Nhiếp Viễn dùng trán đập vào đầu hắn một cái, Tư Hàn liền dựng thẳng lưng dùng tay ra sức xoa xoa trán, giương đôi mắt căm phẫn trừng Nhiếp Viễn.

"Lão đầu, ta là bệnh nhân của lão đó! Vỡ đầu lão tử rồi... ui da."

Nhiếp Viễn không để ý đến kháng nghị của Tư Hàn. Y cười cười, gật gật đầu.

"Ngươi yên tâm, đầu ngươi rất cứng nha, còn vừa cứng vừa dày giống hệt cái da mặt của ngươi. Dùng đá đập không vỡ, dùng đao cắt cũng không đứt đâu mà lo."

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn vừa nói vừa dùng ngón tay di di vào trán Tư Hàn rồi đẩy hắn ngã nhào về phía sau một cái.

"Ngươi còn biết nói đây là chỗ của ta? Vậy thì đương nhiên lão sư phụ của ngươi không có ở đây rồi!"

Hứa Tư Hàn nằm thẳng đơ trên giường như cá chết khó hiểu chớp chớp mắt.

"Vậy... rồng ngủ gật ở đâu chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo trước đây khắp tứ hải bát hoang gọi y là rồng say ngủ. Vì y ít khi rời khỏi Thiên Hoa Sơn, hiếm khi xuất đầu lộ diện, nhưng mỗi lần lên tiếng thì ai nấy đều phải khiếp sợ. Vì vậy bọn họ nói y chính là rồng đang say ngủ, nếu chọc giận rồng thức giấc thì hắn sẽ mang đến nhiều tai ương.

Nhưng sau này Tư Hàn trong một lần bị y mắng, thì liền âm thầm sau lưng lén lút gọi y ba tiếng 'rồng ngủ gật'. Tất nhiên cũng chỉ có sáu huynh đệ bọn họ và Ngâm Tuyết cùng Nhiếp Viễn biết biệt danh này của đại thống lĩnh mà thôi!

"Sư phụ ngươi đương nhiên ở chỗ của hắn."

Tư Hàn nghe xong bất giác ngẩn ngơ, nhưng dường như có chút không cam tâm liền ngồi bật dây níu lấy tay áo Nhiếp Viễn.

"Lão đầu, hôm qua ai đã đưa ta đến đây?"

Nhiếp Viễn gãi gãi mũi mấy cái.

"Là hắn. Tối đêm qua ngươi bị Bạch Nghiên đánh chỉ còn nửa cái mạng, hắn đã vác ngươi đến đây năn nỉ ta cứu cái mạng nhỏ của ngươi đó, tiểu tử thối! Còn không cảm ơn ta đi?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn quay đầu theo hướng tay của Nhiếp Viễn thì nhìn thấy Ngâm Tuyết đang ngồi vắt chéo chân trên ghế, lưng ngả ngớn tựa vào gốc đào ngủ say. Không phải hắn say ngủ, mà chính là bị bình rượu hoa của Nhiếp Viễn chuốc cho say quên trời quên đất, ngủ một mạch từ khuya đêm qua đến bây giờ vẫn chưa chịu tỉnh.

Tư Hàn nghe vậy thì ngẩn người lần nữa. Hắn bất giác giương đôi mắt trống rỗng nhìn ra bầu trời tràn ngập nắng mai mà không rõ tư vị gì.

Hóa ra tất cả những chuyện của đêm qua chỉ là một giấc mộng. Tỉnh giấc mộng liền tan. Sư phụ cũng chưa từng một lần đến thăm hắn. Những chuyện hoang đường ở chiếc hồ kia cũng chỉ là một mình hắn suy tâm vọng tưởng mà thôi.

Cái gì mà thích sư phụ, còn được sư phụ ôm, tất cả chỉ là đơn phương mình hắn. Người đó mãi mãi cũng ở trên cao, không thèm nhìn xuống hắn một lần. Lần này bị thương nặng đến như vậy, có lẽ là nặng nhất từ trước đến nay, nhưng y cũng không thèm đến thăm hắn.

Ngày hôm qua trong lúc bị dụng hình, Tư Hàn đã nghĩ, có khi nào Hoàng Thiên Ngạo vì nghe hắn bị thương nặng sẽ đến nhìn hắn hay không? Nhưng cuối cùng cái gì cũng không có. Hắn ở đây cũng không còn một chút hy vọng nào được y chú ý nữa rồi!

Nhìn thấy nét mặt trống rỗng của Tư Hàn, Nhiếp Viễn không khỏi thở dài một hơi. Đứa trẻ này quả nhiên đã si tình đại thống lĩnh. Nhưng mà lão rồng già đó đã gần ngàn tuổi, có thể lưu tình một đứa trẻ như hắn hay sao? E là lần này muốn làm tan lớp băng trong trái tim lạnh lẽo của lão rồng già, thì tiểu yêu quái phải dùng đến chân hỏa của mình rồi. Một lạnh một nóng, cũng thật là xứng đôi đi!

"Tiểu tử ngốc, ngươi thất vọng lắm sao?"

Tư Hàn liền xoay đầu nhìn y. Nhiếp Viễn một bên khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Ngươi mong chờ đại thống lĩnh như vậy, sao không chạy đến hỏi thẳng hắn một tiếng?"

Tư Hàn bất giác khôi phục nét mặt ngả ngớn thường ngày của mình, nhe răng cười lớn, chỉ tay vào mặt mình.

"Mong chờ cái gì chứ? Lão thấy ta giống hay sao? Xùy!"

Hắn vừa nói vừa bĩu bĩu môi một cái. Lưng như không xương tựa vào thành giường, chân trái vắt qua chân phải, tay phải luồn vào tay trái đặt trên ngực, vô cùng thư giãn. Nhìn hắn giống như một chút buồn bực cũng không hề có.

"Ta đêm qua nằm mộng, thấy rồng ngủ gật xách kiếm rượt ta, cũng may thức dậy không có. Ta sợ hắn muốn chết còn muốn gặp làm gì chứ? Lão tử mới không thèm gặp!"

Nhiếp Viễn khó tin híp mắt kề sát mặt nhìn hắn.

"Thật?"

Tư Hàn liền sợ bị Nhiếp Viễn cụng trán như khi nãy nên vươn tay đẩy đầu y ra.

"Lão tử chỗ nào không thật?"

"Chỗ nào của tiểu tử thối nhà ngươi cũng không thật! Tỉnh dậy còn không mau cút đi? Ở đây làm bẩn chỗ của ta!"

Dứt lời, Nhiếp Viễn liền dùng mâm y cụ đánh vào vai Tư Hàn, làm hắn đang thư thả ngồi trên giường liền như khỉ mà nhảy xuống chạy một vòng quanh phòng. Bất giác, hắn ngừng lại chỉ tay vào đầu Nhiếp Viễn.

"Lão đầu!"

https://thuviensach.vn

"Gì?"

Nhiếp Viễn khó hiểu ngừng lại nhìn hắn.

"Lão không nghe mùi khét sao?"

"Cái gì?"

Nhiếp Viễn liền ngẩng mũi hít hít mấy cái.

"Tóc lão đang cháy kìa! Ha ha."

Tư Hàn vừa nói vừa hướng đôi mắt ranh mãnh lên búi tóc của Nhiếp Viễn. Y xoay người nhìn vào gương liền thấy búi tóc trên cao của mình vậy mà đang bốc cháy. Lập tức xua tay phủi phủi. Tư Hàn bật cười ha hả rồi nhanh chân chạy vụt ra ngoài.

Khi nãy nhân lúc Nhiếp Viễn không để ý hắn đã đốt tóc y, cho chừa tật đánh hắn.

Sau lưng Tư Hàn nghe tiếng chửi rủa vang trời của Nhiếp Viễn.

"Tiểu tử thối, dám đốt ta, ngươi chán sống rồi, trở lại đây!"

Nhiếp Viễn liền xông ra ngoài đuổi theo Tư Hàn nhưng hắn đã cong chân chạy mất, vừa chạy vừa cười lớn.

"Ha ha. Lão chân ngắn mà đòi đuổi kịp ta sao? Đừng có mơ!"

Tư Hàn nhanh chân chạy đi, bóng lưng dần khuất dạng sau rừng cây.

Sau khi không còn nghe tiếng đuổi theo của Nhiếp Viễn nữa, bất giác nụ cười trên mặt Tư Hàn cũng dần phai nhạt. Bước chân hắn dần chậm lại, sau đó thì ngồi hẳn xuống một tản đá ôm lấy bụng mình thở dốc, rồi nhắm nghiền mắt bắt đầu vận tay điều khí.

https://thuviensach.vn

Trận đòn ngày hôm qua Bạch Nghiên quả nhiên ra tay dứt khoát, một chút lưu tình cũng không có. Đánh đến da thịt hắn rách ra. Hắn vươn tay vào trong vạt áo sờ sờ vết thương trên lưng mình.

"Thuốc của lão đầu dùng thật tốt!"

Hắn nghĩ do thuốc tốt nên vết thương đã lành da, chỉ là roi tiên sức công phá vô cùng mạnh, nên vết thương tuy đã liền miệng nhưng bên dưới lớp da thì thịt bị đánh nát, hiện tại vô cùng đau đớn. Hắn nghiến răng nghiến lợi.

"Bạch Nghiên ơi là Bạch Nghiên! Sau này có dịp lão tử nhất định giật roi tiên của ngươi, đánh ngươi một ngàn roi, sau đó treo ba ngày ba đêm ngoài trời cho muỗi đốt để ngươi hiểu thế nào là đau đớn. Khốn kiếp, đau chết lão tử!"

Tư Hàn ngồi ở đó điều khí thêm một lúc, cảm thấy có chút mỏi lưng, liền ngã xuống mỏm đá, tay gối đầu, miệng ngậm một cọng cỏ nhai nhai. Hai chân dạng rộng, hắn nheo mắt ngắm nhìn từng thỏi mây trắng bồng bềnh trôi qua trên đỉnh đầu mình mà không rõ tư vị gì.

Xa xa, có những bóng chim trắng tung cánh bay lượn trên bầu trời xanh thẳm. Tròng mắt Tư Hàn cũng bị lây nhiễm của nền trời làm cho trong xanh.

Bỗng dưng, Tư Hàn thật muốn giống như những cánh chim kia, tự do tự tại, có thể ung dung làm theo ý mình muốn, không phải chịu sự trói buộc của bất kỳ thứ gì.

Hắn nhớ từ nhỏ đến lớn đã trải qua rất nhiều sự hà khắc của môn quy Thiên Hoa sơn. Những lần bị người khác mắng chửi khó nghe, những lần gánh đá trong đêm, những trận đòn cùng mùi máu tươi chảy trên lưng vẫn không dứt.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng nhớ rất nhiều lần tuyết rơi đầy trời mình phải quỳ trước sân lớn, nhịn đói nhịn khát cảm nhận cái lạnh thấu xương... Tư Hàn bỗng nhiên thở dài một hơi khàn khàn giọng.

"Trời đất rộng lớn, nhất định có một chỗ dành cho ta. Sẽ rời khỏi đây, nhanh thôi..."

Hắn nằm đó một lúc lâu, lắng nghe âm thanh chim hót trong bụi mận xa xa, kiềm nén xuống một tiếng thở dài.

Một lúc sau, Tư Hàn từ từ đứng dậy, phủi phủi quần áo. Hiện tại hắn phải đến hang động phía sau núi để tu tâm ba tháng. Nhưng mà ở đây còn một vài việc hắn nhất định phải làm. Bởi vì biết đâu được ba tháng sau vật đổi sao dời. Hắn thuộc dạng người có thù nhất định phải báo! Bảo hắn nhịn, hắn không thể!

Tư Hàn liếc mắt về hướng khách phòng của bọn người Hồ tộc, khóe môi khẽ nhếch lên một cái.

***

Lúc này bốn thuộc hạ của Bạch Cửu đang ăn uống trong phòng. Bọn chúng vừa ăn vừa cười nói vui vẻ.

"Không ngờ nhanh như vậy đã có thể thuận lợi đến được Thiên Hoa sơn."

Một kẻ trong đó liền nhìn đông ngó tây rồi gằn giọng.

"Ngươi cẩn thận cái miệng của mình đó!"

"Ta có nói gì sao? Ta chưa nói gì mà!"

Kẻ ngồi đối diện liền hừ một cái.

https://thuviensach.vn

"Tiểu tử thối đó vừa nhìn thấy liền chướng mắt. Ban đầu chỉ tưởng thứ gì đó yếu ớt, thật không còn còn nhỏ như vậy mà công lực không tồi!"

Người ngồi bên cạnh liền đặt chén cơm xuống bàn 'cạch' một tiếng.

"Suýt nữa ta đã bị hắn đả thương!"

Kẻ đối diện nhíu nhíu mày nhìn đồng bọn của mình đang tức tưởi.

"Nếu là đệ tử của Hoàng Thiên Ngạo thì bản lĩnh lớn cũng không có gì đáng ngạc nhiên."

Người kia liền nhếch môi lên khinh thường.

"Người của Thiên Hoa sơn bất quá cũng chỉ là cái vỏ bên ngoài, thùng rỗng kêu to. Dễ dàng như vậy đã bị chúng ta qua mặt. Thằng ngốc kia chắc hiện tại đang nằm lây lất ở đâu đó mà hối hận vì miệng mồm cứng cỏi rồi! Đợi nó trở ra ta nhất định sẽ trị nó lần nữa, bỏ cái tật hung hăng, hỗn xược."

"Câm miệng! Lo ăn đi."

"Được được, ta không nói nữa."

Bất giác trên mái nhà có khe hở, một con chim sẻ đang đậu trên đó vừa rỉa lông vừa liếc nhìn diễn biến bên trong.

"Đại ca, lần này ta đi y phục mang theo không nhiều. Ở đây không ngờ giá lạnh đến như vậy! Còn phải ở lại nhiều ngày, chỉ e sẽ chịu không nổi..."

Bất giác chim sẻ trên mái nhà liền vỗ cánh bay đi.

Một lúc sau, Lục Niên từ bên ngoài tiến đến chỗ bọn người Hồ tộc gõ cửa.

"Ai đó?"

https://thuviensach.vn

Cánh cửa vừa mở ra, Lục Niên nhìn bọn chúng mỉm cười một cái.

"Ở Thiên Hoa sơn thời tiết giá lạnh, xin lỗi vì đã chậm trễ chuẩn bị y phục cho các vị!"

Bọn người Hồ tộc liếc nhìn mớ áo ấm làm bằng lông thú màu đen bóng mượt mềm mại mà không khỏi hài lòng.

"Các người cũng có lòng. Gửi lời cảm ơn của bọn ta đến chỗ các vị thống lĩnh!"

"Không có gì. Vậy... không phiền các vị nghỉ ngơi."

"Thiếu hiệp đi thong thả!"

Lục Niên sau đó đi thật nhanh đến một góc khuất, nhìn đông ngó tây rồi lẻn vào trong, Tư Hàn đang chờ y ở đó.

"Ngũ sư huynh sao rồi?"

"Đã xong!"

"Huynh có rắc một ít thứ chớp sáng vào trong đó chứ?"

Thứ chớp sáng Tư Hàn nói chính là một loại phấn có tẩm bột màu đặc biệt. Khi đến nơi nào đó tối tăm, chỉ cần chút ánh sáng chiếu vào thì thứ bột phấn đó lập tức chiếu sáng lấp lánh trong đêm.

"Yên tâm, ta đã làm như lời đệ dặn. Lát nữa sẽ cho người tung tin đồn... Chắc chắn bọn chúng sẽ mắc bẫy của chúng ta."

Tư Hàn liền híp mắt một cái.

"Tối nay bọn chúng sẽ mềm xương với lão tử. Tất cả cũng là tự mình chuốc lấy!"

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất, vậy có ổn hay không? Nếu lỡ..."

Lục Niên vừa nói vừa ngó ngó xung quanh.

"Nếu lỡ để bắt được nhất định không yên ổn đâu!"

"Lão tử mới không sợ, bọn chúng hiếp người quá đáng. Lão tử bị thương thì chúng cũng phải tật. Bất quá bị đuổi khỏi Thiên Hoa sơn, càng tốt!"

Hắn lẩm bẩm trong miệng, Lục Niên nghe thấy liền hừ một cái.

"Nói bậy cái gì đó?"

Tư Hàn nhe răng cười xua xua tay.

"Huynh yên tâm, xưa nay huynh thấy ta có lần nào ra tay mà không thành hay chưa? Chẳng qua trước đây xui xẻo mà thôi!"

Nói xong hắn cười cười rồi vỗ vai Lục Niên. Sau đó hai người liền tách nhau ra.

Lúc nãy Tư Hàn dùng thuật ẩn thân nương theo một con chim sẻ bay đến đậu bên trên mái nhà, đã nghe hết những gì bọn người Hồ tộc nói.

Khi nãy hắn còn tranh thủ thả một viên thuốc vào trong rượu của bọn chúng. Thuốc này lúc sáng ở chỗ Nhiếp Viễn trong lúc náo loạn đã trộm một ít. Mục đích chính là dùng trên người bọn Hồ tộc. Có lẽ chỉ trong chốc lát, sẽ có người đau bụng đi ngoài.

Quả nhiên, tối đêm đó một trong bốn người của Hồ tộc bị đau bụng chạy đến nhà xí. Đang lúc kéo quần, hắn tình cờ nghe được bên ngoài có hai người thì thầm to nhỏ.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi tình cờ nghe được bọn Hứa Tư Hàn đêm nay sẽ bày trò hãm hại người của Hồ tộc hay sao? Không phải hắn bị đánh chỉ

https://thuviensach.vn

còn nửa cái mạng?"

"Ngươi quên có Nhiếp Viễn cứu hắn à? Chỉ cần có Nhiếp Viễn thì không sợ không hồi phục. Nhưng mà Hứa Tư Hàn xưa nay thù dai, hắn khôn lanh mưu mẹo, lần này bọn người Hồ tộc nhất định bị đuổi khỏi Thiên Hoa sơn."

"Là giờ Tuất? Ở hình đường? Vậy... ngươi có định báo cho nhị thống lĩnh hay không?"

"Ngươi điên à? Nhị thống lĩnh mấy đêm nay tiếp khách, không có thời gian làm mấy chuyện như bắt gian đó đâu. Ngươi còn không hiểu tính tình của nhị thống lĩnh đi? Nếu đến đó bắt tận tay Hứa Tư Hàn, sau đó lấy bằng chứng đi, khi đó mới trị được hắn."

"Vậy thôi kệ hắn. Dù gì ta cũng không ưa người của Hồ tộc, chờ xem kịch vui đi! Ha ha."

Sau đó âm thanh nhỏ dần rồi người cũng rời đi mất. Kẻ trong nhà xí liền âm thầm nhíu mày một cái.

"Chuyện không dừng lại ở đây đâu. Hãy đợi đấy! Dám chơi lão tử... các ngươi sẽ hối hận không kịp. Chỉ cần còn lại nửa cái mạng, lão tử nhất định nhai đầu các ngươi!"

Lời nói ngày hôm qua của Hứa Tư Hàn hắn còn nhớ rất rõ. Xem ra Hứa Tư Hàn sau khi ăn khổ liền ghi hận, đêm nay bày kế định chơi hắn.

Đáng tiếc đã bị hắn biết được.

"Hứa Tư Hàn ơi là Hứa Tư Hàn, chính tay ta sẽ bắt ngươi, sau đó mang bằng chứng giao cho Bạch Nghiên, ngươi lần này chắc chắn bị đuổi khỏi Thiên Hoa sơn, tiểu tử thối! Ha ha."

https://thuviensach.vn

Lúc này ở một nơi khác, Lý Khởi Phong đang đi vòng quanh các phòng kiểm tra, hôm nay đến phiên trực của hắn, bỗng dưng hắn nghe có tiếng người to nhỏ ở một góc khuất.

"Ngươi nghe gì không? Hứa Tư Hàn hôm qua bị đánh thê thảm như vậy, hắn đã ghi thù Lý Khởi Phong kia rồi!"

"Ể đừng nói lớn, lỡ đâu có ai nghe được thì sao?"

"Đừng có lo, lúc nãy ta còn thấy Lý Khởi Phong đang kiểm tra các khách phòng."

"Rồi sao?"

"Bọn Hứa Tư Hàn đêm nay giờ Tuất sẽ đến hình phòng bày sẵn một cái bẫy. Ngày mai khách đến khu vực đó sẽ trúng bẫy của hắn, như vậy là thành công vu oan giá họa cho Lý Khởi Phong rồi! Dù gì đêm nay cũng là phiên trực của Lý Khởi Phong. Hắn sẽ mang tội thất trách. Há há, như vậy thì nhị thống lĩnh sẽ không còn cách cứu hắn nữa. Hứa Tư Hàn còn nói đang chờ xem Lý Khởi Phong bị đánh thành đầu heo. Ha ha."

"Hứa Tư Hàn quả nhiên thù dai!"

"Nhưng mà ngươi biết gì không?"

"Cái gì?"

"Hôm đó chúng ta chơi trò rũ phấn, xui xẻo cho Hứa Tư Hàn, hắn hôm nay lại mặc trúng cái áo mấy ngày trước bị phấn dính lên. Cho nên, đêm nay hắn đi làm việc xấu e là lành ít dữ nhiều!"

"Thật?"

"Phải. Chúng ta chờ kịch hay đi!"

https://thuviensach.vn

Lý Khởi Phong nghe xong thì nhanh chóng rời đi. Hắn vừa đi vừa lầm bầm trong miệng.

"Đêm nay ta sẽ đánh ngươi thành đầu heo Hứa Tư Hàn. Dám hại ta? Chờ kiếp sau đi!"

***

Đêm đó sau giờ Tuất, Hứa Tư Hàn đang luyện công ở hang động sau núi, nơi này chính là nơi hắn sẽ ở trong vòng ba tháng nữa. Người chịu hình phạt ăn năn sám hối đều phải ở nơi đó, hàng ngày sẽ có người mang thức ăn đến cho một lần.

Bỗng dưng bên ngoài có tiếng Lục Niên khẽ gọi.

"Tiểu Thất, tiểu Thất!"

Tư Hàn liền xoay đầu lại.

"Lục Khởi Phong và người của Hồ tộc đánh nhau trời long đất lở. Tiểu tử họ Lý bị đánh thành đầu heo rồi! Hiện tại còn bị Bạch Nghiên đánh một trận ở hình phòng."

Tư Hàn liền nhe răng cười một cái.

"Còn bọn người kia?"

"Bị gãy vài cái răng. Đầu vỡ vài chỗ, đang được Nhiếp Viễn sơ cứu."

"Ha ha."

"Vậy... ta đi đây! Vài ngày nữa đến thăm đệ."

Tư Hàn liền bật ngón ngón tay cái lên với Lục Niên, sau đó y nhanh chóng lủi đi mất.

https://thuviensach.vn

Sau khi Lục Niên đi rồi, Hứa Tư Hàn nằm xuống đất vừa ôm bụng vừa giãy giãy cười lớn.

"Cười chết lão tử. Thành đầu heo. Há há há."

Lúc này, ở trên cành đào trước cửa hang động, một đôi mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn xuống Hứa Tư Hàn. Y đã đứng ở đây rất lâu rồi, từ khi đứa trẻ kia bắt đầu lăn lộn trên mặt đất. Bỗng nhiên khóe môi y khẽ cong lên thành ý cười.

"Đứa trẻ nghịch ngợm!"

Trong hang động sớm chỉ còn có tiếng cười náo nhiệt của Hứa Tư Hàn. Bên ngoài, một trận xuân phong thổi tung cánh hoa đào bay bay trong trăng đêm giá lạnh.

--------HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 9: Một Chút Mâu Thuẫn

Hôm nay đã là ngày thứ năm Tư Hàn chịu phạt. Mỗi ngày chỉ ra vào ở chỗ hang động này, hắn sắp bị buồn làm chết.

Sau sự việc của Lý Khởi Phong xảy ra, dường như bọn Lục Niên cũng ít nhiều bị để ý, cho nên bọn họ bắt đầu thận trọng hơn, để tránh gây chú ý cũng không có bất kỳ ai dám léo hánh đến chỗ này. Bình thường luyện công xong thì ai trở về lo chuyện của người ấy.

Hai ngày nữa sẽ đến Kỳ hội, cho nên bọn họ đều vô cùng bận rộn từ sáng đến tối.

"Phong Chi đâu?"

Người hỏi là Ngụy Trình, y đi đón Ân Sơn Tây Xương vừa trở về sáng nay, nhưng nửa buổi vẫn không thấy Kiếm Phong Chi liền hỏi Lục Niên một cái. Hắn gãi gãi đầu nhìn Ngụy Trình.

"Ta cũng không nhìn thấy đại sư huynh, chắc là ở chỗ của Ngâm chết tiệt đi?"

Ngụy Trình âm trầm một chút nhưng cũng không nói gì. Mọi người đều gọi Kiếm Phong Chi là đại sư huynh, riêng y thì không có như vậy, nhưng cũng không có bất kỳ ai ý kiến gì. Thật ra nhìn Ngụy Trình còn ra dáng đại sư huynh của bọn họ hơn là Phong Chi. Ngụy Trình nhìn quanh một lúc rồi đi về hướng phòng của Ngâm Tuyết.

https://thuviensach.vn

Lúc này Kiếm Phong Chi đang ngồi ở một tản đá lớn, nhìn xuống rừng đào trổ hoa rực rỡ dưới chân núi. Lúc nãy hắn đến phòng để Ngâm Tuyết giao việc, vừa trở về nhìn thấy rừng đào mà không khỏi muốn ngồi xuống hóng mát một chút. Mấy hôm nay tâm trạng hắn có một chút không vui, chỉ là không biết vì sao mình lại trở nên như vậy.

"Đại sư huynh!"

Từ lúc nào một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên làm Kiếm Phong Chi giật mình xoay đầu lại.

Thì ra là Ân Sơn Tây Xương. Y mặc hắc bào, áo choàng đỏ tươi bay bay trong gió rất ra dáng đài chủ của Ân Sơn đài. Y cao hơn Phong Chi một chút, dưới mí mắt phải có một nốt chu sa đỏ thắm. Mỗi lần cười rộ đều vô cùng chói mắt. Mái tóc dài đen tuyền cột cao bằng một sợi chỉ màu đỏ, đồng màu với trường bào của y.

Ân Sơn Tây Xương sức sống căng tràn yêu mị khác thường chứ không giống Kiếm Phong Chi. Kiếm Phong Chi gương mặt có chút trẻ thơ ngoan ngoãn vô ưu vô lo.

Phong Chi nhìn thấy y thì không đứng dậy chỉ híp mắt một cái.

"Ngươi... trở về khi nào?"

"Cũng vừa đến!"

"Ờ..."

Phong Chi chỉ 'ờ' một tiếng rồi im bặt. Với người này hắn tồn tại một chút khó xử, lúc nói chuyện cũng không muốn nhìn mặt y.

Ân Sơn Tây Xương ngược lại cười cười vui vẻ. Nhưng mà tận cùng đáy mắt có chút cô đơn hiếm thấy.

https://thuviensach.vn

"Cũng đã mười ba năm không gặp... đại sư huynh vẫn không thay đổi gì cả..."

Y cười cười nhìn bóng lưng của Phong Chi rồi khàn khàn giọng. Trong lời nói có một chút trêu chọc, bất quá đối với Phong Chi đầu gỗ thì có trêu hay chọc hắn cũng không dễ dàng phát hiện ra.

"Vậy sao? Ngươi... cũng không thay đổi gì!"

Quả nhiên câu nói này không khỏi khiến Ân Sơn Tây Xương nhếch môi lên cười một cái. Người này nhiều năm vẫn còn ngây thơ như vậy!

Y nhìn nhìn xuống rừng đào dưới kia, trong đáy mắt dâng lên một chút mềm mại hiếm thấy.

"Nhưng Ngụy Trình thì có. Hắn đã cao lớn hơn rất nhiều!"

Bất giác Phong Chi có chút miễn cưỡng.

"Có sao? Ta không biết!"

Ân Sơn Tây Xương bỗng nhiên bật cười một cái, tiến đến thân tình khoác tay lên vai Phong Chi làm hắn giật nảy mình, toàn thân chấn động.

"Đại sư huynh, huynh ghét ta vậy sao? Nói chuyện lâu như vậy nhìn cũng không thèm nhìn ta?"

"Ta? Có sao?"

Phong Chi ngẩng đầu lên chỉ chỉ vào mặt mình, cố làm ra vẻ tự nhiên. Nhưng rõ ràng càng cố gắng thì nét mặt càng trở nên căng cứng. Đúng như Ngâm Tuyết nói, hắn vốn là người thật thà, một chút khôn ngoan cũng không có, càng tỏ vẻ khôn ngoan thì mặt đặc biệt ngốc.

Ân Sơn Tây Xương nhìn thấy mặt ngốc của hắn liền cười ha hả.

https://thuviensach.vn

"Đại sư huynh, huynh thật đáng yêu nha!"

Y vừa nói vừa nắm lấy gò má Phong Chi kéo dãn ra làm hắn nhíu mày lại.

"A... đau đau, buông!"

"Buông hắn ra!"

Từ lúc nào Ngụy Trình đã xuất hiện sau lưng bọn họ, ánh mắt âm trầm, mặt còn đen hơn than trừng mắt vươn tay cứu lấy gò má của Kiếm Phong Chi sắp bị véo thành bánh bao.

"Ngu ngốc, ngươi là trẻ con hay sao mà không biết tránh? Đau không?"

Là quan tâm hắn hay đang mắng hắn đây chứ? Thật bực mình nha! Phong Chi tức đến nghiến răng nghiến lợi dậm dậm chân. Ngụy Trình cúi đầu kiểm tra gò má của Phong Chi còn nhân tiện sờ sờ mấy cái liền bị hắn gạt tay ra.

"Đau cái đầu ngươi!"

Nói xong hắn híp mắt xoay người bỏ đi. Hắn mới không muốn ở đây để cho hai kẻ này nắn nắn sờ sờ má mình. Chuyện mười ba năm về trước hắn vẫn còn nhớ rõ như in, cũng không thể nào bảo hắn trở lại như trước đây với Ân Sơn Tây Xương được nữa.

Mười ba năm trước, Kiếm Phong Chi, Ngụy Trình cùng với bốn huynh đệ khác đến Ân Sơn đài giúp Ân Sơn Tây Xương luyện pháp khí. Lúc đó vô tình xảy ra một chuyện không vui.

Kiếm Phong Chi vốn là người thật thà, ai cho đồ ăn ngon thì hắn đều ăn hết, còn ăn hết sức sảng khoái.

https://thuviensach.vn

Vốn là gia tộc Ân Sơn vô cùng giàu có và hùng mạnh. Trân châu bảo ngọc món ngon trên đời không thiếu bất kỳ thứ gì.

Bữa đó biểu muội của Ân Sơn Tây Xương mang bánh có tiếng nhất vùng cho bọn người Thiên Hoa sơn ăn. Nàng bên ngoài tỏ vẻ ngưỡng mộ người của Thiên Hoa sơn, còn nói mấy câu khen lấy lòng Kiếm Phong Chi, nhưng thật ra trong bụng âm thầm chê hắn nhà quê.

Nhưng Kiếm Phong Chi một chút cũng không biết, còn tưởng rằng người ta nhiệt tình nên thành thật đón nhận, chẳng những ăn hết mà còn xin thêm. Lúc đó hắn ăn một cái liền cảm thấy thèm, nhà người ta hiếu khách như vậy thì hắn cũng không nên khách sáo.

Sau đó người nhà Ân Sơn đều mang chuyện này đi rêu rao khắp nơi, còn nói người của Thiên Hoa sơn chắc là bị bỏ đói lâu ngày. Nói Kiếm Phong Chi tính tình ngô nghê như vậy chả trách học mãi cũng không thành tài. Còn so sánh hắn và Ân Sơn Tây Xương. Lúc đó Ân Sơn Tây Xương không bênh vực hắn, ngược lại chỉ ở một bên cười cười đầy thâm ý. Còn Ngụy Trình mặt đen hơn than mắng hắn một tiếng 'ngốc'.

Từ đó Kiếm Phong Chi quyết định thêm kẻ này vào danh sách người mình không thích. Những ngày ở lại Ân Sơn đài cũng không vui vẻ gì.

Hắn biết bản thân mình không có bản lĩnh hơn người. Đệ tử cùng thời với hắn đều lần lượt xuất sơn lập môn phái riêng. Ai nấy đều có sự nghiệp lừng lẫy của riêng mình. Còn hắn thì mãi mãi ở lại làm đại sư huynh của Thiên Hoa sơn. Cho nên lần này Ân Sơn Tây Xương đến đây vô tình nhắc hắn nhớ lại bản lĩnh yếu kém của mình.

Khi Kiếm Phong Chi đi rồi, Ngụy Trình nhìn Ân Sơn Tây Xương khẽ hừ một cái, vừa xoay lưng rời đi thì nghe giọng nói của y.

"Phong Chi càng lớn càng đáng yêu!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình nhíu nhíu mày.

"Hắn là đại sư huynh của ngươi, không nên tùy tiện gọi thẳng tên hắn."

"Ổ, vậy còn ngươi? Ta cũng từng là nhị sư huynh của ngươi, sao ngươi không gọi ta một tiếng sư huynh?"

"Trong mắt ta chưa từng có cái gọi là nhị sư huynh!'

Dứt lời, Ngụy Trình nhanh chóng rời khỏi, Ân Sơn Tây Xương cũng không nhìn y, chỉ giương đôi mắt đầy tiếu ý nhìn xuống rừng đào tám dặm bên dưới mà nhếch khóe môi lên cười.

"Ngụy Trình... ngươi không thích ta gọi hắn là Phong Chi nhưng ta cứ gọi... ngươi cản nổi sao? Ha ha."

***

Lúc này Hứa Tư Hàn vừa nằm vừa gác chân lên vách động, nhíu mày thành hàng lật lật quyển hỏa công tâm pháp của Nhiếp Viễn.

Hắn từ nhỏ đã luyện quyển này. Trong đây có chín tầng, hiện tại hắn đã luyện được tầng thứ năm thì không thể luyện tiếp.

Nội lực đã bị phế, chỉ còn lại một chút vô cùng yếu ớt, không thể tiếp tục luyện tầng thứ năm được nữa.

Huống chi, ở tầng thứ năm nội dung bắt đầu có chút kỳ quái. Hắn nhất thời không biết kỳ quái chỗ nào, chỉ là khi luyện thì nội lực trong người náo loạn không yên. Cho nên hắn đã phải tự sáng tạo điều chỉnh, nhưng chính vì như vậy trong người hiện tại tạo thành hai cỗ nội lực khắc chế lẫn nhau, có một nút thắt không thông, khiến hắn tiến không được, lùi cũng không xong.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi bị Bạch Nghiên phế đi, vô tình lại giúp hắn đả thông phần bị tắt nghẽn. Cho nên tuy hiện tại nội lực yếu hắn, nhưng hắn cũng có thể tiếp tục luyện theo cách của mình.

Tư Hàn đọc một lúc thì mỏi mắt liền buông quyển sách xuống sàn rồi nằm lăn qua lăn lại trên mặt đất. Tóc từ lúc nào bị rơm rạ làm cho rối loạn thành một đoàn. Hắn nghe âm thanh luyện tập đâu đấy ngoài kia thì càng cảm thấy buồn chán.

Nếu không bị chuyện lần này, có lẽ hắn đã được tận mắt chứng kiến kỳ hội. Nghe bọn người của Lục Niên nói là sẽ vô cùng náo nhiệt, mở mang tầm mắt vì có rất nhiều môn phái khác nhau tham gia. Bọn họ đều có bí quyết tu luyện riêng của mình. Cho nên lần này chính là cơ hội lớn cho những người như bọn họ học tập thêm.

Tư Hàn không biết năm nay ai sẽ đại diện Thiên Hoa sơn tham gia kỳ hội. Có lẽ một trong số đó là lục sư huynh Ngụy Trình của hắn. Hắn chỉ mong Ngụy Trình chiến thắng, còn ai khác nếu không phải là một trong các sư huynh của mình thì hắn cũng không quan tâm. Nếu thua hắn còn cảm thấy vui vẻ.

Trong lòng Hứa Tư Hàn chưa từng có hai từ nghĩa khí, hắn lớn lên chỉ cần mình vui vẻ là được. Cái gì là nghĩa khí, cái gì là danh dự của Thiên Hoa sơn hắn đều không quản. Những người nào đối xử tốt với mình thì hắn sẽ khắc cốt ghi tâm, còn kẻ nào không tốt thì hắn cũng ghi lòng tạc dạ.

Hứa Tư Hàn làm người rất rạch ròi, cũng chưa từng trước mặt người khác làm bộ là người thanh cao. Hắn thích thì sẽ nói thích, còn không thích nhất định cũng không cố gắng lấy lòng người ta. Chính vì như vậy, bao nhiêu năm nay chuốc thù oán không ít với bọn đệ tử của Bạch Nghiên và Kỳ Thịnh. Nhất là đệ tử Lý Khởi Phong của Bạch Nghiên.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trước hắn nghe nói y bị đánh thành đầu heo, sau đó còn bị Bạch Nghiên trách phạt thì vô cùng hài lòng. Dù rằng hình phạt cũng không thể so sánh với hắn, nhưng dù gì hắn sẽ không cam tâm nếu bọn chúng vẫn ung dung thoải mái trong khi mình bị giam lỏng ở đây.

Còn bọn người của Hồ tộc kia, nghĩ đến bọn chúng thì Tư Hàn không khỏi hoài nghi trong lòng. Rốt cuộc mục đích của chúng đến Thiên Hoa sơn để làm gì mà phải hy sinh lớn như vậy?

Còn Bạch Cửu đó thì sao? Mấy ngày nay, hắn cũng không biết tung tích của kẻ đó. Nghe nói đã được Nhiếp Viễn chữa lành. Sau đó còn được Hoàng Thiên Ngạo truyền cho một ít linh lực. Nhưng một ít là bao nhiêu thì Tư Hàn không rõ.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi dậm chân mấy cái. Hắn từ nhỏ đến lớn mang tiếng đệ tử của y nhưng một chút linh lực cũng chưa được cho, vậy mà ngang nhiên cho một Bạch Cửu ất ơ nào đó.

Chỉ là sư phụ hắn cao thâm như vậy không thể không nhìn ra ý đồ của Bạch Cửu chứ? Chỉ mong rồng ngủ gật sớm nhận ra chân tướng. Thiên Hoa sơn thế nào Tư Hàn không quản, nhưng mà nơi này dù gì cũng còn mấy huynh đệ thân thiết của hắn, hắn không muốn bọn họ bị kẻ khác làm cho tổn thương.

Tư Hàn ngẫm nghĩ một lúc liền cảm thấy chán nản. Hiện tại với sức lực như thế này thì bản thân chưa thể hạ sơn rồi. Nhưng mà luyện hỏa công chỉ có phòng thân không có chiêu thức tấn công hắn thật không cam tâm.

Hắn nghĩ nghĩ một lúc cuối cùng ngẩng đầu nhìn ra cửa thì thấy ánh sáng thành luồng chiếu trên đầu cây ngọn cỏ. Bất giác Tư Hàn muốn phơi nắng, liền ngồi bật dậy phi thân một cái trèo lên cành cây cao rồi nằm vắt vẻo trên ấy, hai chân khẽ đu đưa trong gió nhẹ.

https://thuviensach.vn

Bất giác hắn cảm thấy buồn ngủ nên nhắm mắt lại. Bỗng nhiên một chiếc đùi gà thơm phức treo lơ lửng trước miệng, hắn giương mũi hít hít mấy cái rồi nhe răng ngoạm lấy nhai nhai, đến mí mắt cũng lười mở.

"Không sợ ta độc chết ngươi hay sao?"

"Thúc thương ta nhất, cũng không nỡ độc chết ta đi?"

Ngâm Tuyết hừ một cái bay xuống cành cây bên cạnh rồi ngồi xuống. Mấy ngày này y thật bận chết, nhưng hôm nay rảnh một chút bỗng dưng cảm thấy thèm rượu thì nhớ đến Tư Hàn. Không có tiểu phụng hoàng quả nhiên không ai trộm rượu về cho y, đứa nhỏ này biết nghĩ cho y nhất. Ăn trộm đồ tốt đều mang đến cho y, đúng là đứa nhỏ hiếu thảo.

"Có rượu hay không?"

Ngâm Tuyết nghe thấy thì hừ một tiếng. Có rượu thì ta đã không nhớ đến ngươi đâu tiểu tử thối!

"Ngươi tưởng mình đang đi tận hưởng hay sao?"

Tư Hàn nghe thấy thì vươn vai vặn eo một cái. Nhìn thấy thái độ sống hôm nay không nghĩ đến ngày mai của tiểu phụng hoàng mà Ngâm Tuyết tiếc rèn sắt không thành thép, trong lòng có chút nóng nảy.

"Còn sống thì nên tận hưởng một chút, thúc từng nói với ta như vậy mà, không phải sao chứ?"

Ngâm Tuyết chặc chặc lưỡi mấy cái. Sau đó nhìn hắn.

"Tiểu tử, ngươi không thể tiếp tục sống thế này được nữa!"

Tư Hàn cảm thấy mình sắp nghe giảng đạo lý nên nhất thời chán nản. Ngâm Tuyết cái gì cũng tốt, chỉ là thỉnh thoảng hay giảng giải đạo lý, mỗi

https://thuviensach.vn

lần nhìn thấy mình là như nhìn thấy học trò nhỏ, nhất định phải nói một cái gì đó thì y mới cam tâm.

Nhưng mà Tư Hàn biết trên đời này một người có thể nói với hắn những thứ này chắc cũng chỉ có một mình Ngâm Tuyết. Y giống như phụ thân của hắn, quan tâm hắn nên mới trở thành kẻ nói nhiều. Bình thường Ngâm Tuyết trừ Kiếm Phong Chi và hắn ra thì y dường như chưa từng dài dòng với bất luận là kẻ nào.

"Thúc nói lão tử nên sống sao đây chứ?"

"Ngươi có hận Bạch Nghiên hay không?"

Tư Hàn không cần suy nghĩ, lời liền bật ra ở miệng.

"Không hận!"

Ngâm Tuyết khó tin nhìn Tư Hàn.

"Không? Kẻ thù dai như ngươi cũng nói mình không hận?"

Tư Hàn cười một cái, gặm gặm khúc xương trong tay mình mà còn ra vẻ tiếc hận. Món này chính là thứ khoái khẩu của hắn, nhiều năm nay chưa tìm được món có thể làm hắn thích thú hơn.

"Nhưng lão tử ghét hắn! Sau này có cơ hội nhất định nhai đầu hắn!"

"Xùy!"

Ngâm Tuyết khinh thường hừ một cái.

"Bằng sức lực của ngươi?"

Tư Hàn nghe đến đây bỗng hơi nhếch mép lên, hắn không nhìn Ngâm Tuyết mà nghiêng người nhìn cảnh vật xung quanh, một tay vẫn cầm mảnh

https://thuviensach.vn

xương gà xỉa xỉa răng.

"Là rồng ngủ gật không dạy cho lão tử, chứ không phải lão tử không muốn học!"

Ngâm Tuyết bất giác liếc mắt nhìn bóng lưng có chút cô đơn của Tư Hàn mà không rõ tư vị gì. Tư Hàn biết y đang thương hại mình nên híp mắt khàn khàn giọng.

"Phụ thân lão tử đã giết sư phụ của rồng ngủ gật hay sao?"

Ngâm Tuyết chém đinh chặt sắt lắc đầu.

"Phụ thân ngươi không có bản lĩnh đó. Hắn săn thú chứ không có săn rồng!"

"Vậy mẫu thân ta chắc là hung thủ rồi!"

Tư Hàn vừa nói vừa cười cười, trong ánh mắt là chua xót không nói thành lời.

"Cho nên, ở đây không có nhiều người ưa thích ta. Rồng ngủ gật cũng chán ghét ta... chưa từng dạy cho ta cái gì ngoại trừ hỏa công. Nhưng hỏa công đó rõ ràng có chút vấn đề..."

"Thì ra ngươi cái gì cũng biết... tiểu tử ngốc!"

Ngâm Tuyết âm trầm suy nghĩ mà không khỏi thở dài ra một hơi. Đứa trẻ này cái gì cũng để ý, lại thông minh lanh lợi hơn bất kỳ đệ tử nào của Thiên Hoa sơn mà Ngâm Tuyết từng biết. Nếu như hắn ngây ngô giống Kiếm Phong Chi thì có lẽ cuộc sống sẽ dễ dàng hơn với hắn. Đáng tiếc!

Tư Hàn luyện hỏa công và rõ ràng hơn ai hết thứ trong quyển sách đó không giúp hắn đánh thắng người khác, nó chỉ giúp hắn hóa giải hàn khí

https://thuviensach.vn

mà thôi. Nhưng hắn không hiểu vì sao mình phải hóa giải hàn khí chứ? Hàn khí ở đâu ra? Vì sao cho hắn học cái đó?

Chính vì như vậy, trong quá trình luyện hắn đã sáng tạo biến hóa thêm, hiện tại bên trong thân thể hắn có những gì hầu như tất cả mọi người đều không biết, kể cả Nhiếp Viễn. Cũng chỉ có một mình Tư Hàn biết mà thôi.

Chỉ là công lực của hắn đã bị Bạch Nghiên phế hết chín phần, cho nên hiện tại hắn cần thời gian từ từ điều tức.

Mấy ngày vừa rồi cũng thật tốt, không ai quấy phá nên hắn tiếp tục luyện tập theo ý muốn của mình. Hắn không muốn ngừng lại, một ngày nào đó hắn sẽ rời khỏi Thiên Hoa sơn, hiện tại chỉ còn một chút quyến luyến đối với Hoàng Thiên Ngạo mà thôi. Đáng tiếc, y cũng không cho hắn thêm chút nhân tình nào.

"Vì sao không nói?"

Ngâm Tuyết hỏi hắn một câu như vậy, nhưng Tư Hàn chỉ bật cười. Hắn có thể nói gì chứ? Hắn có thể gào lên bảo Hoàng Thiên Ngạo dạy cho hắn thứ mình muốn hay sao? Nếu kêu gào có tác dụng thì hắn đã làm từ lâu rồi! Đáng tiếc, ở Thiên Hoa sơn này, tất cả mọi người đều được đối xử bằng nhân tình, chỉ riêng mình hắn là không có.

Hoàng Thiên Ngạo có thể vì những đồ đệ khác mà nói nhiều hơn một câu, còn đối với hắn một chữ cũng kiệm lời.

Y có thể vì một Bạch Cửu xa lạ nào đó mà truyền cho linh lực, còn hắn bị đánh sống dở chết dở y cũng không thèm liếc mắt đến một lần.

Hiện tại Ngâm Tuyết hỏi hắn vì sao không nói, rốt cuộc hắn nên nói gì đây? Có thể thu lại kết quả khác hay sao?

https://thuviensach.vn

Sư phụ chưa từng bênh vực hắn, còn bọn người Bạch Nghiên lúc nào nhìn thấy hắn cũng nói một câu, hắn được Thiên Hoa sơn nuôi nấng, cho ăn cho mặc mà còn không biết tự hài lòng. Đã rất nhiều lần hắn nghe thấy những điều tương tự như vậy rồi, cho nên không nói nữa. Nói điều vô ích chỉ tự làm mình tổn thương mà thôi!

Hắn bỗng quay sang nhìn Ngâm Tuyết. Y nhiều năm nay vẫn chưa từng thay đổi, là một trong số ít người quan tâm hắn thật lòng. Nghĩ đến sau này phải rời khỏi, bất giác hắn có chút bùi ngùi.

"Thúc lo cho ta sao? Thúc thúc, thúc đến lúc nên tìm một cô nương rồi!"

"Cái gì?"

"Sau này ta đi rồi, sẽ không có ai để thúc quan tâm nữa!"

"Tiểu tử thối! Ai thèm quan tâm ngươi?"

"Ha ha."

--------HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 10: Trộm Tình

Facebook tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu

Ngoài truyện này, Minh Nguyệt Vô Ưu đã hoàn nhiều bộ truyện khác phong phú đa dạng về thể loại, đã đăng trong danh sách tác phẩm ở phần profile. Mời các bạn đón đọc!

Sau khi Ngâm Tuyết đi rồi, Tư Hàn cũng vào trong hang động bắt đầu luyện tập. Hắn lần này vô cùng quyết tâm. Ít nhất trong một năm nữa hắn phải rời khỏi Thiên Hoa sơn, có thể không cần lập môn hộ riêng nhưng hắn cần rời khỏi chỗ này, sống cuộc đời mà mình muốn, còn tìm phụ thân và nãi nãi. Hắn không còn nhớ nhiều về nơi lúc trước mình ở, nhưng hắn tin nếu cố gắng thì nhất định tìm ra.

Đến khuya, bỗng dưng Tư Hàn mở mắt bật ngồi dậy. Sau đó liền lấy một chiếc khăn màu đen bịt kín khuôn mặt mình rồi một đường phi thân ra khỏi hang động. Hướng đến chính là Thiên Hoa các, nơi chứa kinh thư và bí kiếp võ công được thu thập từ khắp nơi.

Nơi này chính là một nơi chứa sách vở và bí kiếp nổi tiếng trong thiên hạ. Rất nhiều đồ phổ, thư tịch, bí kiếp từ ngàn xưa đều được thu thập mang về cất giữ.

Chỉ còn hai đêm nữa sẽ đến kỳ hội, nhưng hôm nay đã có một số khách nhân đến Thiên Hoa sơn ở. Cho nên nếu như trong Thiên Hoa các tình cờ bị mất cắp bí kiếp cũng rất khó tìm ra thủ phạm.

https://thuviensach.vn

Lúc này khác biệt những ngày khác, khắp nơi đều thắp đèn rực rỡ, không còn không khí u tịch của mọi ngày nữa.

Tư Hàn chạy thật nhanh rồi trốn ở một hốc đá, sau khi nhìn nhìn không thấy ai để ý lập tức phi thân lên mái nhà.

Hắn bay qua mấy dãy sau đó là đà tung mình bay xuống Thiên Hoa các. Khom người nhìn đông ngó tây không có ai liền đẩy cửa tiến vào.

Bên trong là một mảng tối om. Tư Hàn chớp mắt mấy cái, sau khi thích ứng với màn đêm dày đặc thì bắt đầu tìm từng kệ sách.

Thiên Hoa các vô cùng rộng lớn, nhiều tầng nhiều dãy. Mỗi dãy sẽ chứa phương pháp tu luyện theo hệ. Hôm nay Tư Hàn luyện hỏa công thì phát hiện có một số chỗ không thông cho nên quyết định trộm bí kiếp về từ từ nghiên cứu. Đương nhiên hắn thiên về hệ hỏa nên cũng tiếp tục nghiên cứu hệ này.

Sau khi tìm tìm lật lật một đường bỗng dưng hắn nghe thấy tiếng động nhẹ bên ngoài, liền thầm kêu không ổn, lập tức ẩn mình vào trong góc.

Bên ngoài một hắc y nhân nhanh chóng tiến vào. Thiên Hoa các rất nhiều dãy sách nên Tư Hàn không nghĩ kẻ đó sẽ tiến về hướng này, bởi lẽ người ở Thiên Hoa sơn tập hỏa công thì chỉ có một vài người. Nhưng bọn họ lúc cần có thể đến Thiên Hoa các mượn, không có như hắn bị cấm vận nên chỉ có thể lợi dụng đêm tối đi ăn trộm mà thôi.

Bất quá kẻ kia vậy mà hướng đúng chỗ của hắn mà đến. Tư Hàn nhíu mày thành hàng. Hắn căng thẳng xoay cổ tay một chút, nếu bị phát hiện nhất định sẽ đánh úp người kia rồi chạy trốn.

Người kia đi thật chậm, đến dãy sách nhẹ nhàng lật lật. Lúc này trời đã khuya, nhưng lính vẫn còn canh gác kỹ lưỡng, một lúc lại có vài tốp lính đi ngang. Bất giác bên ngoài có tiếng ồn ào, có người cầm đèn đứng trước cửa

https://thuviensach.vn

Thiên Hoa các, hắc y nhân lập tức phóng vào trong góc, trùng hợp lại chính là nơi Tư Hàn đang đứng.

"A..."

Một tiếng kêu khẽ vang lên thì miệng liền bị bịt lại. Tư Hàn và kẻ kia đồng loạt giơ tay lên bịt miệng đối phương. Xuyên qua ánh sáng nhợt nhạt của màn đêm, cách lớp bịt mặt chỉ chừa ra đôi mắt, Tư Hàn chớp mắt mấy cái liền nhận ra người quen. Hắn nhẹ nhàng kéo khăn bịt mặt của người kia xuống.

"Ngâm thúc? Thúc làm cái gì ở đây?"

"Tiểu tử thối, còn ngươi?"

Hai người liền cầm lên một quyển sách giơ cho đối phương xem rồi nhếch môi lên cười.

Người bên ngoài đứng ở cửa một lúc lâu nhưng dường như không có ý định tiến vào. Sau đó thì nhanh chóng rời khỏi. Lúc này Ngâm Tuyết giật lấy quyển sách trên tay Tư Hàn đặt vào chỗ cũ rồi hai người nhanh chóng rời khỏi phòng, một trước một sau bay đến góc khuất.

"Cho ngươi!"

Tư Hàn nhận lấy quyển sách từ tay Ngâm Tuyết, miệng cười cười.

"Cười cái gì?"

Hắn híp mắt nhìn Ngâm Tuyết.

"Còn nói không quan tâm lão tử?"

Ngâm Tuyết liền vươn ngón tay đẩy trán hắn.

https://thuviensach.vn

"Hừ. Ta chỉ sợ ngươi chết. Sau này không có ai trộm rượu cho ta!"

Ngâm Tuyết bỗng vỗ vỗ lên vai Tư Hàn.

"Ngươi tư chất thông minh, từ từ nghiên cứu đi! Ta về đây."

"Ngâm thúc!"

"Cái gì?"

Tư Hàn bất giác ôm chầm lấy Ngâm Tuyết nói ra lời thật lòng.

"Từ nhỏ thúc đều chiếu cố ta."

"Thì sao?"

"Sau này không có thúc ta nhất định sẽ buồn lắm. Thúc nhớ tìm một cô nương nào mà gả đi. Ta nhìn thấy thúc như vậy thật cảm thấy thúc quá đáng thương."

Ngâm Tuyết bực mình đẩy hắn ra, thật muốn đạp cho tiểu tử này một cái. Nói đông nói tây vẫn nói đến khuyết điểm không có ai để ý của y. Y cần cô nương chăm sóc hay sao chứ? Thật đáng ghét!

"Ta đáng thương ở chỗ nào? Nói nhăng nói cuội!"

Ngâm Tuyết dứt lời thì nhanh chóng rời đi. Trên đường trở về y không khỏi đè nén một tiếng thở dài. Có lẽ đêm nay lại đến chỗ Nhiếp Viễn uống rượu rồi. Nhìn Tư Hàn như vậy lòng y thật khổ sở!

Từ trước đến nay Ngâm Tuyết đều không nghĩ đến tương lai của Tư Hàn, bởi vì y cũng không biết hắn liệu có còn sống tiếp nếu giúp đại thống lĩnh vượt qua thiên kiếp hay không nữa. Bất quá sau khi Tư Hàn bị Bạch Nghiên đánh, nhìn thấy người chỉ còn một hơi thở y mới nhận ra một điều.

https://thuviensach.vn

Lúc trước y mang tiểu yêu quái này về chỉ có một mục đích duy nhất, chính là làm thuốc cho Hoàng Thiên Ngạo.

Nhưng mà không biết từ lúc nào tiểu yêu quái đã trở thành người thân của y, ở dưới mí mắt của y mà lớn lên. Đêm qua khi uống rượu cùng với Nhiếp Viễn, những lời y nói cùng hắn bất quá cũng chính là nói cho chính mình. Nếu hai năm sau nhìn thấy tiểu yêu quái cũng thiêu mình trong lửa đỏ giống như Nhiếp Viễn năm đó nhìn thấy Chu Tước, có lẽ y cũng sẽ không thể chịu nổi.

Mấy năm nay vì chỉ xem đứa trẻ này là thuốc, Ngâm Tuyết cũng quên rằng nó cũng có số mệnh riêng cho chính mình. Chính vì như vậy nên y đã hạ quyết tâm, cố gắng để Tư Hàn không chỉ duy trì tính mạng, còn phải đường đường chính chính đứng trên đôi chân của mình, nó không chỉ là thuốc. Nó còn là một Hỏa phụng hoàng, không phải hay sao?

Ngâm Tuyết thở dài một hơi. Không ổn rồi, đêm nay y phải tìm Nhiếp Viễn uống rượu tâm sự mới được.

***

Sau khi Ngâm Tuyết rời đi, Tư Hàn chưa lập tức trở về hàng động mà ngồi xuống lật lật quyển sách của y đưa, quả nhiên chính là thứ hắn cần có. Ngâm Tuyết xưa nay chấp pháp nghiêm minh, vậy mà cũng có ngày trở thành ăn trộm bí kiếp cho hắn. Hắn nhìn theo hướng Ngâm Tuyết đi mà không rõ tư vị gì.

Ở Thiên Hoa sơn ngoài sáu vị sư huynh thì Ngâm Tuyết là người đối xử tốt với Tư Hàn nhất. Những lúc hắn gây họa, y là người mắng hắn nhưng cũng vất vả mang hắn đến chỗ Nhiếp Viễn cứu chữa.

Hắn còn nhớ như in mùa đông năm đó hắn bị bệnh rất nặng, vừa sốt vừa lạnh. Ngâm Tuyết nửa đêm cõng hắn gần như bất tỉnh chạy đến chỗ của Nhiếp Viễn. Đêm đó còn ngồi bên cạnh cùng với Phong Chi thay nhau

https://thuviensach.vn

chăm sóc hắn. Đó có lẽ là những ký ức tốt đẹp nhất mà mãi mãi nhiều năm về sau khi Ngâm Tuyết không còn nữa thì Tư Hàn cũng tạc dạ ghi lòng, nhớ đến từng có một người yêu thương mình như nhi tử.

Có lẽ, tận sâu trong đáy lòng, Tư Hàn từ lúc nào cũng đã xem Ngâm Tuyết giống như cha. Chỉ là hắn không nói ra mà thôi!

Tư Hàn ngẫm ngẫm một chút rồi định trở về hang động. Bỗng dưng hắn nghe thấy trong đêm một tiếng sáo ngân lên. Hắn khẽ nhíu nhíu mày.

"Thư phòng của rồng ngủ gật sao?"

Tư Hàn bất giác hơi ngẩn người một chút. Hắn nhớ Thiên Hoa sơn không có ai biết thổi sáo cả, tiếng sáo này hắn cũng chưa từng nghe qua. Là của khách nhân sao? Nhưng giờ này đã gần nửa đêm, vì cái gì khách còn ở trong phòng cùng Hoàng Thiên Ngạo chứ?

Tư Hàn càng nghĩ càng cảm thấy lòng bứt rứt không yên. Hoàng Thiên Ngạo rất nhiều năm không lập thê thiếp, cũng chưa từng giao du với nữ nhân bên ngoài. Nhưng biết đâu được trong thời gian hắn bị giam trong hang động có ai đó xuất hiện lấy lòng y thì sao chứ? Tư Hàn dù không được Hoàng Thiên Ngạo ưa thích, nhưng trong thời gian hắn chưa rời Thiên Hoa sơn thì tuyệt nhiên không muốn mình có sư mẫu đâu!

Tư Hàn cảm thấy lòng dạ nóng râm ran, liền dùng thuật ẩn thân, chỉ trong nháy mắt đã nương mình theo một cánh đom đóm bay đến chỗ của sư phụ.

Trong thư phòng, Hoàng Thiên Ngạo ngồi trên ghế lớn nhắm nghiền mắt lại dưỡng thần. Một nam tử dung mạo yêu mị khác thường ngồi đối diện y. Người này mặc một bộ trường bào đỏ tươi, vạt áo phía trước hơi trễ xuống một chút để lộ xương quai xanh tinh tế cùng làn da trắng nõn. Mái tóc mềm mại đen tuyền tùy tiện phủ phục khỏi thắt lưng. Người đó vừa thổi sáo vừa

https://thuviensach.vn

gửi một ánh mắt nồng đậm tình ý, phong tình vạn chủng sũng ướt hơi sương nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

Tư Hàn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng hắn hiện tại tiên khí yếu ớt, không dám đến quá gần chỉ sợ người bên trong phát hiện. Hắn lởn vởn quanh cửa sổ một chút thì điệu sáo ngừng hẳn. Sau đó nam tử kia bỗng nhiên đến gần cửa sổ.

Lúc này Tư Hàn mới nhìn kỹ, gương mặt nam tử thập phần xinh đẹp, mày thanh tú như nét vẽ, đôi mắt như hai hòn ngọc lưu ly, sống mũi cao nhỏ, đôi môi hờ hững mọng nước hồng hồng như nữ tử, giữa chân mày có một đóa hoa đỏ rực tám cánh xòe ra đặc biệt chói mắt, cằm nhỏ, đôi tai mềm mại vô cùng tinh tế.

Tư Hàn nhìn một cái giật mình, hắn cào nát Thiên Hoa sơn cũng không có một người có dung mạo diễm lệ xuất chúng như vậy.

Bất giác, nam tử như có như không nhìn vào cánh đom đóm nhếch môi lên cười rồi lật tay một cái.

"Không xong..."

Tư Hàn vừa nghĩ thì một luồng chướng khí ập đến hất hắn văng ra xa va vào hốc đá ngã xuống ói ra một ngụm máu tươi.

"Khốn kiếp... khụ khụ..."

Hắn nheo mắt nhìn về phía đó liền thấy cửa sổ được đóng lại, sau đó đèn vụt tắt. Tư Hàn nhíu mày thành hàng, mắt không động nhìn chằm chằm về hướng thư phòng. Bất giác hắn thấy tim mình như co thắt lại đau đớn giống có ai đó hung hăng dùng dao đâm vào. Một lúc sau, Tư Hàn rũ mắt, tự cười mình đa tình.

https://thuviensach.vn

Hắn thở dài một hơi, lấy tay áo lau đi máu nơi khóe miệng mình rồi thất thỉu rời đi.

***

Đêm đó sau khi trở về hang động thì hắn bắt đầu điên cuồng luyện tập. Dù nguyên khí bị tổn thương, dù vừa bị người kia đánh nhưng vẫn theo quyển bí kíp mà luyện tập. Hắn vừa tập vừa cảm giác cơ thể bị dồn ép mà trở nên vô cùng đau đớn, giống như bị xé thành nhiều mảnh. Nhưng Tư Hàn vẫn không ngừng lại.

Có lẽ hắn phải rời đi, hắn không thể đợi đến một năm. Hiện tại hắn chỉ muốn rời đi càng nhanh càng tốt. Người đó đã không cần hắn nữa rồi. Mà không phải, y vốn dĩ chưa từng cần đến hắn.

Tư Hàn điều chỉnh lại những chỗ thiếu hụt mà trước đây trong thư tịch của Nhiếp Viễn không có. Bắt đầu luyện thành một khối cầu lửa nhỏ tích tụ trong đan điền.

Đêm đó sau khi luyện tập xong thì Tư Hàn trằn trọc mãi cũng không ngủ được. Phần vì đau, phần vì nhớ đến kẻ thổi sáo vừa rồi mà tâm tư một mảng khó chịu. Bỗng dưng có một luồng khí lạnh xộc vào, Tư Hàn cảm thấy gáy mình ẩn ẩn đau, sau đó nhắm mắt lại ngủ say.

Người đến chính là Hoàng Thiên Ngạo. Lúc nãy ở trong thư phòng khi Tư Hàn biến thành đom đóm bay vào thì y đã biết. Chỉ là muốn xem thử đứa trẻ này muốn làm gì mà thôi.

Nam nhân trong thư phòng y lúc nãy không ai khác chính là Bạch Cửu, hồ ly bị Tư Hàn đánh vỡ nội đan mấy ngày trước.

Sáng nay, Hoàng Thiên Ngạo giúp hắn điều khí nên buổi tối liền đến tìm y nói lời cảm ơn. Sau đó còn nói muốn thổi một nhạc khúc cho y nghe. Hoàng Thiên Ngạo cũng không từ chối.

https://thuviensach.vn

Lúc Bạch Cửu đánh Tư Hàn y hoàn toàn biết rõ, nên mới nhanh chóng hạ lệnh tiễn khách, sau đó thì đến đây.

Khi nhìn thấy Tư Hàn nằm xụi lơ trên sàn đá lạnh lẽo, Hoàng Thiên Ngạo từ từ tiến đến cúi đầu nhìn hắn.

"Sao ngươi không thể ngoan ngoãn một ngày chứ?"

Y khàn khàn giọng vươn ngón tay lành lạnh vuốt ve gò má hắn rồi ôm lấy hắn bế lên giường rơm. Sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh nhìn gương mặt tiều tụy say ngủ bên cạnh mà không rõ tư vị gì.

"Đã lớn rồi còn hành động trẻ con như vậy hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói khóe môi khẽ cong lên một cái.

"Ưm..."

Trong cơn mê man, Tư Hàn bỗng rên lên một tiếng, chân mày nhíu thành hàng, bàn tay vô thức đặt lên bụng ôm cứng lại.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy liền nắm lấy bàn tay hắn kéo ra, rồi đặt tay mình lên bụng hắn truyền vào một luồng khí. Sau đó từ từ xoa xoa.

Một lúc sau chân mày Tư Hàn từ từ dãn ra, thân thể cũng không còn căng cứng mà mềm mại buông thỏng trên giường.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn xung quanh một cái rồi vươn tay tắt đèn. Lúc này trong hang động chỉ còn lại một mảnh tối tăm, ánh trăng bên ngoài từ từ len lỏi vào nhè nhẹ phủ mình trên hốc đá ngọn cỏ.

Y nằm xuống bên cạnh Tư Hàn, vòng tay ôm ấy hắn vào lòng rồi nhắm mắt lại ngủ.

https://thuviensach.vn

Nửa đêm khi Hoàng Thiên Ngạo mở mắt ra bất giác bắt gặp đôi mắt to tròn đang nhìn mình chằm chằm. Y bỗng nhớ lại rất nhiều năm về trước có một tiểu yêu quái cũng nhìn mình chằm chằm như thế mà không rõ tư vị gì. Đứa trẻ đó giờ đã lớn, lại còn biết yêu đương.

"Sư phụ?"

Tư Hàn không tin nổi khàn khàn giọng hỏi một câu. Nếu là mộng thì hắn nguyện ý không bao giờ tỉnh lại.

"Là sư phụ thật sao?"

'Ta không nằm mơ chứ' là thứ hắn muốn hỏi tiếp, bất quá hắn không dám. Hắn chỉ sợ nếu không phải là hiện thực thì hắn sẽ vô cùng đau lòng.

"Ừ."

Bất giác Tư Hàn nghe thấy tiếng trả lời của y.

"Vì sao sư phụ không đến thăm ta? Vì sao... còn ở cùng người đó?"

Tư Hàn vừa nói, mí mắt rũ xuống che giấu sự ủy khuất cùng cô đơn. Hắn không biết, nhìn thấy y hắn liền cảm thấy trái tim mình trở nên mềm yếu.

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, chỉ vươn bàn tay lên vuốt nhẹ gò má hắn. Hắn liền nhắm mắt lại vùi mặt mình vào bàn tay y. Bàn tay y thật lớn, hắn thật muốn cả đời cũng được y vuốt ve như vậy.

"Ta đã rất buồn... ta đau lắm nhưng sư phụ cũng không chịu đến nhìn ta một lần. Ta đau lắm người có biết không?"

"...Ừ."

Hắn vòng tay ôm lấy eo y, vùi đầu vào ngực y nức nở.

https://thuviensach.vn

"Ta biết đây là mộng... nhưng sư phụ trong mộng cũng không nói nhiều. Ta chán nản quá!"

Hoàng Thiên Ngạo nghe lời này của hắn thì thật muốn bật cười. Bất quá nhiều năm như vậy y cũng chưa từng cười sảng khoái nên đã quên mất phải cười như thế nào. Y nghĩ nghĩ liền cong khóe môi lên, nhìn có một chút gượng gạo.

"Kẻ khi nãy thật đẹp... bất quá ta ghét hắn. Lần sau nhìn thấy hắn ta nhất định nhai đầu hắn, bẻ gãy cây sáo của hắn. Vì cái gì ở trong phòng của sư phụ, vì cái gì còn đánh ta chứ? Ta thật ghét hắn!"

Hoàng Thiên Ngạo vuốt ve cái cằm nhỏ đang làu nhàu trong ngực mình.

"Ngươi thật hung dữ. Ngâm Tuyết dạy ngươi không tốt!"

Vừa dứt lời Tư Hàn liền ngẩng đầu dậy. Đây là câu đầu tiên dài nhất mà hắn từng nghe thấy. Thì ra sư phụ ở trong mộng cũng nói thật nhiều.

Ánh trăng chiếu lên giường bọn họ một mảnh sáng trắng. Hắn nhìn thấy gương mặt y trong đêm tranh sáng tranh tối. Chân mày thật rậm, ánh mắt sâu thẳm, mũi thật cao, bờ môi mỏng của y... bỗng dưng hắn nuốt xuống một cái. Hắn nhớ giấc mơ đêm trước, thật muốn lần nữa được hôn y.

Bất giác hắn từ trong ngực y khẽ trườn lên, chống tay hai bên đầu y, từ từ cúi đầu xuống. Trong tâm trí lúc này chỉ có môi lưỡi quấn quýt, chỉ có da thịt cận kề.

Khi chạm lên bờ môi lành lạnh của y, Tư Hàn liền cảm thấy vô cùng chân thật. Hắn liền liếm liếm lên môi y rồi ngậm lấy phiến môi mình từng mơ ước nút vào. Ban đầu từng chút từng chút một, sau đó bắt đầu mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng Hoàng Thiên Ngạo lật người một cái đè hắn dưới thân. Y cúi đầu ngậm lấy môi hắn, không chần chờ không suy nghĩ như trước. Lần này y mãnh liệt đoạt lấy hơi thở của hắn, nuốt lấy chiếc lưỡi của hắn triền miên dây dưa.

"Ưm... sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã rời khỏi môi Tư Hàn, một đường hôn xuống cổ hắn. Mỗi nơi đi qua đều nóng hừng hực, hắn cảm thấy có chút đau rát, dường như y vừa cắn hắn một cái.

Hắn mở ra hai chân bám lấy hông y, cọ sát thân thể vào người y. Hai bàn tay ôm lấy bờ vai to lớn của y không rời. Hắn yêu người này, vô cùng yêu y. Nếu là một kẻ trộm, Tư Hàn chỉ muốn trộm được mảnh tình cảm này của y mãi mãi.

Hiện tại hắn chỉ mong sáng mai thức dậy thì người vẫn còn ở đây, chỉ xin đây không phải là mộng tưởng. Chỉ cần như vậy thì hỏa công cái gì đó hắn cũng không cần. Hắn chỉ cần y, chỉ cần sư phụ thuộc về của riêng mình hắn mà thôi.

"Sư phụ..."

Tư Hàn trong cơn say tình kêu lên. Hoàng Thiên Ngạo liền tiến đến lần nữa cắn xuống bờ môi hắn. Lần này nụ hôn rất dài, rất lâu.

Bên trong tràn ngập sắc xuân cùng hơi thở lộn xộn. Bên ngoài một mảnh trăng treo trên cao sáng vằng vặc.

Đêm càng dài giấc mộng càng sâu!

-------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 11: Ghen

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao thì Tư Hàn mới thức dậy. Đêm qua hắn đến gần sáng mới ngủ được, vì mãi ngắm nhìn gương mặt Hoàng Thiên Ngạo, Tư Hàn chỉ sợ bản thân ngủ đi ngày mai thức dậy thì Hoàng Thiên Ngạo cũng không còn bên cạnh mình nữa.

Quả nhiên hiện tại y đã không ở đây. Tư Hàn trong cơn mơ ngủ giật mình ngồi bật dậy.

"Sư phụ!"

Hắn hoảng hốt gọi một tiếng, gương mặt thất thần nhìn ra xung quanh, nhưng chỗ này chỉ duy nhất một mình hắn nằm.

Tư Hàn không tin nổi liền thẫn thờ, bỗng dưng hắn vụt dậy chạy nhào ra ngoài, giương đôi mắt buồn bã tìm kiếm khắp nơi.

"Sư phụ, sư phụ!"

Nhưng đáp lại cũng chỉ có tiếng thiên nhiên cây cỏ. Tư Hàn bất giác thừ người ra, tròng mắt từ lúc nào đã đỏ ửng. Hắn không còn sức lực mà ngồi chồm hổm xuống đất, hai tay ôm lấy đầu gối nhìn chằm chằm viên đá trước mặt.

Hóa ra tất cả chỉ là giấc mộng! Sư phụ làm sao có thể đến đây với hắn chứ? Bởi vì nếu y thật sự quan tâm hắn, thật sự yêu thích hắn thì vì cớ gì chỉ xuất hiện trong giấc mơ? Những lúc hắn tỉnh táo thì hoàn toàn không nhìn thấy y. Thường ngày y cũng lạnh nhạt với hắn không phải sao?

https://thuviensach.vn

"Không mơ thì tốt hơn? Không có hy vọng sẽ không có thất vọng..."

Tư Hàn bất giác lẩm bẩm một câu như vậy. Hy vọng càng nhiều sẽ càng làm cho bản thân cảm thấy đáng thương hơn. Hắn chưa từng muốn mình trở nên đáng thương trong mắt người khác.

Từ nhỏ đến lớn dù bản thân có bao nhiêu lần bị khinh miệt, nhưng mà hắn phi thường mạnh mẽ, cũng chưa từng cho phép mình trở nên yếu đuối bất luận là trước mặt kẻ nào. Vì cái gì hắn lại yêu mến Hoàng Thiên Ngạo chứ? Vì cái gì lại yêu thích kẻ lạnh lùng đó để rồi một ngày làm bản thân trở nên thê thảm như thế này?

Thà rằng hắn vẫn là hắn, thà rằng hắn chưa từng để ý đến y, thà rằng hắn đừng thích y, vậy thì hiện tại hắn có thể sống cuộc đời thống khoái của bản thân mình. Có thể chuyên tâm tu luyện rồi nhanh chóng rời khỏi Thiên Hoa sơn, bắt đầu cuộc đời cho chính mình.

Còn hiện tại hắn cái gì cũng không có. Thậm chí đến trái tim cũng suýt nữa không còn.

Hoàng Thiên Ngạo đêm qua chắc đã say giấc nồng bên mỹ nhân. Đêm qua hắn đã nhìn thấy không phải sao?

Dù chuyện nam phong Tư Hàn không rõ lắm, nhưng mà trong thiên hạ đã có rất nhiều nam nhân lấy nhau, thậm chí trong Long tộc cũng không phải là chuyện hiếm thấy gì. Ngoài thê còn thiếp, ngoài thê thiếp thì còn nam sủng.

Cho nên nếu Hoàng Thiên Ngạo chưa lập thê nhưng sủng ái một nam nhân khác thì cũng không quá ngạc nhiên. Người đêm qua trong phòng y xinh đẹp đến như vậy, đương nhiên hoàn toàn có thể trở thành nam sủng của y. Hoàng Thiên Ngạo cô đơn tịch mịch đã quá nhiều năm, việc cùng một ai đó cũng không phải chuyện gì quá đáng.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nghĩ nghĩ thì tim càng trở nên nhói đau.

Hắn ngã ra đất nằm trên thảm cỏ xanh nhìn bầu trời thăm thẳm với những tản mây trắng trôi bồng bềnh. Gió mát thổi thổi tóc mai hắn nhẹ bay bay.

Bất giác, Tư Hàn vươn tay ra nối lại tạo thành một hình chữ nhật rồi nhìn xuyên qua đó, bầu trời bỗng dưng thu gọn lại trước mắt hắn, sau đó hắn từ từ buông tay dang rộng trên thảm cỏ.

Hóa ra cuộc đời chính là như vậy, nếu mình muốn nó rộng thì liền rộng, muốn hẹp thì liền trở nên hẹp. Chỉ cần mở rộng tầm nhìn, trước mắt chính là trời cao biển rộng.

Tư Hàn nằm đó một lúc lâu ngẫm nghĩ về thế sự nhân sinh. Có một số việc lúc nhỏ hắn đã không còn nhớ nữa, chẳng hạn như năm đó vì sao mình đến Thiên Hoa sơn, việc hắn hiện thân là yêu quái cắn xé quan binh nên Hứa thợ săn và nãi nãi mình mới bị bắt, hắn cũng đã quên.

Tư Hàn nghe một số người nói mình là con của bằng hữu của Hoàng Thiên Ngạo. Nhưng hắn không tin. Hắn nhớ mình có một người phụ thân làm nghề thợ săn, họ Hứa, có một người nãi nãi già, hắn vẫn còn nhớ loáng thoáng gương mặt của y, hắn nhớ y rất cao lớn, lúc nhỏ còn để hắn ngồi trên vai mà mang đi vào rừng săn thú, y có một vòng tay ấm áp và ánh mắt hiền từ.

Nhiều năm trước hắn có hỏi Ngâm Tuyết, y cũng từng kể với hắn như vậy. Bất giác lòng hắn có chút xúc động cùng hưng phấn. Hắn lấy miếng ngọc bội đeo ở cổ ra nhìn ngắm rồi thì thầm.

"Phụ thân, con nhất định sớm sẽ trở về nhà..."

Phải rồi, trên thế gian này còn có một người đang chờ đợi hắn không phải sao? Còn có một nơi để hắn trở về. Dù hắn không nhớ rõ lắm nhưng

https://thuviensach.vn

hắn biết Hứa thợ săn rất thương mình. Thiên Hoa sơn không cần hắn thì hắn sẽ trở về nhà. Nơi đó mới là nơi chân chính thuộc về hắn.

Tư Hàn nghĩ nghĩ liền nhắm nghiền mắt lại hít một hơi căng phồng ngực rồi thở ra, vừa vươn vai vặn eo vừa chà chà lưng xuống nền cỏ xanh mướt.

"Quên đi tất cả, nơi đó mới là nhà của mình!"

"Ở đâu?"

Bỗng dưng có một người ngồi chồm chổm trước đầu hắn, từ trên cao nhìn xuống.

"Linh Hy?"

Người đến vậy mà lại là Linh Hy. Tư Hàn nhìn thấy y lập tức chảy nước miếng. Hắn ngồi bật dậy nhìn cặp lồng mà y mang đến.

"Chết đói hay sao tiểu tử thối?"

Linh Hy vừa nói vừa vươn ngón tay di di vào đầu hắn mấy cái. Bất quá Tư Hàn không để ý đến y liền nhào đến giật lấy cặp lồng định mở ra thì bị Linh Hy giật lại.

"Chặc chặc. Đồ cái thứ thô lỗ! Ngươi đúng là con quỷ đói."

Dứt lời y lấy từ trong lồng ra một đĩa thịt dê nướng thơm phức ném vào tay Tư Hàn. Hắn giật mình chụp lấy. Vừa rồi nếu hắn không nhanh tay thì mỹ vị đã rơi hết xuống đất không phải hay sao?

"Linh Hy, ngươi thật thương lão tử!"

Linh Hy chặc lưỡi mấy cái.

"Chà chà, miệng thối cũng mọc ngà voi!"

https://thuviensach.vn

"Hừ, miệng lão tử mới không thối!"

Tư Hàn vừa nói vừa kê miệng hà hơi vào mặt Linh Hy một cái, bất quá như dự đoán được y lập tức lấy cặp lồng chặn trước mặt thành công cứu được hơi thở của mình.

"Ui da!"

Tư Hàn bị Linh Hy dùng cặp lồng đánh vào đầu mấy cái, nhưng hắn không tránh, chỉ ngồi chồm hổm một bên tranh thủ ăn thịt dê.

"Đúng là cái thứ ham ăn!"

"Lão tử chỉ có thể ăn, ngoài ăn thì cũng không biết làm gì khác."

"Ngươi sung sướng nhỉ, ngoài kia đang nháo loạn cả lên. Bọn Kiếm Phong Chi Ngụy Trình không rảnh tay rảnh chân, đến ăn cơm còn không kịp. Vậy mà còn nhờ ta mang đồ ăn cho tiểu tử thối nhà ngươi. Ngươi nằm đây hóng gió, thật đời không còn công đạo!"

Tư Hàn vừa nhai một miệng to vừa xoay sang nhìn Linh Hy.

"Vài bữa nhớ cho lão tử thêm một vò rượu. Ăn vầy nhạt miệng lắm!"

Linh Hy liền híp mắt nhìn hắn, ra vẻ tiếc hận. Nhóc tham ăn, thật không biết đến khi nào mới có thể trưởng thành.

"Phải rồi, nghe nói ngươi sắp có sư mẫu!"

"Khụ khụ..."

Tư Hàn bị sặc một cái ho đến cả gan phổi đều muốn nhảy ra ngoài.

"Không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Linh Hy vừa vỗ vỗ lưng hắn vừa khàn khàn giọng hỏi. Nhiều năm nay bọn họ đều biết Tư Hàn có một chấp niệm nhất định với Hoàng Thiên Ngạo, nhưng không rõ đó là thứ gì, chỉ biết rằng hắn đối với đại thống lĩnh vô cùng quyến luyến.

"Là nam nhân hồng y đêm qua sao?"

Tư Hàn khàn khàn giọng hỏi Linh Hy.

"Nam nhân hồng y?"

"Đêm qua ta đi ăn trộm tình cờ nhìn thấy trong phòng sư phụ có một nam tử rất xinh đẹp. Trên trán còn có một đóa hoa tám cánh đỏ rực... thậm chí còn đẹp hơn cả cô nương!"

Ăn trộm cũng tự hào hay sao mà nói như là việc đúng đắn? Quả nhiên, không có tiền đồ. Linh Hy rầu rĩ.

"Ngươi có nhìn thấy qua cô nương hay sao?"

"Vậy thì không có. Bất quá ta nghe Lục Niên nói cô nương thì rất xinh đẹp!"

"Xùy!"

Linh Hy liền bĩu môi khinh thường một cái. Không như các huynh đệ khác vài năm được theo Ngụy Trình xuống núi một lần để truy bắt yêu quái trao dồi thêm công lực. Tư Hàn từ ngày đến đây cũng chỉ quanh quẩn trong Thiên Hoa sơn, chưa từng rời khỏi nơi này nửa bước. Cho nên cô nương cao gầy mập ốm như thế nào hắn cũng không biết. Nhưng nghe nói là cũng có hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng và đôi tai. Đặc biệt ở một chỗ trên người còn rất to, khác với lũ nam nhân ngực phẳng như bọn họ.

"Đó là Bạch Cửu!"

https://thuviensach.vn

"CÁI GÌ?"

Tư Hàn không tin nổi mà nhíu mày nhìn Linh Hy, thậm chí đến ăn cũng quên mất.

"Là cửu công tử của Bạch Luân. Dung mạo vô cùng xinh đẹp, tư chất không thua kém bất kỳ kẻ nào. Ta tuy xuất thân Hồ tộc nhưng đã ra đi rất nhiều năm, lần đầu nhìn thấy Bạch Cửu ở đây nhưng thực sự hắn vô cùng xuất chúng... Ể ngươi đi đâu đó?"

Từ lúc nào Tư Hàn đã đứng bật dậy định rời khỏi.

"Ta tìm sư phụ!"

"Tìm đại thống lĩnh làm gì?"

Lồng ngực Tư Hàn khẽ phập phồng.

"Bạch Cửu là người xấu. Ta không muốn hắn trở thành sư mẫu của mình!"

"Ai nói sư mẫu ngươi là Bạch Cửu?"

Tư Hàn giật mình quay lại nhìn y.

"Còn người khác nữa sao? Mẹ nó rồng ngủ gật thật trăng hoa!"

"Cái gì mà còn người khác với không còn người khác? Ngươi nghĩ sư phụ ngươi thích Bạch Cửu hay sao?"

Tư Hàn một bên gào lên.

"Bọn họ qua đêm cùng nhau!"

"Chính mắt ngươi thấy?"

https://thuviensach.vn

"...Ta thấy... bọn họ tắt đèn... đi ngủ..."

"Sau đó?"

"Nha... cái đó ta không biết!"

"Ngươi không chính mắt nhìn thấy thì đã nghĩ bọn họ qua đêm cùng nhau hay sao?"

Tư Hàn nghe Linh Hy nói thì bản thân bỗng dưng trở nên nóng nảy, hai tay cào loạn mái tóc thành một nùi trên đầu, bực mình ngồi phịch xuống đất lấy miếng thịt dê cho vào miệng nhai nhai.

Tư Hàn bình thường rất thông minh, nhưng những việc liên quan đến Hoàng Thiên Ngạo thì hắn liền không bình tĩnh để suy nghĩ. Đêm qua nhìn thấy tắt đèn nhưng hắn cũng lập tức rời đi nên không nhìn thấy Bạch Cửu sau đó cũng rời khỏi phòng.

"Là nhị công chúa của Thiên giới!"

Tư Hàn nghe thấy thì ngẩng đầu nhìn Linh Hy, miệng cũng không còn nhai nữa.

"Sau khi kỳ hội kết thúc thì nàng cũng đến đây thăm Thiên Hoa sơn, nghe nói đi cùng còn có Thiên hậu nương nương cùng với thái tử. Năm nay nàng mười ba tuổi, đến năm nàng mười lăm tuổi thành niên thì sẽ chính thức rước dâu! Sáng nay Ngâm Tuyết sau khi nghe đại thống lĩnh giao phó trở về nói như vậy!"

"... Cũng tốt. Ha ha..."

Tư Hàn bất giác cười ha hả giống như việc không phải của hắn, chớp chớp mắt mấy cái cũng không nhìn Linh Hy mà chăm chú lật lật miếng thịt

https://thuviensach.vn

trên đĩa. Nhưng hắn không biết rằng trong lúc mình thất thần, lật mãi lật mãi cũng không lấy miếng thịt nào thì đã bị Linh Hy nhìn thấy hết.

Linh Hy thở dài một hơi. Xem ra y đã đoán đúng, đứa trẻ này từ lúc nào đã đặt đại thống lĩnh trong lòng rồi. Nhưng mà bọn họ vốn dĩ không có kết quả tốt. Dù gì đại thống lĩnh cũng sẽ nhanh chóng lấy công chúa, cái đó mới là thiên mệnh. Nam nhân với nam nhân thì sẽ có kết quả gì chứ?

Linh Hy nhìn Tư Hàn mà nén xuống chút đau lòng. Dù gì hài tử này mình cũng nhìn hắn lớn lên, chứng kiến hắn bị bao nhiêu ủy khuất, bản thân không thể giúp gì được cũng chỉ có thể thỉnh thoảng làm chút đồ ăn ngon cho hắn mà thôi!

Linh Hy vỗ vỗ vai Tư Hàn mấy cái làm hắn giật mình ngẩng đầu lên.

"Trời cao biển rộng, ngươi chịu khó nhìn xa một chút. Sau này ngươi thành tài cũng sẽ rời khỏi Thiên Hoa sơn, khi đó ngươi sẽ tìm được người mình thích..."

Linh Hy nói vậy vì y hoàn toàn không biết rằng Tư Hàn chưa chắc giữ được mạng sống khi thời khắc hai năm nữa đến. Bao nhiêu năm nay y cũng hoàn toàn không biết rằng hắn chính là thuốc của Hoàng Thiên Ngạo.

Nhưng nhìn thấy hắn không được truyền dạy võ công như những người khác thì y không hiểu, bất quá mỗi lần hỏi thì Ngâm Tuyết chỉ thở dài rồi mắng y một tiếng nhiều chuyện mà thôi. Nhưng mà bù lại về phương diện tình cảm thì y có con mắt rất tinh tường, không như bọn Kiếm Phong Chi đầu gỗ, sớm y đã nhìn thấy được trái tim của Tư Hàn.

"Cái gì chứ?"

Tư Hàn nghe Linh Hy nói như vậy thì nhíu mày hất tay y đi, chút tình cảm hèn mọn này hắn không muốn bất kỳ ai biết, hắn không muốn bọn họ thương hại mình.

https://thuviensach.vn

Linh Hy hoàn toàn hiểu rõ nên thu cặp lồng lại định trở về. Bất giác nhìn thấy dấu bầm khả nghi ở cổ Tư Hàn y liền nhìn chằm chằm.

"Tiểu tử thối. Ngươi mấy ngày rồi không tắm hả? Ở dơ đến như vậy?"

Y vừa nói vừa dùng tay bạo liệt chà vào vết bầm trên cổ Tư Hàn nhưng không thấy phai mất, nhìn kỹ lại mới biết đó chính là vết bầm.

"Ở trong động có muỗi hay sao? Không đúng, muỗi cũng không thể cắn ngươi sưng nhiều như vậy chứ?"

Tư Hàn đẩy Linh Hy ra chà chà cổ mình, bất giác hắn ngẩng đầu nhìn Linh Hy, nhìn kỹ lại ánh mắt của hắn có một chút mạc danh kỳ diệu.

Linh Hy khó hiểu nhìn hắn.

"Cái gì?"

"Không gì!"

Tư Hàn vừa nói nhưng lại nhe răng ra cười. Chỗ răng nanh bị Hoàng Thiên Ngạo bẻ gãy năm xưa sau này lại mọc thành hai chiếc răng khểnh, khi hắn cười rộ lên thì vô cùng đáng yêu.

"Tiểu tử thối, cái gì làm ngươi vui vẻ như vậy?"

"Không có gì, a ha ha, không có gì!"

Hắn vừa nói vừa bật dậy bay nhảy khắp nơi, vừa nhảy vừa cười ha hả, Linh Hy nhìn thấy thì khẽ lắc đầu.

"Ăn thịt dê xong thì điên rồi!"

Y cũng không ở đây nhìn cảnh hắn điên điên khùng khùng nữa mà nhanh chóng đứng dậy. Trước khi rời khỏi liền lấy trong túi áo ra một vò rượu nhỏ

https://thuviensach.vn

ném về phía Tư Hàn. Hắn nhanh tay chụp được.

"Cho ngươi!"

Tư Hàn không nói nhiều phóng đến, bỗng dưng ghì lấy đầu Linh Hy hôn mạnh một cái vào trán y. Làm y giật mình lùi về phía sau làm bộ dân nữ nhà lành bị ức hiếp mà lấy tay che ngực.

"Tiểu tử thối ngươi làm cái quỷ gì?"

"Tiểu khả ái, ngươi hôm nay thật đáng yêu nha!"

"Mẹ... ngươi điên rồi!"

Linh Hy thô lỗ mắng chửi một câu rồi nhanh chóng rời đi.

Tư Hàn ở tại chỗ này hết nhảy tới nhảy lui lại lăn lăn lộn lộn dưới đất. Hắn sờ sờ lên cổ mình rồi chạy đến bờ suối, sau đó dùng phép biến một cái mặt nước liền trong suốt như mặt gương. Hắn nhìn nhìn vết bầm trên cổ mình, liền nhe răng cười.

Hóa ra đêm qua hoàn toàn không phải là hắn nằm mơ. Là rồng ngủ gật thực sự đến tìm hắn, còn trải qua cùng hắn suốt đêm. Vết bầm này chính là bằng chứng, đêm qua Hoàng Thiên Ngạo trong lúc say tình đã cắn hắn mấy cái. Hắn còn nhớ rất rõ.

Chẳng những vậy mà có lẽ đêm hắn bị thương y cũng ôm hắn ra hồ ngâm nước. Cảm giác đêm đó hắn hoàn toàn nhớ rõ. Nếu đêm qua không phải là giấc mơ vậy thì những đêm trước cũng chính là sự thật.

Tư Hàn ngẩng mặt nhìn trời sau đó giang tay ngã 'ùm' xuống suối, vừa hát hò, vừa nghịch nước.

***

https://thuviensach.vn

Sau khi tắm rửa xong thì cũng đã là tối muộn. Hắn ngồi trong hang động nhìn chằm chằm vào quyển sách hôm qua Ngâm Tuyết cho nhưng một chữ cũng không thấy. Hắn mãi nghĩ về chuyện tình cảm của mình.

Hoàng Thiên Ngạo quan tâm hắn như vậy, còn ôm hắn hôn hắn thì vì cái gì ngoài mặt không thể hiện? Nhiều năm nay trước mặt hắn luôn giả vờ không quan tâm? Đêm qua rõ ràng lúc hắn luyện công thì bị đánh ngất.

Không được, nếu đêm nay y đến và đánh ngất hắn lần nữa, sau đó lại phủ nhận tất cả và nói với hắn đó chỉ là giấc mơ thì hắn làm sao kia chứ? Tư Hàn không cam tâm! Hắn nhất định phải làm rõ chuyện này, ít nhất cũng phải khiến y thừa nhận mình.

Có phải vì hắn là nam nhân hay không? Hay vì hắn chỉ là đứa trẻ không thân không thế? Hay vì hai năm sau sư phụ phải cưới công chúa thiên giới?

Tư Hàn không biết, một chút cũng không hiểu. Càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Hắn vốn là Hỏa phụng hoàng, lại đang luyện hỏa công, người lúc nào cũng vô cùng nóng nảy. Nếu hiện tại kêu hắn nhịn thì thật sự không nhịn nổi.

Tư Hàn nhìn ra ngoài trời thấy bóng đêm đã buông xuống dày đặc liền nhanh chóng thổi tắt đèn rồi phóng ra khỏi hang động. Hướng đến đương nhiên chính là phòng ngủ của Hoàng Thiên Ngạo, Tư Hàn lập tức nương nhờ một cánh bướm nhỏ từ từ bay vào ô cửa hẹp rồi vào phòng.

Mấy năm nay phòng Hoàng Thiên Ngạo có một thay đổi nhỏ, ngoài phòng ngủ làm thêm một thư phòng. Hiện tại y đang ngồi ở thư phòng vẽ tranh. Bạch Cửu giống hệt ngày hôm qua vẫn ngồi một bên thổi sáo cho y nghe.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhìn thấy y thì vô cùng chán ghét. Hôm nay Bạch Cửu không mặc y phục đỏ rực như hôm qua, hôm nay y mặc một bộ màu trắng, nhìn vô cùng thuần khiết và ngây thơ. Đáng tiếc đôi mắt lúng liếng phong tình thì không ngây thơ chút nào.

"Dâm tặc!"

Tư Hàn âm thầm liếc liếc. Hôm nay hắn đã thông minh hơn hôm qua, không đậu bên ngoài nữa mà bay thẳng đến đậu trên vai Hoàng Thiên Ngạo, cho nên Bạch Cửu dù có phát hiện vẫn không dám làm gì. Còn về Hoàng Thiên Ngạo, không hiểu sao hôm nay Tư Hàn có một tự tin khác thường, nên cũng không e dè như ngày hôm qua nữa.

"Khụ khụ!"

Bỗng dưng Bạch Cửu ho khan một cái, máu chảy ra ở khóe miệng, y yếu ớt ngã nhào khỏi ghế thở dốc.

"Ngươi không sao chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã đứng trước mặt trên cao nhìn xuống khàn giọng hỏi một câu.

"Đại thống lĩnh... ưm..."

Nhìn người này yếu ớt mỏng manh như vậy Tư Hàn thật muốn bay đến đạp cho y một cái. Hôm qua còn đánh hắn mạnh như vậy, hôm nay giả bệnh tật cho ai xem đây chứ? Đáng ghét!

Không thấy Hoàng Thiên Ngạo phản ứng gì, Bạch Cửu liền giương cánh tay trắng nõn của y lên chìa về phía Hoàng Thiên Ngạo. Khóe mắt Tư Hàn bỗng nhiên giật điên cuồng, bất giác hắn phồng má thổi một luồng khí nóng ra làm Bạch Cửu như bị phỏng giật mình thu tay lại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo lúc này mày khẽ nhíu một cái nhưng không lâu.

"Người đâu!"

Bên ngoài thị vệ tiến vào.

"Dạ, đại thống lĩnh!"

"Mang Bạch công tử đến chỗ Nhiếp Viễn xem xét thương thế!"

"Ta không sao... đại thống lĩnh không cần nhọc lòng."

Bạch Cửu bất giác lên tiếng, y cũng chưa chịu đứng dậy. Cái y muốn chính là Hoàng Thiên Ngạo dìu mình, sau đó sẽ thuận thế ngã vào lòng y. Nhưng mà sao vẫn chưa có cơ hội đó chứ?

"Vậy, tiễn Bạch công tử trở về!"

"Dạ, đại thống lĩnh!"

Dứt lời lính canh tiến đến dìu lấy Bạch Cửu đứng dậy. Bạch Cửu không xương tựa vào người thị vệ như thể mình không còn sức, đôi mắt mềm nhũng nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"Vậy... tiểu Cửu cáo từ. Đại thống lĩnh nghỉ ngơi sớm!"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, chỉ gật đầu một cái. Mặt y từ đầu đến cuối đều không chút cảm xúc.

Thị vệ nhanh chóng dìu Bạch Cửu ra ngoài, vừa đến góc khuất y liền đứng thẳng dậy, còn khẽ phủi phủi mấy cái, mặt vô cùng tức giận. Y ghét nhất chính là mùi của phàm nhân tục tử.

"Cửu công tử?"

"Ta tự về được!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, y nhanh chóng phất tay áo rời khỏi.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Hoàng Thiên Ngạo tiếp tục ngồi xuống bàn vẽ tranh.

Không thấy y để ý đến mình Tư Hàn liền bay vòng vòng trước mặt y, còn cố tình đậu vào tờ giấy của y. Hoàng Thiên Ngạo liền chấm một hạt mực lên cánh trắng của hắn làm làm bướm giật mình một cái hồi thần, hất Tư Hàn ngã nhào xuống đất hiện nguyên hình.

"Hồ nháo đủ chưa?"

Hoàng Thiên Ngạo không nhìn hắn chỉ nhàn nhạt hỏi một câu. Tư Hàn phủi phủi quần áo rồi đứng dậy, như cẩu mà chạy đến bên cạnh y chọc chọc vai y mấy cái.

"Sư phụ..."

Y không để ý hắn mà tiếp tục vẽ. Hắn liền nghiêng đầu kê mặt vào tờ giấy của Hoàng Thiên Ngạo.

"Phụt."

Hoàng Thiên Ngạo bỗng bật cười một cái. Mặt của Tư Hàn khi nãy bị y vẽ trúng, hiện tại có một đường mực giăng ngang từ tai này sang tai kia, nhìn hắn vô cùng chọc cười người khác.

Tư Hàn không để ý mình đang vô cùng xấu xí, bỗng nhiên ngồi vào lòng y, vòng tay ôm lấy cổ y, cắn xuống môi y một cái.

--------HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 12: Dây Dưa (H Nhẹ)

Hoàng Thiên Ngạo hơi thất thần, bất quá y rất nhanh giữ lấy vai Tư Hàn đẩy hắn ra, giương đôi mắt lạnh lẽo nhíu mày nghiêm khắc trừng hắn.

Tư Hàn cũng nhìn y, khoảng cách hai người rất gần, hắn có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ trên mặt y. Chưa bao giờ trong thời khắc tỉnh táo hắn có thể ở gần bên người này đến như vậy. Không nhìn ánh mắt đầy hàn ý kia nữa, Tư Hàn nhìn xuống hai phiến môi dính chặt còn dính chút nước miếng của mình, bất giác hắn nuốt xuống một cái.

"Ngươi..."

Hoàng Thiên Ngạo chưa kịp dứt lời thì môi lần nữa bị Tư Hàn bịt lấy. Lần này nhân lúc y vừa mở miệng nói chuyện hắn lập tức chèn lưỡi vào, hại người kia không kịp phản ứng.

Hắn áp sát thân thể mình vào thân y, môi lưỡi quấn riết vào nhau trằn trọc dây dưa. Hai tay ôm lấy cổ y, không ngừng xoa tới xoa lui. Nhưng mà từ đầu đến cuối một chút phản ứng y cũng không có.

Tư Hàn bất giác cảm thấy lồng ngực mình ẩn ẩn đau. Hắn mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt Hoàng Thiên Ngạo giống như mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng đang nhìn mình. Hắn liền bạo liệt ngậm lấy lưỡi y nút vào, càng quét khoang miệng y, nhưng một chút cảm xúc vẫn không thể tìm thấy ở đáy mắt y.

Tư Hàn bỗng dưng cảm thấy sự tuyệt vọng như đang nuốt trọn lấy tâm trí mình. Sư phụ vì sao lại đối xử với hắn như vậy chứ? Hắn đã mặt dày bất

https://thuviensach.vn

chấp sỉ diện mà dâng bản thân mình lên cho y, vì sao một chút đáp lại cũng không có? Hắn không hiểu, một chút cũng không hiểu!

Hay Hoàng Thiên Ngạo xem trọng nam nhân vừa rồi, xem trọng công chúa cũng không để hắn vào trong mắt? Bất giác Tư Hàn từ từ rời khỏi môi y, rũ mắt, đầu hơi cúi xuống không nhìn y nữa.

"Sư phụ chán ghét ta như vậy sao?"

Hắn vừa nói tròng mắt đỏ hoe nhưng vẫn cố gắng mỉm cười một cái. Dùng ngón tay run run lau đi nước miếng mình trên môi y rồi rời khỏi đùi y đứng dậy. Sau đó cúi đầu lủi thủi bước ra cửa.

"Tiểu Thất!"

Bỗng dưng hắn nghe Hoàng Thiên Ngạo gọi mình. Bao nhiêu lâu rồi mới nghe y gọi mình bằng hai tiếng mềm mại như vậy chứ? Hai năm? Ba năm? Hay nhiều hơn nữa?

Đã rất lâu rồi bọn họ không có dịp nói chuyện cùng nhau, cũng đã rất lâu rồi hắn mới cùng với y ở cùng một chỗ như thế này.

Tư Hàn không quay đầu lại nhưng chân cũng không bước nữa. Hắn cúi đầu xuống đất nhìn mũi giày mình. Nhìn hắn lúc này có biết bao nhiêu là tịch mịch.

"Qua đây!"

Tư Hàn ngẩng đầu lên, là sư phụ bảo hắn qua có phải hay không? Hắn có nghe nhầm hay không? Tư Hàn mím môi một cái quay đầu lại rồi từ từ bước đến trước mặt Hoàng Thiên Ngạo, hai tay nắm chặt dưới gấu áo, đầu cũng không ngẩng lên. Hắn lẩm bẩm trong miệng, dường như đang xúc động nên giọng hắn có chút nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ không cần ta... vậy đêm qua tại sao lại ôm ta? Sư phụ chán ghét ta vì sao lại hôn ta?"

"..."

"Nhưng nếu sư phụ không chán ghét ta thì vì sao lạnh lùng với ta? Vì sao suốt mấy năm nay đều không gọi tên ta một lần? Ta không hiểu... thật sự ta cái gì cũng không hiểu..."

Hắn vừa nói bờ môi run rẩy, một giọt nước mắt từ lúc nào đã rơi khỏi hốc mắt, liền lấy tay áo quẹt ngang. Hắn không muốn mình bị người khác xem thường, nhất là người trước mặt này.

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng thở dài một hơi, nắm lấy cổ tay Tư Hàn rồi kéo hắn ngồi xuống đùi mình. Tư Hàn bị y ôm bất ngờ mà trở nên thất thần. Bất quá hắn rất nhanh liền cúi mặt xuống òa khóc.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn hài tử trước mặt mình, nó chỉ mới mười sáu tuổi, cái gì cũng không biết mà sớm đã vướng vào chuyện ái tình của nhân loại rồi. Y đã gần ngàn tuổi, cái gì mà chưa từng nhìn thấy chứ?

Ái tình, một khi đã vướng vào thì thật khó có thể quay đầu trở lại. Huống chi hai năm sau, một trong hai người bọn họ có thể kẻ mất người còn. Hắn còn rất nhỏ, cũng chưa từng nhìn thấy thế giới xung quanh mình tươi đẹp đến nhường nào.

Hoàng Thiên Ngạo mấy ngày qua đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã nói chuyện với Nhiếp Viễn.

Nhiếp Viễn nói rằng với linh lực hiện tại của Tư Hàn, chỉ sợ không thể chịu nổi hàn khí của y.

Cho nên, rất có thể sẽ không bảo toàn được tính mạng. Khi đó biết đâu vì bị áp chế mà tự giải phóng linh lực của Hỏa phụng hoàng mà Hoàng Thiên

https://thuviensach.vn

Ngạo đã phong ấn sâu trong cơ thể Tư Hàn. Linh lực một khi bùng phát, Tư Hàn chưa có cách khống chế thì sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, hoặc là tự thiêu mình chết giống như Chu Tước năm xưa.

Cho nên, Hoàng Thiên Ngạo quyết định không dùng hắn làm thuốc giải của mình nữa mà sẽ cưới công chúa Thiên giới. Nàng tuy cung mệnh không hợp, nhưng nàng sinh ra đã chảy trong trong người dòng máu thuần dương của phụng tộc, lại là thân phận nữ nhi, cùng nàng song tu thì nhất định sẽ hóa giải phần nào giúp y vượt qua được một kiếp nạn.

Còn Hứa Tư Hàn lại là nam nhân cho nên chỉ có thể trực tiếp dùng linh lực điều hòa cho nhau. Như vậy vô tình lại làm tổn thương đến tính mạng của hắn.

Nếu là rất nhiều năm về trước thì Hoàng Thiên Ngạo đã mặc kệ Tư Hàn, dùng hắn làm thuốc nên mới mang hắn về nuôi dưỡng. Sống hay chết thì y cần gì quan tâm chứ? Bất quá nhân định bất thắng thiên, mọi thứ đến tựa như nước chảy mây trôi, hiện tại đã vượt ngoài tầm kiểm soát của Hoàng Thiên Ngạo rồi!

Có lẽ y từ nhỏ đã quen sống tịch mịch, chưa từng thân cận bất kỳ ai. Nhưng Tư Hàn là một ngoại lệ, từ nhỏ đã ôm đứa nhỏ này trong lòng. Lớn lên hắn thường bày trò để y để ý, cho nên muốn không để ý cũng không được!

Nhưng mà Hoàng Thiên Ngạo không thể cùng Tư Hàn quá thân cận, bởi lẽ y sẽ lấy công chúa, còn hắn sau này cũng sẽ rời khỏi Thiên Hoa sơn. Giữa bọn họ cơ bản không có tương lai cùng nhau. Cho hắn hy vọng chính là chính tay đâm vào tim hắn một vết thương.

Bất quá Hoàng Thiên Ngạo đã không khống chế được bản thân mình nữa rồi. Đứa nhỏ này quá rực rỡ, giống như vầng thái dương làm tan đi phần

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo tịch mịch của y. Mỗi lần nhìn thấy hắn cười hay hắn phá phách, y đều cảm thấy trong lòng có một sự cưng chiều sủng nịnh.

Nhìn thấy đứa nhỏ ngồi trong lòng mình tủi thân rơi nước mắt, y liền vươn bàn tay lạnh lẽo của mình lên lau đi nước mắt trên mặt hắn, sau đó chầm chậm nhìn hắn thật lâu.

Tư Hàn cũng nhìn y, sau đó hắn bạo dạng từng chút tiến mặt đến gần, thấy y vẫn không tránh đi thì liều mạng đánh 'chụt' một cái lên môi y rồi tách ra.

Bất giác hắn nghe thấy y hít khí một cái, gáy hắn lập tức bị ghì lấy kéo lên, sau đó từng đợt triền miên hôn xuống, tình cảm mãnh liệt như thủy triều trút xuống.

Hoàng Thiên Ngạo hôn hắn, trong sự mạnh mẽ chiếm hữu còn có chút dịu dàng hiếm có. Hắn ôm lấy y, dùng hết sức bình sinh trong đời cảm nhận thứ tình cảm này của y. Có lẽ sư phụ hắn trời sinh thanh lãnh, cho nên đối với ái tình phải chăng có chút lạnh nhạt? Hoặc y không biết thể hiện đi?

Nhưng mà hiện tại y ôm hắn thế này chứng tỏ là yêu hắn có phải không? Hắn thật sự hoài nghi, trừ khi chính miệng y thừa nhận.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người tách ra, y hôn vào khóe miệng hắn một cái rồi tựa vào trán hắn. Hơi thở bị cướp đoạt đột ngột nên Tư Hàn nhất thời thở dốc, toàn thân có chút hư nhuyễn tựa trong lòng Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư phụ có thương ta không?"

Hắn giương đôi mắt đỏ hoe sủng ướt hơi sương nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"...Ừ."

https://thuviensach.vn

Khóe môi hắn bất giác cong lên.

"Vậy... người có yêu ta không?"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, chỉ nhìn hắn. Tư Hàn hơi thất vọng một chút nhưng không lâu, bỗng nhiên nhếch môi lên cười.

"Không yêu ta cũng không sao, ta nhất định khiến cho sư phụ phải yêu ta!"

Dứt lời hắn lần nữa hôn lên môi y.

"Sư phụ, ta yêu sư phụ!"

Giữa khoảng trống vụn vặt của những cái hôn hắn nỉ non như vậy.

Bất giác y bế hắn lên, hai người vừa hôn nhau môi lưỡi không rời tiến đến giường đặt hắn nằm xuống rồi y đè lên. Trong màn đêm tĩnh mịch nghe rõ tiếng môi lưỡi giao triền, những âm thanh rên rỉ ái muội nho nhỏ phát ra từ Tư Hàn.

"Sư phụ, sư phụ!"

Từ lúc nào vạt áo đã giải khai, lộ ra lồng ngực trắng nõn cùng hai khỏa hồng anh hồng hồng. Hắn bị y nhìn liền cảm thấy gò má cũng nóng lên. Hắn liền lấy cái gối che đi khuôn mặt mình.

Hoàng Thiên Ngạo liền cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu mà nhíu nhíu mày. Đứa trẻ này khi nãy còn chủ động câu dẫn y, vậy mà hiện tại bày ra bộ dạng thẹn thùng này cho ai xem đây chứ?

Chờ thật lâu không thấy người phía trên phản ứng gì, hắn hé gối ra nhìn thì thấy y đang nhìn chằm chằm mình, bỗng dưng Hoàng Thiên Ngạo giống như có chút mất hứng định ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

"Đừng!"

Tư Hàn lập tức vươn tay ra ôm lấy cổ y, lúc này nhìn hắn giống như động vật nhỏ treo lơ lửng trên người y.

"Người đừng đi... ôm... ôm ta... được không?"

Hắn vừa nói vừa chớp chớp mắt mấy cái, mặt đỏ còn hơn mặt trời buổi sáng, rõ ràng là ngượng đến chín người rồi! Lời nói vừa rồi cần biết bao nhiêu can đảm chứ?

"Hồ nháo!"

Hoàng Thiên Ngạo bỗng nói một câu rồi đè hắn ngã xuống giường cắn xuống bờ môi hắn lần nữa. Lần này hắn vô cùng nhiệt tình phối hợp, đêm nay nhất định phải biến rồng ngủ gật thành người của mình thì hắn mới an tâm. Nếu không, sau ngày mai biết đâu y lại lật lộng, giả mất trí rồi qua lại cùng Bạch Cửu hắn mới không chịu.

Nhắc đến Bạch Cửu đó, đợi đến ngày hắn rời khỏi hang động thì nhất định sẽ xé nát mặt y, muốn giật sư phụ của hắn? Đúng là suy tâm vọng tưởng! Hiện tại sư phụ đang ôm hắn không phải sao? Vừa nghĩ lòng liền cảm thấy đắc ý, lưỡi liền bị cắn một cái.

"Ngươi... không chuyên tâm!"

Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng không hài lòng nói một câu rồi lại ôm hắn, sau đó một đường hôn xuống cổ rồi dừng lại ở điểm nổi ở trước ngực ngậm vào.

"Ưm... sư phụ..."

Hắn lúc này trên dưới đều không xong, cảm thấy ở bụng như có cái gì đó nóng hổi chạy dọc lên xuống, râm ran khiến bản thân vô cùng khó chịu.

https://thuviensach.vn

Dục vọng giữa hai chân đã dựng lên thành lều bứt rứt khó chịu. Hắn liền quấn hai chân vào hông Hoàng Thiên Ngạo, khẽ cọ quẹt vào thân thể y để phần nào giải tỏa được khát cầu.

Hai tay hắn bám lấy eo người kia, môi hé ra không ngừng rên rỉ.

"Sư phụ..."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn hôn hôn cơ thể hắn. Dường như hắn chịu không nổi nữa, bàn tay từ lúc nào đã len lỏi vào y phục Hoàng Thiên Ngạo chạm vào thứ cứng rắn mà vuốt vuốt.

Bất giác người trong lòng hít khí một cái, nắm lấy cổ tay hư hỏng bên dưới giữ lại.

"Tiểu Thất, đừng rộn!"

Dứt lời y cắn xuống lồng ngực Tư Hàn một cái làm hắn rên lên.

"Ưm..."

Hoàng Thiên Ngạo nắm lấy quần hắn định kéo xuống thì bỗng nhiên bên ngoài có tiếng báo.

"Đại thống lĩnh, đêm khuya có kẻ đột nhập Thiên Hoa các phóng hỏa. Hiện tại chưa tìm dược người. Nhị thống lĩnh nói thuộc hạ báo đại thống lĩnh một tiếng để chủ trì đại cuộc!"

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày phất tay áo một cái ngồi dậy, trong vô thức gọi lên một tiếng.

"Chu Tước..."

Dứt lời, y lập tức đứng lên liền bị Tư Hàn kéo lấy cánh tay ôm lại, thần trí có chút thảng thốt như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ..."

Hoàng Thiên Ngạo quay lại nhìn hắn. Tư Hàn lúc này y phục xộc xệch, đầu tóc một mảng tán loạn, vẻ mặt có chút thương tâm.

Nhìn thấy ánh mắt đầy hàn ý của Hoàng Thiên Ngạo bất giác Tư Hàn cảm thấy lòng rơi từng tiếng lộp bộp nhưng vẫn nắm chặt cánh tay y. Hoàng Thiên Ngạo không chần chừ rút tay ra rồi lập tức biến mất trước mặt Tư Hàn.

"Sư phụ!"

Từ lúc nào hơi ấm trong lòng đã biến mất. Tư Hàn nhìn lại mớ hỗn độn trên giường thì buông một tiếng thở dài.

***

Lúc này trời đã về khuya, mặc kệ đám người ở Thiên Hoa sơn náo loạn thành một đoàn bên dưới, Tư Hàn thất thỉu trần mình trong sương lạnh đến chỗ của Nhiếp Viễn.

Đó một túp lều tranh đơn giản, trước cửa có bày mấy chiếc bàn đá. Trên bàn còn hai vò rượu đặt sẵn và một đĩa lạc rang. Dường như Nhiếp Viễn cũng vừa rời đi không bao lâu.

Tư Hàn không ngồi xuống bàn mà ôm lấy một vò rượu rồi phóng lên cành đào nằm xuống. Hai chân gác trên thân đào, mắt nhìn lên mảnh trăng lạnh lẽo treo trên cao. Ánh mắt không tiêu cự vừa dốc ngược vò rượu uống ực một cái.

"Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu

Thoại bất đầu cơ bán cú đa.

Dao tri hồ thượng nhất tôn tửu,

https://thuviensach.vn

Năng ức thiên nhai vạn lý nhân."

(Xuân Nhật Tây Hồ Ký Tạ Pháp - Âu Dương Tu)

Dịch:

"Cùng bạn hiền ngàn ly không đủ,

Kẻ không quen không muốn nửa lời.

Trên hồ một chén chơi vơi,

Nhớ người bạn cũ chân trời xa xăm."

(Lưu Khâm Hưng dịch)

"Tiểu tử thối, kẻ vô tâm vô phế như ngươi cũng có tâm sự hay sao chứ?"

Nhiếp Viễn từ lúc nào đã đến ngồi xuống bàn đá, cầm lên bầu rượu rót cho mình một ly. Y vừa uống vừa tựa đầu vào gốc đào nheo mắt nhìn bầu trời đêm với những ngôi sao sáng lấp lánh xa xa.

"Xùy!"

Tư Hàn bĩu môi một cái không trả lời y. Chỉ tiếp tục cảm nhận tư vị men rượu cay nồng đang len lỏi vào cổ họng mình.

"Khụ khụ!"

Bất giác hắn sặc một cái, nghiêng người ho khan.

"Ngươi xem rượu là nước lã hay sao? Đúng là thối tiểu tử, xem thường rượu quý của ta!"

Tư Hàn không để ý đến lời Nhiếp Viễn phàn nàn, sau khi ho xong thì nằm xuống cười ha hả.

https://thuviensach.vn

"Lão đầu, lão nói trên đời này rốt cuộc cái gì gọi là ái tình?"

Nhiếp Viễn nhướng mày một cái.

"Ái tình sao?"

Nhiếp Viễn ánh mắt như gần như xa, giống như hoài niệm về một thứ gì đó.

"...Cái đó sẽ làm người khác vui vẻ cũng sẽ khiến họ trở nên đau khổ."

Tư Hàn như hiểu ra liền bật cười một tiếng. Trong đáy mắt là sầu muộn không kiềm nén.

"Càng vui vẻ thì lại càng đau khổ? Lão nói đúng lắm, kẻ cô độc như lão cũng hiểu cái gì là ái tình rồi. Ha ha."

Nhiếp Viễn liền chặc lưỡi mấy cái.

"Tiểu tử thối, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi? Nói như mình từng trải lắm hay sao?"

"Ta? Ái tình không đợi tuổi, lão chưa từng nghe nói hay sao chứ?"

"Ngươi từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi Thiên Hoa sơn, chỉ gặp có mấy người, bằng những thứ Lục Niên cho ngươi đọc thì tưởng mình đã hiểu biết lắm rồi?"

Tư Hàn nghe xong thì bĩu môi khinh thường. Quả nhiên lão đầu đã cô độc quá nhiều năm, sớm cũng không còn hiểu hai chữ ái tình viết như thế nào nữa.

"Ái tình là lý lẽ của trái tim, cũng không phải từ những thứ ta đọc được đâu lão đầu!"

https://thuviensach.vn

Lục Niên bình thường thỉnh thoảng xuống nhân gian lại lén lút mang về cho hắn những thứ như sách, tranh vẽ, thậm chí còn có cả long dương bí tịch. Những thứ dâm loạn gì gì đó hắn cũng đã sớm nhìn thấy trong sách rồi.

Kẻ khác giấu bí kíp võ công dưới gối, còn bên dưới gối hắn toàn là những thứ mà nếu bị Bạch Nghiên phát hiện, nhất định hắn sẽ bị biệt giam ba tháng.

Nhiếp Viễn nghe thấy thì híp mắt xem thường, sau đó bắt đầu uống rượu nhai lạc.

"Lão đầu, nếu như một người sau rất nhiều năm trong vô thức vẫn gọi tên người xưa, lúc gấp gáp người đầu tiên y nhớ vẫn là kẻ đó... thì có phải trong lòng y hắn là quan trọng nhất hay không? Mãi mãi cũng không có ai thay thế được?"

"Chu Tước?"

Nhiếp Viễn buột miệng nói một câu làm Tư Hàn giật mình một cái, khẽ rũ mắt.

"Chu Tước đã chết rồi... dù có nhớ nhung thì hắn vẫn không thể sống lại!"

Tư Hàn nghe đến đây thì không hỏi nữa, hắn nghiêng người từ từ uống ngụm rượu.

Cái tên Chu Tước này là vài năm trước trong một đêm say mèm Nhiếp Viễn tình cờ lỡ lời, sau đó thì kể vài chuyện cho Tư Hàn nghe. Nhưng hắn dù nghe không rõ lắm vẫn ghi nhớ một điểm mấu chốt. Chính là giữa Chu Tước và Hoàng Thiên Ngạo từng xảy ra một đoạn nhân duyên nhập nhằng nào đó không rõ. Sau này Chu Tước chết đi thì Hoàng Thiên Ngạo giữ lại

https://thuviensach.vn

một mảnh nguyên thần cùng ký ức của hắn phong ấn vào một viên linh châu cất giữ ở bảo tháp.

Đêm nay nghe nói Thiên Hoa các bị phóng hỏa nhưng việc đầu tiên y nhớ đến lại là linh châu kia. Có lẽ Chu Tước vĩnh viễn vẫn nằm ở một góc nào đó nơi trái tim của Hoàng Thiên Ngạo. Khi nãy y lạnh lùng gạt tay mình ra, Tư Hàn vẫn còn nhớ rất rõ.

***

Sau khi rời khỏi phòng thì Hoàng Thiên Ngạo lập tức lướt gió đến bảo tháp. Bên trong hàn khí nặng nề, y trong đêm sừng sững tiến đến chiếc chuông đồng treo ở chính điện. Y lập tức phất tay một cái chuông đồng liền vỡ vụn. Bên trong viên linh châu đã không còn. Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày thành hàng rồi gầm lên một tiếng.

Bất giác một trận cuồng phong xộc ra phá nát bảo tháp. Hoàng Thiên Ngạo hiện hình Thanh long xé gió bay lên trời.

Thiên Hoa sơn nghe chấn động mạnh liền chạy đến, Ngụy Trình cùng Ngâm Tuyết nhìn lên bầu trời thấy mây đen cuồn cuộn tiến đến, Thanh long cuộn mình trong đêm giận dữ, đôi mắt đỏ rực như hai hòn máu đang quần thảo trên bầu trời, hướng Vạn Trùng Sơn mà bay đi.

"Thì ra là giương đông kích tây, hóa ra kẻ trộm đốt Thiên Hoa các chỉ để dụ chúng ta. Đuổi theo đại thống lĩnh!"

Ngâm Tuyết dứt lời cả hai lập tức hóa thân thành rồng bay theo Hoàng Thiên Ngạo.

Bên dưới một trận náo loạn, có lẽ đã rất lâu rồi bọn họ chưa từng thấy đại thống lĩnh nổi giận. Chỉ e lần này đại họa sẽ ập xuống chúng sinh.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên chính là như vậy, từ ngày Hoàng Thiên Ngạo hóa rồng bay đi, nhân gian liền chìm trong làn mưa trắng trời. Nước biển dâng cao, nhiều nơi sóng thần ập đến khiến nhà cửa tan hoang, dân chúng chìm trong khổ sở, tiếng khóc than vang cả một góc trời.

***

Lúc này trên thiên giới, Minh Kính Hà cùng Vũ Bình Nguyên đang ngồi trên ghế rồng nhìn vào kính tiên chiếu xuống trần gian. Khắp nơi đều bị bao vây bởi biển nước. Bên dưới chúng tiên nhìn nhau ai nấy đều không che đậy nét lo lắng.

"Bẩm thiên đế, thiên hậu. Trận mưa này đã kéo dài bảy ngày bảy đêm không dứt. Nếu như không có cách ngừng lại chỉ e chúng sinh chìm trong chết chóc. Các tiểu thần đồng loạt chờ bên ngoài thánh điện, chỉ mong thiên đế thiên hậu ra chủ ý có thể ngừng trận mưa này."

Vũ Bình Nguyên mím môi kiềm nén xuống tiếng thở dài. Minh Kính Hà ngồi một bên lên tiếng.

"Lần này kẻ trộm ngọc đã chọc đến đại thống lĩnh Long tộc, chỉ e là họa này khó gánh nổi. Các ngươi có cao kiến gì hay không?"

"Bẩm thiên hậu. Vì chuyện vừa rồi mà kỳ hội cũng không thể diễn ra. Hiện tại người trong thiên hạ có thể khuyên giải được đại thống lĩnh e chỉ có một người. Chỉ là không biết hắn có đồng ý đến đây hay không mà thôi!"

"Ai?"

"Thượng thần Huyền Vũ!"

Vũ Bình Nguyên khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Bạch Hổ, Huyền Vũ cai quản phương Bắc và phương Tây. Sau cuộc chiến tiêu diệt Chu Tước năm xưa thì đã thề không quay trở lại phương Đông nữa, chỉ e... hắn sẽ không đồng ý."

Bên dưới liền có người lên tiếng.

"Trong tứ thần, Huyền Vũ năm xưa là thân thiết với Thanh long nhất, tính tình lại ôn hòa. Sức mạnh cũng không hề thua kém Thanh long. Nếu như cầu được ngài ấy thì hy vọng có thể vượt qua được đại họa lần này."

Vũ Bình Nguyên ngẫm nghĩ một lúc.

"Các ngươi nghĩ ai sẽ thích hợp để đến cầu Huyền Vũ?"

Bên dưới thật lâu sau mới có người lên tiếng.

"Hồi thiên đế, với địa vị của Thượng thần Huyền Vũ, e là ngoại trừ thiên đế ra thì chỉ có thái tử điện hạ mới có thể đến cầu."

"Triệt nhi?"

Minh Kính Hà nhìn Vũ Bình Nguyên một cái.

"Thái tử điện hạ tài trí hơn người. Với lại..."

Bên dưới khẽ ngừng lại một lúc.

"Với lại dung mạo của thái tử giống hệt thượng thần Chu Tước năm xưa. Nên nếu đến làm thuyết khách thành nhiều hơn bại. Năm đó diệt Chu Tước, trong trong lòng Huyền Vũ hẳn có chút ân hận. Cho nên lần này nếu thuyết phục được Huyền Vũ, cùng với thái tử đến gặp đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo, có thể sẽ đại công cáo thành!"

Việc thái tử điện hạ Vũ Triệt nhìn giống hệt Chu Tước năm xưa là chuyện cấm kỵ, bất quá hôm nay dầu sôi lửa bỏng không thể không nhắc

https://thuviensach.vn

đến.

Vũ Bình Nguyên âm trầm suy nghĩ một lúc, sau đó quay lại nhìn Minh Kính Hà.

"Nàng cùng với Yên Chi cũng sắp đến Thiên Hoa sơn, nếu như vậy hay là đi trước vài ngày. Sau đó hội ngộ cùng Triệt nhi rồi cùng nhau trở về."

"Thần thiếp đã rõ!"

Minh Kính Hà cùng với công chúa Vũ Yên Chi dự định ba ngày nữa sẽ đến Thiên Hoa sơn đúng như hẹn trước, hiện tại phát sinh quá nhiều việc nên định dời chuyến đi này lại. Nhưng mà hôm nay Vũ Triệt phải đến cầu Huyền Vũ, như vậy bọn họ quyết định cùng đi một chuyến. Dù gì an nguy của thái tử con trai nàng mới là quan trọng nhất, nàng nhất định phải tháp tùng.

***

Lúc này ở một hang động ẩm thấp, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng côn trùng kêu rả rích trong đêm. Một hắc y nhân cao lớn ngồi cạnh đống lửa, áo choàng trùm kín đầu hắn. Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng chỉ lộ ra khuôn miệng.

"Thế nào rồi?"

"Chủ nhân, đúng như người dự đoán, bọn người của thiên giới đã cử Vũ Triệt đến cầu Huyền Vũ."

"Ha ha. Hay lắm! Đợi hắn rời khỏi Thiên giới liền bắt lại. Ta chờ ngày này rất lâu rồi. Đã đến lúc tái sinh, thượng thần Chu Tước!"

Hắn vừa nói vừa cầm linh châu sáng bóng trong tay mình khẽ vân vê.

***

https://thuviensach.vn

Lúc này tại Thiên Hoa sơn, Tư Hàn ngồi trong hang động ngơ ngác nhìn ra bầu trời mưa không dứt mà không rõ tư vị gì. Hắn thở dài một hơi rồi nhìn vào quyển sách tiếp tục luyện công.

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 13: Rời Khỏi Thiên Hoa Sơn

Mấy ngày rồi Hoàng Thiên Ngạo vẫn không có một chút tung tích nào. Cả Ngâm Tuyết cùng Ngụy Trình cũng không thấy đâu. Kiếm Phong Chi đều giúp Bạch Nghiên chủ trì đại cuộc. Người đến từ các môn phái khác đã tập hợp đầy đủ ở Thiên Hoa sơn, nhưng đại thống lĩnh không có ở đây, chúng sinh lại chìm trong những ngày mưa bão không ngừng, ai nấy đều không biết rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

"Các vị xin hãy bình tâm. Đại thống lĩnh hắn sẽ sớm quay về. Vài ngày nữa trời cũng sẽ ngừng mưa."

Bạch Nghiên ngồi trên ghế cao cùng Kỳ Thịnh và Kỳ Anh không ngừng trấn an những người bên dưới.

Hiện tại bên trong chính điện đã không ít lời ra tiếng vào. Bọn họ nhìn bầu trời đen kịt mà không khỏi khiếp sợ. Ai nấy đều lo lắng cho thân nhân và môn sinh của môn phái mình đang ở nơi xa. Bọn họ không biết đến khi nào trời mới ngừng mưa nữa.

Sau khi mọi người lũ lượt rời khỏi chính điện trở về phòng nghỉ thì Kỳ Anh mới khàn khàn giọng.

"Nghe nói người của thiên giới đi cầu thượng thần Huyền Vũ, không biết ngài ấy có chịu đến phương Đông một chuyến hay không!"

Bạch Nghiên không nói gì, chỉ nhìn ra làn mưa trắng trời bên ngoài. Hắn hơn ai hết hiểu rõ trận chiến năm xưa. Càng hiểu rõ Chu Tước có vị trí như thế nào trong lòng Hoàng Thiên Ngạo. Năm đó hắn cùng với Kỳ Thịnh

https://thuviensach.vn

cũng từng đến nơi tu đạo của Hoàng Thiên Ngạo, và nhìn thấy rất nhiều thứ.

Năm đó Chu Tước trước khi tan thành khói bụi, Hoàng Thiên Ngạo nhanh chóng lấy được một mảnh nguyên thần của y phong ấn vào một viên linh châu. Mấy năm nay bảo tháp nơi cất giữ linh châu đó luôn là cấm địa của Thiên Hoa sơn, được canh phòng cẩn mật. Biết rằng thứ đó rất quan trọng nhưng cũng không nghĩ khi mất đi thì Hoàng Thiên Ngạo lại trở nên điên cuồng như vậy.

***

Lúc này Tư Hàn đang ngồi trong động thất thần lắng nghe tiếng mưa rơi rền rã ngoài kia. Hắn ngồi một mình, thân thể đơn bạc, nệm chăn đều không có. Giường đá lót rơm cũng đã nhiều ngày.

Hoàng Thiên Ngạo đã rời khỏi Thiên Hoa sơn nửa tháng không một tung tích. Không ai biết y đi đâu, cũng không biết đến khi nào trời sẽ ngừng mưa.

"Tiểu Thất!"

Từ lúc nào trước mũi xuất hiện thêm một cái đùi gà. Nhưng Tư Hàn một chút vui vẻ cũng không có. Kiếm Phong Chi nhìn thấy hắn uể oải như vậy thì vô cùng ngạc nhiên, bất quá không lâu, y liền nằm xuống giường rơm, cầm đùi gà lên làm động tác giả nhai nhai.

"Ngươi không ăn đại sư huynh ăn hết đó!"

Tư Hàn không trả lời y mà nằm sấp xuống bên cạnh, đến mắt cũng không thèm mở.

Kiếm Phong Chi liền giơ tay lên trán Tư Hàn sờ sờ một cái. Không xong rồi, tiểu sư đệ ham ăn của y nay đã chê cơm, vậy đâu có được, hắn là bệnh

https://thuviensach.vn

đi?

Nhưng Hỏa phụng hoàng ngoài bị thương thì còn bị bệnh hay sao chứ? Y hơi giật mình một cái.

Từ nhỏ đến lớn, Tư Hàn trừ khi bị roi tiên đánh làm cho phát sốt thì hắn chưa từng bị thời tiết làm cho bệnh hoạn bao giờ. Cho nên tiểu Thất chán ăn thì nhất định là trong người không khỏe rồi.

"Đệ không sao chứ?"

"Đại sư huynh!"

"Hửm?"

"Huynh có từng yêu thích một người nào đó hay chưa?"

"Yêu thích?"

Kiếm Phong Chi gãi đầu một cái, cũng quên mất bệnh tật của tiểu sư đệ nhà mình.

"Lúc xuống núi ta có nhìn mấy vị cô nương rất xinh đẹp đi... bất quá..."

"Hửm?"

Tư Hàn xoay đầu nhìn Phong Chi một cái.

"Bất quá ta chưa kịp yêu thích các nàng!"

"Vì sao?"

"Vì các nàng là yêu quái, chúng ta là người diệt yêu, cho nên mặt mũi các nàng thế nào ta còn chưa kịp nhìn kỹ!"

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi vốn không hiểu phong tình. Y xưa nay trong đầu óc chỉ nghĩ tình yêu là giữa nam và nữ, còn nam nam gì đó y chưa từng nghĩ đến.

Thỉnh thoảng có nghe Lục Niên nói, nhưng y cho rằng đó đều là những thứ xằng bậy của thế gian không nên nghĩ đến. Huống chi dưới kia cô nương nhiều như vậy, sau này khi xuất sơn, y nhất định tìm một cô nương dịu dàng mà kết bái phu thê. Sau đó bọn họ sẽ đi đến một nơi nào đó để xây dựng nhà cửa. Như vậy cũng rất tốt không phải sao?

Cho nên, bao nhiêu năm nay Tư Hàn si tình sư phụ như vậy mà Kiếm Phong Chi cũng không hề hay biết. Y vừa không để ý vừa là đầu gỗ, cho nên cái gì là tình yêu thì càng chưa thể hiểu được.

"Nhưng mà đệ có thể hỏi Ngụy Trình. Đợi hắn về ta sẽ hỏi hắn giúp đệ!"

"Lục sư huynh?"

"Phải. Thời gian trước Ngâm thúc nói hắn đang thất tình nên tính cách có chút khó ở, còn kêu bọn ta cẩn thận đừng chọc đến hắn."

"Nha..."

Tư Hàn nha lên một tiếng không tung tích liếc nhìn Phong Chi, nhưng thấy đại sư huynh vẫn vô tâm vô phế nằm một bên gặm đùi gà. Chẳng trách lục sư huynh thất tình cũng phải! Đầu gỗ như đại sư huynh muốn cưa đổ e là phải mất rất nhiều thời gian.

Tư Hàn bình thường giống như vô tâm vô phế nhưng thật ra cái gì hắn cũng nhìn thấy được. Ngụy Trình mấy năm nay thường xuyên chiếu cố Kiếm Phong Chi không đơn giản chỉ vì y là đại sư huynh của mình.

Ngụy Trình sớm bản lĩnh đã vượt xa bọn môn đồ của Thiên Hoa sơn, hắn lại còn là thái tử Bắc Hải, nên sớm trở về thừa kế ngai vị. Nhưng hắn vẫn ở

https://thuviensach.vn

lại Thiên Hoa sơn, bình thường thì không nể nang bất kỳ ai trừ các vị sư phụ và Ngâm Tuyết.

Nhưng Ngụy Trình lại rất để ý đến Kiếm Phong Chi, cũng thường hay chăm sóc cho y. Có lẽ, Tư Hàn đã biết yêu nên hắn nhìn thì liền biết Ngụy Trình đối với Kiếm Phong Chi có tình ý đặc biệt. Đáng tiếc, đầu gỗ khó huấn luyện. E là lục sư huynh còn khổ tâm dài dài.

Thấy Tư Hàn không nói gì thì Kiếm Phong Chi nghiêng người một cái, dùng tay áo lau đi dầu mỡ bóng trứ trên miệng mình.

"Sư phụ đi nhiều ngày như vậy vẫn chưa có tung tích. Sư mẫu đến thì phải làm sao đây chứ?"

"Sư mẫu?"

Tư Hàn liền nhíu mày nhìn y.

"Lúc nãy ta nghe nhị sư thúc và tam sư thúc nói người của thiên giới vài ngày nữa sẽ đến đây. Trong đó còn có sư mẫu của chúng ta!"

Tư Hàn liền thất thần một cái.

"Sư phụ không phải còn nặng tình với Chu Tước gì đó hay sao? Lấy sư... lấy công chúa về để làm gì?"

Hai từ 'sư mẫu' hắn chưa từng muốn nói. Chính vì như vậy, vị công chúa xa lạ kia đừng hòng giật mất sư phụ của hắn. Nếu muốn thì hãy đợi hắn rời khỏi Thiên Hoa sơn đã.

Nhưng mà hắn sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu, nếu là trước đây hắn sẽ lẳng lặng rời đi, nhưng mà hiện tại thì không thể. Hắn cùng với Hoàng Thiên Ngạo chuyện gì cũng đã làm qua, chỉ trừ bước cuối cùng. Hiện tại dù Hoàng Thiên Ngạo chưa thừa nhận hắn, nhưng mà hắn biết trong lòng y

https://thuviensach.vn

hắn không đơn thuần chỉ là một đồ đệ. Cho nên lúc này muốn hắn buông tay là chuyện không thể.

"Cũng tốt!"

Tư Hàn bất giác lẩm bẩm một cái, Kiếm Phong Chi nghe thấy thì nhìn hắn.

"Gì?"

"Lão tử muốn xem công chúa đó có đủ tư cách làm sư mẫu của ta hay không. Đủ tư cách thì muốn gọi ta lập tức sẽ gọi nàng hai tiếng sư mẫu! Ui da."

Kiếm Phong Chi nhìn thấy ánh mắt đầy hàn ý của Tư Hàn thì gõ vào đầu hắn một cái rồi chặc lưỡi.

"Tiểu Thất, đại hôn của sư phụ là do sư phụ chọn lựa, còn là hứa hôn ngàn năm nay giữa thiên giới và Long tộc, đủ tư cách hay không cũng không đến lượt tiểu bối như chúng ta nói đâu!"

"Xùy."

Tư Hàn bĩu môi một cái rồi quay mặt đi. Kiếm Phong Chi hay Ngụy Trình hay bất kỳ ai ở Thiên Hoa sơn cũng không đủ tư cách nhưng hắn thì có thừa.

Hắn không phải quả hồng mềm để tùy ý ai muốn bắt nạt thì liền có thể. Trừ khi chính miệng Hoàng Thiên Ngạo nói không cần hắn nữa, khi đó hắn sẽ suy nghĩ lại, còn hiện tại thì đừng có hòng.

Bỗng dưng như nghĩ ra thứ gì đó, tròng mắt Tư Hàn liền đảo qua một cái.

"Đại sư huynh!"

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi bực mình nhìn hắn.

"Gì?"

Tư Hàn kề sát mặt Kiếm Phong Chi làm y hơi giật mình thu cằm lại.

"Đệ muốn đi tìm rồng ngủ gật!"

Kiếm Phong Chi trừng mắt một cái. Sư đệ này của y đã điên cuồng rồi hay sao? Rời khỏi Thiên Hoa sơn? Hắn nghĩ ngoài kia là chỗ để một đứa trẻ như mình dạo chơi hay sao chứ?

"Hàm hồ!"

Kiếm Phong Chi gằn giọng.

"Đệ nói thật, đại sư huynh cho đệ đi có được hay không?"

"Tiểu Thất, đệ đừng có ăn nói tùy tiện. Đệ chưa từng rời khỏi núi, cái gì cũng không biết. Linh lực yếu như vậy, hiện tại còn bị cấm túc. Ngoài kia là đại hồng thủy, yêu quái đang chạy loạn khắp nơi. Sư huynh đệ của Thiên Hoa sơn cũng chỉ có một mình Ngụy Trình và Ngâm thúc là đủ sức rời đi tìm sư phụ. Chúng ta còn không dám. Đệ nghĩ mình có thể hay sao?"

Tư Hàn liền im lặng.

"Còn nữa, sư phụ hiện tại ở đâu đệ có biết hay không? Nếu đệ tìm gặp, sư phụ đang nổi cơn thịnh nộ không đánh chết đệ hay sao chứ? Khi sư phụ giận dữ sẽ không ai có thể kiềm chế được người đâu!"

Hứa Tư Hàn nghe xong thì bật cười ha hả một cái, vươn tay hết sức ngả ngớn gãi gãi cằm Kiếm Phong Chi giống như gãi thú cưng, làm y vả vào tay hắn. Hắn liền thu móng lại xoa xoa.

https://thuviensach.vn

"Lão tử chỉ nói chơi, mấy ngày nay lão tử rất siêng năng luyện tập, sư huynh xem nè..."

Hắn vừa nói vừa lấy quyển sách lật lật trước mặt Kiếm Phong Chi.

"Tốt nhất là như vậy!"

"Yên tâm yên tâm! Lão tử chỉ nói chơi. Cuộc đời của lão tử còn uống rượu chưa có đủ đâu, không rảnh làm mấy chuyện đó!"

"Hừ."

Kiếm Phong Chi hừ một cái, rồi ngồi bật dậy.

"Không rảnh rỗi nói chuyện với đệ nữa, ta phải đi đây. Ở đây ngoan ngoãn luyện tập. Còn nữa, đừng chạy loạn ra ngoài, mấy ngày nữa rảnh rỗi ta sẽ đến thăm đệ."

"Ờ!"

Tư Hàn hết sức ngoan ngoãn ra cửa động tiễn Kiếm Phong Chi. Sau khi y đi rồi, Tư Hàn lật lật quyển sách tới lui rồi ngã ra giường hết lăn lại nằm, hết nằm lại lăn. Sau đó úp quyển sách lại che mặt mình.

Bất giác, hắn giật quyển sách ra, trong đêm tròng mắt sáng lấp lánh.

"Dù gì cũng sắp mất đi tướng công, đi cũng mất không đi cũng mất. Lão tử mới không ngồi chờ, không thể để ả nữ nhân kia đoạt mất sư phụ!"

Dứt lời, Tư Hàn bật ngồi dậy, nhanh chóng hòa mình vào làn mưa trắng xóa hướng đến kho pháp khí của Thiên Hoa sơn, đêm nay hắn nhất định phải trộm đồ.

***

https://thuviensach.vn

Hôm nay là phiên trực của Lý Khởi Phong, kẻ thù không đội trời chung của Tư Hàn. Hắn trốn trong góc quan sát một lúc, sau đó nhếch môi lên cười rồi hướng đến chỗ Nhiếp Viễn phóng đi.

Tư Hàn bình thường ăn trộm rượu đã thành thói quen, nên biết rất rõ chỗ Nhiếp Viễn giấu mấy bình rượu quý. Tư Hàn sau khi ngó đông ngó tây không thấy bóng dáng của Nhiếp Viễn đâu, lập tức đào trong đống cỏ khô ra một cái hầm, xong chui vào rất nhanh đào lên ba bình rượu.

Tư Hàn ngẩng đầu mở nắp bình rượu, hương thơm ngào ngạt khiến hắn liền chảy nước miếng, nhưng đành dằn xuống cơn thèm khát mà nhanh chóng đậy nắp lại. Mùi rượu của Nhiếp Viễn chính là thứ đáng sợ nhất trên đời, ai nấy ngửi thấy liền không khống chế được cơn thèm của mình.

Sau đó hắn nhanh chóng trèo khỏi hầm rồi phi thân bay đi. Lúc này Nhiếp Viễn từ trong nhà nhìn theo bóng dáng của hắn, âm thầm thở ra một hơi.

"Nghiệt duyên!"

Y vừa nói vừa lắc đầu mấy cái rồi trở vào nhà.

Lúc nãy khi Tư Hàn vừa đến thì y đã nhìn thấy, nhưng y không cản trở. Nhiếp Viễn có thể đoán biết hắn đang tính làm cái gì. Từ lần Hoàng Thiên Ngạo ôm hắn ra hồ thì y liền biết đoạn nhân duyên này không thể nào ngăn cản, cũng chính là một phần trong thiên kiếp mà Hoàng Thiên Ngạo phải gánh chịu. Bất quá sau này như thế nào thì Nhiếp Viễn không thể biết được. Thôi thì mọi chuyện hãy để tùy ý trời quyết định.

***

Tư Hàn sau khi trộm thành công rượu thì hắn lập tức mang đến nhét vào một góc kín, sau đó mở nắp một bình thổi chút gió cho hương bay đi, rồi ẩn thân vào một hốc đá chờ xem kịch vui.

https://thuviensach.vn

"Sư huynh, sư huynh!"

Một đệ tử trực cùng Lý Khởi Phong lớn tiếng gọi.

"Gì đó?"

Lý Khởi Phong hơi bực mình, trời mưa lạnh nên hắn cũng không muốn trực, bất quá không thể đổi ca cùng người khác.

"Có ai đó giấu bình rượu trong này. Mùi thơm lắm!"

Lý Khởi Phong đi đến nhìn, hắn liền ngửi ngửi mấy cái.

"Là rượu của dược sư. Sao lại nằm ở đây?"

"Chắc có kẻ nào đó trộm lén lút giấu vào đây. Hay chúng ta mang trả lại cho dược sư?"

"Đồ ngu!"

Lý Khởi Phong mắng sư đệ mình một câu.

"Rượu quý như vậy có thể mang trả hay sao? Dù gì cũng có kẻ trộm sẵn, chúng ta..."

Hắn vừa nói vừa liếc nhìn xung quanh một cái, mặt hiện lên một chữ gian.

"Trời lạnh thế này uống một chút cho ấm bụng!"

"Ha ha, sư huynh quả nhiên cao kiến!"

Hai bên cười ha hả một tiếng bắt đầu lén lút cầm bình rượu lên, ngươi một hớp ta một hớp, rất nhanh bình rượu liền thấy đáy.

https://thuviensach.vn

Thứ rượu hoa này của Nhiếp Viễn có một đặc điểm, ban đầu uống không cảm thấy say, càng uống càng trở nên tỉnh táo. Ngon đến không thể ngừng lại. Cho đến bất tỉnh lúc nào cũng không hay.

Bọn Lý Khởi Phong xưa nay nghe nói chứ chưa từng thưởng thức qua thứ rượu này, cho nên uống không thấy say liền uống mãi. Đến bình thứ hai thì bất giác thấy chóng mặt rồi ngã nhào lên nhau bất tỉnh.

Tư Hàn lập tức bay ra, mò tìm chìa khóa ở thắt lưng của Lý Khởi Phong, sau đó còn vươn tay vả vả vào má hắn mấy cái.

"Lão tử hại được ngươi thì rất thích! Chưa từng cảm thấy áy náy bao giờ. Ngày mai để Bạch Nghiên nhìn thấy trong lúc làm việc ngươi dám uống rượu nhất định sẽ đánh ngươi thành đầu heo. Nhưng mà trách cũng đừng trách lão tử, là do chính ngươi tham lam đi. Ha ha."

Hắn cười ha hả một tiếng rồi nhanh chóng lấy chìa khóa mở ra kho pháp khí, sau đó dùng linh lực mở lớp phong ấn bên trong.

Đây là kho pháp khí bình thường dành cho môn đồ luyện tập, ngoài ra còn có cả pháp khí cấp cao uy lực mạnh mẽ, khi cần dùng đối phó với cừu nhân thì sẽ mang ra. Bất quá chưa ai đụng đến bao giờ, bởi lẽ cừu nhân cũng chưa từng xuất hiện ở Thiên Hoa sơn.

Tư Hàn đương nhiên hướng đến những thứ cấp cao đó, còn những thứ dành cho luyện tập thường ngày thì hắn có chút khinh thường.

Hắn nhìn ngó xung quanh một lượt, đi sâu vào bên trong thì nhìn thấy một thanh trường kiếm đặt trên giá khá cũ kỹ, phủ đầy bụi bặm. Không hiểu sao vừa nhìn Tư Hàn liền có cảm tình. Hắn lập tức bay lên giá, nhấc trường kiếm lên nhưng không được.

"Hay lắm... càng cứng đầu chứng tỏ kiếm tốt!"

https://thuviensach.vn

Hứa Tư Hàn lập tức xoay hai tay vận khí rồi đẩy một luồng tiên lực bao vây lấy trường kiếm giống như cọng dây thừng trói chặt nhấc lên, trường kiếm rung lắc dữ dội, sau đó thoát khỏi dây thừng, bay vòng vòng kho pháp khí cũng không ngừng lại.

"Chết tiệt!"

Tư Hàn mắng chửi một câu lập tức vận khí đuổi theo. Bay tới bay lui một vòng vẫn không đuổi kịp trường kiếm.

Bất giác hắn nhếch môi lên cười một cái rồi biến mất vào không khí. Sau đó lập tức hiện hình chặn trước đầu kiếm, tay nắm lấy lưỡi kiếm dùng linh lực trói chặt. Thanh kiếm bay đến đậm nhẹ vào cổ hắn rung lắc giống như đang giằng co mấy cái rồi ngừng lại, sau đó rơi xuống đất.

Tư Hàn lúc nãy hơi giật mình, đã chuẩn bị bắt kiếm nhưng chưa kịp thì đã bị nó đâm vào da mình. Nhìn thấy máu ở đầu mũi kiếm thấm vào lưỡi kiếm rồi biến mất hoàn toàn.

"Uống máu nhận chủ sao?"

Bất giác, Tư Hàn nhớ đến ngày xưa từng nghe Lục Niên giảng giải về các loại pháp khí, thì từng nói đến một thứ gọi là Cổ kiếm, trước đây được gia tộc của một vị đệ tử dâng cho Bạch Nghiên, còn nói là trấn môn chi bảo, uống máu nhận chủ.

Nhưng Bạch Nghiên khi đó đệ tử hàng ngàn, quà cáp không thiếu nên y có vẻ không hứng thú gì lắm, sau đó thì cho vào kho pháp khí cũng chưa từng một lần mang ra sử dụng.

Tư Hàn liếc liếc, dù thanh kiếm này không có tiếng tăm nhưng hắn thích nó, nên quyết định sẽ dùng. Hắn xoay tay một cái thanh kiếm liền ngoan ngoãn bay lên tay hắn. Tư Hàn cười cười hài lòng, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu hắn có pháp khí chân chính thuộc về mình.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn sau đó rất nhanh rời khỏi, khóa cửa lại rồi đặt chìa khóa vào thắt lưng của Lý Khởi Phong, nhân tiện còn nện vào mặt y một quyền, mặt lập tức sưng lên.

"Ngươi cứ tiếp tục nằm ngủ ở đây đi, ngày mai tỉnh dậy là đang ở trong hình đường rồi đó tên họ Lý. Đụng lão tử là ngươi xui rồi! Ha ha."

Dứt lời, Tư Hàn trong đêm tối lập tức lẻn đi. Đến trước cửa phòng của Kiếm Phong Chi thì khẽ ngừng lại, lấy ra trong ngực mình một tờ giấy ghi sẵn dòng chữ:

"Lão tử đi giành hạnh phúc cho chính mình, rất nhanh sẽ trở lại, các người đừng lo lắng!"

Hắn xuyên qua ô cửa thổi tờ giấy vào dưới gối Kiếm Phong Chi, xong lập tức phi thân lên tầng mây rồi mất dạng. Tư Hàn không hề biết rằng, chuyến đi này của mình lành ít dữ nhiều, lại bắt đầu thêm những mối nhân duyên.

Bất giác, sau lưng Tư Hàn có một kẻ bay theo. Trong đêm tối, hắn nhếch môi lên cười.

"Hỏa phụng hoàng ơi là Hỏa phụng hoàng. Ngươi rơi vào tay ta rồi! Đại thống lĩnh, để xem ngài giành nổi hắn hay không? Ha ha."

--------HẾT CHƯƠNG---------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Lại

Đó đã là ngày thứ ba kể từ khi Tư Hàn rời khỏi Thiên Hoa sơn. Hắn trước khi đi có nghe các môn đồ khác nói Hoàng Thiên Ngạo cùng bọn Ngâm Tuyết hướng Vạn Trùng Sơn rời đi. Nhưng mấy ngày nay hắn tìm mãi vẫn chưa biết được Vạn Trùng Sơn chính xác là nằm ở hướng nào.

Đang lúc trời mưa bão quá lớn, Tư Hàn định tìm một chỗ trú mưa thì nhìn thấy một mãng xà tinh ba đầu bị mắc kẹt giữa đại hồng thủy, nên cứu y mang về đây. Sau đó dùng chân hỏa của mình làm ấm lại cơ thể đã tái đi vì lạnh của xà tinh. Vậy là hai người bọn họ đã ở đây suốt ba ngày không ra ngoài.

Hứa Tư Hàn lúc này đang nằm trong động, gác tay làm gối nhìn ra màn mưa ngoài kia.

"Chủ nhân, ăn cơm đi!"

Người gọi hắn là một hắc xà tinh, nhìn vô cùng cao lớn, lúc mang y về đây Tư Hàn cũng khá chật vật. Y gọi là Lục Mạch.

Tư Hàn nghe y gọi thì lười biếng ngồi dậy. Vốn dĩ ngày đầu tiên rời khỏi Thiên Hoa sơn hắn rất hăng hái, nhìn thấy cái gì cũng vô cùng thích thú. Còn tưởng nhanh chóng tìm được rồng ngủ gật, xuất hiện trước mặt làm cho y ngạc nhiên. Nhưng mà mưa gió bão bùng khắp nơi, thậm chí hiện tại hắn còn không biết mình đang ở đâu chứ nói gì đến tìm rồng ngủ gật chứ?

Hắn thật chán nản quá!

https://thuviensach.vn

Nhưng nhớ lại từ nhỏ đến lớn mình cũng chưa từng trải qua những chuyện này, cho nên hôm nay chính là cơ hội để trải đời, hắn mới chưa muốn trở về Thiên Hoa sơn.

Hứa Tư Hàn bò bò đến bên đống lửa đang cháy lùng bùng, củi khô nổ từng tiếng 'lốp bốp', vươn tay nhận lấy miếng thịt thỏ Lục Mạch săn về nướng cho hắn, lười biếng nhai nhai. Bình thường đồ ăn của Linh Hy hắn ăn đã sớm quen, hiện tại thỏ nướng không chút gia vị khiến hắn cảm giác như mình đang nhai cỏ.

"Không ngon sao?"

Lục Mạch ngồi một bên nhìn Tư Hàn cử động khớp hàm, hắn chán nản chớp chớp mắt nhìn y rồi ngã nhào ra đất, gác chân này lên đầu gối chân kia lắc lắc, miệng vẫn nhai đều đều.

"Lão tử cảm thấy cuộc đời quả nhiên vô thường!"

Lục Mạch nghe hắn nói vậy thì khẽ nhếch môi lên một cái, ánh mắt sâu thẳm dâng lên chút hứng thú, vừa nhìn cái tướng biếng nhác của hắn vừa xoay xoay miếng thịt thỏ nướng dở trong tay.

Lục Mạch hiện tại tóc đen hơi nháo loạn che đi nửa gương mặt, chỉ lộ ra nửa khuôn miệng cùng đôi mắt xếch không rõ ràng. Nhưng mũi rất cao, nhìn thế nào cũng có thể khẳng định đây là một người có dung mạo anh tuấn bất phàm. Cả người y mặc một bộ y phục màu đen. Ống tay áo cột lại gọn gàng ở cổ tay.

"Gì chứ?"

Lục Mạch khàn khàn giọng hỏi Tư Hàn.

"Lão tử rõ ràng tính làm chuyện gì cũng sẽ không thành chuyện đó. Lão tử cũng không hiểu có phải ông trời đang chống đối mình hay không?"

https://thuviensach.vn

Lục Mạch im lặng một lúc, khóe môi hơi nhếch lên.

"Vậy thì ngươi chống lại thiên ý, như vậy là được rồi? Cái gì không thuộc về ngươi thì ngươi cứ đoạt lấy nó."

Tư Hàn nghe xong thì khẽ xoay người nằm nghiêng quay lưng lại với Lục Mạch.

"Đoạt sao? Lão tử cũng muốn, nhưng mà nhân định bất thắng thiên, ngươi chưa từng nghe câu nói này hay sao?"

Lục Mạch nhìn bóng lưng đơn bạc của Hứa Tư Hàn. Mấy ngày nay là hắn chăm sóc cho y, thậm chí mỗi ngày đều truyền cho y chút chân khí, dù là sức lực của hắn cũng không nhiều, dường như còn vừa bị thương chưa khỏi hẳn.

"Không phải cái đó cũng là do người khác nói hay sao? Người khác nói không hẳn sẽ là đúng, biết đâu bọn họ đang lừa gạt người, biết đâu họ chỉ viện cớ cho thất bại của mình thì sao? Ngươi chưa làm thì không thể khẳng định được đâu, chủ nhân!"

Tư Hàn nghe mấy lời này thì cảm thấy vô cùng hợp ý mình. Nhiều năm nay những cái hắn được dạy đều là nhân định bất thắng thiên, làm người thì không nên hơn thua háo thắng, công danh như một áng mây bay gì gì đó... sớm hắn cũng đã ngán ngẩm rồi. Từ nhỏ bị hiếp đáp quá nhiều, mỗi lần đáp trả, khi chịu phạt đều nghe những lời giảng dạy đạo lý đó. Chưa ai cho hắn nghe những lời như Lục Mạch nói vừa rồi. Những lời y nói đều vô cùng giống với suy nghĩ của hắn trước đây.

Tư Hàn híp mắt một cái.

"Nhưng mà ta không có sức mạnh để đoạt lấy."

"Ngươi tự ti như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhíu mày một cái.

"Cái gì?"

Lục Mạch khàn khàn giọng. Chất giọng đặc trưng vừa thấp vừa khàn.

"Ngươi còn rất trẻ, so với thế giới này ngươi cái gì cũng chưa từng trải qua, có thể nhát gan như vậy sao?"

Tư Hàn 'xùy' một cái đầy khinh thường.

"Nhát gan? Lão tử mới không có!"

"Ta có thứ này, ngươi có muốn tu luyện hay không? Sẽ giúp ngươi tăng cường linh lực."

Tư Hàn nghe vậy thì xoay người lại nhìn Lục Mạch.

"Có thứ đó hay sao?"

Lục Mạch nhếch môi lên một cái.

"Đương nhiên!"

Tư Hàn liền híp mắt.

"Ngươi đang lừa gạt lão tử đi?"

"Cái gì?"

"Ngươi nếu có cái đó thì vì cái gì linh lực lại yếu kém như vậy, còn suýt nữa chết trôi trong đại hồng thủy chứ?"

"Vì ta không có nội đan."

"Cái gì?"

https://thuviensach.vn

Lục Mạch ngừng lại một chút, dường như nhớ lại một đoạn quá khứ không vui nào đó.

"Nội đan của ta rất nhiều năm trước đã bị người ta hủy hoại, cho nên dù có cố gắng luyện thì vẫn không được gì!"

Tư Hàn cũng không trả lời ngay. Hắn nhíu nhíu mày suy nghĩ.

"Vì sao lại cho ta?"

"Vì chủ nhân đã cứu ta!"

Tư Hàn nghe thấy thì không tin lắm, đến mặt của Lục Mạch hắn còn chưa nhìn kỹ, cứu y cũng chỉ là vô tình, huống hồ hai người cũng không thân thiết đến mức độ giao bảo vật cho hắn.

Tư Hàn liếc liếc một cái rồi nằm xuống, cũng không nhìn Lục Mạch nữa.

"Ngươi không tin ta?"

"Lão tử xui từ nhỏ, không tin có miếng bánh từ trên trời rơi xuống ngay miệng mình!"

Hắn bĩu môi một cái rồi nhắm mắt lại. Bất giác, lòng bàn tay trở nên mát lạnh, Tư Hàn mở ra thì thấy Lục Mạch nhét một miếng đá nhỏ màu đen bóng loáng vào tay hắn.

Tư Hàn liền mở mắt nhìn y, mày khẽ nhíu lại.

"Kẻ đó đã giết chết cả nhà ta, đánh vỡ nội đan của ta... ta không cam tâm khi nhìn thấy hắn ngang nhiên sống tốt!"

"Ngươi muốn ta trả thù cho ngươi?"

https://thuviensach.vn

"Chỉ cần ngươi chuyên tâm luyện tập, chỉ trong vòng một năm linh lực sẽ đứng trên thiên hạ."

"Ta không cần!"

Tư Hàn nói một câu rồi đẩy viên đá vào tay Lục Mạch.

"Vì sao?"

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng ta không muốn trao đổi với người khác bất kỳ thứ gì. Ta không thích mắc nợ ai!"

Lục Mạch nhìn nhìn Tư Hàn, ánh mắt từ lúc nào đã lạnh xuống vài phần.

"Còn nữa, sau khi đại hồng thủy qua đi thì đường ai nấy đi. Ta cũng sớm phải trở về nhà!"

Tư Hàn nói một câu như vậy khiến cho Lục Mạch cảm thấy ngoài ý muốn nhưng y cũng không nói gì.

***

Trải qua một đêm không mộng mị, Tư Hàn sáng thức dậy thì vươn vai vặn eo mở miệng ngáp lớn một tiếng, khi xoay đầu lại thì không nhìn thấy Lục Mạch đâu cả.

"Lục Mạch!"

Hắn xoay đầu gọi lớn mấy tiếng vẫn không thấy y. Hắn liền ngẩng đầu nhìn trời, vẫn còn mưa không dứt.

"Đi rồi sao? Lão tử vẫn còn chưa có cái gì vào bụng..."

Hắn vừa nói vừa xoa xoa bụng mình, quả nhiên không có Lục Mạch thì hắn phải tự mình kiếm ăn mà thôi. Hắn vừa lồm cồm định đứng dậy bỗng

https://thuviensach.vn

nhiên cảm thấy cộm cộm dưới mông, lần mò một cái liền phát hiện vậy mà lại là viên đá ngày hôm qua, kèm theo phong thư và một quyển sách cũ kỹ.

"Chủ nhân, ngươi đã cứu ta, ân tình này Lục Mạch cả đời này cũng không có cách nào trả nổi. Ta tặng cho ngươi viên linh thạch này cùng với phương pháp tu luyện. Giữ lại bên người ta cũng vô ích, cho nên ta gửi lại cho ngươi. Sau này nếu ngươi cần thì có thể lấy luyện tập. Ta không cần ngươi trả thù cho người thân của mình nữa. Xin đừng cảm thấy khó xử. Đa tạ vì đã chiếu cố ta, hẹn ngày tái ngộ!

Lục Mạch tái bút."

Tư Hàn nhìn nhìn viên đá trơn bóng mà không rõ tư vị gì. Không phải thực sự là miếng bánh thơm khi không rơi trúng đầu hắn chứ? Hắn không biết! Hay Lục Mạch có âm mưu gì hay không?

Hắn nghĩ nghĩ tới lui vẫn không biết rốt cuộc Lục Mạch này có ý tốt thực sự hay không nữa? Nhưng ngẫm lại bản thân mình cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, thậm chí linh lực vô cùng yếu kém, Lục Mạch muốn hại hắn để làm cái gì chứ? Hay muốn dùng hắn để phá Thiên Hoa sơn?

Nhưng mà Lục Mạch cũng đâu có biết hắn là người của Thiên Hoa sơn? Còn nữa, nếu muốn phá Thiên Hoa sơn cũng phải tìm bọn có linh lực cao hơn hắn. Ví như Lục Niên, Lý Khởi Phong hay những đệ tử khác. Bọn họ tu vi cao hơn hắn rất nhiều, vì cái gì lại dùng một kẻ bị Thiên Hoa sơn bỏ rơi như hắn?

Tư Hàn ngẩn người một lúc rồi lại cầm linh thạch lên nhìn nhìn. Bất giác cảm thấy cả người thư thái hẳn ra, một luồng tiên khí xâm nhập vào cơ thể làm xoa dịu tứ chi của hắn. Đầu óc cũng vô cùng khoan khoái.

Tư Hàn liền thích thú nhìn nhìn.

"Không tu luyện thì cũng có thể để trong ngực làm mát người. Tốt quá!"

https://thuviensach.vn

Miệng nói không luyện, nhưng trong lòng Tư Hàn sớm đã có trù bị, trở về Thiên Hoa sơn rảnh rỗi sẽ lấy quyển sách ra nghiên cứu thật kỹ. Dựa vào trí thông minh của mình, hắn không tin thứ này có thể hại được hắn. Từ từ tu luyện chắc cũng không phải điều gì quá tệ hại đi?

Sau khi cẩn thận cất linh thạch vào trong áo, hắn nhìn trời một chút cuối cùng quyết định đến Vạn Trùng Sơn một chuyến. Dù gì vẫn phải tìm rồng ngủ gật, nếu vẫn không nhìn thấy y thì hắn sẽ trở về Thiên Hoa sơn.

Lúc Tư Hàn vừa rời khỏi hẻm núi, sau lưng xuất hiện một hắc y nhân đeo mặt nạ nhìn theo. Bất giác từ phía sau lưng y xuất hiện thêm một người nữa.

"Chủ nhân, Chu Tước đã chạy thoát rồi!"

"Cái gì?"

"Khi chủ nhân rời khỏi mấy ngày, hắn bỗng dưng mạnh hắn, sau đó đánh người của ta rồi chạy mất!"

Hắc y nhân đảo tròng mắt một cái nhìn về bầu trời mây đen cuồn cuộn trước mặt.

"Hắn dù gì cũng là thái tử thiên giới, hiện tại nhận được sức mạnh kiếp trước của Chu Tước... đương nhiên các người không thể là đối thủ của hắn! Vậy cũng tốt, linh châu kia đã khảm vào người hắn, chỉ cần Vũ Triệt nhớ lại chuyện của kiếp trước, không sợ Chu Tước không hồi sinh. Còn Hỏa phụng hoàng, hắn đã có Đoạn trường thạch trong tay, một khi tu luyện thì liệt hỏa trong người cũng sẽ được đánh thức. Khi đó chúng sinh đại loạn. Hoàng Thiên Ngạo đại thống lĩnh của Long tộc kia cũng không thể cứu được bọn chúng nữa. Thế gian này chìm vào trong biển lửa. Ta sẽ trả được món hận năm xưa cho Cố Kiệt Nhân. Chủ nhân năm ấy chết thảm như vậy, ta nhất định khiến bọn người khốn kiếp kia phải bồi táng cùng ngài. Ha ha ha."

https://thuviensach.vn

Hắc y nhân cười lớn một cái rồi phi thân biến mất.

***

Tư Hàn sau khi rời khỏi hẻm núi, bay đi khắp nơi hỏi người này người kia nhưng vẫn chưa ra được hướng về Vạn Trùng Sơn.

Hắn chán nản liền ghé xuống một quán rượu trong thành gọi thức ăn, sau đó lấy trong áo ra một túi ngân lượng nhỏ. Thứ này do trước khi rời khỏi Thiên Hoa sơn hắn đã trộm một miếng ngọc đeo trên người Lý Khởi Phong mang bán. Hiện tại cũng có thể cho hắn nhiều ngày ăn uống không lo không nghĩ.

"Tiểu nhị, cho ta một bình rượu và một đĩa thịt bò xào!"

"Có ngay khách quan!"

Quán rượu những ngày mưa nên khá vắng vẻ. Nhưng người ghé vào không phải dạng tốt lành gì. Đều là bọn yêu quái hoặc phường thảo khấu trộm đạo. Trên bàn lăm le giáo mác, ăn uống nhồm nhoàm, mặt mày bặm trợn.

"Nghe nói mấy ngày trước có người thấy Thanh long giáng thế."

Tư Hàn nghe đến hai từ 'Thanh long' thì lập tức dựng thẳng tai lắng nghe.

"Ở đâu?"

"Núi Thúc Lĩnh!"

"Không phải Vạn Trùng Sơn hay sao?"

"Có vẻ như kẻ trộm không còn ở Vạn Trùng Sơn nữa đi?"

https://thuviensach.vn

"Mưa không biết khi nào mới ngừng. Những nơi khác đại hồng thủy đi qua san bằng tất cả, nhà cửa cũng không còn... hiện tại bọn người kia chạy loạn khắp nơi. Thanh long đã đến núi Thúc lĩnh, chỉ e vạn vật ở đó sớm cũng sẽ hoang tàn..."

"Thanh long nhiều năm nay vẫn quy ẩn ở Thiên Hoa sơn, không ngờ khi ngài ấy trở lại thì kinh khủng như vậy!"

"Bọn trộm đạo chắc cũng không đơn thuần. Dám trộm đồ nhà của Thanh long, quả nhiên không sợ chết!"

"Ta còn nghe nói thái tử thiên giới đã đi cầu thượng thần Huyền Vũ, nhưng không biết kết quả ra sao..."

"Huyền Vũ thì sao chứ? Cơ bản Thanh long đứng đầu tứ thần, ai có thể khống chế được ngài ấy? Hầy, xem ra đại nạn này còn lâu mới đến hồi kết thúc!"

Xung quanh không ngớt lời bàn tán. Tư Hàn ngồi một bên lắng tai nghe. Sau khi bọn người kia rời đi, hắn cũng ăn xong phần cơm của mình. Khi trả tiền thì hỏi tiểu nhị một câu.

"Ngươi có biết núi Thúc Lĩnh nằm ở đâu hay không?"

Tiểu nhị nhìn nhìn Tư Hàn một cái, hận rèn sắt không thành thép.

"Khách quan, ngài không nghe bọn người kia vừa nói gì đó chứ? Thanh long đang ở Thúc Lĩnh, nếu ngài đến đó coi chừng không còn mạng trở về!"

Tư Hàn liền ngoắc ngoắc y một cái, giống như có chuyện cơ mật cần nói. Tiểu nhị thấy vậy cũng kề sát tai vào nghe.

"Ta chính là đi bắt Thanh long cho các người!"

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị nghe xong thì lùi ra trừng mắt nhìn Tư Hàn, hắn liền phá lên cười một cái.

"À há há há."

Tiểu nhị nghĩ mình bị hắn trêu đùa nên cũng cười phớ lớ với hắn.

"Ha ha. Ngài thật biết đùa!"

Hai bên nói qua nói lại mấy câu, sau đó tiểu nhị cũng thành thật chỉ đường cho hắn, còn khuyên giải hắn tốt nhất đừng đến núi Thúc Lĩnh. Tư Hàn sau khi ném cho y đỉnh bạc, chớp một con mắt tinh nghịch với y, nhặt một hạt đậu phộng ném lên kê miệng chụp lấy rồi nhanh chóng rời đi. Bộ dạng hết sức cà lơ phất phơ.

Tư Hàn đi hết ngày hôm đó thì cũng đến một thị trấn dưới chân núi Thúc Lĩnh. Hắn định sẽ đi tiếp nhưng hiện tại giông gió vô cùng lớn nên đành trốn vào một hẻm núi.

"Đói chết lão tử!"

Hắn vừa lẩm bẩm vừa tiến vào hang động, nhanh chóng đốt lên một đống lửa ngồi hong khô quần áo rồi lấy lương khô trong tay nải ra ăn.

Một lúc sau hắn nhìn ngoài trời sấm chớp đùng đùng mà giật mình mấy cái.

"Sư phụ, người thật sự đang tức giận lắm hay sao?"

Hắn đang vừa nhai vừa lẩm bẩm, bỗng nhiên cảm thấy có một dòng nước chầm chậm ấm nóng chảy từ trên đầu xuống gò má mình. Hắn vươn tay lên lau lau, khi lấy xuống thì ngón tay dính nhớp khó chịu.

"Máu? Con mẹ nó..."

https://thuviensach.vn

Hắn buông một tiếng chửi liền nhảy sang chỗ khác rồi ngẩng đầu nhìn lên. Bất giác 'bịch' một cái, một thân người rơi xuống ngay trước mặt hắn. Tư Hàn giật mình bật lùi về phía sau mấy bước.

Nhìn thấy thân thể trước mặt bất động hắn liền nhặt lấy khúc củi khều khều y.

"Ê..."

Chọt chọt mấy cái vẫn thấy y nằm bất động, hắn liền tiến đến lật y lại. Người này mặc giáp y vàng kim lóng lánh. Nhìn là biết con nhà danh gia vọng tộc. Gương mặt góc cạnh, ngũ quan vô anh tuấn, soái khí bức người. Thậm chí còn suýt nữa đẹp hơn sư phụ hắn. Nhưng trên người đầy rẫy vết thương, miệng còn đang chảy ra máu đen.

"Không phải chứ? Nặng vậy?"

Tư Hàn lắc lắc đầu.

"Ta cũng không phải Nhiếp Viễn, nên không thể chữa hết cho ngươi. Nhưng gặp trúng người tốt bụng lại đẹp trai như lão tử là ngươi may mắn rồi!"

Tư Hàn phủi phủi tay một cái rồi dùng chân khí đẩy vào người y. Bất giác hắn bị hất ngược về phía sau. Người kia vừa tỉnh lại còn trừng đôi mắt đầy tơ máu nhìn hắn.

"Không phải chứ? Là ta đang cứu ngươi đó đại ca!"

Người kia thì thào.

"Ngươi... là ai?"

Hắn không để ý đến hàn ý trong mắt người kia, liền tiến đến không nhanh không chậm túm lấy cổ tay y trói lại.

https://thuviensach.vn

"Nói ra ngươi cũng không biết. Hầy, ngoan ngoan chút, lão tử cứu ngươi xong còn phải ngủ. Mệt chết lão tử!"

Hắn vừa nói vừa nhanh chóng truyền vào cơ thể y một luồng chân hỏa. Bất giác như cảm thấy gì đó hắn khẽ nhíu mày nhìn y.

"Người này cũng luyện hỏa công hay sao?"

Nhưng Tư Hàn cũng không quan tâm lắm. Sau khi xong việc thì thả cổ tay y ra rồi nhanh chóng lót một ụ rơm, rồi kéo lấy người kia, cả hai nằm xuống ngủ bên cạnh nhau suốt đêm.

***

Sáng hôm sau, Tư Hàn thức dậy thì nhanh chóng gói ghém lên đường. Đang bước ra thì người kia liền hỏi.

"Ngươi định lên núi sao?"

"Phải!"

"Ngươi... có thể đưa ta đi cùng hay không?"

Tư Hàn nhìn thấy y một tay chống gậy, một tay ôm bụng, mặt mày xanh xao thì bỗng dưng có chút không đành lòng. Hắn gãi gãi đầu mấy cái.

"Trên núi sắp có bão lớn đó, ngươi đi được hay không?"

"Nên ta mới nhờ ngươi."

"Nha... ngươi lên đó làm cái gì? Bộ dạng này ta không thể cứu ngươi lần nữa đâu, linh lực ta rất yếu!"

"Không sao, trên đó có bằng hữu của ta!"

Tư Hàn nghe vậy thì đành bất đắc dĩ đến một bên dìu y.

https://thuviensach.vn

"Được rồi, ta mang ngươi theo. Nhưng sau đó có chuyện gì lão tử cũng không thể giúp ngươi được nữa!"

Hắn dìu y một đoạn, cảm thấy có chút khó khăn, cuối cùng khom lưng xuống cõng y lên làm y có chút giật mình. Người này ốm yếu như vậy, thấp hơn y cả cái đầu, hiện tại cõng mình làm y có chút ngoài ý muốn.

"Vũ Triệt!"

"Hả?"

"Ta tên là Vũ Triệt, năm nay mười sáu tuổi!"

Nghe thấy có người bằng tuổi mình Tư Hàn liền vô cùng cao hứng. Bình thường ở Thiên Hoa sơn hắn là người nhỏ nhất nên đôi lúc cũng cảm thấy có chút lạc lõng

"Nha... ta là Hứa Tư Hàn. Bằng tuổi với ngươi, huynh đệ!"

"Tư Hàn? Cái tên rất đẹp!"

"Ha ha. Lần đầu có người khen tên ta đẹp. Tên là do phụ thân đặt, ta nghe nói như vậy!"

Vũ Triệt nhíu mày một cái.

"Nghe nói?"

"Ta không có mẫu thân, lúc nhỏ phụ thân đã gửi ta lên núi học đạo, nên nhiều chuyện ta đã không còn nhớ!"

"Vậy sao?...Thật đáng tiếc! Tên của ta là do phụ thân cùng những người trong gia tộc bàn bạc rồi mới đặt. Mẫu thân thì vô cùng dịu dàng cũng đối xử với ta rất tốt. Ta còn có một tiểu muội muội, sắp đến lúc gả đi."

https://thuviensach.vn

"Nha... thật đông vui!"

Tư Hàn nói đến đó thì không nói nữa. Hắn đang suy nghĩ nếu như hắn có mẫu thân thì sẽ như thế nào? Mẫu thân sẽ để hắn đi xa từ nhỏ chứ? Hắn thật không biết. Bất quá dường như hắn cũng chưa từng nghĩ mình sẽ có mẫu thân. Cho nên hai từ này hơi xa lạ với hắn.

Sau một buổi trời đội mưa thì hai người cũng đến được núi Thúc Lĩnh. Xung quanh là rừng cây rậm rạp. Mưa lớn rào rào rơi trên đầu. Tư Hàn liền lấy một cái lá to rồi che trên đầu hai người, dìu Vũ Triệt từ từ xuyên qua rừng rậm.

"Vũ Triệt, tới nơi rồi, bằng hữu của ngươi ở đâu?"

Vũ Triệt liếc nhìn xung quanh một cái rồi lắc đầu.

"Ta cũng không biết... để ta gọi thử!"

Vũ Triệt bất giác vươn tay lên bắn một thứ gì đó giống pháo hoa lên trời. Tư Hàn nhìn liền có chút mê mẩn.

"Sao vậy?"

"Không gì. Sau này ta nhất định làm một cái như vậy để chơi. Mỗi lần gọi bọn Phong Chi uống rượu sẽ không tốn công nữa. Ha ha."

Vũ Triệt lắc lắc đầu mấy cái. Hai người bằng tuổi nhưng quả nhiên Hứa Tư Hàn còn rất trẻ con. Còn bản thân y từ nhỏ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, sớm những chuyện như vui chơi gì đó từ lâu đã không còn nghĩ đến.

"Rầm rầm!"

Bỗng dưng trên trời giáng xuống mấy đạo sấm chớp.

https://thuviensach.vn

"A!!!!!!!!"

"Vũ Triệt cẩn thận!"

Một luồng công lực cực mạnh từ trên trời đánh xuống làm cây cối đất đá xung quanh nổ tung. Tư Hàn bay qua ôm lấy Vũ Triệt lăn mấy vòng trên mặt đất rồi phi thân lên cao trốn thoát.

"Ầm ầm."

Sau lưng đất đá lật nhào. Cuồng phong nổi lên làm Tư Hàn hốt hoảng phi thật nhanh. Cả hai người va vào vách núi không còn chỗ trốn thoát.

Bất giác một luồng ánh sáng khủng khiếp từ trên trời trùm xuống. Tư Hàn nhắm nghiền mắt lật người một cái dùng thân che chắn cho Vũ Triệt. Hắn từ nhỏ chưa từng là anh hùng hảo hán gì, cũng chưa bao giờ nhận mình là người tốt. Nhưng mà trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh, bỗng dưng lại dùng thân thể che cho Vũ Triệt. Sau này nghĩ lại hắn cũng tự cảm thấy mình lúc đó nhất định điên rồi.

Tư Hàn nhắm nghiền mắt ôm chặt Vũ Triệt trong lòng, bất giác cái gì cũng không xảy ra. Hắn phát hiện mình vậy mà còn chưa chết.

Tư Hàn xoay đầu lại nhìn đông ngó tây, liền nhìn thấy Ngụy Trình đứng một bên trợn mắt nhìn mình. Xoay qua bên phải liền thấy Ngâm Tuyết mặt đen hơn than. Hắn liền nuốt khan một cái vặn eo xoay lại liền nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt lạnh lẽo không cảm xúc nhìn hắn.

Nhưng hắn có thể thấy y đang rất giận dữ, chân mày nhíu lại, mặt tràn đầy sát khí. Vậy ra từ nãy đến giờ hắn bị sư phụ đánh hay sao chứ? Tư Hàn khóe môi co rút mắt hơi giật giật.

"Tiểu Thất, qua đây!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết gọi một tiếng, trong giọng nói có chút rống, rõ ràng là đang tức hắn. Tư Hàn xoay đầu lại nhìn Vũ Triệt một cái.

"Sư phụ ta tới... họ không làm hại ngươi đâu huynh đệ!"

Hắn nói xong thì ôm lấy Vũ Triệt bay xuống, đặt y tựa vào gốc cây rồi lủi thủi cúi đầu đi qua chỗ Ngâm Tuyết. Từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

Bỗng dưng, Hoàng Thiên Ngạo gầm một tiếng, trong nháy mắt phất tay một đạo tiên lực vung ra đánh thẳng về hướng Vũ Triệt. Tư Hàn trợn mắt xoay đầu chưa kịp thì một chưởng lực khác xộc đến, va vào luồng tấn công của Hoàng Thiên Ngạo nổ tung. Ngâm Tuyết lập tức kéo Tư Hàn bay về hướng Hoàng Thiên Ngạo. Chân vừa chạm đất liền nghe thấy người vừa đánh với Hoàng Thiên Ngạo hiện tại đang chắn trước mặt Vũ Triệt lên tiếng.

"Đại ca, thủ hạ lưu tình!"

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày một cái.

"Huyền Vũ, tránh ra!"

Tư Hàn liền ngẩng đầu. Hóa ra đó chính là thượng thần Huyền Vũ trong truyền thuyết, cũng là huynh đệ kết nghĩa của Hoàng Thiên Ngạo.

"Hắn không phải là Chu Tước. Hắn là thái tử thiên giới Vũ Triệt!"

Tư Hàn kinh hãi nhìn Vũ Triệt. Gì chứ? Người đó là thái tử điện hạ của thiên giới hay sao? Gương mặt có phải rất giống với Chu Tước nên sư phụ nhìn lầm y? Còn nữa, không phải sư phụ từng rất thích Chu Tước hay sao? Vì cái gì nhìn thấy lại muốn giết?

https://thuviensach.vn

"Trong người hắn có linh khí của Chu Tước. Hắn đã giải phong ấn nguyên thần của Chu Tước rồi!"

"Đại ca, không phải nhiều năm nay huynh cũng từng hối hận hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác nhíu mày một cái. Nhìn thấy nét mặt sầu thảm của Huyền Vũ mà trong lòng không rõ tư vị gì. Sau đó nheo mắt nhìn hắn.

"Để Chu Tước hồi sinh... đệ nhất định sẽ hối hận!"

Dứt lời, y lập tức rời đi. Bọn người Ngâm Tuyết Ngụy Trình cũng vội vã bay theo. Tư Hàn vừa phóng theo bọn họ vừa ngoái đầu nhìn lại Vũ Triệt.

"Còn không mau đi?"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác gầm một tiếng rồi nắm lấy cổ tay Tư Hàn giật mạnh làm hắn ngã nhào vào ngực y. Hắn vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của Hoàng Thiên Ngạo thì khẽ chớp chớp mắt.

Hoàng Thiên Ngạo không nói không rằng trừng hắn một cái rồi cả bọn bay về Thiên Hoa sơn. Trên đường đi, bỗng dưng Hoàng Thiên Ngạo nói ngừng lại nên bọn họ ghé vào một hẻm núi.

"Để nó ở lại đây. Hai ngươi rời đi!"

"Dạ?"

Ngâm Tuyết hơi giật mình. Không lẽ hàn khí trong người đại thống lĩnh lại trỗi dậy rồi hay sao? Bất quá hắn không nói gì chỉ nhanh chóng cùng ngụy Trình rời khỏi.

Lúc này trong hang động nhỏ chỉ còn hai người bọn họ. Tư Hàn đứng sau lưng y cúi đầu, cả người cũng hơi co lại vì sợ. Không hiểu sao, hắn vẫn luôn sợ Hoàng Thiên Ngạo dù y không mắng gì hắn.

https://thuviensach.vn

"Qua đây!"

Tư Hàn nghe y gọi thì giật mình từ từ nê thân đi qua, đứng trước mặt y cúi đầu. Hai tay mân mê vạt áo nhăn lại thành một nhúm.

"A!"

Hoàng Thiên Ngạo bỗng nắm lấy cổ tay hắn kéo một cái làm hắn ngã nhào vào lồng ngực y. Hắn chỉnh chỉnh lại cái mông của mình cho ngồi thoải mái trên đùi y rồi lại cúi đầu.

"Ngươi vì sao đến đây?"

"Ta... ta nhớ sư phụ!"

Một câu như vậy khiến cho những lời muốn mắng trong lòng của Hoàng Thiên Ngạo cũng kiềm xuống. Là vì nhớ nên mới mạo hiểm rời khỏi Thiên Hoa sơn hay sao? Còn là đi trong trời mưa bão thế này?

Hoàng Thiên Ngạo khẽ thở ra một hơi, nhìn gương mặt đầy bụi bẩn, tóc mai tán loạn của hắn mà không rõ tư vị gì. Y vươn tay áo lau lau bụi bẩn trên mặt hắn. Nếu lúc nãy không nhận ra khí tức của hắn thì chiêu vừa rồi hạ thủ khẳng định đã làm hắn mất mạng rồi. Nghĩ đến đây Hoàng Thiên Ngạo càng thêm tức giận.

"Ngươi quen kẻ gọi là Vũ Triệt đó?"

"Không có!"

Tư Hàn thành thật nghiêm túc lắc đầu. Vừa rồi mình còn cứu kẻ mà sư phụ định giết, sư phụ sẽ không vì vậy mà ghét hắn chứ?

"Ta... mấy hôm trước tình cờ cứu được hắn. Hắn nói muốn lên núi tìm bằng hữu. Ta đi tìm sư phụ nên sẵn tiện mang hắn theo..."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng, âm trầm nhìn Tư Hàn.

"Mới quen mà có thể dùng mạng sống mình ra để bảo vệ hắn?"

"Cái đó... cái đó... ta cũng không biết! Nhưng mà lần sau ta sẽ không làm như vậy nữa!"

"Tư Hàn!"

Hoàng Thiên Ngạo gọi một tiếng Tư Hàn liền giật mình ngẩng đầu lên. Dường như từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu hắn nghe Hoàng Thiên Ngạo gọi mình như vậy.

"Ưm..."

Bất giác môi liền bị người kia bịt kín, hơi thở bị Hoàng Thiên Ngạo đoạt lấy.

"Ưm... sư phụ!"

Bị hôn bất ngờ nên hắn chỉ có thể kêu khẽ. Lần này không giống những lần trước, Hoàng Thiên Ngạo vừa hôn vừa cắn hắn. Giống như cố tình làm cho hắn đau. Nhưng hắn cũng không đẩy y ra, chỉ thản nhiên để y cắn mình. Một mùi máu tanh trong miệng xộc đến. Hoàng Thiên Ngạo cắn môi hắn đến bật máu, làm cánh tay hắn ôm cổ y khẽ siết chặt lại.

Sau khi cắn xong y liền nút hết phần máu tươi trên môi hắn nuốt vào rồi khẽ hôn lên chóp mũi hắn một cái.

"Sau này dù bất cứ là ai, ngươi cũng không được phép mang mạng mình ra đổi. Có hiểu không?"

"..."

"Hửm?"

https://thuviensach.vn

"...Dạ..."

Hai người ngồi bên đống lửa một lúc hong khô y phục. Tư Hàn liền chạy ra ngoài mang lấy lá cây gom vào trong động, sau đó dùng hỏa khí hơ khô làm thành cái giường êm êm cho bọn họ nằm.

"Sư phụ... giường... giường chuẩn bị xong rồi!"

Hắn vừa nói vừa chớp mắt mấy cái. Hắn nhớ đến hơn nửa tháng trước lúc bọn họ ôm nhau lăn lộn trên giường, đêm nay gặp lại có phải chính là 'tiểu biệt thắng tân hôn' hay không?

Hắn nghĩ nghĩ mà không khỏi nuốt xuống mấy cái, gò má vô thức cũng ửng hồng.

"Ừ."

Hoàng Thiên Ngạo đến giường rồi nằm xuống. Tư Hàn cũng rón rén nằm bên cạnh. Y liền vươn tay ôm lấy hắn kéo vào ngực. Hắn vòng tay ôm lấy eo y, chờ đợi nửa buổi không thấy động tĩnh gì. Ngẩng đầu lên liền thấy Hoàng Thiên Ngạo đã ngủ từ lúc nào, hơi thở phát ra đều đều. Bộ dạng vô cùng mệt mỏi, dường như đã rất lâu rồi y cũng không ngủ.

"Con mẹ nó... rồng ngủ gật đúng là không hiểu phong tình!"

Tư Hàn mắng đông chửi tây mấy cái, giận dỗi dụi dụi đầu vào ngực Hoàng Thiên Ngạo rồi cũng từ từ nhắm mắt lại.

Đêm đó ngoài trời đã ngừng mưa.

---------HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 15: Hẹn Hò

Sáng hôm sau mưa ngừng rơi, bão ngừng gào thét, chỉ còn lại đâu đây những cơn gió mát nhè nhẹ thoi đưa. Tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim chóc gọi nhau trong bụi rậm xa xa. Mặt trời ấm áp rọi xuống dòng suối lấp ánh ánh bạc, nơi nơi cỏ non xanh rì.

Trong động hai kẻ quấn quýt truyền cho nhau hơi ấm không rời. Tư Hàn từ trong mộng mị tỉnh dậy, đầu tiên hắn nghe thấy một âm thanh mãnh liệt bên tai, nheo nheo mắt mấy cái liền nhớ lại mình đang nằm trong ngực của Hoàng Thiên Ngạo. Vậy là cả đêm qua hai người đã ở bên nhau. Và đây là lần đầu tiên hắn thức dậy mà nhìn thấy y bên cạnh mình.

Bất giác, Tư Hàn cong khóe môi lên cười, gò má hồng hồng hơi ngẩng đầu giương đôi mắt đã cong thành vầng trăng khuyết mà ngắm nhìn người đang say ngủ bên cạnh, nhìn hắn lúc này có bao nhiêu si tình chứ? Hắn đã thích y, hiện tại càng ngắm nhìn người này càng cảm thấy yêu thích.

Hóa ra ấm áp chính là như vậy. Tư Hàn cảm thấy lòng đang mãnh liệt dâng lên cao trào xúc động. Hắn mê đắm ngắm nhìn gương mặt của Hoàng Thiên Ngạo lúc ngủ mà không khỏi cảm thấy y thật quá anh tuấn, có lẽ là người anh tuấn nhất mà Hứa Tư Hàn từng nhìn thấy.

Mày rậm đẹp như nét vẽ, mắt hai mí hẹp dài, sống mũi cao thẳng, hai phiến môi mỏng sậm màu. Đặc biệt lông mi vô cùng dày. Hắn nhớ mỗi lần mí mắt ấy mở ra, liền nhìn thấy tròng mắt hắc bạch phân minh, thăm thẳm tựa hồ nước mùa đông, băng lãnh lạnh nhạt.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhìn lên phía trên liền thấy hai chiếc sừng rồng của y, bỗng dưng nướu răng ngứa ngứa. Không hiểu sao nhìn thấy thứ đó, hắn liền có cảm giác muốn cắn thử xem nó mềm cứng thế nào.

Tư Hàn vô cùng tò mò, hai chiếc sừng giống như có thứ ma lực gì đấy khiến hắn không thể rời mắt. Bỗng dưng, hắn từ từ ngồi dậy, rồi cúi đầu xuống, chậm chậm, từng chút một.

"Ưm..."

Bất giác, Hoàng Thiên Ngạo từ trong mộng mị khẽ rên lên một tiếng rồi mở mắt ra, vậy mà lại nhìn thấy chiếc cằm Tư Hàn ngay trước mặt mình.

"Tiểu Thất!"

Sừng rồng chỉ còn cách hắn đúng một ngón tay, vì cái gì bắt hắn xuống chứ? Tư Hàn nghĩ nghĩ liền có chút không cam tâm, lần sau nhất định chờ y ngủ say, hắn sẽ cắn thử một cái xem mùi vị ra sao.

"Sư phụ..."

Tư Hàn từ từ nằm lại vào ngực y, ánh mắt còn ra vẻ tiếc hận, nướu vẫn còn có chút ngứa. Bỗng dưng hắn nắm lấy cổ tay Hoàng Thiên Ngạo rồi nhe răng cắn một cái, rất nhẹ nhưng cũng làm cho hắn phần nào cảm thấy thỏa mãn.

"Ngươi là cẩu hay sao? Thích cắn người như vậy?"

Hoàng Thiên Ngạo vừa hỏi vừa vỗ vỗ vào eo hắn mấy cái. Hắn vẫn như con chó nhỏ cắn bàn tay y không buông.

"Sư phụ, ta ngứa răng nha!"

Nghe một câu này bỗng dưng nhớ đến cảnh khi nãy, Hoàng Thiên Ngạo liền híp mắt một cái, không tự chủ liếc nhìn hàm răng của Tư Hàn, khẽ

https://thuviensach.vn

nhếch môi lên cười.

Y nhớ lúc nhỏ Tư Hàn đặc biệt bướng bỉnh, rất cố chấp với việc y đã nhổ mất hai cái răng của mình, nên rất nhiều lần hắn ở chỗ của y ăn vạ. Không ngờ lớn lên tính tình vẫn không chút thay đổi, rõ ràng là có hứng thú với sừng rồng trên đầu mình mà.

"Sư phụ!"

Tư Hàn sau khi cắn thì vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn của Hoàng Thiên Ngạo làm nũng, giọng đặc sệt âm mũi quyến rũ khác thường.

"Sư phụ và... và người có gương mặt giống Vũ Triệt..."

Hai từ Chu Tước hắn không muốn nói đến, vì bao nhiêu năm nay nó giống như cố kỵ của Thiên Hoa sơn, chưa từng có bất kỳ ai dám nhắc đến đại nhân vật đó. Hơn nữa Tư Hàn cũng không muốn nói đến hai từ này, dường như hắn có chút không vui.

"Người... thật sự giận dữ khi linh châu kia bị lấy cắp hay sao?"

Hắn không định hỏi, hắn sợ Hoàng Thiên Ngạo sẽ nổi giận, nhưng đây là điều hắn luôn thắc mắc. Giữ trong lòng liền cảm thấy nóng nảy không yên.

Thật sự thì trong lòng sư phụ người đó có bao nhiêu quan trọng chứ? Cho nên vừa nhìn thấy người giống Chu Tước thì trời liền ngừng mưa.

Nhắc đến chuyện ngừng mưa, Hứa Tư Hàn ngẩng đầu dậy nhìn nhìn ngoài trời. Quả nhiên trong sáng khác thường, thậm chí còn có chút nắng ấm len lỏi vào trong hang động.

Nhưng nếu đã yêu thích Chu Tước như vậy, vì cái gì còn muốn giết Vũ Triệt chứ? Hắn thật sự không hiểu.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn hỏi đến đó thì cũng không hỏi nữa, Hoàng Thiên Ngạo cũng không trả lời, bàn tay ôm ở eo hắn rời đi từ lúc nào. Tư Hàn thấy lòng mình đột nhiên ảo não.

Quả nhiên vẫn là hắn không nên nhắc đến Chu Tước mới phải, sư phụ lại không vui rồi!

"Dậy đi!"

Hoàng Thiên Ngạo vỗ vỗ lưng hắn mấy cái, Tư Hàn đành ngồi dậy, đầu tóc vẫn như hôm qua rối loạn thành một đoàn. Hắn ngồi đó liếc liếc Hoàng Thiên Ngạo chỉnh trang lại y phục của mình. Bỗng dưng Tư Hàn cảm thấy không khí có chút ngột ngạt liền đứng dậy rồi nhanh chân chạy ra ngoài.

Hắn nhìn bầu trời quang đãng, chim hót ríu rít, cá nhảy dưới bờ suối thì lòng càng trở nên cô đơn. Bất giác, hắn nghe có tiếng đạp cỏ đi đến, quay đầu lại thì nhìn thấy Ngâm Tuyết.

"Ngươi không sao chứ, tiểu tử?"

Y vừa nói vừa bắt lấy cổ tay của Tư Hàn lên kiểm tra tâm mạch.

"Ta không sao!"

Tư Hàn ủ rũ ngồi xuống bờ suối, nhàn rỗi nhặt mấy hòn đá lên ném xuống mặt nước.

"Ngươi có tâm sự?"

Tư Hàn lắc lắc đầu.

"Không có!"

"Còn nói không? Mặt ngươi rõ ràng đang hiện lên hai chữ thất bại kìa!"

https://thuviensach.vn

"Xùy!"

Tư Hàn bĩu môi một cái. Thật lâu sau hắn mới lên tiếng.

"Ngâm thúc thúc, thúc nói có phải Chu Tước rất quan trọng với sư phụ hay không?"

"Hửm, vì sao lại nói vậy?"

"Đừng nói lão tử cái gì cũng không biết. Hôm qua sau khi nhìn thấy Vũ Triệt thì rồng ngủ gật liền không còn tức giận nữa. Trời quang mây tạnh, thúc nói không phải hay sao?"

Ngâm Tuyết thở dài ra một hơi, cũng bắt chước Tư Hàn nhặt một hòn đá lên tay.

"Tiểu tử, ngươi nói thử xem nếu thúc ném cái này xuống dưới, thì nó sẽ như thế nào?"

"Đương nhiên sẽ chìm xuống!"

Hắn còn chưa dứt lời thì Ngâm Tuyết đã ném hòn đá xuống suối 'tủm' một cái đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

"Chuyện quá khứ cũng giống như vậy, cái gì đã ném đi rồi thì sẽ không còn nhìn thấy nữa. Trừ khi là ngươi cố tình lặn xuống tìm."

"..."

"Cho nên, cái gì đã yên thì hãy để nó lặng. Hiện tại trước mắt ngươi chính là dòng nước lặng lẽ, ngươi cũng không hề biết bên dưới vốn dĩ có bao nhiêu hòn đá, cơ bản ngươi chỉ nhìn thấy nước mà thôi. Biết chưa hắn đã là chuyện tốt, nếu đã không tốt, vậy hà cớ gì cứ cố lặn xuống tìm?"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết nói xong vỗ vỗ vai Tư Hàn mấy cái rồi đứng dậy rời đi. Phải rồi, Chu Tước nếu có quan hệ gì với sư phụ thì đó cũng là chuyện quá khứ không phải hay sao? Người bên cạnh sư phụ lúc này chính là hắn, vì cái gì hắn còn so đo với một kẻ đã chết chứ?

Bất giác, Tư Hàn cảm thấy đầu óc mình tuyệt nhiên thanh tĩnh. Hắn liền đứng dậy, rống miệng ra bờ suối hô to.

"Ha ha, ta đã hiểu rồi! Ta đã hiểu rồi. Ha ha."

Hắn cười một tràn rồi chạy vào hang động, từ phía sau bỗng nhào đến ôm lấy cổ Hoàng Thiên Ngạo làm y giật mình hơi ngã về phía trước.

"Sư phụ, ta thích sư phụ nhất!"

Hoàng Thiên Ngạo liền giữ lấy cánh tay của hắn trước ngực mình mà khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, đừng rộn!"

Hắn bật cười rồi khom người về phía trước hôn một cái thật kêu vào má Hoàng Thiên Ngạo, xong chạy lòng vòng quanh động không ngừng hò hét. Rõ ràng là sức sống mãnh liệt khác thường. Hoàng Thiên Ngạo nhìn khỉ con trước mặt mà không khỏi lắc đầu, rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ.

***

Lúc này, Huyền Vũ đang ngồi truyền nội lực cho Vũ Triệt. Hắn bị thương vô cùng nặng, trên người chi chít vết thương.

"Ngươi không sao chứ?"

Sau khi giúp hắn xong thì y khàn khàn giọng hỏi. Vũ Triệt tựa lưng vào vách đá, sắc mặt xanh xao, ánh mắt có chút rệu rã.

https://thuviensach.vn

"Ta không sao, đa tạ thượng thần đã cứu mạng!"

Mấy ngày trước, thiên đế Vũ Bình Nguyên lệnh cho Vũ Triệt đến cầu Huyền Vũ. Cho nên bọn họ đã ít nhiều nhận thức nhau. Lúc nhìn thấy Vũ Triệt, quả nhiên Huyền Vũ có chút choáng váng. Người này gương mặt giống hệt Chu Tước năm đó, nhưng có chút trưởng thành hơn. Có lẽ là do hắn lớn lên ở nhà thiên đế, cho nên đã phải trải qua huấn luyện khắc nghiệt. Năm đó Chu Tước hệt như ánh mặt trời mùa hè, rực rỡ như muốn đâm vào mắt y. Còn Vũ Triệt lại có chút âm trầm.

"Lần chia tay đó ta không nghĩ thượng thần sẽ đi tìm đại thống lĩnh."

Huyền Vũ liếc nhìn Vũ Triệt một cái. Vốn dĩ năm xưa lúc Chu Tước mất, Huyền Vũ cùng với Bạch Hổ đã thề sẽ không bao giờ trở lại phương Đông nữa. Cho nên dù Vũ Triệt thật giống Chu Tước, nhưng y vẫn dứt khoát từ chối. Chúng sinh gì đó y đã chán ngán rồi, Hoàng Thiên Ngạo nổi giận rồi từ từ cũng sẽ vơi bớt, nhưng còn nỗi hối hận năm xưa thì ai có thể bù đắp cho Huyền Vũ đây?

Huyền Vũ giương đôi mắt không chút vẩn đục nhìn ra bên ngoài. Ở hướng này trông y vô cùng đẹp mắt. Huyền Vũ trên người mặc một bộ y phục trắng tinh khôi, khoác áo choàng bằng lông thú cũng trắng tuyết. Mái tóc dài đen nhánh phủ phục trên áo choàng. Chân mày mỏng tựa nét vẽ, mắt phượng long lanh, mũi nhỏ cao thẳng, môi mỏng hồng nhạt khép lại, tạo nên nét nhàn nhạt thanh lãnh nhưng lại xinh đẹp khác thường. Dáng người rất gầy lại ẩn chứa sức mạnh vô biên. Đôi tay mềm mại với từng đốt thon dài đặt trên cổ tay Vũ Triệt khẽ rời đi.

Huyền Vũ từ từ đứng dậy đến bên cửa động nhìn ra bên ngoài.

"Ta đã rất nhiều năm không trở về phương Đông... cũng không biết hiện tại khí trời có chút lạnh lẽo, lòng người cũng ấm lạnh thất thường."

https://thuviensach.vn

Nhìn bóng dáng cô độc của Huyền Vũ, bất giác Vũ Triệt đứng dậy từ từ bước đến sau lưng y. Vũ Triệt đặc biệt cao lớn, nên nhìn từ phía sau giống như hắn đang ôm y vào trong ngực.

"Không phải ngài đã trở về rồi hay sao?"

Nghe giọng nói khàn khàn ngay bên tai mình, bỗng dưng Huyền Vũ có một chút mạc danh kỳ diệu. Người này ngay cả giọng nói cũng vô cùng giống Chu Tước, y lại kiềm xuống tiếng thở dài.

"Phải, đến lúc cũng phải trở về rồi!"

Hai người bọn họ nhìn ra thảm cỏ xanh mướt ngoài kia.

"Sau hủy diệt chính là hồi sinh, tưởng rằng trải qua đại hồng thủy thì cây cối cũng chết, nhưng mà không có. Ngược lại có một số thứ càng trở nên tươi tốt hơn."

Vũ Triệt khàn khàn giọng nhìn mái tóc đen tuyền với vài sợi mềm mại bay bay trước mặt, bỗng dưng hắn có cảm giác muốn chạm vào.

"Ai đã làm ngươi bị thương?"

Nói một vòng cuối cùng Huyền Vũ mới nhắc đến chuyện này.

"Sau khi từ biệt ngài, ta đi hai ngày thì liền bị một đám người tấn công. Cũng không biết là ai nhưng bọn họ vô cùng mạnh. Sau khi ta tỉnh dậy thì tìm cách trốn thoát rồi đi tìm đại thống lĩnh."

"Ngươi không sợ hắn sẽ giết ngươi hay sao?"

"Ta có từng nghe nói mình trông rất giống Chu Tước, chỉ là không ngờ..."

"Không phải!"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt khẽ nhíu mày một cái.

"Ngài nói sao?"

"Không phải rất giống, mà đó chính là ngươi!"

Bất quá câu nói này Huyền Vũ không nói ra, y chỉ âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Lúc Vũ Triệt vừa xuất hiện ở núi Thúc Lĩnh thì y đã biết. Khí tức thuộc riêng về Chu Tước đã hiện rõ trên người này. Có thể đúng như lời Hoàng Thiên Ngạo nói, linh châu đã giải được phong ấn, và một kẻ nào đó khảm nó vào người Vũ Triệt.

Như vậy, Vũ Triệt thật ra chính là kiếp sau của Chu Tước, cho nên bọn người kia mới đoạt ngọc để giải phóng ký ức cho Chu Tước. Không sớm thì muộn, Vũ Triệt cũng sẽ nhớ về những chuyện của kiếp trước, nhưng mà Huyền Vũ chỉ mong là thời khắc ấy đến muộn một chút mà thôi.

Không nghe Huyền Vũ trả lời, Vũ Triệt cũng không hỏi nữa. Hai người lẳng lặng đứng yên bên nhau nhìn ngắm vạn vật đang sinh sôi bên ngoài.

***

Trải qua một ngày thì Hoàng Thiên Ngạo cùng Tư Hàn cũng đã về gần đến Thiên Hoa sơn. Đến một thành nọ, bỗng dưng Tư Hàn níu tay Hoàng Thiên Ngạo lại khiến y xoay đầu nhìn hắn.

"Sư phụ... có thể vài ngày nữa hắn về có được hay không?"

"Vì sao?"

"Ta... ta còn chưa có muốn về."

https://thuviensach.vn

Hắn nói nói xong thì khẽ liếc qua nhìn Ngâm Tuyết, nhưng y làm như không thấy ánh mắt cầu tình của Tư Hàn, tằng hắng một cái rồi xoay qua Ngụy Trình chỉ đông chỉ tây với hắn. Tư Hàn dậm chân một cái rồi cúi đầu trước mặt Hoàng Thiên Ngạo.

Thật ra hắn đang sợ, nếu quay về biết đâu mấy người của công chúa gì đó đã đến thì sao chứ? Hắn về đến lập tức phải trở vào hang động, hắn còn không biết những ngày mình rời khỏi liệu Bạch Nghiên có biết hay không, nếu biết hắn trở về nhất định sẽ bị mắng nhiếc. Cho nên những ngày tháng mật ngọt vừa rồi liệu có còn xảy ra hay không chứ?

"Ngâm Tuyết, ngươi tìm nơi nào đó chúng ta ở lại một đêm."

Ngâm Tuyết nhất thời kinh ngạc há hốc mồm. Đại thống lĩnh bị bệnh rồi hay sao? Khi không lại chiều theo ý tiểu phụng hoàng chứ? Mà không đúng, không phải cần nhanh chóng trở về hay sao? Công chúa chắc cũng đến rồi đi? Đại thống lĩnh trở về rảnh rỗi nhưng Ngâm Tuyết thì không có. Bao nhiêu chuyện chờ y giải quyết. Nếu muộn một chút việc chồng thêm việc. Ngâm Tuyết thật vô cùng uể oải.

Ngụy Trình nhìn thấy hình dạng mất mặt của Ngâm Tuyết thì dùng tay đẩy cái cằm y, thành công khép lại miệng cho Ngâm Tuyết. Y bực mình trừng mắt nhìn Ngụy Trình một cái, bất quá hắn cũng không để ý đến y.

"Dạ, đại thống lĩnh!"

Dứt lời, y còn không quên trừng Tư Hàn, bất quá Tư Hàn nghe Hoàng Thiên Ngạo nói như vậy thì mặt liền hớn hở, cũng xem nhẹ kháng nghị của y. Phản rồi, phản hết rồi, trở về lần này y nhất định trừng trị hai đồ đệ này một lần cho bỏ tức.

Ngâm Tuyết và Ngụy Trình nhanh chóng bay đi tìm khách điếm, thu xếp chỗ ăn ngủ tối nay của bốn người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Lúc này chỉ còn Tư Hàn cùng Hoàng Thiên Ngạo đi cạnh nhau. Đi ngoài đường lớn, nên Hoàng Thiên Ngạo trùm áo choàng kín che đi cặp sừng trên đầu mình, tránh cho những người ở đây khiếp sợ.

Nhân gian quả nhiên tươi đẹp. Cơn đại hồng thủy vừa rồi dường như chưa đi ngang qua đây, cho nên trong thành sầm uất náo nhiệt. Trên đường đi có rất nhiều người bày quầy bán hàng ngoài đường. Đủ thứ bánh ngọt kẹo thơm, hàng quán cùng với trang sức tinh xảo.

"Kẹo hồ lô ngào đường đây. Hai đồng một xâu. Kẹo hồ lô ngọt thơm đây! Ai mua kẹo hồ lô không?"

Tư Hàn nghe tiếng rao thì quay đầu lại nhìn. Thấy những xâu hồ lô đỏ tươi, trên mặt còn có nước đường vàng rượm, hắn vừa nhìn liền chảy nước miếng, lập tức chạy qua lấy ngân lượng trong túi ra giơ trước mặt người bán.

"Bán cho ta hai xâu!"

Sau đó chạy về phía Hoàng Thiên Ngạo, chìa một xâu đến trước mặt y.

"Sư phụ, ăn đi!"

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thanh kẹo trước mặt bất giác khóe môi giật giật. Y bình thường không thích những thứ ngọt lịm như thế này. Có một chút ghét bỏ.

Tư Hàn thấy y đứng nửa ngày không nhúc nhích, xoay đầu nhìn ngó xung quanh một cái, thấy không ai để ý, hắn liền cắn lấy một viên hồ lô rồi kéo lấy áo choàng Hoàng Thiên Ngạo lên, không vết tích dùng miệng đút cho y làm Hoàng Thiên Ngạo thất thần.

Sau đó Tư Hàn rất nhanh liền rời ra, còn nhe răng kiểu như trêu chọc thành công thiếu nữ nhà lành mà sảng khoái cười một ha hả.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ ngon không?"

Hoàng Thiên Ngạo chân mày giật giật, nhíu lại thành hàng.

"Hồ nháo!"

"Ha ha. Ta muốn hẹn hò với sư phụ. Ở đây không ai biết chúng ta cả, sư phụ đi theo ta!"

Dứt lời, hắn đan tay mình vào lòng bàn tay y rồi kéo đi dạo phố. Xung quanh sinh khí tràn đầy, được nắm tay người mình yêu đi ngoài đường thế này khiến hắn cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Hoàng Thiên Ngạo chầm chậm sánh vai cùng Tư Hàn, sau đó hắn kéo y đến một quầy hàng trang sức. Tư Hàn nhìn ngó một lúc rồi chỉ vào hai chiếc vòng có khắc hình chú thỏ bằng ngọc bích, lấy trong túi ra hai mươi đồng nhưng không trả cho chủ quầy mà lại nhét vào lòng bàn tay Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư phụ, mua tặng ta được không?"

Hoàng Thiên Ngạo nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Tư Hàn bất giác không rõ tư vị gì. Y xưa nay chưa từng dùng đến ngân lượng, trong người cũng không có thứ giống như vậy, nên có chút miễn cưỡng cầm hai mươi đồng trên tay đưa cho chủ quầy, sau đó nhận về hai chiếc vòng đưa đến trước mặt Tư Hàn.

"Sư phụ, hai cái này chúng ta mỗi người một chiếc. Sư phụ sau này nhất định phải mang nó bên người. Chỉ có mười đồng, rất dễ vỡ, sư phụ cẩn thận một chút!"

Nói xong, Tư Hàn liền đeo vào cổ tay mình rồi nắm lấy tay Hoàng Thiên Ngạo đeo lên.

https://thuviensach.vn

Ban đầu hắn định mua ngọc bội, nhưng hắn sợ Hoàng Thiên Ngạo không muốn. Thứ này khoa trương như vậy nếu để ai nhìn thấy sẽ không tiện lắm. Cho nên tránh để y từ chối thì hắn liền mua cặp vòng. Hoàng Thiên Ngạo bình thường mặc y phục phủ qua tay, hiếm khi y để lộ cổ tay. Cho nên trừ khi nhìn kỹ thì mới phát hiện ra.

Sau khi đeo vào cho Hoàng Thiên Ngạo thì hắn lại nắm lấy tay y từ từ đi dạo.

"Tiểu Thất!"

Bất giác, Tư Hàn nghe tiếng gọi í ới từ xa, quay đầu lại vậy mà nhìn thấy Kiếm Phong Chi. Mặt y lúc này đen hơn than, đầu tóc cùng y phục có chút xộc xệch, dưới mắt là quầng thâm đen, rõ ràng là đã nhiều đêm không ngủ.

"Đại... đại sư huynh!"

Kiếm Phong Chi chạy đến, nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo liền giật mình một cái. Nãy giờ y chỉ để ý một mình Tư Hàn, suýt nữa đã ăn nói thiếu kiềm chế trước mặt sư phụ rồi. Y lập tức chạy đến ôm tay thành quyền cúi đầu với Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư... sư phụ!"

"Ừ."

Sau khi chào hỏi xong xuôi thì lập tức lôi kéo Tư Hàn sang một bên, còn dùng ngón tay trỏ di di vào trán hắn mấy cái.

"Ngươi... con mẹ nó dám bỏ nhà đi, làm ta đi tìm ngươi đến sắp chết. Ngươi... đúng là cái thứ trời đánh!"

Tư Hàn liền nhe răng cười, nháy mắt trái một cái.

"Sư huynh, huynh nói bậy nha!"

https://thuviensach.vn

"Cái gì?"

"Huynh đã phạm vào điều cấm thứ hai mươi tám của Thiên Hoa sơn."

Kiếm Phong Chi tức đến muốn nổ phổi. Mấy ngày qua còn sợ hắn bị người ta ăn hiếp, nhịn đói nhịn khát ở ngoài đường. Hiện tại còn sức chọc mình. Xem ra hắn đã sống rất tốt!

"Ngươi... ngươi..."

"Ha ha."

Tư Hàn phá lên cười một cái, thấy mặt Kiếm Phong Chi vô cùng tiều tụy thì không khỏi cảm thấy xúc động, cũng không muốn chọc y nữa.

"Đại sư huynh, ta xin lỗi... nhưng ta tìm được sư phụ rồi!"

"Hừ."

"Phong Chi?"

Bất giác, Ngâm Tuyết cùng Ngụy Trình cũng vừa về đến, nhìn thấy Kiếm Phong Chi thì ai nấy đều giật mình, riêng Ngụy Trình thì ánh mắt bỗng dưng có chút trầm xuống.

"Ngươi sao lại đến đây?"

"Ngâm thúc, còn không phải tại tiểu tử thối kia hay sao chứ?"

"Ha ha, đừng nóng. Được rồi, chúng ta đến khách điếm đi. Ngày mai sẽ trở về Thiên Hoa sơn."

"Vì sao ngay lập tức không trở về?"

"Là lệnh của sư phụ ngươi."

https://thuviensach.vn

"Ờ."

Kiếm Phong Chi bất đắc dĩ ờ một tiếng. Nơi này có cái gì mà ở lại chứ? Trở về nhà không phải tốt hơn hay sao?

Sau đó bọn họ nhanh chóng đến khách điếm. Chỉ là khi nãy Ngâm Tuyết thuê ba phòng, hiện tại thêm Kiếm Phong Chi nên định đặt thêm một phòng nữa.

"Khách quan, xin lỗi đã hết phòng rồi!"

"Vậy..."

"Không sao, ta và Phong Chi sẽ ở cùng một phòng."

Ngâm Tuyết liền không dấu vết liếc mắt nhìn Ngụy Trình, đổi lại chỉ là ánh mắt nhàn nhạt của hắn.

Ngâm Tuyết tằng hắng một cái, vậy cũng không sao, miễn y có thể thoải mái ngủ một phòng là được. Còn tiểu phụng hoàng đương nhiên sẽ ngủ cùng đại thống lĩnh. Khi nãy Hoàng Thiên Ngạo cũng có nói rồi, chắc là lại lợi dụng tiểu yêu quái cái gì đây. Ngâm Tuyết âm thầm chém giết trong lòng bất quá y không nói ra, việc của chủ nhân cũng không đến lượt y quản.

***

Đêm hôm đó sau khi ăn uống xong xuôi, ai trở về phòng ấy. Lúc này Kiếm Phong Chi đang ngâm mình trong thùng tắm. Mấy ngày rồi y cũng chưa từng trải qua thoải mái như vậy. Hiện tại ở cạnh Ngụy Trình y càng cảm thấy an tâm, cho nên vừa ngâm nước nóng vừa ngủ quên lúc nào không hay.

Ngụy Trình ngồi uống trà trên bàn, nãy giờ hắn vẫn một bên lắng nghe tiếng vốc nước của Phong Chi mà không khỏi nuốt khan mấy cái. Hiện tại

https://thuviensach.vn

thấy Kiếm Phong Chi tắm lâu rồi vẫn chưa trở ra, hắn gọi một tiếng.

"Phong Chi!"

Không ai trả lời hắn.

"Ngủ rồi sao?"

Ngụy Trình liền đứng dậy đến trước tấm rèm trắng định kéo lên, nhưng bất giác tay có chút ngừng lại ở không trung. Sau đó dứt khoát kéo lên. Hiện ra trước mắt chính là Kiếm Phong Chi nhắm nghiền mắt tựa đầu váo vách nhà ngủ say. Lồng ngực trắng nõn khẽ phập phồng lên xuống. Hai khỏa hồng anh hồng hồng nhấp nhô loang loáng ánh nước. Bất giác Ngụy Trình cảm thấy tim mình đập có chút mãnh liệt.

Hắn từ từ bước đến gần gọi một tiếng nữa.

"Phong Chi."

Nhưng người trong thùng tắm vẫn không chút động tĩnh. Tóc mai dính bên gò má mềm mại, nước từng giọt chảy từ trán xuống cằm.

Ngụy Trình đến bên cạnh, hơi thở gần gũi, hai gương mặt chỉ còn cách nhau một ngón tay. Khí tức của người này, mùi hương của cơ thể người này hắn đã mê luyến rất nhiều năm. Đáng tiếc, Kiếm Phong Chi tính tính có chút cứng ngắt, nên hắn chưa có cách thổ lộ tâm tình với tên đầu gỗ này. Hiện tại lại ở gần nhau như vậy hắn thật cũng rất khâm phục định lực của mình rồi.

Ngụy Trình bất giác cúi đầu hôn một cái rất nhẹ vào môi Phong Chi sau đó tách ra. Bờ môi quả nhiên mềm mại còn hơn tưởng tượng của hắn.

"Ưm..."

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi bị đụng chạm làm cho giật mình, mờ mịt mở mắt ra liền nhìn thấy Ngụy Trình đang đứng nhìn mình.

"Lục sư đệ?"

"Ngươi ngủ quên!"

"A."

Phong Chi lắc lắc đầu mấy cái.

"Ta buồn ngủ quá. Đưa giùm ta y phục!"

Nhìn bộ dạng lười biếng của y, hắn càng cảm thấy cơ thể mình có chút nóng.

Kiếm Phong Chi vừa nhận xong y phục thì đứng lên bước ra khỏi thùng tắm, thân thể không mảnh vải che thân của y phô bày không sót một chỗ nào trước mặt Ngụy Trình. Ánh mắt hắn liền trầm xuống, mặt có chút đỏ. Nhưng Phong Chi một chút cũng không để ý, y lấy khăn lau khô nước trên cơ thể rồi lười biếng chậm rì rì mặc quần áo vào. Sau đó trèo lên giường nằm sấp xuống, một chút ý tứ đều không có.

Đều là nam nhân, Kiếm Phong Chi chưa từng để ý đến mấy chuyện như thế này. Cho nên việc người khác nhìn thấy da thịt thì y không có ngại, trừ khi đó là cô nương.

Vừa phóng lên giường y liền nhắm mắt lại nhập mộng, Ngụy Trình cũng thổi tắt đèn rồi vén chăn nằm xuống bên cạnh Phong Chi, trong đêm giương đôi mắt thanh tĩnh nhìn người đang thở đều đều bên cạnh mà không rõ tư vị gì.

Lúc này ở phòng Tư Hàn cùng Hoàng Thiên Ngạo cũng đang chuẩn bị tắm rửa.

https://thuviensach.vn

---------HẾT CHƯƠNG----------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 16: Tình Nồng Ý Mật (H+)

Người của khách điếm mang vào một thùng tắm đặt trong mành trướng. Hoàng Thiên Ngạo đang ngồi trên ghế nhắm mắt điều khí, mấy ngày nay trong người y hàn khí tán loạn, cảm thấy có chút khó chịu.

Tư Hàn nhìn thùng tắm nhỏ nước nóng bốc hơi nghi ngút, bên ngoài ánh trăng một mảnh treo cao, bất giác hắn nhớ đến hồ nước ở Thiên Hoa sơn. Tư Hàn nghĩ nghĩ, ngày mai bọn họ đã phải trở về, hắn liền cảm thấy có chút tiếc nuối. Sau này sẽ không có nhiều cơ hội ở bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo như thế này nữa, lòng bỗng dưng bứt rứt không yên.

"Sư phụ."

Tư Hàn đến gần nhìn Hoàng Thiên Ngạo, gọi khẽ một tiếng. Hoàng Thiên Ngạo không mở mắt chỉ nhàn nhạt trả lời hắn.

"Ừ."

Tư Hàn nghe y trả thì liền lập tức chạy đến quỳ gối bên cạnh y, cằm tựa trên đùi y, hai tay vòng qua ôm eo y, giương đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư phụ, lúc chiều ta nhìn thấy gần đây có một hồ nước rất đẹp, hay là chúng ta ra đó tắm rửa đi. Ở đây... ở đây có chút chật hẹp."

Hoàng Thiên Ngạo mở mắt ra, đôi mắt lạnh lẽo như hồ thu. Tư Hàn bất giác cảm thấy cả tâm hồn mình dường như bị thu hút vào ánh mắt sâu không đáy ấy. Nhìn bao lâu cũng không thấy chán.

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Tư Hàn vừa nghe Hoàng Thiên Ngạo nói xong thì lập tức reo lên như một đứa trẻ lần đầu được đi chơi.

"Oa... ta thích lắm, thích lắm!"

Dứt lời, hắn vùi mặt vào y phục của Hoàng Thiên Ngạo dụi dụi mấy cái rồi đứng bật dậy ôm lấy cổ y, cằm vùi vào gáy y hít hà mùi hương nhàn nhạt thuộc về riêng của nam nhân này. Xong, cằm tựa trên vai y nỉ non.

"Chúng ta đi thôi, sư phụ, ta đợi không nổi nữa!"

"Ngươi là trẻ con hay sao?"

"Ta không phải trẻ con, mà là sư phụ đã già!"

"..."

"Bất quá, ta rất rất rất thích sư phụ!"

Dứt lời, hắn đánh chụt một cái vào má y rồi lại nhe răng ra cười. Hoàng Thiên Ngạo khẽ lắc lắc đầu, vươn tay gõ vào cái trán trơn bóng của hắn rồi đứng lên. Một tay ôm lấy eo hắn, nhoáng một cái đã bay ra khỏi cửa sổ.

Tư Hàn không sử dụng tiên lực, toàn thân như không xương dựa trên người Hoàng Thiên Ngạo. Hai tay ôm lấy ngực y nhắm mắt lại cảm nhận gió mát đang thổi tung mái tóc mình. Dưới chân bọn họ là trường thành rộng lớn, từng ngọn đèn vàng đỏ nhấp nháy trong đêm. Bên dưới là những ngôi nhà gỗ cao thấp xen nhau, trong đêm vô cùng kỳ ảo.

Hoàng Thiên Ngạo phất tay vài cái, bọn họ đã bay đến một hồ nước lớn. Hình bóng hai người phiêu dật in trên mặt hồ xanh biếc. Hoàng Thiên Ngạo mặc y phục vàng trắng, Tư Hàn hắc bào quấn vào nhau phiêu phiêu trong gió. Xung quanh là rừng đào tám dặm, trong đêm trăng hoa bùng nở, cánh

https://thuviensach.vn

hoa theo gió thành luồng rơi xuống mặt hồ, hương thơm nhàn nhạt làm nô nức lòng người.

Hoàng Thiên Ngạo bay xuống một mỏm đá giữa lòng hồ. Tư Hàn lập tức rời vòng tay khỏi y rồi hứng thú cởi giày và áo ngoài, sau đó nhảy xuống hồ sải tay bơi bơi. Nước mát làm hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái, tự do tự tại.

"Sư phụ, người mau xuống đây!"

Hắn vừa nói vừa vẫy vẫy tay với Hoàng Thiên Ngạo, nhưng y vẫn đứng yên ở đó giương đôi mắt thanh lãnh nhìn ra cảnh vật ma mị trong đêm. Bất giác, Hứa Tư Hàn vươn tay té nước lên người Hoàng Thiên Ngạo. Y liền xoay đầu nhìn hắn đang cười khanh khách. Bỗng dưng, y nhếch khóe môi lên một cái rồi như hơi sương biến mất vào không khí.

"Sư phụ!"

Tư Hàn không nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo nữa thì liền giật mình, bơi đến mỏm đá nhìn quanh.

"Sư phụ, sư phụ. A!"

Bỗng dưng, cổ hắn buốt lên một cái. Thì ra Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, tay ôm lấy eo hắn, còn cắn vào cổ hắn. Tư Hàn liền xoay đầu lại.

"Sư phụ... ưm..."

Hoàng Thiên Ngạo liền hôn lên phiến môi mềm mại của hắn, hai người ôm nhau quấn quýt dưới dòng nước.

"Sư phụ..."

https://thuviensach.vn

Môi lưỡi giao triền hồi lâu, giữa những kẻ hở chính là tiếng than vụn vặt của Tư Hàn. Hai tay hắn ở trên cổ y siết chặt, hơi ghì y xuống để có thể gần gũi mình hơn một chút nữa.

Hoàng Thiên Ngạo bất giác ôm mông Tư Hàn lên, hai chân hắn lập tức bám vào hông y, y từ từ bơi ra xa khỏi mỏm đá. Y luồn lưỡi vào trong quấn lấy lưỡi hắn nút vào. Từng chút từng chút một cảm nhận tư vị tươi trẻ hừng hực sức sống của đứa trẻ này.

Không biết từ lúc nào vạt áo hắn đã bị mở tung, liền lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Hoàng Thiên Ngạo lập tức cúi đầu cắn vào một cái.

"Ưm... sư phụ..."

Hắn ngẩng đầu vì động tình mà rên rỉ, môi vì bị mút khi nãy mà sưng mọng hồng hồng, còn ướt ướt nước miếng của y, ánh trăng đêm rọi lên một mảnh bóng loáng. Mái tóc hắn từ lúc nào đã tuột khỏi dây cột, hiện tại thả dài trôi trong dòng nước tựa như thứ tảo biển mềm mại. Nhìn Tư Hàn lúc này có bao nhiêu xinh đẹp và liêu nhân. Y cắn vào yết hầu hắn rồi khẽ mút mát.

Bàn tay hắn từ lúc nào cũng cởi bỏ thắt lưng y, bạo gan luồn tay vào bờ ngực săn chắc rộng lớn của y xoa xoa mấy cái.

"Tiểu Thất!"

Bất giác trong cơn thất loạn bất tao, Hoàng Thiên Ngạo khàn giọng gọi một câu.

"Ngươi sẽ không hối hận chứ?"

Tư Hàn mở ra đôi mắt đã sủng ướt vì ý loạn tình mê của mình nhìn sâu vào đôi mắt vẫn trầm tĩnh như thường ngày của Hoàng Thiên Ngạo, đột nhiên hắn giống như vừa nhìn thấy một cái gì đó hơi trăn trở ở y.

https://thuviensach.vn

"Vì sao phải hối hận?"

Hoàng Thiên Ngạo vẫn nhìn hắn, bàn tay to khẽ chạm vào gò má hắn dịu dàng vuốt ve. Trong đáy mắt dâng lên một tầng nhu tình hiếm thấy. Tư Hàn cẩn thận nhìn kỹ, trong đó còn có một chút chua xót khó nói, là y đang lo lắng cho mình hay sao?

"Ngươi chưa từng bước chân ra ngoài, cũng không biết thế gian vốn dĩ còn rất nhiều thứ mình chưa biết, còn rất nhiều nam thanh nữ tú để ngươi có thể yêu thương... ở bên cạnh ta, mãi mãi ngươi cũng sẽ không được gì!"

Đây là lời nói dài nhất mà Tư Hàn từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên chính tai nghe được từ Hoàng Thiên Ngạo. Là y đang lo lắng cho mình! Nhưng hắn đến với y không phải chỉ là một phút bốc đồng hay nông nỗi, mà y chính là chấp niệm của hắn, chính là ánh trăng trong lòng hắn.

"Chỉ cần có được sư phụ, thế gian bất luận thế nào ta cũng không để tâm đến. Chỉ cần được ở bên cạnh sư phụ, ta mãi mãi cái gì cũng không hối hận."

Dứt lời, hắn thành kính hôn lên môi y một cái rồi rời ra.

"Ta từ nhỏ đã luôn để ý người, lúc lớn lên ta yêu thích người. Ta từ trước đến nay tình cảm đều rạch ròi, cái gì cũng có thể phân rõ. Yêu chính là yêu. Ta tuyệt nhiên không phải chỉ là ham muốn hay tò mò nhất thời. Ta mấy năm nay đều tìm cách để người chú ý đến ta, chẳng lẽ người đến bây giờ còn chưa hiểu được tâm ý của ta hay sao chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo buông xuống một tiếng thở dài. Đứa trẻ này đã nói không hối hận, vậy y vì cái gì còn lo trước lo sau chứ? Để hắn mấy năm nay chịu nhiều tổn thương như vậy. Chuyện thiên kiếp gì đó từ từ nghĩ cách đối phó không phải là được hay sao? Dù gì cũng còn gần hai năm nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo nhìn sâu vào đôi mắt trong đêm bị ánh trăng dưới đáy hồ soi lên làm cho sáng lấp lánh của Tư Hàn. Y vươn tay vuốt ve mi tâm hắn, miết vào đôi chân mày đẹp tựa nét vẽ, chạm lên đôi mắt tràn đầy sức sống của hắn. Tư Hàn liền nghiêng mặt áp má mình vào lòng bàn tay Hoàng Thiên Ngạo dụi dụi mấy cái.

"Ta yêu sư phụ, thật sự rất yêu sư phụ. Phải nói những lời này ta cũng đã dùng hết sức lực cuối cùng của mình rồi. Xin sư phụ đừng chối bỏ ta nữa..."

Trong đêm, lời tỏ tình vụn vặt và tiếng côn trùng kêu rả rích cùng gió nhẹ tạo thành một bản hòa ca êm tai nhất mà Hoàng Thiên Ngạo từng nghe thấy. Y bất giác vun tay một cái, nước xoáy mạnh rồi dựng lên thành cột nước cao ngất bao quanh hai người bọn họ. Xung quanh tuyệt nhiên không còn bất cứ thứ gì có thể chi phối bọn họ được nữa, cũng không ai có thể nhìn thấy cảnh hai người đang triền miên bên trong thác nước. Chỉ có ánh trăng treo cao một mảnh rọi ánh sáng trắng vào bên trong.

Lúc này cả hai toàn thân lõa thể, Hoàng Thiên Ngạo hôn lên thân thể xích lõa trắng nõn của Tư Hàn. Tư Hàn hai chân mở rộng bám chặt vào bên hông y khẽ đưa đẩy hút sâu cự vật to lớn khủng khiếp đang phình trướng bên trong thân thể hắn.

"Ưm... sư phụ."

Tư Hàn nhíu mày thành hàng, tóc mai dính chặt vào gò má không biết là mồ hôi hay là do nước. Hắn răng nanh cắn chặt vào vai Hoàng Thiên Ngạo đến chảy ra chút máu.

Hắn đau quá, đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy đau đến như vậy. Roi tiên gì đó của Bạch Nghiên cũng không bằng. Cả cơ thể giống như muốn nứt ra, nơi cúc huyệt dường như đã chảy máu rồi. Hắn không biết, nhưng vì người mình yêu đang rong ruổi trong thân thể mình, hắn tình nguyện chịu đau.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo khẽ đung đưa thắt lưng, chầm chậm thúc hông, từng tiếng 'ba ba' giữa nơi kết hợp khẽ vang lên. Nước bên dưới đánh vào thành cột sóng tạo thành những đợt nước văng tung tóe.

Y nhìn đứa trẻ đang nhăn mặt chảy nước mắt trước ngực mình thì không khỏi thương xót. Liền vươn tay ôm lấy mặt hắn lên hôn thật sâu vào môi hắn, nuốt lấy từng hơi thở của hắn, bên dưới động tác không ngừng, càng lúc đâm càng sâu, càng lúc càng mạnh. Bên trong thân thể Tư Hàn giống như một cái động không đáy, sâu thẳm chật chội ngút ngàn, còn vô cùng nóng hổi, khiến y càng đâm càng cảm thấy thoải mái.

Cự vật không ngừng tăng thêm nhiều vòng.

"Ư... ư... sư phụ."

Bất giác Tư Hàn khóc thành tiếng, cố gắng nhịn nhưng đau quá hắn thật sự không chịu được nữa.

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày vuốt ve gò má hắn, bàn tay to kéo lấy gáy hắn cho nằm trên hõm vai mình rồi ra sức mài.

"Ưm..."

Bỗng dưng, Tư Hàn rên lên một tiếng, thân dưới từ nãy đến giờ ủ rũ bất giác dựng lên hừng hực sức sống. Một cảm giác hưng phấn xộc lên đại não làm cho hắn toàn thân tê dại, vừa giống đau lại vừa giống không đau. Nhưng hắn vô cùng yêu thích cảm giác này. Bỗng dưng muốn y dùng sức nhiều hơn nữa. Hắn vươn tay ôm lấy vai y, hông bên dưới cũng bắt đầu cử động, phối hợp cùng động tác của Hoàng Thiên Ngạo, đưa sâu thứ kia vào cơ thể mình.

"Ư... sư phụ, mạnh một chút... ưm..."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo liền vận sức, y vừa thúc hông vừa chăm chú ngắm nhìn từng phản ứng trên gương mặt Tư Hàn. Phấn hồng cùng với bụi cỏ non nớt dưới thân thể Tư Hàn cũng đã hừng hực đầy sức sống. Hoàng Thiên Ngạo vươn bàn tay to nắm lấy của hắn đều tay lên xuống.

"Ưm... sư phụ..."

Tư Hàn toàn thân treo vắt vẻo trên người y, không còn chút sức lực, hai chân bám trên hông y cũng muốn rơi xuống. Hoàng Thiên Ngạo một tay ôm lấy mông hắn giữ lại, tay kia vẫn không ngừng nhu lộng làm Tư Hàn rên lên từng hồi mãnh liệt.

"A..."

Kèm theo một tiếng rên chính là bên dưới của Tư Hàn đã xuất ra thứ đầu đời một mảng trên tay Hoàng Thiên Ngạo. Nhưng y ra vào thân thể hắn rất lâu rồi cũng chưa có dấu hiệu mềm xuống. Hiện tại làm hắn lần nữa cứng lên.

Sau khi hắn phóng ra ba lần thì Hoàng Thiên Ngạo mới gầm lên một tiếng, một dòng bạch trọc nóng hổi phun trong người Tư Hàn khiến hắn cảm giác như mình bị bỏng, toàn thân run rẩy bám vào cổ Hoàng Thiên Ngạo, thân thể hơi giật giật, rùng mình mấy cái.

Tư Hàn vô cùng mệt mỏi gục đầu trên hõm vai y thiếp đi. Bất giác, cảm thấy dị vật bên trong cúc huyệt lần nữa cứng lên, Hoàng Thiên Ngạo lại tiếp tục động thân, lần này y ra vào vô cùng mãnh liệt.

Không biết đã qua bao lâu, Tư Hàn mới được y buông tha.

"Rồng già thật khỏe..."

Hắn chán nản nghĩ nghĩ. Y hiện tại đã gần ngàn tuổi, bình thường hắn còn tự hào vì mình còn trẻ tuổi hơn y, thật không ngờ tinh lực của y lại

https://thuviensach.vn

khủng khiếp như vậy, suýt nữa đã làm chết hắn. Tư Hàn nghĩ đến tương lai phía trước thì có chút rầu rĩ. Không xong rồi, trở về nhất định nhờ Nhiếp Viễn cho thuốc bồi bổ cơ thể, y dũng mãnh lại đòi hỏi cao như vậy, hắn không thể giương cờ trắng giữa chừng.

Khi Tư Hàn mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy hai người đã ngồi lên mỏm đá, Hoàng Thiên Ngạo ngồi phía sau ôm lấy hắn. Lúc này cả hai đều y phục chỉnh tề, ánh trăng cũng đã ngã dần về hướng tây. Hắn chớp chớp mí mắt nặng nề nhìn ra xung quanh. Mặt nước lặng lẽ tĩnh mịch in hình hai chiếc bóng bọn họ quấn quýt bên nhau, côn trùng vẫn không ngừng kêu rả rích.

Tư Hàn lười biếng giương bàn tay ra nắm lấy một cánh hoa đào đang xoay xoay trong gió nhẹ, rồi đưa đến trước mặt mở ra xem.

"Tiểu Thất!"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác khàn khàn giọng. Tư Hàn nghe âm thanh đầy mê hoặc vang bên tai thì không khỏi mị hoặc đầu óc. Hắn hơi nghiêng đầu qua rướn lên hôn một cái vào cổ y.

"Sư phụ, ta phát hiện mình càng lúc càng yêu người..."

Hoàng Thiên Ngạo nhìn xuống gương mặt nhỏ bé hồng nhuận trước mặt mà hơi cong khóe môi lên cười. Hắn cũng cười lại với y. Bất giác hắn nắm lấy cổ tay Hoàng Thiên Ngạo kéo lên, rồi giương cổ tay mình ra áp sát vào.

Hai chiếc vòng thỏ ngọc xanh thẳm thành một cặp vô cùng đẹp mắt.

"Sư phụ đã trở thành người của ta rồi, từ nay không được lấy công chúa thiên giới nữa!"

Tư Hàn bất giác nói một câu như vậy khiến Hoàng Thiên Ngạo im lặng một lúc thật lâu. Còn tưởng rằng y sẽ không trả lời, trong lòng Tư Hàn khẽ chùng xuống. Từ lúc nào mặt ủ rũ, môi cũng không còn cười.

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng, làm Tư Hàn tưởng rằng mình nằm mơ, liền ngẩng đầu giương đôi mắt mong chờ nhìn y.

"Thật không? Sư phụ sau này cũng không lấy người khác? Chỉ ở mãi bên cạnh ta?"

Hoàng Thiên Ngạo vươn tay lên vuốt nhẹ gò má của hắn.

"Ừ. Mãi bên ngươi!"

"Ha ha."

Tư Hàn bỗng dưng bật cười khanh khách, chồm đến hôn vào má y liền mạch mấy cái, môi cười nhưng đáy mắt từ lúc nào đã loang loáng ánh nước. Mỗi lần rời đi đều nói một câu.

"Ta yêu sư phụ nhất, yêu sư phụ nhất. Cả đời cũng chỉ yêu một mình sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo liền nắm lấy gáy hắn. Hai người lại triền miên môi lưỡi quấn riết lấy nhau. Bóng trăng chảy tràn trên gương mặt họ, có một nơi nối liền bóng tối dày đặc.

Sau một hồi quấn quýt không rời, Hoàng Thiên Ngạo nắm lấy cổ tay Tư Hàn kéo lên. Hắn chưa hiểu gì thì Hoàng Thiên Ngạo phất tay một cái lập tức biến thành một con rồng khổng lồ. Từng chiếc vảy trong đêm trăng trở nên lấp lánh ánh bạc. Xung quanh gió thổi lớn, cuốn những cánh hoa đào tung bay thành luồng choáng ngợp cả mặt hồ. Tư Hàn nhìn cảnh tượng hùng vĩ này đến xuất thần. Hắn từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng tận mắt chứng kiến sư phụ hóa rồng, thì ra ngài lại đẹp đẽ đến như vậy!

"Leo lên."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo bỗng nói một câu. Tư Hàn hơi giật mình một chút nhưng liền nhanh chóng trèo lên cổ rồng, hai tay bám vào hai chiếc sừng rồng to lớn, Thanh long lập tức phi thăng lên trời. Hứa Tư Hàn cảm giác hơi lạnh tràn vào buồng phổi, nhìn cả cánh rừng đào chìm trong trăng đêm đẹp mê hồn.

Hắn từng ngồi ở Thiên Hoa sơn nhìn xuống rừng đào tám dặm này, nhưng chưa một lần nghĩ đến sẽ tại chỗ này nói chuyện yêu đương với Hoàng Thiên Ngạo, càng không ngờ có một ngày mình được cưỡi rồng, còn là đại thống lĩnh mạnh nhất thiên hạ. Thế gian này có ai may mắn như hắn chứ?

Tư Hàn căng mắt nhìn cảnh vật dưới chân mình, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn với ánh trăng sáng tỏ, xa xa là những ngôi sao đêm sáng lấp lánh. Mái tóc của hắn buông xả trong đêm, áo bào tung bay trong gió ngàn. Thanh long bay lượn, từ trên cao bất ngờ lao xuống mặt hồ làm Tư Hàn hét lên.

"A!!!!!!!!!!"

Tưởng rằng y sẽ chui xuống lòng hồ nhưng không có, rồng uốn mình lượn một cái lại phóng vút lên không trung. Tư Hàn vừa hét vừa bật cười khanh khách. Có lẽ trong cuộc đời hắn cũng chưa từng cảm thấy phấn khích đến như vậy.

Một lúc sau Hoàng Thiên Ngạo bay chậm lại, Tư Hàn liền nằm xuống ôm lấy cổ rồng nhìn ngắm cảnh xuân bên dưới thì thầm.

"Sư phụ, ở bên người chính là may mắn nhất đời ta. Được người thừa nhận chính là hạnh phúc nhất đời ta. Khoảnh khắc này ta mãi mãi cũng sẽ không bao giờ quên. Ta yêu sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì chỉ lượn vòng quanh bầu trời, xé gió bay đi. Tứ hải bát hoang này y cũng đã trải qua gần ngàn năm. Nhưng mà

https://thuviensach.vn

đây chính là khoảnh khắc bình yên nhất mà y từng có. Người y đang cõng trên lưng cũng là người duy nhất mà y từng yêu. Cuộc đời Hoàng Thiên Ngạo đã nhìn thấy rất nhiều cảnh ly biệt, hợp hợp tan tan, sớm y đối với chuyện nhân sinh đã trở nên lạnh nhạt. Nhưng mà với người này thì y hoàn toàn để ý. Nhìn thấy người trên lưng đã ngủ từ lúc nào, Thanh long bay chầm chậm lại, trong sự tĩnh mịch của trăng đêm, y khẽ nói một câu.

"Không dám mong cầu bên nhau ngàn kiếp, chỉ mong cầu khoảnh khắc này kéo dài bất tận! Tiểu Thất, ta yêu ngươi..."

Bên dưới, rừng đào tám dặm bung nở, gió thổi đưa hương thơm dịu ngọt phiêu tán khắp nơi. Tình nồng ý mật, một đêm hoang đường mê ly của đôi tình lữ cùng phong nguyệt. Trên bầu trời một mảnh trăng sáng thanh tĩnh. Quả nhiên chính là minh nguyệt vô ưu!

(Fanart vẽ bởi Trần Ngọc Ánh)

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 17: Trở Về Thiên Hoa Sơn

Sáng hôm sau, rừng đào tám dặm tĩnh mịch chỉ nghe thấy tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim hót ríu rít và âm thanh của gió xuân vẫy gọi. Ánh sáng mặt trời ấm áp rọi vào tán lá đào, tạo thành từng luồng sáng đặc biệt kỳ ảo. Cỏ cây như bừng tỉnh dưới nắng mai, những cánh bướm trắng không ngừng bay lượn trên những khóm hoa gần bờ hồ.

Hoàng Thiên Ngạo ngồi tựa lưng vào gốc đào nhắm nghiền mắt ngủ. Tư Hàn nằm gối đầu trên chân y say giấc nồng. Một cơn gió thổi qua, Hoàng Thiên Ngạo liền mở mắt, khẽ nhìn xung quanh rồi nhìn xuống gương mặt đang say ngủ trên chân mình.

Bất giác y khẽ nhếch môi lên cười rồi vươn tay chạm lên gò má hắn vuốt ve. Áo choàng của y đang trùm trên người hắn. Cảm giác ngứa ngáy ở mặt xuất hiện khiến Tư Hàn bừng tỉnh giấc, giương đôi mắt còn chút ngái ngủ nhìn xung quanh. Sau đó phát hiện ra Hoàng Thiên Ngạo đang nhìn mình, nhớ đến chuyện đêm qua, bỗng nhiên gò má hắn thoáng chút ửng hồng.

"Sư phụ..."

Tư Hàn thều thào gọi y một tiếng.

"Ừ."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn không dời bàn tay khỏi mặt Tư Hàn, ánh mắt nhu tình đó làm hắn nhất thời chịu không nổi. Dù gì, Tư Hàn từ nhỏ tuy có chút bạo gan, còn quyến rũ sư phụ không khoan nhượng như vậy, nhưng mà cơ bản hắn còn nhỏ, cái gì cũng là lần đầu tiên, miệng cứng tâm mềm. Nên

https://thuviensach.vn

sáng thức dậy liền nhìn thấy ánh mắt người đêm qua lăn lộn cùng mình đang nhìn mình chằm chằm thì không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

"Đừng nhìn ta!"

"Hửm?"

Tư Hàn giọng nói khàn khàn, có lẽ đêm qua hắn đã la hét khá nhiều đến cổ họng cũng có chút đau. Cảm thấy giọng nói mình không ổn, hắn xoay người úp mặt vào bụng Hoàng Thiên Ngạo che đi gò má đỏ ửng của mình.

"Không cho người nhìn ta! Không cho."

Hắn vừa nói vừa vòng tay ôm eo y còn kéo kéo y phục Hoàng Thiên Ngạo. Nhìn thấy vẻ thẹn thùng này khác với kẻ cầu hoan đêm qua, Hoàng Thiên Ngạo phì cười một cái.

"Tiểu Thất!"

"Ưm."

Hắn vẫn không hé ra, vùi mặt trong y phục của y dùng âm mũi trả lời.

"Tiểu Thất!"

"..."

"Tư Hàn!"

Đến lần thứ ba nghe y gọi hắn mới hé nửa con mắt ra nhìn, y liền nhếch môi cười cùng hắn.

"Ra đây!"

Tư Hàn nghe thấy thì mím mím môi xoay người nằm lại trên chân y. Hoàng Thiên Ngạo vuốt ve mái tóc hắn, rồi đột nhiên cúi đầu xuống không

https://thuviensach.vn

vết tích hôn lên môi hắn một cái.

Tư Hàn liền trợn mắt đẩy y ra lùi về phía sau, rồi lập tức che ngang miệng mình. Hoàng Thiên Ngạo nhìn hắn khẽ nhướng mày một cái.

"Sư phụ... chờ ta chút!"

Dứt lời, hắn gấp gáp chạy như điên ra bờ hồ, cúi xuống vốc nước lên rửa mặt, cho nước vào miệng đảo qua đảo lại vài cái. Sau đó lấy tay áo rất nhanh lau đi mặt mình rồi lại chạy như bay trở về gốc đào, nhảy bổ vào lòng Hoàng Thiên Ngạo, nằm xuống đùi y giống hệt tư thế lúc nãy rồi nhắm mắt lại. Hàng mi dày vì vậy mà rung rinh như cánh bướm vờn hoa.

Chờ đợi một lúc vẫn không thấy có gì xảy ra, hắn liền mở ra một con mắt nhìn y. Liền thấy Hoàng Thiên Ngạo cười cười nhìn mình.

"Sư phụ... có thể tiếp tục chuyện lúc nãy hay không?"

Tư Hàn vừa nói giọng có chút lắp bắp.

"Chuyện gì?"

Tư Hàn tức muốn dậm chân, còn muốn hắn nói ra hay sao chứ?

"Chuyện... chuyện khi nãy..."

Hoàng Thiên Ngạo hơi nhướng mày nhìn hắn, tỏ vẻ không hiểu lắm. Hai bên mắt to trừng mắt nhỏ một lúc. Bất giác Tư Hàn rống lên.

"Oa, sư phụ chọc ta!"

Rồi kéo lấy tà áo của y trùm lên mặt mình. Bỗng dưng, hắn cảm giác xuyên qua mảnh y phục, Hoàng Thiên Ngạo đang hôn xuống môi mình.

Tư Hàn liền định vươn tay ôm cổ y, thì đột nhiên từ xa có tiếng gọi.

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh!"

Lập tức lực trên môi rời đi, Tư Hàn liền thất vọng, nằm bên dưới lớp y phục ngực có chút phập phồng.

"Tiểu Thất, ngươi sao vậy?"

Là giọng của Ngâm Tuyết. Sáng nay thức dậy, y đến phòng tìm thì không nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo và Tư Hàn đâu, liền kinh hoảng gọi Ngụy Trình cùng Kiếm Phong Chi đang say giấc thức dậy tìm người. Vậy mà đến đây lại nhìn thấy đại thống lĩnh và Tư Hàn đang ngồi dưới gốc đào. Bất quá vì sao hắn lại lấy tà áo của đại thống lĩnh trùm đầu nha? Ngài nhất định không vui đâu!

"Tiểu Thất, không được hồ nháo!"

Ngâm Tuyết vừa dứt lời liền tiến đến gỡ miếng vải che mặt Tư Hàn ra, rồi nghiêm túc nhíu mày kéo hắn ngồi dậy khỏi người Hoàng Thiên Ngạo.

"Đại thống lĩnh, tiểu Thất từ nhỏ tính tình có chút tùy tiện, có làm bẩn y phục ngài hay không?"

Không thấy Hoàng Thiên Ngạo trả lời, Ngâm Tuyết nghĩ Tư Hàn chắc làm y giận rồi, nên quay lại cốc vào đầu hắn một cái. Hắn liền ôm gương mặt còn đỏ bừng của mình trừng mắt nhìn Ngâm Tuyết, trong lòng không khỏi dậm chân nghiến răng nghiến lợi.

"Ngâm chết tiệt, con mẹ thúc, phá chuyện tốt của lão tử!"

Thấy hắn trừng mắt căm hận nhìn mình, Ngâm Tuyết tự hỏi phải chăng khi nãy ra tay cốc đầu hắn hơi nặng đi? Y liền tặng hắng một cái.

"Ngươi đó... ừm... còn không mau đứng dậy?"

"Nha..."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn tức giận đứng bật dậy phủi phủi quần áo rồi một đường đi về phía trước, trên đường đi gặp hoa đá hoa, gặp cỏ đá cỏ.

"Tiểu tử thối, tính nết lớn thật!"

Ngâm Tuyết nhìn theo bóng dáng hậm hức của Tư Hàn mà không khỏi chặc chặc lưỡi mấy cái. Khi quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt có chút lạnh của Hoàng Thiên Ngạo, nhìn kỹ lại còn giống như hai thanh đao đang chém chém vào mặt Ngâm Tuyết làm y giật mình một cái.

"Đại thống lĩnh!"

Hoàng Thiên Ngạo không để ý đến Ngâm Tuyết, cũng nhanh chóng đứng dậy, phất tay rời đi.

"Trở về!"

"Dạ!"

Ngâm Tuyết nhìn bộ dạng chán ghét mình của đại thống lĩnh thì gãi gãi đầu mấy cái. Mình cũng vì an nguy của đại thống lĩnh nên mới chạy đi tìm, không lẽ khi nãy đại thống lĩnh còn ngủ chưa đủ đi? Nên tâm trạng mới không vui như vậy?

Ngâm Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy rầu rĩ. Y đã theo đại thống lĩnh nhiều năm như vậy, làm từ quản sự của Thiên Hoa sơn cho đến bảo mẫu của mấy đứa nhỏ, còn chăm lo sức khỏe cho đại thống lĩnh, bổng lộc không cao, ngày nào cũng sai y, chuyện nhỏ chuyện to gì cũng nhớ đến y đầu tiên. Vậy mà còn mặt nặng mày nhẹ với y? Không được, một ngày nào đó y nhất định đình công. Nhất định phải đòi lại chút tôn nghiêm cho bản thân mình mới được.

Ngày hôm đó trên đường trở về, năm người đều trầm mặc, nhưng Ngâm Tuyết rõ ràng cảm giác được cả ba trong bốn người bọn họ đang ngầm

https://thuviensach.vn

chống đối mình. Ngoài Kiếm Phong Chi vẫn thộn gương mặt ngơ ngác ra thì ba người kia đều không thích y.

Ngâm Tuyết cảm thấy mình không có làm gì sai, Tư Hàn và đại thống lĩnh có thể vì chuyện không vui sáng nay, nhưng còn Ngụy Trình, vì cái gì đến y cũng bày ra bộ mặt chán ghét mình chứ?

"Ngâm thúc!"

Bất giác, Kiếm Phong Chi tiến sát đến vươn tay nắm áo y giật giật. Y liền quay đầu trừng hắn, mắt giăng đầy tơ máu làm hắn giật mình một cái liền thu cằm lại, mặt có chút đần ra, mắt tròn chớp chớp mấy cái.

Nhìn thấy bộ dáng chim sợ cành cong này của Phong Chi, một chút bản lĩnh giống Ngụy Trình cũng không có, thật hủy hoại danh tiếng đại đồ đệ Thiên Hoa sơn mà. Càng nghĩ càng tức, dù gì hắn cũng do một tay y nuôi lớn, vì cái gì khí chất không bằng Ngụy Trình chứ?

Nhưng mà nhìn thấy Phong Chi tội nghiệp như vậy, Ngâm Tuyết đành nhắm nghiền mắt hít một hơi rồi gằn giọng, rõ ràng đã cố gắng làm mình hiền từ nhưng mặt của y càng lúc càng đen hơn.

"Nói!"

Nhìn bộ dạng hung dữ của Ngâm Tuyết, Phong Chi còn sợ hơn, hắn hơi niễng đầu qua một bên, hai vai thu lại làm bộ dè chừng Ngâm Tuyết càng làm y chán nản. Khi trở về nhất định y phải xem lại phương pháp dạy dỗ của mình rốt cuộc sai ở chỗ nào, mà một đứa thì phá phách số một, một đứa khù khờ nhất Thiên Hoa sơn chứ?

"Vì cái gì... vì cái gì mà ba người bọn họ có chút... có chút tức giận như vậy?"

"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết giống như bị chạm trúng chỗ ngứa liền phát tiết lên người Phong Chi. Khi không lại hỏi đúng cái chuyện y bực mình, đáng đời lắm!

Kiếm Phong Chi bị rống liền giật mình hơi lùi về sau. Hắn đảo tròng mắt liếc liếc. Hóa ra không phải là ba người, mà thật ra chính là cả bốn người bọn họ đều đang hết sức bực mình. Sáng nay rõ ràng nghe tiếng gọi thì hắn cũng thức dậy cùng lúc với Ngụy Trình mà, chẳng lẽ hắn đã bỏ lỡ cái gì hay sao chứ?

Lúc này Ngụy Trình đi ở phía trước, hơi liếc về phía sau một cái nhìn thấy Phong Chi tủi thân đứng ở cuối hàng, y mới di chuyển chậm lại để chờ Phong Chi.

Khi Ngâm Tuyết lướt qua mình, Ngụy Trình không ngại cho Ngâm Tuyết một cái liếc. Sáng nay rõ ràng mình đã sắp hôn được Kiếm Phong Chi, khi không Ngâm Tuyết lại phá hỏng chuyện tốt của Ngụy Trình, rõ ràng khiến y tức chết mà.

"A, khi không nắm tay ta làm cái gì?"

Phong Chi nhìn Ngụy Trình nắm lấy bàn tay hắn thì khẽ bực mình giãy giãy, bất quá Ngụy Trình không có buông ra.

"Ngươi bay rất chậm!"

"Là khinh ta sao? Mẹ..."

Phong Chi trong lòng hậm hực.

"Mặc kệ ta, ngươi đi trước đi, đừng để ý đến ta làm gì!"

"Ngươi đang làm chậm chân sư phụ!"

Phong Chi càng nghe càng tức, hắn từ nhỏ đã biết mình thua kém Ngụy Trình, bất quá không cần ngay trước mặt chỉ ra khuyết điểm của hắn có

https://thuviensach.vn

được hay không?

Hắn lại giãy giãy, càng giãy Ngụy Trình nắm càng chặt. Nắm được bàn tay người này y liền cảm thấy thỏa mãn, khóe môi khẽ nhếch lên một cái, lập tức lướt gió xách cả người Phong Chi đuổi theo Hoàng Thiên Ngạo cùng Tư Hàn ở phía trước. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Ngâm Tuyết, bất quá y mới không thèm để ý đến mấy người này.

***

Buổi trưa thì bọn họ cũng về đến Thiên Hoa sơn. Khi còn bay trên tầng mây, Tư Hàn nhìn gáy Hoàng Thiên Ngạo một cái. Hắn lúc này đến cười cũng không cười nổi. Chỉ hai ngày ngắn ngủi ở bên sư phụ, nhưng hắn cảm giác như mình đã trải qua những khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời mình. Hắn ngoảnh đầu lần nữa nhìn xuống rừng đào tám dặm phía sau lưng mà không rõ tư vị gì.

Đến bao giờ bọn họ mới có thể lần nữa bên nhau? Đến bao giờ lần nữa hắn mới có thể được cưỡi trên lưng rồng dạo đêm trăng chứ? Về lại Thiên Hoa sơn, giống như giữa bọn họ có một bức tường thật lớn thật cao, khiến hắn không có cách nào vượt qua được.

Đêm qua, dù Hoàng Thiên Ngạo nói sẽ không lấy công chúa, sẽ mãi mãi bên cạnh hắn. Nhưng mà như vậy vẫn chưa thể khiến hắn an tâm. Ít nhiều, hiện tại hắn vẫn không biết mình có địa vị thế nào trong lòng Hoàng Thiên Ngạo. Nếu như công chúa quá xinh đẹp, nếu như công chúa quá tài giỏi, nếu như... có rất nhiều thứ khiến Tư Hàn cảm thấy bất an.

"Các ngươi đi trước đi!"

Đến lúc sắp sửa nhảy xuống khỏi chín tầng mây, bỗng dưng Hoàng Thiên Ngạo quay lại nói với bọn Ngâm Tuyết, bọn họ gật đầu một cái liền rời đi.

https://thuviensach.vn

Lúc này chỉ còn một mình Tư Hàn và Hoàng Thiên Ngạo, y khẽ xoay đầu lại, chưa kịp thì Tư Hàn từ phía sau tiến đến gục đầu vào lưng y, cúi mặt xuống che đi hai hàng nước mắt đang chảy tràn trên gò má. Hắn không muốn Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy mình khóc. Hắn không muốn sư phụ thất vọng vì sự yếu đuối của mình.

Hoàng Thiên Ngạo biết hắn đang khóc, bất giác y xoay lại kéo cả người ôm vào ngực.

"Trở về ta sẽ đến tìm ngươi!"

"Sư phụ."

Tư Hàn ở trong lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo lắng nghe âm thanh khàn khàn của người mình yêu, mà cảm thấy nỗi buồn đang như phá tim hắn tràn ra ngoài.

"Ngươi nghe gì không?"

"Hửm?"

Tư Hàn vùi đầu trong ngực y dùng âm mũi hỏi một tiếng.

Hoàng Thiên Ngạo bỗng nắm lấy bàn tay Tư Hàn đặt lên lồng ngực mình, hắn liền ngẩng mặt lên nhìn y.

"Hãy chờ ta!"

Tư Hàn nhìn sâu vào đôi mắt thăm thẳm của Hoàng Thiên Ngạo rồi vòng tay ôm lấy eo y, khi tách ra còn dùng áo lau vội đi nước mắt trên mặt mình, nhe răng cười cười, nhưng mà trong đáy mắt có bao nhiêu là lo lắng cùng bất an.

"Ta nhất định chờ sư phụ, sư phụ nhớ đến tìm ta đó!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo gật đầu. Vung tay đẩy Tư Hàn một cái, hắn liền bay về hang động nơi cấm túc trước đây, mà trời không hay đất không biết.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn bóng Tư Hàn biến mất khỏi chín tầng mây, ánh mắt từ lúc nào cũng trở nên âm trầm.

Vừa đến nơi đã nhìn thấy hàng ngàn đệ tử đang đứng dưới sảnh lớn chờ y. Còn có hàng trăm môn chủ, kiếm khách đến từ các môn phái khác cũng đang chờ.

"Mừng đại thống lĩnh đã trở về!"

Y từ chín tầng mây là đà bay xuống, bên dưới xếp hàng thẳng tắp, chấp tay thành quyền cúi đầu hô to, tiếng hô như sấm vang vọng cả một vùng. Hoàng Thiên Ngạo không nhìn ai cả, chỉ lướt gió bay đến đài cao có ghế chủ tọa dựng sẵn.

Mấy ngày trước mưa ngừng rơi thì bọn họ biết sớm muộn gì Hoàng Thiên Ngạo cũng sắp trở về, nên đã dựng sẵn đài, chuẩn bị cho kỳ hội diễn ra, chỉ cần đại thống lĩnh trở về thì lập tức thi thố.

"Đại sư huynh, huynh không cần nghỉ ngơi hay sao? Kỳ hội ngày mai diễn ra cũng không vội."

Kỳ Thịnh đứng dưới đài ngẩng đầu hướng Hoàng Thiên Ngạo hỏi một câu. Nhưng y chỉ nhàn nhạt nhìn bọn họ.

"Tiến hành!"

"Dạ!"

Bên dưới lập tức tiếng trống trận vang lên, trước quảng trường lớn dựng lên mười mấy lôi đài. Mỗi bên tiến hành đấu cặp theo bảng đã sắp xếp sẵn.

***

https://thuviensach.vn

Lúc này Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình trong phòng thay y phục, bọn họ về muộn nên sẽ đấu vào những ngày sau.

"Phong Chi."

"Gì?"

"Ra hồ tắm rửa không? Dù gì cũng còn sớm."

Kiếm Phong Chi giơ tay lên ngửi ngửi, sau đó hơi nhăn mặt một cái, rõ ràng là có mùi.

"Cũng được."

Dứt lời, hắn liền xách y phục của mình rồi hướng hồ rời đi. Ngụy Trình liền nhếch môi cười rồi đi phía sau lưng Phong Chi.

Hai người bọn họ rất nhanh đã đến hồ nước. Kiếm Phong Chi không suy nghĩ đã nhanh chóng thoát y rồi bước xuống hồ, hại Ngụy Trình muốn đui mù hai mắt. Bình thường hắn tắm ở nhà tắm chung, hiếm khi ra chỗ này, hôm nay chắc có lẽ nhà tắm chung quá đông người, hắn sợ không tới lượt mình nên cùng Ngụy Trình ra đây. Không ngờ lại để Ngụy Trình chứng kiến một màn kinh diễm như vậy. Làm y có chút môi khô miệng khát.

"Ngươi không tắm sao?"

Bỗng dưng Kiếm Phong Chi ở dưới nước ngoi đầu lên hỏi Ngụy Trình một câu làm y giật mình cũng nhanh chóng bước xuống hồ. Nhưng y chỉ để trần nửa thân trên.

Kiếm Phong Chi cũng không để ý đến y, hắn giờ chỉ lo kì cọ tắm rửa. Quả nhiên tắm ngoài hồ thật thoải mái hơn trong nhà tắm chung rất nhiều. Mùa hè miễn cưỡng ra đây bơi lặn một chút cũng được.

"A."

https://thuviensach.vn

Bất giác từ lúc nào Ngụy Trình như ma như quỷ xuất hiện sau lưng hắn, còn vươn tay chạm vào lưng hắn một cái làm Phong Chi giật mình, hơi bực một chút.

"Ngươi lo tắm đi, khi không đến chỗ ta làm gì?"

"Ta kì cọ giúp ngươi. Ngươi thật ở dơ, lưng đầy đất."

"Gì chứ?"

Kiếm Phong Chi khẽ giật mình, mặt có chút đỏ. Đúng là bình thường hắn rất ít khi tắm rửa, hắn nghĩ ở Thiên Hoa sơn lúc nào cũng lạnh, người cũng không ra mồ hôi, cho nên không dơ bẩn gì. Vì vậy, bình thường cũng lười biếng tắm rửa. Hiện tại bị Ngụy Trình nhìn thấy làm hắn có chút mất mặt, liền tằng hắng một cái tính giãy ra nhưng bị Ngụy Trình giữ chặt eo lại.

"Ta kì cho ngươi, đứng yên!"

"Lục sư đệ, cái này... hầy, cũng không phải do đại sư huynh ở dơ. Bất quá... ừm... bình thường do tay ta không với tới!"

Hắn miễn cưỡng nói đông nói tây để cứu vãn chút sỉ diện vốn dĩ đã rách nát của mình.

"Ừ."

Ngụy Trình đơn giản trả lời một tiếng rồi chuyên tâm kì cọ, từ lúc nào cơ thể hai người cũng dán chặt vào nhau nhưng Kiếm Phong Chi một chút cũng không có để ý.

Hắn từ nhỏ đã lăn lộn cùng với các huynh đệ mà lớn lên, hết lớp này đến lớp khác. Buổi tối ngủ còn chen chúc nhau một chỗ, cho nên những thứ ôm ấp đụng chạm gì đó hắn chưa từng bài xích. Bất quá người bình thường ngủ gần hắn cũng là Lục Niên và Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

Còn Ngụy Trình thì thường lo chính sự nên có nhiều lúc sẽ ở lại thư phòng của Thiên Hoa sơn nghỉ ngơi, cho nên cũng đã rất lâu rồi bọn họ không ngủ cùng nhau, trừ đêm hôm qua ở chân núi.

"Chỗ này thật tốt, ngày khác ta sẽ rủ Lục Niên ra đây cùng tắm."

"Không được!"

Đột nhiên, Ngụy Trình gầm lên một tiếng làm Phong Chi giật mình, hắn nhíu mày không hiểu, định hỏi một câu thì trên bờ có tiếng cười như có như không vọng đến.

"Trong lúc đệ tử Thiên Hoa sơn không rảnh tay thì hai người ở đây nói chuyện phong tình!"

Nghe giọng nói đó, cả Ngụy Trình lẫn Phong Chi đều xoay người nhìn lại, vậy mà lại thấy Ân Sơn Tây Xương đang đứng chấp tay tựa trên phiến đá giương đôi mắt không rõ hờn giận đang nhìn ra hai người bọn họ.

Kiếm Phong Chi khóe môi giật giật, đang định lên tiếng thì cả người bỗng nhiên bị Ngụy Trình ôm lại, dùng thân thể mình che đi thân trên thiếu vải của Phong Chi.

"Ân Sơn đài chủ cũng rảnh rỗi thật. Hiện tại không phải là lúc đến xem môn đệ của mình thi thố hay sao? Còn để ý đến chúng tôi?"

Ngụy Trình hỏi một câu như vậy, người trên bờ chỉ nhếch mép lên.

"Lục sư đệ, đệ một tiếng đài chủ, hai tiếng cũng đài chủ, quả nhiên là xa cách. Vậy mà trong lòng lại ôm ấp đại sư huynh, nam nhân ôm nam nhân, còn ra cái thể thống gì? Mấy năm nay quy định của Thiên Hoa sơn không phân biệt trên dưới như vậy hay sao?"

https://thuviensach.vn

"Đài chủ, thể thống hay không cũng là chuyện của Thiên Hoa sơn chúng tôi, không đến lượt người ngoài như ngài lên tiếng. Ngài còn ở đó ăn nói ngạo mạn, đừng trách sao người của Thiên Hoa sơn thô lỗ!"

"Ngươi... được lắm!"

Ân Sơn Tây Xương hơi mím môi một cái nhìn Kiếm Phong Chi.

"Đại sư huynh, bao nhiêu năm không gặp, không ngờ huynh đầu óc vẫn còn trì độn như xưa. Một chút tiến bộ cũng không có. Đừng trách sau này có chuyện thì lại nói sư đệ là ta không nhắc nhở một tiếng."

Dứt lời y liền phất tay áo rời đi.

Ở dưới hồ Ngụy Trình vẫn ôm chặt Kiếm Phong Chi, khi xoay đầu nhìn lại thì bắt gặp ánh mắt có phần không rõ đang nghĩ gì của Phong Chi. Ngụy Trình hơi chột dạ.

Khi nãy Ân Sơn Tây Xương nói khá rõ ràng, chỉ cần tinh ý một chút liền hiểu ra ý nghĩa châm chọc trong lời nói đó. Ngụy Trình đang không biết Phong Chi sẽ phản ứng ra sao nên có chút nhìn chằm chằm người kia.

"Lục sư đệ. Buông tay!"

Ngụy Trình cảm thấy trong lòng mình hẫng một cái. Vậy là Kiếm Phong Chi sẽ nghe lời Ân Sơn Tây Xương mà vạch ra khoảng cách với mình hay sao chứ? Nhưng mà bất quá cũng tốt, nhiều năm nay y đã làm nhiều cách nhưng đại sư huynh vẫn không hiểu tình ý của mình dành cho hắn, hôm nay xem như nhờ Ân Sơn Tây Xương mà đả thông tư tưởng cho Phong Chi đi?

Ngụy Trình đang nhíu nhíu mày bất giác Phong Chi khàn khàn giọng.

"Là hắn còn ghét ta hay sao?"

https://thuviensach.vn

"Gì chứ?"

"Năm đó lúc hắn mới đến Thiên Hoa sơn, sau lần luyện kiếm bị thương ta liền ôm hắn về, sau đó bị nhị sư thúc mắng cho một trận. Nói cái gì nam nhân đầu đội trời chân đạp đất còn để người khác ôm... từ đó hắn nhìn thấy ta như nhìn thấy quỷ, cũng không cùng chơi với ta nữa. Không lẽ hắn vì chuyện đó mà còn ghi hận? Cho nên hôm nay mới tranh thủ mỉa mai ta đi? Chặc chặc, đài chủ cũng đã làm rồi, còn thù dai cái gì chứ? Hầy."

Ngụy Trình bất giác cắn cắn khớp hàm một cái. Nhìn cái đầu đang lắc lắc trước mặt. Quả nhiên, đầu gỗ không sai! Chờ hắn một ngày nhận ra tình cảm của y e là chắc đầu y cũng đã bạc tóc.

"Còn nữa, khi không ngươi ôm ta làm cái gì? Để hắn mỉa mai ta?"

"Ngươi để ý?"

"Cái gì để ý cái gì không để ý chứ? Nói chung là ta bực mình. Miễn là Ân Sơn nói ta đều thấy ghét. Hắn... cả nhà hắn nữa, lúc nào cũng tranh thủ mỉa mai ta. Đáng ghét!"

Bất giác Ngụy Trình bàn tay siết chặt lại thành quyền, cố gắng thử khai thông đầu óc cho hắn lần nữa.

"Ta không muốn người khác nhìn thấy thân thể của ngươi!"

Phong Chi liền không để ý đến Ngụy Trình mà bĩu môi một cái.

"Ở Thiên Hoa sơn có cô nương sao? Trừ khi các nàng đến đây ta lập tức phủ kín từ đầu đến chân cho ngươi xem. Ha ha."

Dứt lời, Kiếm Phong Chi không để ý đến Ngụy Trình nữa mà xách cái mông trắng nõn lắc qua lắc lại trèo lên bờ. Ngụy Trình đứng đó thất thần hồi lâu.

https://thuviensach.vn

***

Chiều hôm đó, sau khi kết thúc ngày thi đầu tiên thì là thiết đãi ăn uống. Xong xuôi, Hoàng Thiên Ngạo vừa vào phòng bên ngoài liền có tiếng báo.

"Đại thống lĩnh, thiên hậu và công chúa điện hạ đã đến!"

Hoàng Thiên Ngạo khẽ nhíu mày một cái.

"Ừ."

--------HẾT CHƯƠNG----------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 18: Thiên Hậu Đến

Lúc nãy người đến báo cho Thiên Hoa sơn biết thiên hậu và công chúa đến chỉ là cận vệ của bọn họ mà thôi. Hiện tại, Minh Kính Hà và Vũ Yên Chi vẫn còn thủng thẳng bay trên chín tầng mây.

Minh Kính Hà nhiều năm nay vẫn không hề thay đổi, nhìn nàng tựa như chỉ vừa mới ngoài ba mươi, vô cùng xinh đẹp trong bộ trường bào màu vàng rực rỡ. Cổ áo tựa như hai cánh hoa lồng vào nhau nâng đỡ chiếc cổ cao cao trắng ngần. Tóc vấn cao, đỉnh đầu đội mũ ngọc lấp lánh. Đai lưng bạch sắc óng ánh ngân quang do thiên tằm ngàn năm dệt thành. Giày thêu rồng phượng. Nhìn nàng có bao nhiêu tôn quý.

Còn công chúa Vũ Yên Chi đi bên cạnh Minh Kính Hà, năm nay vừa tròn mười bốn tuổi. Mắt phượng mày ngài, da trắng nõn gò má hồng hồng, mũi cao thẳng, môi đỏ như son, gương mặt thập phần thanh tú tựa như đóa mẫu đơn rực rỡ. Nàng vận một bộ xiêm y hồng nhạt, thắt lưng đỏ rực ôm trọn bờ eo thon. Mái tóc dài ngang hông, yểu điệu thướt tha. Trên đầu một búi tóc cùng với chiếc lông công mềm mại càng làm nàng xinh đẹp yêu mị khác thường.

Nhìn thấy tiểu nhi nữ vẻ mặt buồn bực không vui, Minh Kính Hà không khỏi nhíu mày.

"Ngươi lại làm sao?"

"Mẫu hậu, nơi này... quá xa xôi hẻo lánh, còn lạnh lẽo như vậy..."

https://thuviensach.vn

Giọng nói Vũ Yên Chi trong vắt thanh tao tựa tiếng chim hót. Nàng rũ mắt nhìn về cánh rừng bên dưới chân mình mà không rõ tư vị gì.

Vũ Yên Chi nói đến đây thì Minh Kính Hà đã hiểu. Nhi nữ nàng năm nay dù gì cũng chỉ mới mười bốn tuổi. Trong thiên hạ, nữ nhân mười ba tuổi đã gả đi, nhưng mà nàng từ nhỏ đến lớn đều được sủng ái yêu chiều, cũng chưa từng bao giờ chịu thiệt thòi. Chính vì vậy, hôn sự này đối với nàng có chút gánh nặng. Bản thân Minh Kính Hà cũng không muốn gả Yên Chi đi. Nàng đau sủng nhi nữ này như vậy, nhìn nàng ta bị gả về chốn u tịch thế này cũng có chút không đành lòng.

Bất quá, lần này đến đây cũng mong sẽ có cơ hội thoái thác. Hoàng Thiên Ngạo dù là một đại nhân vật không dễ chọc tới. Bất quá, y nhiều năm nay chỉ ở Thiên Hoa sơn, hiếm khi qua lại cùng với thế giới bên ngoài, cho nên gả nhi nữ về đây chẳng khác nào chính là trói chân nàng, an phận cả đời ở vùng núi non hẻo lánh này. Còn đâu là tiền đồ của công chúa điện hạ nữa chứ?

Nhớ lại năm đó khi nàng vừa chào đời, Ngâm Tuyết đã đến hạ lệnh đón người đi, thật không để cho thiên giới một chút mặt mũi. Khi đó Vũ Bình Nguyên trong tay cũng đã có một sức mạnh nhất định nên mới hạ lệnh tiễn khách. Hiện tại năm sau đã đến lúc phải gả người, không có cách từ chối nữa. Cho nên dù gì vẫn phải đến đây một chuyến.

Huống chi trận đại hồng thủy vừa rồi đã chứng minh một chuyện, Hoàng Thiên Ngạo dù mai danh ẩn tích, nhưng một khi chọc giận y thì trời long đất lở.

Hôm nay mang Vũ Yên Chi đến, nếu sau khi gặp mặt Hoàng Thiên Ngạo mà nàng vẫn một mực chối từ, thì Minh Kính Hà nhất định sẽ tận lực tìm cách hủy hôn. Còn như thế nào thì tạm thời vẫn chưa nghĩ đến. Nhưng mà dù gì đi chăng nữa, đường đường là trưởng công chúa của thiên giới, nhi nữ

https://thuviensach.vn

của thiên đế thiên hậu mà lại bị người khác xem thường như vậy, Minh Kính Hà tuyệt nhiên không thể dễ dàng thuận theo ý của y.

"Yên Chi!"

Minh Kính Hà vừa nói vừa khẽ vuốt ve mái tóc dài mềm mại như tảo biển của nhi nữ.

"Mẫu hậu sẽ không để ngươi thiệt thòi."

Vũ Yên Chi hơi bĩu môi một cái.

"Thanh long... hắn già như vậy, con không muốn gả cho hắn, không muốn một chút nào."

"Ừ."

Minh Kính Hà nhìn con gái rồi nhìn xuống Thiên Hoa sơn đã ở ngay trước mắt mà không khỏi thở dài. Hoàng Thiên Ngạo, người này nàng chưa từng gặp mặt, nhưng tiếng tăm của y trong thiên hạ không ai không biết đến. Trận đại hồng thủy vừa rồi vô cùng đáng sợ khiến Minh Kính Hà nghĩ đến không khỏi e ngại vài phần. Nhưng nàng là thiên hậu của tam giới, hắn Hoàng Thiên Ngạo cũng sẽ kính nể vài phần đi?

"Nương nương, đã đến nơi rồi!"

Đoàn tùy tùng theo hầu có đến trăm người, ai nấy đều giáp phục hoàng kim sáng loáng, thể hiện sự uy nghi của bậc tối cao thiên giới.

Từ trên cao, Vũ Yên Chi nhìn xuống thành trì tráng lệ bên dưới mà không khỏi ngỡ ngàng một chút. Lúc nãy, trước khi đến đây đều là rừng xanh một màu thăm thẳm, nhà cửa thưa thớt, hiện tại giữa đỉnh núi cao lại dựng lên một tòa cung điện nguy nga như vậy, làm nàng có chút hài lòng. Dù không đến đây làm cô dâu nhà đại thống lĩnh, nhưng mà nơi mình từ

https://thuviensach.vn

chối không tệ, khiến nàng cảm thấy trong lòng vui vẻ. Miệng hơi mỉm cười một cái.

Khi bọn họ vừa đến nơi, hàng trăm đệ tử cùng với khách nhân của Thiên Hoa sơn cũng tiến ra đón người. Bọn họ đứng thành hàng chấp tay thành quyền cúi đầu.

"Khấu kiến thiên hậu nương nương, khấu kiến công chúa điện hạ."

Minh Kính Hà nắm tay Vũ Yên Chi chậm rãi tiến bước, vừa đi vừa cong môi lên cười.

"Các vị, không cần đa lễ!"

Bước đi và lời nói hoàn toàn có uy phong của người đứng đầu tam giới.

Bạch Nghiên tiến về phía Minh Kính Hà.

"Không biết thiên hậu giá lâm, nên có chút chậm trễ đón tiếp. Mong người và công chúa thứ lỗi!"

"Ngài là..."

"Ta là nhị thống lĩnh Thiên Hoa sơn Bạch Nghiên."

"Hóa ra là nhị thống lĩnh."

Minh Kính Hà khẽ đưa mắt tìm kiếm một cái.

"Đại thống lĩnh... ngài ấy..."

"Đại thống lĩnh hôm nay đường xa vừa trở về nên đang nghỉ ngơi trong phòng. Ta đã thu xếp cho người báo lại, lát nữa đại thống lĩnh sẽ đến sau. Còn hiện tại xin mời thiên hậu và công chúa điện hạ vào đại điện. Bên

https://thuviensach.vn

trong có sắp xếp ca vũ và chút thức uống để thiên hậu cùng công chúa tẩy trần."

Minh Kính Hà hơi bực mình, Hoàng Thiên Ngạo như vậy mà lại không ra đón tiếp nàng, quả nhiên là kiêu ngạo. Bất quá nàng chỉ mím môi cười một cái.

"Vậy, làm phiền các vị!"

"Thiên hậu, công chúa. Mời!"

Bạch Nghiên vừa nói vừa cúi người, vươn một tay về phía trước bộ dạng để Minh Kính Hà bước vào đại điện.

"Được."

Minh Kính Hà mỉm cười rồi từ từ bước lên bậc tam cấp vào chính điện.

Ai nấy nhìn thấy dung mạo của của Minh Kính Hà và Vũ Yên Chi đều không khỏi nhìn lâu thêm một chút. Quả nhiên là vô cùng xinh đẹp.

"Phong Chi!"

Ngụy Trình đứng bên cạnh nhìn thấy Kiếm Phong Chi thất thần nhìn công chúa mà không khỏi nhíu mày, lập tức đá vào bắp chân hắn một cái khiến hắn ngã nhào về phía trước. Thật may mọi người đã đi vào bên trong nên không nhìn thấy bộ dạng mất mặt này của hắn.

"Sư đệ, khi không đá ta nha?"

Hắn khó hiểu trợn mắt nhíu mày nhìn Ngụy Trình. Ngay trước chỗ đông người khi dễ hắn, rõ ràng là vô cùng đáng ghét. Hôm nay không nói rõ thì không yên với hắn đâu. Dù gì ở đây hắn cũng là đại sư huynh.

"Đồ ngu!"

https://thuviensach.vn

"Cái... cái gì?"

Nghe Ngụy Trình lầm rầm trong miệng như vậy hắn thật tức chết. Khi không mắng hắn ngu?

"Ngụy Trình, ngươi đừng nghĩ mấy năm nay ta nhịn ngươi thì ngươi liền được nước làm tới!"

"Thì sao?"

Ngụy Trình nhướng mày nhìn hắn. Kiếm Phong Chi thấy khí thế này của y thì có chút chùn bước. Đã nhịn quá nhiều năm ăn sâu vào máu thịt hắn, nên nhất thời muốn đối đầu cùng Ngụy Trình khiến hắn có chút không quen. Bực tức lúc nãy cũng nhanh chóng bay mất. Ngụy Trình thấy hắn chùng xuống thì y liền tiến lên một bước.

"Đó dù gì sau này cũng là sư mẫu của ngươi, ngươi dám ở trước chỗ đông người nhìn nàng chằm chằm như vậy?"

Nhắc đến công chúa, Kiếm Phong Chi lại vô thức mơ mơ màng màng.

"Nhưng nàng... nàng quả nhiên xinh đẹp... ta thật chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào đẹp hơn nàng."

"Bởi vậy mới nói ngươi ngu."

"Ngươi..."

Kiếm Phong Chi chưa kịp dứt lời thì Ngụy Trình đã nhanh chóng tiến vào đại điện, làm hắn tức muốn dậm chân.

"Lục sư đệ, hôm nào đại sư huynh nhất định dạy dỗ ngươi. Hừ!"

***

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo đến đại điện thì cũng là nửa canh giờ sau. Đại điện lúc này vô cùng đông đúc, vừa có người của các môn phái vừa có đệ tử của Thiên Hoa sơn.

Thiên hậu Minh Kính Hà cùng với công chúa Vũ Yên Chi đang ngồi trên ghế lớn ở vị trí đầu hàng tính từ bậc tam cấp lên long ngai. Kỳ Thịnh cùng với Bạch Nghiên ngồi ở phía đối diện hai mẫu tử bọn họ. Còn những người khác đều đang đứng.

Nếu tính theo địa vị thì ở đây thiên hậu Minh Kính Hà là lớn nhất. Nhưng mà đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo xuất hiện ở đâu, cho dù là thiên đế thì y vẫn là người ngồi ở ghế cao nhất. Đó là luật bất thành văn từ rất nhiều năm nay. Nhưng Minh Kính Hà không biết đến chuyện này, cho nên khi vừa tiến vào nhìn thấy long ngai thì định bước lên, nhưng đã bị Kỳ Thịnh chặn lại và chỉ chỗ mình đang ngồi. Lúc đó nàng có chút nghiến răng nhưng mà nơi này là chỗ của Long tộc. Nàng nhịn!

Giữa chính điện lót một chiếc thảm nhung màu đỏ rực chạy dọc ra ngoài cửa. Hoàng Thiên Ngạo lúc này cao lớn uy vũ từ bên ngoài tiến vào, đi sau lưng y chính là Ngâm Tuyết.

"Đại thống lĩnh!"

Mọi người nhìn thấy y bước vào lập tức chấp tay thành quyền cúi đầu chào y. Minh Kính Hà cùng công chúa Vũ Yên Chi cũng đã đứng dậy. Minh Kính Hà chưa từng nhìn thấy mặt Hoàng Thiên Ngạo, hôm nay diện kiến quả nhiên khí thế bức người, tựa như băng sơn đang di chuyển, mặt không chút cảm xúc.

Khi Hoàng Thiên Ngạo đi ngang thì Minh Kính Hà tiến đến một bước.

"Đại thống lĩnh vẫn khỏe chứ? Ta hôm nay cùng với nhi nữ đến đây, trước để vấn an đại thống lĩnh, sau chính là bàn lại chuyện hôn ước năm xưa."

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà ngay từ đầu đã nói thẳng. Dù Hoàng Thiên Ngạo khí thế nhưng nàng là bậc bề trên, hiển nhiên ăn nói có chút không dè chừng. Nàng vừa dứt lời liền khẽ nghiêng đầu một cái, Vũ Yên Chi đang đứng phía sau liền tiến lên phía trước một bước.

Lúc Hoàng Thiên Ngạo bước vào, Vũ Yên Chi đã nhìn y đến ngẩn người. Nàng từng nghe rất nhiều lời đồn đãi về người sẽ thành chồng của mình, tài ba kiêu ngạo, lãnh khốc tàn nhẫn.

Trước đây nàng từng nghe nói hôn sự này đã được định từ trước khi mình sinh ra, cho nên trong lòng Yên Chi có phần uất ức. Nàng là thiên chi kiêu tử, còn là trưởng công chúa của thiên giới. Đức hạnh tài sắc, địa vị đều vượt bậc thiên hạ, vì cái gì phải gả cho Long tộc ở phương Đông lạnh lẽo đến thế này, còn là một đại thống lĩnh gần ngàn tuổi. Nàng thật sự không cam tâm.

Bất quá khi đến đây, nhìn thấy sự hoành tráng của Thiên Hoa sơn, môn đồ hàng ngàn người, quy củ nề nếp, ít nhiều nàng cũng có chút thiện cảm. Nhưng mà đến đây đã hơn nửa canh giờ, chủ nhân của Thiên Hoa sơn cũng chưa xuất hiện, quả nhiên chính là kiêu căng ngạo mạn.

Lúc nãy nàng đã có chút không vui. Chuyến đi lần này cũng không phải do nàng muốn, là do thiên đế và thiên hậu sắp đặt. Trận đại hồng thủy long trời lở đất vừa rồi, khiến đại ca Vũ Triệt của nàng cũng phải đích thân đến cầu thượng thần Huyền Vũ.

Hùng mạnh và uy phong như đại thống lĩnh Long tộc khiến thiên giới không thể một sớm một chiều tùy tiện hủy bỏ hôn sự này. Chính vì đại cuộc nên Yên Chi mới nhịn xuống ủy khuất trong lòng mà đến đây một chuyến.

Nhưng mà hiện tại nhìn thấy dung mạo cùng khí thế của Hoàng Thiên Ngạo, bất giác trái tim trong lồng ngực của Vũ Yên Chi không khỏi lệch

https://thuviensach.vn

vài nhịp. Nàng nhìn y không chớp mắt cho đến khi y dừng lại trước mặt bọn họ.

Lúc này nghe Minh Kính Hà gọi, Vũ Yên Chi liền tiến lên phía trước, hai bàn tay búp măng nõn nà nắm hờ vào nhau đặt bên eo, chân hơi khụy xuống, vừa mỉm cười thẹn thùng vừa rũ mắt. Khác hẳn với vẻ kiêu ngạo trước đây của mình.

"Tiểu nữ Vũ Yên Chi, khấu kiến đại thống lĩnh!"

Hoàng Thiên Ngạo khẽ liếc về phía nàng một cái nhưng rất nhanh liền quay đi. Khi hai ánh mắt chạm vào nhau, Vũ Yên Chi cảm giác tim mình như sắp vỡ ra, đôi mắt của Hoàng Thiên Ngạo thăm thẳm lạnh buốt như mặt hồ mùa đông. Bất quá nàng tình nguyện nhảy vào. Người này nhất định sẽ trở thành phu quân của nàng, nàng đồng ý gả cho y. Nghĩ đến chuyện sẽ thành thân với y, gò mà Yên Chi khẽ ửng hồng.

Nhưng đáp lại ánh mắt nồng nàn của nàng, Hoàng Thiên Ngạo chỉ nói một câu.

"Ừ."

Rồi phất tay áo bước lên bậc tam cấp từ từ ngồi xuống long ngai.

Vũ Yên Chi nhìn thấy thái độ lạnh lùng đó của Hoàng Thiên Ngạo thì không khỏi liếc Minh Kính Hà một cái. Trong thiên hạ ai từng nhìn thấy qua nàng đều không khỏi nhìn lâu thêm một chút. Nhưng vừa rồi Hoàng Thiên Ngạo chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái. Thậm chí nàng còn không biết liệu y rốt cuộc có nhìn thấy rõ dung mạo của mình hay không? Hai mẫu tử bọn họ cũng nhanh chóng lui về ghế ngồi xuống.

Khi mọi người đã yên vị, Ngâm Tuyết đứng bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo trầm giọng.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ hội, chắc hẳn chư vị cũng đã mệt mỏi. Để chuẩn bị tốt cho buổi thi vào sáng ngày mai, chư vị xin mời sớm trở về nghỉ ngơi!"

Phía đại thống lĩnh đã hạ lệnh tiễn khách vậy thì bọn họ cũng không thể ở lại. Dù gì đây cũng là chuyện nhà của đại thống lĩnh, dù bọn họ cũng rất tò mò nhưng không thể, đành nhanh chóng cúi đầu.

"Đại thống lĩnh, thiên hậu, công chúa điện hạ, chúng ta xin cáo lui!"

Dứt lời, bọn họ từng hàng lui về phía sau rồi rời khỏi.

"Các ngươi cũng lui xuống đi!"

Hoàng Thiên Ngạo nhìn Kỳ Thịnh và Bạch Nghiên nói một câu. Hai người bọn họ nhìn nhau giật mình một cái, không che đậy nét bối rối trên mặt. Đại hôn của đại thống lĩnh rõ ràng là chuyện của cả Long tộc, vì cái gì không cho họ tham gia chứ?

Bất quá Hoàng Thiên Ngạo đã nói thì không ai được quyền cãi, vì vậy cũng nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Lúc này chỉ còn mỗi Hoàng Thiên Ngạo, Ngâm Tuyết cùng với hai người kia.

"Thiên hậu chắc hẳn đã nghe chuyện của Vũ Triệt?"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác hỏi một câu khiến cho Minh Kính Hà giật mình. Là y đang nói đến chuyện Vũ Triệt đến cầu Huyền Vũ hay sao? Là đang muốn khởi binh vấn tội?

Minh Kính Hà mỉm cười, nàng rất nhanh lấy lại khí thế của mình, giọng vang vang dõng dạc như đang nói trước chúng tiên trên cung điện thường ngày.

https://thuviensach.vn

"Thái tử điện hạ đã đắc tội với ngài hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt vẫn lạnh như băng, không chút cảm xúc nhìn xuống Minh Kính Hà.

"Ta không hỏi hắn, ta đang hỏi nàng cùng Vũ Bình Nguyên!"

Hoàng Thiên Ngạo gọi là Vũ Bình Nguyên chứ không phải là thiên đế, có lẽ trong thiên hạ cũng chỉ có một mình y mới có khẩu khí lớn như vậy.

Minh Kính Hà liền nhíu mày một cái, nàng có cảm giác như mình không phải khách nhân mà đang là phạm nhân để Hoàng Thiên Ngạo hỏi tội, bất giác cảm thấy buồn bực trong lòng. Vũ Yên Chi ngồi bên cạnh mặt có chút tái xanh.

"Ta không hiểu lời đại thống lĩnh nói cho lắm..."

Lời chưa dứt, Hoàng Thiên Ngạo giáng tay xuống bàn làm Minh Kính Hà giật mình một cái, nhưng mặt vẫn điềm nhiên như không. Nàng từ nhỏ là công chúa ở phụng tộc, lớn lên lại làm dâu nhà đế vương, vì vậy nên sớm cái gì cũng đã tập được. Ngoài kiêu ngạo thì hỷ nộ ái ố cũng chưa từng lộ ra mặt. Vũ Yên Chi còn nhỏ nên bản lĩnh này của mẫu hậu nàng ta vẫn chưa học được, hiện tại thất thần nhìn xuống đất, tay chân có chút níu kéo vào nhau.

"Hay cho một câu không hiểu! Vậy các người có thể hiểu được những gì? Mang Vũ Triệt đến cầu Huyền Vũ... các người nghĩ hắn giống hệt Chu Tước năm xưa thì có thể điều khiển được ta hay sao? Ngươi nghĩ Huyền Vũ đến có thể ngăn cản được ta? Các người nghĩ mình có thể nắm bắt tâm tư của ta hay sao? Đúng là ngu xuẩn, ngông cuồng!"

Hoàng Thiên Ngạo long nhan phẫn nộ, ở ngay ấn đường có chút đen tối. Trên trời bất giác mây đen và gió mạnh kéo đến khiến cho ai nấy ở Thiên Hoa sơn đều không khỏi giật mình. Ngâm Tuyết cũng một trận kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Đại thống lĩnh lại tức giận rồi! Là chuyện Vũ Triệt đã chọc giận đại thống lĩnh hay việc thiên hậu mang công chúa đến đây khiến ngài nổi giận chứ?

Ngâm Tuyết đứng phía sau cảm thấy đầu óc và cơ thể đều căng thẳng. Hy vọng đại thống lĩnh có thể kiềm xuống cơn tức giận của mình, nếu không chúng sinh lần nữa lại lâm vài kiếp nạn.

Minh Kính Hà nghe thấy gió lốc ù ù bên ngoài thì toàn thân chấn động. Từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa từng bị ai hét vào mặt mình như vậy. Nhưng mà hiện tại bị nói trúng nên không có cách nói lại.

Với người uy thế tâm tình khó đoán như Thanh long, nàng không biết nên đối phó như thế nào mới đúng. Trong bụng hiện tại đã rét run.

Hoàng Thiên Ngạo xem ra đúng như lời thiên hạ nói, y không sợ trời không sợ đất, chỉ có bọn họ sợ y mà thôi. Quả nhiên không sai, nàng là thiên hậu nhưng trong mắt y cũng chẳng khác một người bình thường là bao nhiêu.

Người như vậy càng không biết y sẽ làm những gì, hiện tại nàng ở đây thân cô thế cô, Minh Kính Hà có chút hối hận rồi, vì sao lại cùng con gái đến đây chứ? Quả nhiên bọn họ vẫn chưa tự lượng sức mình. Khi nãy còn kiêu ngạo, nhưng cuối cùng kiêu ngạo cho ai xem đây?

Thật may khi nãy Hoàng Thiên Ngạo đã đuổi hết bọn người kia đi, ít nhất còn muốn giữ cho nàng một chút thể diện.

Hoàng Thiên Ngạo lúc này tròng mắt đã đầy tơ máu đỏ, vảy rồng ở cổ ẩn ẩn đau. Toàn thân hàn khí đang tỏa ra làm cho cả đại điện phút chốc chìm trong hơi lạnh. Vũ Yên Chi khẽ ôm vai mình, cảm thấy cơ thể đang rét run.

Hoàng Thiên Ngạo từ trên cao nhìn xuống khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Huyền Vũ là huynh đệ của ta, sau này còn dám lợi dụng tình cảm của hắn, ta tuyệt nhiên sẽ sang bằng thiên giới các người. Để xem các người còn ngu xuẩn đến mức nào!"

Đến lúc này thì Minh Kính Hà đã hoàn toàn kinh sợ rồi, mắt rũ xuống cũng không dám nhìn Hoàng Thiên Ngạo nữa. Y cơ bản chưa từng để thiên giới vào trong mắt.

"Ta... đã biết!"

Hoàng Thiên Ngạo nhướng mày một cái.

"Ngâm Tuyết."

"Dạ có thuộc hạ."

"Tiếp đãi người của thiên hậu thật tốt. Các nàng muốn dạo chơi hoặc ở lại đây vài ngày đều có thể!"

"Dạ!"

Y dứt lời thì rời khỏi long ngai, rồi phất tay áo rời đi.

"Cung tiễn đại thống lĩnh!"

Minh Kính Hà cùng Vũ Yên Chi đứng dậy cúi đầu chào y nhưng y một câu khách khí cũng lười để lại.

"Mẫu hậu..."

Hoàng Thiên Ngạo vừa rời đi thì Minh Kính Hà đứng không vững, toàn thân có chút hư nhuyễn. Vũ Yên Chi tiến đến đỡ nàng nhưng nàng giơ tay lên bảo không sao. Răng nghiến lại phát ra một tiếng than trầm thấp.

"Hoàng Thiên Ngạo... ngươi được lắm!"

https://thuviensach.vn

***

Hoàng Thiên Ngạo đi rồi trở về phòng, tâm trạng y vô cùng khó chịu. Nhớ lại chuyện vì Vũ Bình Nguyên đưa Vũ Triệt đi cầu Huyền Vũ cho nên mới bị kẻ xấu lợi dụng. Hiện tại linh châu bị mất đã được giải phong ấn, phần ký ức xưa của Chu Tước không sớm thì muộn cũng làm cho Vũ Triệt nhớ lại chuyện kiếp trước mình chính là Chu Tước. Đến khi đó mọi chuyện còn vãn hồi được hay không chứ?

Rồi tứ thần đánh nhau một trận long trời lở đất nữa hay sao? Để lần nữa y nhiều năm như vậy trong tim luôn có một mảnh dằm thỉnh thoảng lại đâm đến đau y. Ngày hôm đó, nếu không nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Huyền Vũ, hẳn Hoàng Thiên Ngạo đã xuống tay với Vũ Triệt rồi. Dù gì Chu Tước vẫn chưa thức tỉnh, y cũng không có một chút không đành lòng với Vũ Triệt.

Khi nãy Hoàng Thiên Ngạo sở dĩ không nói chuyện linh châu đã bị giải phong ấn với Minh Kính Hà, là vì y không rõ tâm tư của bọn họ ra sao. Biết đâu được, bọn họ sẽ lợi dụng chuyện này để làm gì đó. Thiên giới đã qua rất nhiều đời thiên đế, chỉ là Vũ Bình Nguyên thì Hoàng Thiên Ngạo hoàn toàn không có một chút cảm tình.

Thiên đế nhiều đời trước đều là những người quang minh lỗi lạc, đức cao vọng trọng chứ không giống Vũ Bình Nguyên. Thậm chí cả Minh Kính Hà cũng vậy. Vừa nhìn thấy nàng thì y liền cảm thấy có chút chướng mắt.

Hoàng Thiên Ngạo ngồi trên giường toàn thân phát lạnh. Hiện tại đuôi rồng đã hiện ra rồi, thêm chút nữa e là sẽ không chịu được.

"Người đâu!"

Y trong phòng nói một câu.

"Gọi Ngâm Tuyết!"

https://thuviensach.vn

Chỉ trong tích tắc, Ngâm Tuyết đã đứng trước cửa.

"Đại thống lĩnh!"

"Tiến vào."

Ngâm Tuyết vào thì liền nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo toàn thân đã hóa rồng cuộn tròn trên giường lớn. Bên ngoài từng hạt tuyết li ti đã bắt đầu rơi xuống.

"Vì sao... vì sao..."

Ngâm Tuyết không hiểu, mấy năm nay Hoàng Thiên Ngạo dường như phần nào đã khống chế được hàn khí, bình thường tức giận thì sẽ là mưa giống như mấy ngày trước. Nhưng mà hôm nay tuyết lại rơi, giống như mười ba năm về trước lúc mang tiểu phụng hoàng về.

Không lẽ đại thống lĩnh thực sự đã đến cực hạn rồi hay sao chứ? Vừa rồi mặt lớn mặt nhỏ với công chúa như vậy, nếu bọn họ trở mặt không chịu gả thì làm sao đây?

Hoàng Thiên Ngạo giương đôi mắt đỏ như hòn máu khàn khàn giọng.

"Mang... tiểu Thất đến đây!"

"Dạ!"

Ngâm Tuyết lập tức phi thân ra cửa sổ, rất nhanh đã đến trước hang động của Tư Hàn.

Hắn lúc này đang ngồi ủ rũ trước đống lửa nhìn quyển sách trên tay đến thất thần. Dường như đọc mà hoàn toàn không có chút chữ nghĩa nào thu nạp được.

https://thuviensach.vn

Mấy năm nay, Ngâm Tuyết cũng không dùng đến chiêu này, hiện tại xem ra lại phải lặp lại chuyện năm xưa.

"Ai?"

Tư Hàn bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, vừa xoay đầu lại đã cảm thấy gáy phát đau, sau đó liền ngất đi.

Ngâm Tuyết tiến đến ôm lấy Tư Hàn bế lên, nhìn đứa nhỏ gương mặt có chút tiều tụy thì không khỏi cảm thấy lòng đau nhói. Mấy năm nay y đã quên mất chuyện này, y đều nghĩ Hoàng Thiên Ngạo sẽ lấy công chúa, như vậy Tư Hàn đến năm mười tám tuổi sẽ được thả xuống núi. Nhưng mà vừa rồi tình thế có chút không đúng. Hiện tại Hoàng Thiên Ngạo lại phát bệnh, vậy Tư Hàn sau này sẽ ra sao chứ? Sẽ chết hay sao?

Y rất nhanh liền mang Tư Hàn ba bước đã bay đến phòng Hoàng Thiên Ngạo. Sau khi đặt hắn lên giường thì Ngâm Tuyết trở ra ngoài. Trước khi rời khỏi phòng y không khỏi liếc nhìn Tư Hàn một cái.

"Tiểu Thất... nếu như đại thống lĩnh đổi ý không lấy công chúa... vậy sau này ta chỉ còn cách âm thầm mang ngươi đi. Ta không thể nhẫn tâm nhìn thấy ngươi chết... tiểu Thất của ta, nhi tử của ta..."

Sau khi cánh cửa phòng đóng lại, Hoàng Thiên Ngạo nhìn nhìn Tư Hàn một cái, rồi rất nhanh cuộn Tư Hàn vào người mình bắt đầu tỏa ra hàn khí.

Nửa đêm đó, lần vận công cuối cùng Hoàng Thiên Ngạo đã biến lại thành người, nhìn thấy gương mặt Tư Hàn đã tái xanh, biết cơ thể hắn đã chạm đến mức cực hạn chịu đựng. Trừ khi giải phong ấn phần chân hỏa mười mấy năm trước Hoàng Thiên Ngạo đã giấu kỹ trong cơ thể hắn, thì không có cách hấp thu hàn khí của Hoàng Thiên Ngạo nữa, nếu tiếp tục chỉ e sẽ làm tổn hại đến hắn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo đành nhịn xuống hàn khí đang cuồn cuộn bốc lên trong người mình, bất giác y phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống người Tư Hàn.

-----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 19: Gặp Lại Mẫu Thân

Tư Hàn giữa khuya mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân phát lạnh còn có chút đau nhức. Trong màn đêm dày đặc, bất giác hắn phát hiện ra nơi mình nằm đệm chăn mềm mại, cũng không phải là hang động bị cấm túc.

Tư Hàn toàn thân nặng nề như có ai đó đang đè lên mình. Hắn gian nan chớp chớp mắt vươn tay lên sờ sờ, bất giác chạm vào sừng rồng thì giật mình một cái.

"Sư phụ?"

Tư Hàn khẽ gọi một tiếng nhưng không nghe y trả lời. Hắn gọi thêm lần nữa.

"Sư phụ..."

Vẫn không có ai đáp lại hắn. Tư Hàn thầm kêu không ổn, liền nghiêng người ngồi dậy, Hoàng Thiên Ngạo trượt khỏi người hắn ngã xuống bên cạnh.

"Sư phụ!"

Lúc này Tư Hàn đã hoảng hốt rồi, y nằm đó toàn thân bất động. Tư Hàn cầm tay Hoàng Thiên Ngạo lay lay.

"Sư phụ, sư phụ đừng làm ta sợ mà, sư phụ!"

Hắn kinh hãi nhìn ra ngoài trời, hiện tại tuyết rơi mịt mù, hơi lạnh phủ kín Thiên Hoa sơn. Tư Hàn không kịp suy nghĩ đã cõng y lên lưng rồi ba

https://thuviensach.vn

bước nhảy khỏi cửa sổ chạy về hướng nhà Nhiếp Viễn.

Hiện tại đang là canh hai, ngoài trời đóng băng dường như đến một sinh vật cũng không còn hoạt động. Chúng đã ẩn nấp đâu đấy chờ cái lạnh khắc nghiệt dần qua đi.

Tư Hàn đang cõng Hoàng Thiên Ngạo bay đi thì bỗng dưng cảm thấy tiên khí trong cơ thể tán loạn liền ngã nhào xuống, hất Hoàng Thiên Ngạo văng vài vòng trên mặt đất.

Tư Hàn hối hận rồi, khi nãy đã không gọi lính canh mà tùy ý mang người đi. Nhưng mà hắn khi đó đã vô cùng kinh hãi, nên không kịp suy nghĩ bất kỳ điều gì khác ngoài mang người này đến gặp Nhiếp Viễn.

Nội lực của Tư Hàn không hiểu vì sao chỉ vừa ngủ một giấc hiện tại lại trống không. Hắn càng không hiểu vì sao khi tỉnh dậy thì thấy sư phụ lại ngất xỉu nằm bên cạnh mình.

Hắn bò trên mặt đất gấp gáp nâng Hoàng Thiên Ngạo lên.

"Sư phụ, tại ta ngu ngốc hại sư phụ chịu khổ!"

Hắn vừa nói vừa xốc y lên lưng rồi cõng người lao vào tuyết băng qua cánh rừng nhỏ. Vừa đi nước mắt vừa chảy dài nhòe nhoẹt trên mặt.

"Sư phụ đừng chết... đừng bỏ ta được không?"

Hắn vừa mếu máo vừa cõng người đi. Y toàn thân cao lớn như ngọn túi to trên người hắn. Nhưng hắn một chút mệt mỏi cũng không có, hiện tại chỉ mong có thể nhanh chóng đến nơi của Nhiếp Viễn.

Không biết qua bao lâu, Tư Hàn đã mang được Hoàng Thiên Ngạo đến trước nhà Nhiếp Viễn.

"Lão đầu, lão đầu!"

https://thuviensach.vn

Hắn vừa đá chân vào cửa vừa gào to.

"Gì đó? Ban đêm ban hôm còn ồn ào?"

Nhiếp Viễn từ trên giường lấy vội chiếc áo khoác vào, thắp sáng đèn rồi từ từ ra ngoài mở cửa. Đang ngủ ngon khi không ai phá y chứ?

Vừa đẩy cửa ra định mắng một tiếng liền nhìn thấy đại thống lĩnh đang gục trên vai Tư Hàn, còn hắn đang mếu máo khóc.

"Lão đầu... cứu... cứu sư phụ ta!"

Hắn vừa nói vừa nấc. Nhiếp Viễn nhìn thấy cũng cả kinh liền xông đến đỡ Hoàng Thiên Ngạo.

"Mang ngài ấy vào trong."

Tư Hàn lập tức mang người vào đặt trên giường, sau đó đứng sau lưng Nhiếp Viễn nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Ngạo, hai bàn tay không tự chủ được siết vào nhau thật chặt.

"Bị ngất khi nào?"

"Ta... ta không biết."

Nhiếp Viễn nhíu mày một cái.

"Đi gọi Ngâm Tuyết và bọn Phong Chi, Ngụy Trình đến đây."

"Dạ!"

"Khoan đã. Ngoài mấy người đó thì chuyện của đại thống lĩnh phải được giữ kín."

Tư Hàn đỏ mắt nhìn Nhiếp Viễn.

https://thuviensach.vn

"Dạ!"

Hắn lập tức ba chân bốn cẳng chạy đi. Bên ngoài tuyết rơi lất phất, từng mảng tuyết bám dày trên mái tóc ẩm ướt của hắn, nhưng Tư Hàn hiện tại cái gì cũng không để ý. Hắn chỉ thấy lồng ngực mình ẩn ẩn đau, nước mắt không ngừng chảy tràn xuống gò má.

Trong lòng Tư Hàn, sư phụ hắn chính là người bất tử, còn là kẻ mạnh nhất thiên hạ. Là tòa băng sơn không bao giờ sụp đổ. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy y toàn thân lạnh lẽo, hơi thở mỏng manh, hắn mới phát hiện hóa ra sư phụ cũng có lúc yếu ớt sinh bệnh, cũng có lúc bị ngoại cảnh làm tổn thương.

Tư Hàn chạy rất nhanh, hắn hiện tại tiên lực cạn kiệt, thậm chí đến cả bay lên hắn cũng không thể. Những lúc thế này hắn đặc biệt cảm thấy hận chính mình, vì sao để bản thân yếu ớt thế này chứ? Nếu hắn mạnh mẽ hơn thì lúc nãy đã mang sư phụ sớm đến chỗ Nhiếp Viễn rồi.

Tư Hàn chạy một mạch đến chỗ Ngâm Tuyết, chưa kịp gọi thì y đã mở cửa ra.

"Tiểu Thất?"

Đêm nay, y nhìn tuyết rơi đặc biệt dữ dội hơn những lần khác nên cảm thấy không an tâm, định sẽ đến chỗ của Hoàng Thiên Ngạo nhìn qua một lần, không ngờ vừa mở cửa ra lại thấy Hứa Tư Hàn trong đêm chạy tới. Hắn từ đầu đến chân hơi nước ẩm ướt, tóc tai tán loạn, y phục có chút xộc xệch.

"Sao vậy?"

Ngâm Tuyết cả kinh nhìn Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

"Ngâm thúc, sư phụ... sư phụ khi không ngất xỉu rồi. Đang ở chỗ của Nhiếp lão đầu. Lão đầu kêu ta đến đây gọi thúc, thúc mau đến đó đi. Ta... ta đi gọi đại sư huynh!"

Vừa dứt lời, hắn liền quay đầu định chạy đi. Bất giác Ngâm Tuyết gọi một tiếng.

"Tiểu Thất!"

Tư Hàn xoay đầu lại khóe mắt đỏ hoe nhìn Ngâm Tuyết. Y tiến đến nhìn xuống đôi giày của hắn, khi nãy vì chạy quá nhanh mà đầy bùn đất, còn bị rách một mảng lộ ra đầu ngón chân đang chảy máu. Nhưng hắn một chút cũng không biết.

Ngâm Tuyết bất giác cởi đôi giày trong chân mình ra đặt trước mặt Tư Hàn.

"Mang vào đi!"

"Dạ?"

"Chân ngươi chảy máu rồi!"

Tư Hàn lúc này mới nhìn xuống chân mình. Hắn xua xua tay, không có ý định đổi. Hắn hiện tại đang rất gấp, còn lòng dạ nào mà đổi giày nữa chứ?

"Mang vào đi."

Ngâm Tuyết khom người nâng chân Tư Hàn cởi giày hắn ra làm hắn giật mình một cái.

"Ngâm thúc..."

Hắn chỉ khẽ gọi một câu như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau khi đổi giày cho hắn xong, Ngâm Tuyết đứng lên. Ngâm Tuyết rất to lớn, cao hơn Tư Hàn cả cái đầu. Y nhìn gương mặt nhạt nhòa nước mắt của Tư Hàn mà không rõ tư vị gì. Đại thống lĩnh đương nhiên không chết, nhưng còn ngươi thì khác tiểu Thất à!

Y vươn tay sờ đầu hắn một cái.

"Sư phụ ngươi... sẽ không sao! Đi gọi Phong Chi đi."

Ngâm thúc đã nói sư phụ không sao, làm Tư Hàn cảm thấy lòng có chút mềm xuống. Nhưng hắn cũng rất nhanh xuyên vào bóng đêm rời đi. Ngâm Tuyết nhìn theo bóng lưng cô tịch của hắn mà không rõ tư vị gì.

"Tiểu Thất... ngươi bị người khác lợi dụng nhưng vẫn không biết, còn thương xót cho y hay sao? Đêm nay tiên lực của ngươi đã cạn kiệt rồi còn không biết? Tiểu tử ngốc!"

Ngâm Tuyết thở dài một hơi rồi phi thân hướng nhà Nhiếp Viễn mà rời đi. Đêm nay đại thống lĩnh ngất, chuyện chưa từng xảy ra trước đây, nhưng mà y biết Nhiếp Viễn nhất định có cách.

Khi Tư Hàn, Ngụy Trình cùng Kiếm Phong Chi đến nơi thì nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang ngâm mình trong thùng thảo dược lớn. Ngâm Tuyết đang vận công truyền chân khí cho Hoàng Thiên Ngạo.

"Các ngươi vào giúp Ngâm sứ giả một tay!"

"Dạ!"

Ba người bọn họ nhanh chóng chạy đến chỗ Ngâm Tuyết, bỗng dưng Nhiếp Viễn khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, ngươi ra ngoài đi!"

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn tròng mắt đỏ ửng nhíu mày khó hiểu nhìn Nhiếp Viễn.

"Linh lực của ngươi hiện tại rất yếu, ngươi ở trong này chỉ làm cản trở bọn họ."

Tư Hàn nuốt xuống một cái, cắn chặt khớp hàm nhìn Hoàng Thiên Ngạo mặt không chút huyết sắc ngồi trong thùng thảo dược, bất giác hắn rũ mắt rồi đi ra ngoài. Nhiếp Viễn nhìn hắn khẽ lắc đầu thở dài một hơi.

"Nghiệt duyên!"

Lúc này mặt trăng đã ngã về trời tây một mảnh nhạt nhòa trong tuyết trắng. Tư Hàn ngồi trên ghế đá, tựa lưng vào gốc đào ngẩn người. Bình rượu hoa đặt trên bàn nhưng hắn một chút cũng không động. Hắc y trong đêm càng làm hình bóng Tư Hàn thêm cô độc.

Tư Hàn giương đôi mắt không tiêu cự nhìn những hạt tuyết bay bay trên đỉnh đầu, mi mắt không động. Hắn bất giác nhớ đến rất nhiều chuyện, từ lúc mình còn nhỏ cho đến lớn. Nhớ cả đoạn thời gian ngắn ngủi bên nhau giữa mình và Hoàng Thiên Ngạo vừa rồi, nhớ đến hình ảnh nằm trên tuyết lạnh của Hoàng Thiên Ngạo lúc hai người té ngã khi nãy.

Bất giác, Tư Hàn nhếch môi lên cười một cái, khóe miệng tràn ngập chua xót.

"Ta thật vô dụng, nói yêu sư phụ nhưng cái gì cũng không thể làm cho người... ta chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi!"

Không biết Tư Hàn ngồi đó đã bao lâu, cho đến khi ánh mắt trời le lói rọi vào mắt hắn một mảng mềm mại thì hắn giật mình một cái. Hóa ra Tư Hàn đã ngồi ngoài trời tuyết lạnh suốt đêm nhưng một chút lạnh lẽo cũng không cảm thấy.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn vào nhà Nhiếp Viễn, cửa vẫn đóng im ỉm. Không biết hiện tại Hoàng Thiên Ngạo đã thế nào. Tư Hàn từ từ đứng dậy, cảm thấy chân có chút tê, từng bước đến bên cửa sổ nhìn vào nhà.

Trong nhà bọn họ vẫn đang vận khí, dường như tư thế đó mấy canh giờ liền cũng không đổi. Nhiếp Viễn thỉnh thoảng kiểm tra tâm mạch và thay kim châm cứu trên đầu Hoàng Thiên Ngạo.

Tư Hàn bất giác rũ mắt, hắn vừa xoay lưng đi thì sau lưng Nhiếp Viễn mở cửa gọi.

"Tiểu Thất!"

Tư Hàn nghe y gọi mình thì liền chạy đến bên cạnh Nhiếp Viễn.

"Sư phụ ngươi đã ổn rồi, ngươi hãy về đi!"

Tư Hàn xuyên qua vai Nhiếp Viễn nhìn vào trong nhà.

"Sư phụ ta bị làm sao?"

Nhiếp Viễn nhìn gương mặt tiều tụy của Tư Hàn thì khẽ kiềm xuống tiếng thở dài.

"Ngày khác ta sẽ tìm ngươi."

Nghe như vậy Tư Hàn trong lòng càng cảm thấy như có lửa đốt, bứt rứt khó chịu.

"Lão đầu, sư phụ rốt cuộc bị gì? Không thể nói cho ta biết hay sao chứ?"

Nhiếp Viễn suy nghĩ một chút rồi đi đến bàn đá ngồi xuống.

"Đến đây!"

Tư Hàn liền ngồi xuống đối diện Nhiếp Viễn.

https://thuviensach.vn

"Hai năm sau chính là thời hạn thiên kiếp của đại thống lĩnh!"

Tư Hàn nhíu mày thành hàng khó hiểu. Hắn trong quá khứ cũng chưa từng nghe nói đến chuyện này.

"Thiên kiếp?"

Nhiếp Viễn cầm bình rượu rót vào đầy tách rồi khẽ nâng lên lắc lắc mấy cái, nhìn những hạt tuyết rơi rơi đang tan trong tách rượu của mình.

"Thống lĩnh Long tộc bất kỳ đời nào đến ngàn tuổi đều trải qua một lần thiên kiếp. Chính là phải chịu trăm đạo sấm sét, vượt qua được sẽ phi thăng trường sinh bất tử."

Hứa Tư Hàn vẫn một bên yên lặng lắng nghe.

"Đại thống lĩnh luyện nội công thiên về hệ hàn, nội lực hiện tại có thể nói đứng đầu thiên hạ. Chính vì vậy, hàn khí trong người tích tụ hàng trăm năm nay không có cách hóa giải, một khi phóng thích ra hết thì toàn bộ thế gian sẽ chìm trong băng tuyết."

Nhiếp Viễn ngừng lại một chút.

"Ngươi thấy tuyết đang rơi chứ? Chính là vì hàn khí của đại thống lĩnh đang phóng thích ra ngoài."

"Nhưng như vậy có liên quan gì đến thiên kiếp?"

"Hai năm nữa đại thống lĩnh phải chịu thiên kiếp. Khi đó nếu nội lực không ổn định thì sẽ không thể vượt qua được. Rất có thể nguy hiểm đến tính mạng hoặc là bị thương nặng."

Tư Hàn trợn mắt.

https://thuviensach.vn

"Không có cách nào hóa giải hay sao? Lão đầu, lão không phải là đại phu giỏi nhất thiên hạ hay sao?"

Nhiếp Viễn khẽ thở dài.

"Có. Nhưng mà..."

Y vừa nói rồi nhìn Tư Hàn một cái làm hắn trở nên gấp gáp.

"Đại thống lĩnh phải lấy công chúa thiên giới, nàng thuộc phụng tộc, nội công của nàng thuộc hệ hỏa, nàng còn là nữ nhân, hai người có thể song tu, sau đó hàn khí của đại thống lĩnh từ từ cũng có thể hóa giải."

"Cái gì?"

Tư Hàn bỗng dưng trong lòng như có tiếng đổ vỡ. Hắn cảm giác tròng mắt mình đang đau rát, lồng ngực ẩn ẩn đau. Sư phụ phải lấy người khác sao? Còn hắn thì thế nào? Nhưng mà hắn với y đang ở cùng một chỗ không phải hay sao? Nếu lấy công chúa, vậy còn hắn?

Tư Hàn không chịu nổi liền nắm lấy cánh tay Nhiếp Viễn lắc lắc, giống như muốn cầu xin y chút biện pháp nào đó. Hắn không thể buông tay sư phụ được, để người lấy nữ nhân khác như thế này hắn không cam tâm. Hứa Tư Hàn hắn tuyệt đối không cam tâm!

"Ta... ta cũng luyện hỏa công mà..."

Tư Hàn vừa nói vừa lắp bắp, giọng có chút run.

"Ngươi là nam nhân, dù có song tu cũng không thể đạt được hiệu quả như nữ nhân. Âm dương mới điều hòa. Ngươi hiểu không?"

Tư Hàn bất giác gào lên, tròng mắt chằng chịt tơ máu đỏ.

"Ta không muốn, ta không muốn!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn giữ lấy vai hắn khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, ngươi đã lớn, cũng nên biết cái gì nên làm cái gì không nên. Sức khỏe của đại thống lĩnh không chỉ thuộc về mình ngài, mà nó còn ảnh hưởng đến cả chúng sinh thiên hạ. Ngươi hiểu hay không?"

Tư Hàn cảm thấy tâm tư mình vô cùng rối rắm, hắn lại nắm lấy tay y siết chặt.

"Lão đầu, còn có cách khác hay không? Ngoài song tu, thì còn có cách nào khác cứu sư phụ hay không chứ?"

Nhiếp Viễn nhìn Tư Hàn, ánh mắt bỗng dưng trầm xuống. Trong đó có một chút giãy giụa, một chút lạnh lùng, một chút không nỡ.

"Còn... bất quá ngươi có dám thử hay không?"

Tư Hàn nghe nói còn hy vọng thì mắt liền lập tức sáng lên. Nét mặt gấp gáp thiếu kiên nhẫn.

"Lão đầu, lão mau nói đi!"

Nhiếp Viễn không nhìn Tư Hàn, y nhìn xuống tách rượu đặt trên bàn, che giấu đi ánh mắt có chút phức tạp của mình.

"Ngươi cũng luyện hỏa công, vì vậy vẫn có thể giúp được sư phụ ngươi dung hòa hàn khí. Bất quá, cái đó... ngươi có thể sẽ gặp nguy hiểm."

Tư Hàn chém đinh chặt sắt.

"Ta không sợ!"

Nhiếp Viễn hơi nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Nhưng đại thống lĩnh sẽ không muốn ngươi mạo hiểm. Còn vì sao, hắn ngươi tự mình hiểu rõ!"

Tư Hàn bất giác thất thần. Phải rồi, nếu như mình gặp nguy hiểm để cứu y, y nhất định không cho phép.

"Vậy... chúng ta không để sư phụ biết là được rồi chứ gì?"

Nhiếp Viễn nghe câu trả lời này của Tư Hàn hoàn toàn đúng với mục đích ban đầu của mình, nhưng mà lúc này lại cảm thấy trong lòng thập phần không vui.

"Ngươi tình nguyện sao? Sau này sẽ không hối hận?"

"Ta tuyệt nhiên không hối hận!"

Nhiếp Viễn khẽ liếc mắt nhìn Tư Hàn một cái.

"Nếu ngươi đã quyết tâm như vậy... thôi được."

Tư Hàn liền vô cùng vui vẻ lau vội đi nước mắt trên mặt mình. Nhiếp Viễn bỗng lấy trong tay áo ra một hộp dược nhỏ, dường như y đã chuẩn bị sẵn từ lúc nào.

"Khi đại thống lĩnh tỉnh dậy, ta sẽ khuyên ngài ấy nên kết hợp cùng ngươi. Sư phụ ngươi hẳn sẽ không đồng ý, hoặc do sợ ngươi gặp nguy hiểm cũng không dám sử dụng hết hỏa công trong người ngươi. Viên thuốc này sẽ giúp ngươi che giấu đi phần nội lực của mình. Sau mỗi lần ngươi cùng đại thống lĩnh, hãy đến gặp ta, ta sẽ giúp ngươi điều trị thương thế."

Tư Hàn lập tức nhận lấy hộp dược nhìn nhìn. Nhiếp Viễn gõ gõ ngón tay trên bàn.

"Nhớ, cái này chỉ hai chúng ta biết, ngươi không được tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào, kể cả Ngâm Tuyết."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn liền gật đầu đồng ý.

"Ta biết rồi! Đa tạ lão đầu, chỉ cần sư phụ bình an vượt qua kiếp nạn, ta cái gì cũng chịu được."

Nhiếp Viễn gật đầu một cái.

"Hiện tại ngươi trở về đi. Đại thống lĩnh nếu có tỉnh lại thì cũng là ngày mai. Ngươi trở về luyện hỏa công tâm pháp lúc trước ta đã cho ngươi. Nhớ... chăm chỉ một chút!"

Tư Hàn có chút luyến tiếc nhìn vào nhà nhưng mà Nhiếp Viễn nói đúng, hiện tại hắn cần phải trở về chăm chỉ rèn luyện công lực. Có như vậy sau này mới có thể giúp ích được cho Hoàng Thiên Ngạo.

"Vậy... ta đi!"

Khi Tư Hàn đi rồi chỉ còn một mình Nhiếp Viễn ngồi đó. Bất giác, y chầm chậm nâng tách rượu lên uống một ngụm.

"Tiểu Thất... ngươi xuất hiện ở Thiên Hoa sơn ngay từ đầu chính là để làm thuốc cho đại thống lĩnh. Hai người hiện tại dây dưa không rõ, đại thống lĩnh vì ngươi đã ngừng phát công giữa chừng, chính vì như vậy dẫn đến tổn thương nguyên khí. Nếu như ta không làm như vậy thì thiên kiếp sắp tới đại thống lĩnh rất khó vượt qua..."

Y ngẩng đầu nhìn tuyết đang rơi rơi trên mặt mà không khỏi thở dài một hơi.

"Đại thống lĩnh, xin ngài đừng trách ta. Ta cũng vì đại cuộc... tha thứ cho ta!"

Bỗng dưng, từ lúc nào trước mắt Nhiếp Viễn lại xuất hiện thêm một mũi giày đen, nhìn lên thì thấy Ngâm Tuyết đang chằm chằm nhìn mình.

https://thuviensach.vn

"Ngươi... vừa nói gì với tiểu Thất?"

"Ta? Ta chỉ hỏi nó gần đây tập luyện thế nào mà thôi!"

Ngâm Tuyết nheo mắt khó tin nhìn Nhiếp Viễn. Hôm qua Hoàng Thiên Ngạo vì sợ Tư Hàn nguy hiểm nên thu công giữa chừng, chính vì như vậy mới tổn thương nguyên khí. Ngâm Tuyết chỉ sợ Nhiếp Viễn sau lưng âm thầm trù tính gì đó.

Nhiếp Viễn hoàn toàn không giống Ngâm Tuyết, tình cảm đối với đứa trẻ kia bất quá cũng không quá sâu sắc gì, cho nên nếu phải chọn lựa giữa đại thống lĩnh và Tư Hàn, đương nhiên y sẽ đứng về phía đại thống lĩnh.

"Ngươi nghi ngờ ta sao?"

Nhiếp Viễn khàn khàn giọng. Ngâm Tuyết nhìn y nhíu mày thành hàng.

"Tốt nhất là ngươi đừng làm điều gì tổn hại đến tiểu Thất. Nếu không, ta nhất định không tha cho ngươi!"

Nhiếp Viễn không nói gì, chỉ hơi nhếch môi lên cười, ánh mắt có chút âm trầm rồi tiếp tục uống cạn tách rượu trên tay.

***

Tư Hàn đang định trở về nhưng lúc băng qua lối đi nhỏ, liền nghe thấy giọng nữ nhân từ trong hành lang vang lên.

"Hỗn láo! Ngươi dám cản đường ta?"

"Công chúa, hiện tại đại thống lĩnh đang nghỉ ngơi, xin người trở về nơi ở của mình. Ta sẽ báo lại với đại thống lĩnh, có gì sẽ nói với người sau!"

Tư Hàn nhận ra tiếng nói của ngũ sư huynh Lục Niên. Trong giọng nói có một chút dè chừng. Người kia là công chúa thiên giới hay sao? Chính là

https://thuviensach.vn

kẻ mà Hoàng Thiên Ngạo đính ước? Cũng là sư mẫu trong lời nói của các sư huynh mình từng nghe hay sao?

Tư Hàn liền lẻn vào một góc gần đó để nhìn kỹ hơn dung mạo nàng. Hắn không khỏi giật mình một cái. Nàng quả nhiên thập phần xinh đẹp, dung nhan tú lệ. Hôm nay, nàng mặc một bộ hồng y rực rỡ, môi đỏ như son, trên trán còn cẩn thận điểm tô một đóa mẫu đơn rực rỡ.

Hai người đang nói chuyện thì nàng nhếch môi lên cười.

"Ta đường đường là công chúa điện hạ của thiên giới, sau này cũng sẽ trở thành chủ nhân của Thiên Hoa sơn, ngươi nghĩ ngươi là ai mà có thể cản chân ta?"

"Công chúa..."

Lục Niên nghe thấy lời nàng cũng có đạo lý, nàng dù gì cũng sẽ trở thành sư mẫu của y, hiện tại ngăn cản chắc chắn sau này sẽ khó sống với nàng. Nhưng mà đó là cấm địa, nếu công chúa tùy ý xông vào hắn sẽ làm sư phụ nổi giận.

Thị vệ xung quanh không ai dám cản Vũ Yên Chi, ngay cả ngũ sư huynh còn không cản nổi thì bọn chúng làm sao dám chứ? Hiện tại những người khác đều đang tụ tập ở lôi đài thi triển võ công. Ở đây cơ bản không có người có quyền cao chức trọng để có thể đối kháng cùng công chúa.

Vũ Yên Chi bước qua Lục Niên hướng đến biệt viện của Hoàng Thiên Ngạo định đi vào, Lục Niên đang không biết nên làm thế nào mới đúng thì từ phía sau lưng một giọng nói vang lên.

"Công chúa điện hạ xin dừng bước!"

Lục Niên giật mình xoay đầu lại.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất, sao đệ lại ở đây?"

Chuyện đêm qua Hoàng Thiên Ngạo bị ngất Lục Niên vẫn chưa biết. Hiện tại kể cả thị vệ đều nghĩ đại thống lĩnh của bọn họ đang nghỉ ngơi ở trong phòng. Tư Hàn thì đang bị cấm túc, nếu hôm nay để người của Bạch Nghiên nhìn thấy hắn ở đây, nhất định sẽ không tha cho hắn.

Tư Hàn không để ý đến Lục Niên, tiến lên một bước chặn trước mặt Vũ Yên Chi làm nàng khẽ nhíu mày. Nhìn hắn, bỗng dưng nàng cảm thấy có chút quen mắt, bất quá không biết đã từng nhìn thấy ở đâu rồi.

Người này cao lớn anh tuấn, đường nét ngũ quan đặc biệt tinh xảo, nhưng nét mặt còn chút ngây ngô đơn thuần. Ánh mắt nhìn nàng lãnh đạm, thờ ơ.

Không hiểu sao vừa nhìn thấy hắn, nàng liền cảm thấy chán ghét không rõ nghĩa. Yên Chi khẽ nhướng mày, dùng giọng điệu bề trên mà nói cùng hắn.

"Vô lễ! Còn không mau lui xuống?"

Nàng vừa nói vừa bước qua cửa lớn biệt viện, vai liền bị giữ chặt. Yên Chi liền xoay lại phát ra một chưởng lực đánh đến Hứa Tư Hàn. Hắn hiện tại tiên lực cạn kiệt nên lùi về phía sau mấy bước. Bất giác cánh tay bị Lục Niên kéo một cái, hai người lập tức bay sang một bên.

Nhưng Vũ Yên Chi không dừng lại, nàng phất tay đánh ra một luồng tiên khí cực mạnh về hướng hai người bọn họ.

Bất giác 'bùm' một tiếng, một luồng linh lực đánh tới cản lại đòn tấn công của nàng, hai luồng tiên khí chạm vào nhau tạo thành cú nổ nhỏ trên không trung. Kiếm Phong Chi từ trên cao bay xuống chắn trước mặt Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

"Ngươi lại là kẻ nào? Muốn cản đường bổn công chúa hay sao?"

Kiếm Phong Chi không trả lời nàng, khẽ nghiêng đầu nhìn Tư Hàn cùng Lục Niên.

"Có bị thương hay không?"

Hai kẻ kia lắc đầu một cái. Lục Niên khi nãy không dám ra tay vì sợ tổn thương đến công chúa, trách nhiệm lớn như vậy hắn gánh không nổi. Thật may, hiện tại đại sư huynh đã đến rồi.

Kiếm Phong Chi liền chậm rãi xoay lại dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Vũ Yên Chi.

"Công chúa điện hạ, nàng hiện tại là khách của Thiên Hoa sơn, ngay tại Thiên Hoa sơn còn làm loạn, nàng không cảm thấy mình đang tự làm mất đi tôn nghiêm của chính mình hay sao?"

"Ngươi..."

Vũ Yên Chi híp mắt một cái, nhếch môi lên cười.

"Ta là sư mẫu tương lai của các người, Thiên Hoa sơn sau này cũng chính là nhà ta. Hiện tại ta muốn đi đâu các ngươi dám cản hay sao?"

"Công chúa, nàng cũng nói là tương lai. Hiện tại nàng vẫn chưa gả về đây. Cho nên bây giờ vẫn là khách nhân. Nơi này là cấm địa của Thiên Hoa sơn, nếu chưa được đại thống lĩnh cho phép thì không được tùy tiện bước vào. Bất kỳ ai cũng như vậy. Nếu không..."

"Thì sao?"

"Vậy thì đừng trách ta vô lễ!"

"Ngươi..."

https://thuviensach.vn

Vũ Yên Chi trừng mắt nhìn Kiếm Phong Chi một cái, trong đáy mắt của hắn một chút sợ hãi cũng không có. Quả nhiên thật đáng ghét!

"Ngươi là ai?"

Kiếm Phong Chi biết nàng ấu trĩ muốn ghi thù mình, nhưng nàng chỉ là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn cả tiểu Thất. Cho nên hắn cũng không chấp nhất nàng.

"Kiếm Phong Chi, đại đệ tử Thiên Hoa sơn!"

Vũ Yên Chi không nói gì, dưới tình hình này nàng đành quay trở về. Nhưng khi lướt qua Tư Hàn bỗng dưng nàng dừng lại.

"Ta có thể không tiến vào cấm địa. Nhưng mà kẻ này phải quỳ xuống tạ tội với ta!"

Tư Hàn hơi nhíu mày một cái nhìn nàng. Kiếm Phong Chi liền tiến lên.

"Hắn đã làm phật ý công chúa hay sao?"

"Hắn dám chạm vào thân thể ta!"

Khi nãy Tư Hàn nắm lấy vai mình nàng vẫn còn nhớ. Nàng là công chúa tôn nghiêm, hà cớ gì để một tên không chút thân thế dám động tay động chân với mình chứ?

Kiếm Phong Chi nghe xong thì hơi ngẩn người một cái nhìn Tư Hàn.

"Có chuyện đó không?"

Tư Hàn gãi gãi đầu mấy cái.

"Khi nãy nàng một mực xông vào cấm địa, nên ta đành phải ngăn cản nàng, bất quá chỉ chạm vào vai nàng một chút!"

https://thuviensach.vn

Phong Chi nghe xong hơi nhíu mày nhưng rất nhanh khàn khàn giọng.

"Công chúa, tiểu sư đệ của ta bất quá cũng vì chuyện công mà ngăn cản nàng. Mong nàng khoan dung độ lượng, bỏ qua lần này!"

"Bổn công chúa không muốn thì sao? Thiên Hoa sơn các người có luật lệ thì thiên giới chúng ta cũng có. Hắn hiện tại dám chạm vào thân thể của ta, vậy thì phải quỳ xuống nói một tiếng tạ tội!"

Tư Hàn bất giác nhíu mày thành hàng. Từ nãy đến giờ hắn vẫn nhịn. Nàng dù gì cũng nhỏ tuổi hơn hắn. Nhưng mà năm lần bảy lượt hành vi ngang ngược như vậy khiến hắn có một chút cảm giác mạc danh kỳ diệu.

"Công chúa phải không?"

Bỗng dưng Tư Hàn tiến lên một bước, Kiếm Phong Chi thầm kêu không ổn. Tiểu Thất trước đây có máu hung dữ lại thù dai, nhưng đây là sư mẫu tương lai kia mà, nếu như tiểu Thất làm gì quá phận, e là lần này sẽ bị phạt rất nặng hoặc bị đuổi khỏi Thiên Hoa sơn thì y biết phải làm thế nào đây chứ?

Kiếm Phong Chi và Lục Niên không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Vũ Yên Chi nghe Tư Hàn hỏi mình một câu như vậy thì khó hiểu nhìn hắn.

"Cái gì?"

Tư Hàn liền nhếch môi lên cười, nhìn từ trên xuống dưới của Vũ Yên Chi rồi khẽ chặc lưỡi mấy cái.

"Nhìn thì cũng rất xinh đẹp. Bất quá mang tính tình này ra ngoài không ai nói nàng là công chúa, trừ khi chính miệng nàng nhận. Nhưng mà bọn họ cũng không tin đâu!"

https://thuviensach.vn

Vũ Yên Chi tức giận trừng đôi mắt hoa đào nhìn hắn.

"Ngươi..."

"Công chúa, ta nói cho nàng biết. Từ nãy đến giờ bọn ta không nói không phải là bọn ta sợ nàng. Bất quá bọn ta thấy nàng còn nhỏ nên nhường nhịn một chút. Chạm thì đã sao? Không đánh nàng thì đã may cho nàng lắm rồi. Nói cho nàng biết, đây là nhà của sư phụ ta, Thiên Hoa sơn là của đệ tử Thiên Hoa sơn, cũng chưa đến lượt một người ngoài như nàng nói vào."

Vũ Yên Chi không tin nổi trợn mắt nhìn hắn, đây là kẻ vô lễ nhất mà nàng từng thấy. Ngực liền có chút phập phồng.

"Còn nữa, sư mẫu sao? Chủ nhân của Thiên Hoa sơn sao? Nàng tuy xinh đẹp nhưng một chút cũng không xứng với sư phụ ta. Đừng nói là người sẽ lấy mình! Nữ nhân phách lối, ăn nói ngang tàn ngạo mạn bất chấp lý lẽ. Nếu nàng là nam nhân, ta khẳng định đã bẻ gãy răng nàng từ lúc nãy rồi!"

"Chát!"

Bỗng dưng một âm thanh thanh thúy vang lên. Vũ Yên Chi vừa tát vào mặt Tư Hàn một cái, mặt hắn liền rát rạt, năm ngón tay hiện rõ ràng trên mặt hắn.

Hắn hít khí một cái vươn tay lên, bất giác cận vệ của thiên hậu đứng từ xa phát ra một chưởng lực hất Tư Hàn văng vào một hòn núi nhỏ ngã nhào xuống đất ói ra một ngụm máu.

"Tiểu Thất!"

Kiếm Phong Chi cùng với Lục Niên chạy đến đỡ người.

https://thuviensach.vn

Thiên hậu Minh Kính Hà từ bên ngoài cùng với cận vệ tiến đến. Khi nãy nghe thấy tiếng cãi vả nhưng nàng vẫn ở ngoài lắng nghe. Hiện tại lại nhìn thấy một tiểu đệ tử Thiên Hoa sơn nhỏ nhoi định ra tay đánh công chúa nên lập tức tiến vào.

"Mẫu hậu!"

Vũ Yên Chi nhìn thấy Minh Kính Hà thì liền tiến đến bên cạnh mẹ, khí thế ngất trời như có chỗ dựa cong môi nhìn Tư Hàn đang nằm trên mặt đất.

Minh Kính Hà nhìn xuống Tư Hàn, khi hai ánh mắt chạm vào nhau, bỗng dưng một cảm giác quỷ dị xộc lên khiến Minh Kính Hà hơi nhíu mày. Ánh mắt từ lúc nào cũng trầm xuống.

----------HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 20: Thay Đổi

Facebook tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu

Ngoài truyện này, Minh Nguyệt Vô Ưu đã hoàn nhiều bộ truyện khác phong phú đa dạng về thể loại, đã đăng trong danh sách tác phẩm ở phần profile. Mời các bạn đón đọc!

"Mẫu hậu, kẻ kia, khi nãy hắn đã vô lễ với con!"

Vũ Yên Chi khẽ nắm lấy cánh tay Minh Kính Hà níu kéo. Bất giác Minh Kính Hà gằn giọng một cái.

"Im miệng, ở chỗ này làm loạn còn ra thể thống gì?"

Bị mẫu thân mắng, Yên Chi liền rũ mắt, chân khẽ dậm một cái rồi xoay mặt qua một bên vuốt tóc mình.

Lúc này Tư Hàn còn ngồi dưới đất, hắn vừa thấy Minh Kính Hà bỗng dưng trở nên thất thần, nhìn chằm chằm không rời mắt. Khóe miệng còn vương tơ máu, tóc tai tán loạn, y phục đêm qua đầy bùn đất, nhìn toàn thân từ trên xuống dưới đều vô cùng chật vật, thậm chí có chút bẩn thỉu.

"Ngươi là đệ tử của đại thống lĩnh hay sao?"

Minh Kính Hà từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng, dùng chất giọng vang vang nói với Tư Hàn. Hắn nửa ngày vẫn không trả lời.

https://thuviensach.vn

Không hiểu sao, khi nhìn thấy nữ nhân này lồng ngực hắn bỗng phát đau, một cảm giác nghèn nghẹn giống như ai đang dùng tay hung hăng siết cổ mình. Bất giác, ấn ký nơi khóe mắt ẩn ẩn đau. Sau đó lan rộng ra cả thái dương. Hắn run run tay ôm lấy đầu mình.

"Tiểu Thất, đệ sao vậy?"

Kiếm Phong Chi vươn tay đỡ Tư Hàn nhưng hắn liền né tránh. Một cảm giác sợ hãi lạnh lẽo, rét buốt từ trong xương cốt tràn ra khiến Tư Hàn toàn thân đau đớn, hắn dường như cảm thấy mất khống chế, cảnh giác với tất cả những những thứ xung quanh, kể cả Kiếm Phong Chi.

Kiếm Phong Chi nhìn vết thâm dưới đuôi mắt của Tư Hàn, nhiều năm trước đã bị Nhiếp Viễn biến thành một cái hình thù dị dạng màu đen, bây giờ bỗng dưng ẩn ẩn đỏ. Kiếm Phong Chi hoảng hốt, không xong rồi, nếu hiện tại bỗng dưng ấn ký Hỏa phụng hoàng hiện ra, thân phận của hắn lập tức sẽ bị bại lộ.

Kiếm Phong Chi bỗng dưng kéo đầu Tư Hàn ôm vào ngực mình, rồi khẽ xoay lại nhìn Minh Kính Hà.

"Thiên hậu nương nương, hiện tại tiểu sư đệ của ta không được khỏe, có thể để ngày khác rồi hỏi thăm có được hay không?"

"Không được!"

Vũ Yên Chi bất giác rống lên một tiếng. Hôm nay nhất định phải để những kẻ khi dễ mình chịu chút đau khổ nàng mới hài lòng. Có thể dễ dàng cho qua như vậy hay sao? Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có bất kỳ ai dám nặng lời với nàng, kể cả phụ mẫu và huynh trưởng. Vì cái gì hôm nay đến chỗ này lại để một kẻ phàm phu tục tử mắng mình chứ? Nàng không cam tâm!

"Ta không sao, đại sư huynh!"

https://thuviensach.vn

Từ lúc nào Tư Hàn ngẩng đầu lên nhìn Kiếm Phong Chi, y nhìn thấy vết bớt ở đuôi mắt hắn đã trở lại bình thường liền có chút thả lỏng.

Minh Kính Hà từ nãy đến giờ vẫn đứng trên cao nhàn nhạt nhìn Tư Hàn, chưa từng rời mắt khỏi đứa trẻ này. Cảm giác khi nãy nhìn thấy nó là gì, nàng không hiểu. Một chút sợ hãi, một chút giật mình, một chút thảng thốt khó nói thành lời. Bất quá gương mặt nàng vẫn bình thản như không.

"Ngươi đã không sao thì phải tại chỗ này khấu đầu tạ lỗi với ta, nếu không, không thể yên ổn mà trở về!"

"Im miệng!"

Minh Kính Hà lần nữa quay lại nhíu mày nhìn Vũ Yên Chi khiến nàng giật mình liền ngậm miệng lại. Minh Kính Hà lại nhìn Tư Hàn, khẽ nhướng mày một cái. Chuyện lúc nãy nàng cũng đã nhìn thấy hết, cũng biết công chúa ngay tại đất Thiên Hoa sơn tỏ vẻ ngông cuồng. Do từ nhỏ đã chiều chuộng thành thói quen, cho nên có chút kiêu căng ngạo mạn.

Nhưng mà dù gì Vũ Yên Chi cũng là công chúa thiên giới, hiện tại bị một kẻ như vậy nói ra những lời khó nghe trước mặt người khác, chẳng những làm mất mặt nàng mà còn làm mất mặt cả thiên giới. Cho nên Minh Kính Hà tuyệt nhiên không thể bỏ qua.

"Ngươi là nhi tử nhà nào?"

Minh Kính Hà thanh thanh giọng hỏi một câu. Tiểu tử ăn nói ngạo mạn trước mặt công chúa điện hạ hẳn cũng là thiên chi kiêu tử, danh môn thế gia, cho nên mới mạnh miệng như vậy. Hôm nay nàng không chỉ dạy dỗ tiểu tử này mà còn muốn làm cho gia tộc của hắn phải hiểu cái gì là uy phong của thiên giới.

Ngày hôm qua bị Hoàng Thiên Ngạo khinh bạc như vậy nàng đương nhiên vẫn còn ghi nhớ. Bất quá món nợ đó từ từ sẽ tính sau, vì y không

https://thuviensach.vn

phải là người mà nàng có thể đối phó, nhưng không có nghĩa là đệ tử của y cũng có thể nói ra lời lẽ hỗn xược như vậy.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người hỏi thăm gia thế của Tư Hàn, hắn khóe môi khẽ mấp máy thì Kiếm Phong Chi một bên đã lên tiếng.

"Đây là thất đệ tử của đại thống lĩnh. Cũng là nhi tử của bằng hữu đại thống lĩnh. Năm xưa phụ mẫu hắn trong một lần chiến đấu với ma giới mà bỏ mạng, vì vậy đại thống lĩnh mới mang về Thiên Hoa sơn nuôi dưỡng!"

"Hóa ra chỉ là một đứa trẻ không cha không mẹ!"

Minh Kính Hà từ trên cao nhìn xuống. Tư Hàn nghe bốn từ 'không cha không mẹ' thì hắn vô cùng bực mình. Bất quá thân phận mình từ nhỏ Ngâm Tuyết đã dặn dò không được nói ra. Ngâm Tuyết còn nói nếu như Tư Hàn tự nói mình là con của Hứa thợ săn thì liền sẽ khó sống ở Thiên Hoa sơn, vì ở đây không nhận đệ tử có thân phận thấp hèn, lại là phàm nhân. Cho nên lần này hắn nhịn, chỉ cắn chặt khớp hàm rũ mắt nhìn xuống đất.

Minh Kính Hà bỗng nhiên nhếch môi cười một cái. Khi nãy nàng cảm thấy đứa trẻ này có chút đáng sợ, nhưng chắc chỉ là vì khí hậu thay đổi thất thường nên phần nào làm cho nàng bị ảnh hưởng chăng?

Trong ánh mắt nàng lúc này tràn ngập khinh thường, nhìn Tư Hàn giống như một loài côn trùng nào đó làm bẩn chân mình.

"Ngươi biết mình có tội gì hay không?"

Tư Hàn ngẩng đầu lên nhìn Minh Kính Hà, có chút nhíu mày khó hiểu. Hắn không cảm thấy mình có tội gì hết.

"Nhi nữ của ta là công chúa tôn quý, thân thể nàng không thể để kẻ khác tùy tiện chạm vào. Huống chi, còn là một kẻ thân phận thấp hèn như ngươi. Khi nãy ngươi đã vô lễ lẽ ra chỉ cần quỳ xuống nhận tội thì nàng cũng

https://thuviensach.vn

không truy cứu ngươi. Nhưng mà ngươi ngược lại còn nói năng xằng bậy, làm mất đi tôn nghiêm và thể diện của tiên gia. Cho nên, hôm nay không thể không truy cứu."

"Tôn nghiêm của nàng là do chính nàng tự làm mất!"

Tư Hàn bỗng dưng lấy tay áo lau ngang máu trên miệng mình rồi đứng thẳng dậy, lúc này hắn cao hơn Minh Kính Hà một cái đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn dường như có ngọn lửa nóng hừng hực khiến Minh Kính Hà cảm thấy áp bức, liền khẽ lùi lại phía sau một bước.

"Nàng ngay tại chỗ Thiên Hoa sơn làm loạn, ta chỉ ra tay ngăn cản nàng. Cũng chưa từng đánh nàng nhưng nàng ngược lại đã đánh ta. Cận vệ của nương nương cũng đã xuống tay với ta rồi, coi như không ai nợ ai. Hiện tại nương nương lại đứng ở đây đòi lại công bằng, ta thật sự không hiểu!"

"Tiểu Thất!"

Kiếm Phong Chi giật mình một cái. Cái gì gọi là công bằng chứ? Nói công bằng chẳng khác nào chính là đặt mình ngang hàng với thiên hậu hay sao? Huống đi, trên đời này vốn dĩ chưa từng tồn tại hai chữ gọi là công bằng. Hiện tại, trước mặt bọn họ cũng không phải là công chúa điện hạ tuổi còn nhỏ nữa, mà đây chính là thiên hậu của tam giới. Không thể trước mặt nàng mà vô lễ. Nếu không, e là hậu họa khó lường. Sư phụ hiện tại còn chưa tỉnh, nếu như trước khi người tỉnh dậy mà Tư Hàn bị giải đi, chỉ sợ không ai có thể cứu được hắn nữa.

"Thiên hậu, người là bậc tôn quý, xin khoan dung cho tiểu sư đệ của ta lần này. Hắn còn nhỏ dại, cái gì cũng không biết. Mong nương nương thủ hạ lưu tình!"

Kiếm Phong Chi vừa nói vừa cúi đầu chấp tay thành quyền, nét mặt vô cùng thành khẩn. Nhìn thấy đại sư huynh cúi đầu xin tha cho mình, bỗng dưng Tư Hàn không khỏi cảm thấy uất ức liền lên tiếng.

https://thuviensach.vn

"Đại sư huynh!"

"IM MIỆNG!"

Minh Kính Hà không để ý đến lời Kiếm Phong Chi nói, ánh mắt vẫn chung thủy đặt trên người Tư Hàn. Hắn nghe thấy sư huynh mình cầu xin thì liền không nhịn được, chân mày giật giật. Tròng mắt từ lúc nào đã chằng chịt tơ máu, thái dương vài cuộn gân xanh đã nổi lên. Rõ ràng là đang vô cùng tức giận. Hắn không làm sai, vì cái gì phải cầu xin tha thứ chứ? Là bọn họ gây sự trước, không phải sao?

"Đòi lại công bằng sao? Ha ha."

Minh Kính Hà bỗng nhiên bật cười một cái.

"Ngươi nghĩ ta là ai mà lại đòi công bằng với ngươi? Quả nhiên, ngu xuẩn! Thiên Hoa sơn đệ tử thì ra cũng chỉ là một lũ ô hợp, không biết trời cao đất rộng là gì. Người đâu!"

"Dạ!"

"Lôi tiểu tử này xuống. Hôm nay, ta muốn xem các vị thống lĩnh của Thiên Hoa sơn dạy dỗ đồ đệ như thế nào!"

"Dạ!"

Dứt lời, Minh Kính Hà phất tay áo rời đi, Vũ Yên Chi cười cười một cái rồi cũng nhanh chân chạy theo mẹ mình.

"Tiểu Thất!"

Kiếm Phong Chi nhìn Tư Hàn bị cận vệ của thiên hậu lôi đi thì kinh hãi. Tư Hàn bị áp giải cũng không nói gì, chỉ nhìn Kiếm Phong Chi cong môi lên cười, ánh mắt có chút bất lực, ý nói hắn đã quen rồi. Từ nhỏ đến lớn công bằng chưa từng đứng về phía hắn, hắn cũng không phải không biết.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà đại sư huynh cúi đầu trước bọn họ, công chúa còn là tình địch của hắn, hắn mới không muốn mình nhịn.

"Đại sư huynh, làm sao bây giờ?"

Lục Niên từ nãy đến giờ vẫn đứng một bên yên lặng, mặt hắn đã tái xanh. Khi nãy hắn vô cùng sợ hãi.

Kiếm Phong Chi nghe hắn hỏi cũng không trả lời, y cắn răng một cái rồi phóng đi tìm Ngâm Tuyết.

***

Tư Hàn lần nữa bị trói lại ném vào hình đường. Hắn chỉ trong vòng chưa đầy một tháng đã bị nhốt vào đây hai lần. Hắn ngồi tựa lưng vào vách cửa, nhắm mắt lại dưỡng thần.

"Có mẫu thân thật tốt, dù nhi nữ của mình có làm sai thì vẫn đứng ra bênh vực."

Hắn cười cười rồi khẽ lắc đầu mấy cái. Trong miệng tràn ngập chua xót. Có lẽ đây là lần đầu tiên Tư Hàn nghĩ đến hai từ mẫu thân. Trước đây hắn cũng không để ý nhiều lắm. Bởi lẽ mấy năm nay Thiên Hoa sơn nhận đệ tử có quy định ba năm người nhà mới được đến thăm con một lần, cũng chỉ nhìn một chút rồi đi. Mỗi lần bọn họ đến thăm thì hắn cũng được ăn ké một chút quà vặt gì đó của thân nhân các đệ tử khác, nhưng hắn không cảm giác sâu sắc như lần này.

Tư Hàn đang tự hỏi, nếu như Hứa thợ săn chính mắt nhìn thấy mình mấy năm nay ăn khổ không ít, không biết y sẽ nói gì? Hắn sẽ rơi nước mắt vì hắn? Hay sẽ đứng ra đòi một tiếng công đạo cho hắn? Hắn không biết, nhưng hắn nghĩ là y sẽ làm. Ký ức lúc nhỏ rất mơ hồ, nhưng Tư Hàn có thể biết được y chính là vô cùng yêu thương hắn.

https://thuviensach.vn

"Phụ thân..."

Bỗng dưng trong miệng Tư Hàn lẩm bẩm hai từ ấy rồi nhắm nghiền mắt tựa đầu vào thành cửa. Khi nãy hắn đã mắng công chúa, chọc giận thiên hậu, trốn ra khỏi nơi cấm túc bị phát hiện, xem ra lần này không khéo lại bị Bạch Nghiên đuổi khỏi Thiên Hoa sơn.

Tư Hàn âm trầm nghĩ nghĩ, lại ngay lúc sư phụ hắn bệnh còn chưa tỉnh dậy. Hắn có chút hối hận rồi, lẽ ra khi nãy không nên thuận miệng mà mắng chửi công chúa. Lẽ ra hắn nên kiềm xuống một chút. Nếu lúc này hắn bị đuổi đi, công chúa lại tìm cách gả cho sư phụ thì hắn biết phải làm gì đây chứ? Hắn trong tay cái gì cũng không có, làm sao mà giành sư phụ cùng công chúa cho được?

"Công chúa, thái tử? Vũ Triệt?"

Bỗng dưng giờ này hắn mới nhớ đến Vũ Triệt. Hóa ra công chúa đanh đá khi nãy lại chính là muội muội của y. Vũ Triệt tính tình ôn nhu, vì cái gì lại có một tiểu muội ngang tàng hung dữ như vậy chứ? Còn hung dữ hơn cả hắn.

Hắn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bất giác bên ngoài tiếng bước chân rầm rầm kéo đến. Tư Hàn biết là lại sắp phải đối diện cùng với bọn người Bạch Nghiên nên hít nhẹ một hơi.

Cánh cửa vừa mở ra, người bước vào đầu tiên vậy mà lại chính là Bạch Nghiên. Theo sau hắn là Minh Kính Hà, công chúa cùng với nhiều đệ tử khác của Bạch Nghiên. Hắn cũng nhìn thấy Lục Niên đi cùng bọn họ, chắc là đại sư huynh đã bảo y đến trông chừng hắn.

Tư Hàn vừa nhìn thấy Bạch Nghiên, chưa kịp mở miệng nói gì, thì y đã rút roi tiên trên thắt lưng ra quất vào người Tư Hàn một cái.

"A!"

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ kêu lên một tiếng như vậy sau đó cắn chặt khớp hàm ngăn không cho tiếng kêu bật ra.

Tư Hàn hai tay trói ngược về phía sau, bị quất một cái nhưng vẫn trụ lại quỳ trên mặt đất.

Sau khi đánh roi đầu tiên thì Bạch Nghiên nghiến răng nghiến lợi tiến đến ghế cao ngồi xuống. Minh Kính Hà cùng công chúa cũng ngồi xuống ghế lớn bên dưới, giương ánh mắt nhàn nhạt nhìn Tư Hàn.

"Mang nó đến đây!"

Bạch Nghiên dứt lời thì thuộc hạ của y tiến đến áp giải Tư Hàn lên rồi đẩy quỳ xuống giữa hình đường.

"Ngươi đang trong thời gian cấm túc, vì cái gì lại xuất hiện ở bên ngoài?"

Tư Hàn khẽ nhíu mày một cái, hắn nhớ rõ hôm qua Nhiếp Viễn căn dặn mình không được nói Hoàng Thiên Ngạo bị ngất nên đành nói dối.

"Đệ tử nghe nói đang tổ chức kỳ hội, vì tò mò nên mới đến xem."

Bạch Nghiên híp mắt một cái.

"Hứa Tư Hàn, ngươi ở Thiên Hoa sơn cũng đã mười ba năm. Thiên Hoa sơn nuôi ngươi, còn dạy võ công cho ngươi. Ngươi bất quá chỉ là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, không thân không thế, ăn nhờ ở đậu của Thiên Hoa sơn, nhưng năm lần bảy lượt làm trái với môn quy, còn không xem giáo huấn của Thiên Hoa sơn ra gì. Vừa rồi còn hỗn xược cùng công chúa điện hạ, làm thiên hậu nương nương tức giận. Thiên Hoa sơn từ trước đến nay chỉ nhận đệ tử xuất môn danh gia, nhưng ngươi là một ngoại lệ. Hiện tại còn không biết thân phận thấp hèn của mình mà dám động chạm công chúa. Ngươi có biết tội hay không?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nghe đến đây thì hơi mấp máy môi, nhưng hắn không nói gì. Hắn chỉ khẽ liếc nhìn Minh Kính Hà cùng Vũ Yên Chi, nhìn những người đang đứng xung quanh xem trò vui, rồi lại nhìn Bạch Nghiên một cái. Hắn biết nơi này chưa từng có lý lẽ và công bằng, hắn biết đối với bọn họ, mình nếu có mở miệng nói thì cũng không khác gì người câm.

Tư Hàn rũ mắt, im lặng. Thấy hắn không nói gì, Bạch Nghiên càng thêm tức giận. Bất giác, y rút roi tiên từ trên cao quất xuống một đường, lực đạo vô cùng mạnh, công lực xuất ra chín phần khiến Tư Hàn không thể chống đỡ được liền ngã lăn trên mặt đất, cắn chặt khớp hàm. Trên thân thể lập tức chảy ra máu tươi rất nhanh thấm ướt y phục hắn.

Tư Hàn hơi run run hít khí một cái rồi từ từ ngồi dậy. Hắn không muốn bản thân mình trở nên yếu đuối. Đã bị đánh rất nhiều lần, nhưng mà lần này có lẽ là lần duy nhất Bạch Nghiên ra tay mạnh như vậy.

Vũ Yên Chi ngồi một bên không khỏi cong môi cười vui vẻ, nhưng khi nhìn nàng nhìn lại Minh Kính Hà bỗng giật mình một cái. Minh Kính Hà đang nhíu nhíu mày nhìn Tư Hàn. Không hiểu vì sao cảm giác bất an lúc nãy lại lần nữa xộc đến. Đứa trẻ kia rốt cuộc là ai? Vừa rồi trên đường đi cùng Bạch Nghiên đến đây, nàng có nghe y nói hắn chỉ mới mười sáu tuổi. Nhưng mười sáu tuổi lại có ánh mắt thâm trầm đáng sợ như vậy hay sao?

Lúc Tư Hàn quét mắt qua người Minh Kính Hà, khiến nàng có chút rùng mình.

Bạch Nghiên nhìn xuống Tư Hàn đang rũ mắt cúi đầu quỳ bên dưới mà trong lòng không rõ tư vị gì.

"Một kẻ như ngươi có dạy cả đời cũng không thể tiến bộ. Vì ngươi là đệ tử của đại sư huynh, nên ta tạm thời chưa thể đuổi ngươi đi. Ta sẽ tìm đại sư huynh để thỉnh ý chuyện này..."

Nghe đến đây, Tư Hàn khẽ ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà ngươi hôm nay đã xúc phạm công chúa điện hạ, không thể không phạt nặng. Phạt một trăm năm mươi trượng và một trăm đạo roi tiên."

Nói đến đây, Bạch Nghiên nhìn về phía Minh Kính Hà.

"Nương nương, hình phạt như vậy người thấy đã đủ hay chưa?"

Minh Kính Hà gật đầu một cái.

"Ừ."

Tư Hàn nghe xong tiếng 'ừ' này, hắn khẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Minh Kính Hà. Chỉ trong một khoảnh khắc, bất giác Minh Kính Hà nhìn thấy lệ khí từ ánh mắt ấy, nó giống như một hố lửa khổng lồ đang cuồn cuộn. Môi hắn còn khẽ nhếch lên, giống như đang cười nhạo nàng. Minh Kính Hà khẽ chớp mắt, khi nhìn lại thì Tư Hàn đã không còn nhìn nàng nữa, hắn hoàn toàn yên lặng rũ mắt. Một chữ cũng không nói ra.

"Người đâu!"

"Dạ, nhị thống lĩnh!"

"Mang vào hình phòng. Còn nữa, sau khi hành hình hắn phải quỳ ở ngoài trời hai canh giờ. Sau đó áp giải trở về hang động tiếp tục chịu phạt."

"Dạ nhị thống lĩnh!"

***

Khi Ngâm Tuyết đến nơi thì nhìn thấy Tư Hàn vừa bị đẩy vào hình phòng. Y mới lặng lẽ theo vào. Nhìn thấy y, binh lính liền chặn lại.

"Ngâm sứ giả, nơi này là hình phòng, xin ngài không phận sự thì lui ra ngoài. Nếu để nhị thống lĩnh nhìn thấy, chúng tôi sẽ rất khó ăn nói."

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết không nhìn bọn chúng, chỉ tiến đến sờ đầu Tư Hàn, thở dài một hơi.

"Tiểu Thất!"

Bất giác, khóe mắt Tư Hàn ửng đỏ, hắn rũ mắt dụi đầu vào bàn tay y. Bàn tay Ngâm Tuyết thật rộng thật ấm. Có phải phụ thân hắn cũng ấm áp như Ngâm thúc thúc hay không?

"Khổ cho ngươi rồi!"

Nghe Ngâm Tuyết nói, Tư Hàn giọng có chút khàn, dường như đang cật lực kiềm xuống nước mắt của mình, sau đó cong môi cười một cái.

"Công chúa ỷ có mẫu thân bênh vực nên nàng ăn hiếp ta. Chỉ có nàng là báu vật của bọn họ, nhi tử nhà người khác thì không phải!"

"Ừm..."

Ngâm Tuyết vuốt ve cái đầu nhỏ trước mặt, khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, ngươi cũng là báu vật trong lòng ta... cố gắng chịu đựng một chút!"

Câu nói này còn có giá trị hơn cả than hồng sưởi ấm vào mùa đông. Tư Hàn liền cong môi lên cười, ánh mắt có chút sáng lấp lánh.

"Ta biết rồi! Thúc đi đi, đừng ở đây nhìn ta..."

Ngâm Tuyết tròng mắt cũng có chút đỏ, y thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Tư Hàn mấy cái rồi rời đi.

Trước khi ra ngoài, bỗng dưng y nghiêng mặt nhìn binh lính bên cạnh.

https://thuviensach.vn

"Hứa Tư Hàn dù gì cũng là thất đệ tử của đại thống lĩnh, tuy hắn không có xuất thân tốt nhưng lễ nghi bái sư đầy đủ, một cái cũng không thiếu. Đại thống lĩnh hôm qua có chút việc đã rời khỏi Thiên Hoa sơn. Nếu như trong lúc ngài ấy không có ở đây, tiểu Thất xảy ra chuyện gì, thì các ngươi cũng đừng hòng sống sót!"

Ngâm Tuyết vừa nói vừa gằn giọng một cái khiến cho binh lính nhìn nhau có chút rối rắm. Lời Ngâm Tuyết nói không sai, người này là đệ tử của đại thống lĩnh, mấy lần trước tuy ra tay nặng nhưng mà không nhiều giống lần này. Bên ngoài tuyết lại rơi dày đặc như vậy, chỉ sợ Hứa Tư Hàn thật sự không thể vượt qua.

Khi Ngâm Tuyết đi ra ngoài thì nhìn thấy Bạch Nghiên đang tiến đến, trên tay hắn chính roi tiên. Nhìn thấy Bạch Nghiên, Ngâm Tuyết hơi cúi đầu.

"Ngươi đến cầu xin cho nó hay sao?"

Ngâm Tuyết đưa mắt nhìn Bạch Nghiên, ánh mắt y trầm tĩnh khác thường, khiến cho người khác nhìn hoàn toàn không biết trong lòng y đang nghĩ gì.

"Ta là đang cầu xin thay cho nhị thống lĩnh!"

"Ngươi nói cái gì?"

Bạch Nghiên khó hiểu nhíu mày nhìn Ngâm Tuyết. Kẻ này là người thân cận nhất bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo, đã theo Hoàng Thiên Ngạo mấy trăm năm rồi, ở Thiên Hoa sơn địa vị chỉ sau hắn và Kỳ Thịnh. Ngâm Tuyết ngoài Hoàng Thiên Ngạo ra thì dường như chưa từng e sợ bất kỳ kẻ nào. Chỉ là y dù gì vẫn là thuộc hạ, làm tốt chức phận của mình, nhiều năm nay cũng chưa đừng đụng chạm đến y.

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết giọng nói có chút trầm, nhìn thẳng Bạch Nghiên, từng lời từng chữ phun ra đều vô cùng rõ ràng.

"Hứa Tư Hàn từ nhỏ không cha không mẹ, cho nên nó có chút thiệt thòi. Không có xuất thân danh gia thì càng thiệt thòi hơn. Nó không giống Lý Khởi Phong, nó không giống bất kỳ ai ở đây. Cho nên từ nhỏ đã chịu khinh thường và bất công mà lớn lên."

Bất giác Ngâm Tuyết ngừng lại một chút.

"Ngài năm xưa cũng là cô nhi, không phải hay sao?"

Khóe môi Bạch Nghiên bỗng giật giật.

"Ngài xuất thân danh gia, nhưng phụ mẫu không may qua đời, sau đó được nhị bá nuôi dưỡng. Ngài may mắn hơn tiểu Thất nhiều lắm! Cho nên, ta mong ngài khoan dung hơn, trước khi quá muộn."

Dứt lời, Ngâm Tuyết nhanh chóng lướt qua Bạch Nghiên rồi rời đi. Bỗng dưng, bàn tay đang nắm lấy roi tiên của Bạch Nghiên từ lúc nào cũng trở nên thả lỏng.

Bạch Nghiên vì xuất thân danh gia, được nhị bá nuôi dưỡng cho nên các nhi tử ruột thịt của nhị bá đều chưa từng yêu thích hắn. Nhị bá và bá mẫu cũng vì hắn xuất thân danh gia, nên e ngại đụng chạm đến hắn, quan hệ giữa bọn họ vô cùng lãnh đạm. Chính vì như vậy từ nhỏ hắn chưa từng cảm nhận được cái gì gọi là tình thân. Có lẽ vì vậy, Bạch Nghiên lớn lên có chút khắc nghiệt.

Bất giác, hắn đi vào phòng nhìn Tư Hàn đang nằm trên ghế chờ hành hình mà không rõ tư vị gì.

***

https://thuviensach.vn

Đêm đó, ngoài trời tuyết rơi rất lớn. Sau khi Tư Hàn chịu hình phạt xong thì bị quân lính mang ra ngoài trời. Hôm nay, hình phạt nhiều nhưng có vẻ như lời nói của Ngâm Tuyết ít nhiều cũng đã cứu sống hắn một mạng. Cả binh lính và Bạch Nghiên đều ra tay có cân nhắc.

Sau khi bị mang ra ngoài trời, Tư Hàn chỉ còn lại một hơi thở mỏng manh. Hắn nằm sấp trên tuyết. Toàn thân lạnh lẽo, hơi nheo mí mắt yếu ớt nhìn lên từng bông tuyết bay bay trên bầu trời rơi xuống mặt mình. Lúc này hắn cảm nhận vô cùng rõ ràng sự bất lực khi bản thân không có chút sức mạnh nào.

Nơi hắn nằm tuyết đã bị nhiễm một tầng đỏ sẫm bởi máu. Máu từ thân thể len lỏi qua lớp y phục mỏng manh thấm vào nền tuyết trắng.

Tư Hàn vừa nằm đó không bao lâu thì từ xa có người bước đến, tiếng chân đạp lên tuyết nghe rõ từng âm thanh nặng nề. Tư Hàn giương đôi mắt yếu ớt nhìn lên nhưng tầm mắt bị hạn chế, hắn không thể nhìn rõ đó là người nào.

Bất giác cả cơ thể được nâng lên, ý thức mơ hồ Tư Hàn nghe được một câu.

"Tiểu Thất, thúc đến đón ngươi!"

Ngâm Tuyết cõng Tư Hàn lên lưng, lính canh nhìn thấy thì vô cùng bối rối. Là Ngâm Tuyết đích thân đến đón người nên bọn họ không thể cản, liền chạy vào báo cho Bạch Nghiên chỉ đổi lại một tiếng ừ. Cho nên đành để hai người kia rời đi.

Ngâm Tuyết từng bước từng bước cõng Tư Hàn trên vai. Hắn ôm cổ y, cảm nhận hơi ấm cùng bờ lưng vô cùng lớn. Bỗng dưng, Tư Hàn hỏi một câu.

"Ngâm thúc... ta có thể gọi người là nghĩa phụ hay không?"

https://thuviensach.vn

Không nghe thấy Ngâm Tuyết trả lời, hắn có chút rũ mắt. Dù gì, hắn biết đòi hỏi này cũng quá cao rồi. Ngâm Tuyết có địa vị thế nào ở Thiên Hoa sơn chứ? Lại còn chưa thành thân, là hắn đã mơ mộng nhiều rồi. Nhưng mà hắn muốn có người cha giống như Ngâm Tuyết. Hắn nhìn thấy thiên hậu bênh vực nữ nhi của mình, hắn cũng muốn.

"Được!"

Tưởng rằng Tư Hàn không bao giờ nghe được câu trả lời này. Đến khi Ngâm Tuyết nói làm hắn giật mình một cái, từ lúc nào lồng ngực dâng lên một tầng hơi ấm. Hắn vùi đầu trên vai y thì thầm mấy tiếng, nước mắt cũng vô thanh vô tức chảy ra.

"Con thật sự rất uất ức, nghĩa phụ..."

"Ừm... có nghĩa phụ ở đây, ngươi sẽ không sao!"

Hai người rất nhanh đến hang động. Sau khi đặt Tư Hàn ngồi xuống, Ngâm Tuyết bắt đầu vận khí chữa thương cho hắn. Hắn ngồi trước mặt y mồ hôi tuôn ra một mảng nhập nhằng.

"Ngâm thúc, tiểu Thất không sao chứ?"

Phong Chi cùng Ngụy Trình từ lúc nào cũng đã chạy đến. Bọn họ vừa ở chỗ Hoàng Thiên Ngạo trở về. Vì Ngâm Tuyết đi cứu Tư Hàn, nên bọn họ phải ở lại chỗ Nhiếp Viễn giúp điều khí cho Hoàng Thiên Ngạo.

Không đợi Ngâm Tuyết trả lời, Ngụy Trình cũng ngồi xuống truyền một đạo tiên khí vào người Tư Hàn. Kiếm Phong Chi thì lấy trong tay áo ra thuốc của Nhiếp Viễn để bôi lên người hắn.

Hiện tại Hoàng Thiên Ngạo vẫn chưa tỉnh, nên việc chữa thương cho tiểu Thất sẽ do ba người bọn họ đảm nhận. Bình thường chỉ cần có sư phụ thì tiểu Thất nhất định sẽ không sao. Nhưng hôm nay quả nhiên vết thương

https://thuviensach.vn

vẫn không có cách liền miệng. Tuy nhiên, cũng giảm bớt phần nào đau đớn cho thân thể hắn.

Sau khi đặt Tư Hàn nằm xuống, Phong Chi bôi thuốc lên lưng hắn. Nhìn thấy tấm lưng huyết nhục mơ hồ của hắn mà Kiếm Phong Chi không khỏi nhíu mày thành hàng.

Lúc này Ngụy Trình cùng với Ngâm Tuyết ngồi ngoài hang động nói chuyện.

"Sáng nay ta nhìn thấy Nhiếp Viễn nói gì đó với tiểu Thất, chỉ sợ hắn sau lưng chúng ta âm thầm làm chuyện gì... Đại thống lĩnh hôm qua có lẽ không muốn làm thương hại tiểu Thất nên dừng phát công giữa chừng, dẫn đến tổn thương nguyên khí mới ngất đi."

Ngụy Trình vẫn yên lặng, y không phải không có ý gì, chỉ là hiện tại nói gì cũng là vô nghĩa.

"Ngụy Trình, nếu như người mà ngươi xem trọng nguy hiểm đến tính mạng, giữa tình và nghĩa ngươi chọn cái nào?"

Ngụy Trình liếc nhìn Ngâm Tuyết một cái, rồi bất giác khẽ xoay đầu vào nhìn Kiếm Phong Chi đang một bên bận rộn thoa thuốc cho Tư Hàn, hắn khàn khàn giọng.

"Ta sẽ mang người đó đi thật xa, bảo hộ trong lòng bàn tay của mình!"

"Nhưng nếu như việc đó ảnh hưởng đến đại cuộc thì sao?"

"Đại cuộc thì sẽ có nhiều người lo. Còn người đó chỉ có một mình ta có thể bảo vệ hắn mà thôi! Huống hồ, việc nào tới trước hãy tính trước. Còn những chuyện sau đó từ từ tìm cách giải quyết đi."

Ngâm Tuyết mỉm cười một cái.

https://thuviensach.vn

"Đa tạ ngươi, tiểu tử!"

Ngâm Tuyết vừa nói vừa liếc nhìn vào bên trong nhà.

"Nếu như có chuyện gì xảy ra, ta nhất định mang tiểu Thất rời đi!"

Ngụy Trình nghe xong cũng không nói gì, y chỉ khẽ thở dài một cái rồi ngẩng mặt nhìn tuyết trắng đang không ngừng phủ xuống Thiên Hoa sơn.

***

Đêm đó, Tư Hàn trong mơ màng tỉnh dậy, hắn không còn thấy Ngâm Tuyết đâu nữa, bên cạnh mình lúc này chính là Lục Niên. Y ngủ say mất rồi. Hắn đoán chắc mấy người kia đã đến chỗ Hoàng Thiên Ngạo.

Toàn thân Tư Hàn đau đớn đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn nhíu mày nhỏm người dậy. Nhìn thấy đống y phục đầy máu của mình trên mặt đất, hắn kéo lên thì một viên đá rơi ra ngoài.

Hắn cầm lên liền nhớ đến thứ mà Lục Mạch lần trước đã đưa cho mình.

"Chỉ cần ngươi chuyên tâm luyện tập, chỉ trong vòng một năm linh lực sẽ đứng trên thiên hạ."

Lời Lục Mạch nói Tư Hàn vẫn còn nhớ rất rõ. Hắn lần này đã thấm thía đạo lý công bằng luôn đứng về phía kẻ mạnh. Hắn là một kẻ yếu cho nên rất nhiều năm nay phải chịu không ít khổ sở. Huống hồ, hắn cũng cần mạnh lên để có thể trở nên hữu ích cho sư phụ mình. Hiện tại hắn cái gì cũng không có, làm sao đấu lại cùng công chúa để giữ sư phụ bên cạnh mình chứ? Nếu luyện linh thạch không thành, bất quá hắn mười sáu năm sau lại làm một hảo hán. Hiện tại bản thân cũng không còn gì để mất.

Bỗng dưng, Tư Hàn nắm lấy linh thạch trong lòng bàn tay, mày từ lúc nào cũng đã nhíu lại.

https://thuviensach.vn

"Ta không cần đứng trên thiên hạ, ta chỉ cần có thể đòi lại công đạo cho chính mình và đường đường chính chính giữ sư phụ bên cạnh mà thôi. Ngươi sẽ giúp ta chứ?"

Dứt lời, ánh mắt Tư Hàn phóng ra ngoài hang động. Hắn không nằm nữa mà ngồi dậy bắt đầu vận công.

Đêm đó ngoài trời tuyết vẫn rơi rất dày.

------HẾT CHƯƠNG------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 21: Hủy Hôn

Sáng hôm sau khi mặt trời ló dạng, Lục Niên bị ánh nắng đâm vào mắt nên giật mình tỉnh dậy.

"...Tiểu Thất..."

Y xoay người qua vừa dụi mắt vừa khàn khàn giọng gọi, nhưng nửa buổi vẫn không có tiếng trả lời. Lục Niên chép chép miệng quơ tay sờ soạng liền giật mình ngồi dậy. Bên cạnh y vậy mà chỉ còn lại một mảnh trống không.

"Tiểu Thất!"

Lục Niên có chút bất an lập tức chạy ra ngoài động một vòng, thì nhìn thấy Tư Hàn đang ngâm mình dưới lòng hồ.

"Tiểu Thất, ngươi làm cái gì đó?"

Lục Niên kinh hồn bạt vía, vết thương trên người Tư Hàn đêm qua dữ tợn như vậy, hiện tại hắn ngâm trong nước không sao đó chứ? Còn nữa, bên ngoài tuyết rơi dày đặc, hồ nước vài nơi còn đóng băng, Tư Hàn mới sáng sớm đã ngâm mình, không sợ bị biến thành đá hay sao?

Không nghe thấy Tư Hàn trả lời, Lục Niên liền chạy đến đứng trên bờ nhìn xuống.

"Tiểu Thất!"

Y gọi thêm vài lần nữa nhưng người dưới hồ không một chút phản ứng, mắt nhắm nghiền, sắc mặt hồng nhuận tựa như đang ngủ say. Sợ Tư Hàn có

https://thuviensach.vn

chuyện gì, Lục Niên liền nhảy xuống nước định gọi hắn, thì bất ngờ giật mình, không kiềm nén được tiếng kêu phát ra từ cổ họng.

"A!"

Nước trong hồ vậy nhưng lại rất nóng làm y kinh hãi phóng lên bờ. Mắt trừng trừng nhìn dòng nước đang lưu chuyển bên dưới.

Bất giác, Tư Hàn đang vận công dưới lòng hồ mở mắt ra, tròng mắt từ lúc nào đã chuyển sang màu đỏ. Hắn xoay tay thành vòng tròn, lưu chuyển luồng nhiệt hỏa bên trong cơ thể. Một lúc sau liền thu công. Lúc này màu mắt hắn đã trở lại bình thường, nước trong hồ phút chốc trở nên lạnh lẽo.

"Ngũ sư huynh!"

Tư Hàn nhìn thấy vẻ kinh hoàng trong mắt Lục Niên thì gọi một tiếng. Y liền ngẩng đầu lên nhìn Tư Hàn.

"Tiểu Thất, nước ở hồ nóng lắm... đệ nhanh trở vào!"

Tư Hàn khẽ chớp mắt một cái, việc tự ý luyện linh thạch hắn muốn giấu kín, vì vậy khi Lục Niên nói câu này hắn liền vươn tay làm động tác bơi bơi trong nước.

"Đâu có, lạnh lắm mà, làm gì nóng chứ?"

Lục Niên không tin nổi, rõ ràng vừa rồi y suýt nữa bị bỏng da, đến giờ còn rát, vì cái gì mà Tư Hàn lại nói không phải?

"Không tin sư huynh kiểm tra lại xem. Lão tử không có gạt huynh!"

Lục Niên khó tin liền vươn ngón tay cẩn thận chạm vào nước. Quả nhiên chỉ là một mảng lạnh lẽo. Y liền nhíu mày thành hàng gãi gãi đầu. Chẳng lẽ khi nãy mình quả thật bị nhầm lẫn rồi?

https://thuviensach.vn

"Đêm qua huynh không ngủ đủ giấc đi?"

Mấy ngày hôm nay, Lục Niên liên tục bận rộn phục vụ khách nhân của kỳ hội, nên đã lâu rồi chưa được ngủ đủ giấc. Lục Niên ngẫm ngẫm một chút, như nhớ ra điều gì liền gọi Tư Hàn.

"Tiểu Thất, trời lạnh ngươi bị thương khi không chạy ra hồ làm gì?"

Tư Hàn liền cười.

"Đêm qua ta có chút phát sốt, thấy huynh đang ngủ say nên chạy ra hồ dùng nước lạnh ngâm mình."

Lục Niên cảm thấy có chút áy náy liền gọi hắn.

"Lên bờ đi, ta xem vết thương cho đệ."

Tư Hàn xua xua tay.

"Lão tử hiện tại rất khỏe, vết thương nhỏ như vậy có thể làm gì lão tử chứ? Mấy năm nay ăn roi sớm đã quen rồi. Muốn hại chết lão tử là chuyện không dễ đâu!"

Lục Niên liền liếc mắt khinh thường.

"Xùy, đêm qua ngươi suýt chết đó tiểu tử thối!"

"Nhưng bây giờ lão tử vẫn còn sống nhăn răng, không phải sao?"

Hắn nhe răng cười còn nháy một mắt với Lục Niên, lại bộ dạng cà lơ phất phơ thường ngày.

"Cũng đã muộn rồi, huynh trở về đi. Ta hiện tại không cần người chiếu cố nữa!"

"Thật?"

https://thuviensach.vn

Lục Niên có chút khó tin, bất quá Hứa Tư Hàn là Hỏa phụng hoàng, khả năng hồi phục nhanh hơn người khác cũng là điều hết sức bình thường.

"Vậy... ta đi. Lát nữa nhờ Linh Hy làm đồ ăn ngon cho đệ!"

"Được!"

Đợi Lục Niên đi rồi Tư Hàn mới chầm chậm lên bờ. Hắn vốn dĩ đã ngâm mình từ khuya đêm qua. Nguồn năng lượng của linh thạch vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Đêm qua chỉ vừa luyện một chút thì nhiệt hỏa trong người bùng phát đến nỗi Tư Hàn không thể kiểm soát được. Suýt nữa đã đốt cháy cả hang động bao gồm cả Lục Niên bên cạnh.

Cho nên, hắn lập tức phóng xuống hồ băng, chỉ mong có thể hóa giải phần nào liệt hỏa trong người đang hừng hực phóng ra ngoài.

Tư Hàn trở vào hang động, không cần lau mình thì nước cũng đã bốc hơi không còn chút tung tích. Hắn nhìn xuống vết thương trên cơ thể mình dường như đã khép miệng, làm Tư Hàn không khỏi thảng thốt nhìn linh thạch trong lòng bàn tay khẽ nhíu mày thành hàng. Đây rõ ràng là một thứ có sức mạnh khủng khiếp, Lục Mạch đưa cho mình luyện, rốt cuộc là tốt hay xấu? Là báo ân hay có mục đích gì khác hay không?

Hắn không biết. Nhưng mà trong lúc luyện, hắn phát hiện ra một chuyện. Nơi đan điền của mình dường như ẩn chứa một luồng nhiệt rất lớn, nó giống như thứ năng lượng bị phong ấn, khi được linh thạch tác động, lập tức không ngừng muốn thoát ra. Hắn không biết rốt cuộc thứ đó là gì, nhưng vô cùng kỳ lạ.

"Tiểu Thất!"

Bỗng bên ngoài Kiếm Phong Chi tiến vào, Tư Hàn lập tức dùng phép ẩn đi linh thạch trong tay mình.

https://thuviensach.vn

"Đại sư huynh?"

"Ngươi không sao chứ?"

Kiếm Phong Chi vừa nói vừa định kiểm tra vết thương của Tư Hàn, liền bị hắn lùi về phía sau tránh đi bàn tay mình. Tư Hàn vừa luyện công xong, hiện tại cơ thể vô cùng nóng, chỉ sợ bị đại sư huynh phát hiện ra điểm khác thường.

"Ta không sao rồi, sư phụ tỉnh chưa?"

Bất quá, Kiếm Phong Chi về mặt cảm xúc có chút thiếu hụt, nên y không nhìn ra sự kỳ lạ của Tư Hàn. Y ngồi xuống đất nhặt lấy một ít trái cây sáng nay Tư Hàn hái cho vào miệng nhai nhai. Bản thân mình khỏe mạnh lại chạy đến đây ăn thức ăn do người bệnh tìm về, nếu như để Ngâm Tuyết nhìn thấy hắn sẽ mắng y một tiếng 'đồ ngu'.

"Sư phụ tỉnh rồi, hiện tại đã trở về, đang nói chuyện với nhị sư thúc đó."

Tư Hàn nghe đến đây thì vừa mừng lại vừa có chút mất mát.

"Rồng ngủ gật... có nhắc gì đến ta hay không?"

Phong Chi gãi gãi đầu.

"Vậy thì không có! Nhưng khi không sao lại hỏi đến đệ chứ?"

"A..."

Tư Hàn hơi ngẩn người.

"Được rồi, đệ không sao thì nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi, nhớ đừng chạy lung tung."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn liền nhe răng cười. Kiếm Phong Chi trước khi rời đi còn nhanh tay bỏ vào ngực áo vài trái táo rồi mới ra ngoài.

Khi Kiếm Phong Chi đi rồi mắt hắn liền rũ xuống, nụ cười trên môi cũng nhạt phai. Sư phụ đã tỉnh nhưng có biết hắn bị người ta đánh hay không? Nếu như y biết là do công chúa làm thì y sẽ phản ứng thế nào? Sẽ bênh vực hắn hay là mắng hắn? Tư Hàn không hiểu, dù là đã nghe được lời hứa kia của Hoàng Thiên Ngạo nhưng mà hắn vẫn không an tâm.

Hắn một chút cũng không biết địa vị của mình trong lòng người kia thế nào. Y chưa từng chính miệng nói yêu thích hắn. Bọn họ tuy việc gì cũng đã làm qua nhưng cuối cùng hắn vẫn không hiểu rõ lòng y. Hắn chính là người yêu nhiều, lại mang tâm tình của kẻ đơn phương, cho nên chưa từng có được sự tự tin của người làm chủ trong tình cảm.

Tư Hàn thất thần một lúc. Sau đó hắn lấy quyển hỏa công tâm pháp lúc trước Ngâm Tuyết đã trộm về cho mình bắt đầu luyện tập. Thời gian không còn nhiều, linh thạch lại có tác dụng mạnh mẽ như vậy, hiện tại hắn không muốn phí phạm bất kỳ khoảng thời gian nào nữa.

***

Hoàng Thiên Ngạo lúc này đang ở thư phòng phê duyệt những việc trong Long tộc. Thời gian vừa rồi trong tộc cũng xảy ra không ít chuyện thị phi. Bất giác y nhớ đến chuyện vừa rồi Nhiếp Viễn nói với mình.

"Đại thống lĩnh, trên đời này có rất nhiều chuyện không thể trọn vẹn đôi đường."

Khi đó Hoàng Thiên Ngạo vừa tỉnh dậy, bên cạnh cũng chỉ có Nhiếp Viễn mà thôi. Y câu đầu tiên chính là hỏi Tư Hàn đang ở đâu, thì được Nhiếp Viễn trả lời như vậy.

https://thuviensach.vn

"Công chúa đã đến trước cửa, hôn nhân đại sự cũng đã định từ trước. Nếu như ngài tiếp tục dây dưa không rõ với Hứa Tư Hàn thì chỉ mang đến thiệt thòi cho đứa nhỏ đó... đêm qua nó đã mang ngài đến đây, còn không ngừng khóc!"

Hoàng Thiên Ngạo nghe nói như vậy, chân mày từ lúc nào cũng khẽ nhíu lại.

"Ta không định lấy nàng!"

"..."

Nhiếp Viễn sửng sốt nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Y lạnh nhạt nhìn lại hắn.

"Ta không muốn nhìn thấy đứa nhỏ đó khóc."

"Đại thống lĩnh!"

Nhiếp Viễn bất giác thở dài một hơi. Ở Thiên Hoa sơn, người có thể nói những lời này mà không cần nhìn sắc mặt Hoàng Thiên Ngạo cũng chỉ có một mình hắn. Vì hắn không phải thuộc hạ của y, hắn ở đây chỉ đơn giản vì chưa muốn rời đi mà thôi!

Bên ngoài tuyết vẫn nặng nề rơi, có lẽ trận tuyết này sẽ còn rất lâu nữa mới ngừng, cho đến khi Nhiếp Viễn có cách khống chế hàn khí trong người Hoàng Thiên Ngạo.

"Nếu cần, ta sẽ giải phóng linh lực cho nó!"

Nhiếp Viễn giật mình một cái. Hắn vừa nghe nhầm có phải không?

"Đại thống lĩnh. Năm đó ngài phong ấn linh lực của nó là bởi vì sao, ngài vẫn còn nhớ chứ?"

"..."

https://thuviensach.vn

"Hỏa phụng hoàng chính tà bất phân. Bản tính hoang dã điên cuồng, đứa trẻ đó còn quá yếu ớt, nội tâm chưa cường đại. Một khi giải phóng linh lực nếu nó không có cách thích ứng sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Khi đó, nó sẽ mãi mãi bị nhấn chìm trong ma đạo. Cả nó cả chúng sinh đều thống khổ. Ngài nhẫn tâm hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo im lặng.

"Nếu như ngài lấy công chúa thì mọi chuyện đều rất tốt. Cả cho ngài và cho nó nữa. Còn nếu ngài chọn nó, thì một là ngài để nó chết, hai là ngài biến nó thành đại ma đầu. Cái nào cũng đều khổ sở."

Lời nói của Nhiếp Viễn có nghĩa là khi Hoàng Thiên Ngạo dùng Tư Hàn để hóa giải hàn khí, hắn sức lực yếu ớt không chống cự được thì sẽ mất mạng. Còn nếu muốn Tư Hàn sống sót thì phải giải phong ấn linh lực Hỏa phụng hoàng trong người hắn. Nhưng mà như vậy thì hắn lập tức sẽ đồ sát chúng sinh.

Hoàng Thiên Ngạo đương nhiên hiểu những gì Nhiếp Viễn nói, bất quá y vẫn yên lặng.

"Đại thống lĩnh, có thể nghe lão phu một lần được không? Đứa trẻ đó si tình ngài nhưng mà nó vẫn còn nhỏ. Nếu phóng nó đi, cho nó một con đường khác, nó sẽ có một tương lai mới, sẽ bắt đầu lại với những người khác."

"Chuyện của ta không cần ngươi xen vào!"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác nói một câu làm Nhiếp Viễn còn nhiều điều muốn nói nhưng không thể tiếp tục. Hắn thở dài một hơi rồi nâng chén trà lên uống một ngụm.

Hoàng Thiên Ngạo phất tay áo đứng lên bước ra khỏi cửa. Trước khi rời đi, y để lại một câu.

https://thuviensach.vn

"Ta sẽ không để nó chết, càng không để nó trở thành đại ma đầu!"

Những lời Nhiếp Viễn nói với Hoàng Thiên Ngạo khi nãy y đều nhớ rõ, nhưng mà y không muốn buông tay đứa trẻ đó, nó từ lúc nào đã không một dấu vết đi vào tim y mất rồi. Nếu như từ bỏ nó, y sẽ cảm thấy nhân sinh không còn ý nghĩa.

"Đại thống lĩnh, nhị thống lĩnh cầu kiến!"

Bên ngoài có tiếng thị vệ vang lên. Hoàng Thiên Ngạo nhìn bút lông trên tay mình rồi khàn khàn giọng.

"Tiến vào!"

Bạch Nghiên bước vào, hơi cúi đầu một cái.

"Đại sư huynh!"

"Ngồi đi!"

Bạch Nghiên ngồi xuống một bên, nhìn Hoàng Thiên Ngạo đang chấm bút lông vào nghiên mực. Tay cũng đã căng ra một tờ giấy trắng trên bàn, bắt đầu họa xuống một bức tranh.

"Có việc?"

Bạch Nghiên ngẩng đầu lên.

"Đại sư huynh, vừa rồi huynh đi vắng ở nhà xảy ra chút chuyện."

"Hửm?"

Hoàng Thiên Ngạo vẫn đều tay vẽ một thân trúc, đầu cũng không ngẩng lên.

https://thuviensach.vn

"Có một đệ tử ở ngay tại Thiên Hoa sơn dám vô lễ với thiên hậu nương nương, trước mặt đông người giở trò đồi bại còn mắng chửi công chúa điện hạ, làm bọn họ vô cùng tức giận."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn không trả lời. Bạch Nghiên hơi quan sát nét mặt của y, nhưng mà từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ cảm xúc nào.

"Sau đó đệ đã theo môn quy mà trừng phạt nó. Bất quá, nó từ ngày đến đây đã không ít lần làm trái giáo huấn, hiện tại còn đắc tội với thiên hậu. Đệ xin thỉnh ý của đại sư huynh trục xuất nó khỏi Thiên Hoa sơn, để sau này chúng ta cũng không phải mất mặt nữa."

"Là đệ tử nào?"

Bạch Nghiên hơi ngập ngừng một chút, dù gì Hoàng Thiên Ngạo xưa nay nhận rất ít đệ tử, hiện tại đuổi đi một người y sẽ đồng ý chứ?

"Là... Hứa Tư Hàn!"

Hoàng Thiên Ngạo lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Bạch Nghiên, đáy mắt tràn ngập hàn ý khiến cho hắn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

"Bạch Nghiên!"

Bị gọi thẳng tên làm Bạch Nghiên có chút giật mình. Từ trước đến nay rất hiếm khi Hoàng Thiên Ngạo gọi thẳng tên hắn, có thì cũng chỉ gọi một tiếng sư đệ mà thôi.

"Tiểu Thất là người của ta!"

Y nói 'người của ta' chứ không phải Thiên Hoa sơn. Nhưng Bạch Nghiên dường như vẫn không nắm bắt được trọng điểm lời nói này.

"Cho nên sau này nếu ngươi còn đánh chủ ý lên người nó, thì đừng trách ta vô tình!"

https://thuviensach.vn

"..."

Bạch Nghiên không hiểu gì cả, rõ ràng hắn đến đây mục đích muốn đuổi Hứa Tư Hàn đi, vì cái gì sự việc một vòng lại đánh lên đầu hắn rồi? Còn nữa, đại thống lĩnh không tức giận vì hành vi điên cuồng của đệ tử mình hay sao? Còn dám động chạm vào nương tử tương lai của mình nữa? Bạch Nghiên ngồi trên ghế thất thần.

"Lui ra ngoài đi!"

"Dạ?"

Hoàng Thiên Ngạo nhướng mày một cách làm Bạch Nghiên giật mình đứng dậy.

"Sư huynh nghỉ ngơi, đệ không quấy rầy!"

Bạch Nghiên đi rồi, Hoàng Thiên Ngạo không vẽ nữa, mặt lúc này chỉ có lạnh lẽo. Y không nghe Ngâm Tuyết và Nhiếp Viễn nói gì đến việc của Tư Hàn, đương nhiên hiểu là bọn họ đã thu xếp tốt.

"Người đâu, gọi Kiếm Phong Chi đến!"

"Dạ, đại thống lĩnh."

Rất nhanh sau đó Kiếm Phong Chi bước vào phòng.

"Sư phụ."

Hoàng Thiên Ngạo giương mắt nhìn Kiếm Phong Chi.

"Chuyện của tiểu Thất vì sao không báo với ta?"

"Sư phụ vừa tỉnh, hôm qua Ngâm thúc đã giải quyết ổn thỏa, cũng đã chữa thương cho tiểu Thất nên đệ tử không báo!"

https://thuviensach.vn

Thật ra bọn họ không báo bởi vì Ngâm Tuyết biết việc này chắc chắn sẽ đến tai Hoàng Thiên Ngạo. Hôm qua Bạch Nghiên từng nói sẽ đến thỉnh ý đuổi Tư Hàn đi, cho nên Ngâm Tuyết muốn tặng cho Bạch Nghiên một kinh hỉ. Dù Ngâm Tuyết không hề biết phần tình cảm của Tư Hàn và đại thống lĩnh, nhưng mà hắn biết Hoàng Thiên Ngạo phải giữ Tư Hàn lại để làm thuốc, bảo y đuổi hắn đi chẳng khác nào chính là tự tìm đường chết.

Chỉ là có một việc Ngâm Tuyết đến nay vẫn không hiểu lắm. Đại thống lĩnh đêm trước vì không muốn làm hại Tư Hàn nên ngừng phát công giữa chừng làm bản thân mình tổn thương. Vì sao chứ? Là lo lắng cho Tư Hàn hay sao?

Ngâm Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy hồ đồ. Hoàng Thiên Ngạo xưa nay lãnh khốc vô tình, công tư phân minh, chưa từng có cái gọi là tình riêng. Hôm nay lại vì 'thuốc' mà chịu tổn thương như vậy.

Không chỉ Ngâm Tuyết, ngay cả Kiếm Phong Chi cũng không hiểu. Đầu gỗ như hắn thì đừng mong có thể hiểu được những gì liên quan đến chuyện ái tình nhân sinh.

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn Kiếm Phong Chi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Kiếm Phong Chi hắng giọng một cái bắt đầu kể lại từ đầu đến cuối mọi việc. Hoàng Thiên Ngạo nghe xong một chút biểu tình cũng không có. Kiếm Phong Chi từ xưa đến nay càng không giỏi nhìn mặt đoán tâm tư, cho nên hắn cũng không biết sư phụ mình đang nghĩ gì.

"Ngươi đến báo với thiên hậu, bảo nàng ta cùng nhi nữ của mình đến đại điện."

Kiếm Phong Chi không biết mục đích của sư phụ gọi hai người kia đến làm gì, nếu vì tiểu Thất thì chắc là không phải. Bởi vì sự việc cũng đã xảy

https://thuviensach.vn

ra rồi, huống hồ tiểu Thất bất quá cũng chỉ là một đệ tử của Thiên Hoa sơn mà thôi, không đáng để y phải ra mặt đối đầu cùng thiên hậu.

"Có gọi nhị sư thúc hay không?"

Kiếm Phong Chi gãi gãi đầu nhìn y, nhưng Hoàng Thiên Ngạo chỉ nhắm mắt. Hắn khẽ nuốt xuống, rõ ràng chính mình nhiều chuyện rồi.

"Dạ, sư phụ!"

Kiếm Phong Chi cúi đầu rồi rất nhanh ra ngoài.

Một lúc sau Hoàng Thiên Ngạo chuẩn bị đến đại điện thì Ngâm Tuyết cũng đến. Hắn là sứ giả của y, đương nhiên những việc thế này đều cùng y xuất hiện.

"Đại thống lĩnh!"

"..."

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, chỉ để lại cho hắn một cái liếc làm Ngâm Tuyết khẽ giật mình. Hắn sáng nay rõ ràng tắm rửa đầy đủ, cũng không có hôi đi? Sao khi không bị đại thống lĩnh ghét bỏ chứ? Ngâm Tuyết khẽ giơ hai cánh tay mình lên ngửi ngửi.

"Sau này đừng tùy tiện đánh chủ ý lên ta!"

Hoàng Thiên Ngạo nhàn nhạt nói một câu làm Ngâm Tuyết khẽ nuốt nước bọt. Hóa ra đại thống lĩnh cái gì cũng biết. Nhưng dù gì khiến cho Bạch Nghiên bị mắng hắn liền cảm thấy hài lòng.

Khi Hoàng Thiên Ngạo đến nơi thì Minh Kính Hà cùng Vũ Yên Chi đang ngồi chờ. Nhìn thấy y bọn họ lập tức đứng dậy.

"Đại thống lĩnh!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, đi thẳng lên ghế lớn ngồi xuống. Ngâm Tuyết khẽ cúi đầu chào Minh Kính Hà rồi cũng rất nhanh theo sau đại thống lĩnh.

"Hôm nay, ta mời hai người đến đây là muốn nói về chuyện hôn ước."

Vũ Yên Chi nghe thấy như vậy thì ngồi có chút không yên, gò má ửng hồng, rũ mắt chớp chớp, miệng khẽ mỉm cười, hai bàn tay đặt trên đùi có chút náo loạn.

Minh Kính Hà đêm qua trở về cũng đã hiểu được tâm tình nữ nhi của mình. So với trước khi đến đây, thì Vũ Yên Chi có vẻ vô cùng yêu thích Hoàng Thiên Ngạo.

Nhưng mà Hoàng Thiên Ngạo đối với mẫu tử nàng có vẻ xem nhẹ, nàng hoàn toàn biết rõ điều đó. Cho nên, hôm nay nghe thấy những lời này thì trong lòng bất an, ánh mắt từ lúc nào cũng trở nên thâm trầm.

Minh Kính Hà dù không muốn gả Vũ Yên Chi về Thiên Hoa sơn, đối diện với kẻ lãnh khốc thế này nàng biết nhi nữ của mình nếu gả về đây hẳn sẽ ăn khổ không ít. Nhưng mà nàng hy vọng mọi chuyện sẽ theo tính toán của mình, không gả Vũ Yên Chi thì vẫn còn những công chúa khác, hoàn toàn không ảnh hưởng đến đại cuộc. Chỉ là nếu mình chính miệng nói ra thì sẽ không giống với Hoàng Thiên Ngạo nói.

"Hôn ước là chuyện đã định hàng ngàn năm nay giữa Long tộc và thiên giới. Ta cũng đã từng xem trọng mối lương duyên này. Năm công chúa vừa sinh ra, sứ giả của Long tộc cũng đã đến đón công chúa. Nhưng mà cả nàng cả Vũ Bình Nguyên đều khước từ."

Hoàng Thiên Ngạo ở trên khàn khàn giọng. Vũ Yên Chi càng nghe càng trở nên mê muội. Chất giọng trầm thấp nhưng nghe rất rõ độ ấm trong đó, khác hẳn với ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Thiên Ngạo. Nàng từ lúc nào đã

https://thuviensach.vn

yêu chết người này rồi. Chính vì quá mê muội nên nàng cũng không nhận ra ý nghĩa trong lời nói của y.

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một lúc rồi tiếp tục.

"Công chúa chưa gả về đây nhưng đã mượn thế ngang tàn. Ngay tại đất của ta đánh người của ta. Nếu là thiên hậu, nàng sẽ xử lý ra sao?"

Minh Kính Hà khẽ nhíu mày một cái. Quả nhiên, lời của Hoàng Thiên Ngạo đều đúng, nữ nhi của nàng quá ngang tàn, nàng đều biết rõ. Nhưng mà nàng dù gì cũng phải giữ thể diện cho chính mình.

"Là đồ đệ của đại thống lĩnh vô lễ trước!"

"Đồ đệ của ta bọn chúng đều rất hiểu lý lẽ, chưa từng động thủ khi không có lý do rõ ràng."

"Ý của ngài là nhi nữ ta không hiểu lý lẽ?"

Hoàng Thiên Ngạo nhướng mày một cái.

"Thiên hậu, nàng là người lớn, cũng có địa vị trong tam giới. Nàng tưởng mình còn là tiểu công chúa hay sao?"

"Ngài..."

Minh Kính Hà bất giác bàn tay siết chặt thành quyền, cả thân thể khẽ run lên. Tròng mắt chỉ còn tơ máu. Hoàng Thiên Ngạo rõ ràng chính là đang mắng nàng.

"Cấm địa của Thiên Hoa sơn là nơi mà bất kỳ kẻ nào cũng không được đặt chân đến, trừ khi có sự cho phép của ta. Nhưng nữ nhi của nàng lại ngang nhiên xông vào, còn ra tay đánh hai đồ đệ của ta. Nàng ngay từ đầu chứng kiến toàn bộ sự việc nhưng lại không đứng ra ngăn cản, còn tiếp tay

https://thuviensach.vn

cho thói hung hăng của tiểu công chúa. Nàng ngay cả thị phi cũng không phân biệt được, có xứng làm thiên hậu tam giới hay không?"

Minh Kính Hà rũ mắt, cắn chặt khớp hàm. Đến lúc này Vũ Yên Chi đã biết mình đang bị mắng nên mặt từ lúc nào đã tái xanh, cũng không dám trộm nhìn Hoàng Thiên Ngạo nữa.

"Một lũ ô hợp sao? Hai từ đó không dành cho Thiên Hoa sơn, càng không phải là từ mà nàng có thể nói với đệ tử Thiên Hoa sơn. Mẫu tử các nàng ngay trên đất ta làm điều xằng bậy còn ra vẻ ngông cuồng."

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày một cái.

"Ngâm Tuyết!"

"Dạ có thuộc hạ!"

"Ban lệnh trục xuất hai người bọn họ khỏi Thiên Hoa sơn. Từ nay trở về sau, cấm người của thiên giới tiến vào Thiên Hoa sơn nửa bước."

Ngâm Tuyết giật mình, không khỏi há hốc mồm nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"Còn nữa. Hôn ước giữa Long tộc và thiên giới lập tức hủy bỏ. Từ nay và ngàn đời sau nữa liên hôn kết thúc. Ngươi viết một phong thư gửi đến Vũ Bình Nguyên, ban bố thiên hạ từ nay Long tộc không còn bảo hộ thiên giới! Chuyện của thiên giới, Long tộc không xen vào."

Minh Kính Hà sửng sốt. Nàng đã đoán Hoàng Thiên Ngạo sẽ ăn nói nặng lời, bất quá hủy liên hôn ngàn đời giữa Long tộc và thiên giới là chuyện nàng không thể ngờ đến.

Lúc trước, nàng chỉ định không gả Vũ Yên Chi, vì Vũ Bình Nguyên vẫn còn những công chúa khác. Minh Kính Hà chưa từng nghĩ muốn hủy liên

https://thuviensach.vn

hôn này. Nếu như vậy có nghĩa là sự bảo hộ của Long tộc dành cho thiên giới không còn nữa hay sao? Đây là một chuyện vô cùng hệ trọng. Nàng không thể gánh vác nổi, nó sẽ ảnh hưởng đến ngôi vị thiên hậu của nàng cùng với đại vị phụng tộc trong chúng tiên.

"Đại... đại thống lĩnh! Đây là chuyện lớn, làm sao có thể nói hủy thì liền có thể hủy? Đại thống lĩnh, xin ngài suy xét lại!"

Minh Kính Hà lúc này đã vô cùng kinh hoảng rồi, một chuyện nhỏ như vậy tại sao lại biến thành như thế này? Nàng rời khỏi ghế đứng lên giương đôi mắt thảng thốt nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

Hoàng Thiên Ngạo lạnh nhạt nhìn nàng.

"Thiên Hoa sơn không phải là nơi để bất kỳ ai cũng có thể làm loạn. Nếu đã làm thì nhất định phải trả giá! Ngâm Tuyết."

"Dạ."

"Tiễn khách!"

Hoàng Thiên Ngạo phất tay áo nhanh chóng rời đi. Minh Kính Hà thất thần ngã ngồi xuống ghế, tròng mắt đã đỏ ửng, không che giấu được hoảng hốt ngập tràn trong lòng. Vì cái gì nàng đến đây lại không lường trước mọi việc như vậy chứ? Nàng hối hận rồi, vô cùng hối hận.

"Mẫu hậu!"

Vũ Yên Chi nhạt nhòa nước mắt níu kéo tay mẫu thân mình. Minh Kính Hà nhắm nghiền mắt hít một hơi dài, có thể nhận ra nàng đang cật lực kiềm xuống cơn tức giận trong lòng.

"Thiên hậu, xin mời!"

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà mở mắt ra thì nhìn thấy Ngâm Tuyết đang đứng trước mặt mình hạ lệnh tiễn khách. Nàng trừng mắt nhìn Ngâm Tuyết một cái. Hắn hơi mím môi nhưng không nói gì. Việc hủy hôn hắn cũng chưa từng nghĩ đến.

Nhưng Ngâm Tuyết biết việc thiên hậu mắng đệ tử Thiên Hoa sơn là một lũ ô hợp thì đã động đến đại thống lĩnh rồi. Nhưng mà Ngâm Tuyết lại bắt đầu lo lắng. Nếu như không lấy công chúa, vậy thì hàn khí trong người y chẳng phải để cho Tư Hàn hóa giải hay sao chứ?

Ngâm Tuyết âm thầm thở dài một hơi. Hắn chỉ là thuộc hạ, không có cách can thiệp vào. Biết đâu đại thống lĩnh sẽ hồi tâm chuyển ý thì sao chứ? Hoặc đến ngày đó hắn sẽ tìm cách khác vậy.

***

Hoàng Thiên Ngạo sau khi rời khỏi chính điện thì đến kỳ hội xem thi đấu. Lúc y trở lại thì trời cũng đã xế chiều.

Y không vào phòng mình mà đến chỗ Tư Hàn. Lúc này tuyết rơi rất nhẹ, ánh tà dương tịch mịch rọi lên cành cây ngọn cỏ, làm cho vài thỏi tuyết bám trên cành đào cũng hư nhuyễn thành nước.

Y từ xa đã nhìn thấy Tư Hàn ngồi chồm hổm trên mặt đất đắp nặn một người tuyết cao đến bụng mình.

"Không lạnh hay sao?"

Tư Hàn giật mình ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang đứng sau lưng mình. Áo choàng trắng tinh của y bay bay trong gió lạnh.

Bất giác Tư Hàn đỏ mắt, hắn không nói gì, xoay người lại ôm chân y, đầu tựa vào chân y dụi dụi mắt.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ tỉnh cũng không chịu đến tìm ta."

Hắn tủi thân, tròng mắt đã đỏ ửng. Hoàng Thiên Ngạo thở dài một hơi rồi xoa đầu hắn. Tóc Tư Hàn bị tuyết làm cho một mảng ẩm ướt.

"Người đi trong tuyết nhất định sẽ lạnh. Ngươi không hiểu sao?"

"Ta không lạnh, một chút cũng không!"

Hoàng Thiên Ngạo khẽ lắc đầu, nắm lấy bàn tay lạnh buốt vì vừa chơi tuyết của hắn kéo đứng dậy, rồi ôm hắn vào ngực mình, dùng áo choàng kéo ra phía trước bao trọn lấy hắn.

Hắn ở trong ngực y khẽ vươn mũi hít hà mùi hương nhàn nhạt chỉ thuộc về riêng y. Tư Hàn cảm thấy đã vô cùng thỏa mãn.

"Có đau không?"

Tư Hàn đương nhiên biết y đang hỏi về trận đánh ngày hôm qua. Hắn khẽ lắc lắc đầu.

"Hiện tại đã không còn đau nữa. Chỉ cần sư phụ ôm, ta liền cảm thấy tất cả đều không sao!"

Tư Hàn vừa nói vừa dụi đầu vào ngực Hoàng Thiên Ngạo không ngừng thổn thức. Hắn chỉ muốn thời gian mãi ngừng lại ở đây, giây phút này, bên cạnh người này.

"Ngốc tử!"

Hoàng Thiên Ngạo nói Tư Hàn một tiếng như vậy, khóe môi cũng khẽ nhếch lên thành đường cong hiếm thấy, rồi cúi đầu đặt xuống môi hắn một nụ hôn ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Bọn họ triền miên môi lưỡi, hơi thở quấn quýt giao triền. Ánh tà dương nhuộm xuống Thiên Hoa sơn một màu vàng nhạt, phủ lên hai người tạo thành một chiếc bóng nối dài trên mặt đất.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi.

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 22: Dư Vị Ái Tình (H)

Sau khi tách ra, Hoàng Thiên Ngạo liền vươn tay lau đi nước miếng còn dính trên môi Tư Hàn, khẽ miết nhẹ bờ môi hồng hồng có chút sưng của hắn. Tư Hàn liền cong khóe môi lên cười. Gương mặt hắn trong ánh tà dương tịch mịch khẽ sáng bừng, đôi mắt cũng cong cong thành hình bán nguyệt.

Hoàng Thiên Ngạo khẽ ngắm nhìn dung mạo người này như muốn khắc sâu trọn vẹn gương mặt hắn vào tim. Y vuốt ve gò má của Tư Hàn. Hắn liền cọ cọ má vào bàn tay to của người kia mà làm nũng.

"Ta đã rất nhớ sư phụ. Khi nhìn thấy sư phụ ngất, lòng ta đau muốn chết!"

Hoàng Thiên Ngạo mỉm cười. Y không nói gì, chỉ vuốt ve gương mặt thoáng ửng hồng của hắn. Tư Hàn biết y bình thường ít nói, bất quá không sao. Hắn ở bên cạnh y, cho dù cả ngày không nghe y nói được mấy câu, nhưng hắn tuyệt nhiên một chút buồn chán cũng không có. Hắn vui vẻ, chỉ cần nhìn thấy y thì bản thân liền cảm thấy cao hứng.

"Sư phụ đến đây, ta cho người xem cái này!"

Tư Hàn liền nắm cánh tay Hoàng Thiên Ngạo kéo y đến bên cạnh người tuyết của mình, chỉ chỉ.

"Là cái gì?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo nhìn nhìn người tuyết chưa thành hình hài của hắn, ánh mắt không chút cảm xúc.

"Chính là sư phụ. Ta đang đắp sư phụ đó. Người không thấy rất giống mình hay sao? Đây là môi, lúc nào cũng mím thành hàng. Ha ha."

Dứt lời, hắn liền chạy đến ngồi chồm hổm xuống tiếp tục nặn đắp. Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy hắn chơi rất vui thì khẽ lắc đầu mấy cái. Quả nhiên chỉ là một hài tử!

Y không để ý đến hắn nữa mà giương mắt nhìn ra bờ hồ rồi chậm rãi đi về hướng đó. Vừa nhấc được vài bước, bỗng dưng cảm thấy lưng mình khẽ buốt lên một chút, y liền xoay đầu lại.

"Ha ha. Sư phụ, chơi với ta không?"

Tư Hàn dứt lời lại cúi đầu xuống nhặt tuyết vo thành một nắm ném về phía Hoàng Thiên Ngạo.

"Hồ nháo!"

Y nói một tiếng như vậy rồi xoay lưng rời đi. Tư Hàn thấy y hờ hững liền chạy đến phóng lên lưng ôm cổ y siết chặt làm thân thể y hơi lảo đảo một chút.

"Sư phụ cõng ta!"

Hắn cọ cọ mũi vào má y làm nũng. Hoàng Thiên Ngạo ngoài ý muốn, đuổi tiểu tử này cũng không chịu xuống, đành ôm lấy chân hắn, cứ như vậy mà cõng đi. Đúng là tuổi trẻ thật tốt, làm cho tâm hồn khô cằn của Hoàng Thiên Ngạo giống như có mạch nước ngầm ngọt ngào chầm chậm len lỏi vào.

https://thuviensach.vn

Được thỏa ý nguyện, Tư Hàn trên lưng y bật cười khúc khích. Hắn áp môi vào cổ y khẽ hôn một cái rồi thì thầm.

"Ngày hôm đó ta cõng sư phụ đi trong tuyết, cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Hôm nay tuyết vẫn rơi, nhưng lòng lại ấm áp."

Hắn vừa nói vừa nhớ đến đêm đó bản thân đã cõng y trên lưng chạy một mạch đến nhà Nhiếp Viễn, trên đường đi còn bị va vấp mấy lần.

"Hôm đó ta còn đánh rơi sư phụ giữa đường."

Tư Hàn nói một câu như vậy rồi im bặt, có một chút nức nở nghẹn ngào trong cổ họng như muốn tràn ra.

Một lúc sau bỗng dưng hắn nghe y khàn khàn giọng.

"Xin lỗi!"

Xin lỗi vì ta đã làm ngươi lo lắng. Xin lỗi vì đã không thể bảo vệ được ngươi. Xin lỗi vì từ trước đến nay mỗi lần ngươi chịu đòn roi ta đều không thể vì ngươi nói một câu công đạo. Xin lỗi vì yêu ngươi nhưng không thể thành thật với chính mình!

Phải, cho dù Hoàng Thiên Ngạo đã từ hôn, cho dù y đã từng khẳng định với Nhiếp Viễn sẽ không để Tư Hàn chết hoặc biến thành đại ma đầu, nhưng mà chính bản thân y cũng không có tự tin đó.

Y chưa biết sau này hai người bọn họ sẽ như thế nào. Nếu như không có cách chu toàn đại cuộc, y sẽ chính tay mình xóa đi phần ký ức của Tư Hàn, để hắn mãi mãi quên hết đoạn ái tình vừa rồi giữa hai người, phóng cho hắn một con đường mới. Tư Hàn còn nhỏ, tương lai còn rất dài.

Tư Hàn không biết hai từ xin lỗi của Hoàng Thiên Ngạo đại ý cho cái gì, nhưng hắn biết, y đang tự trách mình để hắn hôm qua chịu dày vò, còn để

https://thuviensach.vn

hắn nửa đêm khuya khoắt phải lo lắng.

Tư Hàn lắc lắc đầu một cái, vùi mặt vào gáy y thì thầm.

"Ta chưa từng cầu mong sư phụ bất kỳ điều gì, ta chỉ cầu xin một thứ, chính là tình yêu của sư phụ. Chỉ cần sư phụ không đuổi ta đi, chỉ cần người ở bên cạnh ta, thì cái gì ta cũng không muốn nữa. Cho nên, sư phụ đừng tự trách mình, có được hay không?"

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, khẽ xốc hắn lên một cái. Tư Hàn ôm lấy cổ y, cảm nhận bờ lưng ấm áp của y, hơi thở này, hương vị này chính là thứ mà hắn luôn luôn khát cầu.

Bọn họ cứ bước đi mãi, trên con đường đầy tuyết trắng chính là dấu chân người hằn sâu.

Đêm đó, hai người nằm lại bên nhau. Lúc này y phục rãi rác dưới đất, trên đống rơm nhỏ chính là hai thân ảnh trần truồng quấn quýt cùng nhau hôn môi, trao đổi tư vị tình ái.

Tiếng môi lưỡi trong đêm khuya thanh vắng tuyệt nhiên kích động lòng người, làm cho nguyệt hằng cũng phải e thẹn ẩn mình dưới áng mây.

"Ưm... sư phụ!"

Tư Hàn giữa những cái hôn triền miên mà nức nở. Thân thể bên dưới không ngừng siết chặt co bóp làm cho cự vật đang xỏ xuyên ngày càng lớn thêm một vòng.

Hoàng Thiên Ngạo nâng một chân hắn đặt trên khủy tay mình, áp sát vào ngực, hông không ngừng thúc đẩy.

"Ưm..."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn vừa nức nở vừa rướn người cắn lấy bả vai như hùm như gấu của y. Bàn tay thon dài cũng ôm lấy lưng y vô thức để lại những vết cào đỏ ửng.

Trên thân dưới thân đều là mồ hôi, dưới ánh lửa lập lòe làm cho thân thể trở nên sáng bóng.

Bỗng dưng Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại động tác, ánh mắt y đang bị vết roi chồng chéo trên người Tư Hàn đâm vào mắt đến phát đau. Tư Hàn không thấy y động tĩnh gì thì khẽ hé mở mí mắt, đáy mắt hắn lúc này phiếm hồng vì kích tình mà ẩm ướt một tầng hơi sương.

"Đau không?"

Hoàng Thiên Ngạo vươn tay vuốt ve trên miệng vết thương của hắn hỏi một câu như vậy, ánh mắt chứa chang nhu tình. Có lẽ chỉ có lúc hai người trút hết quần áo ở bên nhau, y mới chân chính trở thành một con người với đầy đủ hỷ nộ ái ố. Mềm mại ôn nhu trong mắt y chỉ có những lúc như thế này hắn mới thấy được.

Tư Hàn nhìn thấy đau lòng trong mắt Hoàng Thiên Ngạo thì tâm cũng mềm một mảng, là vì vết thương của mình hay sao?

Tư Hàn khẽ gật đầu.

"Đau lắm... rất đau!"

Hắn nói một câu như vậy, nước mắt một dòng chảy xuống. Cũng không biết hắn khóc vì tủi thân chuyện bị người khác đánh, hay hắn khóc vì đang bị y làm đến phát đau.

Bỗng nhiên, Hoàng Thiên Ngạo cúi đầu khẽ hôn xuống mắt hắn một cái, còn trên đó dừng lại khá lâu. Hắn nghe thấy y phát ra một tiếng thở dài. Bàn tay đặt trên lưng Hoàng Thiên Ngạo liền vỗ vỗ mấy cái, giống như hắn

https://thuviensach.vn

đang trấn an y, muốn nói là hiện tại mình đã không còn đau nữa. Muốn nói là được ở bên y như thế này hắn đã vô cùng hạnh phúc, đau đớn gì đó một chút cũng không còn.

Bất giác Hoàng Thiên Ngạo hôn xuống cằm Tư Hàn, hôn cổ hắn, khẽ day day cắn vào yết hầu hắn mấy cái. Sau đó từ từ hôn xuống ngực hắn. Tại ngay điểm nổi khẽ nút vào làm Tư Hàn ưỡn ngực vặn eo rên lên một tiếng khó nhọc.

"Ưm..."

Hoàng Thiên Ngạo di di đến vết thương của hắn thì khẽ hôn lên. Bỗng Tư Hàn cảm thấy dường như có một luồng linh lực đang rót vào cơ thể mình. Toàn thân ấm áp sảng khoái lạ thường. Mỗi nơi Hoàng Thiên Ngạo hôn qua vết thương lập tức liền miệng, thậm chí một vết sẹo nhỏ cũng không còn.

"Ưm... sư phụ... đừng!"

Hoàng Thiên Ngạo lúc này đang ở trên đôi chân hắn không ngừng hôn hôn, vết thương không còn nhưng để lại những dấu đỏ sẫm vì nụ hôn ướt át của y.

"Ưm..."

Tư Hàn toàn thân run rẩy, dục vọng bên dưới đang được một thứ ấm nóng bao bọc, còn không ngừng lên xuống.

"Bẩn... đừng... đừng mà..."

Hoàng Thiên Ngạo đầu chôn giữa hai chân hắn không ngừng chuyển động.

"Đừng... sư phụ!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn trong cơn kích tình đã bật khóc. Hắn không ngờ có một ngày Hoàng Thiên Ngạo vì hắn làm chuyện này. Nhưng toàn thân hư nhuyễn, sức lực toàn bộ dường như bị y rút hết.

Một cảm giác sợ hãi lạnh lẽo bỗng dưng bao trùm lấy Tư Hàn. Hắn thấy mình bị một nữ nhân nhìn không rõ dung mạo đánh vào ngực một chưởng, sau đó nhìn thấy một người khác ôm mình đi. Hình như khi đó hắn còn rất nhỏ, cả tay cả chân đều vướng víu trong lớp chăn dày.

Hắn bị người ta vứt ở một nơi lạnh lẽo, là chôn sống. Tư Hàn rất sợ, xung quanh hắn chỉ có màn đêm dày đặc cùng với cái lạnh khủng khiếp của mùa đông. Cảm giác của hắn vừa đau đớn vừa khủng hoảng.

Tư Hàn từ trong mớ ký ức hỗn độn xuyên qua màn nước mắt nhạt nhòa, bỗng dưng nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo bên dưới thân mình. Bất giác, hắn vươn đôi tay về phía y, khẽ nâng người lên một chút, miệng phát ra những tiếng kêu không rõ nghĩa. Nhìn hắn lúc này giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi đang vươn tay níu kéo cầu xin người khác ôm lấy mình.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy vẻ mặt đau thương của Tư Hàn, y nhíu mày thành hàng, lập tức rướn người dậy ôm lấy cơ thể hắn kéo lên. Tư Hàn liền gục đầu trên vai y khóc nức nở.

Y ôm hắn, khẽ hôn trên bờ vai trần mềm mại của hắn. Hai suối tóc quấn quýt vào nhau không rời.

"Không sao, đã có ta ở đây!"

Tư Hàn nước mắt thành dòng rơi xuống vai y lộp bộp. Hắn đã từng bị bỏ rơi, dường như còn là bị người ta chôn sống khi còn nhỏ. Cho nên, giờ phút này nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo giống như cọng rơm cứu mạng, mong rằng y sẽ không như những người kia, chối bỏ hắn.

"Đừng bỏ ta, sư phụ đừng bỏ ta!"

https://thuviensach.vn

"Ta không bỏ ngươi!"

Hoàng Thiên Ngạo ôm lấy vuốt ve mái tóc non mềm của Tư Hàn, áp vào tai hắn liên tục nói ra những lời khiến cho lòng hắn cảm thấy an tâm. Hai người ôm nhau thật chặt, đến khi hắn bình tĩnh thì cả hai đã mặc lại y phục chỉnh tề.

Lúc này hắn nằm trong lòng y, mí mắt có chút rã rời, thật muốn ngủ. Bất quá hắn không muốn mình ngủ, sợ rằng ngày mai tỉnh dậy đã không còn thấy người kia nữa. Hắn quý trọng từng khoảnh khắc hai người ở bên nhau.

"Nhiếp lão đầu nói sư phụ không khỏe... hắn còn nói người luyện võ công hệ hỏa có thể giúp sư phụ, còn nói công chúa... công chúa cũng có thể giúp sư phụ."

Hoàng Thiên Ngạo bất giác nhíu mày một cái, khẽ thở dài, bàn tay đặt trên má hắn nhè nhẹ vuốt ve.

"Ta... sư phụ có thể chọn ta hay không?"

Tư Hàn liều mạng nói một câu như vậy. Dù biết rằng kết quả có thể không như mình mong đợi, nhưng mà hắn vẫn hy vọng. Bỗng dưng bàn tay đặt trên gò má hắn ngừng lại, Tư Hàn cảm giác người ôm mình thân thể khẽ động một cái.

Tư Hàn hơi rầu rĩ rũ mắt.

"Ta biết mình không đủ mạnh mẽ để trở nên hữu dụng cho sư phụ. Nhưng mà sư phụ có thể chọn ta hay không? Sau này ta sẽ cố gắng, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập. Ta nhất định sẽ trở nên cường hãn."

Hoàng Thiên Ngạo không nói với Tư Hàn chuyện y đã trục xuất công chúa khỏi Thiên Hoa sơn, cũng không nói với hắn là mình đã hủy hôn rồi.

https://thuviensach.vn

Y đã ban lệnh, từ nay trở đi không có bất kỳ ai được nhắc đến chuyện này. Mục đích chính là không muốn cho Tư Hàn biết.

Nếu như sau này y không thể vãn hồi được sức khỏe của mình thì sẽ để hắn ra đi. Khi đó muốn Tư Hàn chết tâm rời khỏi Thiên Hoa sơn thì công chúa chính là cái cớ thích hợp nhất. Sinh mạng của hắn mới là thứ quan trọng, những cái khác cũng không bằng.

"Có được không, sư phụ?"

Không nghe Hoàng Thiên Ngạo trả lời, Tư Hàn hơi ngẩng đầu tìm kiếm ánh mắt của y. Y liền hôn một cái xuống tóc hắn rồi khàn khàn giọng.

"Được!"

Tư Hàn cong mắt lên cười, còn rướn mặt hôn lên môi y một cái.

"Sư phụ, ta yêu người nhất!"

Hoàng Thiên Ngạo liền nắm lấy cằm hắn rồi đặt xuống một nụ hôn sâu.

***

Lúc này ở một căn phòng dành cho khách nhân của Thiên Hoa sơn, trong bóng tối nhập nhằng, trên chiếc giường lớn, hai thân ảnh trần truồng quấn lấy nhau trong chăn dập dìu lên xuống.

Sau một tiếng gầm nhẹ, bên trong chỉ còn lại tiếng thở dốc. Thật lâu sau, người nằm trên rời khỏi thân thể người nằm dưới ngã sang một bên. Một người trong đó chính là Bạch Cửu. Hắn lúc này toàn thân hồng hồng một mảnh, khắp nơi trên dưới đều là vết bầm xanh tím. Thân dưới đau đớn kịch liệt, hai chân cũng không thể khép lại được, một thứ ướt át dính nị từ khe mông chảy ra.

https://thuviensach.vn

"Kỹ xảo hầu hạ đàn ông giỏi như vậy lại không thể ra tay với hắn hay sao? Vô dụng!"

Nam nhân cao lớn nằm bên cạnh khàn khàn giọng. Cánh tay thon dài đặt trên trán, ánh mắt trong đêm lạnh lẽo vô tình. Người này ngoài gương mặt thì còn giọng nói đặc biệt quyến rũ khiến Bạch Cửu cảm thấy mình mê đến chết y.

"Hắn... dường như không thích nam nhân!"

"Chát!"

Bất giác một bạt tai vung đến đánh Bạch Cửu bay xuống giường. Hắn liền bò trên mặt đất, thân thể không mảnh vải che thân đầy dấu vết hoan ái chật vật.

"Dám nói dối bản tôn?"

Bạch Cửu bị rống khiến cho tâm tư có chút đau nhức. Hắn không nhìn lên người kia, rũ mắt che đi hơi nước ẩm ướt đang dâng lên.

"Hắn cùng với Hỏa phụng hoàng làm cái chuyện như vậy, còn dám nói không yêu thích nam nhân?"

"..."

Bạch Cửu không nói gì, tâm tư hắn lúc này vô cùng chua chát. Cùng với y lâu như vậy, y gọi một tiếng hắn liền chạy đến, không biết nhục nhã làm công cụ tiết dục cho y. Thậm chí vì y, hắn đã mạo hiểm đến đây câu dẫn đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo. Vậy mà hiện tại còn bị y đánh, một chút cũng chưa từng thương tiếc.

Người kia giương đôi mắt phượng trừng Bạch Cửu.

"Ngươi vô dụng như vậy đừng trách ta bạc đãi gia tộc ngươi!"

https://thuviensach.vn

Bạch Cửu liền ngẩng đầu lên. Hắn từ đầu đến cuối theo y cũng không phải vì gia tộc mình. Phụ thân của hắn nhiều năm nay dưới trướng người này, nhưng mà cái hắn cần cũng không phải vì trao đổi chút lợi ích đó. Hắn chỉ cần y để ý mình một chút mà thôi.

Nhìn thấy đôi mắt đẫm lệ của Bạch Cửu, người kia ném chiếc chăn lên đầu hắn rồi đứng dậy, mặc y phục sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

Khi cánh cửa đóng sập lại, Bạch Cửu liền ngã ngồi xuống đất, cũng không mặc y phục, cảm thấy toàn thân đau đớn đến mức muốn chết đi. Hắn ôm lấy đầu gối mình, gục đầu xuống, nước mắt không ngừng rơi.

Hắn đã yêu phải một người có trái tim băng lãnh, thật đáng đời hắn rồi! Lúc trước tự đánh vỡ nội đan của mình, hủy hoại linh lực, dùng khổ nhục kế để đến được Thiên Hoa sơn điều tra linh châu của Chu Tước, là do hắn tình nguyện.

Sau đó, tìm chỗ cất giấu nguyên thần của Chu Tước, rồi đốt cháy Thiên Hoa các để chiêu dụ người của Thiên Hoa sơn cũng là hắn. Phát hiện ra tung tích Hỏa phụng hoàng cũng là hắn.

Tất cả những việc hắn làm đều vô cùng mạo hiểm. Những việc đó chỉ cần sảy chân một cái liền tan xương nát thịt. Hoàng Thiên Ngạo là ai chứ? Có thể để người khác dùng kế với mình hay sao? Nếu như bị phát hiện, Bạch Cửu liền chết thảm dưới tay người Thiên Hoa sơn.

Nhưng mà hy sinh chính mình chỉ đổi lại một bạt tai vừa rồi hay sao chứ? Bất giác, Bạch Cửu lẩm bẩm mấy câu.

"Vấn thế gian tình thị hà vật,

Trực giao sinh tử tương hứa?

Thiên nam địa bắc song phi khách,

https://thuviensach.vn

Lão sí kỷ hồi hàn thử.

Hoan lạc thú,

Ly biệt khổ..."

(Mô ngư nhi - Nhạn khâu. Tác giả: Nguyên Hiếu Vấn)

Bên ngoài tuyết không ngừng gào thét, bên trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng nấc nghẹn ngào.

***

Kiếm Phong Chi cả đêm nay cảm thấy thân thể không tốt lắm. Tứ chi đau nhức đến lợi hại, ngực lại có chút ẩn ẩn đau. Có lẽ gần đây hắn lo quá nhiều việc nên không có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ.

Đang lồm cồm bò dậy định đi uống nước, bỗng dưng bên cạnh có người khàn khàn giọng hỏi.

"Đi đâu đó?"

Kiếm Phong Chi giật mình quay đầu lại thì nhìn thấy Ngụy Trình không biết từ lúc nào đã ngủ bên cạnh mình. Vậy mà lúc nãy hắn còn tưởng đó là Lục Niên. Liếc mắt một cái phát hiện Lục Niên đang nằm sấp trong góc giường, cách hắn một khoảng thật xa.

"Ngươi trở về khi nào?"

Ngụy Trình hiếm khi trở về đây ngủ, bình thường phòng này cũng chỉ còn có hắn, Lục Niên và Tư Hàn ngủ. Bảy đệ tử nhưng đã có ba đệ tử xuất sơn, còn hắn thì mãi mãi ở lại đây chưa biết đến khi nào mình mới được rời khỏi. Tư Hàn tháng này đến hang động chịu phạt, cho nên giường chung vô cùng rộng, một người có thể giang tay giang chân ngủ không chạm vào nhau.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà hiện tại Ngụy Trình lại nằm sát hắn, rõ ràng là muốn giành giường cùng hắn đây mà. Phong Chi ngẫm ngẫm, bất quá mặc kệ y, hắn là đại sư huynh cũng không chấp nhặt.

"Lúc đầu hôm."

"Ờ."

Kiếm Phong Chi 'ờ' một tiếng rồi đến bàn rót đầy tách nước. Sau khi uống xong cảm giác cơn tức ngực vẫn không khá hơn. Hắn liền rầu rĩ đến giường nằm xuống.

"Sao vậy?"

Nhìn thấy hắn xoa xoa ngực mình, mày có chút nhíu lại thì Ngụy Trình hơi nghiêng người sang hắn.

"Đau ngực. Chắc do mấy ngày nay nghỉ ngơi không đủ. A... gì đó?"

Bàn tay Ngụy Trình từ lúc nào đặt trên ngực hắn xoa xoa. Hắn cảm thấy sư đệ muốn giúp mình, lâu lâu y cũng dịu dàng đó chứ? Cuối cùng cũng biết báo hiếu với đại sư huynh rồi.

Hắn nghĩ nghĩ liền hài lòng, mắt khép lại một chút thành thật cảm nhận bàn tay người kia trên ngực xoa tới xoa lui.

Thật lâu sau, Phong Chi tỉnh dậy lần nữa vẫn thấy Ngụy Trình xoa nắn ngực mình.

"Sư đệ, ngủ đi, ta cảm thấy đỡ hơn rồi!"

"Ừ."

Mặc dù 'ừ' nhưng Ngụy Trình vẫn đều đều tay trên ngực hắn. Kiếm Phong Chi cũng không để ý nữa mà nằm xoay lưng về phía Ngụy Trình.

https://thuviensach.vn

Đợi đến lúc hơi thở hắn đều đều, Ngụy Trình liền tiến sát lên, ngực dán vào lưng hắn, bàn tay từ trên ngực lúc nào đã di chuyển xuống eo thân mật ôm hắn thật chặt.

Bỗng dưng, Ngụy Trình nhìn thấy Lục Niên trong đêm phía đối diện đang mở mắt nhìn về phía này. Y liền nhếch môi lên cười một cái rồi cố tình rướn người lên hôn vào má Kiếm Phong Chi, sau đó nằm xuống thành thật ôm hắn vào lòng nhắm mắt lại ngủ.

Nhưng Lục Niên kể từ lúc đó bắt đầu không thể ngủ lại được nữa. Có lẽ hắn lúc trước cho lục sư đệ xem long dương bí tịch quá nhiều, cho nên hiện tại phát ý dâm lên người đại sư huynh. Chẳng những vậy còn cố tình đánh dấu chủ quyền, khẳng định lãnh thổ trước mắt hắn.

Không xong rồi, hắn đến nay vẫn chưa có người hẹn hò. Cũng may vẫn còn tiểu Thất lẻ loi như hắn. Hắn cũng không cảm thấy mình quá cô đơn đi?

Lục Niên nghĩ nghĩ cảm giác có chút an ủi nên nhanh chóng xoay mặt vào tường tiếp tục níu kéo giấc ngủ.

Lúc này bên ngoài phòng vậy mà lại có một bóng lưng cao lớn xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong, trầm mặc.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 23: Biến Cố Thiên Hoa Sơn

Đó là ngày thứ mười lăm kể từ khi diễn ra kỳ hội. Cũng là ngày thi đấu cuối cùng. Hiện tại có bốn người tiến vào vòng cuối. Ba người trong đó là Ngụy Trình, Kiếm Phong Chi, Ân Sơn Tây Xương và một người nữa. Ngụy Trình cũng vừa loại người thứ tư, sẽ đấu với người thắng cuộc trong cặp đấu của Ân Sơn Tây Xương và Kiếm Phong Chi.

Trận đấu sắp diễn ra, Kiếm Phong Chi lập tức vào trong phòng uống nước. Thật ra đó chỉ là một cái cớ. Hiện tại toàn thân hắn có chút hư nhuyễn, ngực liên tục nhói đau. Hắn đã đau hơn mười một ngày nay rồi, nhưng mà nghĩ do lao tâm lao lực quá nhiều, cộng thêm liên tục giao đấu nên có phần tổn hao nguyên khí.

Hắn đang ngồi xếp bằng trên giường vận công điều khí. Bỗng nhiên 'chi nha' một tiếng cửa mở ra, người bước vào là Lục Niên.

"Đại sư huynh, huynh bị sao vậy? Sư thúc nói huynh nhanh chóng ra ngoài, tới lượt của huynh và Ân Sơn đài chủ rồi!"

Kiếm Phong Chi lập tức xoay tay thu công, sau đó mở mắt ra nhăn mặt, nằm ngửa xuống giường.

"Ta sẽ ra ngay..."

Giọng nói hắn có chút khàn còn khẽ run.

"Đại sư huynh, huynh... huynh chảy máu kìa!"

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi nhíu mày mở mắt ra nhìn Lục Niên, giống như hắn chưa nghe rõ những gì y nói.

Lục Niên vội vã chạy đến đỡ lưng Kiếm Phong Chi dậy làm hắn giật mình.

"Tai huynh... còn mũi của huynh nữa... đang chảy máu!"

Lục Niên vừa nói vừa kinh hãi dùng tay áo mình chùi máu cho Kiếm Phong Chi. Hắn thất thần dùng tay quẹt ngang.

"Sao lại như vậy chứ? Chỉ còn trận cuối thôi mà..."

"Đại sư huynh, hay là dời lại?"

"Không được, kỳ hội là chuyện lớn, có thể nói dời là dời hay sao? Còn thể diện của Thiên Hoa sơn nữa!"

"Nhưng mà... hay huynh đến chỗ Nhiếp lão đầu trước xem thử thế nào."

Lục Niên chưa dứt lời trống lệnh bên ngoài liền 'tùng tùng' vang lên. Kiếm Phong Chi lập tức lau vội máu ở mũi và tai mình, đang chuẩn bị leo xuống giường thì Ngụy Trình bên ngoài tiến vào, sắc mặt y vô cùng khó coi.

"Ngươi làm cái gì mà chưa chịu ra ngoài?"

Nhìn thấy Ngụy Trình rống, Lục Niên định nói gì đó nhưng Kiếm Phong Chi nắm lấy áo y kéo lại.

"Được rồi, ta ra ngay thôi mà!"

"Ngươi dù gì cũng là đại đệ tử của sư phụ, đừng làm sư phụ mất mặt. Xem lại tư cách của mình chút đi!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình hôm nay nhìn thấy Kiếm Phong Chi rất nhiều lần trở vào phòng, nhưng lại chậm rãi ra ngoài. Trong lúc thi đấu hắn dường như có chút thất thần, nhiều lần ngơ ngơ ngác ngác, còn bị những người xung quanh âm thầm cười nhạo. Kiếm Phong Chi không biết nhưng Ngụy Trình hoàn toàn nghe thấy. Cho nên y đặc biệt bực mình. Vào trong lại nhìn thấy hắn và Lục Niên níu níu kéo kéo, nhất thời không biết phát tiết ở đâu nên rống hắn.

"Được được, ta ra ngay, ra ngay mà!"

Ngụy Trình hừ một cái rồi lạnh mặt ra ngoài. Lục Niên vươn tay đỡ Kiếm Phong Chi xuống đất nhưng hắn tránh đi.

"Đại sư huynh, như vầy làm sao mà đấu cho được?"

"Không sao, trận đấu cuối cùng rồi. Dù gì ta bình thường cũng không phải đối thủ của Ân Sơn Tây Xương. Cho nên trận này xem như ta tận sức vì danh dự Thiên Hoa sơn. Còn lại để Ngụy Trình lo."

"Nhưng mà..."

"Không sao, xong ta sẽ đến Nhiếp lão đầu kiểm tra thân thể. Yên tâm!"

Kiếm Phong Chi vỗ vỗ vai y mấy cái rồi xách kiếm rời khỏi phòng. Lục Niên cũng nhanh chóng đi theo.

Lại một hồi trống trận vang lên. Lúc này bên ngoài lôi đài gió to, khói từ những chậu lửa lớn cũng bay mù mịt. Mười ngày trước, Đông hải long vương cũng là thúc thúc của Hoàng Thiên Ngạo bị bệnh nặng nên y đã sớm đến đó xem xét tình hình.

Hiện tại người chủ trì Kỳ hội chính là Kỳ Anh cung chủ, đương kim kỳ chủ đang ngồi trên ghế cao. Tiếp theo là Bạch Nghiên, Kỳ Thịnh và rất nhiều đại diện của các môn phái ngồi bên dưới.

https://thuviensach.vn

'Viu' một cái Ân Sơn Tây Xương phi thân lên lôi đài. Y hôm nay trường bào đỏ tươi, mái tóc đen dài cột cao phiêu phiêu trong gió. Môi mỏng nhếch lên, khí thế mười phần áp đảo.

Y suốt những trận vừa rồi hạ gục đối thủ thê thảm. Ai nấy rời khỏi lôi đài đều lập tức chuyển vào cho Nhiếp Viễn xem xét vết thương. Kiếm Phong Chi cũng kéo dài chuỗi thành tích bất bại của mình, bất quá hắn đối với đối thủ đều nương tay, cho nên dù chiến thắng nhưng ăn khổ cũng không ít.

Kiếm Phong Chi bên dưới cũng nhanh chóng phi thân lên lôi đài, nhưng mà khi chạm chân xuống sàn thân thể có chút lảo đảo. Bên dưới Ngụy Trình nhìn thấy thì chân mày khẽ nhíu lại.

"Đại sư huynh, cuối cùng lại gặp huynh rồi. Ta thật cao hứng nha!"

Ân Sơn Tây Xương đứng phía đối diện, tay chắp sau mông, khí thế ngạo nghễ giương đôi mắt phượng hẹp dài như đang cười nhìn Kiếm Phong Chi, giống như đang nhìn bại tướng của mình. Bên dưới liền có tiếng xì xầm. Kiếm Phong Chi mấy ngày qua đều chiến thắng, bất quá bọn họ đều không xem hắn là đối thủ của Ân Sơn Tây Xương.

Kiếm Phong Chi hít vào một hơi. Tay cầm trường kiếm chống trên mặt đất.

"Đài chủ, nhanh chóng ra tay đi!"

Vừa dứt lời, hắn liền phóng lên không trung, giương kiếm chém tới. Bên dưới ồ lên một tiếng, Kiếm Phong Chi thậm chí còn không thèm chào hỏi Ân Sơn đài chủ đã ra tay, rõ ràng là một chút phép tắc cũng không biết. Lục Niên bên dưới tay vô thức siết lại thành quyền, rõ ràng đại sư huynh đã không còn sức lực chịu đựng nên mới nhanh chóng ra tay như vậy.

Ân Sơn Tây Xương nhìn thấy Kiếm Phong Chi bay đến, y liền nhếch mép lên cười một cái, xoay người liền tránh được Kiếm Phong Chi. Hắn lại

https://thuviensach.vn

đánh tới, y chỉ dùng tay không tiếp kiếm, hắn tiến y lùi, từ đầu đến cuối đều giống như đang chơi đùa cùng Kiếm Phong Chi, hoàn toàn không có ý định ra tay cùng hắn.

Kiếm Phong Chi lúc này mồ hôi tuôn đầy trán, tai ong ong dường như không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì. Mắt cũng mờ dần. Hắn thấy Ân Sơn Tây Xương vẫn còn chưa xuống tay, hắn liền đảo kiếm một cái, xoay tay vận khí. Lập tức phát ra một luồng công lực bắn thẳng về phía Ân Sơn Tây Xương, làm y lùi lại mấy bước xoay tay hóa giải.

"Viu."

Bỗng dưng một luồng kiếm khí đánh tới, Kiếm Phong Chi đang lúc Ân Sơn Tây Xương loay hoay liền tung thân bay đến, từ trên cao chém xuống. Phát ra mười phần công lực, lập tức đánh Ân Sơn Tây Xương lảo đảo lùi về phía sau mấy bước. Mũi kiếm chém tới sượt qua mặt y liền để lại một vệt máu. Tóc cũng bị đứt một nhánh rơi xuống đất.

Lúc này Ân Sơn Tây Xương sờ lên vết máu trên mặt mình, bất giác ánh mắt lạnh xuống vài phần.

Bên dưới lôi đài toàn bộ im lặng, bọn họ nhận ra áp suất không khí đang giảm xuống. Dường như Ân Sơn đài chủ đã bắt đầu nổi nóng rồi. Xem ra Kiếm thiếu hiệp lành ít dữ nhiều.

Bỗng trên lôi đài 'rầm' một cái phát ra tiếng nổ lớn. Kiếm Phong Chi vừa bị Ân Sơn Tây Xương đánh một chưởng văng xuống sàn nhà, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Hắn lồm cồm bò dậy, trên miệng và y phục toàn bộ đều là máu. Hắn lúc này đã mù hoàn toàn, xung quanh chỉ còn có một màu đen kịch của bóng đêm. Tai cũng không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa.

Nhưng Kiếm Phong Chi cố gắng cảm nhận rung động dưới chân thì biết mình đang ở hướng nào của lôi đài. Những người xung quanh đều chưa

https://thuviensach.vn

nhận ra điều gì kỳ lạ, bởi vì Kiếm Phong Chi rất nhanh đã đứng lên, trên mặt ngoài nhíu mày một cái thì toàn bộ đều giống như bình thường.

Nhưng mà Kiếm Phong Chi vừa đứng dậy, bỗng toàn bộ thân thể bị nhấc lên. Hắn lập tức cảm thấy từng khớp xương bị tháo rời, toàn thân đau đớn như bị xé nát. Hắn cắn răng ngăn không cho mình phát ra tiếng hét thảm.

Ân Sơn Tây Xương lập tức bẻ gập người Kiếm Phong Chi rồi bay lên cao ném hắn rơi xuống khỏi lôi đài 'bịch' một tiếng. Xung quanh khán đài kinh hãi lùi về sau mấy bước. Họ không ngờ nhanh như vậy Kiếm Phong Chi đã bị kết liễu. Còn ra tay ác liệt như vậy. Dường như ai nấy còn tưởng sẽ có một trận đấu lớn, đáng tiếc đã không có gì xảy ra.

"Đại sư huynh!"

Lục Niên lao đến đỡ người. Nhưng Kiếm Phong Chi nằm trên mặt đất nhắm nghiền mắt, toàn thân không động.

"TRÁNH RA!"

Bất giác Lục Niên ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ngụy Trình tiến đến sau lưng mình, Lục Niên tránh ra một bên, tròng mắt đỏ ửng.

"Phong Chi!"

Ngụy Trình ôm lấy Phong Chi kéo lên, liền giật mình một cái. Cánh tay hắn mềm nhũn dường như đã bị bẻ gãy rồi. Ngụy Trình liền liếc lên khán đài một cái nhìn thấy Ân Sơn Tây Xương lạnh mặt nhìn về phía này.

"Lục sư đệ, tai... tai đại sư huynh chảy máu kìa!"

"Thất khiếu chảy máu rồi... hắn bị làm sao vậy?"

Xung quanh liền rầm rầm bàn tán. Ngụy Trình lập tức nhìn xuống thấy tai, mắt, mũi, miệng của Kiếm Phong Chi toàn bộ đều chảy ra máu đen.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình lập tức bế hắn lên, trong chớp mắt đã biến mất khỏi quảng trường lớn. Xung quanh vang lên tiếng ồn ào.

Kỳ Anh ngồi trên cao liền khàn khàn giọng.

"Ngụy Trình đã rời khỏi, vậy trận đấu cuối cùng..."

Kỳ Anh liền nhìn Bạch Nghiên. Ngụy Trình là ứng viên sáng giá nhất cho chức kỳ chủ lần này, cũng là đối thử xứng tầm với Ân Sơn Tây Xương. Nhưng mà hiện tại y đã bỏ đi, chẳng phải chính là tự hủy bỏ tư cách thi đấu hay sao chứ? Nhưng y lại là đại diện của Thiên Hoa sơn, việc này Kỳ Anh có chút không biết phải ứng phó ra sao.

Bạch Nghiên nhíu mày thành hàng, chỉ là quy định thì chính là quy định.

"Nhị sư thúc, khi nãy đại sư huynh bị thương rất nặng, thất khiếu chảy máu nên lục sư đệ mới mang huynh ấy đến chỗ Nhiếp dược sư. Có thể chờ hắn trở về có được hay không?"

Người lên tiếng chính là Lục Niên. Bên dưới lại ồn ào, một người bước ra cất cao giọng. Kẻ này cũng là bại tướng của Ngụy Trình.

"Quy định là quy định, bỏ đi khi trận đấu sắp bắt đầu thì chính là tự hủy bỏ tư cách thi đấu. Cho dù là đệ tử của Thiên Hoa sơn thì cũng không thể phá luật chứ?"

"Phải đó, Ân Sơn đài chủ cũng đủ tư cách làm kỳ chủ, không phải chỉ có một mình Ngụy thiếu hiệp đâu!"

"Đúng đúng."

Bên dưới tiếng vang không dứt. Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh nhìn nhau bối rối. Kỳ Anh ở trên vô cùng khó xử. Phải chi có đại thống lĩnh Hoàng

https://thuviensach.vn

Thiên Ngạo ở đây thì bọn người dưới kia cũng không dám náo loạn như vậy.

"Tạm thời dừng trận đấu, nếu trong vòng một khắc nữa Ngụy Trình không quay lại, vậy hủy bỏ tư cách thi đấu của hắn!"

Ở phía trên Ân Sơn Tây Xương đã rời khỏi lôi đài. Bên dưới môn hạ của y đến bên cạnh lấy khăn cho y lau mặt. Ánh mắt âm trầm không rõ đang suy nghĩ điều gì.

***

Lúc này Ngụy Trình đến chỗ Nhiếp Viễn, gọi không thấy trả lời y lập tức đá bay cánh cửa rồi mang Kiếm Phong Chi vào trong giường đặt hắn nằm xuống.

"Ai dám phá nhà lão phu?"

Nhiếp Viễn bên ngoài trở về nhìn thấy cánh cửa nằm chỏng chơ dưới đất, đi vào thì đụng phải Ngụy Trình đang xông ra ngoài, tròng mắt y chằng chịt tơ máu, mặt như đòi mạng người.

Nhiếp Viễn thấy y không nói gì nhìn vào thấy Kiếm Phong Chi thất khiếu chảy máu nằm trên giường liền gấp gáp tiến đến.

"Không xong rồi!"

Hắn nhanh chóng lấy kim châm đâm vào đỉnh đầu Kiếm Phong Chi. Ngụy Trình liền ngồi xuống nắm lấy bàn tay Phong Chi không buông, tròng mắt toàn là tơ máu.

"Hắn bị trúng độc rất nặng. Độc tính xem ra đã tấn công vào tim."

Ngụy Trình cắn cắn khớp hàm, không nhìn Nhiếp Viễn chỉ nhìn gương mặt đang dần chuyển sang đen của Kiếm Phong Chi.

https://thuviensach.vn

"Gần đây có phải lồng ngực hắn rất đau hay không?"

Ngụy Trình liền nhớ đến tuần trước Kiếm Phong Chi bị đau ngực. Nhưng khi đó bọn họ vẫn nghĩ do hắn không được nghỉ ngơi điều độ. Y liền nhắm nghiền mắt lại hít sâu một hơi, lẽ ra y phải phát hiện ra từ lâu rồi mới phải chứ?

"Mười ngày trước hắn đã đau rồi!"

"Vừa rồi bị ngoại lực tấn công cho nên mới làm độc nhanh chóng phát tán như vậy. Hiện tại chỉ e..."

Nhiếp Viễn nói đến đó thì ngừng lại.

"Đại thống lĩnh khi nào mới trở về?"

"... Khoảng mười ngày nữa! Nhưng cả đi cả về có thể mất đến mười hai ngày."

"Còn Ngâm Tuyết?"

"Ngâm thúc đi cùng sư phụ."

"Không xong, hiện tại chỉ e ở Thiên Hoa sơn không có ai đủ sức ép chất độc ra giúp hắn."

Ngụy Trình thất thần, bàn tay cũng siết lại thành quyền.

"Ta sẽ mang hắn đi tìm sư phụ!"

Ngụy Trình ngừng lại một lúc, bất giác khàn khàn giọng.

"Lão đầu... lão có thể đi với ta hay không?"

Nhiếp Viễn không trả lời.

https://thuviensach.vn

"Ta xin lão. Xin lão cứu hắn."

Bất giác Ngụy Trình quỳ xuống dưới chân của Nhiếp Viễn khiến hắn giật mình một cái.

"Ngươi đứng lên đi! Không phải ta không muốn... chỉ là..."

"Lão đầu, chỉ cần lão đi cùng ta đến tìm sư phụ, cùng với người ép độc cho hắn... chỉ cần hắn giữ lại được tính mạng, Ngụy Trình ta dù làm có làm trâu làm ngựa cũng mang ơn lão suốt đời."

Nhiếp Viễn vuốt râu mấy cái. Không phải hắn không muốn đi, chỉ là ở chỗ của Đông hải long vương rất nhiều năm về trước hai người bọn họ có thâm thù đại hận. Hiện tại Nhiếp Viễn không thể đặt chân đến đó.

Ngụy Trình từ xưa đến nay tính tình bá đạo, cũng chưa từng trước mặt bất kỳ ai mà quỳ gối. Hiện tại vì Kiếm Phong Chi mà làm đến trình độ này. Nhưng mà hắn lại không có cách đi cùng y.

Nhiếp Viễn thở dài một hơi.

"Ta tạm thời dùng kim châm ngăn cản độc tính phát tán. Nội công của hắn lúc nãy đã bị phế. Xương tay xương chân cũng đã bị bẻ gãy. Ta sẽ nối lại xương cho hắn. Sau đó ngươi lập tức mang hắn đi tìm đại thống lĩnh. Ta sẽ cho ngươi thuốc, sau khi ép độc ra dùng. Xong xuôi mang hắn trở về đây, ta sẽ có cách cứu hắn. Nhưng nhớ, chỉ có ba ngày, ngươi phải nhanh chóng đến đó, nếu không kịp chỉ e là hắn suốt đời sẽ không thể nghe thấy, nhìn thấy và ngửi thấy bất kỳ thứ gì nữa!"

Ngụy Trình nghe vậy bất giác nuốt một cái, nhíu nhíu mày gian nan kiềm xuống cơn xúc động của mình. Y nắm lấy tay Kiếm Phong Chi siết lại.

"Đến giúp ta một tay!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn bắt đầu nối xương cho Kiếm Phong Chi. Hắn dù đã bất tỉnh, nhưng có những lúc trong cơn mộng mị hắn phát ra tiếng hét thảm.

***

Lúc này ở quảng trường lớn thời gian chầm chậm trôi. Một khắc đã qua đi nhưng Ngụy Trình vẫn không quay lại. Kỳ Anh ở trên ghế cao bắt đầu nhìn xuống Bạch Nghiên chỉ thấy y nghiến răng nghiến lợi.

Kỳ Anh đành đứng dậy, trước mặt quần hùng tuyên bố.

"Ngụy Trình, đệ tử của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo đã bỏ cuộc giữa chừng. Như vậy thủ lĩnh kỳ hội lần này sẽ do Ân Sơn Tây Xương Ân Sơn đài chủ nắm giữ. Từ nay trở đi, mọi chuyện đại sự trên dưới của tam giới đều do đài chủ chủ trì. Xin mời Ân Sơn đài chủ lên nhận ngọc ấn. Thấy ấn như thấy người!"

Ân Sơn Tây Xương từ ghế đứng dậy, phất áo một cái từ từ bước lên ghế cao, cúi đầu, hai tay nhận lấy ngọc ấn từ Kỳ Anh. Bên dưới lập tức một tràn hô như sấm vỗ.

"Chúc mừng Ân Sơn kỳ chủ!"

Ân Sơn Tây Xương giương ngọc ấn lên cao, cười cười.

"Các vị không cần đa lễ! Trong một trăm năm tới, ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của các vị!"

"KHOAN ĐÃ!"

Bất giác Ngụy Trình từ lúc nào xuyên qua đám đông tiến đến. Lúc này mặt y tràn ngập sát khí. Người xung quanh nhìn thấy thì liền xì xầm.

"Ngụy thiếu hiệp, ngươi từ bỏ thi đấu, hiện tại Ân Sơn đài chủ đã nhậm chức, thiếu hiệp còn không phục?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình không để ý đến kẻ vừa nói, y nhìn thẳng về phía Bạch Nghiên.

"Nhị sư thúc, đại sư huynh bị người ta hạ độc."

Bên dưới lập tức xôn xao.

"Gì chứ? Kiếm thiếu hiệp bị hạ độc, sao lại có chuyện như vậy?"

Bạch Nghiên khẽ nhíu mày. Ngụy Trình liền trầm giọng.

"Cho nên, kết quả ngày hôm nay không thể tính!"

"Ngụy Trình!"

Ân Sơn Tây Xương từ lúc nào ở ghế cao đi xuống, đứng trước mặt Ngụy Trình, còn nhếch môi lên cười một cái.

"Chẳng lẽ, ngươi nghi ngờ ta hạ độc đại sư huynh hay sao?"

Bên dưới lại xì xầm.

"Lý nào lại như vậy chứ? Kiếm Phong Chi dù không trúng độc thì cơ bản vẫn không phải là đối thủ của Ân Sơn đài chủ. Cần gì ngài ấy phải ra tay chứ?"

Ân Sơn Tây Xương liền cười.

"Ngươi nghe rồi chứ? Cho nên, ta không có lý do để hạ độc hắn!"

Ngụy Trình vẫn không nhìn Ân Sơn Tây Xương, từ đầu đến cuối y chưa từng để hắn vào trong mắt khiến hắn nhíu nhíu mày.

"Các vị sư thúc. Kiếm Phong Chi là đệ tử Thiên Hoa sơn. Nếu hôm nay, các vị không thể làm chủ cho hắn, chẳng khác nào mang thể diện Thiên Hoa sơn vứt đi."

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình, im miệng!"

Bạch Nghiên lớn tiếng quát, đổi lại chỉ có cái nhìn lạnh nhạt của Ngụy Trình.

"Kiếm Phong Chi ngay tại nhà mình bị kẻ khác âm thầm hạ độc, vừa rồi còn bị phế hết võ công, chân tay bẻ gãy. Nếu để một kẻ tàn nhẫn máu lạnh vô tình lên làm kỳ chủ, vậy ai sẽ chủ trì công đạo đây?"

"..."

Bạch Nghiên lần đầu không thể nói được câu nào. Ngụy Trình liền nhìn Kỳ Thịnh.

"Tam sư thúc, nhị sư thúc không có năng lực chủ trì đại cuộc, vậy ta muốn hỏi sư thúc có thể hay không đây?"

"Ngụy Trình, ngươi đừng hỗn láo! Ta là nhị sư thúc của ngươi."

"Nhị sư thúc sao? Là sư thúc mà nhìn thấy đồ đệ của đại sư huynh mình bị kẻ khác hãm hại còn nhắm mắt làm ngơ, giả mù giả điếc. Vậy so với kẻ tàn phế thì có năng lực gì?"

"NGƯƠI..."

"Có kẻ nào đó đã âm thầm thao túng kỳ hội, vậy kết quả ngày hôm nay có xứng đáng hay không?"

Không thấy Kỳ Thịnh nói gì, Ngụy Trình khẽ lắc đầu một cái. Quả nhiên, bọn người này vẫn là chim sợ cành cong. Y nhìn xuống quần hùng bên dưới.

"Các vị, những gì ta nói ai thấy đúng thì bước ra. Ai không phục thì cứ ở lại! Nhưng mà, các vị đường xá xa xôi đến đây, cũng chính là vì muốn chọn lựa một người đủ năng lực để thống lĩnh quần hùng bảo vệ tam giới trong

https://thuviensach.vn

một trăm năm nữa. Nếu một trăm năm này chọn ra người không xứng đáng, vậy có phải chúng ta đã phí công vô ích rồi hay không?"

Sau khi nghe Ngụy Trình nói bên dưới lại xôn xao thêm lúc nữa. Và một số người đã tiến lên đứng phía sau lưng Ngụy Trình.

"Các vị, chúng ta cũng đồng ý với Ngụy thiếu hiệp, nên tổ chức thi lại từ đầu."

"Hoang đường!"

Bất giác Ân Sơn Tây Xương cười lên một tràn.

"Ngươi không phục có phải do ngươi cùng Kiếm Phong Chi có gian tình? Nhìn thấy nhân tình của mình bị ta đánh bại thì liền không phục?"

"Ngươi nói cái gì?"

Ngụy Trình lúc này lạnh mặt quay lại nhìn Ân Sơn Tây Xương.

"Còn không phải hay sao? Các vị, ta tận mắt chứng kiến bọn họ đêm đêm ôm ấp, còn ngay tại hồ nước làm chuyện xằng bậy. Cho nên, hiện tại không phục cũng là lẽ đương nhiên!"

"Cái gì? Nam phong hay sao? Trời ơi... thật làm mất mặt tiên gia."

Xung quanh lại vang lên tiếng xì xầm. Ngụy Trình xoay đầu sang liền nhìn thấy những ánh mắt khinh miệt kỳ thị từ bọn họ. Những người từng đứng về phe y cũng đã lùi về sau. Bạch Nghiên và Kỳ Thịnh cũng đang nhìn y với ánh mắt kỳ quái. Còn Ân Sơn Tây Xương thì khẽ nhếch mép lên cười.

"Ha ha ha."

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng Ngụy Trình ngẩng đầu cười một tràn. Xung quanh náo nhiệt liền im lặng nhìn y.

"Hóa ra, mang tiếng là các đại môn phái, cuối cùng cũng chỉ là những kẻ ngốc nghếch, không phân biệt thị phi."

Y nói đến đó rồi ngừng lại. Trừng mắt nhìn về hướng Bạch Nghiên.

"Nhị vị sư thúc, ta đã nhìn nhầm hai vị. Nếu hai vị không có năng lực đòi lại công đạo cho Kiếm Phong Chi, vậy thì hôm nay, ta sẽ chính mình đòi lấy!"

Dứt lời, chỉ trong chớp mắt cuồng phong nổi lên.

"Ngụy Trình, ngươi định làm gì?"

Bạch Nghiên hét lên một tiếng, chưa kịp thì Ngụy Trình đã phóng lên, phất tay một cái, một đạo sấm sét đánh thẳng về hướng Ân Sơn Tây Xương, y giật mình bay ngược lên đôi đài tránh nạn, lập tức lôi đài nổ tung. Xung quanh quần hùng phải hợp sức vận công mở ra phong ấn chắn lại dư chấn.

Ngụy Trình liên tục phát ra chưởng lực, Ân Sơn Tây Xương bay đến đâu nơi đó liền đổ vỡ. Xung quanh người người tán loạn. Cây cối đất đá lật nhào.

"Ngụy Trình, ngươi điên rồi!"

Ân Sơn Tây Xương hét lên một tiếng nhưng vẫn không cản được cơn thịnh nộ của Ngụy Trình. Hắn lập tức phi thân lên cao, gió xung quanh ào ào, nước từ những lòng hồ ở Thiên Hoa sơn bất giác xoắn lên ùng ục.

"Không xong, Ngụy Trình thật sự phát điên rồi!"

https://thuviensach.vn

Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh đều vô cùng hoảng hốt. Nhiều năm nay chưa từng thấy Ngụy Trình giao đấu với bất kỳ ai, nên bọn họ hoàn toàn không biết thực lực thật sự của y. Không ngờ, hôm nay lại kinh khủng như vậy.

Bất giác Ngụy Trình xoay tay một cái, nước từ dưới hồ thành luồng phóng đến.

"XUẤT!!!!!!!!"

Y hét lớn một tiếng, nước như những mũi kiếm khổng lồ bay đến chém loạn xạ vào Ân Sơn Tây Xương. Hắn lập tức mở ra một phong ấn hình tròn bảo vệ mình, bay lùi về phía sau. Tay hắn đã run rẩy, sức tấn công của Ngụy Trình quá mạnh, hắn sắp chống cự không nổi. Nhà cửa xung quanh bắt đầu sụp đổ, một mảng đại điện cũng rơi xuống. Ai nấy kinh hoảng chạy tán loạn.

"Nhị thống lĩnh, giúp ta!"

Ân Sơn Tây Xương hét lên một tiếng, Bạch Nghiên Kỳ Thịnh nhìn nhau. Bạch Nghiên liền hướng hàng trăm đệ tử gào lên.

"Thiên Hoa kiếm trận!"

Lập tức những người không liên quan dạt ra hai bên, hàng trăm đệ tử nhanh chóng xếp thành vòng tròn, tập hợp thành một trận lớn, chỉa kiếm lên bầu trời.

"Hợp trận."

Bạch Nghiên bay lên giữa vòng tròn hét lớn.

Bên dưới liền xoay vòng vòng, lập tức một thứ giống như lưới lửa hiện ra trong không khí.

https://thuviensach.vn

"XUẤT KIẾM!"

Bạch Nghiên hét lên một tiếng, lưới lửa liền phóng lên trùm lấy Ngụy Trình. Hắn bay lên không trung phát chưởng liên tục nhưng lưới lửa không hề hấn gì.

Trong chớp mắt lưới lửa phóng đến, Ngụy Trình liền rút kiếm bên hông dùng sức chém ra một luồng chướng khí đến Ân Sơn Tây Xương.

"Hự."

Nhát kiếm dùng mười phần công lực khiến phong ấn của Ân Sơn Tây Xương vỡ nát, hắn bị chém trúng vào bụng ngã nhào xuống đất lăn lộn mấy vòng. Máu tươi phun ra xối xả. Người bên dưới lập tức kéo hắn vào.

Cùng lúc với Ân Sơn Tây Xương bị chém trúng thì lưới lửa cũng bao trùm lấy Ngụy Trình kéo y ngã nhào xuống đất. Lưới lửa liền hung hăng trùm lên y.

Lúc này, Bạch Nghiên nhìn thấy Ngụy Trình đã nằm yên, hắn từ từ tiến đến.

"Grào."

Bất giác lưới lửa bị biến dạng kéo dãn liên tục. Bạch Nghiên kinh hãi lùi về phía sau hét lớn.

"Không xong, tiếp tục vận khí!"

Chưa kịp lưới lửa lập tức bị xuyên thủng, một con hắc long khổng lồ với đôi mắt như hai hòn lửa dữ tợn bay lên không trung, cuộn vài vòng rồi phun nước xối xả vào những người bên dưới quảng trường.

"Các người không nhân không nghĩa, Ngụy Trình cùng Thiên Hoa sơn từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, sau này gặp lại chính là kẻ thù!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình nói một câu như vậy rồi cuộn mình bay mất.

Lúc này bên dưới người bị thương nằm la liệt trên mặt đất. Xung quanh kiến trúc Thiên Hoa sơn bị đổ vỡ, vô cùng nhếch nhác.

Rồng gào rú một lúc rồi hiện hình lại là người. Ngụy Trình bay xuống nhà Nhiếp Viễn, vào bên trong nhìn thấy Lục Niên đang ngồi trông chừng Kiếm Phong Chi. Trận đánh vừa rồi hắn nghe rõ nhưng cũng không chạy ra ngoài. Trước khi đến quảng trường, Ngụy Trình đã dặn hắn trông chừng đại sư huynh, nên hắn không thể rời khỏi.

"Lục sư đệ, đệ bị thương rồi sao?"

Lục Niên nhìn thấy Ngụy Trình cánh tay bị phỏng một mảng lớn thì thều thào.

"Nhiếp lão đầu, ta mang Phong Chi đi tìm sư phụ."

Dứt lời, Ngụy Trình tiến đến giường bế Kiếm Phong Chi lên.

"Để ta xem vết thương cho ngươi!"

"Không cần."

Nhiếp Viễn nhìn thấy y quyết tâm như vậy thì cũng không nói nhiều.

"Thuốc ta để sẵn trong tay nải. Cách ép độc cùng cách dùng ta cũng có ghi sẵn. Cứ theo đó mà làm."

"Ta biết rồi!"

Dứt lời, Ngụy Trình liền quay đi. Bất giác Lục Niên chạy theo gọi y. Lục Niên khóc, môi hắn mếu lại, nước mắt lã chã trên mặt.

"Sư đệ, đệ còn trở về hay không?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình nhìn Kiếm Phong Chi trên tay mình, khẽ lắc đầu.

"Hắn ở đâu, ta sẽ ở đó."

"Sư đệ, ta đi theo hai người được không? Ta không muốn ở lại đây nữa. Từ nhỏ ta đã ở cùng hai người..."

"Còn tiểu Thất... huynh ở lại chăm sóc cho tiểu Thất. Hãy bảo vệ nó thật tốt!"

Lục Niên liền lấy tay áo tùy tiện lau nước mắt.

"Ta đi đây!"

Dứt lời, Ngụy Trình lập tức phóng lên chín tầng mây rồi biến mất. Lục Niên nhìn theo nước mắt rơi thành hàng.

"Tại sao chỉ sau một đêm, mọi thứ lại thành ra như vậy chứ?"

Nhiếp Viễn cũng thở dài một hơi, ngồi xuống bàn cầm vò rượu lên uống cạn.

***

Lúc này tại hang động, Tư Hàn đang luyện công. Xung quanh hắn từ lúc nào đã hình thành một phong ấn hình lửa đỏ rực bao bọc lấy mình.

Hoàng Thiên Ngạo đã rời khỏi Thiên Hoa sơn mười ngày, hắn ở trong động liên tục luyện công. Hiện tại thậm chí xung quanh diễn ra trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi Tư Hàn cũng không hề hay biết. Thế giới bên trong phong ấn yên lặng, cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Bất giác một luồng hơi nóng hầm hập phụt ra bên ngoài, hang động liền sáng bừng lên.

https://thuviensach.vn

Từ lúc nào ấn ký Hỏa phụng hoàng ở đuôi mắt của Tư Hàn cũng hiện lên rực rỡ.

----------HẾT CHƯƠNG----------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Câu Chuyện Bị Bẻ Răng Của Tiểu Thất Và Rồng Ngủ Gật

Load để xem ảnh nhe quý vị! 😘

Artist: Nguyệt Thần

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp Lại

(Ngụy Trình. Fanart vẽ bởi Nguyệt Thần)

Đó đã là ngày thứ hai Ngụy Trình di chuyển liên tục không ngừng nghỉ mang Kiếm Phong Chi đi tìm Hoàng Thiên Ngạo. Lúc này y hóa thành hắc long cõng người trên lưng lướt gió rời đi.

Đến một trấn nọ, nơi này đã rất gần biển Đông hải, khí trời vô cùng nóng bức. Bọn họ ở Thiên Hoa sơn quanh năm lạnh lẽo, hiện tại nóng như vậy thân thể Kiếm Phong Chi dường như có chút không thích ứng kịp. Cảm thấy người trên lưng hơi thở càng lúc càng yếu ớt, Ngụy Trình liền ngừng lại trên đường, dừng chân ở một khách điếm, tạm thời qua đêm.

Lúc này hai người đang ngồi khoanh chân trên giường, Ngụy Trình rót vào thân thể Kiếm Phong Chi một luồng linh lực. Sau khi xong xuôi, y ôm hắn ngã xuống giường từ từ chìm vào giấc ngủ.

"Phong Chi, Phong Chi..."

Ngụy Trình ôm Kiếm Phong Chi trong ngực, lắng nghe từng hơi thở dần trở nên ổn định của người mình yêu mà không rõ tư vị gì. Rất nhiều năm nay, y đã rất muốn ôm người này, muốn hắn ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, nhưng mà hắn một chút cũng không hiểu chuyện. Dù bình thường y có quan tâm hắn, đổi lại chỉ là ánh mắt đề phòng cùng sợ hãi của Kiếm Phong Chi mà thôi.

Khi nhìn thấy hắn như chiếc lá rơi xuống lôi đài, tim y giống như vỡ nát. Y biết mình yêu hắn, nhưng chưa từng nghĩ mình lại điên cuồng yêu hắn

https://thuviensach.vn

đến như vậy. Kiếm Phong Chi rất vô tư, nhiều lúc sự ngô nghê của hắn khiến cho y cảm thấy thật ngoài ý muốn, nó như tản đá nặng đè xuống đầu, làm cho y luôn cảm thấy ngạt thở.

Rất nhiều năm về trước, lẽ ra Ngụy Trình đã rời khỏi Thiên Hoa sơn trở về gia tộc thừa kế ngôi vị long vương Bắc hải. Nhưng vì Kiếm Phong Chi mà y đành ở lại. Những ngày gần đây, Ngụy Trình bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn. Phụ vương y liên tục gọi về nhưng Kiếm Phong Chi một chút ngộ tính cũng không có, khiến bản thân Ngụy Trình vô cùng bứt rứt. Nếu như trở về thừa kế Bắc hải long vương, như vậy y cũng phải làm nhiệm vụ duy trì huyết mạch Long tộc, không thể không phong thê lập thiếp.

Ngụy Trình nhìn xuống gương mặt điềm đạm thanh tú, có chút non nớt cùng ngây ngô, bất giác cảm thấy lòng dâng lên một mảnh mềm mại.

"Phong Chi..."

Y gọi hắn một tiếng nữa rồi cúi đầu hôn lên phiến môi hắn một cái. Sau khi tách ra còn cảm thấy không đủ, bất giác y nghiêng người vùi đầu vào gáy hắn hôn mút.

"... Phong Chi, đừng bỏ ta!"

Trong đêm, những lời cầu tình nỉ non thỉnh thoảng lại vang lên.

Sáng hôm sau, Ngụy Trình ôm Kiếm Phong Chi lặn xuống biển. Đến cửa cấm cung của Đông hải long vương liền bị binh lính chặn lại.

"Các người là ai?"

Ngụy Trình liền lên tiếng.

"Ta là Ngụy Trình, đệ tử của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo, xin các vị cho ta vào trong gặp người."

https://thuviensach.vn

"Có thẻ bài hay không?"

Ngụy Trình liền lấy thẻ bài trong áo giao ra. Sau khi nhìn nhìn bọn họ liền lên tiếng.

"Hiện tại đại thống lĩnh đang chữa thương cho long vương. Chỉ e không thể gặp ngươi được!"

Ngụy Trình liền nhíu mày thành hàng.

"Đến khi nào mới xong?"

"Đã hai ngày bọn họ không rời khỏi mật thất rồi! Có lẽ đến buổi chiều sẽ ra ngoài."

Ngụy Trình liền cắn chặt khớp hàm.

"Còn Ngâm sứ giả? Ta muốn gặp hắn."

"Ngâm sứ giả cũng ở bên trong cùng đại thống lĩnh."

Ngụy Trình nuốt khan một cái. Long vương rốt cuộc bị thương như thế nào, vì cái gì lại cần nhiều thời gian như vậy để điều thương chứ?

Y liền nhìn Kiếm Phong Chi đang cõng trên lưng. Nếu như để vượt qua ngày hôm nay chẳng phải sẽ không còn cách cứu chữa hay sao? Y sẽ đợi đến hết ngày, nếu như Hoàng Thiên Ngạo vẫn không ra ngoài thì chính y sẽ đến phá cửa tìm người.

"Ngụy thiếu hiệp. Hay là như vầy đi, ta thu xếp phòng để hai người chờ đại thống lĩnh!"

Nơi này là hoàng cung của Đông hải long vương, lại là thúc phụ của Hoàng Thiên Ngạo, đương nhiên Ngụy Trình rất gấp nhưng cũng không thể làm loạn. Huống hồ giữa Đông hải long vương cùng với phụ vương y sớm

https://thuviensach.vn

đã không yêu thích nhau. Rất nhiều năm luôn công khai chống đối lẫn nhau. Hiện tại y đang ở đất của người ta, không thể không cẩn thận.

"Thiếu hiệp an tâm, khi nào đại thống lĩnh ra ngoài, ta sẽ báo với thiếu hiệp một tiếng."

"Vậy phiền các vị!"

Sau khi Ngụy Trình rời đi thì hai lính canh nhìn nhau nhếch môi lên cười.

"Thật may, đại thống lĩnh cũng vừa rời khỏi. Nếu hắn đến sớm một chút thì hỏng đại sự của thái tử rồi!"

"Ha ha. Phải!"

Sau khi vào phòng, Ngụy Trình đặt Kiếm Phong Chi nằm lên giường, y ngồi tựa lưng vào thành giường, nắm chặt bàn tay hắn không buông, mắt nhìn ra cửa không động. Y chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh, đợi Hoàng Thiên Ngạo xuất quan để kịp cứu Kiếm Phong Chi.

Ngụy Trình ngồi thất thần đến trưa thì bên ngoài liền mang một khay thức ăn đặt trên bàn.

"Ngụy thiếu hiệp, mời ngài dùng chút đồ ăn."

Ngụy Trình khẽ gật đầu một cái nhưng cũng không động đậy. Y đã suốt ba ngày không ăn không uống gì, nhưng một chút tâm tư cũng không có.

Ngụy Trình nhìn lại gương mặt ngày càng tái nhợt của Kiếm Phong Chi, nhìn đến làn môi nứt nẻ khô hanh của hắn thì liền đến bàn rót tách nước, mang đến thấm một ít lên môi hắn. Phần còn dư thì chính mình uống.

Khi Ngụy Trình mở mắt ra lần nữa vậy mà lại là buổi sáng ngày hôm sau. Y nhíu nhíu mày không tin nổi nhìn Kiếm Phong Chi rồi nhìn xuống

https://thuviensach.vn

tách nước rơi trên sàn vỡ nát ngày hôm qua. Hóa ra bản thân đã bị người ta chuốc thuốc.

Tim từ lúc nào trong lồng ngực phập phồng. Y run rẩy ôm lấy Kiếm Phong Chi siết chặt khẽ hít khí, tròng mắt đỏ ửng.

"Phong Chi..."

Ngụy Trình khàn giọng gọi một tiếng. Hôm nay đã là ngày thứ tư, theo như lời Nhiếp Viễn nói thì độc tính đã không thể ép ra được nữa. Chỉ e hiện tại tính mạng hắn khó bảo toàn.

"Ngươi mệnh khổ, bất quá... ta không để ngươi thiệt thòi! Ta sẽ mang ngươi về Bắc hải... về nhà chúng ta."

Ngụy Trình đứng dậy, ôm Phong Chi bảo hộ trong lòng rồi phóng ra ngoài tiền sảnh liền nhìn thấy Hoàng Cảnh Huấn, thái tử Đông hải đang ngồi trên ghế lớn nhếch môi cười chờ mình.

"Ngủ ngon không, Ngụy Trình? Ái nhân của ngươi còn khỏe chứ? Ha ha. Hôm nay đã là ngày thứ tư, hắn hắn cũng không còn sống bao lâu đâu. Mang hắn đi cùng nhau ân ái đi, trước khi không còn kịp nữa."

Ngụy Trình mặt không cảm xúc nhìn hắn. Kẻ này không đợi y tìm thì đã tự mình đến nộp mạng rồi.

"Sư phụ ta đâu?"

Nhìn thấy Ngụy Trình bị mình gài bẫy vẫn không thể mắng chửi thì Hoàng Cảnh Huấn khẽ cười cười. Hóa ra, Ngụy Trình cũng chỉ là kẻ hèn nhát, chim sợ cành cong mà thôi. Cái gì mà thái tử Bắc hải tài đức song toàn trong lời đồn chứ? Bắc hải so với Đông hải thì thế lực hoàn toàn không thể so sánh. Xem ra bình thường phụ vương hắn thường xuyên khen

https://thuviensach.vn

ngợi Ngụy Trình trước mặt hắn là sai lầm rồi. Hôm nay hắn chính mình sẽ dạy dỗ y một bài học.

Ngụy Trình tại chỗ này đơn thân độc mã, có thể dám động tay chân hay sao chứ? Dù y có tài giỏi ra sao thì quân lính đông như vậy y cũng không thể giành chắc phần thắng. Hoàng Cảnh Huấn liền tằng hắng một cái ngồi ngả ngớn trên ghế lớn, xung quanh còn có hai nữ tì cầm quạt hầu hạ.

"Sư phụ ngươi? A ha, hắn cùng với phụ thân ta ngày hôm qua đã rời khỏi Đông hải đi thị sát dân tình rồi. Bất quá, Ngụy Trình, ngươi phải gọi ta một tiếng thúc mới phải chứ? Đứng về vai vế ngươi chỉ là hậu bối mà thôi!"

Hoàng Cảnh Huấn xưa nay dựa vào thế lực Đông hải long vương Hoàng Cảnh Thời mà thường xuyên làm điều xằng bậy, cũng gây không ít chuyện thị phi.

Ngụy Trình nghe thấy câu nói của hắn thì không phản ứng gì.

"Ngươi... cùng Ân Sơn Tây Xương đã thông đồng cùng nhau?"

Câu nói trực tiếp này làm cho Hoàng Cảnh Huấn giật mình, nhất thời không thể trả lời.

"Âm thầm hạ độc Kiếm Phong Chi, nói dối phụ vương ngươi bệnh nặng để sư phụ ta rời khỏi Thiên Hoa sơn, để Ân Sơn Tây Xương dễ dàng đoạt được chức kỳ chủ, còn làm ta nóng giận mà xảy ra trận chiến tại Thiên Hoa sơn. Sau đó biết trước ta sẽ đến đây tìm sư phụ nên mới chuẩn bị sẵn cái bẫy để ta rơi vào."

Hoàng Cảnh Huấn nhíu mày thành hàng.

"Người biết được thời hạn giải độc ba ngày của Kiếm Phong Chi chỉ có thể là kẻ hạ độc hoặc là người có liên quan. Bất quá ngươi tư chất ngu si đần độn, có thể nghĩ ra diệu kế này hay sao chứ?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi..."

Hoàng Cảnh Huấn không nói nên lời, là do hắn khi nãy đã vô tình nói ra chi tiết kia khiến cho Ngụy Trình biết được sự thật.

"Thì ra là như vậy..."

Ngụy Trình từ lúc nào ánh mắt đã trở nên âm trầm.

"Thì sao chứ? Ngươi muốn đánh nhau hay sao? Chỗ này là nhà của ta, ta là thái tử Đông hải, đứng trong hàng ngũ Long tộc ngươi vốn không thể sánh bằng, kể cả phụ vương của ngươi cũng vậy. Xấc xược!"

Ngụy Trình bất giác nhếch môi lên cười một cái. Ánh mắt từ lúc nào đã đỏ ngầu. Y cúi đầu xuống nhìn Kiếm Phong Chi trong lồng ngực mình.

"Phong Chi, hôm nay ta trả thù cho ngươi. Bắt kẻ này đi trước một đoạn để dọn đường cho ngươi."

"Cái gì?"

Chữ 'gì' còn chưa dứt thì Ngụy Trình xoay tay một cái liền hiện ra một hòn ngọc màu đỏ sáng lấp lánh trên tay.

"Long châu? Ngụy... Ngụy Trình... trấn hải long châu không thể tùy tiện lấy ra đâu. Ngươi làm chuyện nghịch thiên... sẽ chịu tội!"

Người định sẵn lên ngôi long vương từ nhỏ đã được ban long châu bên mình. Long châu vừa là bảo vật hộ thân, vừa là thứ trấn định biển cả. Long châu tùy theo từng chủ nhân mà trở nên mạnh hay yếu. Hoàng Cảnh Huấn cũng có một viên, bất quá ánh sáng mờ mờ yếu nhược, không có bao nhiêu sức mạnh. Long châu mạnh mẽ của Ngụy Trình một khi bị lấy ra sử dụng, nhất định sẽ tạo nên một trận đại hồng thủy gây họa cho nhân gian.

"Vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Ngụy Trình liền hóa rồng, đem trấn hải long châu ngậm vào trong miệng, sau đó gầm lớn một tiếng, trong biển lượn vào vòng. Lập tức một trận cuồng phong ập đến, hoàng cung chao đảo. Rung động quá mạnh, đáy biển nứt ra, dung nham từ lòng đất tràn lên. Xung quanh tiếng gào thét thất thanh vang dội.

"Thái tử, cẩn thận!"

Binh tôm tướng cá vây đến, Hoàng Cảnh Huấn liền trong lúc náo loạn chạy đi. Hắn không ngờ chỉ vì một Kiếm Phong Chi mà Ngụy Trình trở nên điên cuồng như vậy. Hắn chỉ nghĩ hạ nhục y một chút, sau đó đuổi người trở về Bắc hải. Thật không ngờ!

Hoàng Cảnh Huấn năm xưa chưa từng là đối thủ của Ngụy Trình, huống hồ y giờ còn là đệ tử giỏi nhất của Hoàng Thiên Ngạo, hiện tại còn lấy trấn hải long châu ra dùng, Hoàng Cảnh Huấn biết hôm nay có lẽ lành ít dữ nhiều. Ngụy Trình không chỉ muốn quậy phá, dường như còn muốn giết cả hắn.

"Grào."

Hoàng Cảnh Huấn chạy rồi, sau lưng hắn nghe thấy rõ tiếng gào thét của Ngụy Trình. Bên dưới nước sôi ùng ục, sức nóng khủng khiếp khiến cho binh tôm tướng cá chết hàng loạt, phơi xác trên mặt biển.

"Rầm rầm."

Hoàng cung đổ vỡ, lòng đất rung lắc dữ dội. Hiện tại phụ vương Hoàng Cảnh Thời của hắn đã rời khỏi Đông hải, xem ra hôm nay không có cách gọi cứu viện.

Hoàng Cảnh Huấn lập tức chạy vào trong lấy ra một trong những binh khí trấn Đông hải là vòng càn khôn rồi bay thẳng lên bờ.

https://thuviensach.vn

Vừa đến bãi cát hắn liền nghe tiếng gầm rất lớn. Binh lính chạy theo hắn lập tức bao thành vòng quanh Hoàng Cảnh Huấn.

Ngụy Trình từ dưới mặt nước lao lên, long châu trong miệng phát sáng rực rỡ. Bầu trời đang sáng lập tức chuyển sang màu đen kịch, nước biển dâng cao, cột sóng thần cao hơn ngọn núi từ ngoài khơi ào đến.

Xa xa nghe thấy tiếng hét thất thanh của dân chúng. Tàu thuyền lập tức bị nhấn chìm trong làn nước cao ngút ngàn.

Hoàng Cảnh Huấn niệm chú phóng ra vòng càn khôn đánh về hướng Ngụy Trình. Vòng càn khôn bay lên không trung trói chặt cổ Ngụy Trình làm y vùng vẫy. Sóng thần lập tức lặn xuống. Xung quanh vắng lặng như tờ, thậm chí một tiếng thở cũng không nghe thấy.

Trên cao Ngụy Trình xé gió bay lên lượn, cổ bị vòng càn khôn trói chặt đến ngạt thở. Bất giác Kiếm Phong Chi trên lưng y bỗng nhiên bị rung lắc liền rơi xuống biển.

"Phong Chi..."

Rồng gầm lên một cái, 'bùm' một tiếng vòng càn khôn nổ tan nát tạo thành dư chấn lớn. Bên dưới vạn vật ngã nghiêng. Hoàng Cảnh Huấn thấy không xong rồi, hắn lập tức xoay vòng liền biến thành một con rồng trắng bay lên cao rồi lẩn vào tầng mây.

"Grào, grào."

Bên dưới lại vang lên tiếng gào thét của Ngụy Trình, kèm theo đó sóng thần dữ dội dâng lên. Ngư dân la hét chạy trốn.

Ngụy Trình lao mình xuống biển thì nhìn thấy một ngư dân đang kéo lấy Kiếm Phong Chi chạy vào đất liền. Y lập tức bay xuống, trong chớp mắt đã chặn trước mặt ngư dân kia. Ngư dân nhìn thấy rồng khổng lồ với đôi mắt

https://thuviensach.vn

đỏ ngầu trước mũi mình, bất giác kinh hãi, cánh tay ôm Kiếm Phong Chi cũng buông thỏng làm hắn rơi xuống đất 'bịch' một tiếng.

"Long thần, xin tha cho chúng tôi. Xin tha cho chúng tôi!"

Ngụy Trình nghe thấy tiếng than khóc của nhân loại thì dường như có chút tỉnh táo, từ mũi y phun ra một làn khói mỏng manh. Y dùng đuôi cuộn lấy Kiếm Phong Chi đặt lên lưng mình rồi lao vút lên bầu trời. Từ lúc nào sóng thần cũng đã tan biến, sóng yên, biển lặng. Xung quanh dân chúng quỳ rạp xuống vái lạy theo bóng Ngụy Trình biến mất.

Hoàng Cảnh Huấn bay một đoạn không nhìn thấy đuổi theo liền có chút thở ra. Bỗng dưng, trong không gian có tiếng xé gió. Hắn vừa chớp mắt một cái hắc long xộc đến ngoạm lấy cổ hắn không buông.

"Grào grào!"

Trên không trung rồng trắng oằn mình giãy giụa nhưng không thể thoát thân. Bất giác, Ngụy Trình dùng long châu bắn qua cổ Hoàng Cảnh Huấn. Cổ rồng bị long châu đâm thủng nghe một tiếng gầm lớn. Sau đó rồng trắng giãy giụa trợn trừng mắt rơi xuống biển chết tươi, xác nổi lềnh bềnh trên mặt biển xanh thẳm.

Ngụy Trình thu lại long châu rồi cõng Kiếm Phong Chi bay thẳng về Bắc hải.

***

Đã hơn một tháng kể từ khi Hoàng Thiên Ngạo rời khỏi Thiên Hoa sơn. Hiện tại khắp nơi đều rải rác tin đồn, có người nói đại thống lĩnh trở lại Đông hải thu dọn tàn cuộc của Ngụy Trình gây ra. Có người nói cung điện Đông hải đã bị trấn hải long châu phá nát, hiện tại bọn họ phải chuyển đến nơi khác. Có người nói Đông hải long vương vì mất con mà đau thương quá độ, mang quân chuẩn bị đi đánh Bắc hải.

https://thuviensach.vn

Có người nói Ngụy Trình đã bị bắt giam, bị tước cốt tiên, bị lôi công đánh đến người không ra người, quỷ không ra quỷ, giam giữ ở dưới chân núi Vạn Trùng Sơn. Nhưng tuyệt nhiên không nghe ai nói đến bất kỳ tung tích gì của Kiếm Phong Chi.

Tối đêm đó là ngày đầu tiên Tư Hàn xuất quan. Hắn đã bế quan luyện công đúng ba mươi ngày. Hiện tại vừa thoát ra liền gây nên một trận chấn động không hề nhỏ. Nhưng xung quanh lúc này ai nấy đều vô cùng bận rộn, Thiên Hoa sơn tiêu điều đang được xây dựng lại.

"Ngũ sư huynh?"

Tư Hàn nhìn thấy Lục Niên đang ngồi thừ người ở bờ hồ thì gọi một tiếng.

"Tiểu Thất? Đệ đã xuất quan rồi sao?"

Tháng trước Lục Niên mang cơm đến cho Tư Hàn liền thấy hắn đang ngồi luyện công, xung quanh hỏa quang bao bọc. Lục Niên biết hắn là Hỏa phụng hoàng, hiện tại huynh đệ thân thiết của y cũng đã rời khỏi nơi này. Y cũng muốn Tư Hàn luyện thành công, sau đó cùng nhau rời khỏi Thiên Hoa sơn tìm bọn Ngụy Trình và Kiếm Phong Chi. Sư phụ và Ngâm Tuyết đều không có ở đây làm chủ, Lục Niên cũng không còn bất kỳ quyến luyến gì ở nơi này nữa.

"Huynh sao lại ngồi đây?"

"Tiểu Thất, Ngụy Trình và đại sư huynh... hai người bọn họ xảy ra chuyện rồi, sư phụ và Ngâm sứ giả cũng không thấy đâu."

Lục Niên chưa nói xong thì môi đã mếu lại, nấc lên thành tiếng.

"Bình tĩnh, có chuyện gì, kể cho lão tử nghe!"

https://thuviensach.vn

Lục Niên bắt đầu rầm rì kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối. Sau khi nghe xong, tròng mắt Tư Hàn đỏ ửng, môi mím thành hàng, hai tay siết chặt thành quyền.

"Đại sư huynh..."

Hắn gọi lên ba tiếng rồi im bặt. Kiếm Phong Chi trong lòng Tư Hàn giống như huynh trưởng ruột thịt của hắn. Hiện tại sống chết còn chưa rõ, hắn cắn chặt khớp hàm ngăn đi xúc động trong lòng.

"Tiểu Thất, bây giờ chúng ta phải tính làm sao đây?"

Tư Hàn im lặng một lúc rồi khàn khàn giọng.

"Trở về lấy đồ đi, chúng ta đi tìm hai người bọn họ!"

"Nhưng mà... nhưng mà biết ở đâu mà tìm?"

"Đến Vạn Trùng Sơn tìm lục sư huynh trước. Sau đó sẽ hỏi tung tích của đại sư huynh."

"Nhưng mà... chỗ đó là cấm địa. Nghe nói Ngụy Trình bị giam giữ ở nơi từng phong ấn Xích Quỷ kiếm. Chỉ sợ... chỉ sợ chúng ta không gặp được hắn."

"Không thử sẽ không biết... nhanh lên!"

"Ờ ờ."

Hai người bọn họ một trước một sau nhanh chóng trở về hướng phòng chung. Lúc băng qua những chỗ đổ nát, bất giác Tư Hàn đứng lại thất thần một lúc.

Hắn nhìn từng góc tường, từng chậu cây, từng phiến đá. Mỗi nơi đều chính là hồi ức không thể nào quên. Mỗi nơi mỗi chỗ đi qua đều khắc ghi

https://thuviensach.vn

trong tim hắn. Nơi này hắn từng luyện công cùng các sư huynh. Nơi kia hắn từng quỳ chịu phạt. Góc đó là hình phòng, từng bị Bạch Nghiên không ít lần trách mắng.

"Sư huynh đi trước đi, ta nhìn một chút."

"Được, lát nữa ta trở lại tìm đệ."

Lục Niên rời đi rồi, Tư Hàn liền chầm chậm rảo bước. Hắn trong quá trình luyện công đã nhớ lại một số chuyện lúc nhỏ. Quan trọng nhất, tất cả ký ức trước năm ba tuổi hắn đều đã nhớ ra. Nhớ Hứa thợ săn, nhớ nãi nãi, nhớ đến tiếng hét thất thanh của quan binh khi bị mình giết chết, nhớ lúc Hứa thợ săn mang hắn giấu vào trong rừng, trước khi rời khỏi còn ôm hắn khóc thảm.

"Con ơi, con phải cố gắng sống sót... phụ thân chưa từng xem con là yêu quái, cũng chưa từng trách con. Con chính là nhi tử của ta! Nhất định... nhất định phải sống tốt!"

Ký ức xưa giống như thứ gì đó đâm mạnh vào tim hắn một mảnh đau nhói. Hắn lúc tỉnh dậy còn nhìn xuống đôi bàn tay mình, nơi đó hiện tại đã không còn thứ móng vuốt sắc bén giết chết người khác nữa.

Hắn nhớ răng mình từng bị Hoàng Thiên Ngạo bẻ gãy, nhớ móng tay cùng ấn ký trên mặt toàn bộ đã bị Nhiếp Viễn giấu đi.

Tư Hàn đi một lúc thì dừng chân trước cửa phòng của Ngâm Tuyết. Căn phòng đó hiện tại bị nghiêng ngã một bên, mái cũng không còn nguyên vẹn.

"Ăn không tiểu tử?"

Bỗng dưng Tư Hàn cảm thấy khóe mắt cay xè. Hắn nhớ lúc nhỏ đã đi theo Ngâm Tuyết ăn đồ, còn thường xuyên trộm rượu mang về, hai người

https://thuviensach.vn

lén lút trong phòng ha hả uống rượu.

"Nghĩa phụ..."

Tư Hàn bỗng dưng khàn giọng kêu lên một tiếng. Từ nhỏ đến bây giờ người yêu thương và chiếu cố hắn nhất chính là Ngâm Tuyết. Người nhiều lần cứu hắn cũng là Ngâm Tuyết. Người mà hắn thành thật xem là phụ thân sau Hứa thợ săn cũng chính là Ngâm Tuyết.

Hiện tại hắn biết thân thế mình hoàn toàn không bình thường, chưa biết là thứ gì, nhưng không phải là con người. Nếu lúc này rời khỏi tìm Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình, cũng không biết bao giờ mới có thể trở lại Thiên Hoa sơn. Cuộc đời quá nhiều biến cố, chớp mắt một cái cảnh còn người mất, hắn không chắc mình sau này còn gặp lại Ngâm Tuyết nữa hay không.

"Tiểu Thất!"

Bỗng dưng, từ lúc nào Tư Hàn nghe thấy người gọi mình, quay đầu lại liền nhìn thấy Ngâm Tuyết, một thân phong trần áo khoác dài kéo lê trên mặt đất đứng nhìn hắn. Tư Hàn liền đỏ mắt, gọi lên hai tiếng.

"Nghĩa phụ!"

Hắn nhào đến nắm lấy cánh tay Ngâm Tuyết, tròng mắt đỏ ửng.

"Nghĩa phụ trở về rồi sao? Đại sư huynh... đại sư huynh..."

"Hắn còn sống!"

Tư Hàn khó tin nhìn y.

"Cái gì?"

"Phong Chi hiện tại ở Bắc hải."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn lập tức mắt sáng lên, nhưng liền nhớ đến Ngụy Trình thì hỏi dồn.

"Còn lục sư huynh?"

Ngâm Tuyết không trả lời, chỉ thở dài một hơi.

"Lục sư huynh... huynh ấy sao rồi?"

"Từ từ chúng ta sẽ nghĩ cách."

Tư Hàn liền nhăn mặt. Câu nói này xem ra Ngụy Trình lành ít dữ nhiều. Ngâm Tuyết nhìn thấy đứa nhỏ rũ mắt thì đặt tay lên vai nó vỗ vỗ mấy cái.

"Đại thống lĩnh đã trở về. Hiện đang chờ ngươi ở bờ hồ."

"A!"

Hắn 'a' lên một tiếng lập tức chạy ào đi, nhanh như một cơn gió, thậm chí còn không đợi Ngâm Tuyết lên tiếng. Y khẽ lắc đầu thở dài một hơi rồi hướng đến nhà Nhiếp Viễn rời đi. Đêm nay ai cũng có nhiều tâm sự, chỉ mới một tháng, cảnh còn người mất, Thiên Hoa sơn cũng không còn như xưa nữa.

"Sư phụ!"

Tư Hàn nhìn thấy hình bóng Hoàng Thiên Ngạo áo choàng trắng phiêu phiêu trong gió nhẹ đang đứng ở bờ hồ, hắn liền lao đến, từ phía sau ôm chầm lấy lưng y, khẽ hít hà mùi hương nhàn nhạt thuộc về riêng y.

"Sư phụ..."

Đột nhiên, Hoàng Thiên Ngạo toàn thân hư nhuyễn có chút đứng không vững.

"Sư phụ... người không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn gấp gáp đỏ mắt ngẩng đầu nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Nhưng y không nói gì, xoay người lại nắm lấy tay Tư Hàn kéo đến gốc cây đào gần bờ hồ rồi ngồi xuống, tựa lưng vào thân cây ôm Tư Hàn vào trong ngực. Hắn nửa nằm nửa ngồi trong lồng ngực vững chãi của y, cảm giác thật an tâm.

"Sư phụ, Thiên Hoa sơn không còn như xưa nữa... ta nhớ đại sư huynh, nhớ lục sư huynh... có thể tìm bọn họ trở về hay không?"

Hắn vùi mặt trong lồng ngực y nức nở. Khi nãy gặp Ngâm Tuyết hắn vẫn không khóc, hiện tại ở bên cạnh người mình yêu liền không kiềm xuống được thương tâm.

Hoàng Thiên Ngạo nâng mặt Tư Hàn lên, nhìn thấy nước mắt nhòe nhoẹt trên gò má hắn thì dùng tay từng chút một lau đi nước mắt cho hắn, khàn khàn giọng.

"Đừng khóc!"

Dứt lời, y cúi đầu hôn lên môi hắn một cái rồi rời ra, lặp lại lời mình vừa nói.

"Tiểu Thất... đừng khóc!"

"Sư phụ!"

Tư Hàn nhìn Hoàng Thiên Ngạo thật lâu. Đã hơn một tháng không nhìn thấy y, hiện tại y có chút gầy hơn xưa. Hắn vươn bàn tay vuốt ve chân mày đẹp tựa nét vẽ của y, đôi mắt rõ mí thâm trầm, cánh mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mím của y.

"Ta rất nhớ sư phụ. Nhớ đến sắp chết rồi! Nếu sư phụ không trở về kịp, ta nhất định sẽ khóc rất thảm."

https://thuviensach.vn

Lúc nãy hắn đã định cùng Lục Niên rời đi, chỉ cần sớm muộn một chút thì đã không gặp lại Hoàng Thiên Ngạo rồi. Nghĩ đến suýt nữa mình đã bỏ qua cơ hội này, hắn cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Tư Hàn nhìn Hoàng Thiên Ngạo thêm một lúc nữa rồi rướn người lên ngậm lấy phiến môi y mút vào, bất giác như ngửi thấy mùi máu hắn liền rời ra.

"Sư phụ!"

Tư Hàn trợn mắt một cái nhìn thấy máu từ khóe miệng Hoàng Thiên Ngạo chảy ra.

"Sư phụ... đừng làm ta sợ mà, sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo nhếch môi lên cười, bàn tay to áp lấy gò má hắn nắn nắn.

"Ngốc tử đừng rộn, ta không sao, để ta ôm ngươi một lúc!"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói vừa ôm lấy Tư Hàn, cố định thân thể hắn trong ngực mình, cảm nhận hơi ấm nhè nhẹ xuyên qua lớp y phục.

"Tiểu Thất... tiểu Thất của ta... chỉ mong thời khắc này kéo dài mãi mãi!"

Gió thổi mạnh, từng cánh đào trong gió rơi lã chã xuống hồ nước xanh. Mặt trăng từ lúc nào cũng đã treo trên cao một mảnh sáng tỏ.

------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 25: Sự Thật

Sáng hôm sau, Bạch Nghiên còn ở trong phòng thì thị vệ bên ngoài gõ cửa.

"Nhị thống lĩnh, đại thống lĩnh đã trở về. Hiện tại đang ở chính điện chờ ngài!"

Bạch Nghiên giật mình một cái.

"Đại sư huynh đã trở về rồi? Từ khi nào? Vì sao không báo cho ta biết?"

"Sáng hôm nay đại thống lĩnh vừa về đến!"

Hoàng Thiên Ngạo đêm qua trở về nhìn thấy Thiên Hoa sơn chỉ còn lại một mảnh tiêu điều đổ nát, liền ở bên bờ hồ cùng Tư Hàn suốt cả đêm.

"Được, ta đến ngay."

Lúc Bạch Nghiên đến nơi thì xung quanh rất nhiều đệ tử, còn có Kỳ Thịnh cũng đã tề tựu đông đủ. Nhìn sắc mặt Kỳ Thịnh có chút rối rắm làm Bạch Nghiên cảm thấy lòng dạ bất an. Dù gì Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình cũng là đồ đệ của Hoàng Thiên Ngạo, cho nên sự việc vừa rồi vô cùng lớn. Bất quá, Bạch Nghiên cảm thấy mình không có làm sai.

"Đại sư huynh đã trở về!"

Hoàng Thiên Ngạo ngồi trên ghế cao giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn xuống khẽ gật đầu. Sau khi Bạch Nghiên đã an tọa thì y liền khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Sự việc của Phong Chi ngươi đã điều tra kỹ lưỡng hay chưa?"

Bạch Nghiên vừa đến liền bị hỏi trực tiếp như vậy có chút không kịp trở tay.

"Dạ? Cái đó... Kiếm Phong Chi đã rời khỏi Thiên Hoa sơn, đệ cũng có tra nhưng không ra kết quả."

Hoàng Thiên Ngạo sắc mặt không đổi âm trầm nhìn hắn.

"Ngươi có biết vì sao mình không tra ra kết quả hay không?"

Bạch Nghiên hơi lắp bắp một chút, không tra ra chính là không tra ra, còn có lý do hay sao chứ?

"Cái đó... Ngụy Trình trước khi đi đã phá nát Thiên Hoa sơn, mấy ngày nay đệ chủ trì việc sửa chữa... nên... nên chưa có thời gian... không thể tránh khỏi thiếu sót!"

"Bạch Nghiên!"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác gầm lên một tiếng làm Bạch Nghiên giật nảy mình, lưng từ lúc nào cũng dựng thẳng.

"Có sư đệ!"

"Ngươi biết mình sai ở chỗ nào không?"

Bạch Nghiên nhíu mày một cái, hơi rũ mắt chấp tay thành quyền.

"Sư đệ ngu muội, nhờ sư huynh điểm hóa cho!"

"Bạch Nghiên, nhiều năm qua Thiên Hoa sơn sở dĩ ở trong tam giới giữ được uy danh, một phần chính là do chúng ta luôn duy trì kỷ cương, trong

https://thuviensach.vn

mọi việc đều có chính kiến và lập trường của mình. Chưa từng vì kẻ khác hay bất kỳ thế lực nào mà thay đổi."

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một chút.

"Nhưng mà vừa rồi ngươi cùng Kỳ Thịnh đã phạm hai sai lầm nghiêm trọng."

Kỳ Thịnh bị điểm danh cũng giật mình, bàn tay đặt trên đầu gối liền trở nên ẩm ướt.

"Thứ nhất, kết quả Kỳ hội rõ ràng đã bị kẻ khác thao túng. Cho dù một ai đó đã được sắc phong làm Kỳ chủ thì vẫn phải hủy bỏ, điều tra cho ra kẻ chủ mưu. Sau đó tổ chức thi đấu lại từ đầu. Kỳ hội do Thiên Hoa sơn chủ trì, đương nhiên có quyền quyết định đại cuộc. Nhưng hai người các ngươi còn có cả Kỳ Anh cung chủ đều phụ sự tin cậy của ta, phụ sự ủy thác của tam giới mà làm điều xằng bậy. Sau này nếu như Kỳ chủ mới làm sai, vậy ai sẽ là người chịu trách nhiệm đây? Là ngươi, là ngươi hay là Kỳ Anh?"

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo giáng tay xuống bàn 'rầm' một tiếng. Ngâm Tuyết đứng sau lưng y nhìn xuống bên dưới, ai nấy đều rũ mắt, không che đậy nét kinh hoảng trên mặt.

"Thứ hai, Phong Chi là người của Thiên Hoa sơn. Nó trên đất Thiên Hoa sơn bị hãm hại, còn ngay trước mắt các người bị đả thương. Nhưng các người một chút hỏi han cũng không có. Để cho kẻ chủ mưu nhởn nhơ trốn thoát, để cho Phong Chi mạng sống như ngọn đèn trước gió. Vậy thử hỏi, sau này có còn bất kỳ kẻ nào dám đến Thiên Hoa sơn bái sư nữa hay không? Khi mà nơi đó các vị trưởng bối không ai có thể bảo vệ được mình?"

Xung quanh đều im lặng. Bạch Nghiên mím môi thở dài một hơi, sau đó khàn khàn cất giọng.

https://thuviensach.vn

"Khi đó Ngụy Trình hỗn xược nên đệ mới..."

"CÂM MIỆNG!"

Hoàng Thiên Ngạo bất giác gầm lên một tiếng làm Bạch Nghiên giật mình.

"Nếu bậc trưởng bối các người cư xử đúng mực, làm tròn trách nhiệm của mình, thì nó có thể càn quấy hay sao?"

Bạch Nghiên nhất giờ im lặng cúi đầu.

"Ngụy Trình theo ta rất nhiều năm, việc nhỏ đến việc lớn nó đều xử lý tốt, chưa từng phụ sự kỳ vọng của ta. Năng lực làm việc của nó tuyệt nhiên hơn bất kỳ kẻ nào ở đây."

Y nói đến đó thì Bạch Nghiên liền biết bất kỳ kẻ nào tất nhiên bao gồm cả mình.

"Việc nó gây rối đương nhiên sẽ chịu phạt, nhưng còn các ngươi, ngay từ đầu sai lầm chính là ở bản thân mình, vậy sẽ chịu phạt thế nào đây?"

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một lúc, mày nhíu thành hàng. Trong mắt toàn là sát ý.

"Kỳ Anh cung chủ là người ngoài, ta không thể phạt hắn, nhưng còn các ngươi thì khác. Làm trưởng bối không ra phận trưởng bối, bức trò phản thầy, bức nó ra tay đồ sát Đông hải, bức nó suýt nữa đã dùng long châu dâng đại hồng thủy cho sinh linh đồ thán. Hiện tại còn bị giam dưới Vạn Trùng Sơn, ngày ngày chịu ba đạo sấm sét, hành hình khắc nghiệt không thể hóa thành người, vậy các ngươi phải chịu tội gì đây?"

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày nghiến răng một cái. Bên dưới im bặt.

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình giết chết Hoàng Cảnh Huấn, là biểu đệ của đại sư huynh, tại sao huynh ấy không tức giận chứ?"

Bạch Nghiên âm trầm suy nghĩ. Xem ra xưa nay hắn chưa từng thật sự hiểu về Hoàng Thiên Ngạo.

"Hai người các ngươi đến hình phòng, lãnh hai trăm đạo roi tiên, tự mình đóng cửa nửa tháng suy nghĩ về những việc đã làm đi!"

"Đại sư huynh..."

Bọn họ dù gì cũng là sư phụ của người ta, hôm nay bị phạt hình còn cấm túc như vậy, có chút không thỏa đáng.

Hoàng Thiên Ngạo không nhìn bọn họ, nhưng ánh mắt từ lúc nào đã lạnh xuống vài phần.

"Trong vòng một tháng, Ngâm Tuyết ngươi điều tra cho ra kẻ đã hạ độc Kiếm Phong Chi."

"Dạ, đại thống lĩnh!"

"Kẻ nào đã hãm hại đại đệ tử của ta thì chính là kẻ thù của ta. Ngâm Tuyết!"

"Dạ có thuộc hạ!"

"Thông báo đến toàn thể tam giới, kẻ đầu sỏ gây họa chuẩn bị sẵn sàng chịu tội đi! Đây tuyệt nhiên không phải là hăm dọa."

"Thuộc hạ đã rõ!"

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo từ trên ghế cao khoát tay áo rồi một đường rời khỏi chính điện.

https://thuviensach.vn

"Cung tiễn đại thống lĩnh!"

Sau khi mọi người lần lượt rời khỏi thì Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh cũng đến hình phòng. Bình thường nơi này là bọn họ dùng để phạt người khác, không ngờ hôm nay lại đến lượt mình.

"Nhị sư huynh, lần này chúng ta sai thật rồi!"

Kỳ Thịnh khàn khàn giọng, Bạch Nghiên không trả lời chỉ nhíu mày, răng cắn chặt khớp hàm mấy cái.

***

Hoàng Thiên Ngạo cùng các đệ tử Thiên Hoa sơn ra ngoài. Y nhìn thấy cây cối bật gốc nằm chổng chơ trên mặt đất, đất đá nhiều nơi lật nhào, ánh mắt liền lạnh xuống vài phần.

"Đại sư bá..."

Một đệ tử tiến đến dâng cho y cấu trúc nhà cửa định xây lại. Hoàng Thiên Ngạo không nhìn, chỉ phất tay.

"Đưa nó cho Ngâm Tuyết đi!"

"Dạ đại sư bá!"

Ngâm Tuyết bắt đầu cùng với những đệ tử khác phân bố công việc.

Hoàng Thiên Ngạo đứng đó, bỗng dưng gió xung quanh dường như ngừng lại. Các đệ tử đều nhìn về hướng Hoàng Thiên Ngạo. Y xoay tay một cái, đi tới đâu cây cối bật gốc bỗng nhiên đứng thẳng dậy, đất đá đổ nát cũng dựng lại thành tản lớn, giống hệt như xưa một chút thay đổi cũng chưa từng có.

https://thuviensach.vn

"Đại sư bá lợi hại quá... đó là pháp lực gì, ta chưa từng được sư phụ dạy..."

"Ta cũng không biết! Sách cũng không thấy ghi chép lại..."

Xung quanh đều là tiếng rầm rì to nhỏ trong vui sướng. Cảnh tượng hoang tàn đổ nát của Thiên Hoa sơn chỉ trong vòng chớp mắt mọi thứ như được hồi sinh. Còn nhà cửa những chỗ đổ nát thì Hoàng Thiên Ngạo hoàn toàn không đụng đến. Bọn đệ tử nhìn y, chờ mong y sẽ phục hồi lại toàn bộ kiến trúc bị hư hỏng.

Chỉ riêng Ngâm Tuyết là không phản ứng gì, hắn đương nhiên biết y sẽ không ra tay cứu chữa đống đổ nát kia, nếu có thì khi nãy cũng không giao chuyện xây dựng sửa chữa cho mình.

"Đại thống lĩnh, ta còn bao nhiêu chuyện phải làm, ngài cũng không thuận tay giúp ta một chút đi?"

Ngâm Tuyết nội tâm gào thét nhưng mặt bình thản như không nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

"Có những thứ các ngươi phải tự khắc phục thì sẽ thấm thía sai lầm của mình hơn!"

Y đương nhiên biết ngày Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình bị hãm hại cũng không có đệ tử nào đứng ra nói một câu công bằng vì bọn họ.

Bởi vì chúng chỉ nghe theo lời sư phụ của mình, có lẽ trong thâm tâm chưa từng thực sự xem hai người kia là huynh đệ đồng môn. Nếu như vậy thì hiện tại nhà cửa đổ nát, bọn chúng cũng cần phải chính tay mình dọn dẹp mới được.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, buổi chiều ngày hôm đó Hoàng Thiên Ngạo một mình đến chỗ của Nhiếp Viễn, lúc này hắn đang ngồi uống rượu

https://thuviensach.vn

trên bàn.

"Đại thống lĩnh!"

Vừa thấy Hoàng Thiên Ngạo đến hắn định đứng lên thì y giơ tay ngăn lại, sau đó cũng ngồi xuống đối diện Nhiếp Viễn.

"Ngươi không có cách cứu Phong Chi hay sao?"

Nhiếp Viễn khẽ lắc đầu.

"Nếu là trước đây thì có thể. Hiện tại ta đã không thể làm gì nữa."

Hoàng Thiên Ngạo khẽ nhíu mày.

"Ngụy Trình đã cho nó trấn hải long châu để duy trì linh khí. Ta mấy ngày trước đã đóng băng nó lại để thân thể không bị thối rửa. Ngươi... trong những ngày này hãy đến Bắc hải một chuyến đi!"

Kiếm Phong Chi đang ngậm long châu của Ngụy Trình nên không thể rời khỏi Bắc hải. Linh khí ở đó có thể để long châu phát huy hết thần lực của mình. Vì Kiếm Phong Chi đang giữ long châu của Ngụy Trình, cho nên y hiện tại không thể biến lại thành người nữa.

"Nhưng còn sức khỏe của đại thống lĩnh?"

"Ta không sao. Nếu có chuyện gì xảy ra Ngâm Tuyết sẽ đến tìm ngươi."

Nhiếp Viễn thất thần một lúc, Ngụy Trình và Kiếm Phong Chi dù gì hắn cũng nhìn bọn chúng lớn lên, không thể lúc này lại bỏ rơi chúng được.

"Được!"

Sau khi rời khỏi chỗ Nhiếp Viễn, Hoàng Thiên Ngạo chậm rãi từng bước đến bờ hồ.

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi, đứa trẻ đó là đệ tử đầu tiên của y, cũng theo bên cạnh y lâu nhất. Hắn là nhi tử của thuộc hạ thân tín, đứa trẻ đó sinh ra ngay từ nhỏ đã vô cùng ngây thơ và thuần khiết. Chính vì như vậy, nhiều năm nay Hoàng Thiên Ngạo không để hắn rời khỏi Thiên Hoa sơn.

Ai nấy đều nói hắn vì bất tài vô dụng nên học mãi không thành tài, chính bản thân hắn cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà Kiếm Phong Chi thực sự đã không biết một sự thật. Hoàng Thiên Ngạo sợ hắn rời khỏi Thiên Hoa sơn, với tâm địa đơn thuần hiền hậu của mình hắn sẽ bị kẻ khác lợi dụng. Nhưng mà, cuối cùng giữ hắn ở lại đây chính mình cũng không thể bảo vệ tốt.

Còn Ngụy Trình, Hoàng Thiên Ngạo đương nhiên cũng nhìn ra tâm tư của y dành cho Kiếm Phong Chi. Có Ngụy Trình bảo hộ Kiếm Phong Chi thì y rất an tâm. Chỉ là lần này tai họa quá lớn, Ngụy Trình cũng vì người trong lòng mà phạm luật trời, làm chuyện nghịch thiên. Cho nên phải gánh chịu hậu quả.

Mấy ngày trước Hoàng Thiên Ngạo nghe tin xảy ra ở Đông hải thì không trở về Đông hải mà lại đến Bắc hải trước.

Y từ rất lâu nhìn Hoàng Cảnh Huấn đã không thuận mắt, huống chi Ngụy Trình trong quá khứ chưa từng phạm bất kỳ sai lầm gì.

Khi đến nơi thì Ngụy Trình đã bị chấp chưởng hành pháp tam giới giải đi mất, chỉ còn một Kiếm Phong Chi nằm bất động trên giường, miệng ngậm long châu của Ngụy Trình.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Kiếm Phong Chi, Hoàng Thiên Ngạo lập tức đến Vạn Trùng Sơn xem Ngụy Trình. Ngụy Trình lúc đó chịu hình phạt bị thương rất nặng, không có linh châu nên sức lực không thể phục hồi. Trước khi rời khỏi, Hoàng Thiên Ngạo đã âm thầm truyền cho Ngụy Trình ba phần nội lực để duy trì mạng sống. Nếu không, chỉ e Ngụy Trình sớm sẽ không còn mạng trở về.

https://thuviensach.vn

"Khụ khụ!"

Bất giác Hoàng Thiên Ngạo ho lên một tràn, máu từ khóe miệng chảy ra thành dòng. Y dùng tay nhanh chóng lau đi. Hiện tại hàn khí ngày càng bộc phát, ba phần công lực cho Ngụy Trình khiến cho y tổn hao vô hạn, nhất thời không thể vận công khống chế được hàn khí nữa.

Vừa rồi để Nhiếp Viễn đi chính là một sự mạo hiểm. Nhưng mà y không thể để Kiếm Phong Chi chết được, đứa trẻ đó giống như nhi tử của y, y không thể nhìn nó chết.

"Sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo nghe thấy giọng nói êm tai sau lưng mình.

"Ta đến phòng tìm người nhưng không nhìn thấy nên liền chạy đến đây!"

Tư Hàn vừa nói vừa nắm lấy bàn tay Hoàng Thiên Ngạo áp vào má mình, còn cọ cọ mấy cái làm nũng. Y vươn cánh tay còn lại kéo hắn vào lòng, vuốt ve mái tóc hắn.

"Ăn cơm chưa?"

"Ta đã ăn rồi, chiều nay Linh Hy cho ta một cái đùi gà thật to."

Tư Hàn vừa nói vừa vòng tay ôm eo y.

"Sư phụ..."

"Hửm?"

"...Cho ta đến Bắc hải được không?"

Hoàng Thiên Ngạo im lặng.

"Ta muốn nhìn đại sư huynh..."

https://thuviensach.vn

"Ngươi đến đó cũng không giúp ích được gì! Không cần đi."

"Sư phụ..."

"Trở về ngủ!"

Hoàng Thiên Ngạo nói rồi phất áo rời đi, hắn ở phía sau lưng dậm dậm chân mấy cái.

"Còn không nhanh?"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói vừa khẽ xoay mặt lại, giơ bàn tay về phía Tư Hàn, hắn liền vui vẻ chạy lên nắm lấy tay y, hai người từ từ trở về hang động.

***

Lúc này trời đã khuya, Tư Hàn đang ngủ bỗng dưng toàn thân ớn lạnh, mở mắt ra nhìn thấy ngoài hang động tuyết rơi dày đặc, lạnh lẽo vô cùng. Hắn liền xoay đầu sang nhìn Hoàng Thiên Ngạo, từ lúc nào vảy rồng đã hiện đầy trên cánh tay y, hàn khí bao trùm cả hang động.

"Sư phụ!"

Tư Hàn kinh hãi bật dậy lay lay Hoàng Thiên Ngạo nhưng y không tỉnh.

"Sư phụ, đừng làm ta sợ mà, sư phụ!"

Hắn không suy nghĩ, ngay lập tức xoay tay vận công liền hiện ra một tầng hỏa khí bao bọc quanh hai người. Hắn ôm lấy Hoàng Thiên Ngạo ngồi dậy ôm vào trong ngực, liên tục phát công. Tháng qua công lực của hắn đã tăng mười phần. Hiện tại linh lực vô cùng mạnh mẽ.

Sáng hôm sau, khi Hoàng Thiên Ngạo tỉnh dậy liền nhìn thấy Tư Hàn đang nằm trong ngực mình, toàn thân lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất!"

Y gọi một tiếng nhưng hắn không tỉnh, gọi thêm lần nữa vẫn không thấy phản ứng gì.

Khi Ngâm Tuyết đến nơi thì nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang rót linh lực vào người Tư Hàn. Nhiếp Viễn sáng sớm nay đã rời khỏi Thiên Hoa sơn đến Bắc hải, cho nên hiện tại cũng chỉ có bọn họ chăm sóc cho nhau mà thôi.

"Đại thống lĩnh!"

Ngâm Tuyết nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo bế Tư Hàn đang bất tỉnh lên, sau đó bay về phòng mình nên cũng chạy theo.

Thị vệ nhìn thấy đại thống lĩnh ôm tiểu Thất trong tay thì khẽ liếc nhìn nhau một cái. Hứa Tư Hàn không phải đang trong thời gian cấm túc hay sao chứ? Nhưng mà nếu là đại thống lĩnh làm vậy ắt có lý do, bọn họ không dám nhiều chuyện.

"Bảo Linh Hy chuẩn bị một chút đồ ăn lỏng cho tiểu Thất."

"Dạ, Ngâm sứ giả!"

Ngâm Tuyết cũng nhanh chóng vào bên trong phòng. Đêm qua tuyết rơi dày đặc, Tư Hàn lại bất tỉnh bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo, Ngâm Tuyết dường như đã đoán biết sự việc. Hắn hắn đã dùng hỏa khí của mình hóa giải hàn khí trong người đại thống lĩnh.

Hoàng Thiên Ngạo ngồi đó không nói gì, chỉ âm trầm vuốt ve gò má của Tư Hàn. Nhìn thấy đại thống lĩnh như vậy, bỗng nhiên Ngâm Tuyết nhíu mày thành hàng, sự yên lặng kia giống như báo trước một cơn bão sắp ập tới.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo truyền ba phần công lực cho Ngụy Trình Ngâm Tuyết hoàn toàn không biết. Nhưng hắn biết từ khi trở về Thiên Hoa sơn thì sức khỏe của y đã yếu đi rất rõ. Hiện tại không có Nhiếp Viễn ở đây không biết mọi chuyện rồi sẽ ra sao.

"Có cần thuộc hạ tìm Nhiếp Viễn trở về?"

Hoàng Thiên Ngạo âm trầm một lúc.

"Không cần!"

Y nói một câu rồi ngừng lại. Sau đó lại tiếp tục.

"Hắn trở về cũng không có cách hóa giải hàn khí của ta. Chuyện gì phải đến thì sớm hay muộn cũng sẽ đến!"

Ngâm Tuyết hóng mắt nhìn ra tuyết trắng rơi mù mịt ngoài kia mà không rõ tư vị gì, chỉ đành kiềm xuống một tiếng thở dài.

***

Ba ngày sau Tư Hàn tỉnh dậy thì thấy Hoàng Thiên Ngạo đang đứng trong thư phòng thất thần nhìn ra cửa sổ. Hắn ngồi dậy liền nhìn thấy chiếc đuôi dài của y ở trên mặt đất, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

"Sư phụ!"

Từ khi nào hắn tiến đến phía sau ôm lấy y, cằm gác trên vai y nức nở.

"Chịu tỉnh rồi?"

Hoàng Thiên Ngạo quay lại vuốt ve gò má hắn. Đôi tay hắn vì dùng hỏa khí quá độ hiện tại đã bị lở loét. Y nhìn thấy mà lòng nhói lên.

"Sau này không cần làm như vậy nữa!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nghe thấy y nói vậy thì khẽ gật đầu.

"Đêm qua... đêm qua ta thấy sư phụ ngất, ta rất sợ, nên nhất thời không kiềm chế được. Sau này ta chỉ sử dụng hỏa khí một ít, có được hay không?"

Là hắn nói dối, hắn đêm qua hoàn toàn biết rõ nếu như mình tiếp tục phát công thì nhất định sẽ khiến cơ thể chịu tổn thương nhưng hắn vẫn làm. Chỉ là lần này nội thương của Hoàng Thiên Ngạo quá lớn, cho nên dù linh lực hắn đã tăng rất nhiều vẫn không có cách hóa giải triệt để.

"Sẽ không có lần sau!"

Nghe câu này hắn bỗng dưng kinh hãi.

"Sư phụ muốn bỏ ta hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày thành hàng nhìn hắn.

"Sư phụ muốn bỏ ta mới không cần ta nữa!"

Việc bản thân dùng hỏa khí chữa cho Hoàng Thiên Ngạo chính là chấp niệm của Tư Hàn. Hắn cảm thấy y từ chối thành tâm của mình cũng giống như từ chối chính mình vậy. Nếu hắn không chữa cho y, vậy có phải y sẽ tìm người khác hay không?

"Ta không đồng ý, lần sau ta vẫn sẽ giúp sư phụ, khi đó có người trông chừng, ta hứa nhất định mình sẽ bình an vô sự!"

Tư Hàn vừa nói vừa lủi vào lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo, còn khẽ hôn hôn lên mặt y mấy cái lấy lòng.

"Sư phụ nói là được đi, có được không?"

Đối với đứa trẻ cố chấp này y thật không có cách. Đành nhịn xuống tiếng trả lời. Hai người lại ôm nhau đứng nhìn tuyết trắng từng mảng dày đang

https://thuviensach.vn

rơi xuống bên ngoài.

Lại bảy ngày nữa trôi qua, Hoàng Thiên Ngạo hiện tại đã rơi vào hôn mê. Ngày nào Tư Hàn cũng dùng chân hỏa rót từng chút một vào cơ thể y. Ngâm Tuyết ngồi một bên canh chừng, liên tục bắt mạch cho Tư Hàn, cảm thấy linh lực vẫn bình thường nên không ngăn cản hắn.

Chỉ là Ngâm Tuyết đã không ngờ tới, cơ bản Tư Hàn mấy ngày nay trước khi vận công đều lén lút uống vào viên thuốc của Nhiếp Viễn cho mình, ngăn không cho Ngâm Tuyết biết được thực hư linh lực trong cơ thể hắn. Mấy ngày qua thân thể Tư Hàn đã bắt đầu lở loét, nhưng hắn âm thầm giấu đi.

Sáng hôm nay Nhiếp Viễn từ Bắc hải đã trở về, nhìn thấy Thiên Hoa sơn chìm trong tuyết trắng thì y biết Hoàng Thiên Ngạo xảy ra chuyện.

Khi y đến phòng thì nhìn thấy Tư Hàn đang ở một bên không ngừng truyền chân hỏa vào người Hoàng Thiên Ngạo. Vừa nhìn thấy sắc mặt hắn thì Nhiếp Viễn liền biết được tình hình hiện tại. Y khẽ liếc mắt với Tư Hàn một cái làm hiệu cho hắn ra ngoài gặp mình.

Một lúc sau Tư Hàn đến bờ hồ thì nhìn thấy Nhiếp Viễn đang chắp tay phía sau nhìn xuống rừng đào tám dặm dưới kia.

"Ngươi vẫn ổn chứ?"

Tư Hàn tiến đến đứng bên cạnh Nhiếp Viễn.

"Ta... đã dùng thuốc như lão nói. Nhưng mà những vết lở loét này chỉ sợ... không giấu được lâu!"

Nhiếp Viễn khẽ nhướng mày quay đầu lại, vén áo hắn lên liền lộ ra cánh tay máu thịt mơ hồ, thậm chí có những nơi còn nhìn thấy gân cốt. Y liền lấy trong ngực mình ra một bình thuốc nhỏ.

https://thuviensach.vn

"Cái này ngươi bôi lên vết thương của mình đi."

Tư Hàn nhận lấy khẽ hít hít mũi mấy cái, cảm thấy có dòng chất lỏng chảy xuống miệng mình. Hắn dùng tay lau một cái, thì ra chính là máu. Nhiếp Viễn nhìn thấy cảnh tượng này thì ánh mắt khẽ rũ xuống, răng cắn chặt khớp hàm.

"Nếu ngươi muốn từ bỏ thì ngừng lại đi!"

Tư Hàn liền ngẩng mặt lên nhìn y.

"Nhưng sau đó thì thế nào?"

"Đại thống lĩnh sẽ hóa rồng, hàng ngày chịu nổi đau từng chiếc vảy bung khỏi da thịt. Ngài sẽ không chết, nhưng đau đớn khủng khiếp bủa vây lấy ngài. Hơn một năm nữa chính là thời hạn của thiên kiếp, nếu bình an vượt qua thiên kiếp, thì sẽ không còn hàn khí tích tụ trong người nữa."

Tư Hàn nhíu mày mờ mịt nhìn Nhiếp Viễn.

"Vì sao?"

"Bởi vì sấm sét của thiên kiếp là chí dương, gặp chí âm sẽ hóa giải tất cả. Nhưng mà với tình hình hiện tại chỉ sợ đại thống lĩnh không đủ sức vượt qua thiên kiếp. Còn hơn một năm nữa, cơ thể của đại thống lĩnh sẽ ngày càng đau đớn hơn."

Tư Hàn bất giác níu kéo cánh tay Nhiếp Viễn.

"Ta không muốn nhìn thấy sư phụ đau đớn. Lão đầu, lão có cách nào giúp ta hay không?"

"Tiểu tử..."

Nhiếp Viễn nói một câu rồi ngừng lại.

https://thuviensach.vn

"Thật ra vẫn còn một cách, ngươi có thể bảo toàn cho mình lẫn đại thống lĩnh."

Tư Hàn liền trở nên gấp gáp.

"Lão đầu, lão mau nói đi!"

"Ngươi... vốn dĩ không phải là người bình thường!"

Tư Hàn dường như sắp nghe được chuyện gì đó, bỗng nhiên cảm thấy mạc danh kỳ diệu, tai đều dựng thẳng.

"Ngươi vốn dĩ là một loài phụng hoàng của phụng tộc thiên giới."

"!!!"

"Ngày Ngâm Tuyết nhặt được ngươi ở Vạn Trùng Sơn, ngươi toàn thân phát ra hỏa quang vô cùng mạnh mẽ, thậm chí ở đuôi mắt cũng có một ấn ký hình cánh phụng hoàng đỏ rực."

"..."

"Từ thuở hồng hoang, trước nhân loại vừa được khai sinh thì đã tồn tại một loài linh vật, chính là Hỏa phụng hoàng. Trước khi bị thuần phục, Hỏa phụng hoàng là linh vật bất kham, gây không ít tai họa cho nhân sinh. Nhưng sau đó tu tiên rồi trở thành thượng thần và trông giữ Xích Quỷ kiếm ở Vạn Trùng Sơn. Sau đó thượng thần phụng hoàng cũng đã niết bàn tại đó."

Nhiếp Viễn vẫn đều đều cất giọng.

"Trong thiên hạ sớm đã có sấm truyền, vào một ngày mùa đông, Hỏa phụng hoàng sẽ tái sinh, sau đó gây nên họa diệt vong cho toàn thể tam giới. Chính vì như vậy, ta nghĩ đó là lý do ngươi đã bị phụ mẫu mình bỏ rơi."

https://thuviensach.vn

"Là giết chết chứ không phải bỏ rơi!"

Tư Hàn bất giác khàn khàn giọng. Hắn đã từng chút nhớ lại rất nhiều thứ, hắn biết mình bị chôn sống, biết người thân từng muốn sát hại mình.

"Ngươi... đã nhớ lại?"

"Lão đầu... trước đây một tháng ta đã nhớ lại vài chuyện. Ta biết mình không phải người thường, bất quá không ngờ mình lại chính là Hỏa phụng hoàng."

Nhiếp Viễn ngừng lại một chút, nhìn sâu vào mắt Tư Hàn.

"Còn một chuyện này, ta không thể không nói. Ta không muốn bất công với ngươi."

"Lão nói đi! Đối với ta mà nói chưa từng có cái gọi là công bằng cho chính mình."

"Năm đó Ngâm Tuyết mang ngươi về... chính là để làm thuốc cho đại thống lĩnh!"

"!!!"

Tư Hàn nhất thời thất thần, mồm cũng há hốc ra. Điều này hắn chưa từng nghĩ đến. Thì ra hắn từ ngày đầu về đây chỉ với mục đích duy nhất chính là làm thuốc cho Hoàng Thiên Ngạo hay sao? Vậy còn bây giờ? Y có còn xem mình là thuốc nữa hay không chứ? Còn nghĩa phụ... nghĩa phụ đối với mình là như thế nào? Là thật lòng hay tất cả chỉ là hư tình giả ý? Lợi dụng thân phận hắn mà thôi?

Tư Hàn từ lúc nào tròng mắt đỏ ửng, mí mắt chớp liên tục, bất giác toàn thân hư nhuyễn, cảm thấy mặt đất có chút lung lay. Hắn rốt cuộc từ đầu đến cuối có phải chỉ là một kẻ thừa thãi không ai cần đến hay không?

https://thuviensach.vn

"Tiểu tử!"

Nhiếp Viễn thấy hắn nhất thời xúc động liền nắm lấy vai hắn kéo lại.

"Ta không sao... ta không sao, lão đầu!"

Tư Hàn vừa nói vừa cắn cắn bờ môi mình đến bật máu để làm bản thân tỉnh táo hơn. Mấy năm nay bọn họ đối xử với hắn thật lòng như vậy, nghĩa phụ, đại sư huynh, lục sư huynh, ngũ sư huynh... tất cả mọi người đều đối với hắn vô cùng tốt.

Một năm lại đây thì Hoàng Thiên Ngạo cũng yêu thương che chở cho hắn. Hắn phải tin tưởng bọn họ, nhất định phải cố gắng tin tưởng bọn họ. Thuốc gì đó, bất quá cũng chỉ là trước đây, có phải hay không? Làm ơn hãy nói cho hắn biết, chính là phải đi! Trái tim của hắn lúc này đau lắm, vô cùng đau.

"Nếu như ngươi muốn rời khỏi Thiên Hoa sơn thì có thể ngừng lại tại chỗ này. Còn nếu ngươi sau khi biết được chân tướng sự thật vẫn còn muốn tiếp tục, thì ta cũng sẽ có cách làm cho linh lực của ngươi mạnh hơn."

Tư Hàn giương mắt mờ mịt nhìn Nhiếp Viễn.

"Rất nhiều năm về trước, trong người ngươi vốn có một nguồn năng lượng mạnh mẽ, nhưng mà đã bị đại thống lĩnh phong ấn. Nếu như hiện tại giải đi phong ấn này thì ngươi sẽ biến thành Hỏa phụng hoàng, nguồn linh lực vô biên, nhất định sẽ hóa giải toàn bộ hàn khí trong người đại thống lĩnh."

Tư Hàn trợn mắt một cái, sớm liền ném chuyện mình bị lợi dụng ra sau đầu.

"Hóa giải toàn bộ sao?"

https://thuviensach.vn

"Phải. Nhưng mà khi đó rất có thể ngươi sẽ không còn là chính mình nữa. Bởi lẽ Hỏa phụng hoàng là linh vật hắc ám, chính tà bất phân. Khi đó ngươi có thể không kiểm soát bản thân được nữa."

Tư Hàn nhíu nhíu mày.

"Ta sẽ làm tổn thương sư phụ sao?"

"Chuyện đó ta không thể khẳng định."

Tư Hàn thở dài một hơi.

"Nếu như ta đồng ý thì sao?"

Nhiếp Viễn mím môi thành hàng, đứa trẻ này đã biết chân tướng nhưng vẫn nặng tình với đại thống lĩnh như vậy sao?

"Ngươi suy nghĩ kỹ chưa?"

"Lão nói cho ta phương cách đi. Sau đó nếu như sức lực hiện tại không làm được gì thì ta sẽ giải phóng linh lực."

Nhiếp Viễn thở dài một cái. Nhưng để cứu Hoàng Thiên Ngạo, y không thể không xuống tay trên người Tư Hàn. Dù gì thì đây cũng là lựa chọn của hắn.

"Trong lúc vận công, ngươi có thể lợi dụng hàn khí của đại thống lĩnh..."

Nhiếp Viễn gọi Tư Hàn đến rồi bắt đầu nói thầm vào trong tai hắn. Tư Hàn nghe xong thì khẽ gật đầu.

***

Sau khi trở về phòng Hoàng Thiên Ngạo, Tư Hàn nằm nhoài xuống giường ngước mắt nhìn y đang hôn mê vẫn chưa tỉnh.

https://thuviensach.vn

"Người có phải chỉ xem ta là thuốc hay không? Người có từng bao giờ thật lòng yêu ta chưa?"

Tư Hàn lẩm bẩm trong miệng. Một dòng nước mắt thô thanh vô thức rơi xuống giường 'tạch' một tiếng. Hắn cảm thấy tim mình nhói đau.

"Sư phụ sợ thân thể ta tổn thương khi cứu người nên nói ta dừng lại, đó có phải là lời thật lòng của sư phụ hay không?"

Tư Hàn ngừng lại nhìn y thật lâu, nhớ đến những lần bên nhau của hai người, nhớ đến những khoảnh khắc ngọt ngào đó. Hắn nhắm nghiền mắt lại hít một hơi. Sau đó nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hoàng Thiên Ngạo áp vào má mình.

"Ta tin sư phụ... ta chọn lựa tin người lần này... xin đừng làm tổn thương ta!"

Dứt lời, Tư Hàn ngồi xổm dậy, bắt đầu vận công điều khí. Bên ngoài, từng mảng gió tuyết gào thét giống như những thanh kiếm sắc nhọn đang chầm chậm đâm vào lồng ngực hắn.

--------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 26: Nước Mắt Của Rồng

Hai ngày sau Hoàng Thiên Ngạo vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy. Thỉnh thoảng, Tư Hàn chỉ nghe thấy tiếng rên trầm thấp bên cạnh làm hắn càng cảm thấy lòng mình náo loạn hơn.

"Lão đầu, sư phụ ta vì sao còn chưa có tỉnh chứ?"

Hắn ngồi một bên níu níu kéo kéo áo Nhiếp Viễn, Ngâm Tuyết cùng Lục Niên ngồi trên bàn vẫn yên lặng nhìn mấy người bọn họ.

Nhiếp Viễn không trả lời chỉ nhíu mày thành hàng.

"Mang đại thống lĩnh vào bồn thảo dược đi!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết và Lục Niên đến cùng nhau chuyển Hoàng Thiên Ngạo ngồi vào thùng dược lớn đang nghi ngút khói.

Nhiếp Viễn nhìn nhìn Ngâm Tuyết.

"Hai người ra ngoài đi. Ở đây có ta và tiểu Thất đã đủ rồi!"

Ngâm Tuyết liền liếc Nhiếp Viễn, hắn nghi ngờ y đang âm thầm trù tính điều gì đó. Hắn biết Tư Hàn tính tình còn ngây thơ, chỉ sợ bị người ta tính kế trên người mình lại không biết.

"Tiểu Thất nội lực ở đây yếu nhất, nó có thể giúp được gì hay sao? Huống chi mấy ngày qua nó cũng đã dùng rất nhiều sức rồi!"

"Ta là đại phu hay là ngươi?"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn quét ngang mặt Ngâm Tuyết hỏi một câu làm Ngâm Tuyết nhất thời không thể lên tiếng.

"Còn không mau ra ngoài?"

Ngâm Tuyết vẫn đứng chôn chân ở đó nhìn Tư Hàn. Tư Hàn chỉ rũ mắt nhìn Hoàng Thiên Ngạo, một cái liếc cũng không dành cho Ngâm Tuyết. Hắn liền cảm thấy có gì đó không ổn. Suốt hai ngày nay Tư Hàn đều tận lực tránh hắn, cũng không thân thiết bám lấy hắn giống như trước đây nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

"Tiểu Thất!"

Ngâm Tuyết gọi một tiếng. Tư Hàn không ngẩng đầu lên, trong miệng chỉ phát ra âm thanh khàn khàn.

"...Dạ?"

"Ngươi... không sao chứ? Nếu mệt thì hãy ra ngoài đi."

"Con không sao!"

Tư Hàn trả lời nhưng cũng không nhìn thẳng Ngâm Tuyết. Trong tròng mắt có chút đỏ. Hắn mấy ngày qua vẫn chưa thể thông suốt việc mình bị xem là thuốc của Hoàng Thiên Ngạo. Cho nên nhất thời không có cách đối mặt thẳng thắn với Ngâm Tuyết.

Hắn không biết rốt cuộc nghĩa phụ có thực sự xem mình là con hay không, hay chẳng qua chỉ là công cụ để phục vụ cho đại thống lĩnh mà thôi. Hắn chỉ mới mười sáu tuổi, tình cảm còn hết sức non nớt, ngay cả lý trí cũng không giúp hắn kiềm hãm được trái tim đang chịu tổn thương của mình.

"Con... người ra ngoài đi. Con ở trong này giúp sư phụ!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết khẽ nhíu mày, đứa trẻ này rõ ràng đã có chuyện gì đó, hắn đành kiềm xuống tiếng thở dài rồi cùng với Lục Niên đi ra ngoài. Đợi sau ngày hôm nay hắn nhất định nói chuyện với đứa trẻ đó một chút.

Khi Ngâm Tuyết vừa quay lưng đi, Tư Hàn liền ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng cao lớn của Ngâm Tuyết. Nhớ đến người đó từng cõng mình một thân đầy rẫy vết thương đi trong tuyết lạnh. Nhớ đến mình từng gọi y hai tiếng nghĩa phụ. Bất giác lòng cảm thấy đau ê ẩm, mũi xộc lên chút chua xót, thậm chí nước mắt cũng muốn tràn ra ngoài. Hắn liền vươn tay lên xoa xoa mắt.

Cánh cửa vừa mở ra hơi lạnh liền ùa về khiến cho Nhiếp Viễn không khỏi nhìn ra ngoài. Trước đây Hoàng Thiên Ngạo tâm tình không tốt thì Thiên Hoa sơn đều có tuyết rơi, y cũng ở trong phòng nhiều ngày không ra ngoài, cho nên mấy người ở đây sớm cũng đã quen.

Lần này, y chìm vào hôn mê chỉ có bốn người biết, còn lại đều giấu kín. Bởi lẽ nếu truyền tin tức ra ngoài thiên hạ lập tức đại loạn. Ma giới sẽ nhân thời cơ này đánh đến. Bởi hiện tại ai nấy đều sợ uy danh của Hoàng Thiên Ngạo, không dám manh động tránh đối đầu cùng đại thống lĩnh Long tộc. Nhưng mà hiện tại y đã chìm vào giấc ngủ say, chỉ sợ bọn người kia nghe được nhất định tận dụng thời cơ làm chuyện xấu.

"Tiểu Thất, ngươi đã sẵn sàng chưa?"

Tư Hàn nhìn Hoàng Thiên Ngạo gục trong bồn dược thì nâng tay vuốt ve mái tóc y một cái, ánh mắt có chút rũ xuống.

"Lão đầu... nếu như ta thật sự trở thành Hỏa phụng hoàng gây hại cho sư phụ và Thiên Hoa sơn... thì nhân lúc ta chưa hoàn toàn biến hóa lão hãy giết ta, sau đó mang xương cốt của ta trở về nhà phụ thân ở Vạn Trùng Sơn, có được không?"

https://thuviensach.vn

Đối với Tư Hàn mà nói sau khi biết được sự thật kia thì Thiên Hoa sơn liền trở nên xa lạ, cũng không còn là nhà của hắn nữa. Hứa thợ săn, phụ thân của hắn mới chính là người từ đầu đến cuối đều xem hắn là nhi tử ruột thịt. Dù hắn có là yêu quái, dù hắn có là Hỏa phụng hoàng hay bất kỳ bộ dạng nào thì người đó cũng chưa bao giờ chê hắn. Cho nên, nếu hắn chết thì muốn mình được lần nữa trở về nhà, bên cạnh Hứa thợ săn và nãi nãi.

Nhiếp Viễn nhìn hắn khẽ mím môi một cái. Đứa trẻ này tính tình tốt như vậy y thật sự không nỡ, nhưng mà vì đại cuộc, y không thể không đưa ra chủ ý.

Trước đây, Hoàng Thiên Ngạo từng nói rằng y không được tự ý can thiệp vào chuyện của mình, nếu không nhất định sẽ không tha. Chỉ là Nhiếp Viễn cũng không còn lựa chọn khác. Nếu như buộc phải có người đứng mũi chịu sào, vậy thì y tình nguyện. Thế gian này y cũng đã sống đủ rồi, nhân sinh đều đã từng trải qua.

"Tiểu Thất... ta sẽ không để ngươi chết..."

Tư Hàn bắt đầu cởi y phục rồi ngồi vào bồn thuốc đối diện cùng với Hoàng Thiên Ngạo. Thân thể lở loét của hắn vừa gặp chất thuốc liền đau rát đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn tình nguyện vì người mình yêu mà làm tất cả. Hắn từ lúc sinh ra chính là người dám yêu dám hận, hiện tại vì người này hắn có thể hy sinh tất cả. Chỉ cần y khỏe mạnh trở lại mở mắt ra nhìn mình là hắn đã mãn nguyện rồi.

Tư Hàn giương đôi mắt mờ mịt nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Y hôn mê nhưng gương mặt thâm trầm tựa như đang ngủ say, vảy rồng đã bao kín đến cánh tay y. Có vài nơi bong tróc để lại những vết thương sâu hoắm. Hắn chạm tay vào thân thể y nhìn thấy vết thương trên người y mà chảy nước mắt.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ, ta trên đời này chỉ yêu duy nhất một mình sư phụ, cũng chưa từng hối hận về những chuyện đã làm. Yêu sư phụ, được ở bên cạnh người chính là hạnh phúc nhất đời ta. Cho nên sư phụ cũng như vậy, chỉ mong người đối với ta là thật lòng, còn tất cả những chuyện khác ta nguyện vì người mà làm tất cả."

Tư Hàn vuốt ve gương mặt Hoàng Thiên Ngạo một cái, tiến môi đến hôn lên má y rồi rời ra.

Sau đó bắt đầu vận lực truyền khí cho Hoàng Thiên Ngạo. Nhiếp Viễn ngồi một bên không ngừng châm cứu, thả dược vào bồn.

Một hồi lâu bắt đầu cảm thấy bồn dược càng lúc càng nóng. Tư Hàn tuân theo lời chỉ dẫn của Nhiếp Viễn mấy ngày trước, lợi dụng hàn khí mãnh liệt của Hoàng Thiên Ngạo tập hợp thành một luồng khí hấp thu vào cơ thể.

Lúc này Tư Hàn cảm thấy đan điền vô cùng nóng, hắn nhắm mắt nhíu mày thành hàng, mồ hôi tuôn dọc hai bên thái dương, bên dưới bụng đã căng trướng đến khó chịu.

Ngâm Tuyết cùng Lục Niên đang ngồi bên ngoài. Hiện tại trời đã tối mịt nhưng đệ tử Thiên Hoa sơn vẫn thay nhau xúc hết tuyết trên sân đi, bởi vì nếu không dọn, chỉ sau một đêm tuyết sẽ phủ lắp toàn bộ Thiên Hoa sơn. Lúc này tuyết đã vượt ra khỏi lãnh thổ Thiên Hoa sơn sang mười sáu dặm cận kề. Hiện tại nơi nơi đều là những mảng tuyết dày đặc.

"Rầm!!!!!!'

Bất giác một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, từ trong phòng Hoàng Thiên Ngạo một luồng hỏa khí mãnh liệt phụt ra làm chấn động toàn bộ Thiên Hoa sơn. Nhà cửa đất đá đều trải qua một trận chấn động mạnh, rung lắc dữ dội.

"Có chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Dư chấn qua đi mọi người chưa kịp trấn tỉnh thì nhiệt hỏa có sức nóng khủng khiếp bùng ra, như muốn thiêu đốt tất cả.

"Không xong rồi!"

Ngâm Tuyết lập tức lấy ra lưới tằm bao bọc lấy cơ thể rồi chạy vào trong phòng Hoàng Thiên Ngạo. Bên ngoài Lục Niên cùng những người khác vận công tạo ra một phong ấn bảo vệ mình. Nhưng phong ấn như muốn vỡ tan. Trước mắt họ tuyết dưới đất tan ra thành nước rồi bốc hơi đâu mất. Cây cối bắt đầu phát cháy.

Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh đang ở trong phòng cấm túc cảm thấy hỏa khí hừng hực khắp nơi, liền một trận kinh hoảng phóng ra ngoài.

"Có chuyện gì vậy?"

Cỏ cây nhà cửa Thiên Hoa sơn bắt đầu bốc cháy.

"Dập lửa đi!"

Bọn họ hét lên lập tức hóa rồng bay lượn khắp nơi phun nước dập lửa. Các đệ tử có xuất thân từ Long tộc đều hiện thân rồng cùng Bạch Nghiên và Kỳ Thịnh dập lửa.

Những đệ tử khác thì tập hợp thành trận lớn vận công mở ra phong ấn bảo vệ những nơi chưa bị lửa tấn công tới.

"Là thiên hỏa, nước thường không thể dập được đâu!"

Một đệ tử kinh hãi hét lên. Bất giác từ phòng Hoàng Thiên Ngạo phát ra âm thanh thảm thiết, giống như tiếng kêu đau đớn của một sinh vật đang bị xé da rút thịt nào đó.

"Roak. Roak..."

https://thuviensach.vn

Nóc phòng Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng bị lật tung, phụng hoàng lửa hướng thẳng bầu trời bay lên. Vừa bay vừa gào thét.

"Roak... Roak... Roak."

Lửa đỏ hừng hực bao quanh nó, cả một góc trời trong đêm bừng sáng.

"Con gì vậy?"

"Phụng hoàng, là phụng hoàng..."

"Không phải, đó là... đó là Hỏa phụng hoàng!"

Bên dưới bắt đầu nghe tiếng gào thét vang dội.

"Quỷ dữ đã tái sinh. Quỷ dữ đã tái sinh rồi!!!!!!!!"

Hỏa phụng hoàng đảo cánh, từ trên cao bay sà xuống đất. Những cánh rừng nó bay ngang lập tức như bị kích nổ. Từng trận nổ lớn vang trời, kèm theo là lửa đỏ bùng lên cháy hừng hực, sức nóng càng lúc càng lan xa.

"Nhị sư huynh, đệ đi tìm đại sư huynh đi. Không xong rồi, Hỏa phụng hoàng đã tái sinh, nó đang thiêu cháy tất cả!"

Kỳ Thịnh biến thành người phóng xuống phi thân về hướng phòng Hoàng Thiên Ngạo.

Bạch Nghiên bất giác nhìn về hướng những cánh rừng đang cháy rụi dưới kia, đảo mắt nhìn Thiên Hoa sơn đang chìm trong biển lửa. Tiếng hét thất thanh của dân thường đâu đấy dưới chân Thiên Hoa sơn vọng lên.

Bạch Nghiên nghiến răng một cái liền cuộn mình đuổi theo Hỏa phụng hoàng. Hắn biết đối đầu với Hỏa phụng hoàng thì chín phần là chết. Nhưng vừa rồi Bạch Nghiên biết nó chỉ vừa mới tái sinh, nên có thể chưa biết điều khiển chân hỏa. Hiện tại là lúc thích hợp để đánh đó nhất. Hắn dù gì cũng

https://thuviensach.vn

là nhị thống lĩnh của Long tộc, có những chuyện dù biết lành ít dữ nhiều nhưng không thể không đối đầu.

"Sư phụ!"

Bên dưới nhao nhao, họ nhìn thấy Bạch Nghiên bay đi thì một số cũng phóng theo. Bình thường bọn chúng có thể là kẻ hèn nhát, nhưng mà đối diện với tồn vong của chúng sinh, bọn họ là người tu tiên không thể không hy sinh.

"Roak. Roak. Roak."

Hỏa phụng hoàng bay rất nhanh, liên tục đảo cánh lượn vòng. Đôi mắt đỏ rực lửa, sải cánh dài hơn bốn trượng liên tục phóng lửa thiêu đốt khắp nơi. Nó vươn cổ gào thét, thân thể đỏ rực một màu máu, móng vuốt vàng kim rực rỡ lấp lánh trong đêm. Lông toàn thân giống như những chiếc khiên hộ giáp sắc bén đang xé thịt chui ra. Đau đớn làm cho nó kêu thảm thiết, bay lượn phóng lửa khắp nơi.

Bất giác, Bạch Nghiên xé gió từ trên trời lao xuống phun ra một trận nước xoáy mạnh về hướng Hỏa phụng hoàng. Nó nghiêng đầu thoát được. Bạch Nghiên quất đuôi một cái cuồng phong đánh về hướng nó.

Tứ phía, đệ tử của Bạch Nghiên cũng đuổi theo, liên tục phát ra từng tầng kiếm khí sắc bén chém về hướng Hỏa phụng hoàng. Kiếm khí va vào lớp lông hộ giáp liền bị phản ngược, đám đệ tử lập tức tản mát ra xa tránh kiếm khí.

"ROAK... ROAK..."

Hỏa phụng hoàng bay lượn vòng vòng. Lớp lông hộ giáp vẫn chưa mọc ra đầy đủ, những nơi khiếm khuyết liền bị trúng kiếm khí chảy ra máu tươi. Mùi máu xộc lên trong không khí.

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng, Hỏa phụng hoàng bị vây đánh dường như đã nổi điên, nó trụ lại trong không gian, xoay người đối diện cùng đệ tử Thiên Hoa sơn, đôi mắt rực lửa.

"...Roak..."

Thân thể Hỏa phụng hoàng chấn động, từ nơi vết thương, lớp lông hộ giáp bỗng thu lại, cơ thể Hỏa phụng hoàng liền thu nhỏ.

"Hứa Tư Hàn, nó là Hứa Tư Hàn. Trời ơi!!!!!!"

Người gào lên là Lý Khởi Phong. Từ nãy đến giờ hắn cũng cùng với chúng đệ tử truy đuổi Hỏa phụng hoàng. Cả đám lùi lại kinh hãi.

Hứa Tư Hàn toàn bộ đã biến lại thành người, chỉ có đôi cánh dài to lớn vẫn không có cách thu lại. Xung quanh hỏa khí mù mịt, mái tóc đen dài phiêu phiêu trong gió. Đôi mắt đỏ rực không tiêu cự, dường như lý trí toàn bộ đã bị thâu tóm. Bất giác hắn nghiến răng một cái, chân mày nhíu nhíu, thái dương từng trận đau đớn.

Bỗng dưng hắn vung cánh, thiên hỏa như sấm sét phụt đến. Đệ tử Thiên Hoa sơn liền mở ra phong ấn bảo vệ mình nhưng dường như không hiệu quả. Phong ấn bị lửa táp đến nóng hừng hực.

"A!!!!!!"

Hứa Tư Hàn gầm lên một tiếng, liệt hỏa bung ra, sức nóng như muốn thiêu rụi toàn bộ Thiên Hoa sơn. Khoảnh khắc bùng đến bỗng nhiên nghe một tiếng gầm lớn.

"Grào."

Bạch Nghiên dùng thân thể mình chặn trước các đệ tử liền trúng hỏa lực của Hứa Tư Hàn, hắn oằn mình gầm lên một tiếng rồi rơi xuống cánh rừng

https://thuviensach.vn

đang bốc cháy hừng hực bên dưới.

"SƯ PHỤ!!!!!!!"

Bọn đệ tử của Bạch Nghiên gào lên. Bất giác, không khí dường như đóng băng, từ xa một trận mưa tuyết rơi xuống, hỏa khí đang dần bị bao bọc.

"Đại sư bá đến rồi, đại sư bá đến rồi!"

Kèm theo tiếng hô thất thanh là Thanh long từ xa như xé toạc bầu trời phóng đến. Hơi lạnh bao trùm không khí, thậm chí cánh rừng lửa đỏ bên dưới lập tức đóng băng. Thiên hỏa dần dần bị dập tắt. Dường như cảm thấy áp bức rất lớn, Hứa Tư Hàn lập tức vỗ cánh bay đi.

"Tìm nhị thống lĩnh đi!"

Ngâm Tuyết đi cùng Hoàng Thiên Ngạo, lúc bay qua các đệ tử thì hắn hét lớn một tiếng.

"Lục Niên, ngươi đi đâu vậy?"

Lý Khởi Phong nhìn thấy Lục Niên bay ngang thì lớn tiếng hỏi.

"Ta đi cùng sư phụ!"

"Mẹ nó, ngươi đi tìm chết hay sao? Hỏa phụng hoàng, là Hỏa phụng hoàng đó!"

Lý Khởi Phong giật tay hắn. Bình thường bọn họ không thích lẫn nhau, nhưng mà đối diện họa diệt môn này dường như ai nấy đều gạt xuống thù xưa.

"Kệ ta, đi tìm nhị sư thúc đi! Còn nữa... sau này... bảo trọng!"

https://thuviensach.vn

Lục Niên nói vậy vì y biết đây có thể cũng là lần cuối cùng gặp mặt của bọn họ. Tư Hàn đã hóa thành Hỏa phụng hoàng, chỉ e là cả đời cũng không thể quay về Thiên Hoa sơn được nữa. Ở Thiên Hoa sơn Lục Niên cũng không còn gì quyến luyến, nếu như tiểu Thất có thể tỉnh lại thì hắn sẽ ở bên cạnh chăm sóc nó, sau đó bọn họ còn tìm Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình nữa.

Dứt lời Lục Niên cũng phóng đi.

Lúc này Hoàng Thiên Ngạo xé gió đuổi theo Tư Hàn. Hắn bay nửa vòng bỗng nhiên cảm thấy tiên lực trống rỗng, hắn hướng mặt lên trời nấc nấc mấy cái rồi ngã nhào xuống đất. Khi chạm đất thì đôi cánh cũng thu lại. Toàn thân co quắp, ấn ký cánh phụng hoàng cũng đã hiện rõ nằm im lìm dưới đuôi mắt.

Hoàng Thiên Ngạo vừa đến liền khụy gối xuống ôm lấy Tư Hàn vào lồng ngực. Ánh mắt trầm tĩnh khác thường.

"Đại thống lĩnh!"

Nhiếp Viễn cùng Ngâm Tuyết cũng vừa đến. Sau đó chính là Lục Niên.

"Tìm một nơi nghỉ chân đi."

"Dạ, đại thống lĩnh!"

Lát sau bọn họ đã vào trong một hang động. Tư Hàn vẫn nằm trong ngực Hoàng Thiên Ngạo, hơi thở lúc có lúc không. Y ôm hắn, khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn đang phủ phục trên mặt đất.

"Lão đầu, tình hình tiểu Thất sao rồi?"

Ngâm Tuyết ở một bên không ngừng lo lắng, mồ hôi cũng tuôn đầy trán.

Nhiếp Viễn nhíu mày lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

"Hỏa công vượt quá sức chịu đựng của cơ thể nên tạm thời kinh mạch vài chỗ đứt đoạn. Nhưng ta sẽ tận lực cứu chữa."

Lúc nãy Tư Hàn làm theo lời Nhiếp Viễn, lợi dụng hàn khí của Hoàng Thiên Ngạo để giải phong ấn linh lực trong cơ thể. Nhưng mà linh lực này quá mạnh mẽ, lần đầu Tư Hàn biến hình thành Hỏa phụng hoàng nên toàn thân đau đớn đến da thịt nứt ra. Cho nên mới xảy ra màn kinh thiên động địa như vừa rồi.

Nhiếp Viễn dù y thuật cái thế, nhưng Hỏa phụng hoàng cũng là lần đầu tiên y nhìn thấy, cho nên có những thứ y không thể lường trước được. Nhưng mà trước khi Tư Hàn hoàn toàn mất đi lý trí cũng đã giúp Hoàng Thiên Ngạo hóa giải được một phần hàn khí trong người, cho nên y mới tỉnh lại.

Hoàng Thiên Ngạo từ đầu đến cuối đều không nói bất kỳ lời nào, chỉ vuốt ve ấn ký ở đuôi mắt Tư Hàn. Y biết Tư Hàn vì cứu mình mà trở nên cố chấp, y biết Nhiếp Viễn cũng đã tự ra chủ ý. Nhưng mà giờ phút này y không muốn nói gì cả, chỉ muốn ôm Tư Hàn mà thôi.

Sự việc lần này quá lớn, Hứa Tư Hàn thân phận bại lộ, chỉ e không thể trở về Thiên Hoa sơn được nữa. Nhưng mà nếu hắn tỉnh lại vẫn sẽ cố chấp dùng mạng mình để cứu y. Hoàng Thiên Ngạo âm trầm nhìn Tư Hàn, toàn thân hắn vì y mà lở loét, có nhiều nơi còn mưng mủ, hắn là đã vô cùng đau đớn. Đáy mắt y nhất thời tràn ngập chua xót.

Sau khi Nhiếp Viễn bôi thuốc cho Tư Hàn xong, Hoàng Thiên Ngạo đỡ hắn nằm xuống rồi đứng dậy rời khỏi hang động.

"Ngâm Tuyết."

Y gọi một tiếng, sau đó Ngâm Tuyết cũng nhanh chóng theo ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ngoài trời lúc này gió thổi lớn, lá cây kêu xào xạc. Trăng soi sáng một mảnh cô độc trên gương mặt Hoàng Thiên Ngạo.

"Ngươi theo ta đã bao lâu rồi?"

"Dạ, đã chín trăm năm."

"Chín trăm năm..."

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại lẩm bẩm một chút. Đối với y chín trăm năm đó tựa như một giấc mộng dài. Trong mộng mị y không hề cảm thấy vui sướng, nhân sinh mỗi ngày bình đạm trôi qua, không hờn không giận, không vui không buồn.

"Đại thống lĩnh, có thể đáp ứng cho thuộc hạ một nguyện vọng hay không?"

Ngâm Tuyết vừa nói vừa quỳ xuống sau lưng Hoàng Thiên Ngạo. Y không quay lại nhưng biết hắn đang cúi đầu trên mặt đất.

"Nói đi!"

"Hiện tại thân phận của tiểu Thất đã bị bại lộ, nó đã không còn có thể trở về Thiên Hoa sơn được nữa. Chỉ sợ giờ đi thêm vài bước nơi nào cũng là kẻ thù. Tam giới nhất định không buông tha cho nó..."

Ngâm Tuyết ngẩng đầu nhìn Hoàng Thiên Ngạo, đầu gối quỳ trên mặt đất, lưng thẳng như trúc, hai tay chấp thành quyền, tròng mắt đỏ ửng chằng chịt tơ máu.

"Thuộc hạ muốn mang tiểu Thất rời đi, cả đời ẩn cư nơi rừng núi, vĩnh viễn cũng sẽ không bước chân ra ngoài..."

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, bóng lưng cao lớn giữa rừng thiêng nước độc càng làm lộ rõ sự cô đơn của y. Áo choàng trong gió bay phất

https://thuviensach.vn

phới. Y ngẩng đầu nhìn ra mặt hồ xa xa không một gợn sóng. Ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

"Tiểu Thất đối với đại thống lĩnh... có chút cố chấp. Xin đại thống lĩnh giúp nó xóa đi toàn bộ ký ức thuộc về ngài. Nó... nó chỉ là một đứa trẻ!"

Nói đến đây bất giác Ngâm Tuyết nhíu nhíu mày, hốc mắt chảy xuống hai hàng lệ.

"Ngươi không sợ ta sẽ giết nó sao? Nó còn là thuốc của ta?"

"Thuộc hạ biết đại thống lĩnh không nỡ!"

Thời gian trước lúc Tư Hàn hôn mê, Ngâm Tuyết chính mắt nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo hôn hắn. Cho nên hiện tại Ngâm Tuyết đã hiểu giữa bọn họ cơ bản chưa từng tồn tại quan hệ sư đồ, mà có lẽ chính là thứ tình yêu mà Ngâm Tuyết cũng không hiểu nổi.

Vì yêu nên Tư Hàn mới cố chấp với thương thế của Hoàng Thiên Ngạo như vậy. Chính vì tình yêu nên Hoàng Thiên Ngạo mới từ chối hôn sự với công chúa Vũ Yên Chi mà chấp nhận đối mặt cùng hàn khí không thể hóa giải. Chỉ có tình yêu mới làm y biến đổi nhiều đến như thế. Đáng tiếc, trước đây Ngâm Tuyết đã không hiểu rõ.

"Ngươi... vì sao đối với tiểu Thất tốt như vậy? Rời khỏi Thiên Hoa sơn nơi ngươi cả đời gắn bó, từ bỏ mọi vinh quang thuộc về mình, ngoài kia lại là bao nhiêu kẻ thù chờ đợi."

"Bởi vì tiểu Thất gọi thuộc hạ hai tiếng nghĩa phụ."

Ngâm Tuyết nói một chút rồi ngừng lại.

"Trên đời này thuộc hạ chỉ có duy nhất hai đứa con, một là Phong Chi, hai là tiểu Thất. Phong Chi đã có Ngụy Trình chăm sóc, nó vẫn là người

https://thuviensach.vn

của Thiên Hoa sơn. Nhưng còn tiểu Thất... thì không có bất kỳ ai cả. Hiện tại thuộc hạ đi rồi xin đại thống lĩnh để ý Phong Chi... khi nó tỉnh lại nhờ ngài nói với nó... thuộc hạ rất thương nó... xin đại thống lĩnh chấp nhận lời cầu xin của thuộc hạ!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết dập đầu xuống đất. Hoàng Thiên Ngạo nhắm nghiền mắt hít một hơi dài.

"Ngâm Tuyết. Ta chưa từng xem ngươi là thuộc hạ, mà là người bằng hữu mình tin tưởng nhất. Hôm nay, ta giao người mình yêu nhất cho ngươi. Hắn cũng chính là sinh mạng của ta. Hãy bảo vệ hắn thật tốt! Nếu như ta bình an vượt qua thiên kiếp, ta nhất định trở lại tìm hắn. Các người hãy sống sót đến ngày đó."

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một lúc.

"Còn nếu ta không may mắn sống đến ngàn tuổi, vậy cũng đừng để hắn biết trên đời này từng tồn tại một người như ta..."

"Đại thống lĩnh!"

Ngâm Tuyết kêu lên một tiếng rồi cúi đầu, nhíu mày đánh rơi giọt nước mắt xuống nền đất lạnh.

"Trở vào đi!"

Hoàng Thiên Ngạo tiến đến vỗ vỗ vào vai Ngâm Tuyết mấy cái rồi từ từ vào trong hang động.

Ngâm Tuyết vẫn quỳ ở đó, kiềm xuống đau lòng. Hắn theo Hoàng Thiên Ngạo đã rất nhiều năm, hiện tại rời khỏi nơi mình xem là nhà quả nhiên vô cùng khắc nghiệt. Nhưng mà hắn không có lựa chọn khác.

https://thuviensach.vn

Bất giác trên vai từ lúc nào xuất hiện thêm một bàn tay. Ngâm Tuyết không ngẩng đầu lên cũng biết đó là Nhiếp Viễn.

"Ngươi trách ta không, Ngâm Tuyết?"

Nhiếp Viễn vừa nói vừa ngồi xổm xuống bên cạnh Ngâm Tuyết nhìn ra bờ hồ xa xa. Ngâm Tuyết cũng không quỳ nữa, mà ngồi bên cạnh Nhiếp Viễn, bạn rượu của hắn nhiều năm nay.

"Ta không trách lão... mọi thứ chính là ý trời!"

"Ngươi phải đi sao?"

Ngâm Tuyết không nhìn Nhiếp Viễn, phóng mắt ra xa mặt hồ rồi khẽ gật đầu một cái. Thật lâu sau, hắn mới khàn khàn giọng.

"Ta hối hận rồi!"

Nhiếp Viễn khẽ nhướng mày.

"Hối hận cái gì?"

"Rượu của lão ta uống vẫn còn chưa đủ!"

Nhiếp Viễn liền bật cười.

"Khi trở về ta sẽ ngâm mười bình rượu mới, chờ hai năm sau ngươi và tiểu Thất trở lại, còn bọn Phong Chi và Ngụy Trình nữa, chúng ta sẽ cùng uống rượu ăn thịt!"

Ngâm Tuyết liền cong môi lên cười, chua xót lần nữa tràn lên ngực đến ê ẩm.

"Được. Nhất ngôn cửu đỉnh!"

https://thuviensach.vn

Bên ngoài một cơn gió thổi tung những chiếc lá khô cuộn mình trong không khí kêu xào xạc.

***

Lúc này bên trong hang động chỉ còn Hoàng Thiên Ngạo và Tư Hàn. Y ôm hắn trong lồng ngực, bàn tay vuốt ve gò má mềm mềm của hắn ôn nhu vô hạn.

"Tiểu Thất của ta..."

Trong đêm nghe rõ giọng nói y có chút trầm thấp.

"Ta sống gần ngàn năm, sớm đã nhìn rõ nhân sinh và chính bản thân mình. Từng xem cái chết là chuyện bình thường, cũng chưa biết cái gì là mất mát đau thương..."

Y dừng lại một lúc nhìn sâu vào người đang nằm trong ngực mình.

"Sống trên đời là một người hùng mạnh, trong mắt thiên hạ cũng chưa từng có bất kỳ việc gì không làm được. Nhưng mà đến hôm nay, ta chỉ có thể bất lực trước sinh mạng của người mình yêu, để ngươi từng bước rời xa mình..."

Hoàng Thiên Ngạo thở dài một hơi.

"Tiểu Thất, ngươi nhất định phải bình an, chờ ngày ta trở lại... còn nếu như sau này ta không thể trở lại, vậy ngươi cũng đừng bao giờ nhớ đến ta nữa, hãy bắt đầu một cuộc đời mới, cuộc đời chưa từng có một kẻ như ta bước chân vào. Tiểu Thất, tiểu Thất của ta. Ta yêu ngươi, bảo bối!"

Hoàng Thiên Ngạo dứt lời liền cúi đầu hôn xuống môi hắn. Một dòng nước mắt rơi xuống mặt Tư Hàn chảy dài xuống cổ hắn rồi rơi xuống

https://thuviensach.vn

giường rơm, bất giác hóa thành một hạt châu hình giọt nước trong sáng lấp lánh.

Là nước mắt của rồng, lần đầu tiên gần ngàn năm Hoàng Thiên Ngạo rơi lệ, lại là rơi vì người này. Y mãnh liệt ôm hắn vào lòng, cảm nhận sâu sắc từng hơi thở mùi hương thuộc về của riêng hắn.

Một lúc sau, Hoàng Thiên Ngạo nhặt lấy hạt châu lên, hóa ra một sợi dây rồi đeo vào cổ cho hắn.

"Tiểu Thất, đây chính là tình yêu của ta, là phần hồi ức tốt đẹp chỉ riêng của ta và ngươi. Sau này không còn ta bên cạnh, nó sẽ thay ta ở bên ngươi... tiểu Thất của ta!"

Tư Hàn trong cơn mê bất giác chảy xuống một giọt nước mắt. Dường như hắn đã nghe thấy những lời y nói nhưng không có cách mở mắt.

Là sư phụ hắn sao? Là Hoàng Thiên Ngạo sao? Là y đang nói lời ly biệt với mình hay sao?

"Sư phụ đừng bỏ ta, xin đừng bỏ ta mà... ta muốn nhìn thấy người, muốn chính tai nghe người nói tiếng yêu mình... xin đừng bỏ ta, sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo sau khi ôm hắn đủ thì ngồi dậy. Vuốt ve gò má hắn mấy cái liền chạm thấy một mảnh ướt đẫm. Y biết hắn khóc.

"Tiểu Thất, qua hôm nay, ngươi sẽ là người tự do, cũng không còn nhớ ta là ai nữa. Hãy sống thật tốt cuộc đời của chính mình, đừng như mấy năm qua chật vật trong đau khổ!"

Dứt lời, y nâng cánh tay lên chạm vào thái dương của hắn, đây chính là thời khắc y xóa đi toàn bộ ký ức của hắn về mình. Tất cả những gì yêu thương, đường mật, đều sẽ như hạt bụi nhỏ bị gió lớn thổi bay đi.

https://thuviensach.vn

Từ nay, y sẽ không còn là người quan trọng trong lòng hắn nữa. Từ nay, hắn nhìn thấy y cũng chỉ như kẻ qua đường hờ hững mà thôi.

Đầu ngón tay Hoàng Thiên Ngạo hiện ra một luồng khí mỏng, cả cơ thể Tư Hàn bất đầu run rẩy, dường như muốn tránh né y.

"...Sư... phụ..."

Bất giác khóe môi Tư Hàn chảy ra máu tươi, là hắn trong hôn mê đã dùng chút sức lực còn lại để bức mình có thể mở mắt ra.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy Tư Hàn mở mắt nhìn mình. Trong đó tràn ngập thống hận và đau thương.

"Sư phụ... cầu xin người đừng xóa đi ký ức của ta... cầu xin người đừng bắt ta phải quên người."

Hắn vừa nói vừa khóc nấc lên, cả thân thể như muốn né tránh y. Hoàng Thiên Ngạo tay ôm chặt thương tâm nhìn hắn.

"Tiểu Thất... ta không thể để ngươi hy sinh tính mạng vì mình."

"Ta tình nguyện. Ta tình nguyện mà!"

"Nhưng ta không muốn!"

"Sư phụ, xin người mà... ta xin người. Người đang bị thương, ta không thể đi đâu được. Đừng đuổi ta đi có được không? Đừng xóa ký ức của ta. Đừng để ta phải hận người. Sư phụ!"

Hắn dùng chút nội lực cuối cùng bật dậy khỏi người Hoàng Thiên Ngạo rồi bò lê trên mặt đất, nhìn thấy Ngâm Tuyết ở ngoài cửa động hắn gào lên, môi mếu lại khóc nức nở.

"Nghĩa phụ, nghĩa phụ, cứu con với, nghĩa phụ!"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết nhíu nhíu mày nhắm nghiền mắt xoay mặt đi.

"Nghĩa phụ!"

Hắn gào lên lần nữa rồi cố sức bò ra ngoài hang. Máu từ miệng cũng chảy ra một dòng.

Bỗng dưng bờ vai bị níu lại. Hoàng Thiên Ngạo khụy gối xuống trước mặt ôm hắn lên.

"Đừng mà, sư phụ, đừng mà!"

Hắn níu kéo áo Hoàng Thiên Ngạo, khóc nấc trong lòng y.

"Sư phụ... ta sẽ hận người... ta sẽ mãi mãi hận người!"

"Bảo bối, ta yêu ngươi!"

Hoàng Thiên Ngạo dứt lời, liền giơ ngón tay lên chạm vào thái dương của hắn.

"Sư phụ... ta sẽ hận... người. A!!!!!!!!!"

Hắn hét thảm một tiếng, đầu liền vô cùng đau đớn, từng mảng ký ức lúc hai người bên cạnh nhau của đêm nay, của những ngày trước lần lượt tan ra thành những hạt cát rồi bay đi mất. Tư Hàn trợn đôi mắt đau thương đầy tơ máu nhìn Hoàng Thiên Ngạo, như muốn khảm vào lòng mình gương mặt của y, rồi ngất xỉu.

Hoàng Thiên Ngạo nhíu nhíu mày, một dòng máu tươi tràn ra khóe miệng rơi xuống vạt áo trắng một mảng đỏ sẫm.

"Tiểu Thất... ta yêu ngươi!"

Dứt lời, y cũng ngã ngang rồi chìm vào hôn mê.

https://thuviensach.vn

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 27: Tỉnh Lại

Đó là một ngày trời mưa không dứt, khắp nơi đều bị bao phủ bởi vẻ ảm đạm cùng hơi nước lạnh lẽo và tiếng mưa rơi rền rả.

Một căn nhà tranh nhỏ lẫn khuất trong rừng trúc xanh rì càng đặc biệt thê lương trơ trội. Xung quanh nhà có hàng rào trúc bao bọc, trong sân mọc lên vài khóm hoa hồng hồng trắng trắng vì mưa làm cho ngã nghiêng, cánh hoa rơi rụng tả tơi ủ ê trôi theo nước mưa chảy thành dòng xuống con suối nhỏ gần đó.

Bên trong căn nhà, Ngâm Tuyết đang nhìn người vẫn còn hôn mê trên giường.

Vậy là đã hơn ba tháng kể từ ngày y cùng Lục Niên mang Tư Hàn rời khỏi Thiên Hoa sơn đến đây, thì hắn vẫn chưa từng một lần tỉnh lại. Ngoài kia có lẽ bọn người tam giới đang tìm hắn đến gà bay chó sủa, sợ chỉ cần rời khỏi nơi này, thì lập tức hỏa khí của Hỏa phụng hoàng sẽ lôi kéo bọn họ tìm đến.

Ngày đầu đến đây, Ngâm Tuyết đã tạo ra một phong ấn bao quanh lấy ngôi nhà này. Cho nên hiện tại trừ khi Tư Hàn chính mình chạy ra ngoài, nếu không cũng không ai biết hắn ở đây, càng không thể bước vào.

"Ngâm Tuyết, nếu như sau khi tiểu Thất tỉnh lại phát điên biến thành Hỏa phụng hoàng nữa thì sao chứ?"

Ngâm Tuyết nhớ lại cảnh tượng trước khi y mang Tư Hàn rời đi. Nhiếp Viễn đã hỏi mình một câu như vậy.

https://thuviensach.vn

"Nếu vậy thì chỉ còn chờ mong vào nhân duyên của nó. Ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng sống hay chết thì còn tùy vào mệnh trời. Đã che giấu nhiều năm như vậy cũng đến lúc phải đối mặt rồi. Trên đời này ngoài đại thống lĩnh thì còn Bạch Hổ và Huyền Vũ, còn có cả Chu Tước đã tái sinh. Nếu Thanh long không đến thì ba người kia cũng sẽ đến. Nếu tiểu Thất biến thân gây họa thì ba vị kia nhất định tìm nó."

"Chu Tước hiện tại còn chưa phân biệt là thù hay bạn..."

"Là thù hay bạn thì cũng sẽ không đứng về phía Hỏa phụng hoàng. Bởi vì trên đời này nếu đã có một Chu Tước thì không thể có thêm một Hỏa phụng hoàng. Một nước không thể có hai vua, lão hiểu chứ?"

Ngâm Tuyết ngừng lại một chút rồi lên tiếng.

"Lão đầu, ta chưa nói với lão chuyện này phải không?"

"Chuyện gì?"

"Chu Tước đã tái sinh thành... Vũ Triệt, thái tử thiên giới!"

Khi đó Nhiếp Viễn không nói gì, chỉ thất thần nhìn ra ngoài trời. Nhưng Ngâm Tuyết biết rõ, Chu Tước chính là cái gai đâm trong tim Nhiếp Viễn rất nhiều năm, chỉ sợ muốn nhổ cũng không được. Chờ một ngày bọn họ tái ngộ, có lẽ sẽ giúp Nhiếp Viễn giải quyết được phần nào khúc mắc trong lòng mình. Chỉ sợ Chu Tước đã không còn như xưa.

"Ngâm thúc, ta ra ngoài đi săn một lúc."

Ngâm Tuyết đang suy nghĩ thì Lục Niên từ nhà sau vén màn mang kiếm rời khỏi nhà.

Từ ngày đến đây, Ngâm Tuyết bảo hắn đừng gọi mình là Ngâm sứ giả nữa, y hiện tại đã không còn làm sứ giả của Thiên Hoa sơn, càng không

https://thuviensach.vn

muốn gây sự chú ý ra bên ngoài.

"Tiểu Thất... ngươi đã ngủ hơn ba tháng rồi, đến khi nào mới chịu tỉnh lại đây?"

Ngâm Tuyết vuốt tóc Tư Hàn một cái khẽ thở dài rồi cũng đứng dậy rời khỏi phòng.

***

Lúc này ở thiên giới, Minh Kính Hà ngồi trên ghế nhìn mình trong gương, ánh mắt chỉ còn một mảnh hàn ý.

"Đã tìm thấy nó chưa?"

"Vẫn chưa thưa nương nương."

"Y tiên..."

Minh Kính Hà nói một câu rồi ngừng lại.

"Năm đó chính ngươi xác nhận nó đã chết, vì sao hiện tại vẫn còn sống chứ?"

Đây là câu hỏi mà suốt ba tháng nay nàng đều hỏi y. Mười bảy năm trước, chính tay nàng giết nó, y tiên cũng xác nhận nó đã chết rồi. Nhưng mà cuối cùng thì cái gì cũng không có. Hỏa phụng hoàng hiện tại vẫn còn sống, chẳng những vậy nó thậm chí còn ở Thiên Hoa sơn, lại là đứa trẻ đó...

Chẳng trách, khi đó lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt nó liền cảm thấy có chút sợ hãi. Quả nhiên lại là Hỏa phụng hoàng, còn là nhi tử mà nàng từng từ bỏ.

Minh Kính Hà nhớ rõ lần cuối cùng trước khi Hứa Tư Hàn bị giải đến hình đường, nó nhìn nàng giống như muốn đòi mạng, rõ ràng chính là

https://thuviensach.vn

nghiệt duyên. Nếu như để nó còn sống trở về, tam giới biết Hỏa phụng hoàng chính là nhi tử do nàng sinh ra, như vậy địa vị của nàng hẳn sẽ lung lay.

Còn nữa, phụng tộc cuối cùng cũng sinh ra thứ nguy hiểm đó, thứ bậc trong chúng tiên chỉ e ít nhiều bị ảnh hưởng.

Tình mẫu tử gì đó sớm nàng đã đoạn tuyệt cách đây mười bảy năm rồi, khi quyết định không thể để nó tiếp tục sống. Hiện tại không phải nghe nói đứa trẻ đó còn sống thì liền thay đổi.

Mười bảy năm trước, chính tay mình phải giết chết đứa con mang nặng đẻ đau thì cũng vô cùng đau lòng. Nhưng mà điều đã quyết định thì nàng tuyệt nhiên không hối hận. Có những thứ vì đại cuộc nàng không thể không hy sinh.

Huống hồ, đáng lẽ năm đó nó đã chết, nàng cũng chưa từng nghĩ Hỏa phụng hoàng vẫn còn sống trên đời. Hiện tại nàng cũng đã có Vũ Triệt là thái tử điện hạ làm rạng danh mình cùng dòng tộc. Có công chúa Vũ Yên Chi xinh đẹp khiến nàng kiêu hãnh. Như vậy đã đủ, không cần có thêm một Hỏa phụng hoàng, người có thể lấy đi mất tất cả những gì nàng đã cố gắng chiếm được nhiều năm nay.

"Nương nương, chúng ta hiện tại... hiện tại phải làm sao đây?"

Minh Kính Hà suy nghĩ một lúc thật lâu. Không thấy nàng nói gì y tiên lại tiếp tục.

"Hay là mời Minh Kính Bắc lão nhân gia đến? Hôm nay có hội bàn đào, hẳn ngài vẫn còn chưa đi."

"Phụ thân?"

Minh Kính Hà âm trầm một lúc.

https://thuviensach.vn

"Được."

Khoảng một canh giờ sau Minh Kính Bắc cũng đến.

"Nương nương, lão nhân gia đã đến!"

"Mời người vào!"

Khi Minh Kính Bắc tiến vào, Minh Kính Hà phất tay cho người hầu ra ngoài, hiện tại trong phòng chỉ còn hai cha con bọn họ.

"Cái gì? Năm đó... nương nương thật sự hạ sinh..."

Ba từ 'Hỏa phụng hoàng' y đã không nói ra. Năm đó Minh Kính Hà giấu kín chuyện của Hứa Tư Hàn, kể cả với phụ thân mình. Nhưng mà hiện tại nàng không thể tiếp tục giấu diếm được nữa.

Ba tháng nay, Minh Kính Bắc nghe tin về Hỏa phụng hoàng xuất thế làm náo loạn Thiên Hoa sơn, thiêu rụi nhiều cánh rừng xung quanh. Nhưng sau đó đã bị người của Thiên Hoa sơn làm cho trọng thương rồi mất tích. Y biết rằng có một người của phụng tộc âm thầm hạ sinh nó, chỉ không biết kẻ đó là ai mà thôi.

Lần này đến thiên giới, y cũng định tìm gặp Minh Kính Hà để thỉnh ý của nàng, nhưng hiện tại lại nghe hung tin chính nàng là mẫu thân của nó.

"Phụ thân, hiện tại phải tính làm sao đây? Nếu như để thiên hạ biết nó năm nay mười bảy tuổi... chỉ sợ sẽ đoán ra được ta chính là người đã hạ sinh nó. Năm đó trong phụng tộc cũng chỉ có một mình ta hạ sinh hài tử vào mùa đông."

Minh Kính Bắc vuốt râu vài cái.

"Vậy thì chúng ta cần phải đi trước một bước!"

https://thuviensach.vn

"Nói vậy... nghĩa là sao?"

"Chỉ cần đích thân chúng ta tìm ra tung tích của Hỏa phụng hoàng trước, sau đó thông tri với thiên hạ đến tiêu diệt nó, bọn họ sẽ không còn nghi ngờ trên người chúng ta nữa."

"Nhưng mà... như vậy không phải là quá mạo hiểm hay sao?"

Minh Kính Bắc nhướng mày một cái.

"Phụng tộc tộc nhân vô cùng đông đúc, cũng có nhiều nữ nhân gả đi xa. Năm đó nếu có ai che giấu chuyện mình hoài thai thì cũng không biết được. Cho nên không hẳn bọn họ sẽ nghi ngờ chúng ta. Nương nương địa vị đứng đầu tam giới, nếu hiện tại phối hợp tiêu diệt Hỏa phụng hoàng, vì chúng sinh mà không ngại bao che khuyết điểm, như vậy uy tín sẽ ngày càng tăng cao."

"Nhưng còn phụng tộc thì sao?"

"Cái đó nương nương không cần lo lắng. Ta cũng sẽ vô cùng phối hợp, chỉ cần tìm cho Hỏa phụng hoàng một người mẹ, như vậy đã đủ, không phải sao?"

Minh Kính Bắc vừa nói vừa nhếch môi lên cười.

"Ý của phụ thân là..."

Minh Kính Hà nhìn sâu vào mắt phụ thân mình, sau đó gật đầu một cái.

***

Lúc này tại điện thái tử, Vũ Triệt sau khi nghị sự cùng chúng tiên thì trở về thư phòng đọc sách. Bất giác cánh cửa bị đẩy ra.

"Đại ca ca!"

https://thuviensach.vn

Vũ Yên Chi chạy vào thư phòng rồi ào đến bên lay lay vai Vũ Triệt. Hắn không nhìn nàng, thừa biết tiểu muội hôm nay lại chạy đến tìm mình nhõng nhẽo nên khàn khàn giọng.

"Lại có chuyện gì?"

"Ca ca, ca phải chủ trì cho muội."

Nàng vừa nói vừa lắc lắc vai hắn, khiến hắn buông quyển sách trên tay xuống bàn rồi nhìn Yên Chi.

Nàng hôm bộ dạng vô cùng khả ái, tóc mai thả dài bên tai, mái thưa che trước trán, phần tóc phía sau vấn thành hai búi nhỏ, còn có trâm ngọc màu xanh vắt lên. Áo hồng thêu những đóa bạch mai tươi thắm. Trước ngực quấn một mảnh vải lụa màu trắng thêu hoa mẫu đơn, eo nhỏ tùy tiện buộc một sợi dây đỏ. Nhìn nàng đúng là một tiểu nha đầu vô cùng khả ái. Làm Vũ Triệt nhớ lại lúc nàng còn nhỏ thường hay chạy theo mình làm nũng. Hắn có rất nhiều muội muội khác, bất quá chỉ có nha đầu này là huynh muội đồng mẫu, nên vô cùng yêu chiều nàng.

"Có ai ức hiếp tiểu công chúa của ta hay sao, hửm?"

Vũ Triệt nắm lấy cổ tay trắng nõn của Yên Chi, khẽ ngẩng đầu sủng nịnh nhìn nàng. Yên Chi liền tựa người vào bên vai hắn bĩu bĩu môi.

"Muội... muội muốn đến Thiên Hoa có được không?"

"Hử?"

Vũ Triệt nhíu mày thành hàng.

"Muội... muội muốn gặp lại đại thống lĩnh!"

Vũ Triệt buông tay muội muội mình ra thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

"Không được!"

"Ca ca!"

Vũ Triệt lại cầm quyển sách lên tiếp tục đọc. Thấy hắn không chú ý đến mình nàng lại lay vai hắn.

"Đại ca ca!"

Vũ Triệt liếc mắt nhìn nàng.

"Yên Chi, muội cũng đã lớn, phải hiểu cái gì là phép tắc. Thiên Hoa sơn hủy hôn ước với muội rồi, hiện tại cả tam giới đều biết. Muội thân là nữ nhi, còn không biết giữ chút mặt mũi cho mình hay sao? Sau này còn nhà nào dám đến cầu thân với muội nữa?"

Vũ Yên Chi lắc lắc đầu.

"Muội không cần ai hết. Muội chỉ cần đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo mà thôi! Vừa rồi ca ca còn định đến tìm thượng thần Huyền Vũ và Bạch Hổ, sau đó cùng đến Thiên Hoa sơn đó. Không thể cho muội theo ca được hay sao? Muội hứa sẽ ngoan, sẽ nghe lời ca ca mà!"

Vũ Triệt liền không vui.

"Yên Chi, muội dám nghe lén chuyện nghị sự?"

"Ca!"

Hắn trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Muội đến đó làm cái gì?"

Yên Chi liền chớp chớp mắt, rụt đầu, gò má thoáng chốc ửng hồng, khẽ vuốt tóc mai một cái.

https://thuviensach.vn

"Muội? Muội chỉ muốn nhìn đại thống lĩnh một chút, nhất định không làm hỏng đại sự của ca."

"Ta đã nói không là không. Đi ra ngoài đi!"

"Ca, đi mà ca ca, giúp muội một lần thôi!"

"Im miệng, đi ra ngoài!"

Vũ Yên Chi không nài được người liền mím môi thở hắt một hơi, sau đó dậm chân giật quyển sách trên tay Vũ Triệt ném xuống đất, còn mắng mấy tiếng mới ra ngoài.

"Vũ Triệt, có ai làm ca như huynh. Đáng ghét!"

Cửa phòng đóng 'rầm' một cái Vũ Triệt liền khẽ lắc đầu. Quả nhiên tiểu muội này mình đã chiều đến sinh hư rồi.

Nhưng nghĩ đến mình sắp gặp lại Huyền Vũ, bất giác Vũ Triệt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Lần trước hắn được y cứu ở núi Thúc Lĩnh, sau đó bọn họ ở cạnh nhau hai đêm. Khi hắn khỏe lại thì hắn cùng y cũng từ biệt nhau, đến nay đã gần bốn tháng chưa một lần gặp lại.

Nhớ đến gương mặt lạnh nhạt thanh thuần của Huyền Vũ cùng mái tóc đen dài và bóng lưng thon gầy của y mà tâm Vũ Triệt khẽ động. Hắn cong khóe môi lên cười một cái.

Vũ Triệt trưa hôm nay sẽ tìm Huyền Vũ cùng Bạch Hổ, sau đó bọn họ cùng đến Thiên Hoa sơn gặp Hoàng Thiên Ngạo.

Sự việc lần này liên quan đến Hỏa phụng hoàng phải nhanh chóng giải quyết. Dù rằng sấm truyền kia chưa hẳn đã đúng, nhưng mà khi Hỏa phụng hoàng vừa tái sinh, lập tức đã đốt trụi một mảng Thiên Hoa sơn, cho nên để

https://thuviensach.vn

ngăn ngừa hậu họa, bọn họ không thể không đối phó hắn. Vũ Triệt ngóng ra ngoài cửa sổ, ánh mắt từ lúc nào cũng trầm xuống.

***

Lúc này, Ngâm Tuyết cùng Lục Niên đang ăn cơm tối ở gian nhà sau. Tư Hàn nằm trên giường từ lúc nào chân mày hơi nhíu lại.

"Ma tôn, hãy tỉnh lại đi, ma tôn!"

Trong mơ, hắn nghe thấy có giọng nói của một người đang gọi mình. Âm thanh có chút trầm thấp, dường như hắn đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi. Tư Hàn nhìn thấy mình đang lạc trong một cánh rừng, xung quanh chỉ có chút ánh sáng le lói tựa như hang động không đáy. Xung quanh mù sương mờ ảo.

"Các người là ai? Ra đây đi!"

Tư Hàn gọi lớn một tiếng nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng gió. Hắn nhíu mày thành hàng, cảm thấy lồng ngực ẩn ẩn đau liền lấy viên linh thạch trong áo ra. Linh thạch vậy mà lại đang phát sáng.

"Ma tôn!"

Bất giác một nam nhân cao lớn, toàn thân hắc bào, ngược ánh sáng xuất hiện. Tư Hàn từ trong bóng đêm tiến đến gần, mới phát hiện ra trên mặt y đeo một chiếc mặt nạ vàng, đi cùng y còn có vài tùy tùng.

"Ngươi là ai?"

Tư Hàn trợn mắt nhìn kẻ kia hỏi một câu.

"Ma tôn, chào đón ngài trở về!"

https://thuviensach.vn

"Ma tôn? Ta là ma tôn của các người khi nào? Ta là Hứa Tư Hàn, là đệ tử Thiên Hoa sơn, vì sao..."

Hắn xoay đầu nhìn xung quanh.

"Đây là đâu, vì sao ta lại ở đây? Sư phụ ta đâu?"

Kẻ kia tiến đến gần, làm Tư Hàn khẽ lùi lại mấy bước. Y tháo xuống chiếc mặt nạ liền lộ ra một gương mặt khiến Tư Hàn giật mình.

"Lục Mạch, vì sao lại là ngươi?"

"Ma tôn. Ta đến đón ngài trở về ma giới."

"Ngươi... ngươi nói bậy bạ cái gì đó? Sư phụ ta đâu? Nghĩa phụ ta đâu rồi? Vì sao ta không nhìn thấy bọn họ?"

"Ma tôn, ngài quên rồi sao? Ngài là Hỏa phụng hoàng, ba tháng trước trong lúc biến thân đã bị người của Thiên Hoa sơn truy giết. Sau đó, Hoàng Thiên Ngạo cũng đã bỏ rơi ngài, ngài không nhớ hay sao?"

"Hỏa phụng hoàng? Ta chưa từng biến thành Hỏa phụng hoàng, rõ ràng ta đang nói chuyện cùng Nhiếp Viễn ở bờ hồ mà. Lão ở đâu rồi, Nhiếp Viễn ở đâu?"

"Ma tôn, vậy là ngài đã quên rồi. Nhiếp Viễn cùng bọn người Thiên Hoa sơn đã bỏ rơi ngài. Hiện tại Hoàng Thiên Ngạo vì bị hàn khí hành hạ mà không đủ sức giết ngài, cho nên mới cho sứ giả của hắn là Ngâm Tuyết đi theo để khống chế. Đợi bọn người Bạch Hổ, Huyền Vũ và thiên giới đến hợp lực để truy sát ngài. Ngài còn không mau cùng thuộc hạ trở về?"

"Ngươi nói bậy, sư phụ không bao giờ bỏ rơi ta. Ngươi nói bậy!"

"Ma tôn, Hoàng Thiên Ngạo sắp thành thân cùng công chúa thiên giới rồi, hắn đã bỏ rơi ngài. Ngài còn không tin chúng ta?"

https://thuviensach.vn

"Thành thân, không lý nào, ngươi gạt ta, ngươi gạt ta!"

"Thuộc hạ không gạt ngài. Ngài là ma tôn, là chủ nhân của ma giới, thuộc hạ không bao giờ dối lừa ngài. Công chúa đang cùng với người của Vũ Triệt, Huyền Vũ, Bạch Hổ đến Thiên Hoa sơn hợp lực bắt ngài. Sau đó sẽ thành thân cùng Hoàng Thiên Ngạo."

"Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta, cút đi!"

Tư Hàn gào lên.

"Ma tôn!"

"Ta không phải là ma tôn của các người. Cút đi đi!"

Lục Mạch ngừng lại một lúc.

"Có thể ma tôn không tin lời ta nói, vậy ấn ký ở đuôi mắt ngài hiện tại là như thế nào? Có phải trên thân thể của ngài đầy rẫy vết thương hay không? Đó chính là do ngài bị người của Thiên Hoa sơn đánh lén. Chính vì vậy ngài mới quên đi một số chuyện. Nhưng mà ấn ký dưới đuôi mắt không thể gạt ngài, ngài xem đi!"

Lục Mạch vừa nói vừa biến ra một chiếc gương giơ đến trước mặt Tư Hàn, hắn kinh hãi từ từ liếc mắt về trong gương. Tóc hắn bung xõa thả dài, dưới đuôi mắt chính là ấn ký cánh phụng hoàng đỏ rực. Trước đây không có, chỉ mấy lần hắn vận công mới nổi lên mà thôi, hiện tại thế này là vì sao chứ? Có phải đúng là hắn đã quên đi chuyện gì đó hay không? Không được, sư phụ không thể từ bỏ hắn! Hắn đã vì y chấp nhận từ bỏ cả sinh mạng, y có thể bỏ hắn hay sao?

Còn nữa, nghĩa phụ cũng sẽ không bán đứng hắn, không thể vì hắn đã hóa thân thành Hỏa phụng hoàng thì liền muốn giết hắn. Hắn không tin, tuyệt đối không tin!

https://thuviensach.vn

"Ma tôn, hiện tại ta chỉ dùng thuật truy hồn để gọi ngài, thuộc hạ không có cách đi vào phong ấn Ngâm Tuyết đã tạo ra. Khi ngài tỉnh dậy hãy tìm cách rời khỏi đó. Thuộc hạ sẽ nhanh chóng hội ngộ cùng ngài."

"Các người... rốt cuộc vì sao cần ta? Ngươi ngay từ đầu tiếp cận ta đã có mục đích?"

"Ma tôn, linh thạch thuộc hạ từng đưa ngài chính là Đoạn trường thạch mà vạn năm trước ma tôn Cố Kiệt Nhân đã luyện thành. Trên đời này nó chỉ nhận duy nhất ngài là chủ nhân, cho nên ngài chính là ma tôn đời tiếp theo của ma giới."

"Thứ này sao?"

Tư Hàn lấy Đoạn trường thạch nắm trong tay.

"Các người là ma quỷ, các người là ma quỷ!"

Vừa dứt lời hắn ném Đoạn trường thạch xuống đất nhưng mà vô ích, bỗng dưng nó sáng rực lên rồi phóng về phía Tư Hàn.

"Tránh ra, tránh xa ta ra!"

Hắn xua xua tay lùi về sau mấy bước rồi ngã nhào trên mặt đất, Đoạn trường thạch liền bay đến trước mắt hắn.

"Ma quỷ, tránh ra!"

Đoạn trường thạch bỗng dưng bay là đà đến ngay ấn ký của hắn rồi lặn sâu vào da hắn biến mất.

"Cút đi, cút ra ngoài. A!!!!!!!!!!"

Hắn ôm đầu gào thét nằm lăn lộn trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

"Ma tôn, hiện tại Đoạn trường thạch và ngài đã hợp thể. Ngài theo thuộc hạ về ma giới. Ở đây vốn không phải là thế giới ngài nên ở. Xung quanh chỉ là kẻ thù, hoặc những kẻ đang lợi dụng ngài. Hoàng Thiên Ngạo mang ngài về từ đầu đến cuối chỉ muốn làm thuốc để hắn có thể hóa giải hàn khí, vượt qua thiên kiếp trường sinh bất tử. Còn thuộc hạ của hắn đối xử tốt với ngài chẳng qua chỉ là muốn gạt gẫm lợi dụng ngài mà thôi!"

"Ngươi câm miệng!"

Tư Hàn ôm đầu nằm trên mặt đất, tròng mắt từ lúc nào đã đỏ rực một màu máu. Đầu hắn vô cùng đau, nơi ấn ký phát lên từng trận đau đớn như muốn đòi mạng hắn.

"Ma tôn, bọn họ chưa từng xem ngài là bằng hữu, mà chỉ xem ngài như một thứ kinh tởm sẽ hủy diệt chúng sinh. Bọn chúng đều là đám ngụy quân tử, tự xem mình là đấng cứu thế, xem chúng ta là ác quỷ. Chúng ta chính là cùng một loại người bị bọn chúng chà đạp. Ma tôn, hãy trở về với thuộc hạ."

"Cút đi!!!!!! Cút đi!"

Bỗng dưng âm thanh cuối cùng vang lên tất cả mọi thứ trong giấc mơ cũng biến mất. Hứa Tư Hàn từ trong mộng mở mắt ra. Mồ hôi tuôn đầy thái dương một mảnh. Hắn thở dốc nhìn lên trần nhà rồi nhìn xung quanh. Đây quả nhiên chính là căn nhà tranh mà Lục Mạch trong mơ đã từng nói. Vậy xem ra lúc nãy hắn không phải nằm mơ, quả thật Lục Mạch đã dùng truy hồn thuật trên người hắn.

Bất giác, hắn nghe thấy tiếng nói của Ngâm Tuyết và Lục Niên cách mình một vách phòng.

"Ngâm thúc, sư phụ làm như vậy liệu có tuyệt tình với tiểu Thất quá hay không? Ba tháng đã qua rồi, cũng không nghe chút tin tức nào về sức khỏe của sư phụ, có khi nào... có khi nào đã song tu cùng công chúa? Dù gì trên

https://thuviensach.vn

đời này ngoài tiểu Thất thì cũng chỉ có công chúa mới giúp được sư phụ. Nhưng mà trên người tiểu Thất thương thế lại nặng như vậy... Nếu nó tỉnh mà quên hết chúng ta vậy thì phải làm sao đây chứ?"

Ngâm Tuyết trợn mắt một cái nhìn Lục Niên.

"Chuyện của đại thống lĩnh quyết định đến lượt ngươi có ý kiến hay sao?"

"Ta... ta không dám!"

Ngâm Tuyết hừ một tiếng.

"Nếu như nó quên hết thì rất tốt. Còn nếu không... chuyện nó từng hóa thành Hỏa phụng hoàng tuyệt nhiên phải giữ kín. Còn nữa, ngươi không được phép đi ra ngoài như hôm nay. Lúc nào cũng phải có một người ở đây trông chừng nó. Người của Huyền Vũ Bạch Hổ cùng thiên giới đã sắp đến rồi, có thể hiện tại đã tụ hội với đại thống lĩnh ở Thiên Hoa sơn. Mấy ngày nữa e là sẽ có tin tức mới."

Lục Niên im lặng một lúc rồi trả lời.

"Ta biết rồi! Ngâm thúc an tâm."

Tư Hàn bên này nghe thấy thì tâm tư một mảnh lạnh lẽo. Những gì họ nói đều trùng hợp với lời Lục Mạch nói. Hắn cảm thấy tay chân khẽ run. Tư Hàn chậm rãi ngồi dậy, cắn chặt khớp hàm, tròng mắt đỏ ửng tràn ngập sát khí.

Bỗng dưng, hắn nghe thấy bên kia có tiếng động liền nằm xuống nhắm mắt lại giả vờ vẫn còn hôn mê. Người đến chính là Ngâm Tuyết. Y đến bàn lấy một ly nước rồi dùng mảnh vải thấm đến bên môi Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

Sau khi thấm xong ly nước, Ngâm Tuyết chạm tay vào đỉnh đầu Tư Hàn vuốt ve mấy cái, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Khi bóng lưng của y biến mất sau bức màn, Tư Hàn mở mắt ra, một dòng nước mắt nóng hổi vô thanh vô tức chảy xuống.

"Nếu các người thực sự chỉ lừa gạt tình cảm của ta, thì cả đời này ta nhất định không tha thứ cho các người!"

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 28: Trở Về Thiên Hoa Sơn (H)

Lúc Ngâm Tuyết trở về thì trời cũng đã xế chiều. Mưa vẫn không ngừng rơi. Y vào nhà nhìn thấy Tư Hàn vẫn âm trầm nhắm mắt nằm trên giường, liền tiến đến nhìn hắn một lúc.

Sau đó đến bàn ngồi xuống tùy tiện rót một tách trà cho vào miệng. Suốt ba tháng nay y đã không uống một giọt rượu nào, thỉnh thoảng cũng nhớ đến Nhiếp Viễn và Thiên Hoa sơn, chỉ là hiện tại y cần phải giữ mình tỉnh táo.

Ngâm Tuyết hóng mắt ra ngoài trời. Hoàng Thiên Ngạo ba tháng nay hoàn toàn không một tin tức, cũng không biết hiện tại Nhiếp Viễn đã chữa trị cho y đến đâu nữa. Hiện tại chỉ còn cách thiên kiếp hơn một năm nữa, không biết rồi mọi việc sẽ ra sao.

Còn Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình, cũng không rõ bọn chúng như thế nào rồi. Mới trong vòng vài tháng mà cảnh còn người mất, tất cả đều thay đổi.

"Ưm..."

Bỗng dưng, Tư Hàn trên giường phát ra tiếng rên trầm thấp, Ngâm Tuyết liền xoay đầu lại nhìn hắn, sau đó rất nhanh tiến đến giường từ trên cao nhìn xuống.

"Tiểu Thất!"

https://thuviensach.vn

Y khàn giọng gọi một tiếng, ánh mắt từ lúc nào cũng đã trầm xuống. Đứa con này của y quá bất hạnh, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng thực sự có một ngày trọn vẹn hạnh phúc. Hiện tại tỉnh dậy cũng chưa biết là phúc hay họa.

"..."

Tư Hàn chậm rãi nhíu mày rồi mở mắt ra, sau đó chớp chớp mấy cái nhìn Ngâm Tuyết.

Ngâm Tuyết nở nụ cười, trong đáy mắt tràn lên hơi nước nhàn nhạt. Thật lâu sau Tư Hàn mới thốt lên một câu.

"...Ngâm thúc..."

Ngâm Tuyết nghe xong thì bỗng nhiên thất thần. Dù biết trước hắn không thể gọi mình là nghĩa phụ nữa nhưng mà y vẫn có chút mất mát. Tư Hàn vẫn còn nhớ y là Ngâm thúc, xem ra hắn vẫn chưa quên hết. Đại thống lĩnh đã xóa không hết phần trí nhớ của Tư Hàn rồi. Phần ký ức từ sau đêm bão tuyết đó thì cũng không còn nữa. Chỉ là Ngâm Tuyết không biết hắn nhớ đến giai đoạn nào mà thôi.

Ngâm Tuyết khẽ rũ mắt, cảm thấy có chút mất mát trong lòng, rồi nhếch khóe môi lên cười. Quên đi cũng tốt, Ngâm thúc cũng được mà nghĩa phụ cũng được, bất quá sau này từ từ bồi dưỡng tình cảm thêm. Dù gì y cũng xem đứa trẻ này chính là con mình. Không phải vì mất đi hai tiếng nghĩa phụ mà tình cảm liền thay đổi.

"Tỉnh rồi sao?"

Tư Hàn khẽ đảo mắt một vòng rồi từ từ chống tay ngồi dậy, Ngâm Tuyết tiến đến đỡ hắn.

"Nơi này là nơi nào? Tại sao chúng ta lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

"Nơi này..."

Ngâm Tuyết chưa dứt lời bỗng nhiên Tư Hàn xen ngang lời y.

"Lão tử nhớ mình đang bị cấm túc trong hang động mà, à hình như nghe nói thiên hậu nương nương và công chúa đã đến. Bọn họ bàn bạc hôn sự cùng sư phụ xong xuôi hay chưa?"

"Đây là chuyện của bốn tháng trước sao? Quên đi càng tốt..."

Ngâm Tuyết nghĩ nghĩ.

"Ngươi mấy ngày trước khi không bị ngất. Nhiếp Viễn nói sức khỏe của ngươi không hợp với khí trời lạnh lẽo của Thiên Hoa sơn. Ta sẵn dịp ra ngoài nên mang ngươi theo."

"A! Được ra ngoài thật tốt, ta không thích ở hang động chút nào, vô cùng buồn chán nha! Nếu đã đến đây, chúng ta sao không vào thành mà lại ở chỗ rừng núi hẻo lánh thế này? Lão tử muốn đến quán rượu. Lần trước chúng ta sau khi rời khỏi núi Thúc Lĩnh còn dạo chơi trong trấn, thúc có nhớ hay không? Chỗ đó có một tửu quán ngâm rượu còn ngon hơn cả lão đầu!"

Tư Hàn vừa nói vừa nhe răng ra cười hệt như một năm về trước. Bất giác chân mày Ngâm Tuyết cũng dãn ra. Đứa trẻ này, cười nói vui vẻ như lúc xưa mới chính là thứ nó nên có nhất.

"Vậy... rồng ngủ gật có lấy công chúa hay không?"

Tư Hàn đi một vòng cũng quay về vấn đề này. Ngâm Tuyết đã biết đại thống lĩnh và hắn có tình cảm với nhau, chỉ không biết bọn họ bắt đầu từ khi nào mà thôi. Thời điểm công chúa đến thì Tư Hàn đã quấn quýt cùng đại thống lĩnh hay chưa?

"Tiểu Thất!"

https://thuviensach.vn

Bất giác Ngâm Tuyết hỏi một câu, Tư Hàn liền xoay đầu sang nhìn y.

"Ngươi... xem đại thống lĩnh là gì của mình?"

Tư Hàn ngạc nhiên khẽ trợn mắt một cái.

"Là gì? Hắn là sư phụ của ta, không phải sao? Khi không thúc lại hỏi như vậy?"

Thấy vẻ thản nhiên của hắn thì y đã phần nào an tâm. Khi nãy nói đến công chúa hắn cũng giống như chỉ là đang hỏi chuyện của người khác.

Ngâm Tuyết khẽ lắc đầu mấy cái.

"Không có gì... hôn sự của đại thống lĩnh là chuyện lớn, cũng không đến lượt chúng ta xen vào."

"À..."

Tư Hàn nghe đến đây thì không hỏi nữa, chỉ khẽ vươn tay lên vặn eo, miệng há ra ngáp to một cái.

"A!!!!!!!!"

Ngâm Tuyết khẽ lắc đầu, tiểu Thất quả nhiên chỉ còn là một đứa nhỏ. Nó không nhớ những chuyện buồn phiền trước kia thì tốt rồi, tạm thời bọn họ sẽ ở bên ngoài một năm, chờ đến khi Hoàng Thiên Ngạo vượt qua thiên kiếp.

Nếu như Tư Hàn trong thời gian này có thể mở lòng với một người khác thì càng tốt hơn. Bởi vì ở bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo chỉ e vui ít buồn nhiều. Tiểu Thất còn rất nhỏ, thích hợp dạo chơi nhân gian tươi đẹp, còn Hoàng Thiên Ngạo dù gì cũng đã ngàn tuổi rồi, tính tình lạnh nhạt. Một kẻ tùy hứng và một người thâm trầm ở cùng nhau hẳn không có nhiều thú vị.

https://thuviensach.vn

Huống hồ hắn còn là Hỏa phụng hoàng, ở gần Thanh long chính là một sự mạo hiểm. Ngâm Tuyết nhìn ấn ký dưới đuôi mắt Tư Hàn không khỏi thở dài một hơi. Dù gì ở đây không có người ngoài, cũng không cần thiết phải ra tay che giấu.

***

Thấm thoát, bọn họ đã ở rừng trúc hơn nửa tháng. Hôm nay trời cũng không còn mưa nữa, đổi lại chính là nắng ấm. Tư Hàn so với những ngày trước sức khỏe đã khôi phục hoàn toàn.

Hiện tại trời đã sụp tối, hắn đang ngồi chồm hổm nướng thịt thỏ ngoài sân. Từ ngày tỉnh lại hắn cũng chưa từng chạy đi đâu xa, ngoan ngoãn đến nổi khiến Ngâm Tuyết cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Ngũ sư huynh, huynh nói xem hiện tại bọn người ở Thiên Hoa sơn có nhớ chúng ta hay không chứ?"

Tư Hàn vừa nói vừa ném củi khô vào đống lửa làm cho tàn tro đỏ rực bay lên trong đêm tối. Gió mát trăng thanh cùng lá trúc va vào nhau kêu xào xạc làm cho khung cảnh xung quanh dễ chịu khác thường.

"Bọn họ... bọn họ nhớ chúng ta làm gì chứ?"

Lục Niên vốn là người thật thà, ăn ngay nói thẳng, nên nửa tháng nay cật lực làm cho mình tránh đi Tư Hàn. Y sợ khi lỡ miệng sẽ nói ra những chuyện không tốt. Hôm nay Ngâm Tuyết ra ngoài nghe ngóng tình hình vẫn chưa về. Cho nên y cả ngày đều ở bên cạnh trông chừng Tư Hàn.

"Chúng ta đi lâu như vậy, họ vẫn không nhớ hay sao? Lý Khởi Phong, a chặc chặc... cái tên đó, lão tử không có ở đó sẽ không có ai chỉnh hắn."

"Hắn..."

https://thuviensach.vn

Lục Niên liền nhớ đến cảnh tượng lúc chia tay Lý Khởi Phong, khi đó nhìn thấy Bạch Nghiên bị Tư Hàn đánh rơi xuống, không biết hiện tại còn sống hay không nữa. Nhắc đến Thiên Hoa sơn bỗng dưng tâm trạng Lục Niên lại chùng xuống. Nơi đó y từng lớn lên, cũng có rất nhiều kỷ niệm. Mấy tháng qua không biết bọn họ đã hồi phục được mấy phần. Còn sư phụ nữa, hiện tại người đã ra sao?

"Ây da."

Tư Hàn bỗng kêu lên một tiếng, Lục Niên liền ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Gì đó?"

"Ta chợt nhớ ra một chuyện nha."

"Hả?"

"Nếu như nửa tháng này sư phụ lấy công chúa, vậy không phải chúng ta đã bỏ qua một dịp được uống rượu no say rồi hay sao chứ?"

"Không đâu, sư phụ đang..."

Lục Niên buột miệng nói một câu rồi giật mình rũ mắt.

"Hả? Sư phụ đang thế nào?"

Tư Hàn nhìn chằm chằm y hỏi một câu.

"A... không có. Sư phụ hắn đang bận rộn nhiều việc, nếu có thành thân với công chúa thì Ngâm thúc phải trở về chứ? Ta nói có phải không?"

Lục Niên nói xong thì nhanh chóng đứng dậy phủi phủi tay.

"Ta đi lấy thêm chút muối, ngươi cẩn thận thỏ bị khét, ăn sẽ không ngon."

https://thuviensach.vn

Dứt lời y lập tức lủi đi, còn nhăn mặt lầm rầm mấy câu.

"Ngâm thúc sao còn chưa chịu về chứ?"

Lục Niên vừa khuất dạng thì nụ cười trên môi Tư Hàn cũng tắt hẳn. Suốt nửa tháng nay hắn đều giả vờ rất tốt, thậm chí người khôn ngoan như Ngâm Tuyết còn không nhìn ra.

Nhưng mà đến nay dù ra sức dụ dỗ thế nào thì Lục Niên vẫn không hé răng nói ra bất kỳ điều gì khác. Ký ức của hắn chỉ dừng lại ở thời khắc Nhiếp Viễn nói ra thân phận Hỏa phụng hoàng của mình ở bờ hồ. Còn những chuyện khác hắn một thứ cũng không nhớ. Xem ra hắn cần trở về Thiên Hoa sơn một chuyến. Có những thứ bản thân hắn cần chính mình tận mắt nhìn thấy thì mới tin là sự thật.

Nhưng hiện tại nếu rời khỏi phong ấn chỉ sợ chưa đi được bao xa thì đã bị kẻ thù bắt được. Hắn ngó mắt nhìn Lục Niên đang loay hoay ở trong nhà rồi hướng về cánh rừng trúc sâu thăm thẳm phía xa xa. Bất giác âm thầm đưa ra một quyết định.

Lúc Lục Niên đi ra thì nhìn thấy Tư Hàn đang đứng nhìn nhìn ngó ngó về cánh rừng.

"Tiểu Thất, đệ nhìn cái gì đó?"

"Sư huynh, lão tử vừa thấy một ai đó..."

"Cái gì?"

Lục Niên lo lắng, dù hiện tại bọn họ đang ở trong phong ấn, nhưng mà Ngâm Tuyết lại không có ở đây, y có chút sợ hãi.

"A!"

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng Lục Niên rên lên một tiếng, tay ôm lấy ót mình rồi ngã nhào xuống bất tỉnh. Tư Hàn ôm được y rồi vác lên mang vào nhà đặt xuống giường, sau đó cẩn thận đắp chăn cho y.

"Sư huynh... lão tử phải trở về Thiên Hoa sơn một chuyến, nếu như thuận lợi thì sau này sẽ gặp lại huynh... còn nếu như..."

Hắn ngừng lại ở đó, ánh mắt có chút trầm xuống.

"...Nếu như không theo ý muốn, vậy sau này cũng không mong gặp lại huynh nữa, bởi vì lúc đó chúng ta chính là kẻ thù..."

Dứt lời, Tư Hàn liền nhanh chân rời khỏi phong ấn. Hắn đi được một lúc, nghe thấy âm thanh lướt gió thì liếc mắt nhìn lên.

"Ma tôn!"

Lục Mạch từ trên cao bay xuống cúi đầu trước mặt hắn. Tư Hàn nhìn Lục Mạch.

"Ta muốn trở về Thiên Hoa sơn, ngươi có cách giúp ta hay không?"

Lục Mạch nhìn hắn có chút âm trầm.

"Ma tôn trở về đó để làm gì? Nơi đó hiện tại như hang hùm, chui vào liền bị bọn chúng bắt."

Tư Hàn khẽ ngẩng đầu nhìn mặt trăng đang treo trên cao một mảnh.

"Nếu như dễ dàng bị bắt đi như vậy, thì ta cũng không xứng làm ma tôn của các người!"

"Ma tôn, ngài đã đồng ý rồi sao?"

Lục Mạch có chút vui sướng trong lòng.

https://thuviensach.vn

"Chuyện đó hiện tại nói sau. Ngươi nói mình là thuộc hạ của ta?"

Lục Mạch liền chắp tay thành quyền.

"Thuộc hạ nguyện suốt đời trung thành với ma tôn!"

Tư Hàn hơi mím môi một cái. Trên đời này không có gì là miễn phí, hắn đã từng trải qua nên khá thấu hiểu lòng người.

"Các ngươi muốn ta làm gì cho các ngươi?"

Lục Mạch liền nói thẳng.

"Ngài là Hỏa phụng hoàng, hiện tại có Đoạn trường thạch bên cạnh giống như hổ mọc thêm cánh. Ngài hãy dùng sức mạnh của mình bảo hộ ma giới, để chúng thuộc hạ có một ngày nhìn thấy ánh mặt trời. Hiện tại ngài là chủ nhân của thuộc hạ, xin ma tôn tùy ý sai khiến!"

Tư Hàn không trả lời, đương nhiên hắn hiểu, nếu mình không phải là Hỏa phụng hoàng vậy thì những kẻ này cũng không tìm đến nhận làm ma tôn. Hỏa phụng hoàng, Hỏa phụng hoàng, cuối cùng cũng vì thân phận này mà hắn bị phụ mẫu giết hại, bị người Thiên Hoa sơn ruồng bỏ, bị cả thiên hạ truy sát và hiện tại trở thành ma tôn của ma giới.

Hắn mười sáu năm nay ăn khổ không ít, chưa từng nghĩ một ngày mình lại trở thành đại nhân vật thế này. Nhưng bản thân không thể chết, nếu cả thế gian từ bỏ hắn vậy thì hắn sẽ chọn lựa đứng về kẻ xem trọng mình.

Kết quả thế nào còn tùy vào chuyến đi lần này của hắn. Nếu câu trả lời cuối cùng chính là sư phụ thực sự bỏ rơi hắn, như vậy hắn sẽ chọn lựa vận mệnh của chính mình. Nếu thế gian ép ta trở nên tàn bạo vậy ta sẽ bạo tàn cho chúng nhìn thấy!

"Lục Mạch."

https://thuviensach.vn

"Có thuộc hạ."

"Lập tức trở về Thiên Hoa sơn!"

"Dạ, ma tôn!"

Lục Mạch cùng với bốn người nữa lập tức hộ tống Tư Hàn bay đi. Sau khi hắn biến thân thành Hỏa phụng hoàng thì Đoạn trường thạch liền có cách hòa vào thân thể hắn. Hiện tại Tư Hàn có thể cảm nhận được luồng linh khí vô cùng mạnh mẽ đang luân chuyển trong cơ thể mình. Đáng tiếc hắn đã quên đi dáng vẻ của mình khi biến thành Hỏa phụng hoàng lúc đó. Nhưng mà lần trở về Thiên Hoa sơn này hắn sẽ có lúc cần dùng tới.

***

Lúc này trời đã rất khuya, ở Ân Sơn đài khắp nơi treo đèn hoa rực rỡ. Ân Sơn Tây Xương từ sau khi nhậm chức Kỳ chủ tam giới thì Ân Sơn đài thường xuyên có khách nhân lui tới. Không bàn sự vụ thì cũng là tiến dâng quà cáp cho y.

Hiện tại y đang ngồi trên ghế, vạt áo mở rộng, quần bên dưới kéo xuống một chút lộ ra tính khí thô to đang được một khuôn miệng xinh đẹp của một nam nhân mềm mại như nữ tử ngậm vào ra sức nuốt nhả.

Hai nam nhân khác toàn thân trắng muốt xích lõa đang ngồi hai bên đùi y. Một kẻ cùng y hôn môi, kẻ còn lại đang vùi đầu trong ngực liếm cắn đầu nhũ y. Trong phòng vang lên tiếng rên rỉ cùng mùi xạ hương nồng nặc. Cảnh tượng vô cùng dâm loạn.

Lúc này tại mái đình cách nơi của Ân Sơn Tây Xương một hồ sen, có một người ngồi trên nóc đình hóng mắt nhìn trăng đêm, trên miệng là chiếc tiêu bằng ngọc. Trong đêm trăng tịch mịch, tiếng tiêu vang vang càng thêm não nề.

https://thuviensach.vn

Khi tiếng tiêu kết thúc cũng là lúc hắn đánh rơi một giọt nước mắt xuống cằm. Hắn hóng mắt về cửa sổ mở rộng phòng Ân Sơn Tây Xương, chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh dâm loạn của người mình yêu mà không rõ tư vị gì.

"Bạch Cửu!"

Bất giác, một người xuất hiện bên dưới mái đình gọi hắn một tiếng. Bạch Cửu xoay đầu nhìn xuống liền thấy Lục Mạch.

Hắn vội lau đi nước mắt trên mặt mình rồi nhảy xuống, chân vừa chạm đất liền quỳ xuống.

"Chủ nhân!"

Lục Mạch đeo mặt nạ vàng, từ trước đến nay gặp nhau rất nhiều lần nhưng Bạch Cửu chưa từng nhìn thấy gương mặt thật sự của y.

Lục Mạch từ trên cao nhìn xuống, bỗng dưng vươn tay nâng cằm Bạch Cửu lên. Khi nãy hắn khóc đầu mũi vẫn còn hồng hồng. Bạch Cửu không nhìn y, hơi rũ mắt.

Trước đây Bạch Cửu không biết Lục Mạch, nhưng mà sau khi hắn đi theo Ân Sơn Tây Xương, biết rất nhiều chuyện cơ mật riêng tư của y. Ân Sơn đài nhiều năm nay được ma giới âm thầm giúp đỡ, mà người Ân Sơn Tây Xương trực tiếp liên lạc chính là Lục Mạch. Ân Sơn Tây Xương gọi y là Lục tả sứ.

Sau đó trong một lần vui vẻ, Ân Sơn Tây Xương đã tặng Bạch Cửu cho Lục Mạch. Còn nói Bạch Cửu phải ra sức lấy lòng Lục tả sứ vì y. Có như vậy thì tương lai của y mới tốt đẹp.

Sau lần đầu tiên hầu hạ Lục Mạch, thân thể của Bạch Cửu toàn thân bị cắn nát, những thủ đoạn kỳ dị Lục Mạch áp trên người Bạch Cửu lúc làm

https://thuviensach.vn

tình khiến hắn vô cùng sợ hãi. Sau lần đó hắn trở về khóc với Ân Sơn Tây Xương nhưng chỉ đổi lại là cái liếc của y.

Bạch Cửu trở về nhà cầu phụ thân cứu thì hắn nói Hồ tộc đang chịu ơn của Ân Sơn Tây Xương, cho nên tất cả đều phải nghe theo lời của y. Nếu không, Hồ tộc nhất định không được yên ổn.

Cho nên sau này, chỉ cần Lục Mạch cần thì Bạch Cửu đều giúp y tận hứng. Nhưng mà mình chịu hy sinh vì Ân Sơn Tây Xương, vì gia tộc như vậy, nhưng đổi lại cuối cùng Bạch Cửu cũng không còn gì.

Lục Mạch vươn tay vuốt ve gò má có chút lạnh của Bạch Cửu, ngón tay cái mân mê bờ môi căng mọng mềm mại như quả hồng chín của hắn, bất giác cảm thấy có chút môi khô miệng khát.

"Lại đây!"

Lục Mạch khàn giọng nói một tiếng. Bạch Cửu nghe xong thì thân thể chấn động, nhưng hắn không muốn làm y phật lòng nên lê đầu gối đến, tay khẽ run run chạm vào quần y. Chưa kịp thì đầu bị Lục Mạch nắm vùi vào giữa hai chân y.

Bị kéo bất ngờ khiến Bạch Cửu không kịp chuẩn bị liền có chút ngạt thở. Sau đó cách lớp quần, hắn cảm nhận rõ thân dưới cứng rắn như thiết trụ của Lục Mạch đang đâm vào mặt mình.

Bạch Cửu nhớ đến bản thân bị xem như công cụ tiết dục, còn Ân Sơn Tây Xương thì đang tận hứng trong phòng cùng những tân hoan khác thì hắn rơi lệ, bờ vai khẽ run run.

Lục Mạch bỗng ngừng lại động tác. Bạch Cửu nhớ lại kẻ nguy hiểm này thì hoảng sợ, dùng tay lau nhanh đi nước mắt trên mặt mình. Vừa nâng tay lên thì cằm liền bị nắm lấy siết đến đau điếng.

https://thuviensach.vn

"Khóc sao?"

Lục Mạch dùng chất giọng khàn đặc của mình rít lên làm Bạch Cửu càng thêm hoảng sợ. Y tựa như đứa trẻ làm điều sai liền cúi cầu quỳ rạp xuống đất, nước mắt rơi lã chã.

"Xin chủ nhân tha tội, xin chủ nhân tha tội! A!!!!"

Bụng bỗng dưng bị đá một cước vô cùng đau đớn, Bạch Cửu ngã nhào ra đất co người lại, nước mắt giàn giụa trên mặt. Cảm giác nhục nhã đau đớn khiến hắn liền nghĩ đến cái chết... nhưng mà nếu hắn chết rồi thì gia tộc của hắn sẽ làm sao chứ? Hắn vẫn còn mẫu thân, nếu như hắn chết vậy nàng có phải sẽ bị những thê thiếp khác của phụ thân mình ngược đãi?

Bạch Cửu không biết mình nên làm gì mới phải, môi cắn chặt răng ngăn đi tiếng nức nở phát ra từ cổ họng mình. Cả đời này hắn sai nhất chính là đã yêu nhầm Ân Sơn Tây Xương. Nếu năm đó không chạy theo y có phải mình cũng không gặp phải thảm cảnh này hay không chứ?

Nhìn Bạch Cửu một thân chật vật nằm trên mặt đất, Lục Mạch tiến đến từ trên cao nhìn xuống hắn. Bờ môi dưới lớp mặt nạ hơi mím lại. Y bỗng vươn tay đến trước mặt Bạch Cửu. Hắn sợ y lại đánh mình nên nhắm nghiền mắt lại.

Bất giác cả cơ thể bị nâng lên, hắn kinh hãi mở mắt ra nhìn thấy Lục Mạch đang ôm mình đến dưới mái đình rồi đặt hắn ngồi lên đùi.

Ở chỗ này vô tình hữu ý lại đối diện cùng với cửa sổ phòng Ân Sơn Tây Xương, chỉ cách nhau đúng một hồ sen, hoa đang nở thơm bát ngát.

"Ngươi nhìn đi, mở mắt ra nhìn cho rõ!"

Lục Mạch ôm Bạch Cửu từ phía sau, lưng hắn lọt thỏm trong lồng ngực dày rộng của y. Y nắm cằm hắn ép hắn nhìn cảnh Ân Sơn Tây Xương đang

https://thuviensach.vn

hôn cắn thiếu niên trong lòng. Bạch Cửu liền nhắm mắt lại, một hàng nước mắt vô thanh vô tức lại rơi xuống.

"A!"

Cằm bỗng dưng bị kéo lại, Lục Mạch cắn xuống môi hắn một cái đau điếng khiến hắn mở mắt ra nức nở.

"Cho ngươi nhớ, kẻ thật sự đã phản bội ngươi là ai, kẻ từ đầu đến cuối chỉ lợi dụng ngươi là ai. Ngươi nên hận hắn chứ không phải là ta!"

Lục Mạch nói một câu như vậy, sau đó cắn lấy môi Bạch Cửu nút lấy, luồn lưỡi vào trong mãnh liệt quấn lấy lưỡi hắn nuốt nhả.

Đây là lần đầu tiên Lục Mạch hôn môi hắn. Từ trước đến nay vô số lần làm tình, nhưng mà Lục Mạch chưa từng hôn hắn. Mặt nạ của y đâm vào gò má hắn vô cùng khó chịu. Bạch Cửu gian nan mở miệng, Lục Mạch càng lúc càng lấn sâu vào trong Bạch Cửu, như muốn đoạt hết hơi thở của hắn.

Bạch Cửu ngạt thở nên thân thể trong lồng ngực y hơi vặn vẹo muốn thoát ra. Bỗng dưng, vạt áo trước bị giải khai, một bàn tay lạnh lẽo luồn từ dưới eo hắn lên, dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy đầu nhũ hồng kéo mạnh một cái.

"A..."

Bạch Cửu vì đau mà âm thanh trong khoang miệng chật hẹp phát ra một tiếng. Nhưng y cũng không vì vậy mà buông tha cho hắn. Hôn càng thêm sâu, cắn càng thêm mãnh liệt. Nước miếng không kịp nuốt tràn ra ngoài khóe miệng Bạch Cửu chảy xuống cổ một mảnh ướt át.

Quần từ lúc nào bị kéo xuống, chân bị tách ra, một thứ nóng hổi cứng rắn lập tức xuyên qua khe hở chật hẹp đâm vào, liên tục thao lộng.

https://thuviensach.vn

"Ưm..."

Bạch Cửu thân dưới chưa chuẩn bị sẵn đã bị đâm khiến hắn vô cùng đau đớn, bên dưới càng siết chặt thứ quái dị kia.

"A!"

"Còn nhớ hắn sao? Khóc vì hắn sao?"

Lục Mạch gằn giọng một cái, từ lúc nào đã rời khỏi môi Bạch Cửu một đường hôn xuống cổ hắn. Bỗng dưng y cắn vào hõm vai hắn, máu tươi liền chảy ra.

"A... tha... tha cho ta... chủ nhân!"

Bạch Cửu nức nở.

"Tha cho ngươi... chờ hết kiếp này đi!"

Lục Mạch thè lưỡi liếm sạch máu đang chảy ra, còn cắn thêm vài cái như muốn làm sâu thêm dấu vết của mình.

Bên dưới y tay ôm lấy eo hắn liên tục thúc hông. Hai cơ thể va vào nhau nghe từng âm thanh 'anh ách' vô cùng ái muội.

Bạch Cửu nhíu mày thành hàng, trong lúc cả cơ thể bị mãnh liệt va chạm hắn nảy sinh khoái cảm, liền ngửa đầu tựa vào vai Lục Mạch, giương đôi mắt mờ mịt giăng kín bởi tầng sương mà nhìn trăng trên bầu trời. Miệng hơi hé phát ra âm thanh trầm thấp.

"Ưm..."

Bất giác, Lục Mạch đem ngón tay mình chèn vào miệng Bạch Cửu cho hắn không thể khép miệng, ngón tay còn ra sức trêu chọc đầu lưỡi của hắn, nước miếng theo khóe miệng chảy dọc xuống ngực.

https://thuviensach.vn

Lúc này ở phía đối diện, Ân Sơn Tây Xương từ lúc nào đã nhìn thấy cảnh tượng dưới mái đình. Bạch Cửu trong đêm ngồi trước ngực một nam nhân, vạt áo mở rộng, một bên áo rơi xuống vắt trên khủy tay hắn lộ ra cơ thể trắng nõn, đầu ngực nhô cao, gương mặt chìm vào dục vọng, bên dưới đang nuốt lấy phân thân của nam nhân liên tục ra vào. Hắn còn đang ngậm ngón tay của nam nhân.

Bất giác Ân Sơn Tây Xương nhìn Bạch Cửu không rời mắt, từ lúc nào thân bên dưới cũng cứng lên rồi bắn vào trong miệng tân hoan.

Nửa canh giờ sau, Ân Sơn Tây Xương y phục chỉnh tề ngồi trong phòng khách đón tiếp Lục Mạch. Bạch Cửu gương mặt tái nhợt đang đứng sau lưng Ân Sơn Tây Xương.

"Lục tả sứ hôm nay đến tìm ta có gì cần giao phó?"

Lục Mạch nhếch môi lên.

"Ngày mai ngươi đến Thiên Hoa sơn phải không?"

Ân Sơn Tây Xương hơi nhíu mày, người này tin tức cũng thật nhanh. Xem ra cánh tay gián điệp của ma giới đã vươn đi rất xa rồi.

"Phải. Ngày mai thượng thần Huyền Vũ, Bạch Hổ cùng với thái tử Vũ Triệt đến Thiên Hoa sơn bàn bạc chuyện tiêu diệt Hỏa phụng hoàng, cho nên ta là Kỳ chủ tam giới cũng được mời đến."

Lục Mạch dường như không để ý lời của Ân Sơn Tây Xương nói.

"Ma tôn đã tái sinh!"

"!!!"

Ân Sơn Tây Xương nhất thời không nói được gì, chỉ trợn mắt nhìn Lục Mạch. Hàng ngàn năm nay, từ sau khi Cố Trường Hải người đứng đầu ma

https://thuviensach.vn

giới chết đi, thì chỉ có tả hữu sứ thay nhau cai quản. Nhưng khi đó Cố Trường Hải cũng chưa từng được người đời gọi là ma tôn. Chỉ có phụ thân của hắn là Cố Kiệt Nhân mới có danh xưng này mà thôi. Hiện tại có người có sức mạnh ngang ngửa Cố Kiệt Nhân xuất hiện hay sao? Kẻ đó là ai?

"Cho nên ta tạm thời phải trở về ma giới để chuẩn bị một số việc. Hôm nay đến, ta muốn gửi ngươi một người..."

Lục Mạch vừa dứt lời thì người toàn thân hắc y, khoác áo choàng đen trùm kín đầu từ lúc nãy giờ vẫn đứng phía sau lưng Lục Mạch tiến lên, rất nhanh gỡ xuống mũ trùm đầu.

"!!!"

Ân Sơn Tây Xương khiếp sợ đứng bật dậy khỏi ghế.

"Hỏa phụng hoàng?"

Những lần trước hắn cùng Bạch Cửu đánh cắp linh châu của Chu Tước, quậy cho Thiên Hoa sơn một trận gà bay chó sủa, sau đó còn dò thám tin tức của Hứa Tư Hàn cho Lục Mạch, nên bọn chúng từ rất lâu rồi biết người này chính là Hỏa phụng hoàng.

Chỉ là Lục Mạch từ đầu đến cuối đều không nói mục đích muốn đánh thức Hỏa phụng hoàng để làm gì, nhưng mà có một số việc Ân Sơn Tây Xương cũng không muốn biết.

Sau khi nghe nói Hỏa phụng hoàng đốt cháy một mảnh Thiên Hoa sơn rồi mất tích thì Ân Sơn Tây Xương không để ý nữa.

Nhưng ngày mai đến Thiên Hoa sơn mang theo Hỏa phụng hoàng thì quả nhiên vô cùng mạo hiểm. Bởi vì lần này người mà hắn đối phó không phải là một Bạch Nghiên hay Kỳ Thịnh, mà chính là các vị thượng thần lừng lẫy trong tam giới, trong đó nguy hiểm nhất chính là đại thống lĩnh Hoàng

https://thuviensach.vn

Thiên Ngạo. Bọn họ chỉ sợ liếc một cái đã phát hiện ra tung tích Hỏa phụng hoàng. Khi đó hắn phải tính làm sao chứ?

"Ngài... ngài đến đó để làm gì? Bọn họ... bọn họ đang bàn tính bắt ngài, ngài đến đó chẳng khác nào chính là tự mình nộp mạng?"

Ân Sơn Tây Xương chưa biết thực lực thật sự của Hỏa phụng hoàng ra sao, nhưng mà những gì trong lời sấm nói thì hắn không thể không e ngại. Người này nếu như đã hoàn toàn thức tỉnh thì cũng vô cùng nguy hiểm, vì không ai biết Hỏa phụng hoàng suy nghĩ cái gì trong đầu. Đi cùng nhau cũng có thể lành ít dữ nhiều.

"Ngươi chỉ cần mang ta đi cùng đến Thiên Hoa sơn. Những việc khác không phải là chuyện của ngươi!"

Tư Hàn khàn khàn giọng. Hắn đang ra lệnh chứ không phải là nhờ vả. Hiện tại hắn biết mình là ai, cho nên đối với Ân Sơn Tây Xương này, lại còn là người đã từng đả thương Kiếm Phong Chi, dù đó chỉ là lúc giao đấu, nhưng hắn cũng không ưa thích gì. Hiện tại lúc có thể tỏ ra uy phong thì liền tận hứng.

Ân Sơn Tây Xương khẽ nuốt xuống một cái. Trước đây hắn chưa từng trực tiếp nói chuyện với Hứa Tư Hàn lần nào, cho nên đây có thể nói là lần đầu tiên giáp mặt của bọn họ.

Hứa Tư Hàn chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng phong thái nói chuyện như từ trên cao nhìn xuống khiến Ân Sơn Tây Xương khiếp sợ. Quả nhiên chính là Hỏa phụng hoàng.

"Vậy... ta sẽ tận lực!"

Tư Hàn nhướng mày một cái.

"Ngươi nhanh chóng thu xếp đi!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời hắn khẽ quay đi, bỗng ngừng lại liếc mắt về hướng Bạch Cửu đang đứng phía sau Ân Sơn Tây Xương.

"Là ngươi sao? Ngươi cũng ở đây?"

Bạch Cửu nhìn Tư Hàn xong khẽ rũ mắt không trả lời. Hắn hiện tại giống như ngọn đèn cạn đầu, sớm đã không còn sợ chết nữa, hắn chỉ sợ mẫu thân một mình ở lại sẽ khổ sở mà thôi.

Tư Hàn nhớ rõ đây chính là hồ ly mình từng đánh vỡ nội đan, sau đó mình bị Bạch Nghiên đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Kẻ này còn ra sức quyến rũ Hoàng Thiên Ngạo, hóa ra hắn là người cùng phe với Ân Sơn Tây Xương.

Thì ra, đúng như Tư Hàn đoán, Bạch Cửu đến Thiên Hoa sơn không phải tình cờ, năm đó bày ra cái bẫy chính là để danh chính ngôn thuận bước chân vào Thiên Hoa sơn mà thôi.

"Đây là thuộc hạ của ta, ngài có hứng thú với hắn sao?"

Nghe câu nói này của Ân Sơn Tây Xương, bất giác Bạch Cửu quay lại trợn mắt khiếp sợ nhìn hắn. Là hắn muốn tặng mình cho Hỏa phụng hoàng nữa hay sao chứ? Thật đê tiện! Môi Bạch Cửu khẽ run run, mắt cũng đã tràn ngập tơ máu đỏ.

"Bạch Cửu là người của ta!"

Lục Mạch đang ngồi trên ghế bỗng khàn khàn giọng. Tư Hàn nghe nói vậy thì cũng không để ý đến nữa, thấy Bạch Cửu nhìn Ân Sơn Tây Xương với ánh mắt đó thì phần nào hắn đã hiểu tình cảnh của Bạch Cửu, tất cả là vì một chữ tình. Bất quá hắn cũng không còn hơi sức đâu mà quan tâm.

"Vậy Ân Sơn đài chủ thu xếp giúp Hứa công tử. Ta phải trở về!"

https://thuviensach.vn

"Tả sứ đi thong thả!"

Lục Mạch bước đi vài bước bỗng dưng quay đầu lại nhìn Bạch Cửu.

"Còn không mau đi?"

Bạch Cửu giật mình một cái, hết nhìn Ân Sơn Tây Xương rồi lại nhìn Lục Mạch. Lục Mạch bỗng mím môi tiến đến đối diện cùng Bạch Cửu, nhìn tròng mắt đỏ ửng của hắn, y khàn giọng nói với Ân Sơn Tây Xương.

"Lúc trước ngươi đã tặng người này cho ta. Nên lần này ta sẽ mang hắn theo!"

Dứt lời, y nắm lấy bàn tay Bạch Cửu.

"Tiểu Cửu, đi thôi!"

Ân Sơn Tây Xương thất thần nhìn theo bóng lưng Bạch Cửu nhưng cũng không dám ngăn cản. Thứ Lục Mạch đã muốn hắn có thể đòi lại hay sao chứ?

Bạch Cửu ngoáy đầu nhìn lại Ân Sơn Tây Xương, từ đầu đến cuối hắn đều không một lần lên tiếng vì mình. Bỗng dưng, Bạch Cửu cảm thấy tim mình như vỡ ra từng mảnh. Hắn rũ mắt thẫn thờ loạng choạng bước theo Lục Mạch.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người của Ân Sơn Tây Xương lập tức lên đường. Mười mấy người hắc bào áo choàng trùm kín đầu phất phơ bay trong gió.

Mất khoảng hai ngày bọn họ cũng đến được Thiên Hoa sơn. Lúc này, Tư Hàn đang bay trên chín tầng mây nhìn xuống. Thiên Hoa sơn đã ngay trước

https://thuviensach.vn

mắt rồi. Bất giác trái tim trong lồng ngực hắn khẽ nhói lên từng hồi mãnh liệt.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 29: Gặp Lại

Lúc này đoàn người của Vũ Triệt cũng vừa đến Thiên Hoa sơn. Trên đường đi, hắn chỉ ở bên cạnh Huyền Vũ, cật lực né tránh thượng thần Bạch Hổ. Bạch Hổ toàn thân hắc bào, người cao lớn uy vũ, nhìn từ xa hệt như một tòa núi nhỏ. Trên mặt râu ria tua tủa, đôi mắt trầm lạnh tựa núi băng khiến người khác vừa nhìn vào liền cảm thấy sợ hãi.

Bạch Hổ trước đây khi tam giới chìm trong đại hồng thủy do Hoàng Thiên Ngạo truy tìm linh châu của Chu Tước, thì đã biết Chu Tước tái sinh. Nhưng mà chuyện của hơn chín trăm năm, dù đã qua rất lâu nhưng y vẫn còn khắc ghi trong lòng. Cũng đã thề không bao giờ trở lại phương Đông thêm lần nào nữa. Bởi vì nơi đây từng xảy ra cuộc chiến khốc liệt của bốn vị thượng thần.

Chu Tước cũng là huynh đệ kết nghĩa với Bạch Hổ. Nhưng hắn đã không thoát khỏi tham vọng mà luyện thiên hỏa đến phát điên. Năm đó, Bạch Hổ vì chúng sinh đã xuống tay sát hại Chu Tước, khiến y cảm thấy trong lòng vô cùng thống khổ. Hiện tại nghe nói Chu Tước tái sinh y càng thêm bối rối. Chỉ mong lần này hắn sẽ không lầm đường lạc lối lần nữa.

Lần đầu nhìn thấy Vũ Triệt, Bạch Hổ vô cùng xúc động, bất quá không biết nên đối mặt với hắn như thế nào mới đúng. Nhưng Huyền Vũ nói với y rằng, Vũ Triệt vẫn chưa lấy lại được ký ức của kiếp trước, cho nên y cũng cố gắng tránh xa hắn. Dù nói thế nào đi chăng nữa, chuyện xưa xảy ra rồi cũng không thể quay đầu lại. Nếu Vũ Triệt nhớ chuyện kiếp trước sợ chỉ còn lại tang thương cùng oán hận mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lúc này Bạch Hổ cùng Huyền Vũ đang ngồi trong phòng nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Ba người bọn họ ngoại trừ Huyền Vũ đã từng gặp Hoàng Thiên Ngạo ở núi Thúc Lĩnh, thì đã hơn chín trăm năm bọn họ không nhìn thấy nhau.

"Đại ca... huynh không muốn gặp lại Chu Tước hay sao?"

Người lên tiếng là Bạch Hổ. Hoàng Thiên Ngạo không trả lời chỉ khẽ nhướng mày một cái.

"Ngươi nghĩ ta có thể nhìn thấy hắn mà không động thủ? Nếu đã như vậy thì còn gặp để làm gì?'

Bạch Hổ nghe vậy thì khẽ liếc mắt nhìn Huyền Vũ. Y từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên không hề lên tiếng. Ánh nắng bên ngoài rọi vào một nửa gương mặt tạo thành một cái bóng mờ mờ, có chút hư ảo.

"Nhị ca, huynh cảm thấy Vũ Triệt đó..."

"Tam đệ, lần này gặp mặt là để bàn cách đối phó Hỏa phụng hoàng, chứ không phải là Chu Tước!"

Bạch Hổ liền mím môi thành hàng. Không nhắc thì không nhắc, nhị ca à, bao nhiêu năm rồi tính tình của huynh cũng không hề thay đổi. Âm trầm, thật đáng ghét nha!

"Là Vũ Triệt mời hai người đến đây?"

Hoàng Thiên Ngạo khàn giọng hỏi một tiếng. Bạch Hổ liền ăn ngay nói thẳng.

"Chính hắn. Vốn dĩ năm đó bọn đệ đã nói không trở lại phương Đông nữa... nhưng mà nếu như Chu Tước còn sống thì..."

https://thuviensach.vn

Ký ức xưa lần nữa quay về khiến cho ba người phút chốc rơi vào trầm mặc. Hoàng Thiên Ngạo nén tiếng thở dài, đứng dậy đến bên cửa sổ, hai tay chắp lại phía sau ngẩn người nhìn về những cánh nhạn đang thành đàn bay về phương Bắc.

"Chuyện của Hỏa phụng hoàng các ngươi không cần nhúng tay vào!"

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng lên tiếng. Nghe lời nói này Huyền Vũ và Bạch Hổ liền khó hiểu nhíu mày nhìn nhau.

"Tại sao chứ?"

"Hắn là người của ta, vì vậy, ta sẽ chính tay mình thu xếp."

Bạch Hổ kêu lên một tiếng.

"Đại ca!"

Huyền Vũ lập tức đứng lên đi về phía Hoàng Thiên Ngạo.

"Đại ca, có điều này đệ không thể không nói."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn không quay lại, chỉ cho hai người bọn họ một cái bóng lưng.

"Hỏa phụng hoàng đã rời khỏi Thiên Hoa sơn ba tháng, chỉ sợ trong thời gian này nó chuyên tâm tu luyện, gia tăng linh lực."

Bạch Hổ liền ngồi một bên phụ họa. Trong bốn vị huynh đệ, y là người ăn ngay nói thẳng, cũng không biết quanh co lòng vòng, những lời nói ra đa số đều làm mất lòng người khác. Cho nên những chuyện cần đến lý lẽ thì Huyền Vũ sẽ đứng ra nói.

"Nhị ca nói đúng."

https://thuviensach.vn

Huyền Vũ lại tiếp tục.

"Huống hồ, Lục Mạch luôn nhìn ngó về tam giới. Nhiều năm nay hắn ra sức tìm kiếm thu gom người tài giỏi lôi kéo về phía mình. Mãng xà ba đầu đó vô cùng thâm độc... vạn năm trước chủ nhân của hắn là Cố Kiệt Nhân chết thảm như vậy, hắn từng thề sẽ hủy diệt tam giới để trả thù cho y. Nếu nay Hỏa phụng hoàng tái sinh, chỉ sợ hắn nhân cơ hội này sẽ đi trước một bước."

Bạch Hổ nhớ ra điều gì đó liền trầm giọng.

"Phải phải, mười mấy năm trước nghe nói Đoạn trường thạch của Cố Kiệt Nhân bị phong ấn ở Vạn Trùng Sơn cũng đã biến mất. Chỉ sợ chính là bị Lục Mạch lấy đi. Nếu như hắn đưa thứ đó cho Hỏa phụng hoàng tu luyện, thì vấn đề sẽ không còn dừng lại ở chuyện của Thiên Hoa sơn nữa đâu đại ca à!"

Huyền Vũ trầm mặc.

"Đến khi đó, e là cả ba người chúng ta hợp lực đối phó cũng không còn là vấn đề đơn giản nữa."

Hoàng Thiên Ngạo im lặng, thật lâu sau mới lên tiếng.

"Đến lúc đó rồi hắn tính!"

Bạch Hổ giật mình đứng dậy.

"Đại ca!"

Hoàng Thiên Ngạo phất phất tay.

"Ta mệt rồi, các người lui xuống đi!"

https://thuviensach.vn

Bạch Hổ và Huyền Vũ nhìn nhau khẽ nén tiếng thở dài rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Lúc này, bên ngoài hai huynh đệ bọn họ cùng nhau sóng bước. Bạch Hổ vô cùng cao lớn phía sau lưng Huyền Vũ di chuyển, tạo thành một cái bóng lớn che mát cả thân thể Huyền Vũ.

"Nhị ca, đại ca vì sao phải cố chấp như vậy chứ? Không phải chỉ cần chúng ta đến đó bắt Hỏa phụng hoàng rồi giết trước khi hắn phi thăng là được hay sao?"

Huyền Vũ không trả lời, chầm chậm bước đi, áo bào trắng lướt qua đầu cây ngọn cỏ. Không thấy y trả lời, Bạch Hổ lại gầm lên một tiếng, mặt có chút đỏ. Bọn người này xưa nay đều xem mình giống như không tồn tại. Vô cùng đáng ghét nha!

"Nhị ca!"

Huyền Vũ lúc này mới chậm rãi lên tiếng. Ánh mắt có chút ảm đạm.

"Có lẽ... đối với đại ca đứa nhỏ đó là một vật báu!"

Dứt lời, y bước đi để lại Bạch Hổ đứng một mình giữa trời nắng gãi gãi chiếc đầu to. Cái gì là vật báu chứ? Y không hiểu lắm! Đại ca từ sau trận chiến với Chu Tước thì dường như tính tình trở nên thâm trầm, nghe nói cũng không cởi mở với bất kỳ ai, chẳng lẽ đã xem tiểu phụng hoàng là nhi tử của mình rồi?

Bạch Hổ có chút bực mình, có lẽ y phải tìm Nhiếp Viễn uống rượu mới được. Cũng đã rất nhiều năm bọn họ không gặp nhau rồi.

***

https://thuviensach.vn

Lúc Huyền Vũ trở về phòng bỗng dưng nhìn thấy Vũ Triệt đang ngồi bên trong làm y có chút ngoài ý muốn. Dù gì đây cũng là phòng của y, chưa hỏi ý mà hắn đã tự nhiên làm chủ hay sao chứ?

"Ngươi đến đây có việc gì sao?"

"Ta..."

Vũ Triệt nhìn thấy Huyền Vũ trở về thì nhanh chóng đứng lên đến bàn rót cho y một tách trà rồi đặt trước mặt y.

"Chuyện của Hỏa phụng hoàng các vị đã bàn bạc sao rồi?"

Huyền Vũ nhàn nhạt nâng tay uống trà rồi đứng dậy đến bên cửa sổ hóng mắt ra ngoài.

"Đây là chuyện nhà của đại ca!"

Vũ Triệt từ lúc nào cũng đã đứng sau lưng Huyền Vũ, nhìn bờ vai nhỏ trước mắt mình mà không rõ tư vị gì. Hắn lơ đãng hỏi một câu.

"Chuyện nhà?"

Huyền Vũ chậm rãi nói một câu. Giọng của y mềm mại như chảy mây trôi khiến cho Vũ Triệt càng nghe càng cảm thấy tim mình đập lên từng hồi rộn rã.

"Có lẽ chúng ta nên trở về!"

"Nhưng nếu một mình đại thống lĩnh không thể..."

"Chuyện đó sau này tính. Trước mắt để đại ca chính mình thu xếp. Nếu như mọi chuyện không xong thì ta và Bạch Hổ sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

https://thuviensach.vn

Hai người yên lặng một lúc thật lâu.

"Chu..."

Chữ 'Tước' còn chưa bật ra thì Huyền Vũ liền im bặt. Người này cũng không còn là Chu Tước của kiếp trước nữa rồi. Mấy ngày qua ở bên cạnh hắn, Huyền Vũ cảm thấy lòng mình vô cùng ảm đạm. Không rõ là buồn hay vui. Chỉ là một chút nặng nề, một chút thống khoái cùng một chút thương tâm.

Không thấy y nói hết câu, Vũ Triệt liền hỏi lại.

"Ngài nói gì?"

"Ta và Bạch Hổ ngày mai sẽ rời khỏi Thiên Hoa sơn."

Vũ Triệt giật mình một cái. Hắn còn chưa ở bên cạnh người này đủ mà!

"Nhanh như vậy đã rời đi hay sao?"

"Chuyện cần nói cũng đã nói rồi, nghị sự tam giới ngày mai vốn không còn cần thiết nữa!"

"Thượng thần!"

Vũ Triệt cảm thấy lòng mình dâng lên chút mất mát liền khàn giọng kêu một tiếng. Sau đó hắn vươn tay mình lên chậm rãi chạm vào vai Huyền Vũ rồi kéo y xoay lại đối diện cùng mình.

Huyền Vũ khó hiểu nhíu mày nhìn hắn. Ở khoảng cách gần như thế này làm y có chút cảm thấy ngạt thở. Liền rũ mắt.

"Có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt phun ra làn hơi nóng hổi lên mặt Huyền Vũ làm tai y thoáng chốc đỏ lên.

"Sau này nếu không có việc, ta có thể đến tìm ngài không?"

"Tìm ta?... Tìm ta để làm gì?"

Huyền Vũ khẽ nhíu đôi mày thanh tú như nét vẽ nhàn nhạt nhìn Vũ Triệt. Ánh sáng bên ngoài tràn vào rọi qua tròng mắt y một mảnh sóng sánh.

Bất giác, Vũ Triệt không kiềm lòng được liền cúi đầu đặt xuống môi y một nụ hôn làm Huyền Vũ thất thần một lúc. Sau đó vươn tay tung một chưởng hất Vũ Triệt ngã nhào xuống đất. Máu tươi chảy tràn ra khóe miệng. Hắn không ngờ người này lại ra tay mạnh như vậy. Trong mắt liền hiện lên một tia hụt hẫng.

Nhìn thấy máu của Vũ Triệt, Huyền Vũ khẽ hé miệng, đáy mắt hiện lên chút lo lắng, nhưng sau đó rất nhanh thanh tỉnh trở lại. Y xoay người đi, tay áo trắng chắp phía sau, lưng thẳng như trúc vô cùng cao ngạo.

"Ra ngoài đi!"

Vũ Triệt năm nay mới mười bảy tuổi, đối với hành động của mình biết rõ bản thân đã quá hồ đồ, có lẽ đã chọc giận vị này rồi. Bất quá hắn thích y, nhiều ngày tương tư mong mỏi gặp lại cũng không muốn mọi chuyện kết thúc ở đây.

"Thượng thần..."

"Ra ngoài đi, sau này đừng để ta nhìn thấy ngươi!"

"Xin lỗi... Nhưng, ta thích ngài!"

Huyền Vũ gằn giọng một cái.

https://thuviensach.vn

"Hồ nháo! Ngươi nghĩ mình là ai?"

Vũ Triệt rũ mắt.

"Ta biết ta không xứng với ngài!"

"Sai rồi!"

Huyền Vũ vẫn không quay lại nhìn hắn. Vũ Triệt khó hiểu nhíu mày lại.

"Trở về ngẫm nghĩ xem mình đã sai ở chỗ nào. Đi đi!"

Vũ Triệt đứng dậy, nhìn bóng lưng thẳng tắp trước mắt, thật muốn tiến đến ôm chặt người này vào lòng, nhưng mà khoảng cách chỉ có một sải tay lại giống như ngàn trùng xa cách. Hắn thở dài một hơi rồi từ từ rời khỏi phòng. Một cơn gió nhẹ hất tung mái tóc Vũ Triệt bay bay trong gió.

***

Lúc này tại sương phòng dành cho đoàn tùy tùng của thiên giới, một người thân thể nhỏ nhắn mặc y phục binh lính bước ra. Sau khi chỉnh chỉnh lại chiếc mũ trên đầu thì rón rén chạy khỏi phòng, hướng đến chính là biệt viện của Hoàng Thiên Ngạo. Người này không phải ai khác mà chính là công chúa Vũ Yên Chi, mấy ngày trước cải trang thành lính hộ vệ âm thầm đi theo bên cạnh Vũ Triệt.

Hoàng Thiên Ngạo đang ngồi trong phòng mày nhíu chặt thành hàng nhìn người quỳ trước mặt mình.

"Ngươi nói nó đã bỏ đi?"

Người quỳ bên dưới là Ngâm Tuyết. Mấy ngày trước sau khi do thám trở về thì nhìn thấy Lục Niên đang nằm bất tỉnh trên giường, hắn liền biết là do Tư Hàn làm. Sau khi tìm kiếm khắp nơi không thấy tung tích của hắn nên Ngâm Tuyết lập tức trở về Thiên Hoa sơn.

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh, thuộc hạ nghi ngờ tiểu Thất cơ bản chưa từng quên đi bất kỳ điều gì. Bởi vì như vậy thì nó không cần phải trốn đi."

Hoàng Thiên Ngạo mắt lạnh xuống vài phần khàn giọng.

"Ngâm Tuyết, ngươi thu xếp các đệ tử Thiên Hoa sơn, việc ta hủy hôn cùng công chúa không được để nó biết."

"Đại thống lĩnh..."

"Nó chắc chắn đã quên đi một số việc..."

Hoàng Thiên Ngạo nói đến đây thì ngừng lại. Trước cái đêm y xóa đi ký ức của Tư Hàn thì cơ bản y chưa từng nói lời yêu hắn. Đêm đó mới chính là lần đầu tiên của y.

Hoàng Thiên Ngạo nhớ rõ mình đã dùng hàn khí tẩy đi phần ký ức trong đầu Tư Hàn, chỉ là giữa chừng bị hàn khí công tâm nên ngất xỉu. Có lẽ chính vì vậy mà đã không thể xóa hết được toàn bộ ký ức của hắn.

Nhưng Hoàng Thiên Ngạo có thể chắc chắn rằng ký ức về đêm đó sớm Tư Hàn đã không còn nhớ rõ. Cho nên hiện tại nếu lừa gạt thì hắn nhất định sẽ tin.

Bây giờ không đuổi hắn đi, chỉ sợ những suy tính trong thời gian qua sẽ trở nên vô ích. Tư Hàn bản tính trời sinh cố chấp, hắn yêu y như vậy, trước đây lại sẵn sàng hy sinh mạng mình để cứu y. Nếu như hiện tại lặp lại chuyện cũ chẳng khác nào những việc y đã chịu đựng trong thời gian qua là vô ích hay sao? Nếu như y không thể vượt qua thiên kiếp, vậy Tư Hàn sống một mình trên đời này sẽ vô cùng đau khổ. Thà rằng kết thúc như bây giờ, có phải sẽ bảo vệ được hắn hay không? Sau này nếu như y vẫn bình an khỏe mạnh sống tiếp, y nhất định mang hắn trở về bên cạnh mình, còn hiện tại cái gì cũng chưa chắc chắn.

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh, nếu như... nếu như tiểu Thất tức giận, có khi nào sẽ động thủ hay không? Bạch Hổ và Huyền Vũ hai vị thượng thần còn ở đây, còn có cả Vũ Triệt..."

Hoàng Thiên Ngạo trầm giọng.

"Ta sẽ bảo vệ nó!"

"A, thả ta ra, các ngươi làm gì vậy? Ta là công chúa thiên giới, các ngươi dám động vào người ta hay sao? Thả ra!"

Bên ngoài có tiếng nữ nhân hét thất thanh. Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày một cái. Ngâm Tuyết liền đứng dậy mở cửa nhìn ra ngoài thì giật mình.

"Đại thống lĩnh, là tiểu công chúa... có khi nào nàng trà trộn vào đám người của Vũ Triệt đến đây hay không?"

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng trầm xuống.

"Người đến... cũng vừa đúng lúc!

Ngâm Tuyết nghe xong thì thất thần kiềm nén xuống một tiếng thở dài.

***

Chiều ngày hôm đó đoàn người của Ân Sơn Tây Xương đã đến Thiên Hoa sơn. Dưới danh nghĩa là Kỳ chủ tam giới nên y được Bạch Nghiên cùng Kỳ Thịnh tiếp đón.

Lúc trước Bạch Nghiên ngã xuống rừng bị thương rất nặng, sau đó được Hoàng Thiên Ngạo truyền cho chân khí, rồi được Nhiếp Viễn lưu lại mạng sống. Mấy tháng nay mới khôi phục được vài phần. Hiện tại sắc da còn chút tái nhợt.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tư Hàn trùm áo choàng kín đầu chỉ để lộ ra chiếc cằm đứng cùng nhóm hộ vệ của Ân Sơn đài phía sau lưng Ân Sơn Tây Xương.

"Kỳ chủ, nghị sự ngày mai đã bị hủy bỏ rồi."

Ân Sơn Tây Xương nghe nói thì khẽ nhướng mày một cái. Bạch Nghiên liền khàn khàn giọng. Hắn hiện tại đối với Ân Sơn Tây Xương có chút ác cảm. Lần trước kẻ này bị Hoàng Thiên Ngạo nghi ngờ liên quan đến người hạ độc Kiếm Phong Chi, hại mình phải chịu hình của Thiên Hoa sơn, hiện tại trên lưng vẫn còn để lại những vết sẹo rất sâu.

Thời gian vừa rồi Ngâm Tuyết đi mất ba tháng nên việc điều tra được giao lại cho Kỳ Thịnh, đáng tiếc công dã tràng, Ân Sơn Tây Xương đã xóa đi mọi vết tích nên không tìm ra được bất kỳ chứng cứ nào.

"Nhưng còn việc của Hỏa phụng hoàng thì sao?'

"Việc đó đại thống lĩnh đã có chủ ý riêng của mình rồi."

Tư Hàn nghe thấy như vậy thì khẽ nheo mắt. Bọn họ không phải đang truy bắt ráo riết Hỏa phụng hoàng hay sao chứ? Trên đường đến đây hắn nghe không ít lời đồn đãi, Hoàng Thiên Ngạo đưa ra chủ ý, rốt cuộc là chủ ý gì?

"Vậy, thái tử đã trở về hay chưa?"

"Thái tử vẫn còn ở đây, các vị kia cũng chưa rời khỏi. Nếu Kỳ chủ muốn gặp thì ta sẽ thu xếp!"

"Cũng được, dù gì cũng nên đến chào hỏi bọn họ một tiếng."

"Ừm."

Ân Sơn Tây Xương đang nâng chén trà lên miệng hớp một ngụm thì bên ngoài có thị vệ chạy vào.

https://thuviensach.vn

"Kỳ chủ, đại thống lĩnh gọi ngài sang thư phòng gặp mặt."

Là 'gọi' chứ không phải mời. Ân Sơn Tây Xương mấy chục năm trước cũng là đệ tử của Hoàng Thiên Ngạo, bất quá đã hơn mấy mươi không gặp lại, lần trước cũng chỉ nhìn xa chứ chưa từng gặp gỡ trực tiếp y. Vị sư phụ này năm xưa chính là nỗi khiếp sợ trong lòng Ân Sơn Tây Xương, y vô cùng lãnh đạm, thậm chí một cái liếc mắt cũng vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà hiện tại hắn là Kỳ chủ tam giới địa vị đã không còn như xưa. Gia tộc Ân Sơn lại vô cùng hùng mạnh, nhưng mà xem ra trong lòng Hoàng Thiên Ngạo chưa từng để bọn họ vào trong mắt.

"Kỳ chủ, vậy ngài đến đó trước. Ta sẽ đến chỗ thái tử chờ ngài."

"Được. Vậy ta đi trước."

Khi Ân Sơn Tây Xương đến nơi, thị vệ gõ vào cửa mấy tiếng.

"Đại thống lĩnh, Kỳ chủ đã đến!"

"Tiến vào!"

Khi cánh cửa vừa đóng lại, Tư Hàn đứng bên ngoài cùng đoàn tùy tùng của Ân Sơn Tây Xương vừa kịp nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của Hoàng Thiên Ngạo, bất giác trái tim trong lồng ngực hắn vang lên từng tiếng 'bang bang'. Người này sau ba tháng sắc mặt tái nhợt như vậy, phải chăng là bệnh rất nặng rồi? Hắn bỗng cảm thấy thương tâm. Lòng dạ nóng ran như có lửa đốt.

Ân Sơn Tây Xương bước vào trong nhìn Hoàng Thiên Ngạo đang vẽ tranh trên bàn thì khẽ cúi đầu.

"Đại thống... sư... sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo không nhìn lên chỉ khẽ nhướng mày một cái.

https://thuviensach.vn

"Ta tưởng rằng ngươi đã quên Thiên Hoa sơn từng là nơi mình xuất thân chứ!"

Ân Sơn Tây Xương liền cười cười, hơi đảo mắt một cái.

"Sư phụ, cả đời Tây Xương cũng không quên Thiên Hoa sơn, quên những gì người đã từng dạy dỗ!"

Hoàng Thiên Ngạo miệng cười tâm không cười nhìn người trước mặt.

"Vậy sao? Nhưng ta chưa từng dạy ngươi đạo lý phản thầy, mưu hại huynh đệ đồng môn!"

Ân Sơn Tây Xương liền trợn mắt.

"Sư phụ... người... nói gì con không hiểu?"

"Hay cho một câu không hiểu!"

Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã buông bút lông trên tay xuống bàn, đứng dậy từng bước đi về phía Ân Sơn Tây Xương dồn hắn lùi lại phía sau, giương đôi mắt có chút đỏ không một cảm xúc tựa như hồ băng nhìn hắn. Đối diện với uy hiếp mãnh liệt này Ân Sơn Tây Xương liền rũ mắt, mày hơi nhíu lại một chút.

"Ngươi cho rằng chính mình xóa đi hết dấu vết thì không ai có thể buộc tội ngươi được hay sao?"

"Sư phụ... con... con không có mưu hại đại sư huynh!"

"CÂM MIỆNG!"

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo vung tay một cái, chưởng lực như sấm sét đánh về phía Ân Sơn Tây Xương. Hắn chỉ kịp trợn mắt rồi ngã nhào về phía sau, văng vào vách tường rơi xuống đất thổ huyết.

https://thuviensach.vn

Hắn không ngờ mình vừa vào đã bị đánh, còn là bị đánh quá thê thảm, thậm chí còn không kịp phản ứng gì. Quả nhiên, dù mấy năm qua hắn đã tu luyện rất nhiều nhưng vẫn không có cách né một chưởng vừa rồi của Hoàng Thiên Ngạo.

"Ngươi không xứng gọi Phong Chi ba tiếng đại sư huynh."

Hắn vừa lắp bắp vừa dùng tay lau máu từ miệng mình.

"Sư phụ... con... con không có hại đại sư huynh!"

"Tây Xương, ta nhắc lại cho ngươi nhớ. Chứng cứ mà ngươi nói chỉ có tác dụng với người khác, còn ta thì không thể! Ta nói ngươi có tội thì chính là có tội."

"Sư phụ!"

"Ngươi hại Phong Chi sống chết còn chưa rõ, hại ta mất đi đệ tử giỏi nhất là Ngụy Trình. Ngươi hôm nay hoặc là tự phế bỏ chín phần nội lực, hoặc là ta sẽ làm giúp ngươi! Nhưng nếu ta ra tay ngươi nhất định không còn mạng trở về!"

Ân Sơn Tây Xương biết Hoàng Thiên Ngạo một khi đã nói nhất định sẽ làm, hắn kinh hãi toàn thân run rẩy.

"Sư phụ... con hiện đã là Kỳ chủ của tam giới!"

"Kỳ chủ thì sao? Ha ha. Phế ngươi ta sẽ tìm người khác thay thế, có khó gì chứ?"

Ân Sơn Tây Xương khiếp sợ nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Lúc này có cách nào cứu mạng hắn hay không chứ? Nếu như mạng mình đã bị Hoàng Thiên Ngạo nhắm đến, chỉ e không còn ai trên đời có thể cứu được nữa.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ! Sư phụ tha cho con... con... con biết tung tích Hỏa phụng hoàng, xin hãy tha cho con!"

Hắn gào lên, níu lấy tà áo của Hoàng Thiên Ngạo như cọng rơm cứu mạng. Y liền híp mắt một cái. Ân Sơn Tây Xương lập tức bỏ tay khỏi áo y rồi bò dưới đất run rẩy.

"Hỏa phụng hoàng cùng con đến đây, hắn... hắn đang ở bên ngoài!"

Ân Sơn Tây Xương giương mắt quan sát biến hóa trên mặt Hoàng Thiên Ngạo nhưng không tìm ra bất kỳ dấu vết nào. Chẳng lẽ hắn đã đoán sai, cơ bản y chưa từng muốn tìm kiếm Hỏa phụng hoàng hay sao chứ? Nhưng mà Ân Sơn Tây Xương đã không tự lượng sức mình, suy đoán tâm tư của Hoàng Thiên Ngạo e rằng trên đời này không có bất kỳ kẻ nào có khả năng đó.

Hoàng Thiên Ngạo từ trên cao nhìn xuống Ân Sơn Tây Xương. Bỗng dưng y tiến đến gần nhìn hắn như nhìn một thứ không chút giá trị.

"Giữ lại mạng của ngươi bởi vì ngươi là người thừa kế duy nhất của gia tộc Ân sơn. Hơn nữa Phong Chi vẫn còn sống nên ta chừa lại cho ngươi một cái mạng. Ngươi nghĩ mình có thể mang thứ gì đó ra để thương lượng với ta hay sao?"

"Sư... sư phụ?"

Hoàng Thiên Ngạo nhếch môi lên một cái.

"Hạ đẳng!"

Dứt lời, y từ trên cao chạm vào đỉnh đầu Ân Sơn Tây Xương.

"Không sư phụ, xin tha cho con, xin tha cho con..."

https://thuviensach.vn

Hắn lắp bắp lùi lùi về phía cửa, mắt đỏ ửng đầy tơ máu. Cả đời hắn cũng chưa từng khiếp sợ thứ gì đến như vậy.

"Đáng tiếc, nếu biết sợ thì trước kia đừng làm!"

Dứt lời, lòng bàn tay Hoàng Thiên Ngạo liền phát ra hàn khí. Từ đầu Ân Sơn Tây Xương lập tức bốc lên một tầng khói mỏng.

"A!!!!!!!!!!!!"

Hắn hét thảm một tiếng. Bên ngoài nghe thấy tiếng hét của hắn thì đám thủ vệ liền nhao nhao muốn xông vào nhưng bị lính canh chặn lại.

Một lúc sau cánh cửa bị đẩy ra, Hoàng Thiên Ngạo liếc nhìn ra ngoài.

"Mang hắn ra ngoài!"

Trên người Ân Sơn Tây Xương toàn bộ đều là máu tươi. Hắn nằm trên mặt đất thở thoi thóp, tóc tai tán loạn, thái dương cùng cổ gân xanh nổi lên cuồn cuộn, tím bầm.

"Kỳ chủ!"

Bên ngoài thủ hạ của hắn lập tức xông vào, Tư Hàn cũng chạy theo bọn họ, liếc qua Hoàng Thiên Ngạo một cái rồi cúi đầu cùng mấy người kia dìu Ân Sơn Tây Xương ra ngoài. Khi cánh cửa vừa đóng lại, Hoàng Thiên Ngạo cũng ngẩng đầu nhìn về bóng lưng của Tư Hàn rồi buông ra một tiếng thở dài.

Buổi chiều ngày hôm đó, Hoàng Thiên Ngạo rời khỏi phòng tiến đến nơi ở dành cho khách nhân. Sau lưng y từ lúc nào đã xuất hiện thêm một cánh bướm trắng. Hoàng Thiên Ngạo biết nhưng không phản ứng gì, một mạch tiến thẳng về hướng phòng kia. Có một căn phòng được canh giữ nghiêm mật, bên trong là tiếng hò hét của nữ nhân vọng ra.

https://thuviensach.vn

"Thả bổn công chúa ra, thả ta ra!"

Thị vệ nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo thì cúi đầu.

"Đại thống lĩnh!"

"Nàng có nghe lời không?"

"Công chúa cả ngày hôm nay đều náo loạn, trưa cũng không chịu ăn uống gì."

Hoàng Thiên Ngạo lơ đãng liếc về cánh bướm đang vờn trên khóm hoa dưới chân mình thì khàn khàn giọng.

"Chăm sóc cho nàng tốt một chút, nếu nàng không chịu ăn bảo Linh Hy chuẩn bị đồ ngọt thật ngon cho nàng."

"Dạ đại thống lĩnh."

Hoàng Thiên Ngạo dứt lời thì đẩy cửa vào trong. Vũ Yên Chi vừa nhìn thấy y thì liền tròn mắt im bặt, sau đó nhảy chân sáo lao đến ôm lấy eo y.

"Ngài đến tìm ta sao?"

Cánh cửa lập tức đóng lại, cánh bướm trắng liền bay đến cửa sổ định chui vào. Nhưng cả căn phòng bị bao bọc bởi một lớp phong ấn không có cách nào vào trong.

"Khốn kiếp!"

Cánh bướm đó chính là Hứa Tư Hàn biến thành. Lúc nãy hắn nghe thấy hết những lời Hoàng Thiên Ngạo căn dặn lính canh. Từ trước đến nay hắn chưa từng biết Hoàng Thiên Ngạo còn có mặt ôn nhu như vậy, cũng chưa từng dịu dàng với bất kỳ ai. Tại sao, tại sao lại đối xử với hắn như vậy chứ? Tại sao?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ trước đây qua lại cũng chỉ vì muốn lợi dụng hắn làm thuốc cho mình? Khi hắn bị bại lộ thân phận thì liền thẳng tay vứt bỏ mà đến với công chúa hay sao? Tại sao y có thể tàn nhẫn với hắn như vậy chứ? Trái tim trong lồng ngực Tư Hàn như bị hàng ngàn nhát kiếm đâm vào, đau đớn đến lợi hại.

Hoàng Thiên Ngạo ở lại trong phòng công chúa đến một canh giờ sau mới trở ra. Bên trong lúc này chỉ là một mảng yên lặng. Trước khi y rời đi còn chỉnh sửa lại y phục của mình và căn dặn lính canh.

"Nói người hầu đến chăm sóc cho công chúa! Thân thể nàng hiện rất yếu."

"Dạ, đại thống lĩnh!"

Dứt lời, y phất tay áo rời đi, cánh bướm kia liền bay theo. Khi y bước vào phòng, cánh cửa vừa đóng lại, bỗng dưng Tư Hàn hiện thân đẩy thắt lưng Hoàng Thiên Ngạo một cái làm y bất ngờ ngã ngửa lên giường, hắn liền nhào đến cưỡi lên thắt lưng y.

"Tại sao, tại sao người lại đối xử với ta như vậy? Ta làm gì sai chứ?"

Hắn vừa gào lên một câu liền vùi vào đầu vào lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo khóc thảm.

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 30: Dứt Tình

"Sư phụ lừa gạt ta, tại sao lại gạt ta chứ? Nếu người không yêu ta thì vì sao lại ôm ta? Vì sao lại ở bên cạnh ta? Rốt cuộc từ đầu đến cuối người xem ta là cái gì?"

Tư Hàn vừa nói vừa đấm vào lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo, nước mắt rơi xuống thấm đẫm ngực áo y.

"Trả lời ta đi, từ đầu đến cuối rốt cuộc người xem ta là cái gì chứ?"

Hắn nhỏm người dậy nhìn sâu vào đáy mắt Hoàng Thiên Ngạo. Lúc này đối diện với ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo kia, hắn chợt nhớ đến cảnh tượng lúc nãy mình thấy ở phòng công chúa. Tư Hàn rũ mắt liền nhìn thấy trên cổ y vậy mà lại có một dấu răng còn rất mới.

Hắn khẽ nuốt xuống một cái rồi ngồi thẳng dậy, nước mắt nóng hổi cũng chảy xuống cằm. Hắn cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹn, khó nhọc nhíu nhíu mày, bờ môi run rẩy lợi hại.

"Người có thể cho ta biết... người... đã từng có một khoảnh khắc nào thật lòng yêu ta chưa?"

Hắn hơi cúi đầu nhìn chằm vào Hoàng Thiên Ngạo chờ đợi một tiếng trả lời.

"Chưa từng!"

"Ha."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn trong cổ họng vô thức bật ra một âm thanh uất nghẹn. Hắn cắn chặt khớp hàm toàn thân run rẩy, cảm thấy trái tim trong lồng ngực từng trận nhói lên, tâm đau, hắn đang vô cùng đau đớn.

"Từ đầu đến cuối các người mang ta về đây... là để hóa giải hàn khí cho người hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo yên lặng thật lâu, lát sau khàn khàn giọng.

"...Phải!"

Hứa Tư Hàn bất giác nhắm nghiền mắt. Hắn bỗng giương bàn tay run run lên lau khô nước mắt trên mặt mình. Rồi từ từ rời khỏi thân thể Hoàng Thiên Ngạo bước xuống đất ngẩng đầu bật ra một tràn cười.

"Ha ha... Thì ra là như vậy... quả nhiên, sư phụ chưa từng yêu ta..."

Hắn há miệng thở ra một hơi rồi ngẩn người nhìn qua cửa sổ, tròng mắt đỏ ửng giăng đầy tơ máu. Thiên Hoa sơn đã từng là nơi hắn lớn lên vậy mà hiện tại không còn một chút quen thuộc. Người trên giường kia đã từng là kẻ khiến hắn yêu đến chết đi sống lại, yêu hơn cả sinh mệnh mình, nhưng mà cuối cùng y lại nói chỉ xem mình là thuốc. Tư Hàn hít mũi một cái, lẩm bẩm mấy câu.

"Hóa ra, tất cả các người từ đầu đến cuối đều chỉ lợi dụng ta, lợi dụng cả tâm hồn và thể xác ta... Hóa ra cái gì là nghĩa phụ, cái gì là huynh đệ, cái gì là người yêu... tất cả chỉ do một mình Hứa Tư Hàn ta suy tâm vọng tưởng mà thôi. Đáng lắm... đáng lắm! Ha ha ha."

Hắn bỗng quay đầu lại trợn trừng mắt nhìn Hoàng Thiên Ngạo, lúc này đáy mắt hắn chỉ còn lại lệ khí.

"Hoàng Thiên Ngạo, ta hận ngươi! Cuộc đời này ta làm sai nhất chính là yêu phải một kẻ như ngươi, hận nhất là đã trao chân tình cho một kẻ không

https://thuviensach.vn

đáng. Trách chỉ trách ta ngu muội mà thôi! Vĩnh viễn ta sẽ không bao giờ đặt chân đến Thiên Hoa sơn nữa. Sau này gặp lại chính là kẻ thù."

Dứt lời, hắn nhoáng một cái nhảy ra cửa sổ. Bên ngoài thị vệ nhìn thấy gương mặt Hứa Tư Hàn bại lộ dưới ánh mặt trời liền la hét thất thanh.

"Hỏa phụng hoàng, là Hỏa phụng hoàng!"

Chuông cảnh báo được gióng lên rền rã. Lập tức tiếng bước chân rầm rập kéo đến vây kín xung quanh biệt viện của Hoàng Thiên Ngạo.

Hôm nay Thiên Hoa sơn đặc biệt đông đúc. Những thủ lĩnh của các môn phái lớn cũng vừa kịp đến. Ngày mai chính là nghị sự bàn bạc cách tiêu diệt Hỏa phụng hoàng.

Thật không ngờ, nghị sự chưa diễn ra thì Hỏa phụng hoàng lại đứng sờ sờ trước mặt. Bọn họ ai nấy sắc mặt đều căng thẳng, có người sợ hãi, có người nhìn Tư Hàn đầy sát khí. Bọn chúng cơ bản chỉ nghe sấm truyền và lời đồn đãi về Hỏa phụng hoàng chứ chưa từng thực sự giáp mặt, cho nên có chút không biết thực lực ra sao.

Trên mái nhà rất nhiều người rút pháp khí chờ sẵn. Một lưới thiên tằm đã giăng kín trên đầu ngăn không cho Tư Hàn bay lên.

Tư Hàn giương đôi mắt mờ mịt nhìn ra xung quanh. Hắn từ đầu đến cuối đều không di chuyển một bước. Hắc bào trong gió khẽ tung bay.

Hắn nghĩ mình cơ bản chưa từng làm hại ai, vì sao chỉ vì hắn là Hỏa phụng hoàng mà bọn người kia liền muốn đoạt mạng mình chứ? Hắn không hiểu, một chút cũng càng không hiểu.

Rất nhanh đệ tử Thiên Hoa sơn đã tập hợp đầy đủ, gươm giáo tua tủa vây thành một vòng quanh Hứa Tư Hàn. Bạch Nghiên và Kỳ Thịnh đều xuất

https://thuviensach.vn

hiện nhìn hắn e dè. Vũ Triệt cùng binh lính hộ vệ của thiên giới cũng nhanh chóng tiến đến.

"Hứa huynh đệ? Sao lại là ngươi?"

Nhìn thấy Tư Hàn y liền giật mình một cái, người này lại chính là Hỏa phụng hoàng hay sao? Ở núi Thúc Lĩnh hắn đã từng cứu y một mạng.

Tư Hàn nghe Vũ Triệt hỏi nhưng không trả lời, hắn chỉ giương đôi mắt trống rỗng nhìn những người xung quanh. Bọn họ dường như đang khát máu của hắn.

Bỗng dưng, Tư Hàn cảm thấy nhân sinh quá đỗi chán chường, hôm nay hắn không chết thì những kẻ này nhất định cũng sẽ truy cùng diệt tận.

"Hứa Tư Hàn, nơi này dù gì cũng từng nuôi ngươi lớn khôn, hôm nay ngươi đến đây là muốn lấy oán báo ân hay sao?"

Người nói chính là Kỳ Thịnh. Từ trước đến nay y cùng hắn không có bất kỳ ân oán gì như hắn cùng Bạch Nghiên. Nhưng Kỳ Thịnh khi nhìn thấy hắn bị oan cũng chưa từng vì mình nói ra lời công đạo.

Nghe Kỳ Thịnh nói lời này những người xung quanh liền vang lên tiếng xầm xì to nhỏ, liên tục chỉ trỏ vào mặt hắn.

"Nó là yêu quái, làm sao biết cái gì là báo ân?"

"Đúng đúng, chỉ là một thứ đáng ghê tởm mà thôi!"

"Mau giết nó đi, hôm nay có các vị thượng thần và thủ lĩnh các môn phái đều ở đây, nhất định không cho nó cơ hội sống sót!"

"Giết! Giết!"

https://thuviensach.vn

Xung quanh vang lên tiếng ồn kinh thiên động địa, Tư Hàn cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung. Giờ đây, tại chỗ này không có bất kỳ ai giương cánh tay ra nắm lấy hắn, không có bất kỳ ai cho hắn một chỗ tựa vào. Hắn liếc nhìn về cửa phòng Hoàng Thiên Ngạo, cửa vẫn đóng im ỉm. Xem ra người này cũng muốn hắn chết.

Tư Hàn bất giác ngẩng mặt nhìn trời cười lớn một tiếng.

"Ha ha ha."

Mắt từ lúc nào chỉ còn lại lệ khí, ấn ký ở đuôi mắt hiện lên đỏ rực, hỏa khí bùng ra làm cho xung quanh bắt đầu nóng lên. Ai nấy đều nhìn nhau âm trầm.

"Hay cho một câu lấy oán báo ân!"

Bỗng dưng Tư Hàn đảo mắt nhìn xung quanh, bọn người kia liền không khỏi lùi lại.

"Các người miệng luôn nói lời nhân nghĩa đạo đức, nhưng từ đầu đến cuối chỉ mang ta về đây lợi dụng. Nếu đã lợi dụng thì lẽ ra cũng nên đối xử với ta tốt một chút chứ?"

Tư Hàn lắc lắc đầu.

"Nhưng không có!"

Hắn nhếch môi lên cười.

"Nuôi dưỡng hay sao? Không phải, là các người đang nuôi một con vật, cho ăn cho uống rồi ra tay đánh đập khi chướng mắt! Ở đó nói lời nhân nghĩa với ta hay sao? NGỤY QUÂN TỬ!"

Lúc này trong phòng Bạch Hổ đi đi lại lại, còn Huyền Vũ ngồi trên bàn bình thản uống trà.

https://thuviensach.vn

"Nhị ca, Hỏa phụng hoàng ở ngoài kia rồi, chúng ta không bắt nó hay sao?"

"Đại ca đã nói đây là chuyện nhà của huynh ấy. Để huynh ấy giải quyết đi."

"Nhưng mà..."

"Yên tâm, đại ca tự biết cân nhắc! Cứ ngồi chờ đợi, lúc cần thiết chúng ta sẽ ra tay."

Bên ngoài đám đông vẫn vây quanh Hứa Tư Hàn. Sau khi nghe hắn nói vậy cả đám đều nhao nhao.

"Quả nhiên yêu ma ăn cháo đá bát, Thiên Hoa sơn nuôi phí hắn rồi!"

"Hỏa phụng hoàng nên giết từ khi sinh ra, Thiên Hoa sơn vì sao lại mang nó về đây chứ?"

"Nghiệp chướng, quả nhiên chính là nghiệp chướng!"

Xung quanh càng nói càng loạn, Bạch Nghiên bất giác tiến về phía trước chỉ vào mặt Tư Hàn.

"Hứa Tư Hàn, mấy năm nay ta dạy ngươi cũng vì muốn tốt cho ngươi!"

Tư Hàn nhìn Bạch Nghiên nhếch môi lên cười, trong đáy mắt chỉ toàn là khinh miệt.

"GIẢ DỐI!"

Hắn không thèm nhìn Bạch Nghiên nữa mà nhìn về đám người kia.

"Vì sao các người muốn lấy mạng ta? Ta đã giết người nhà ngươi sao? Hay ngươi? Hay là các người?"

https://thuviensach.vn

Hắn ngừng lại một lúc.

"Yêu ma sao? Ai cho các người cái quyền mắng ta? Là ngươi, là ngươi, hay là HẮN?"

Tư Hàn vừa nói vừa chỉ tay vào trong phòng Hoàng Thiên Ngạo. Bên ngoài ồn ào từ nãy đến giờ hắn không tin y không nghe thấy.

"Ta sinh ra làm chủ sinh mệnh của mình. Từ nay trở đi ta và người Thiên Hoa sơn ân đoạn nghĩa tuyệt. Một chút dính líu cũng không còn!"

Dứt lời, hắn liền tiến lên vài bước định rời khỏi. Bạch Nghiên nhíu nhíu mày. Hiện tại các vị thượng thần và thái tử thiên giới đều có mặt ở đây, cho nên hắn tin tưởng Hỏa phụng hoàng sẽ không dám làm loạn.

"Hứa Tư Hàn, ngươi buông tay chịu trói đi. Hôm nay thượng thần Bạch Hổ, Huyền Vũ đều ở đây, chỉ cần ngươi đầu hàng, chúng ta sẽ cho ngươi một cơ hội được chết toàn thây."

Tư Hàn liền nghiêng đầu khó tin nhìn Bạch Nghiên, bất giác khóe môi nhếch lên một cái.

"Vậy sao? Nhị sư thúc, bao nhiêu năm nay nhờ sư thúc mà ta ăn không ít khổ. Nên hôm nay nếu có chết thì nhất định cũng lôi sư thúc theo!"

Dứt lời, Tư Hàn xoay tay một cái từ lòng bàn tay liền bùng ra ngọn lửa đỏ rực. Xung quanh lập tức lùi về phía sau vài bước.

Hứa Tư Hàn mím môi một cái bung tay tung một chưởng về phía Bạch Nghiên. Thiên hỏa thành luồng xoắn tới như muốn nuốt chửng y.

Vũ Triệt từ phía đối diện liền bay đến chắn trước mặt Bạch Nghiên, dùng kiếm khí xoay tay liên tục hóa giải thiên hỏa.

"Lập trận!"

https://thuviensach.vn

Kỳ Thịnh hét lên một tiếng, xung quanh liền xếp thành hình lục giác tung chưởng tạo nên một phong ấn thật lớn chặn lại thiên hỏa của Hứa Tư Hàn.

Hắn bay lên không trung. Bên dưới liên tục phát công. Tầng tầng kết giới xộc đến đánh vào người Tư Hàn.

"Kết. Kết. Kết!"

Hắn bay là đà về phía sau né trái tránh phải. Một kết giới cắt trúng mảnh vải cột tóc bung ra, tóc đen dài như tảo biển liền bay bay trong gió.

"Kết!"

Bên dưới lại phát công, kết giới sắc bén như mũi kiếm xuyên vào da thịt hắn đau đớn. Vài mảnh trượt qua gò má, máu tươi liền chảy dọc xuống cằm.

Tư Hàn tung mình lên không liền bị lưới thiên tắm trùm đến làm cả người té ngã trên mặt đất. Người xung quanh lập tức vây đến liên tục chém xuống.

"A!!!!!!!!"

Tư Hàn nghiến răng nghiến lợi cắn xuống nhịn đau. Bỗng dưng hắn gầm lên một tiếng, tròng mắt đỏ rực, 'bùm' một cái hỏa khí liền phụt ra bao bọc quanh thân thể hắn. Người xung quanh bị hất văng té nhào ra ngoài.

Lúc này Vũ Triệt cầm trường kiếm tiến lên trước mặt Tư Hàn. Dường như y không bị hỏa khí của hắn làm cho chùn bước. Tư Hàn toàn thân hắc bào nên không phát hiện hắn bị thương, nhưng mà nơi hắn nằm đều đã nhầy nhụa máu tươi.

"Vũ Triệt, ngươi đối với ân nhân cứu mạng mình cũng muốn giết sao?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn khàn khàn giọng hỏi một câu. Hắn nhớ trước đây mình đã từng dùng thân thể chắn cho y không bị Hoàng Thiên Ngạo giết. Nhưng mà hiện tại y cũng muốn giết mình. Hóa ra, trên đời này quả nhiên không có cái gọi là chân tình. Chỉ có một mình hắn ngu ngốc mang trái tim thành kính dâng tặng cho kẻ khác.

Vũ Triệt hơi nhíu mày.

"Hứa Tư Hàn, dừng tay đi, ngươi tiếp tục như vậy thì sau này nhất định tam giới sẽ không buông tha cho ngươi."

"Dừng tay sao? Từ đầu đến cuối ta đã từng ra tay hay chưa? Chưa từng! Nhưng mà ngươi nhìn ta xem... máu... khắp nơi đều là máu."

Tư Hàn bỗng ngừng lại một chút.

"Các ngươi đã muốn giết ta như vậy. Được! Vậy thì hôm nay ta sẽ cho các ngươi được toại nguyện."

Dứt lời, hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại gầm lên một tiếng. Hỏa khí bùng ra, lưới tắm liền nổ tung không còn một mảnh. Gió lớn ào ạt thổi đến, lá cây cuộn thành luồng bay tán loạn trong không trung. Người xung quanh kinh hãi lùi lại mở ra kết giới chắn trước mặt.

Tư Hàn lập tức đứng dậy, giương đôi mắt đỏ rực nhìn xung quanh nhếch môi lên cười rồi khẽ liếc về cửa phòng vẫn đóng kín của Hoàng Thiên Ngạo.

Giờ phút này y vẫn không xuất đầu lộ diện. Có lẽ chuyện sinh tử của mình sớm đã không còn liên quan đến y nữa. Hắn nhìn xuống những ngón tay máu đang rơi trên mặt đất mà không rõ tư vị gì. Chỉ cảm thấy hôm nay mình triệt để đã nhìn thấu nhân sinh.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn ngẩng đầu nhắm nghiền mắt hít một hơi, nếu như chúng sinh đã phụ ta thì vì sao ta còn xem trọng họ chứ? Bất giác, trong đầu hắn có một thắc mắc, nếu như lúc này hắn ra tay với bọn họ thì Hoàng Thiên Ngạo sẽ giết hắn chứ?

"Công chúa, đừng chạy loạn, công chúa!"

Bỗng dưng Vũ Yên Chi nghe náo loạn thì chạy ào ra ngoài liền giương đôi mắt mờ mịt nhìn Hứa Tư Hàn đang bị mọi người vây quanh.

"Tiểu tử khốn kiếp!"

Dứt lời, nàng chạy đến níu tay Vũ Triệt.

"Ca ca, hắn, là hắn ăn hiếp muội!"

Vũ Triệt nhìn thấy Yên Chi thì liền trợn mắt một cái.

"Muội... muội làm cái gì ở đây?"

"Muội đi theo ca ca mà!"

"Vào trong!"

"Ca ca?"

"VÀO TRONG!"

Tư Hàn bất giác nhếch môi lên.

"Tiểu công chúa sao? À không... sư mẫu, sư mẫu của ta. Đến đúng lúc lắm!"

Tư Hàn híp mắt một cái, nếu lúc này hắn làm tổn thương Vũ Yên Chi, Hoàng Thiên Ngạo sẽ đến không? Sẽ vì nàng mà giết hắn không? Hắn bỗng giương tay từ trên cao giáng xuống một chưởng.

https://thuviensach.vn

"Yên Chi!"

Vũ Triệt hét lên một tiếng rồi nhào đến chắn trước mặt muội muội mình, tung một chưởng về phía Tư Hàn. Thứ y dùng là chân hỏa của phụng tộc, hai luồng hỏa khí chạm vào nhau liền nổ 'bùm' một cái tạo thành một chấn động nhỏ xung quanh.

Tư Hàn liền bay lên cao. Vũ Triệt cũng đuổi theo. Vốn dĩ y đối với Hứa Tư Hàn còn chút ân tình vì trước đây hắn từng cứu mình. Nhưng mà Vũ Yên Chi là muội muội của y, nàng cùng hắn cũng không có thâm thù đại hận gì, chiêu vừa rồi rõ ràng là muốn đoạt mạng nàng.

"Hứa Tư Hàn, ngươi không phân biệt thị phi, vậy hôm nay ta sẽ cùng với người Thiên Hoa sơn tiêu diệt ngươi. Đừng nói chúng ta ỷ đông hiếp yếu!"

Tư Hàn liền cảm thấy tức cười.

"Ha ha. Ỷ đông hiếp yếu sao? Để xem..."

Dứt lời, Vũ Triệt lập tức xoay trường kiếm trong tay phát ra một luồng chân hỏa vô cùng mạnh mẽ đánh về phía Tư Hàn. Hắn nhíu mày một cái rồi lộn nhào lên trên, lướt qua mấy dãy nhà Thiên Hoa sơn, Vũ Triệt liền đuổi theo liên tục tung chưởng về phía hắn. Bên dưới không ít người phóng ra kết giới đánh lén hắn.

Bất giác Tư Hàn liếc xuống đất nhìn thấy Vũ Yên Chi đang loay hoay đứng một mình liền tung một chưởng đến. Chỉ trong chớp mắt một bóng trắng vụt đến ôm lấy Vũ Yên Chi bay lên, thiên hỏa va vào một tòa nhà nổ tung. Khói bụi mịt mù.

Là Hoàng Thiên Ngạo, y đang ôm công chúa trong lòng mà giương đôi mắt không chút cảm xúc nhìn về hướng này. Hứa Tư Hàn nhe răng ra cười, nước mắt cũng chảy tràn xuống. Khi nãy hắn bị người ta đánh y cũng chưa

https://thuviensach.vn

từng xuất đầu lộ diện, vừa rồi hắn đánh đến công chúa thì y liền hiện thân. Quả nhiên, đối với ái nhân trong lòng thì ra sức bảo vệ.

Nghe người ta nói là một chuyện, chính mắt mình nhìn thấy lại là một chuyện khác. Hắn không để ý Vũ Triệt nữa, bỗng dưng ngẩng mặt gào lên một tiếng, đôi cánh từ trong thịt chui ra ngoài, toàn thân hộ giáp vàng kim sáng loáng bao bọc lấy thân thể hắn.

Hứa Tư Hàn nhìn Hoàng Thiên Ngạo cười lớn một tiếng.

"Thiên hạ phụ ta vậy ta cũng phụ thiên hạ!"

Dứt lời, hắn gầm lên, mây đen trên trời tụ lại, những ngọn núi xung quanh Thiên Hoa sơn bỗng dưng rung chuyển, khói bốc lên ngút ngàn.

"Ầm ầm."

Từng tiếng nổ long trời lở đất vang lên, dung nham từ các ngọn núi bỗng tràn ra.

"Núi lửa, núi lửa phun trào rồi!"

Dưới kia nghe thấy tiếng la hét thất thanh, khói bụi bay mù mịt, lửa nóng hừng hực phóng đến.

Hứa Tư Hàn đập cánh bay vút lên bầu trời, hắn gầm một tiếng lửa đỏ như trùm kín Thiên Hoa sơn.

"Tiểu Thất, ngừng tay đi!"

Bất giác Hoàng Thiên Ngạo bay lên không trung chắn trước mặt hắn. Nhìn thấy máu tươi trên mặt cùng cổ hắn, bàn tay dưới gấu áo Hoàng Thiên Ngạo siết chặt lại thành quyền.

Nhìn thấy y chắn trước mặt mình, Tư Hàn nhếch môi lên cười.

https://thuviensach.vn

"Hoàng Thiên Ngạo, ngươi nghĩ mình là ai? Có thể sai khiến được ta hay sao? Tất cả những gì các ngươi đã đối xử với ta, hôm nay ta một lần mà tính sổ hết! Các người sống hay chết sớm đã không còn liên quan đến ta nữa."

Dứt lời, Hứa Tư Hàn bất giác hóa thành Hỏa phụng hoàng khổng lồ bay vút lên không trung rồi lộn nhào xuống Thiên Hoa sơn liên tục phóng hỏa. Bên dưới tiếng la hét thất thanh, tiếng người gào thét vang dội cả một góc trời.

Hoàng Thiên Ngạo đuổi theo, xoay tay một cái, chưởng lực phát ra đâm đến cửa vào bụng Hỏa phụng hoàng, nó liền gào lên.

"Roak. Roak."

Nhưng nó không ngừng lại, tiếp tục phóng hỏa xuống rừng người bên dưới. Lúc nãy những kẻ muốn muốn giết nó hiện tại chạy tán loạn, có người chết, có người bị thương nằm rên la trong biển lửa.

Bỗng dưng trên trời đổ xuống một trận mưa lớn. Huyền Vũ biến thân thành một thần rùa khổng lồ với một con rắn quấn quanh mình lao vút lên không trung liên tục phun nước. Thiên hỏa gặp mưa do thượng thần Huyền Vũ tạo ra liền yếu rồi tắt dần.

Hỏa phụng hoàng không cam tâm liền đảo cánh. Bỗng dưng từ bên hông Bạch Hổ hóa thân thành hổ trắng, sức mạnh cùng tốc độ kinh hoàng trong chớp mắt phóng đến dùng vuốt xuyên vào cổ Hỏa phụng hoàng một cái, làm nó bất ngờ ngã nhào xuống. Chỉ trong chớp mắt hiện hình thành Hứa Tư Hàn lăn lộn mấy vòng trên mặt đất. Cổ một mảng máu tươi đầm đìa.

"Tiểu Thất!"

Hoàng Thiên Ngạo từ trên cao phóng xuống, Hứa Tư Hàn trợn trừng mắt phóng lên, chỉ trong chớp mắt hắn đã vươn tay siết lấy cổ Hoàng Thiên

https://thuviensach.vn

Ngạo, híp mắt gầm lên một tiếng.

"LÀ NGƯƠI PHỤ TA!!!!!!!!!!"

Lập tức ngọn lửa đỏ trùm đến nuốt chửng lấy cả hắn cả Hoàng Thiên Ngạo. Móng vuốt từ lúc nào đã chui ra khỏi thịt bấm vào cổ Hoàng Thiên Ngạo, máu chảy xuống ướt tay hắn.

Bất giác từ sau lưng Bạch Hổ phóng đến, Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy liền nắm lấy cổ tay Tư Hàn hất hắn văng đi va vào mái nhà ngã xuống đất ói ra một ngụm máu.

Vì Tư Hàn bất ngờ bị đẩy đi, Bạch Hổ không kịp thu công, liền đập vào mặt Hoàng Thiên Ngạo đẩy y ngã xuống.

"Đại ca!"

Huyền Vũ bên dưới vừa định bay đến chỗ Tư Hàn bỗng dưng bị Hoàng Thiên Ngạo nắm lại.

Hứa Tư Hàn lồm cồm đứng dậy trợn mắt nhìn xung quanh. Bỗng dưng trên bầu trời xuất hiện một đám mây rất lớn. Sấm sét vang trời khiến bên dưới ngẩng đầu không khỏi nhíu mày.

"Ma chướng, là ma chướng!"

Người bên dưới lập tức rút gươm giáo ra, ai nấy vẻ mặt đều hết sức căng thẳng. Huyền Vũ liền đứng dậy chắn trước mặt Hoàng Thiên Ngạo và Bạch Hổ.

"Ma tôn, thuộc hạ đến đón ngài!"

Lục Mạch cùng hàng ngàn yêu ma hiện thân trên bầu trời gọi lớn. Tư Hàn há mồm thở dốc, tay ôm lấy bụng mình chặn đi máu đang tuôn ra xối

https://thuviensach.vn

xả. Hắn giương mắt liếc nhìn Hoàng Thiên Ngạo một cái rồi lập tức bay lên bầu trời.

Lục Mạch liền mỉm cười nhìn bên dưới.

"Hỏa phụng hoàng là ma tôn của ma giới. Các người tại chỗ này ra tay cùng ma tôn. Món nợ này từ từ sẽ tính với các ngươi."

Dứt lời, Lục Mạch nhìn Tư Hàn.

"Ma tôn, trở về thôi. Trận chiến ngày hôm nay tạm thời gác lại, hẹn ngày khác tái chiến!"

Dứt lời sóng gió ầm ầm rút đi, trên bầu trời sớm đã không còn nhìn thấy hình bóng Tư Hàn đâu nữa. Hoàng Thiên Ngạo tay siết lại thành quyền giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn về hướng kia.

"Tiểu Thất, hôm nay ta để ngươi rời đi cũng là vì tương lai của chúng ta. Ở lại đây ta sẽ không có cách bảo vệ ngươi tốt. Đến ma giới là thích hợp nhất! Đi đi... năm sau nếu ta bình an vượt qua thiên kiếp nhất định đến đòi ngươi về!"

"Đại ca, không đuổi theo sao?"

Bạch Hổ tiến đến nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Huyền Vũ liền liếc hắn một cái.

"Không cần!"

Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng rồi bỏ lại những người khác từ từ vào trong phòng. Bên ngoài Huyền Vũ chủ trì đại cuộc xử lý tàn dư sau cuộc chiến.

(Hỏa phụng hoàng tại Thiên Hoa sơn. Fanart vẽ bởi Nguyệt Thần)

https://thuviensach.vn

***

Sau khi vào phòng, Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy Ngâm Tuyết đang đứng ở một góc, từ đầu đến cuối hắn đều thấy hết chuyện bên ngoài, chỉ là không xuất hiện mà thôi.

"Đại thống lĩnh!"

"Đi đi, lúc này... nó đang cần ngươi!"

Ngâm Tuyết khẽ thở dài. Cuộc nói chuyện ngày hôm qua giữa hai người bọn họ hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

"Đại thống lĩnh, nếu như Lục Mạch thực sự lợi dụng tiểu Thất thì sao?"

"Ngâm Tuyết. Lúc này ở trong thiên hạ, nơi nào sẽ là chỗ ở an toàn nhất cho tiểu Thất?"

"Là... ma giới!"

"Đúng vậy! Lục Mạch muốn lợi dụng tiểu Thất để khuấy đảo thiên hạ, cho nên hắn nhất định đợi đến lúc tiểu Thất yếu lòng nhất sẽ xuất hiện dụ dỗ."

"Vậy... sao đại thống lĩnh còn..."

"Hiện tại hàn khí trong người ta tích tụ đã đến cực hạn rồi. Trong một năm này ta không thể bảo vệ cho tiểu Thất. Tam giới không chỉ có Bạch Hổ và Huyền Vũ, mà còn rất nhiều người khác có sức mạnh. Cho nên ta không thể lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc để cứu người. Chỉ có chỗ của ma giới là bọn người kia không dám đến..."

"Nhưng nếu như tiểu Thất bị Lục Mạch xúi giục làm chuyện ác thì sao?"

"Sẽ không!"

https://thuviensach.vn

"Sao?"

"Ta rất hiểu đứa nhỏ này. Nó sẽ không vô cớ làm chuyện ác, trừ khi là người ta ép. Nhưng mà như vậy kẻ ép nó cũng chẳng phải là kẻ tốt, nó ra tay thì cũng không có gì là không phù hợp!"

Lúc đó Hoàng Thiên Ngạo nói những lời này quả nhiên không hề sai. Lục Mạch hôm nay đúng lúc Tư Hàn bị toàn bộ tam giới quay lưng thì hắn liền xuất hiện. Không sớm cũng không muộn. Có ai lại đưa ma tôn mình đến chỗ nguy hiểm chứ? Còn gửi hắn đi cùng Ân Sơn Tây Xương. Trừ khi hắn biết chắc chắn Tư Hàn sẽ không chết, hoặc nếu như Tư Hàn chết vậy thì Tư Hàn cũng không xứng làm ma tôn của bọn chúng. Lục Mạch quả nhiên là kẻ thâm sâu khó lường.

Lúc này Ngâm Tuyết nhìn vết thương trên cổ Hoàng Thiên Ngạo một lúc.

"Đại thống lĩnh, có cần thuộc hạ gọi Nhiếp Viễn hay không?"

"Không cần. Thời gian này Nhiếp Viễn cũng không giúp ích gì cho ta được nữa. Ngươi nói hắn đến Bắc hải ở bên cạnh Phong Chi đi. Còn ngươi đến ma giới chăm sóc cho tiểu Thất! Nhớ, hãy tìm một cái cớ thích hợp, đừng để nó nghi ngờ. Nếu không, những chịu đựng của ta ngày hôm nay đều trở nên vô ích."

"Thuộc hạ đã rõ!"

Trước khi rời khỏi, Ngâm Tuyết còn hỏi một câu.

"Vậy... còn Ngụy Trình?"

"Nó sẽ không sao. Ngụy Trình vô cùng mạnh mẽ, nó nhất định vượt qua!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo thở dài một hơi rồi ngẩn người nhìn ra cửa sổ, nơi đó hiện tại chỉ còn một mảnh hoang tàn.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 31: Tình Nồng Ý Mật (H)

Sau trận chiến ngày hôm qua, sáng hôm nay khách nhân lần lượt rời khỏi Thiên Hoa sơn. Trước khi rời đi Hoàng Thiên Ngạo đứng ở đại sảnh tiễn chân bọn họ.

"Đại ca, chuyện của Hỏa phụng hoàng..."

Huyền Vũ nhìn Hoàng Thiên Ngạo hỏi một câu. Y biết giữa hai người bọn họ vốn đã tồn tại một loại quan hệ mà có lẽ người ngoài đều không hiểu hết được.

Hoàng Thiên Ngạo trong quá khứ chưa từng đối với bất kỳ ai dùng hai chữ 'chuyện nhà'. Nhưng mà với tiểu phụng hoàng lại là một việc ngoại lệ.

Huống hồ, ngày hôm qua chính mắt Huyền Vũ nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo vì cứu tiểu phụng hoàng mà chịu một chưởng của Bạch Hổ. Bạch Hổ từ trước đến nay một khi đã xuất chiêu thì uy lực khủng khiếp, cho nên vừa rồi hẳn Hoàng Thiên Ngạo đã bị trọng thương. Chỉ là bên ngoài không tiện biểu hiện ra mà thôi.

Hoàng Thiên Ngạo một lúc sau mới khàn khàn giọng.

"Cho ta một năm. Sau thiên kiếp nhất định ta sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng."

Huyền Vũ khẽ gật đầu rồi trầm mặc.

https://thuviensach.vn

"Hỏa phụng hoàng đã đi cùng Lục Mạch rồi, chỉ e Đoạn trường thạch hiện cũng đã ở trong tay bọn chúng. Đệ và Bạch Hổ trở về chuẩn bị sẵn sàng ứng phó. Có Hỏa phụng hoàng trong tay, Lục Mạch hẳn sắp có động tĩnh rồi!"

Bạch hổ cũng ồm ồm giọng.

"Đại ca, nếu ma giới động binh, bọn đệ nhất định không khoanh tay đứng nhìn. Chuyện nhà... chuyện nhà huynh nhanh chóng giải quyết cho mau lẹ! Tiểu phụng hoàng đó nếu trực tiếp ra mặt ứng chiến, đệ cũng không thể chờ đợi huynh được nữa."

Hoàng Thiên Ngạo không nói không rằng chỉ rũ mắt.

"Bọn đệ đi đây, đại ca bảo trọng!"

Dứt lời, Bạch Hổ nhìn về Vũ Triệt đứng xa xa định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không thành lời. Lẽ ra hiện tại Vũ Triệt cũng là một trong số huynh đệ bọn họ, nhưng mà thời gian biển cả hóa nương dâu, mọi thứ đều đã thay đổi rồi.

Vũ Triệt nhìn Hoàng Thiên Ngạo chắp tay thành quyền cúi đầu một cái rồi rời đi.

"Yên Chi, muội không đến chào đại thống lĩnh một tiếng hay sao?"

Vũ Triệt thấy Vũ Yên Chi lấp ló sau lưng mình thì hỏi một câu. Quái lạ, muội muội này bình thường tìm mọi cách để đến đây gặp Hoàng Thiên Ngạo, hiện tại nhìn thấy y vì sao lại giống như thấy quỷ?

"Đại ca ca, muội không muốn đâu!"

Nàng vừa nói vừa lắc lắc đầu.

"Hửm?"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt nhíu mày khó hiểu nhìn tiểu muội mình. Yên Chi liền lủi đầu vào lồng ngực hắn nỉ non, chỉ chừa ra một con mắt liếc Hoàng Thiên Ngạo.

"Hôm qua hắn... hắn đánh muội!"

Vũ Triệt khó tin nhìn nàng.

"Cái gì?"

"Nhưng đại ca ca, muội... muội cũng không có chịu thiệt... muội đã cắn lại hắn trả thù rồi!"

Hôm qua lúc Hoàng Thiên Ngạo vào phòng Yên Chi, nàng vừa nhìn thấy thì vô cùng mừng rỡ, còn tưởng y đã hồi tâm chuyển ý liền chạy đến ôm y. Thật không ngờ bị y đánh một cái, còn siết tay mình đau đến nghiến răng nghiến lợi. Yên Chi cố gắng giãy giãy nhưng y không buông, đành liều mạng cắn vào cổ y một cái, sau đó còn bị y giáng cho một đòn ngất xỉu, đến chiều hôm qua nghe động tĩnh lớn mới tỉnh dậy.

Hiện tại cổ tay nàng còn ẩn ẩn đau. Yên Chi cuối cùng cũng không hiểu rốt cuộc hôm qua vì sao Hoàng Thiên Ngạo lại đến tìm mình, từ đầu đến cuối y đều không nói lời nào. Là đến để đánh nàng hay sao chứ? Nàng giờ nhìn thấy y thì liền sợ hãi.

Vũ Triệt thấy muội muội mình cuối cùng cũng đã gặp được khắc tinh khiến nàng sợ hãi thì khẽ lắc lắc đầu. Đại thống lĩnh, người đó ngay tại lần đầu gặp mặt đã muốn giết hắn, Vũ Triệt còn nhớ rất rõ, hiện tại lúc nhìn thấy thì cố gắng tránh xa y một chút. Huyền Vũ trước khi đến đây cũng đã căn dặn hắn rất kỹ càng.

Vũ Triệt nghĩ khuôn mặt mình trông giống Chu Tước cho nên khiến Hoàng Thiên Ngạo tức giận, nhưng hắn vẫn không biết được sự thật rằng mình kiếp trước lại chính là Chu Tước.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn về hướng Huyền Vũ và Bạch Hổ đang rời đi thì nhanh chóng chạy theo. Vũ Triệt cũng phải trở về thiên giới, nghị sự tăng cường cảnh giác với Lục Mạch. Ma giới nhiều năm nay vốn đã manh nha thống nhất tam giới, hiện tại có thêm Hỏa phụng hoàng chẳng khác nào là hổ mọc thêm cánh.

"Thượng thần!"

Vũ Triệt chạy đến sau lưng Huyền Vũ, khẽ nắm tóc y làm y quay đầu lại nhíu mày nhìn mình. Bất quá hắn không sợ, càng thích nhìn bộ dạng này của y hơn. Hắn mỉm cười một cái.

"Chờ ta đi cùng ngài!"

"Thái tử không trở về thiên giới sao?"

"Về chứ? Nhưng mà nơi này cũng chưa phải là thiên giới. Ta còn đi cùng ngài thêm một đoạn nữa!"

Quả nhiên là mặt dày vô sỉ, hôm qua bị mình đánh vẫn còn chưa sợ. Huyền Vũ cũng lười nói chuyện cùng hắn nên lạnh mặt xoay đi.

Bóng mấy người dần khuất dạng sau những tầng mây.

Sau khi bọn họ đi rồi, Hoàng Thiên Ngạo gọi Bạch Nghiên và Kỳ Thịnh đến.

"Hai ngươi thay ta xử lý mọi chuyện ở Thiên Hoa sơn. Ta sẽ bế quan tu luyện bảy ngày. Thời gian đó bất kỳ ai cũng không được quấy rầy!"

"Dạ, đại sư huynh!"

Hàn khí trong người Hoàng Thiên Ngạo đã đạt đến cực hạn. Hôm qua miễn cưỡng chịu một chưởng của Bạch Hổ, hiện tại toàn thân đều vô cùng đau đớn.

https://thuviensach.vn

***

Lúc này, tại Huyền Môn cung của ma giới, nơi mà ánh sáng mặt trời không thể xuyên qua được. Ma tôn ngàn đời trước đã dùng ma pháp tạo ra mặt trời thứ hai soi sáng cho tộc nhân mình. Chỉ là thứ ánh sáng mang theo màu đỏ của máu kia làm cho Huyền Môn cung ban ngày cũng như ban đêm u tịch lạnh lẽo, chết chóc rợn người.

Hứa Tư Hàn sau cuộc chiến tại Thiên Hoa sơn thì theo Lục Mạch trở về. Từ đó đều ở trong phòng một mình bế quan luyện công. Vết thương trên người khá nặng, vết cắt do Bạch Hổ tạo ra trên cổ hiện tại vẫn chưa có cách lành lại.

Trong phòng lớn không bày biện nhiều đồ vật, một chiếc ghế cao làm bằng thạch anh đen nằm trơ trội giữa phòng. Ghế rất lớn, có thể dư thừa để hai người nằm ngủ thoải mái. Trên ghế có lót thảm lông hồ ly màu trắng mềm mại. Hứa Tư Hàn toàn thân hắc bào, tóc xõa dài tới hông ngồi xếp bằng luyện công.

Từ ngày Đoạn trường thạch nhập vào thân thể thì mỗi lần Tư Hàn tu luyện, nội lực lại tăng lên khủng khiếp, nhưng ngược tâm trí hắn càng lúc càng trở nên nóng nảy hơn.

"Tiểu Thất, tiểu Thất!"

Bất giác trong không gian tĩnh mịch, hắn nghe Ngâm Tuyết gọi mình.

"Tiểu Thất, ngươi đang luyện ma công, ngừng lại đi! Nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma."

Tư Hàn bỗng mở trừng mắt vung tay một cái, một kết giới lửa đánh vào góc trống của căn phòng liền tạo ra tiếng nổ nhỏ. Ngâm Tuyết lập tức hiện thân, lăn mấy vòng trên mặt đất trốn thoát.

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết nhíu mày khàn khàn giọng nhìn nhi tử mà mình yêu quý như báu vật này.

"Tiểu Thất, ngươi đánh nghĩa phụ sao?"

"Nghĩa phụ? Ha ha ha."

Tư Hàn bất giác bước xuống giường. Tròng mắt hắn đã chuyển sang màu đỏ rực. Xung quanh hỏa quang bao bọc. Ánh mắt dữ tợn khác thường. Từ trên cao trừng mắt nhìn Ngâm Tuyết.

"Ngâm Tuyết, ngươi đừng tưởng bản tôn cái gì cũng không biết! Bản tôn sớm đã không còn là Hứa Tư Hàn trước đây để các người lợi dụng mà vẫn vui vẻ nói cười. Ngươi nếu không rời khỏi chỗ này, thì đừng trách bản tôn tàn nhẫn!"

"Tiểu Thất!"

"IM MIỆNG!"

Dứt lời, Tư Hàn vung một chưởng đánh vào mặt Ngâm Tuyết làm y bất ngờ ói ra một ngụm máu tươi.

"Khụ khụ."

Tư Hàn nhìn thấy y không tránh mình mà hứng trọn chưởng phong kia thì nhất thời mắt hơi trợn lên, lồng ngực ẩn ẩn đau nhưng rất nhanh liền khôi phục. Hắn cắn cắn khớp hàm mím môi.

"Cút đi! Đừng dùng khổ nhục kế với ta."

Ngâm Tuyết từ dưới đất đứng dậy, nhìn đứa trẻ do chính tay mình nuôi lớn, từng chạy sau lưng mình gọi hai tiếng 'Ngâm thúc' mà không rõ tư vị trong lòng lúc này là gì. Bất quá y cũng đã đoán trước được sự việc sẽ đến

https://thuviensach.vn

nước này. Dù gì bọn họ cũng từng lừa gạt hắn, Tư Hàn hận cũng không có gì là lạ lẫm.

"Tư Hàn, ta hiện tại chỉ cầu xin ngươi đừng luyện Đoạn trường thạch. Nó là ma vật của Cố Kiệt Nhân, nếu ngươi tiếp tục tu luyện, không sớm thì muộn cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, gia nhập ma đạo. Cần gì phải khổ như vậy chứ?"

Ngâm Tuyết vừa nói mày hơi nhíu lại, đáy mắt đã tràn ngập hơi sương nhìn nhi tử đứng trước mặt mình. Nó là một đứa trẻ quá đáng thương, từ nhỏ đến lớn chưa từng được ân sủng của trời, có lẽ bản thân sinh ra đã mang trong mình số mệnh của kẻ khổ. Hiện tại nhìn nó vì những tính toán của đại thống lĩnh, vì sự tàn bạo của thế gian mà nảy sinh hận ý, y càng cảm thấy đau lòng hơn.

Hứa Tư Hàn liền nhếch khóe môi lên cười khinh thường nhìn Ngâm Tuyết.

"Ma đạo thì sao? Chỉ cần là kẻ mạnh thì bản tôn cảm thấy đáng giá!"

"Tiểu Thất!"

"CÂM MIỆNG!"

Tư Hàn gầm lên một tiếng, trừng đôi mắt đỏ ngầu tiến về phía Ngâm Tuyết làm y phải lùi lại về phía sau mấy bước.

"Tiểu Thất sớm đã chết rồi! Là bị chính tay các người giết chết. Bảy ngày trước ở Thiên Hoa sơn, người của tam giới, huynh đệ đồng môn và chính sư phụ mình ra tay sát hại. Hắn chết rất thê thảm, cả tâm cả thân đều vô cùng đau đớn. Ngâm Tuyết, lúc đó ngươi đang ở đâu?"

Ngâm Tuyết cắn chặt khớp hàm yên lặng giương đôi mắt thương tâm nhìn Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

"Nghĩa phụ sao? Nhi tử sao? Tất cả đều là giả dối! Ngay từ đầu mang ta về là muốn lấy mạng ta để đổi cho hắn. Vốn dĩ cái gì là nghĩa phụ cái gì là nhi tử cũng đều là lừa gạt, giả nhân giả nghĩa, NGỤY QUÂN TỬ!"

Tư Hàn nhắm nghiền mắt hít một hơi dài.

"Ngươi đi đi. Ta từ nay không muốn nhìn thấy mặt các người nữa!"

Ngâm Tuyết cắn răng.

"Tiểu Thất, cho dù ngươi hận nghĩa phụ, nhưng nghĩa phụ cũng sẽ không rời đi!"

Tư Hàn nhíu mày thành hàng, khẽ bật cười ra một tiếng.

"Ngươi muốn chết sao?"

Ngâm Tuyết khẽ lắc đầu mấy cái.

"Chết sao? Có ai mà lại muốn mình chết chứ?"

Tư Hàn nâng cổ tay mình lên xoay xoay.

"Vậy còn không mau cút đi?"

"Ngươi... đừng luyện ma công nữa, nghe lời nghĩa phụ, có được không?"

Ngâm Tuyết nhìn thấy hắn như thế này thì vô cùng đau khổ, vừa dứt lời bỗng tiến đến định chạm vào mặt Tư Hàn liền bị hắn đẩy ra.

"Ta bảo ngươi cút đi mà?"

Ngâm Tuyết lắc đầu mấy cái. Ngay tại chỗ này nếu như y không vươn tay ra với hắn thì còn ai nắm lấy hắn chứ? Đại thống lĩnh sao, đã sớm không thể trông chờ vào ngài ấy được nữa rồi. Đây là nhi tử của y, y nhất định không thể nhìn thấy nó đi vào tử lộ mà khoanh tay đứng nhìn.

https://thuviensach.vn

"Khốn kiếp, là ngươi tự tìm đường chết!"

Hứa Tư Hàn nghiến răng xoay tay một cái liền hiện ra một kết giới hình tròn xoay xoay trên đầu.

"Đi đi!"

Ngâm Tuyết vẫn đứng yên nhìn hắn. Tư Hàn nhíu nhíu mày cắn chặt khớp hàm nhưng cuối cùng cũng thu công. Nhìn thấy người này dù bản thân vô cùng hận nhưng vẫn không có cách xuống tay cùng y.

"Người đâu!"

Hắn gọi một tiếng bên ngoài liền có người đẩy cửa tiến vào.

"Ma tôn!"

"Mang kẻ này giam lại, không có lệnh của bản tôn thì không được thả người!"

"Dạ, ma tôn!"

Kẻ kia vừa áp giải Ngâm Tuyết xuống dưới. Trên đường đi bất giác chạm mặt Lục Mạch.

"Ngâm sứ giả? Ngài... vì sao lại ở đây?"

"Ha ha, ta tưởng ngươi cái gì cũng biết chứ?"

Lục Mạch nghe rõ châm chọc trong lời của Ngâm Tuyết, bất quá hắn cũng không quá để ý.

"À... Dù gì ngài cũng từng có chút giao tình với ma tôn, vậy để tại hạ tiếp đãi ngài tốt một chút."

Dứt lời, Lục Mạch quay lại nhìn thuộc hạ của mình.

https://thuviensach.vn

"Mang Ngâm sứ giả vào thạch động, tiếp đãi thật chu đáo!"

Hai chữ 'chu đáo' Lục Mạch đặc biệt nhấn mạnh.

Sau khi bị giải đi, thì y liền biết cái gì là 'chu đáo' trong lời của Lục Mạch. Nơi này lạnh lẽo cực hạn, xung quanh đều có mùi hôi thối của xác người. Có lẽ rất nhiều kẻ đã bị giam giữ ở đây, nhưng chỉ sợ không có nhiều người còn sống sót mà rời khỏi.

Lính canh liền trói tay y lại bằng xiềng xích rồi treo lên cao. Sau đó lập tức dùng hình tra tấn. Bên trong thỉnh thoảng lại vang lên tiếng roi quất vào da thịt.

Sau khi Ngâm Tuyết bị giải đi, Hứa Tư Hàn cảm thấy đầu đau đớn khác thường, cả tâm cả thân đều vô cùng nóng nảy.

Hắn ngồi trên giường bắt đầu luyện công. Nhưng những chuyện của bảy ngày trước cứ liên tục xuất hiện quấy nhiễu tâm tư hắn.

"Người có thể cho ta biết... người... đã từng có một khoảnh khắc nào thật lòng yêu ta chưa?"

"Chưa từng!"

"Từ đầu đến cuối các người mang ta về đây... là để hóa giải hàn khí cho người hay sao?"

"...Phải!"

Lời nói của Hoàng Thiên Ngạo cứ xoáy sâu vào tim đâm hắn đến đau, Tư Hàn liên tục nhíu nhíu mày, tròng mắt đảo qua đảo lại. Sau đó bỗng dưng hắn cảm thấy nội lực trong cơ thể chạy tán loạn giống như muốn bộc phá chui ra ngoài. Bất giác một luồng khí nóng xộc lên đại não khiến Tư Hàn trợn trừng mắt ra, ôm đầu gầm lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

"A!!!!!!!!!"

Trong không gian vắng lặng, Ngâm Tuyết nghe rõ tiếng gầm rất lớn phát ra từ Huyền môn cung, sau đó thì im bặt, xung quanh vắng lặng như tờ. Lát sau nữa nghe thấy tiếng bước chân rầm rập cùng tiếng quát lớn của Lục Mạch. Dường như Hứa Tư Hàn đã bị ngất xỉu rồi.

Đoạn trường thạch thúc đẩy gia tăng nội lực rất nhanh, chỉ là nếu như người luyện không tĩnh tâm trong quá trình tu luyện thì rất dễ dẫn đến lửa công tâm mà tẩu hỏa nhập ma.

Ngâm Tuyết kinh hãi trợn mắt nhìn xung quanh, trên thân thể y vừa trải qua nhục hình khắp nơi huyết nhục mơ hồ. Y liền nhìn lên xích trên tay mình, chúng được làm bằng thạch anh đen đã niệm bùa chú, nên nhất thời vẫn chưa có cách thoát ra được.

"Ngâm thúc!"

Ngâm Tuyết đang bị treo lơ lửng trong hang động thì giật mình xoay đầu nhìn kẻ vừa lén lút tiến vào.

"Lục Niên, ngươi đến đây làm gì?"

Lục Niên hóa thành một yêu trùng từ từ tiến vào nhưng khí tức của hắn thì Ngâm Tuyết nhận ra được.

"Ngâm thúc, ta đến cứu thúc."

Dứt lời, Lục Niên liền rút gươm ra định chém vào dây xích.

"Đừng!"

"Dạ?"

"Trên cao ngươi nhìn thấy hai lá bùa chứ? Gỡ nó xuống đi."

https://thuviensach.vn

"Dạ!"

Lục Niên lập tức bay lên cao gỡ hai lá bùa ném đi. 'Leng keng' mấy tiếng dây xích liền bị đứt ra.

Ngâm Tuyết xoa xoa cổ tay rồi nhặt lấy lá bùa lên, y niệm niệm mấy cái lá bùa liền mất đi hiệu lực. Sau đó y đặt lá bùa vào chỗ cũ rồi tự trói mình vào dây xích treo lên.

Lục Niên không hiểu rốt cuộc y đang làm cái gì nên trợn mắt gãi gãi đầu.

"Ngâm thúc, thúc làm cái gì vậy?"

"Đi đi!"

"Dạ? Thúc không đi sao?'

"Ta sẽ ở lại đây trông chừng tiểu Thất."

Lục Niên nghe thấy liền kinh hoảng trợn mắt.

"Ngâm thúc, Hứa Tư Hàn đã không còn là tiểu Thất của chúng ta nữa. Thúc ở lại đây nó nhất định sẽ giết thúc!"

"Nó sẽ không!"

"Ngâm thúc!"

"Ngươi trở về báo cho đại thống lĩnh, nói tiểu Thất luyện ma công bị tẩu hỏa nhập ma rồi!"

"Nhưng mà..."

"Đi đi!"

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời bên ngoài liền nghe thấy tiếng động vang lên, Lục Niên gật đầu một cái rồi nhanh chóng rời khỏi.

***

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi nhận được tin tức của Lục Niên, Hoàng Thiên Ngạo liền hóa thành một cơn gió xuyên qua lớp phòng vệ của ma giới tiến vào Huyền môn cung mà trời không hay đất không biết.

Khi đến nơi y nhìn thấy Tư Hàn đang nằm bất động trên giường. Xung quanh căn phòng lớn lạnh lẽo vô cùng tịch mịch, tiểu Thất của y hẳn là không thích sống trong vắng vẻ như vậy. Hắn là người thích náo nhiệt, lần đó đi trên phố còn chạy loanh quanh không ngừng la hét.

Hoàng Thiên Ngạo từ từ ngồi xuống giường, vươn tay chạm vào gò má tái nhợt của Tư Hàn, bất giác thân thể khẽ run một cái.

"Tiểu Thất, tiểu Thất của ta!"

Dứt lời y kéo hắn ngồi dậy ôm vào ngực mình siết chặt, nhắm nghiền mắt nhíu mày cảm nhận khí tức quen thuộc của ái nhân, cảm giác đau lòng như thủy triều úp xuống.

"...Đau..."

Trong cơ mê bỗng Tư Hàn kêu lên một tiếng nỉ non. Mày nhíu nhíu thành hàng, trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Tiểu Thất!"

Hoàng Thiên Ngạo gọi một tiếng rồi chạm tay vào lưng hắn rót vào một tầng linh lực. Đoạn trường thạch vừa cảm thấy khí tức mới mẻ, lập tức náo loạn hút lấy nội lực của y. Hoàng Thiên Ngạo liền nhíu mày một cái, hàn

https://thuviensach.vn

khí vốn quá mức chịu đựng hiện tại vì nội lực suy yếu liền đảo lộn khiến toàn thân y vô cùng đau đớn.

"Sư phụ... đừng bỏ ta... sư phụ..."

Tư Hàn trong mơ không ngừng rên rỉ. Hoàng Thiên Ngạo nhìn hắn kiềm xuống đau xót, tròng mắt từ lúc nào trở nên đỏ ửng, nhàn nhạt hơi nước. Y vươn tay vuốt ve tóc mai của hắn, vuốt xuống mí mắt, rồi gò má hao gầy của hắn.

"Tiểu Thất... ta yêu ngươi, bảo bối!"

Tư Hàn trong mơ màng chân mày càng lúc nhíu càng chặt. Nước mắt một dòng chảy xuống đuôi mắt.

"Sư phụ... ta hận người, ta hận người..."

Hoàng Thiên Ngạo nhắm nghiền mắt, ở khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi. Y cật lực kiềm chế đau lòng cùng thương tâm. Lúc mở mắt ra vậy mà lại nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu mở to của Tư Hàn đang trừng mình. Y nhìn xuống hắn, hắn ở trong ngực đang ngẩng đầu không tin nổi nhìn y.

"Ngươi... đến đây làm gì? Cút đi!"

Đôi mắt hắn sớm chỉ còn lại hận ý.

"CÚT ĐI!"

Dứt lời, hắn bỗng nhiên vung tay tung một chưởng hất Hoàng Thiên Ngạo ngã xuống đất. Cũng giống như Ngâm Tuyết, Hoàng Thiên Ngạo không hề tránh hắn. Máu liền phụt ra khóe miệng. Y nhìn hắn thật lâu rồi từ từ đứng dậy xoay lưng rời đi.

"SƯ PHỤ!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn bỗng kêu thảm một tiếng rồi nhảy xuống giường lao đến ôm lấy eo y, vùi đầu vào lưng y khóc nấc.

"Sư phụ đừng đi, đừng bỏ ta! Ta đánh người, ta sai rồi, là ta sai rồi, xin đừng bỏ ta, có được không? Ta hứa ta sẽ ngoan, sư phụ muốn mạng ta cũng được, ta cho sư phụ. Chỉ cần sư phụ đừng bỏ mặc ta. Đừng lấy công chúa đó được không? Ta ghét nàng, ta rất ghét nàng!"

Hoàng Thiên Ngạo nhắm nghiền mắt thở ra một hơi rồi gỡ bàn tay Tư Hàn đang ôm chặt ở eo mình ra. Hắn liền gào lên cố níu kéo y.

"Đừng bỏ ta đi mà, đừng bỏ ta. Khụ khụ..."

Bất giác hắn ho lên một tràn rồi ngã xuống đất. Hoàng Thiên Ngạo giật mình khụy xuống ôm lấy hắn. Hắn được y ôm liền nhìn y không rời mắt.

Bàn tay vươn lên chạm vào gò má y vuốt ve, trong đáy mắt tràn ngập mê luyến cùng đau thương. Hắn lên tiếng cầu tình.

"Ở lại với ta được không, sư phụ?"

Không đợi y trả lời hắn bỗng vòng qua cổ y ghì xuống không ngừng mút lấy môi y. Bàn tay không an phận mò vào trong ngực áo y sờ loạn.

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày một cái đẩy hắn ra.

"Sư phụ không yêu ta sao? Sư phụ không cần ta sao?"

Hắn cố chấp tiến đến cắn lên môi y một cái nữa lại bị y đẩy ra.

"Sư phụ... không cần tiểu Thất sao?"

Bất giác, Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy từ khóe mắt Tư Hàn chảy xuống một giọt lệ, gương mặt tràn ngập tổn thương cùng đau lòng. Bỗng dưng, y

https://thuviensach.vn

nhớ đến ánh mắt trống rỗng đơn độc của hắn khi bị đám đông vây bắt. Y hối hận rồi, trong phút chốc liền cảm thấy hối hận.

"Tiểu Thất!"

Dứt lời, y nâng mặt Tư Hàn lên rồi hôn xuống mí mắt hắn. Hắn chớp chớp mấy cái nước mắt liền rớt xuống.

Hoàng Thiên Ngạo liền ngậm lấy môi hắn nút vào. Bờ môi mềm mại dai dai cùng với hơi thở ngọt ngào này khiến y càng bên cạnh liền không muốn rời ra.

Tư Hàn được y ôm thì vòng tay ghì lấy cổ y, không ngừng đáp lại nụ hôn của y, càng lúc càng cuồng nhiệt, càng lúc càng mãnh liệt. Âm thanh môi lưỡi triền miên không dứt, Hoàng Thiên Ngạo bạo liệt quấn lấy lưỡi hắn dày vò.

Từ lúc nào y đã ôm hắn đặt lên giường. Từ đầu đến cuối môi lưỡi đều chưa từng rời khỏi nhau một tấc.

Y vươn tay cởi bỏ thắt lưng hắn. Hắn cũng gấp gáp cởi bỏ thắt lưng y. Khi y phục vừa rời thân thể, Tư Hàn bất giác đảo người đè Hoàng Thiên Ngạo bên dưới rồi vùi đầu xuống cắn lấy cổ không ngừng hôn mút. Đang trúc trắc y liền đảo khách làm chủ đè hắn dưới thân. Hắn vòng đôi chân dài trắng nõn bám quanh thắt lưng y.

"Sư phụ... ưm..."

Đôi mắt ướt át, gò má ửng hồng, môi mọng hé mở phát ra tiếng rên trầm thấp.

Hoàng Thiên Ngạo lại cúi đầu cắn xuống môi hắn, bàn tay nắm lấy tính khí bên dưới của hắn không ngừng nhu lộng.

https://thuviensach.vn

"Ưm..."

Hắn không chịu nổi liền vòng tay qua cổ y kéo thân thể Hoàng Thiên Ngạo ma sát vào người mình. Khắp nơi hắn đều nóng như được thắp lửa, hắn thật muốn người này, vô cùng muốn.

"Ta yêu sư phụ, ta yêu sư phụ!"

Hắn vừa ôm y vừa nức nở. Hoàng Thiên Ngạo hôn một đường từ cổ xuống bụng hắn, ở những chỗ nhạy cảm còn cố tình day dưa trằn trọc khiến hắn ưỡn người vặn vẹo thắt lưng. Bên dưới càng nóng càng khó chịu, liền trong cơn kích tình phóng ra thứ trơn ướt trên tay Hoàng Thiên Ngạo. Y lại trườn lên hôn hai điểm hồng anh trên ngực hắn khiến hắn lần nữa cứng lên.

Hai chân bên dưới không an phận vòng qua lưng y liên tục chà sát.

"Sư phụ, ta muốn... ta muốn..."

Bàn tay hắn từ lúc nào đã lần xuống tìm kiếm thân thể Hoàng Thiên Ngạo. Y nắm lấy tay hắn cố định trên đầu làm cho hắn thân thể không ngừng vặn vẹo, một đầu đầy mồ hôi.

Y cũng không chờ đợi lâu, phân thân bên dưới sớm đã trướng đau đến lợi hại. Y nắm lấy một chân hắn đặt trên vai mình, ngón tay chèn vào miệng huyệt hồng hồng hút hồn kia ra sức khuấy đảo.

"Ưm... nhanh... nhanh... ta muốn!"

Tư Hàn đang gấp muốn chết, hắn giương đôi mắt tràn ngập hơi nước nhìn y, lưỡi còn khẽ vươn ra liếm liếm môi mình. Nhìn cảnh dâm loạn này bất giác y không chịu nổi liền rút tay ra chèn phân thân như thiết trụ đẩy sâu vào miệng huyệt.

"Ư..."

https://thuviensach.vn

Hắn kêu lên một tiếng. Khi đã vào hết, y liền ép chân hắn sát vào ngực mình rồi ra sức mài.

"Ưm... ư... sư phụ..."

Hắn nhíu nhíu mày nhắm nghiền mắt cảm nhận khoái cảm đang xộc lên đại não. Hoàng Thiên Ngạo liền cắn lấy môi hắn lần nữa chọc lưỡi vào bên trong khoang miệng ra sức khuấy đảo. Bên dưới không ngừng ra vào đâm chọc, nội bích nóng hổi chật hẹp làm thứ cứng rắn kia càng lúc càng tăng kích thước.

"Ưm..."

Hai thân thể trần trụi không mảnh vải che thân liên tục nhồi sóng trên giường, âm thanh 'ách ách' vang lên trong màn đêm tĩnh mịch. Tiếng môi lưỡi cùng rên rỉ càng làm đêm khuya trở nên sống động khác thường. Bên ngoài tịch mịch cô liêu, bên trong cảnh xuân cùng phong nguyệt, tình nồng mật ý.

Lúc này đã là canh hai, có lẽ thời gian xa cách quá lâu, những nhớ nhung triền miên vô hạn khiến cả hai mê luyến nhau, chạm vào một cái liền không thể ngừng lại được. Hiện tại sóng tình vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Cả một đêm lăn qua lộn lại triền miên không dứt, hiện tại thân thể Tư Hàn lại phát sốt nóng hầm hập.

"Tiểu Thất!"

Hoàng Thiên Ngạo mặc lại y phục cho hắn rồi ôm hắn vào lòng truyền cho một cỗ nội lực. Sau đó đặt hắn nằm xuống giường rồi lấy áo choàng khoác vào. Tư Hàn nhìn thấy y sắp rời đi thì muốn ngồi dậy, nhưng bên trong nội lực trống rỗng liền ngã xuống giường, chỉ có thể giương bàn tay run rẩy nắm lấy góc áo y kéo lại.

https://thuviensach.vn

"Đừng... đừng đi..."

Hoàng Thiên Ngạo nhìn hắn một cái khẽ thở dài, cúi đầu hôn xuống trán hắn.

"Tiểu Thất, đây chỉ là giấc mộng, khi tỉnh mộng ngươi sẽ không còn nhìn thấy ta nữa. Đừng tiếp tục luyện ma công, sẽ làm tổn thương chính mình."

Dứt lời y liền đứng dậy. Hắn giương đôi mắt mờ mịt thương tâm đầy nước mắt nhìn y.

"...Đừng đi, người đừng rời xa ta có được không?"

Hoàng Thiên Ngạo âm trầm nhìn Tư Hàn, vươn ngón tay chạm vào thái dương hắn một cái, cơn buồn ngủ bỗng nhiên xộc đến, nhưng hắn cố gắng nâng mí mắt nặng nề lên nhìn những hình ảnh nhòe nhoẹt cuối cùng của y. Cánh tay từ từ buông áo y ra rồi rơi xuống giường 'bịch' một tiếng, giọt nước mắt nóng hổi cũng chảy tràn xuống.

Bên ngoài một luồng gió mạnh thổi lên, hình bóng Hoàng Thiên Ngạo từ từ tiêu thất trong không khí.

(Hỏa phụng hoàng phiên bản hắc hóa. Fanart vẽ bởi Chân Đình)

-----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 32: Mưu Tính

Lúc Tư Hàn tỉnh dậy thì đã là buổi chiều của ba ngày hôm sau. Khi mở mắt ra, hắn cẩn thận đảo một vòng nhìn trần nhà. Vẫn là Huyền môn cung cô tịch lạnh lẽo, vẫn là căn phòng tối tăm trống vắng như ngục tù mà hắn sớm đã nhìn đến chán chường suốt mười mấy ngày qua. Hắn nhớ rằng mình đã nhìn thấy Thiên Hoa sơn, còn có sư phụ bên cạnh nằm ôm mình. Hóa ra, tất cả chỉ là một giấc mơ.

Tư Hàn gác cánh tay lên trán ổn định lại tâm trạng đang vô cùng mệt mỏi của mình. Ba ngày trước hắn đang luyện công thì bị một luồng khí nóng xộc lên đại não, hỏa khí chạy tán loạn trong cơ thể. Hắn còn tưởng mình thật sự đã bị hỏa khí làm cho điên cuồng nên tự đánh mình một chưởng ngất đi.

Lúc này, Tư Hàn thử đưa tay vận khí, cảm thấy trong cơ thể vậy mà lại có một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng nó không giống hỏa công của hắn luyện ngày thường. Thứ này lạnh lẽo hơn rất nhiều, hòa vào cơ thể quyện cùng với hỏa khí nên hiện tại nội lực của hắn đã được ổn định.

Bất giác, Tư Hàn tự hỏi có khi nào là Ngâm Tuyết đã âm thầm cứu mình hay không?

"Người đâu!"

Bên ngoài rất nhanh có người đẩy cửa tiến vào cúi đầu.

"Ma tôn!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn ánh mắt âm trầm.

"Từ lúc ta ngất xỉu đến giờ có ai đến đây hay không?"

"Dạ, có Lục tả sứ!"

Hắn nhíu nhíu mày.

"Không còn ai khác sao?"

"Dạ không có!"

Tư Hàn khẽ rũ mắt một cái, có chút mất mát trong lòng.

"Người các ngươi giam ba ngày trước đâu rồi?"

"..."

Thấy y không trả lời hắn khẽ nhướn mắt.

"Hửm?"

"Dạ... hiện ở trong thạch động!"

"Thạch động? Đưa ta đến đó!"

"Ma tôn, chỗ đó ô uế không thích hợp với người!"

Nghe lính canh nói vậy bỗng Tư Hàn cảm thấy có chút bất an. Hắn liền đứng bật dậy khỏi ghế.

"Ma tôn..."

"Dẫn đường!"

Thấy hắn có chút mất kiên nhẫn lính canh lập tức cúi đầu.

https://thuviensach.vn

"...Dạ!"

Tư Hàn một đường đi đến thạch động, càng đến gần, xung quanh mùi tanh tưởi cùng với tử khí xộc đến khiến hắn mày nhíu càng lúc càng chặt hơn.

Khi đến ngay cửa, Tư Hàn không tiến vào mà đứng ở đó lén lút nhìn vào trong. Hắn thấy Ngâm Tuyết bị treo trên cao, tóc tai rũ rượi, toàn thân bị những vết roi làm cho bị thương, máu từ thân y rỏ ruống mặt đất đọng thành vũng.

Bỗng dưng một cảm giác cay xè xộc lên mũi Tư Hàn. Khóe mắt hắn liền một mảng ê ẩm, lập tức cắn chặt khớp hàm, mày nhíu lại quay mặt đi không dám nhìn Ngâm Tuyết nữa.

"Ai cho phép các người đánh hắn?"

Tư Hàn liếc quản ngục rồi gằn giọng, tròng mắt đã đỏ hoe.

"Dạ... là... là thuộc hạ tự tiện đưa ra chủ ý! Hắn là người của Thiên Hoa sơn, lại lén lút đến Huyền môn cung, ngoại nhân dám xâm nhập vào Huyền môn cung đều phải chịu cực hình."

Tư Hàn nhíu nhíu mày hít một hơi sâu. Dù gì cũng chính là hắn đã không để ý đến Ngâm Tuyết. Hắn không biết ở nơi này lại có thứ có thể làm tổn hại đến y. Huống hồ Ngâm Tuyết bình thường mạnh như vậy, ở đây chỉ sợ ngoài Lục Mạch thì không còn ai có thể là đối thủ của y. Vì sao bị đánh còn không bỏ đi chứ?

Tư Hàn tròng mắt đỏ ửng xoay đầu lại nhìn Ngâm Tuyết. Đó là người mà hắn từng xem là phụ thân của mình, nhìn thấy y như vậy hắn làm sao mà cam tâm kia chứ?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà chỉ có mình hắn, còn về phía Ngâm Tuyết thì sao? Ngâm Tuyết cũng yêu thương hắn cho nên mới mang hắn rời khỏi Thiên Hoa sơn giấu trong rừng trúc có phải hay không? Hay còn muốn giữ hắn lại để làm thuốc cho Hoàng Thiên Ngạo chứ? Hắn không biết!

Nếu như để làm thuốc cho Hoàng Thiên Ngạo, thì vì sao lúc hắn bị những kẻ kia tấn công y và Hoàng Thiên Ngạo đều không xuất đầu lộ diện? Hay muốn bảo toàn danh dự cho Hoàng Thiên Ngạo?

Tư Hàn hiện tại đã bị những hoài nghi làm cho mờ đi lý trí. Hắn chỉ sau một đêm liền phát hiện ra bản thân bị toàn thể những người mình từng xem trọng lừa dối, Tư Hàn hiện tại mệt lắm, cả thân cả tâm đều vô cùng mệt mỏi, một chút cũng không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Đầu hắn lại ẩn ẩn đau.

"Mang hắn xuống đi. Gọi người đến xem vết thương cho hắn. Nếu hắn bị bất kỳ tổn thương nào, ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi."

"Dạ ma tôn!"

Tư Hàn bỗng trầm mặc.

"Còn nữa, đừng nói với hắn ta đã đến đây!"

Tư Hàn nói một câu như vậy rồi quay đi, vừa được mấy bước bỗng dưng hắn nghiêng đầu nhìn quản ngục.

"Ngươi..."

Dứt lời, Tư Hàn kéo lấy quản ngục đến trước mặt, móng tay sắc bén vàng kim bỗng chui ra đâm vào cổ quản ngục một vết thương, máu tươi liền chảy xuống rồi nâng quản ngục lên khỏi mặt đất. Y trợn trừng mắt run rẩy trong tay hắn.

https://thuviensach.vn

"Ma tôn... xin tha mạng... xin tha mạng!"

Mắt Tư Hàn bỗng nhiên đỏ rực, hắn híp mắt một cái nội lực của quản ngục liền chầm chậm bị mình hút vào.

"A... a..."

Quản ngục hét lên một tiếng thê thảm, trong hang tối đặc biệt rợn người. Tư Hàn sau khi hút đủ liền ném y ngã nhào xuống đất, y liền hiện nguyên hình thành một con nhện tinh nằm thoi thóp trên sàn nhà.

"Ngươi làm theo quy định... nhưng mà bản tôn không nuốt trôi cơn giận này, ngươi đành chịu khổ một chút vậy!"

Hắn dứt lời rồi phất tay áo nhanh chóng rời khỏi thạch động. Lúc này Ngâm Tuyết mới từ từ mở mắt ra nhìn theo bóng dáng Tư Hàn rồi khẽ lẩm bẩm một câu trong miệng.

"Tiểu Thất..."

Thật ra Ngâm Tuyết chưa từng ngất. Khi y nghe thấy có bước chân người đến thì liền nhắm mắt lại, hai lá bùa đó đã gỡ ra nên cơ bản những cực hình kia cũng không có nhiều tác động đến y.

Y ở lại chẳng qua chỉ muốn bên cạnh Tư Hàn mà thôi. Nhưng vừa rồi đứa trẻ kia đến đây còn nhìn y đến đỏ mắt như vậy, xem ra tiểu Thất nhà y vẫn chưa bị oán thù làm cho mờ mắt. Đứa trẻ đó chưa từng làm cho y thất vọng.

Chỉ là cách nó ra tay với quản ngục khi nãy có hơi tàn nhẫn. Nhưng nó dù gì cũng là Hỏa phụng hoàng không phải sao? Sau khi thức tỉnh dường như vẫn không hoàn toàn bị tà khí chiếm lấy đầu óc. Như vậy rất tốt, truyền thuyết gì đó xem ra không đúng rồi.

https://thuviensach.vn

***

Lúc này Lục Mạch đang ngồi trên ghế lớn, mắt hơi nhắm lại lắng nghe Bạch Cửu thổi tiêu. Bàn tay đặt trên đầu gối khẽ nhịp nhịp theo từng âm điệu.

Bên ngoài bỗng nhiên có người gõ cửa.

"Chủ nhân!"

"Vào đi!"

Kẻ kia tiến vào chắp tay thành quyền, khẽ liếc mắt về phía Bạch Cửu một cái, Lục Mạch biết hắn đang dè chừng Bạch Cửu nhưng y cũng không để ý lắm.

"Nói đi!"

"Chủ nhân, Hứa Tư Hàn vừa thả Ngâm Tuyết, còn đánh trọng thương nhện tinh rồi!"

Lục Mạch khẽ liếc nhìn kẻ kia một cái, bất giác tròng mắt sáng lên.

"Bị thương như thế nào?"

"Là bị hút cạn nội lực."

"Quả nhiên..."

Lục Mạch nói một câu rồi ngừng lại, khẽ nhếch môi lên cười.

"Xem ra Đoạn trường thạch đã có tác dụng rồi. Rất tốt!"

Đoạn trường thạch là do ma tôn Cố Kiệt Nhân tạo thành. Năm đó khi y bị Xích Qủy Kiếm giết chết, trước khi nguyên thần tan biến thì một mảnh

https://thuviensach.vn

Đoạn trường thạch rơi ra. Sau đó được thống lĩnh hỏa tộc là Lục Cảnh Hào mang đến Vạn Trùng Sơn phong ấn.

Năm xưa Cố Kiệt Nhân luyện Hấp tinh đại pháp chuyên dùng hút nội công của đối thủ, hiện tại không ngờ thứ đó lại có liên kết cùng với Đoạn trường thạch. Như vậy rất tốt, năm đó Đoạn trường thạch cùng Cố Kiệt Nhân từng hòa chung thành một thể, ít nhiều Đoạn trường thạch cũng có một chút hương hồn thuộc về Cố Kiệt Nhân. Hiện tại nếu như cho mảnh hương hồn đó nương vào Đoạn trường thạch sống ký sinh trong thân thể Hỏa phụng hoàng, một ngày nào đó rất có thể Cố Kiệt Nhân được tái sinh.

Vừa rồi sở dĩ Lục Mạch giam giữ Ngâm Tuyết, còn dùng hình với hắn chẳng qua chỉ muốn thử Hứa Tư Hàn mà thôi. Một là muốn xem thử hắn có thực sự dứt tình với Thiên Hoa sơn hay chưa. Thứ hai chính là sử dụng cơ hội này để thử nội lực của hắn. Nhện tinh chẳng qua chỉ là vật hy sinh để Lục Mạch kiểm tra nội lực của Đoạn trường thạch mà thôi.

Đoạn trường thạch xâm nhập vào thân thể của Tư Hàn chỉ là chuyện của mấy ngày trước. Cho nên lúc hắn giao đấu ở Thiên Hoa sơn bản thân vẫn chưa có thời gian hòa hợp cùng Đoạn trường thạch.

Mấy ngày nay hắn ở Huyền môn cung dùng Đoạn trường thạch luyện công. Vừa rồi lại dùng Hấp tinh đại pháp, có lẽ bản thân Tư Hàn cũng không ý thức được thứ mình đang tu luyện là gì.

"Chủ nhân, hiện tại chúng ta sẽ làm gì?"

Lục Mạch nhếch môi lên cười.

"Thứ cần biết cũng đã biết rồi. Hiện tại ngươi cứ làm theo những gì hắn yêu cầu đi."

"Dạ!"

https://thuviensach.vn

"Còn nữa, sau này ở Huyền môn cung không được gọi ta là chủ nhân, phải gọi là Lục tả sứ."

"Dạ, Lục tả sứ."

"Ừ, lui đi!"

Khi cánh cửa vừa đóng lại, Lục Mạch cười cười rồi vươn ngón tay ngoắc ngoắc Bạch Cửu. Hắn từ nãy đến giờ đều rũ mắt. Bạch Cửu không hiểu vì sao những chuyện cơ mật như vậy Lục Mạch lại không đuổi hắn ra ngoài. Trong lòng Bạch Cửu hiện tại đang vô cùng khiếp sợ.

"Đến đây!"

Bạch Cửu ngẩng đầu giương đôi mắt sợ hãi nhìn y một cái rồi từ từ đứng dậy. Trên người chỉ khoác một mảnh vải lụa màu trắng, ngoài ra không còn bất kỳ thứ gì khác.

Bình thường sinh lực Lục Mạch luôn dồi dào, cho nên từ ngày hắn đến Huyền môn cung thì mỗi ngày đều bị y tùy tiện ôm. Y nói hắn không được mặc quá nhiều y phục, khi cởi ra cũng mất thời gian.

Bạch Cửu vừa tiến đến Lục Mạch liền giật lấy tay hắn ngã vào ngực mình, bạo liệt cắn xuống môi hắn một cái, tay luồn vào y phục mỏng manh sờ soạn rồi nhanh chóng di chuyển xuống dưới sờ nắn mông hắn.

"Ưm..."

Bạch Cửu bị cắn đau thì khẽ rên lên một tiếng nhưng không dám làm y mất hứng. Mấy hôm nay mỗi lần làm tình, Lục Mạch đều cố ý làm cho hắn đau, hắn cũng không hiểu vì sao y lại làm như vậy đối với mình nữa.

Xung quanh Lục Mạch, Bạch Cửu nhìn thấy rất nhiều tuấn nam mỹ nữ, có những người dung mạo vô cùng xuất chúng lại ra sức mong cầu được

https://thuviensach.vn

hầu hạ y. Nhưng Bạch Cửu không hiểu vì sao từ ngày mình đến đây thì y chỉ lưu lại một mình hắn bên cạnh. Hắn chỉ có gương mặt xinh đẹp, nhưng sớm đã bị những đau đớn cùng sợ hãi làm cho héo rũ, một chút sức sống cũng không có. Nhìn hắn lúc này hệt như pho tượng sống. Vì sao y còn muốn hắn chứ?

Thấy Bạch Cửu không chuyên tâm Lục Mạch ngược lại càng cắn mạnh hơn. Môi lưỡi đều đau đớn đến lợi hại. Thân thể Bạch Cửu càng lúc càng run rẩy, bất giác hắn bị đẩy mạnh một cái ngã nhào xuống đất.

"A!"

Một chữ 'a' vụt ra khỏi miệng rồi nhanh chóng nuốt vào. Bạch Cửu sợ, vô cùng sợ hãi người này, nước mắt vô thức chảy xuống gò má.

"Ngươi sợ ta sao?"

Lục Mạch tiến đến từ trên cao nhìn xuống Bạch Cửu đang run rẩy dưới chân mình. Bất giác, y khụy chân xuống nắm lấy cằm Bạch Cửu kéo lên.

"Nhìn ta!"

"Chủ nhân... xin tha cho ta... tha cho ta... cho ta trở về nhà, có được hay không?"

Lục Mạch bất giác híp mắt một cái.

"Về nhà sao? Về nhà hay là về Ân Sơn đài?"

"..."

Bạch Cửu không hiểu lắm, lúc này hắn toàn thân run rẩy cũng không nắm bắt được suy nghĩ của Lục Mạch. Trở về Ân Sơn đài thì sao chứ? Đối với hắn hiện tại chỉ cần rời khỏi Huyền môn cung thì có thể cảm thấy một chút tự do rồi.

https://thuviensach.vn

Trước đây ở Ân Sơn đài dù hắn không được Ân Sơn Tây Xương yêu thương nhưng mà dù gì cũng không chịu đau đớn về thể xác. Hiện tại đến Huyền môn cung hàng ngày đều không thể rời khỏi Lục Mạch nửa bước, còn bị y mang ra dày vò. Hắn từ một kẻ không sợ chết liền biến thành một kẻ nhát gan. Từ một người có trí tuệ hơn người trở nên trì độn. Hắn không biết, hắn chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi.

"Hửm? Không trả lời ta? Là ngươi muốn trở lại Ân Sơn đài sao?"

"...Xin xin chủ nhân thả ta đi..."

Bạch Cửu vừa nói vừa chảy nước mắt.

"Muốn đi sao?"

Lục Mạch siết cằm Bạch Cửu làm hắn run run khóe môi, mày nhíu thành hàng, nước mắt giàn giụa trên mặt.

"Ngươi... chỉ biết khóc lóc thôi sao? Ta chưa từng nhìn thấy ngươi cười lần nào, hay ngươi thật sự không biết cười?"

Dứt lời, Lục Mạch cúi xuống ôm lấy Bạch Cửu lên giường.

"Chủ nhân, xin tha cho ta, xin tha cho ta đi mà!"

Bạch Cửu run rẩy cầu xin trong vô thức nhưng Lục Mạch không ngừng lại, còn ném hắn xuống giường một cái rất đau. Bất giác bên ngoài có tiếng gọi.

"Lục tả sứ, ma tôn gọi ngài."

Lục Mạch khẽ nhíu mày thành hàng rồi đứng dậy, gõ gõ vào cằm Bạch Cửu mấy cái.

https://thuviensach.vn

"Lát nữa ta quay trở về ngươi phải cười cho ta xem. Nếu không làm được, đừng trách ta tàn nhẫn!"

Nói xong, Lục Mạch nhanh chóng phất áo rời đi. Bạch Cửu ngồi trên giường vùi mặt vào gối khóc nấc, thân thể không ngừng run rẩy.

***

Lúc Lục Mạch đến chỗ của Tư Hàn thì nhìn thấy hắn đang ngồi trên ghế lớn luyện công.

"Ma tôn, ngài gọi thuộc hạ?"

Tư Hàn liền mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo khác thường.

"Mấy ngày trước bản tôn nhờ ngươi tìm Ngụy Trình, đã tìm thấy hắn hay chưa?"

"Thuộc hạ đã cho người đến Vạn Trùng Sơn rồi, nhưng mà ở đó canh gác khá nghiêm mật, hiện tại vẫn chưa có tung tích."

Tư Hàn khẽ gật đầu mấy cái.

"Ngươi cho người chuẩn bị đi, bản tôn muốn đến Bắc Hải một chuyến.

"Ma tôn đến đó để làm gì?"

"Việc đó ngươi không cần biết. Chuẩn bị người cho bản tôn. Bản tôn muốn sáng ngày mai lên đường."

"Có cần thuộc hạ đi cùng ngài hay không?"

"Vậy thì không cần."

Lục Mạch gật đầu. Tư Hàn bỗng nhiên gọi y.

https://thuviensach.vn

"Lục Mạch."

"Có thuộc hạ!"

"Ngươi một tiếng cũng thuộc hạ, hai tiếng cũng thuộc hạ, nhưng ngươi lại âm thầm sau lưng đánh chủ ý lên đầu bản tôn."

"Ma tôn, ngài nói gì thuộc hạ không hiểu?"

Tư Hàn khẽ nhếch môi lên cười.

"Ngươi cho người đánh Ngâm Tuyết, đừng nói bản tôn cái gì cũng không biết. Huyền môn cung dù gọi ta một tiếng ma tôn nhưng tất cả đều đặt dưới mí mắt của ngươi, nếu không có ngươi sai khiến, bọn chúng nhất định không ra tay cùng Ngâm Tuyết, còn là ra tay vô cùng tàn nhẫn. Ngươi muốn xem bản tôn có thực sự dứt tình với Thiên Hoa sơn hay chưa phải không?"

Lục Mạch không nói gì, chỉ hơi mỉm cười.

"Ma tôn, không sai. Là thuộc hạ cho người đánh Ngâm Tuyết."

"Cái gì?"

Tư Hàn nhíu mày một cái. Hắn không ngờ Lục Mạch vậy mà thành thật cùng mình.

"Ma tôn, ngài từ nhỏ đã ở bên cạnh Ngâm Tuyết. Kẻ đó ngoài là sứ giả thì còn là cánh tay đắc lực của Hoàng Thiên Ngạo. Ngài đã quên bọn họ từng đối xử với mình như thế nào hay sao? Thuộc hạ tra khảo Ngâm Tuyết không phải muốn xem tình cảm của ngài với bọn chúng ra sao, mà chỉ muốn bọn chúng từ bỏ việc đi theo bên cạnh để lợi dụng ngài."

Tư Hàn bất giác giáng tay xuống bàn gằn giọng.

https://thuviensach.vn

"Ta cho phép ngươi sao?"

"..."

"Nói cho ngươi biết. Nếu các người gọi ta hai tiếng ma tôn thì từ nay trở về sau bất luận việc gì cũng phải nghe theo sự sai khiến của ta. Còn nếu không làm được vậy thì ma tôn gì đó ta cũng không làm nữa. Ta vốn dĩ chưa từng cần đến các ngươi, cũng không cần địa vị ở Huyền môn cung này!"

Lục Mạch hơi bất ngờ vì phản ứng của Tư Hàn, bất quá y chỉ mỉm cười.

"Ma tôn yên tâm, sau này sẽ không có nữa!"

"Tốt nhất là như vậy!"

Tư Hàn chớp chớp đôi mắt không chút cảm xúc của mình nhìn Lục Mạch.

"Không còn gì nữa, ngươi ra ngoài đi!"

Lục Mạch nhướng mày một cái.

"Dạ ma tôn!"

Lúc y vừa xoay mặt đi, ánh mắt có chút trầm xuống. Hứa Tư Hàn xem ra không phải kẻ dễ dàng bị thao túng. Người này so với số tuổi của mình rõ ràng vô cùng bất đồng. Quá khứ là kẻ thông minh, hiện tại lại vô cùng lạnh lùng thậm chí còn có chút nhẫn tâm. Y phải tăng cường để ý đến hắn, y không muốn kế hoạch tái sinh Cố Kiệt Nhân của mình thất bại.

***

Lục Mạch không trở về phòng mà đến mục dũng tắm rửa. Có vài người đang hầu hạ y tắm.

https://thuviensach.vn

Lúc này y cởi bỏ chiếc mặt nạ đặt trên bàn rồi nhìn xuống gương mặt mình dưới đáy nước. Bất giác những ký ức của ngàn năm trước hiện về rõ mồn một.

"Ngươi, vì sao lại cứu ta? Ta chỉ là một tiểu xà tinh không chút giá trị!"

"Giá trị là do chính bản thân ngươi tạo ra. Chỉ cần ngươi cảm thấy nó có thì chính là có."

"Ta... được sao?"

"Đương nhiên. Ngươi tên gì?"

"Ta... ta họ Lục nhưng không có tên! Người khác gọi ta là tiểu xà tinh."

"Ngươi sẽ trở thành kẻ mạnh mẽ, trên đời này người khác nhìn thấy đều phải cúi đầu, là nơi hội tụ của sức mạnh... Vậy từ nay gọi ngươi là Lục Mạch đi."

"Lục Mạch sao? A nha, ta cũng có tên rồi, đa tạ chủ nhân!"

Lục Mạch nhớ đến hàng ngàn năm trước khi Cố Kiệt Nhân cứu mình mang về, còn đặt tên, sau đó truyền dạy võ công cho y. Đối với y mà nói, Cố Kiệt Nhân cũng giống như cha của mình. Nếu không có Cố Kiệt Nhân, có lẽ năm đó y đã chết ở một nơi lạnh lẽo nào đó. Hoặc cũng có thể là một thứ yêu tinh không tên, không một kẻ nào biết đến.

"Lục tả sứ!"

Lúc Lục Mạch vừa mặc y phục vào thì bên ngoài bỗng nhiên có tiếng gọi.

"Nói!"

"Bạch Cửu đã chạy trốn rồi, hiện tại đang cho người tìm kiếm."

https://thuviensach.vn

Lục Mạch bất giác nhíu mày giáng tay xuống bàn 'rầm' một tiếng rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Chiếc mặt nạ vàng còn nằm chỏng chơ dưới mặt đất.

Bạch Cửu lúc này hóa thân thành hồ ly trắng, lợi dụng thân thể nhỏ bé liền len lỏi trong các góc của Huyền môn cung. Nhưng chạy mãi vẫn chưa tìm thấy lối ra ngoài. Huyền môn cung giống như một mê cung, nếu là trước đây hắn miễn cưỡng còn có thể tìm ra, nhưng từ khi tự đánh vỡ nội đan của mình để vu oan cho Hứa Tư Hàn, thì hiện tại sức lực đã không còn bao nhiêu nữa. Hắn mới chạy một lúc đã vô cùng yếu sức.

"A!"

Bất giác, đến một góc khuất hắn va vào chân một người nào đó sau đó hiện thành người lăn mấy vòng trên mặt đất.

Bạch Cửu ngẩng đầu nhìn lên liền nhìn thấy một nam nhân cao lớn uy vũ, dung mạo vô cùng anh tuấn đang giương đôi mắt lạnh lẽo từ trên nhìn xuống mình.

Bỗng dưng từ xa Bạch Cửu nghe thấy tiếng chân người hầm hập kéo đến. Hắn liền co cụm người lại kéo lấy áo choàng của nam nhân che lấy mình, ngẩng mặt cầu xin y.

"Xin cứu ta... xin hãy cứu ta..."

Nam nhân hơi nhíu mày nhìn Bạch Cửu, bỗng dưng y chạm tay vào gò má mình liền nhận ra trên mặt chiếc mặt nạ đã không còn nữa. Nam nhân này không ai khác chính là Lục Mạch.

Y nhìn thấy Bạch Cửu không chút đề phòng với mình liền cảm thấy thú vị. Lính vừa kéo đến thì Lục Mạch liền giơ tay lên ra hiệu cho bọn họ rời đi. Y hạ thấp giọng xuống một chút rồi nhìn Bạch Cửu đang ôm chân mình.

https://thuviensach.vn

"Bọn chúng đã đi rồi!"

"A..."

Bạch Cửu liền chui đầu ra khẽ nhìn về phía sau lưng nam nhân, quả nhiên không còn bóng người. Hắn liền run run lau mồ hôi trên trán rồi từ từ đứng dậy. Nhưng chưa kịp đứng vững thì đã ngã nhào xuống đất. Hắn hiện tại vô cùng yếu ớt.

"Không sao chứ?"

Bạch Cửu thân thể chưa kịp tiếp đất đã rơi vào cái ôm của nam nhân, hơi thở cùng ánh mắt nồng nàn của y quẩn quanh ngay đầu mũi khiến Bạch Cửu gò má khẽ ửng hồng.

"Ta... ta không sao, đa tạ đại hiệp đã cứu ta."

"Chân ngươi đau sao?"

"Ta... lúc nãy chạy đã vấp phải đá."

"À."

Lục Mạch 'à' lên một tiếng rồi hỏi Bạch Cửu.

"Còn đi được không?"

"Ta... ta không sao... đa tạ ngài, nhưng giờ ta phải đi rồi."

Lục Mạch khẽ nhướng mày.

"Ngươi đi đâu?"

"Ta... muốn rời khỏi Huyền môn cung. Đại hiệp có thể chỉ cho ta đường đi hay không?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi không phải là người của Huyền môn cung sao?"

"Không... không phải!"

"Chỉ sợ hiện tại không thể rời khỏi nơi này."

"Tại sao?"

"Bên ngoài Huyền môn cung có một phong ấn rất mạnh, ngươi thân thể yếu ớt như vậy, sẽ không đủ sức để vượt qua."

Bạch Cửu nghe vậy thì liền rũ mắt, hốc mắt từ lúc nào đã một mảng ẩm ướt.

"Nếu ngươi muốn trốn đi thì không phải không có cách. Mấy ngày nữa ta có việc rời khỏi chỗ này sẽ mang ngươi theo."

"Được... được sao?"

Lục Mạch gật đầu một cái.

"Tốt, thật tốt quá, tốt quá rồi!"

Bạch Cửu liền nhoẻn miệng cười lộ ra gương mặt vô cùng xinh đẹp như thiên tiên. Năm đó Lục Mạch đã từng nhìn thấy y lộ ra nụ cười giống như thế này khi nhìn thấy Ân Sơn Tây Xương, nhưng sau này thì không thấy nữa. Nụ cười này khiến Lục Mạch nhất thời hoài niệm.

"Ngươi có chỗ nào để đi hay không?"

Nghe câu hỏi này của Lục Mạch, Bạch Cửu liền nhớ ra thì rũ mắt, nụ cười trên mặt mỹ nhân cũng tắt hẳn khiến y có chút ngoài ý muốn.

"Nếu không có thì tạm thời đến ở chỗ của ta vài ngày. Sau đó khi đi ta sẽ mang ngươi theo."

https://thuviensach.vn

"Thật sao? Đại hiệp thật sự có thể giúp ta?"

Bạch Cửu lại cười lần nữa, ánh mắt mềm mại ấm áp như câu hồn đoạt phách Lục Mạch, bàn tay hắn cũng đang nắm lấy tay áo y kéo kéo. Bất giác cảm thấy mình có chút thất thố Bạch Cửu liền buông tay ra.

"Xin... xin lỗi..."

"Không sao, đi thôi!"

Lục Mạch dứt lời thì liền xoay đi, Bạch Cửu cũng bước theo y nhưng chân đau nên có chút khập khiễng.

"Đi được không?"

"Ta..."

Chưa kịp dứt lời, Lục Mạch liền ôm Bạch Cửu lên làm hắn có chút giật mình mà vòng đôi tay trắng nõn ôm lấy cổ y. Lục Mạch nhếch môi lên cười một cái rồi bế người vào căn phòng nơi phía đông, chỗ đó vốn là phòng đọc sách nghỉ ngơi của y.

"Đại hiệp, ta có thể biết tên ngài không?"

Lục Mạch mỉm cười.

"Lục Thiên Minh."

Bạch Cửu nghe họ Lục thì có chút giật mình, bất quá họ Lục trong thế gian này nhiều vô số kể, huống chi người này cùng với Lục Mạch kia hoàn toàn bất đồng.

"Ta có thể gọi huynh là Thiên Minh ca ca không?"

"Tùy ngươi!"

https://thuviensach.vn

"Thiên Minh ca ca, đa tạ huynh... ta gọi là Bạch Cửu, ca ca có thể gọi ta là a Cửu."

"A Cửu?"

"Phải, mẫu thân ta thường gọi ta như vậy."

"Ừm... a Cửu!"

Hai người rầm rì to nhỏ rồi từ từ khuất dạng. Phía sau, thuộc hạ của Lục Mạch nhìn nhau không khỏi cười cười. Bạch Cửu chạy một vòng lại chạy về đúng chỗ của chủ nhân, quả nhiên chính là một kẻ ngốc nghếch.

***

Lúc này, Tư Hàn vừa từ phòng của Ngâm Tuyết trở về. Ngày mai hắn sẽ đến Bắc hải tìm Kiếm Phong Chi. Ngụy Trình hiện tại đã không còn là người của Thiên Hoa sơn nữa, cho nên hắn cũng đang điều tra tung tích của y.

Dù Hứa Tư Hàn có hận Hoàng Thiên Ngạo, hận Ngâm Tuyết đi chăng nữa thì hắn cũng không hận Kiếm Phong Chi. Người này từ đầu đến cuối đều vô cùng ngây thơ đơn thuần, hắn không tin những thứ trước đây y đối xử với mình đều là giả tạo.

Hiện tại Kiếm Phong Chi sống chết không rõ, hắn không thể bỏ mặc y.

Tư Hàn trở về thì gọi người chuẩn bị mục dũng bắt đầu tắm rửa. Lúc cởi áo ra, hắn vô tình chạm tay vào một sợi dây đeo trên cổ thì giật mình một cái. Suốt thời gian qua hắn vì những chuyện đau buồn nên không để ý đến những việc khác, hiện tại vậy mà lại phát hiện ra thứ này trên cổ mình. Đây là cái gì chứ?

https://thuviensach.vn

Tư Hàn cẩn thận giơ lên trước mặt nhìn ngó. Trên sợi dây có một hạt châu lấp lánh hình giọt nước trong suốt tinh khiết. Hắn khẽ nhíu nhíu mày nhìn vào hạt châu, còn cẩn thận sờ sờ mấy lần.

Bất giác hạt châu sáng lên lấp lánh, hắn liền cảm thấy đầu mình có chút ẩn ẩn đau.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 33: Đến Bắc Hải

"Ma tôn, ngài không sao chứ? Có cần nô tì gọi người đến hay không?"

Người hầu hỏi một câu, Tư Hàn liền giương cánh tay lên phất phất.

"Không cần, các người ra ngoài đi."

"Dạ ma tôn!"

Tì nữ vừa rời khỏi, Tư Hàn liền buông sợi dây xuống rồi bước vào mục dũng bắt đầu tắm rửa. Hắn chậm rãi ngửa đầu tựa vào thành bồn nhắm nghiền mắt tịnh tâm.

Thứ trên cổ không biết là thứ gì, càng không biết từ đâu mà có. Tư Hàn mở mắt ra cầm thứ đó lên giơ trước mặt nhìn lần nữa rồi định kéo ra vứt đi, bởi vì cũng không biết liệu đó có phải là bùa chú của kẻ nào hay không? Nếu như nhân lúc hắn bất tỉnh mà đeo vào thì sau này biết đâu sẽ mang đến tai họa không lường trước được.

Nhưng mà khi nắm lại định kéo ra thì bỗng nhiên trái tim trong lồng ngực Tư Hàn mãnh liệt nhói lên, một cảm giác thương tâm ùa đến khiến hắn không kiểm soát được lý trí mình. Bỗng dưng, hắn chảy xuống một giọt nước mắt.

Tư Hàn khó tin chạm tay vào gò má mình sờ sờ. Hắn khóc sao? Vì sao chứ? Là bởi vì vật này sao?

https://thuviensach.vn

Tư Hàn không nhìn nữa, buông hạt châu xuống cổ mình, nhắm nghiền mắt lại hít sâu một hơi rồi lặn xuống mục dũng. Hắn muốn làn nước mát xoa dịu đi cảm giác thương tâm vào lúc này.

***

Đêm đó, tại sương phòng của Lục Mạch, Bạch Cửu đang ngồi ngẩn ngơ trên trường kỷ hóng mắt ra ngoài. Bên ngoài cửa sổ là một chiếc hồ đầy sen trắng bung cánh nở tung, hương thơm dịu ngọt theo gió bay tán loạn. Ban đêm, ánh đèn ở Huyền môn cung rọi xuống mặt hồ lấp lánh chút ánh bạc.

Mái tóc dài của Bạch Cửu trong gió khẽ bay bay. Hắn bỗng nhiên nhớ đến khoảng thời gian mình ở Ân Sơn đài. Nơi đó cũng có một hồ sen rộng lớn như thế này. Mỗi đêm phiền muộn, hắn đều đến dưới mái đình ngồi thổi tiêu, hóng sen nở rộ trong lòng hồ và nhìn về căn phòng của Ân Sơn Tây Xương. Phải chăng hiện tại y cũng đang vui vẻ bên cạnh người khác?

Bỗng dưng, Bạch Cửu rũ mắt tự giễu mình. Ngày hắn ra đi y đến cả liếc mắt một cái cũng lười cho mình, hiện tại có lẽ y chỉ xem hắn như một kẻ đã vứt đi mà thôi. Bản thân còn ngồi ở đây nhớ nhung đến người đó hay sao chứ? Bạch Cửu cảm thấy mình thật vô cùng ti tiện. Đáng đời hắn bị y chà đạp.

Bạch Cửu liếc mắt nhìn quanh một chút. Huyền môn cung vô cùng rộng lớn, không biết rốt cuộc mình có trốn thoát khỏi nơi này được hay không nữa?

Nếu thuận lợi rời đi, hắn sẽ quay về Hồ tộc đón mẫu thân mình, sau đó hai người sẽ đi thật xa chốn đau thương này. Đến nhân gian cũng được, làm người bình thường trải qua những ngày tháng tự do tự tại. Còn hơn ở lại đây bị cầm tù, hàng ngày còn trải qua tra tấn đau đớn về mặt thể xác.

Còn mẫu thân của hắn hắn cũng đang sống không dễ dàng gì. Nàng so với bất kỳ thiếp thất nào của phụ thân đều lương thiện hơn. Sống nơi đó

https://thuviensach.vn

chẳng khác nào chính là ngục tù chứ? Còn chưa biết ngày nào mình sẽ bị hại chết.

"Không lạnh sao?"

Bạch Cửu đang thất thần bất ngờ có giọng nói khàn khàn từ phía sau cất lên làm hắn giật mình xoay đầu lại, liền nhìn thấy Lục Mạch.

"Thiên Minh ca ca!"

Hắn giương đôi mắt tròn to sáng long lanh của mình nhìn y. Ánh mắt y bỗng nhiên trầm xuống.

"Khuya rồi ngươi sao còn chưa ngủ?"

Lục Mạch bất giác rũ mắt.

"Ta... ta nhớ nhà!"

Lục Mạch nghe vậy thì khẽ nhướng mày. Là nhớ nhà hay nhớ Ân Sơn Tây Xương chứ? Quá khứ của Bạch Cửu y nắm rất rõ, còn biết hắn đối với Ân Sơn Tây Xương mê luyến vô hạn, thậm chí còn có thể vì y mà dùng bản thân mình mang ra đổi.

"Nhà sao? Nhà ngươi ở đâu?"

Lục Mạch cũng ngồi xuống trường kỷ bên cạnh Bạch Cửu. Hắn không xương nhoài người ra ngoài cửa sổ, mái tóc đen dài như tảo biển mềm mại phủ phục trên chiếc eo mềm.

Bạch Cửu không nhìn Lục Mạch mà nghiêng má áp trên thành cửa, nhìn những cánh sen lật lật ngoài mặt hồ xa xa.

"Nhà của ta ở rất xa. Phụ thân của ta có rất nhiều thê thiếp, trong đó có mẫu thân ta. Y cũng có rất nhiều nhi tử, ta là đứa con thứ chín của y. Bên

https://thuviensach.vn

ngoài mọi người đều nghĩ y rất cưng chiều ta... ta cũng từng tưởng như vậy, nhưng mà thật ra một chút cũng không có."

Hắn vừa nói đến đó bỗng dưng rũ mắt, bờ mi dày cong cong tựa cánh bướm đang vờn hoa che đậy tâm tư đầy thương tổn.

"Y mang ta cho người khác để bảo toàn vị trí của mình ở Hồ tộc... y nhìn thấy ta chết nhưng không cứu, nói cái gì là phải hy sinh vì tộc nhân mình..."

Bạch Cửu vừa nói khóe môi khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười chua chát.

"Ta chưa từng sợ chết... nhưng ta còn mẫu thân của mình. Ta muốn trở về bên cạnh nàng, không thể để nàng ở đó một mình chịu khổ!"

Lục Mạch không nói gì, y hàng ngàn năm nay tính tình lãnh đạm, cũng không thân cận với bất kỳ ai, cho nên nhất thời muốn nói lời ngọt ngào hay an ủi kẻ khác thì không làm được. Bất quá, trong quá khứ y cũng chưa từng cảm thấy đó là điều cần thiết.

Hai người ngồi cạnh nhau một lúc thật lâu cho đến khi cảm thấy xung quanh chỉ còn lại một mảng yên tĩnh thì Lục Mạch lên tiếng.

"Muộn rồi. Ngủ đi!"

Bạch Cửu ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả nhiên đêm đã khuya rồi. Hắn đưa mắt liếc về chiếc giường thì khẽ lắc lắc cái đầu nhỏ.

"Thiên Minh ca ca, huynh... huynh có thể cho ta mượn một cái chăn được không?"

Lục Mạch nhướng mày. Trong ánh đèn mờ nhạt nhìn thấy gương mặt anh tuấn lãnh khốc của y, bất giác trái tim trong lồng ngực Bạch Cửu khẽ run lên một cái. Không hiểu sao, nhìn thấy ánh mắt người này có một chút thân thuộc đến khác thường. Dù bọn họ chỉ vừa gặp nhau chưa lâu.

https://thuviensach.vn

"Ở đây rất lạnh, lên giường ngủ đi!"

Bạch Cửu liền giật mình.

"Nhưng mà..."

Lục Mạch nhìn thấy hắn gò má đỏ ửng tránh đi ánh mắt mình thì bỗng dưng thật muốn đến véo má hắn một cái. Người này trước đây dù có rũ mắt thì cũng sẽ khóc, sẽ nhíu mày, sẽ khổ sở cầu xin chứ không phải nét e thẹn đáng yêu này. Bỗng dưng, y thật muốn nhìn thấy hắn cười thêm lần nữa, nên không muốn ép hắn.

Lục Mạch đến giường lấy chăn đến đưa cho hắn.

"Đắp đi!"

Bạch Cửu nhận lấy, ngẩng mặt lên nhìn y mỉm cười.

"Đa tạ Thiên Minh ca ca, sau này... sau này A Cửu sẽ không quên ân tình này của huynh!"

Lục Mạch hơi nhếch môi rồi vươn tay chạm vào đỉnh đầu Bạch Cửu khiến hắn hơi giật mình, trong đêm đôi mắt mở to sóng sánh ngẩng đầu nhìn y. Người đứng người ngồi nhìn nhau không rời mắt.

"Ngủ đi!"

Bất giác, Lục Mạch vỗ vỗ đầu hắn mấy cái rồi quay đi, Bạch Cửu liền cúi đầu, cảm giác trái tim trong lồng ngực mình lần nữa khẽ run lên.

Khuya đêm đó Bạch Cửu trở mình mấy lần, cảm thấy toàn thân có chút lạnh lẽo, bên cạnh có một nguồn hơi ấm liền dịch chuyển sang. Sau đó một vòng tay vững chãi ôm lấy eo hắn. Bạch Cửu khẽ mở mắt chớp chớp mắt mấy cái liền giật mình ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

"Ngủ đi!"

Lục Mạch kéo hắn ngã xuống ngực mình.

"Thiên Minh ca ca."

"Ừ."

"..."

Không thấy hắn nói gì, Lục Mạch sờ sờ cổ hắn.

"Ngủ đi!"

Bạch Cửu từ đó lại không thể ngủ lại được, toàn thân nóng ran, tim trong lồng ngực không ngừng nhảy múa, gò má cũng một mảng hồng hồng. Hắn nằm trong ngực của Lục Mạch, đang tự hỏi rốt cuộc vì sao mình đầu hôm rõ ràng đang ngủ ở trường kỷ, vì cái gì đến nửa đêm lại chạy lên giường người này rồi? Còn đang được y ôm chứ? Y thích hắn sao? Bọn họ chỉ vừa gặp nhau thôi mà?

Bạch Cửu ngẩn ngơ suy nghĩ, đến gần sáng thì thiếp đi lúc nào cũng không hay biết.

***

Sáng hôm sau, Tư Hàn đẩy cửa vào phòng Ngâm Tuyết thì nhìn thấy y đang ngồi ăn cơm. Dáng ngồi đoan chính đạo mạo chứ không giống tướng chồm hổm của y lúc còn ở Thiên Hoa sơn, làm Tư Hàn có chút ngoài ý muốn. Ngâm Tuyết liếc hắn một cái rồi cũng không quan tâm mà gấp đồ ăn cho vào miệng từ từ nhai.

Tư Hàn khẽ mím môi, ánh mắt đó là muốn trách mình hay sao? Trách mình cho người đánh y? Tư Hàn khẽ rũ mắt.

https://thuviensach.vn

"Lát nữa ta đến Bắc hải."

"..."

Thấy y không quan tâm lắm hắn cầm lấy chiếc bình hoa đặt ở góc bàn mân mê rồi khàn khàn giọng.

"Người... người đi cùng ta được không?"

"Ừ."

Ngâm Tuyết cũng không quay đầu lại, chỉ ừ một tiếng, Tư Hàn lại nhíu nhíu mày. Lúc hắn cảm thấy có chút chán nản nên định ra ngoài thì bỗng dưng Ngâm Tuyết hỏi một câu.

"Ăn cơm chưa?"

Tư Hàn liền ngẩn người.

"...Chưa."

"Đến đây cùng ăn đi!"

Tư Hàn lại cắn cắn khớp hàm cúi đầu đứng ở cửa một lúc, cuối cùng vẫn quay lại bàn, tùy tiện kéo lấy cái ghế rồi ngồi xuống đối diện cùng Ngâm Tuyết. Bọn họ có lẽ rất lâu rồi cũng chưa bình tĩnh nói chuyện như thế này. Lần trước hắn còn định ra tay đánh y.

Trên bàn một canh, một xào, một kho cùng với cơm trắng. Nhưng hắn biết khẩu vị Ngâm Tuyết cùng mình tương tự nên hắn y không thích mấy món đại loại thế này.

"Rõ ràng lão tử đã bảo bọn chúng chuẩn bị gà nướng... ở đây đầu bếp cũng không bằng Linh Hy..."

https://thuviensach.vn

Hắn lẩm bẩm mấy câu rồi lén lút liếc Ngâm Tuyết một cái.

"Có ăn là tốt rồi, đang ở chỗ của người ta còn muốn mang Linh Hy theo hay sao?"

Là chỗ của người ta chứ không phải chỗ của hắn. Vậy xem ra Ngâm Tuyết vẫn xem hắn là người nhà. Nghe câu nói này của Ngâm Tuyết, Tư Hàn liền khẽ cong khóe môi lên cười rồi cầm chén lên vùi đầu ăn cơm.

Mấy ngày nay Tư Hàn đều ăn uống không ngon miệng, nhưng hiện tại ngồi cùng Ngâm Tuyết hắn đặc biệt cảm thấy bụng đói cồn cào. Không hiểu sao rõ ràng lúc nghĩ đến thì vô cùng hận y, nhưng mà khi nhìn thấy y bị người khác đánh hắn chịu không nổi, thậm chí còn cảm thấy có lỗi. Chỉ sợ gặp lại y sẽ bỏ mặc mình.

Sau khi hai người thành thật ăn xong bữa cơm, thấy Ngâm Tuyết đứng lên Tư Hàn liền có chút khẩn trương.

"Lát nữa... người... người cùng ta đến Bắc hải."

Tư Hàn không thể gọi y hai tiếng 'Ngâm thúc' vì hắn từ sau khi nhận y là nghĩa phụ thì đã không muốn gọi lại hai tiếng này rồi. Nhưng mà hiện tại hắn không thể gọi y là nghĩa phụ được nữa, hắn vẫn còn rất nhiều khúc mắc trong lòng, nhất thời chưa thể tháo gỡ xuống được.

"Đến đó làm gì?"

Ngâm Tuyết biết Tư Hàn đến Bắc hải chỉ có một lý do duy nhất, chính là tìm Kiếm Phong Chi, bất quá y muốn chính miệng hắn nói ra.

"Ta tìm đại... Kiếm Phong Chi."

"Đại sư huynh ngươi cũng không thể gọi nỗi hay sao?"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết mày hơi nhíu nhíu một chút. Tư Hàn tránh đi ánh mắt của y khẽ cúi đầu.

"Ta đã không còn là người của Thiên Hoa sơn nữa!"

Ngâm Tuyết thở dài một hơi. Dù gì cũng là hiểu lầm do chính y và Hoàng Thiên Ngạo tạo ra, không thể nói muốn Hứa Tư Hàn buông xuống liền có thể được. Huống chi nó từ nhỏ đã là một kẻ có thù nhất định báo, hiện tại nó chịu tìm Kiếm Phong Chi thì đã rất tốt rồi.

Có lẽ một ngày nào đó nó sẽ nguôi ngoai nỗi hận trong lòng, bắt đầu một cuộc sống mới của riêng mình. Chỉ cần nó đủ tỉnh táo để không bị Lục Mạch lợi dụng làm chuyện xấu, đợi một năm nữa sau khi thiên kiếp qua đi thì Hoàng Thiên Ngạo sẽ đón bọn họ sẽ rời khỏi nơi này. Chỉ mong ngày đó sớm đến một chút, còn hiện tại y phải ở lại đây để quan sát Tư Hàn, không cho nó nghe theo Lục Mạch làm điều xằng bậy.

Ngâm Tuyết không nhìn Tư Hàn nữa mà đến giường, chưa kịp nằm xuống đã bị hắn réo.

"Người... người không đi sao?"

Ngâm Tuyết khẽ nhướng mày, y nhớ tên đầu gỗ đó như vậy làm sao mà không đi chứ?

"Đi ngay bây giờ?"

"Không có!"

"Vậy... ngươi gọi ta làm gì?"

"Đến phòng ta, lát nữa... chúng ta cùng đi."

"...Ờ."

https://thuviensach.vn

Hai người sau đó cũng không nói với nhau câu nào nữa, không khí có chút không tự nhiên.

Sau khi người của Huyền môn cung chuẩn bị xong, hai người bọn họ cùng với mười hai tùy tùng cũng rời khỏi ma giới đến Bắc hải.

***

Lúc này ở Huyền Môn cung Lục Mạch đang ngồi ở phòng lớn xử lý sự vụ, thì bên ngoài có người hối hả đi vào.

"Chủ nhân."

"Nói!"

"Phía Vạn Trùng Sơn đã có tin tức."

"Thế nào?"

"Ngụy Trình chịu không nổi mười hai đạo sấm sét của lôi công nên đã hôn mê. Sau khi tỉnh dậy hắn không còn nhớ bất kỳ chuyện gì nữa, giống như một kẻ điên, đang làm loạn ở Vạn Trùng Sơn. Nghe nói đã có người đến báo tình hình với thiên giới, có thể bọn họ đang mang thêm nhiều người đến canh giữ Ngụy Trình!"

Lục Mạch bất giác ngừng lại cây bút trong tay mà ngẩng đầu lên.

"Hắn mất trí nhớ sao? Ngươi điều tra kỹ chưa?"

"Thuộc hạ chắc chắn."

Lục Mạch khẽ lơ đãng hướng mặt về phòng Bạch Cửu đang ở phía đối diện cách mình một hồ sen, ánh mắt có chút trầm xuống.

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình rất khôn ngoan lại vô cùng mạnh mẽ, nếu như gia nhập cùng chúng ta thì chính là hổ mọc thêm cánh."

Y dừng lại một lúc.

"Đến báo với Ân Sơn Tây Xương, bảo hắn lập tức đến Vạn Trùng Sơn cướp người, đến lúc ra tay rồi!"

"Dạ, chủ nhân."

"Khoan đã."

"Dạ?"

"Dặn hắn, không được để Bạch Cửu nhìn thấy mình, nếu không tự biết hậu quả!"

"Dạ, chủ nhân!"

Kẻ này vừa rời đi kẻ khác lại đến.

"Chủ nhân! Hứa Tư Hàn đã rời đi cùng Ngâm Tuyết rồi."

Lục Mạch nhếch môi lên cười.

"Ngươi truyền tin cho người chúng ta ở Bắc hải lấy Trấn hải long châu của Ngụy Trình đang ở chỗ Kiếm Phong Chi mang về cho Ân Sơn Tây Xương trước khi Hứa Tư Hàn đến. Khi mang Ngụy Trình trở về sẽ dùng Trấn hải long châu này để hắn biến lại thành người."

"Dạ chủ nhân!"

"Nhớ, trước khi Hứa Tư Hàn đến phải nhanh tay một chút. Hắn rất đa nghi, cẩn thận đừng để lại bất kỳ dấu vết nào."

"Thuộc hạ đã rõ!"

https://thuviensach.vn

***

Khi bọn người Hứa Tư Hàn đến Bắc hải thì nơi đó đang vô cùng náo loạn. Quân lính thành tốp gấp rút kiểm tra xung quanh như tìm kiếm gì đó. Tư Hàn toàn thân hắc bào đội mũ che kín đầu đi sau lưng Ngâm Tuyết, giả vờ làm thuộc hạ của y.

"Ngâm sứ giả?"

Người ra đón chính là Bắc hải long vương Ngụy Thương.

"Long vương, ta đến đón Kiếm Phong Chi trở về Thiên Hoa sơn. Hiện tại ở chỗ ngài xảy ra chuyện gì sao?"

"Ngâm sứ giả, ngài đến thật đúng lúc. Trấn hải long châu bị trộm mất rồi! Nhiếp Viễn dược sư mấy ngày trước cũng đã trở về Thiên Hoa sơn."

"CÁI GÌ?"

Ngâm Tuyết giật mình liền đẩy cửa phòng Kiếm Phong Chi tiến vào.

"PHONG CHI!"

Y tiến đến nắm lấy cổ tay Kiếm Phong Chi, mạch đập của hắn vô cùng yếu ớt, sắc mặt từ lúc nào đã tái nhợt như người sắp chết.

Ngâm Tuyết khẽ run lên, lập tức đỡ Kiếm Phong Chi dậy rồi nói với người phía sau.

"Giữ hắn!"

Tư Hàn liền ngồi xuống ôm lấy lưng Phong Chi. Ngâm Tuyết lập tức phát công truyền cho hắn một cỗ nội lực nhưng sắc mặt không chút tiến triển.

https://thuviensach.vn

"Để ta!"

Tư Hàn liền lên tiếng. Ngâm Tuyết nhìn về phía Ngụy Thương.

"Long vương, ngài tiếp tục tìm kiếm Trấn hải long châu, ở đây có ta và đệ tử Thiên Hoa sơn lo liệu."

"Vậy... ta đi đây!"

Dứt lời, Ngụy Thương và người của Bắc hải nhanh chóng rời khỏi. Tùy tùng của Huyền môn cung cũng ra ngoài đóng cửa lại.

"Người giữ chặt đại sư huynh, ta sẽ dùng hỏa công để làm nóng thân thể của huynh ấy."

Ngâm Tuyết khàn khàn giọng.

"Phong Chi luyện nội công hệ thủy."

Tư Hàn không nhìn Ngâm Tuyết, chỉ nhìn gương mặt tái nhợt cùng gò má lõm xuống của Kiếm Phong Chi. Bất giác cảm thấy khóe mắt cay xè, là đại sư huynh của hắn sao? Hiện tại lại nằm đây chịu đau đớn thế này, mấy tháng qua Kiếm Phong Chi đã trải qua những gì chứ?

"Phế nội công của huynh ấy đi."

Ngâm Tuyết sững sờ một chút, nếu như phế nội công của Kiếm Phong Chi, thì khổ nhọc tu luyện của hắn từ nhỏ đến lớn sẽ không còn gì cả. Khi hắn tỉnh lại không phải chỉ là phế nhân hay sao? Ngâm Tuyết nhíu nhíu mày cắn răng thật chặt, tròng mắt đỏ ửng nhìn Kiếm Phong Chi. Đứa trẻ này vì sao lại bất hạnh như vậy chứ?

Nhưng mà hiện tại đây cũng là cách duy nhất để có thể duy trì mạng sống của hắn. Tính mạng của Kiếm Phong Chi hiện tại đã như đèn sắp cạn dầu.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn không đợi Ngâm Tuyết gật đầu liền vung tay lên chạm vào đỉnh đầu của Kiếm Phong Chi, bất giác thân thể hắn giãy giãy, nội lực tẩu tán ra ngoài nhanh chóng.

Kiếm Phong Chi trong hôn mê mặt nhăn lại thành đoàn, có lẽ hắn vô cùng đau đớn. Tư Hàn không ngừng lại, ra tay vô cùng dứt khoát, hắn nhìn Phong Chi chằm chằm không rời mắt, khóe mắt đã nhàn nhạt nước, đầu mũi đỏ ửng.

"Đại sư huynh, huynh nhất định không thể chết! Ta sẽ không để huynh chết. Hiện tại trên đời này người thân của ta chỉ còn mình huynh và nghĩa phụ mà thôi."

Ngâm Tuyết nhìn thấy Tư Hàn đang hút đi nội lực của Kiếm Phong Chi mà không tin nổi trợn mắt nhìn hắn.

"Hấp tinh đại pháp sao?"

Ngâm Tuyết khẽ rũ mắt che đi suy đoán trong lòng. Hấp tinh đại pháp do Cố Kiệt Nhân tạo ra, sau đó y chết đi cũng không có truyền nhân. Vì sao có thể để Tư Hàn học được chứ? Thời gian vừa rồi Ngâm Tuyết cũng chưa từng rời xa hắn quá lâu, không thể chỉ trong chớp mắt đã có thể luyện thành Hấp tinh đại pháp. Trừ khi chính là kế thừa... Chẳng lẽ liên quan đến Đoạn trường thạch hay sao chứ? Cố Kiệt Nhân chết đi chỉ để lại duy nhất Đoạn trường thạch mà thôi.

Sau khi rút cạn nội lực của Phong Chi, người hắn rũ xuống nằm hẳn trong ngực Ngâm Tuyết. Ngâm Tuyết sờ trán Kiếm Phong Chi ôm chặt hắn vào lòng.

Tư Hàn khẽ lau đi mồ hôi đang chảy xuống thái dương mình.

"Người giữ chặt đại sư huynh, bây giờ ta sẽ truyền hỏa công cho huynh ấy."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn dứt lời bỗng nhiên ấn ký ở đuôi mắt sáng lên. Lập tức một kết giới hình tròn với hỏa quang bao bọc hiện ra vây kín ba người.

Từ ngày Tư Hàn biến thành Hỏa phụng hoàng đến nay, Ngâm Tuyết vẫn chưa có cơ hội quan sát lúc hắn phát công ở khoảng cách gần như vậy.

Sức mạnh khủng khiếp bật ra khiến Ngâm Tuyết phải vận công ổn định nội lực đang tán loạn của mình. Sức mạnh khủng khiếp này e là trên đời chỉ có bốn người có thể làm đối thủ của hắn, chính là Thanh long, Huyền Vũ, Bạch Hổ và Chu Tước.

Tư Hàn chỉ vừa tìm lại chính mình chưa bao lâu mà sức mạnh đã đáng sợ thế này, nếu như tiếp tục tu luyện, rất có thể chỉ có Hoàng Thiên Ngạo mới có thể đối phó hắn.

Sau khi ngừng phát công, kết giới cũng thu lại, sắc mặt Kiếm Phong Chi hiện tại đã hồng hào một mảng.

"Đợi sau khi huynh ấy khỏe mạnh, ta sẽ dạy hỏa công tâm pháp cho huynh ấy. Hy vọng huynh ấy có thể chấp nhận được sự thật này."

Ngâm Tuyết không nói gì chỉ có thể nhìn Kiếm Phong Chi thật sâu.

"Chúng ta mang đại sư huynh trở về Huyền môn cung."

Ngâm Tuyết nhíu mày thành hàng, đắn đo suy nghĩ, hay là mang nó về Thiên Hoa sơn để Nhiếp Viễn chăm sóc? Mang theo đến Huyền môn cung nếu như có bất trắc gì chẳng khác nào chính là điểm yếu để Lục Mạch khai thác.

"Người luyện hỏa công ở Thiên Hoa sơn không ai có thể mạnh hơn ta. Cho nên người không cần nghĩ sẽ mang huynh ấy về đó. Ở Thiên Hoa sơn hiện tại lão tử không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, nếu sơ sẩy huynh ấy có thể bị

https://thuviensach.vn

hạ độc lần nữa. Cho nên, ta sẽ mang huynh ấy theo bên mình, đặt dưới mí mắt mà quan sát."

Ngâm Tuyết khóe môi giật giật.

"Ta đã quyết định rồi, người không cần suy nghĩ nữa. Người muốn trở về Thiên Hoa sơn cũng được nhưng sẽ không có huynh ấy đi cùng. Đi hay ở là tùy người quyết định."

Hắn nói một câu như vậy nhưng rõ ràng là có chút giận dỗi trong lòng.

"Nghĩa phụ đương nhiên ở cùng hai ngươi."

Tư Hàn nghe xong thì chân mày khẽ dãn ra, lòng cũng vô cùng vui vẻ, bất quá hắn không cho Ngâm Tuyết một sắc mặt tốt. Hắn còn muốn y biết là mình chưa quên chuyện cũ đâu. Quá khứ lừa gạt vẫn chính là lừa gạt, không thể thay đổi được.

Tư Hàn dứt lời liền cõng Kiếm Phong Chi lên lưng rồi nhanh chóng rời đi. Ngâm Tuyết cũng đi sau lưng hắn, ra ngoài bỗng nhiên gặp Ngụy Thương.

"Ngâm sứ giả, việc Trấn hải long châu bị mất ngài có thể giúp chúng tôi tìm ra thủ phạm hay không? Chỉ sợ kẻ xấu lấy đi làm chuyện ác."

Tư Hàn nghe xong thì cũng không đứng lại, hắn cõng Phong Chi nhanh chóng rời khỏi. Ngâm Tuyết biết hắn đang bực mình nên đành chắp tay thành quyền trước Ngụy Thương.

"Long vương an tâm, việc này đại thống lĩnh nhất định cho người chi viện. Hiện tại ta phải mang Phong Chi đi trị thương, trễ sẽ không còn kịp nữa."

"Vậy..."

https://thuviensach.vn

"Tại hạ cáo từ!"

Dứt lời Ngâm Tuyết cũng vội vã theo chân Tư Hàn. Lúc đến gần hắn, Ngâm Tuyết hơi liếc Tư Hàn một cái.

"Chuyện của Long tộc không liên quan đến lão tử. Lão tử không muốn để ý đến tam giới nữa. Sống hay chết náo loạn cỡ nào cũng không liên quan đến lão tử."

Ngâm Tuyết rũ mắt một chút.

"Nếu không có Trấn hải long châu thì Ngụy Trình mãi mãi cũng không thể biến lại thành người."

"..."

Tư Hàn không tin nổi quay lại trợn mắt nhìn Ngâm Tuyết.

"Ngươi nhìn ta thì cũng vô dụng. Kẻ trộm đã vào được tận cấm địa để lấy cắp mà trời không hay đất không biết hẳn bản lĩnh không tệ. Hiện tại chắc đã cao chạy xa bay, không còn ở Bắc hải để chúng ta bắt được."

Tư Hàn không trả lời chỉ quay mặt đi. Hắn khẽ xốc Kiếm Phong Chi trên lưng mình một cái thấy lòng vô cùng khó chịu.

***

Lúc này Hoàng Thiên Ngạo đang ngồi trong phòng mình luân chuyển nội công đang tán loạn trong cơ thể.

"Khụ khụ..."

Bất giác y ho ra một ngụm máu tươi. Nhiếp Viễn đang chuẩn bị châm cứu thì tiến đến bắt mạch nơi cổ tay y.

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh, cố chịu một chút!"

Hoàng Thiên Ngạo hiện tại so với lúc trước thân thể bị nội thương khá nặng. Lúc trước tuy bị hàn khí tấn công nhưng y có thể vượt qua vì nội lực vô cùng cường hãn. Nhưng mà mấy tháng trước vì truyền một phần cho Ngụy Trình, sau đó lại trúng chưởng phong của Bạch Hổ, vừa rồi đến Huyền môn cung vì cứu Tư Hàn không bị tẩu hỏa nhập ma đã dùng rất nhiều công lực, hiện tại tổn thương nguyên khí, hàn khí không có nội lực đủ mạnh khống chế nên náo loạn không ngừng.

Nhiếp Viễn vì vậy cũng từ Bắc hải lập tức quay về Thiên Hoa sơn để chăm sóc cho y.

"Không sao, làm đi!"

"Ngài cố gắng thêm một chút!"

Dứt lời, Nhiếp Viễn châm kim lên đỉnh đầu y, rồi dùng nội lực bắt đầu lưu chuyển hàn khí.

Qua hai canh giờ sau, khi Hoàng Thiên Ngạo tỉnh lại thì Nhiếp Viễn đã không còn ở đó, xung quanh tĩnh mịch khác thường.

Y từ từ ngồi dậy rời khỏi giường đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài. Bên ngoài hiện tại tuyết đã rơi bám thành từng mảng dày trên đầu cây ngọn cỏ Thiên Hoa sơn. Bất giác y khoác áo choàng vào rồi rời khỏi phòng, đạp trên tuyết từ từ đến thạch động, nơi Tư Hàn từng ở trong những ngày tháng chịu hình phạt.

"Sư phụ, đây chính là người!"

Hoàng Thiên Ngạo đứng ở một góc nhìn về phía xa, bỗng nhiên nhớ đến ngày đó Tư Hàn ngồi trên mặt đất đắp một người tuyết, còn nói đó chính là

https://thuviensach.vn

y. Nụ cười thanh xuân vô hạn tỏa sáng giữa không gian trắng xóa lạnh lẽo, hệt như tia nắng mặt trời sưởi ấm tâm hồn y.

Hoàng Thiên Ngạo bỗng nhiên rũ mắt, tròng mắt từ lúc nào tràn ngập chua xót khó nói thành lời.

"Tiểu Thất..."

Trong tiếng gió tuyết gào thét, y bỗng nhiên bật ra một câu như vậy, cảm thấy trái tim mình trống rỗng giống như có ai đó đã mang đi mất.

Tuyết mỗi lúc một lớn, từng bông tuyết trắng xóa bay bay trong gió, giữa nơi đó chính là bóng dáng cô độc của Hoàng Thiên Ngạo.

Y ngẩng đầu nhắm nghiền mắt kiềm xuống đau đớn đang dâng tràn trong lồng ngực.

-----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 34: Gặp Lại (H Nhẹ)

Thoáng chốc mùa đông lạnh lẽo qua đi, mùa xuân đã đến phủ ánh sáng ấm áp rọi xuống tam giới. Ân Sơn đài những ngày này đào hoa nở rộ, những cánh hồng hồng trắng trắng không ngừng rơi xuống mặt hồ nước xa xa. Khắp nơi bướm trắng bay lượn, những tiếng chim hót ríu rít trong bụi rậm làm hoạt náo lòng người.

Ngụy Trình đang ngồi trên tản đá ở bờ hồ lau chùi thanh gươm trên tay mình. Hắc bào cùng tóc đen trong gió khẽ bay bay, gương mặt anh tuấn lạnh lẽo bức người, ánh mắt trầm tĩnh, sống mũi cao thẳng cùng khóe môi hơi mím lại càng làm cho gương mặt y thêm phần lãnh khốc.

"Ngụy Trình!"

Bất giác, từ phía sau một người toàn thân bạch y ngồi trên xe lăn bằng gỗ được đẩy đến. Ngụy Trình nhìn thấy y thì mặt không cảm xúc đứng dậy, có chút không tình nguyện cởi áo choàng ra khoác vào cho y.

"Tây Xương, ngoài này trời lạnh, ngươi ra đây làm gì?"

Ân Sơn Tây Xương khẽ mỉm cười một cái. Nốt chu sa dưới đuôi mắt càng hiện lên vô cùng rạng rỡ. Từ ngày bị Hoàng Thiên Ngạo đánh đến nay thì thân thể đã không còn khỏe mạnh như trước đây nữa.

Còn về phía Ngụy Trình, cuối mùa đông năm ngoái Ân Sơn Tây Xương cùng với người của Huyền môn cung âm thầm đến Vạn Trùng Sơn dùng Trấn hải long châu cho y ngậm vào, sau khi biến thành người thì cùng hắn chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ba tháng nay bọn họ đều ở Ân Sơn đài dưỡng thương, người của tam giới đang truy sát Ngụy Trình khắp nơi. Ân Sơn Tây Xương không kể nhiều về phụ thân Bắc hải long vương của Ngụy Trình cho y nghe, chỉ nói y cũng không thân lắm với phụ thân mình nên khi đó mặc kệ Ngụy Trình bị bắt giam cũng không ra mặt vì y nói một tiếng công bằng. Kể cả sư phụ Hoàng Thiên Ngạo cũng bỏ mặc y.

Ân Sơn Tây Xương dùng ánh mắt phong tình vạn chủng hiếm gặp nhìn Ngụy Trình rồi vươn ngón tay với những đốt thon dài của mình nắm lấy cổ tay y.

"Chứ không phải vì lo cho ngươi hay sao chứ?"

Ngụy Trình không nói gì, phất tay cho người hầu rời đi. Sau đó đẩy xe từ từ dạo quanh bờ hồ. Lúc này trên miệng Ân Sơn Tây Xương nở một nụ cười nhạt. Hắn thích Ngụy Trình, từ lần đầu bọn họ gặp nhau ở Thiên Hoa sơn thì hắn đã muốn có được y. Ngụy Trình khí chất mạnh mẽ lãnh khốc, tư chất thông minh tài giỏi khác xa với những người cùng thời mà hắn từng nhìn thấy.

Chỉ là Ngụy Trình chưa từng để ý đến hắn, ngược lại y vô cùng xem trọng Kiếm Phong Chi. Cho nên, hắn ngày xưa trước mặt y hay buông lời mỉa mai. Lần này xem như là một cơ hội tốt.

Những ngày tháng bên nhau Ngụy Trình tuy không mở lòng với hắn nhưng cũng không bài xích, hắn tự tin trong tương lai y cũng sẽ chấp nhận mình, bởi vì hiện tại y không thân thiết với bất kỳ ai ngoại trừ hắn.

"Lát nữa ngươi cùng ta đi đến một nơi."

Ngụy Trình bước đi cũng không để ý đến hắn lắm, ánh mắt nhàn nhạt.

"Chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

"Gặp người đã giúp ta cứu ngươi."

"À!"

Không thấy y nói gì nữa hắn lại nói thêm.

"Bọn người tam giới lúc trước hành hạ ngươi, chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua như vậy được. Huống hồ ngươi cũng không thể cả đời chỉ quanh quẩn ở Ân Sơn đài."

Ngụy Trình không trả lời, y mấy tháng nay ở Ân Sơn đài đã phát chán, sớm cũng định rời khỏi nơi này. Tuy chưa biết đi đâu nhưng y có một cảm giác muốn đến một nơi nào đó, tìm kiếm người nào đó.

Ân Sơn Tây Xương nói hai người bọn họ là bằng hữu thân thiết từ nhỏ, nhưng mà ngay từ ánh mắt đầu tiên y cũng không cảm nhận được bất kỳ thân tình nào từ hắn. Cho nên hiện tại khi thương thế trên người đã lành , đương nhiên y muốn tìm lại quá khứ của chính mình.

"Được chứ?"

"Theo ý ngươi đi!"

Ngụy Trình trả lời một câu rồi tiếp tục đẩy xe cho Ân Sơn Tây Xương. Hình bóng hai người dần khuất dưới những tán hoa đào rộng lớn.

***

Sáng ngày hôm sau, Ân Sơn Tây Xương cùng Ngụy Trình và đoàn tùy tùng rời khỏi Ân Sơn đài đến Huyền Môn cung, trải qua hai ngày thì bọn họ cũng đến nơi.

Lục Mạch đón tiếp Ngụy Trình cùng Ân Sơn Tây Xương ở khách phòng. Ở Huyền Môn cung Lục Mạch có một nơi ở riêng biệt, không liên quan đến

https://thuviensach.vn

Hứa Tư Hàn, cho nên bọn họ nếu không được báo sẽ không thể tình cờ gặp được nhau.

"Ngụy Trình, đây là Lục tả sứ, nhờ ngài ấy ngươi mới có thể an toàn thoát khỏi Vạn Trùng Sơn."

Ngụy Trình nhìn Lục Mạch, thường ngày vẫn không lộ diện dưới chiếc mặt nạ vàng.

"Ngài muốn ta làm gì cho mình hay sao?"

Lục Mạch khẽ nhướng mày một cái. Thú vị, quả nhiên Ngụy Trình không giống những người khác, dù ký ức đã không còn nhưng khôn ngoan không vì như vậy mà suy giảm.

Ân Sơn Tây Xương nghe vậy thì có chút giật mình, từ trước đến nay hắn dù xảo quyệt nhưng dù gì trước mặt Lục Mạch vẫn có chút giữ kẻ. Ngược lại Ngụy Trình dường thậm chí một chút nể mặt cũng không có.

Thấy Lục Mạch không nói gì, hắn tằng hắng một tiếng.

"Ngụy Trình tính tình thẳng thắn, ăn nói có chút bộc trực, mong Lục tả sứ lượng thứ!"

Lục Mạch vừa giơ tay lên thì Ngụy Trình liền lên tiếng.

"Ngụy Trình ta không biết quá khứ có qua lại cùng ngài hay không, càng không biết mình trước đây như thế nào. Bất quá ta có ân tất báo, có nợ tất đòi. Càng không muốn chịu ân huệ của bất kỳ ai. Cho nên, hiện tại nếu như ngài muốn ta làm gì có thể nói thẳng. Còn nếu không thì ta cũng không tiếp tục dây dưa ở lại đây thêm nữa."

Y nói rất rành mạch rõ ràng, từ đầu đến cuối đều không muốn tiếp tục qua lại với Huyền môn cung. Vừa vào đến đây, nhìn thấy ánh mắt của Lục

https://thuviensach.vn

Mạch thì y đã biết rằng bọn họ trước đây không thân không thiết, huống chi nơi đây ma chướng ngập tràn, theo như y đoán thì rất có thể là ma giới.

Nếu đã như vậy, cứu y khỏi Vạn Trùng Sơn chỉ e muốn y mắc nợ mình, hoặc giả là muốn lợi dụng mối thù của y cùng với tam giới mà hợp lực cùng Huyền Môn cung đối phó bọn họ.

Nhưng vấn đề chính là Ngụy Trình không nhớ rõ quá khứ mình đã phạm tội lỗi nào, cũng không biết mình rốt cuộc vì sao lại bị giam cầm. Mọi chuyện đều do Ân Sơn Tây Xương kể lại, nhưng y không thể chỉ nghe từ một phía mà để kẻ khác tranh thủ thời cơ lợi dụng.

"Ể, Ngụy thiếu hiệp. Ta rất thích người thẳng thắn như ngươi. Về việc thiếu hiệp nói ta cũng rất rõ ràng. Thôi như vầy đi, thiếu hiệp cùng với Ân Sơn đài chủ tạm thời lưu lại đây vài ngày. Ta nhất định sẽ cho thiếu hiệp một lời giải đáp rõ ràng."

Ngụy Trình ánh mắt thâm trầm nhìn Lục Mạch.

"Ta cho Lục tả sứ ba ngày. Ngài cứ từ từ suy nghĩ đi!"

Lục Mạch hơi nhíu nhíu mày một cái, rõ ràng là quá sức tự cao tự đại, đang là khách ở Huyền Môn cung nhưng vẫn chưa từng biết sợ là gì. Quả nhiên là thái tử Bắc hải, là đệ tử giỏi nhất của Hoàng Thiên Ngạo.

"Người đâu, thu xếp khách phòng cho Ngụy thiếu hiệp. Ân Sơn đài chủ, ta có việc cần nói, ngươi ở lại đây một lúc."

Ân Sơn Tây Xương nhìn Ngụy Trình, y hơi liếc hắn một cái rồi rất nhanh rời đi. Sau khi cánh cửa vừa đóng lại, Lục Mạch bất giác ném tách trà trên bàn xuống đất 'xoảng' một cái khiến Ân Sơn Tây Xương giật mình, mày nhíu nhíu thành hàng.

https://thuviensach.vn

"Vô dụng, đến cả một tên mất trí nhớ ngươi cũng huấn luyện không xong? Không khéo chính là nuôi ong tay áo!"

Ân Sơn Tây Xương cắn chặt khớp hàm nhìn Lục Mạch. Kẻ này lúc nóng giận thì vô cùng đáng sợ, hàn khí tỏa ra khiến cho y cảm thấy sống lưng một mảnh lạnh lẽo.

"Hắn là Ngụy Trình chứ không phải kẻ nào khác mà có thể dễ dàng lừa gạt. Ta cũng đã cố gắng hết sức!"

Lục Mạch bỗng tiến đến gần từ trên nhìn xuống Ân Sơn Tây Xương, chống lên tay vịn xe lăn, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

"Ngươi nhớ cho rõ, mạng ngươi cũng chính là do ta đã nhặt về. Nếu không có ta thì ngươi sớm đã chết dưới tay của Hoàng Thiên Ngạo rồi. Còn nữa, Ân Sơn đài của ngươi còn tồn tại cũng là do ta một tay chống đỡ. Liệu mà làm cho đúng đi!"

Ân Sơn Tây Xương khẽ mím môi rũ mắt.

"Thuộc hạ biết rõ!"

Lục Mạch nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Ân Sơn Tây Xương bỗng dưng có một cảm giác muốn từ trên đó rạch xuống vài đường. Bất quá hiện tại cũng chưa đến lúc, kẻ này cũng không xứng để chính y xuống tay.

***

Lúc này đã là nửa đêm, Ngụy Trình từ lúc đến Huyền Môn cung vẫn không thể nào chợp mắt được. Y lăn qua lộn lại một lúc, bỗng nghe thấy có tiếng hắc hơi từ xa xa vọng lại, còn có cả tiếng gậy gỗ va chạm vào mặt đất phát ra những tiếng vang 'lộc cộc'.

https://thuviensach.vn

"Kiếm thiếu hiệp, chỗ này là cấm địa của Huyền môn cung, ngài không thể tiếp tục đi, mời quay về."

"A! Xin lỗi xin lỗi, ta không nhìn thấy..."

"Có cần ta giúp thiếu hiệp trở về hay không?"

"Vậy thì không cần, ta tự mình đi được rồi!"

Ngụy Trình nghe thấy giọng nói vô cùng thuận tai, không giống âm thanh có chút cợt nhã của Ân Sơn Tây Xương, càng không giống giọng nói trầm thấp như Lục Mạch. Giọng nói của người này vô cùng thuần hậu, còn có chút trong sáng, người làm chủ âm thanh đó hoàn toàn không phù hợp với chướng khí dày đặc ở Huyền Môn cung.

Bất giác trong đêm tối Ngụy Trình mở mắt ra thất thần hồi lâu rồi ngồi dậy, từ từ đến cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng mà người kia dường như đã rẽ vào một khúc quanh của hành lang rồi đi mất.

Kiếm Phong Chi tỉnh lại cũng là chuyện của một tháng trước. Hắn trúng độc nhưng ngậm Trấn hải long châu của Ngụy Trình, sau đó được chân hỏa của Hỏa phụng hoàng truyền vào nên may mắn giữ được mạng sống, nhưng mà hắn đã bị mù lòa, toàn bộ linh lực đều bị phế hết. Tư Hàn nói sẽ dạy cho hắn chút võ công, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh để luyện tập.

Lúc có Tư Hàn và Ngâm Tuyết bên cạnh thì Kiếm Phong Chi đều tỏ ra mình ổn, thậm chí còn nói cười. Nhưng mà hai ngày hôm nay Tư Hàn cùng Ngâm Tuyết có sự vụ giải quyết nên đã rời khỏi Huyền Môn cung. Chuyện hắn là đại sư huynh của ma tôn thì ai ai cũng đều biết. Hiện tại võ công không còn cho nên ở đây mọi người đều xem hắn là kẻ tàn phế không chút nguy hiểm. Nhờ vậy bản thân hắn mới được an toàn.

Kiếm Phong Chi thường ngày không thường xuyên ra ngoài, nhưng cả hai ngày nay Hứa Tư Hàn rời đi rồi nên hắn ở trong phòng suốt ngày cảm

https://thuviensach.vn

thấy vô cùng buồn chán liền muốn ra ngoài dạo.

Hiện tại hắn đang đi thì vấp phải một hốc đá mà ngã nhào xuống đất. Đầu gối có chút trầy xước. Cây gậy vì vậy mà văng đi một đoạn xa. Kiếm Phong Chi mò mò tay bò bò trên mặt đất nhưng vẫn không tìm được chiếc gậy.

"Mẹ nó..."

Hắn lầm rầm chửi mắng một câu chạm vào góc tường thì thu gối ngồi chồm hổm ở đó. Nhân tiện hóng gió một lúc, rồi chờ có người đi ngang thì sẽ nhờ bọn họ dẫn mình trở về phòng.

Gió đêm một mảng thổi tung mái tóc hắn bay tán loạn. Kiếm Phong Chi đưa mũi lên hít hít mấy cái, là mùi sen thơm ngát. Bất giác hắn cảm thấy lòng mình vô cùng ảo não.

"Ngươi đi đâu đó, khuya rồi còn không ngủ sao?"

Kiếm Phong Chi bỗng nghe thấy giọng nói rất quen thuộc phát lên ở một góc khuất xa xa của dãy hành lang.

Hắn dựng thẳng tai lắng nghe nhưng không nghe thấy thêm bất kỳ âm thanh nào khác nữa. Phong Chi khẽ nhíu nhíu mày, dường như chính là Ân Sơn Tây Xương. Nhưng y làm gì ở đây chứ? Người mình không thích lại xuất hiện đúng chỗ này. Chẳng lẽ y cũng giống như Hứa Tư Hàn, đã đến ma giới bắt tay cùng Lục Mạch rồi?

Phía bên này Ngụy Trình đang đẩy xe lăn cho Ân Sơn Tây Xương. Hắn lại khàn khàn giọng.

"Chỗ này đừng đi lại lung tung, không tốt lắm!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình không nói gì, ngẩng đầu nhìn hồ sen trắng nở hoa thơm bát ngát thì mím môi một cái, thật lâu sau mới bật ra một tiếng.

"Ừ."

Ân Sơn Tây Xương lơ đãng liếc về góc tối, lúc nãy hắn đã tình cờ nhìn thấy Kiếm Phong Chi, khi Ngụy Trình đến hắn liền chặn y lại.

"Vào phòng thôi, ngoài này gió lớn."

Ân Sơn Tây Xương lại nói một câu, Ngụy Trình cũng không hóng mát nữa mà đẩy hắn về phía khách phòng.

Kiếm Phong Chi lúc này đã nghe rất rõ giọng nói của Ân Sơn Tây Xương, hắn vô thức nhíu mày thành hàng. Đang định đứng dậy thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh tiếng xe lăn đang tiến về phía mình.

"Phong Chi, là ngươi sao?"

Kiếm Phong Chi giật mình bám vào bờ tường đứng dậy.

"Ân Sơn Tây Xương?"

Ân Sơn Tây Xương nhìn thấy ánh mắt Kiếm Phong Chi không tiêu cự thì khẽ mỉm cười.

"Đại sư huynh, ngươi mù rồi sao? Mù rồi, sau này trở về Thiên Hoa sơn bọn họ sẽ nhận lại ngươi chứ?"

Kiếm Phong Chi nghe thấy mỉa mai trong lời nói của Ân Sơn Tây Xương thì khẽ nhe răng ra cười.

"Đâu gì, trước đây sư phụ nuôi không ta, hiện tại chắc cũng không sợ tốn gạo đâu hả?"

https://thuviensach.vn

"Nha... nhưng nếu là ta, trở về thì nhất định sẽ ngại lắm đó. Mù... chặc chặc, nghe nói võ công còn bị phế hết hay sao?"

"Cái đó... cũng không phiền Ân Sơn đài chủ phải nhọc công lo lắng."

"Vậy sao? Bất quá ta cũng rất thương xót cho ngươi đó đại sư huynh à. Huynh biết không, huynh thì sung sướng rồi. Nhưng mà Ngụy Trình thì không được như vậy đâu."

"Cái gì?"

Từ ngày tỉnh lại Kiếm Phong Chi mấy lần hỏi thăm tin tức của Ngụy Trình nhưng Ngâm Tuyết nói y đang ở Thiên Hoa sơn làm vài việc cho đại thống lĩnh, sau đó thì Phong Chi cũng không hỏi nữa.

Lần cuối cùng hắn nhớ mình nhìn thấy Ngụy Trình là ở võ đài Thiên Hoa sơn, trước đó còn bị y mắng cho mấy câu. Chuyện Ngâm Tuyết kể cho hắn chỉ đơn giản là Hứa Tư Hàn bại lộ thân phận Hỏa phụng hoàng nên bị tam giới truy sát phải chạy trốn đến ma giới.

Còn hắn sau khi trúng độc thì được Ngụy Trình gởi đến Bắc hải dưỡng thương, những chuyện khác thì hắn không được biết nữa.

"Huynh không biết gì hay sao?"

Kiếm Phong Chi nhíu mày thành hàng.

"Tây Xương, ngươi nói cái gì mà ta nghe không hiểu?"

Ân Sơn Tây Xương nhếch môi lên cười.

"Đương nhiên huynh nghe không hiểu rồi, huynh quả không uổng danh là một kẻ ngu si đần độn."

https://thuviensach.vn

"Ân Sơn Tây Xương, ngươi đủ rồi đó! Ta từ trước đến nay cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ngươi, một tiếng ngươi chê bai ta hai tiếng ngươi mắng chửi ta, rốt cuộc là ý gì đây?"

"Ý gì sao?"

Bất giác Ân Sơn Tây Xương đứng thẳng dậy rời khỏi xe lăn, hắn vốn dĩ chưa từng tàn phế, cái đó chỉ là giả vờ yếu đuối trước mặt Ngụy Trình, để y thương xót mình hơn mà thôi. Chín phần công lực tuy bị Hoàng Thiên Ngạo phế, nhưng thương thế đã được Lục Mạch cứu chữa nên hắn ngoài không còn mạnh như xưa thì cái gì cũng không tổn hại.

"Vậy để ta hôm nay nói cho ngươi biết, vì ngươi mà Ngụy Trình giết chết thái tử Đông hải, dâng đại hồng thủy, sau đó bị tước cốt tiên, xem như yêu quái giam giữ ở Vạn Trùng sơn, còn bị lôi công đánh cho đầu óc không còn tỉnh táo."

"Cái... cái gì?"

Kiếm Phong Chi không tin nổi trợn đôi mắt mù lòa của mình, cánh tay đang bám vào vách tường khẽ run.

"Ngươi thì sung sướng rồi, tỉnh dậy được Hỏa phụng hoàng một tay che chở. Nhưng Ngụy Trình thì không may mắn như ngươi. Mấy tháng qua nếu không ở chỗ của ta thì hắn sớm đã trở thành đối tượng bị cả tam giới truy sát."

Kiếm Phong Chi bất giác lắp bắp.

"Hắn... vì sao lại giết thái tử Đông hải?"

"Ngươi bị thương ngay lúc sư phụ đến Đông hải. Ngụy Trình mang ngươi đến tìm sư phụ. Thái tử đông hải vì ghét hắn nên lừa hắn không cho

https://thuviensach.vn

gặp sư phụ, hại ngươi quá thời hạn chữa độc. Hắn vì tức giận nên đã giết chết y."

"Sư phụ... sư phụ không làm gì hay sao?"

"Sư phụ? Thái tử Đông hải chính là biểu đệ của sư phụ. Ngài có thể vì người ngoài như Ngụy Trình mà đối đầu cùng thúc thúc mình hay sao chứ?"

Kiếm Phong Chi tròng mắt đỏ ửng khẽ cúi đầu. Hắn hiện tại không biết mình nên nói cái gì nữa. Hắn từ trước đến nay đối với Ngụy Trình cũng không phải quá thân thiết, Ngụy Trình còn thường xuyên mắng chửi hắn, vì sao có thể vì hắn mà làm đến trình độ này chứ?

Bỗng nhiên Kiếm Phong Chi chảy nước mắt, môi hắn mếu mếu lại rồi dùng tay áo lau nhanh đi khóe mắt mình. Hắn không biết, mình lại làm liên lụy đến Ngụy Trình. Tước đi cốt tiên, bị lôi công đánh đến mất trí nhớ, bị tam giới truy sát, vậy sau này tương lai của Ngụy Trình phải làm sao chứ?

Còn hắn, hiện tại bản thân chỉ là một kẻ mù lòa không chút võ công, giống như phế vật còn là gánh nặng cho Hứa Tư Hàn, hắn không thể làm được điều gì cho Ngụy Trình cả. Hắn làm sao có thể báo ân cho y đây?

"Ngụy Trình hiện tại dù mất trí nhớ nhưng hắn sống rất tốt. Cũng đến Huyền Môn cung nương nhờ Lục tả sứ. Cho nên ngươi đừng ở trước mặt hắn mà nhận thân, để hắn nhớ lại chỉ càng thêm đau khổ mà thôi!"

Kiếm Phong Chi không nói gì, hắn chỉ cúi đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống. Hắn là đại sư huynh nhưng một chút cũng chưa từng làm cho Ngụy Trình, còn hại y vì mình mà liên lụy. Hắn bỗng thật muốn mình chưa từng tỉnh lại để không nghe thấy sự thật tàn khốc này.

"Sao hả? Có phải Ngâm Tuyết chưa từng kể cho ngươi nghe hay không? Có lẽ bản thân ngươi quá nhu nhược, bọn họ sợ ngươi nghe sự thật này thì

https://thuviensach.vn

sẽ không chịu nổi."

Ân Sơn Tây Xương từ từ tiến đến bên tai Kiếm Phong Chi nói nhỏ một câu.

"Nếu ta là ngươi thì sớm tự sát rồi, sống trên đời chỉ làm gánh nặng cho người khác. Chặc chặc... phế vật!"

Dứt lời, Ân Sơn Tây Xương ngồi xuống xe lăn rồi từ từ tiến về dãy hành lang mất hút.

Sau khi Ân Sơn Tây Xương rời đi một lúc lâu Kiếm Phong Chi vẫn chưa hết thất thần. Đôi chân hư nhuyễn từ từ khụy xuống làm toàn thân hắn ngã 'phịch' xuống đất một tiếng. Hắn một chân duỗi thẳng một chân co lại. Tay cũng đặt trên đầu gối, nhất thời không biết nên làm gì.

Hắn nhớ đến rất nhiều chuyện trong quá khứ, nhớ đến những lần Ngụy Trình mắng hắn, nhớ đến mấy lần hai người bọn họ cùng tắm rửa trong hồ, y còn chà lưng cho hắn. Nhớ đến những đêm nằm ngủ cùng giường y ôm hắn thật chặt không buông. Nhớ đến rất nhiều chuyện khác nữa.

Không phải bình thường y không thích hắn sao? Vì sao lại giết thái tử Đông hải chứ? Rốt cuộc trong thời gian hắn bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì? Khi tỉnh dậy thì mọi thứ đều đã thay đổi, Thiên Hoa sơn cũng không còn có thể trở về được nữa.

"Kiếm thiếu hiệp, nô tì tìm người khắp nơi, sao lại ngồi ở đây, có lạnh hay không?"

Một người hầu thiếp thân được Hứa Tư Hàn giao việc chăm sóc Kiếm Phong Chi. Nàng lúc nãy mang cơm vào phòng thì không nhìn thấy hắn ở đó liền chạy đi tìm, rồi được thị vệ chỉ đến đây. Người này đã một thân tàn phế còn chạy loạn như vậy thật khiến nàng bực mình.

https://thuviensach.vn

Bất quá ma tôn đã sai chăm lo cho hắn, nếu hắn xảy ra chuyện gì nhất định nàng sẽ không thể sống yên ổn. Lần trước Nhện tinh bị ma tôn rút hết nội lực không thể biến lại thành người, hiện tại các nàng đều biết những người bên cạnh Hứa Tư Hàn đều vô cùng quan trọng với hắn, không thể tùy ý xem nhẹ.

Kiếm Phong Chi nghe nàng hỏi cũng không trả lời, chỉ ngồi dưới đất thất thần hồi lâu.

***

Ngâm Tuyết và Hứa Tư Hàn sau khi cùng người của Huyền Môn cung đi quan sát tình hình phân bổ binh lực của tam giới, trên đường trở về bỗng dưng Tư Hàn nhìn về hướng Thiên Hoa sơn ngẩn người.

"Tiểu Thất!"

Ngâm Tuyết nắm lấy cánh tay hắn kéo lại.

"Ngươi đi đâu?"

Tư Hàn nhìn về hướng dãy núi xa xa, nơi đó mình từng có mười mấy năm gắn bó với rất nhiều kỷ niệm vui buồn, cũng từng trải qua tổn thương vô hạn ở đó. Nhưng mà hiện tại một chút quen thuộc cũng không còn. Hắn hơi mím môi nuốt xuống một cái, ánh mắt từ lúc nào trở nên thâm trầm.

"Người đi đâu đó đi, ta muốn xuống hồ nước dưới đó một chút."

Nghe câu nói này của Tư Hàn, Ngâm Tuyết phút chốc bỗng nhiên tâm tư nhẹ nhõm. Y sợ hắn manh động mà chạy về Thiên Hoa sơn.

"Nhanh một chút, ta ở trên kia chờ ngươi. Nhớ đừng đi quá lâu, đề phòng bị phát hiện."

"Lão tử biết rồi!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Tư Hàn bay xuống rừng đào tám dặm dưới chân Thiên Hoa sơn. Đây chính là nơi lần đầu ân ái giữa hắn và Hoàng Thiên Ngạo, cũng là khoảnh khắc mà hắn cảm thấy hạnh phúc nhất. Vậy mà cảnh còn người mất, hắn bỗng cảm thấy vô cùng thương tâm.

Mặt hồ ban đêm chìm trong ánh trăng lạnh. Đêm đó, trăng cũng sáng thế này, hắn cỡi trên lưng rồng bay dạo khắp nơi.

Hắn nhắm mắt lại bay là đà trên mặt hồ, chân chạm một nhịp vào mặt nước để lại một gợn sóng nhỏ rồi vút mình lên không trung. Gió thổi cánh đào bay thành luồng trong đêm, hương hoa tỏa ra làm nô nức lòng người. Đêm trăng thanh vắng chỉ có âm thanh của gió cùng vài ba tiếng côn trùng kêu. Xa xa đom đóm lập lòe trong những bụi rậm.

Bất giác, Tư Hàn nhìn thấy một người đang ngồi dưới tán cây đào, toàn thân tựa vào thân đào nhắm nghiền mắt.

Tư Hàn bỗng nhiên cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình đập loạn nhịp. Người đó không phải là Hoàng Thiên Ngạo hay sao chứ? Y vì sao nửa đêm nửa hôm lại ngồi ở đây, còn chính là dưới gốc đào lần đó bọn họ ngủ cạnh nhau nữa. Là nhớ hắn hay chỉ là do một thói quen vô tình nào đó?

Giờ này không phải y nên nằm bên cạnh công chúa của mình mới đúng chứ? Y không có tư cách đến nơi này, càng không nên xuất hiện ở nơi từng chứa đựng kỷ niệm ngọt ngào thiêng liêng giữa bọn họ.

Hứa Tư Hàn đột nhiên cảm thấy lửa giận bừng bừng liền đạp trên cỏ xanh tiến thẳng về hướng Hoàng Thiên Ngạo, nhưng mà lúc đến gần y thậm chí cũng không phát hiện ra hắn.

Tư Hàn liền vươn tay điểm liền hai huyệt đạo trên ngực Hoàng Thiên Ngạo, để y dù có tỉnh lại cũng phải mất rất nhiều thời gian giải huyệt đạo.

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi trên thảm cỏ rồi ngã xuống gối đầu trên chân y, nhìn nhìn gương mặt đang nhắm nghiền mắt kia. Bỗng nhiên y mở mắt ra, trong đêm tối ánh mắt y vô cùng lạnh lẽo, còn có chút thê lương tịch mịch.

"Tỉnh rồi sao?"

Hắn hỏi một câu như vậy rồi khẽ mỉm cười.

"Nay ta đến gần như vậy nhưng ngươi cũng không biết, nội lực đã suy yếu đến mức này rồi sao chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời chỉ nhìn hắn chằm chằm.

"À, không phải đã có công chúa giúp ngươi hóa giải hay sao? Hay là còn chờ lão tử đến để song tu?"

Chữ 'song tu' hắn đặc biệt kéo dài có chút ngả ngớn mỉa mai. Hoàng Thiên Ngạo không nhìn hắn nữa chỉ thở ra một hơi rồi nhắm mắt lại.

Tư Hàn bỗng nhiên ngồi bật dậy nắm lấy cổ áo y giật giật.

"Mở mắt ra nhìn lão tử, ngươi chán ghét lão tử đến như vậy hay sao? Bệnh đến sắp chết rồi còn không muốn dùng lão tử? Thuốc đang ở trước mặt ngươi, còn không mau lợi dụng đi?"

"Đi đi!"

Hoàng Thiên Ngạo khàn giọng nói một câu. Tư Hàn liền trợn mắt đẩy y ngã lưng vào gốc cây nghe 'bịch' một tiếng. Hoa đào liền rơi lã chã xuống tóc hai người.

"Ngụy quân tử!"

Hắn mắng y, tròng mắt đỏ ửng trợn trừng nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

https://thuviensach.vn

"Trước đây tại chỗ này còn ôm ta, còn hôn ta, vì sao lúc đó không chán ghét ta đi?"

Hắn lại lần nữa túm áo y lên, mắng đông mắng tây nước miếng văng cả vào mặt y.

"Hoàng Thiên Ngạo, lão rồng ngủ gật nhà ngươi giả mình thanh cao cho ai xem? Rõ ràng chính là một kẻ háo sắc dâm dục."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn không mở mắt.

"Đi đi, ta không cần ngươi!"

"Không cần ta? Ha..."

Tư Hàn bỗng nhiên ngực phập phồng lên xuống. Bất giác hắn nảy ra một ý định trả thù vô cùng xấu xa. Hắn liền vén vạt áo y lên, cách lớp quần đặt tay trên tính khí của y.

Hoàng Thiên Ngạo liền mở mắt ra nhíu mày nhìn hắn.

"Ngươi nói không cần, nhưng ta muốn thử xem lời ngươi nói có phải là thật lòng hay không?"

Hắn vừa nói vừa nhếch môi lên cười tà một cái, ánh mắt trong đêm quỷ dị khác thường. Lập tức tiến đến sát tai Hoàng Thiên Ngạo thổi khí vào tai y.

"Sư phụ, ta yêu người, càng hận người nhiều hơn... sư phụ, hôm nay thành thật chút đi!"

Dứt lời hắn luồn lưỡi vào mật động tai y không ngừng liếm.

"ĐI!"

https://thuviensach.vn

Y gầm lên một tiếng nhưng hắn không rời ra, ngược lại miệng còn tiến đến ngậm lấy môi y cắn xuống một cái. Bàn tay bên dưới không ngừng xoa nắn tính khí của y. Hoàng Thiên Ngạo mím môi thật chặt không cho hắn đùa bỡn, mày cực lực nhíu lại.

"Sư phụ, ngài không thành thật, đã nói không cần ta nhưng thứ kia... vì sao ta chạm vào lại cứng như vậy? Ít nhất nó còn thành thật hơn sư phụ nha!"

Dứt lời hắn rời khỏi môi y hôn một đường xuống cổ y, ngay tại vải rồng còn bạo liệt mút mát.

"Ưm..."

Hắn biết chỗ này đặc biệt nhạy cảm của y cho nên không ngừng đùa giỡn.

Phân thân trên tay hắn lập tức tăng thêm mấy vòng lại vô cùng nóng. Mồ hôi trên trán Hoàng Thiên Ngạo đã tuôn ra ướt đẫm.

"Sư phụ..."

Tư Hàn bất giác ngồi lên đùi y, hai chân tách ra vây lấy hông y, tay vòng qua cổ y ôm chặt, bạo liệt cắn xuống môi y trằn trọc, lưỡi chọc vào bên trong khoang miệng y nút lấy chiếc lưỡi của y. Chiếc mông cân nảy chắc nịch ngồi trên tính khí của y, cách lớp quần chà đạp lên đó khiến cho Hoàng Thiên Ngạo môi khô miệng khát.

"Ta yêu người, sư phụ..."

Tư Hàn từ lúc nào cũng đã phát tình, hắn ôm cứng Hoàng Thiên Ngạo, hông liên tục uốn ép đẩy phân thân của mình đã dựng thẳng thành lều cách lớp y phục không ngừng cọ quẹt trên bụng Hoàng Thiên Ngạo để giải tỏa cơn khát cầu.

https://thuviensach.vn

Lúc gần đến cao trào, Tư Hàn không hôn y nữa mà vùi đầu vào gáy y, hông bên dưới liên tục thúc vào. Bất giác hắn gầm lên một tiếng rồi gục đầu trên vai y liên tục thở dốc.

Sau khi thỏa mãn, Tư Hàn mở đôi mắt mờ mịt hơi sương nhìn người đối diện mình, tay sờ xuống chạm vào quần y liền cảm thấy một mảng ướt át. Hắn liền nở ra một nụ cười, nhưng một chút vui sướng cũng không có, chỉ tràn ngập thương tâm và uất hận.

"Rõ ràng cũng có phản ứng, còn nói không cần ta... ngươi một chút cũng không thành thật!"

Dứt lời hắn đứng dậy rời khỏi thân thể y rồi thất thỉu quay lưng rời đi. Bóng dáng Tư Hàn trong đêm vô cùng cô độc.

"Tiểu Thất..."

Hoàng Thiên Ngạo khàn giọng gọi một tiếng, bức huyệt đạo giải khai, khóe miệng y chảy xuống một dòng máu tươi rồi ngã xuống đất ngất đi.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 35: Nửa Đêm

Buổi trưa ngày hôm sau, Ngụy Trình một đêm không ngủ được nên hiện tại tâm trạng vô cùng tồi tệ, cả người trên dưới đều khó chịu. Mặt y bình thường đã không lộ ra ý cười, hiện tại hệt như ma trơi đòi mạng, thậm chí còn âm u hơn cả chướng khí của Huyền Môn cung. Khiến cho những yêu quái canh giữ gặp y cũng không dám nhìn. Người này rõ ràng từng là đệ tử của Thiên Hoa sơn, vì sao tính khí lại tệ như vậy chứ?

Bất quá, Ngụy Trình cũng không để ý đến bất kỳ ai, y đeo bội kiếm bên hông rồi từ từ dạo bước trên hành lang. Chân mày hơi nhíu lại. Thật ra y cũng không biết mình đi đâu, đến khi nhận ra thì trước mắt đã là một hồ sen bát ngát hương thơm. Nơi này có lẽ là nơi mà chướng khí ít ảnh hưởng nhất. Sen vẫn trắng, hương vẫn nồng nàn dịu ngọt.

Tại hồ sen có một mái đình nhỏ, bên trong bày biện một chiếc bàn đá, y liền ngồi xuống hóng mắt ra hồ sen. Bỗng dưng, từ phía đối diện y nhìn thấy cửa sổ phòng bị đẩy ra, bên trong có một bóng người áo xanh đi đi lại lại trong phòng. Nhưng từ xa nên Ngụy Trình cũng không nhìn rõ được gương mặt hắn. Đột nhiên, y nghe thấy có tiếng đỗ vỡ phát ra từ bên trong, rồi vài ba âm thanh xôn xao vang lên.

"Không sao, không sao!"

Ngụy Trình ánh mắt liền trầm xuống. Chính là thứ âm thanh đêm qua y đã từng nghe thấy, là thứ đơn thuần thiện lương mà bất kỳ cái gì cũng không thể so sánh được.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình liền đứng lên, giống như có thứ ma lực gì đó khiến y muốn gặp nam nhân kia.

"Ngụy thiếu hiệp, xin dừng chân. Nơi này khách nhân không phận sự không được tiến vào."

Một thị vệ chặn Ngụy Trình lại. Y hơi nhướng mày một cái, bất quá y hiểu rằng mỗi nơi đều có quy định riêng, bản thân không thể tại đất của người khác mà tỏ ra ngang ngược.

Ngụy Trình khẽ quay lưng trở lại lối hành lang, mắt hơi liếc về cửa sổ đang mở rộng phía đối diện rồi rất nhanh rời đi.

***

Khuya đêm đó, Kiếm Phong Chi đang nằm trên giường trừng trừng mắt hướng lên trần nhà. Hắn hiện tại ngày hay đêm đều không phân biệt được.

Nhưng mà mỗi ngày sau khi ăn qua ba bữa cơm, uống hết một tuần trà thì chính là đến giờ đi ngủ. Hắn ăn uống đều theo quy luật, ngày trước ở Thiên Hoa sơn ngày nào cũng như vậy, hắn là đại sư huynh, đương nhiên phải làm gương cho các huynh đệ.

Hiện tại hết ăn rồi nằm, hết nằm lại ăn, cho nên không có cách để giải phóng năng lượng. Mấy ngày nay ban ngày hắn buồn ngủ còn ban đêm thì lại không ngủ được. Kiếm Phong Chi nhớ thời gian mình còn bận rộn ở Thiên Hoa sơn. Lúc đó tuy việc ngập đầu nhưng hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bất giác, hắn nhớ sư phụ, nhớ Ngâm thúc, Nhiếp Viễn, nhớ Lục Niên, tiểu Thất. Thậm chí đến cả Lý Khởi Phong người thường ăn hiếp mình từ nhỏ hắn cũng nhớ. Và đương nhiên người Kiếm Phong Chi nhớ nhiều nhất chính là Ngụy Trình.

https://thuviensach.vn

Hắn đến bây giờ vẫn không hiểu, Ngụy Trình ngoài miệng vô cùng độc địa, bỗng dưng trong lúc nguy khốn lại hy sinh vì hắn nhiều như vậy, không lẽ y từ trước đến giờ luôn thích bảo vệ huynh đệ đồng môn đến như vậy sao chứ? Có chút không giống tính cách y thường ngày.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như là Ngụy Trình hay tiểu Thất hoặc Lục Niên gặp tai họa, Kiếm Phong Chi đương nhiên cũng sẽ bảo vệ bọn họ.

Xem ra hắn đã trách lầm y, trước đây thỉnh thoảng còn âm thầm trù ẻo y trong lòng. Là hắn không tốt rồi.

Quả nhiên, Ngụy Trình còn ra dáng đại sư huynh hơn cả hắn. Kẻ đầu sỏ gây họa ảnh hưởng đến tiền đồ của Ngụy Trình chính là hắn, cho nên hiện tại Kiếm Phong Chi phải nhanh chóng khỏe mạnh lại, sau đó trở về Thiên Hoa sơn cầu xin Hoàng Thiên Ngạo, hy vọng sư phụ sẽ giúp Ngụy Trình, để y không còn bị truy sát nữa.

Còn nếu không được thì chính hắn sẽ đến Đông Hải cầu xin tha thứ, nếu bọn họ muốn giam hắn dưới Vạn Trùng Sơn cũng không sao, nếu lôi công đánh hắn một cái chết tươi thì càng tốt, dù gì hiện tại sống trên đời này như phế nhân, hắn chết đi thì mười tám năm sau lại trở thành một hảo hán, biết đâu khi đó hắn sẽ giỏi hơn kiếp này thì sao chứ? Cũng không tệ!

Kiếm Phong Chi nghĩ đến bản thân mình thật khổ, trước đây bất tài thì các cô nương đã không để ý mình. Ngâm Tuyết còn nói hắn đầu gỗ, thường hay âm thầm nhìn hắn chặc lưỡi lắc đầu, lo sợ cho tiền đồ của hắn. Kiếm Phong Chi biết hết nhưng hắn giả vờ không nhìn thấy thôi. Hôm nay vừa mất hết võ công lại còn bị mù, xem ra cả đời này đừng hòng lấy cô nương được rồi.

Kiếm Phong Chi nằm khoanh tay trước ngực chớp chớp mắt nhìn trần nhà thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

"Hầy..."

Rồi hắn lại nghiêng người chớp chớp mắt thở dài tiếp một hơi nữa.

"Hầy..."

Bất giác Kiếm Phong Chi ngửi thấy một mùi lạ ngay bên cạnh mình. Từ ngày hắn không nhìn thấy gì nữa thì tai và mũi trở nên thính đến lạ thường. Có lẽ chính là ông trời đang bù đắp cho hắn đi.

"Ai đó?"

Kiếm Phong Chi ngồi bật dậy khàn giọng hỏi một câu, nhưng đổi lại cũng không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại. Hắn khịt mũi mấy cái hít hít nhưng mùi lúc nãy dường như cũng không còn, thay vào đó là hương sen thơm ngát. Hắn nhớ rồi, lúc chiều phòng hình như còn chưa đóng cửa sổ, có lẽ là mùi lạ từ bên ngoài bay vào.

Hắn lại nằm xuống giường khoanh tay trước ngực trợn mắt nhìn trần nhà.

Lúc này ngay bên cạnh hắn chính là Ngụy Trình. Ngụy Trình giơ giơ bàn tay trước mặt Kiếm Phong Chi nhưng hắn một chút phản ứng cũng không có.

"Mù sao?"

Trong đêm trăng mờ mờ, vài tia sáng yếu ớt rọi lên gương mặt Kiếm Phong Chi, làm mặt hắn bừng sáng trong đêm, hương sen thoang thoảng cùng màn đêm tĩnh mịch không chút âm thanh khiến Ngụy Trình bỗng nhiên tâm tư dâng lên một chút tư vị khó nói thành lời.

Y từ lúc nào đã không tiếng động ghé xuống ngồi lên giường Kiếm Phong Chi nhìn xuống mặt hắn. Người này nói về soái khí thì không có, nói

https://thuviensach.vn

về xinh đẹp cũng không, chỉ có chút thanh tú nhẹ nhàng. Vẻ mặt quả nhiên hợp với giọng nói thuần hậu đó. Không sắc sảo nhưng khiến người khác nhìn vào cảm thấy vô cùng thoải mái, tâm tư nặng nề không cánh mà bay.

"Hầy..."

Kiếm Phong Chi bỗng nhiên ngồi bật dậy, giơ tay gãi gãi lưng mấy cái. Hình như đây đã là ngày thứ ba hắn chưa tắm rửa. Mấy ngày trước Ngâm Tuyết ở đây còn ép hắn tắm, hiện tại người đã đi mất nên không ai quản thúc hắn. Tính Kiếm Phong Chi vốn lười. Ngày trước nhiều việc bận, tối về mệt không tắm vẫn có thể ngủ. Hiện tại hắn không ngủ được nên liền cảm thấy bị ngứa.

Kiếm Phong Chi gãi đến Ngụy Trình nhìn thấy cũng bực mình, càng lúc nhíu mày càng chặt.

"Mẹ nó, ngứa vậy? Ui da..."

Hắn rên lên một tiếng, sờ sờ vào thứ dày cộm đang nổi sau lưng.

"Ghẻ? Con mẹ nó!"

Kiếm Phong Chi không tin nổi chặc lưỡi mấy cái. Mới không tắm có ba ngày đã nổi ghẻ, lúc trước có khi bốn năm ngày không tắm nhưng hắn có nổi ghẻ đâu chứ? Thật bực mình nha!

Hiện tại trời đã về khuya, cũng không muốn làm phiền người hầu mang thùng vào cho tắm. Dù gì hắn cũng đang ăn nhờ ở đậu, không thể suốt ngày sai khiến người ta.

Kiếm Phong Chi hết gãi lưng rồi gãi ngực, không xong, đến cả da đầu hắn cũng ngứa.

https://thuviensach.vn

Sau khi gãi qua gãi lại thì tóc hắn rối loạn thành một đoàn trên đầu, nhìn Kiếm Phong Chi lúc này vô cùng ngốc nghếch.

Hắn bỗng nhiên ném chăn qua một bên lò mò định xuống giường. Ngụy Trình liền nhẹ nhàng đứng sang một bên tránh đường cho hắn.

Trong đêm tối, Kiếm Phong Chi từ từ đến bàn chạm vào bình trà đã nguội lạnh từ lâu, đột nhiên hắn xách lên rồi đến bên cửa sổ. Ngụy Trình còn tự hỏi vì sao hắn không lấy tách để rót nước chứ, thì hình ảnh trước mắt làm cho y lập tức mở mang tầm mắt.

Ngụy Trình lần đầu nhìn thấy có người dùng nước trà gội đầu. Kiếm Phong Chi thò nửa người ra ngoài cửa sổ, sau đó nắm bình trà đổ xuống mái tóc mình. Mùi trà thơm nhanh chóng lan ra, hắn liền ra sức gãi gãi da đầu, mặt còn hết sức sảng khoái mà cười hề hề.

"Quả nhiên ta thật thông minh, tiểu Thất trở về nhất định nói cho nó biết, trà chỗ này còn mắc tiền hơn của sư phụ, bình thường uống không hết thì không nên bỏ phí nha, gội đầu cũng rất tốt. Há há. Á!!!!!!!!"

Kiếm Phong Chi chưa cười dứt thì trượt chân ngã ngửa xuống hồ sen ngoài cửa sổ. Nước hồ vô cùng sâu, hắn bình thường lười biếng, hồ nước Thiên Hoa sơn đều cạn, thỉnh thoảng hắn chỉ ra đó ngâm mình chứ không tập bơi như những huynh đệ khác. Hiện tại mù lòa nhìn cũng không biết chỗ nào để bám vào. Tay quơ quào trong nước rồi chìm xuống.

"Ưm... cứu ta... cứu... ứu..."

Ngụy Trình giật mình không suy nghĩ liền phóng xuống, nhưng hồ sen ở Huyền môn cung vốn nhiều yêu khí, dưới hồ không ít thủy quái.

Kiếm Phong Chi rất nhanh chìm xuống, bên dưới những ngó sen giống như mọc ra tua rua, ngửi thấy mùi thịt sống liền chui từ dưới bùn lên bám vào cổ chân Kiếm Phong Chi lôi hắn xuống đáy.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình lặn xuống rất nhanh phát ra chưởng phong cắt đứt tua rua, liền rất nhiều tua rua mọc lên. Ngụy Trình rút ra bội kiếm bên hông chém đông chém tây hai nhát, lập tức tua rua bị cắt trụi nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Y bơi đến ôm lấy Kiếm Phong Chi, phát hiện hắn không còn cử động liền ngậm lấy môi hắn thổi vào một luồng tiên khí, sau đó kéo lên mặt nước rồi phóng qua cửa sổ vào phòng.

"Tỉnh lại, tỉnh lại!"

Y vỗ vỗ mặt Kiếm Phong Chi mấy cái nhưng hắn chưa tỉnh, liền thổi vào miệng hắn một luồng tiên khí nữa.

"Khụ khụ..."

Bất giác, hắn nghiêng người sang một bên ho ra một trận nước rồi quơ quào xung quanh liền chạm vào cánh tay Ngụy Trình, sờ sờ nắn nắn mấy cái xác định cổ tay rất to thì biết là nam nhân.

"A..."

Ngụy Trình cũng hơi giật mình ngẩn người.

"Huynh đệ, ngươi cứu ta sao?"

Ngụy Trình nhíu nhíu mày không trả lời, bỗng dưng y cảm giác thân mình có chút chấn động, nhất thời y không biết mình nên nói gì, lời muốn thốt ra liền bị nuốt xuống. Đang mấp máy khóe môi thì Kiếm Phong Chi ngồi dậy vuốt vuốt nước trên mặt mình.

"Huynh đệ ngươi bị câm sao? Hầy, cũng không sao, ta bị mù, nên ngươi cũng không cần buồn bã."

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình khóe môi co rút, mí mắt giật giật mấy cái. Người này ngoài đơn thuần thì còn có chút hấp tấp, chưa kịp đợi y trả lời liền cho rằng y bị câm. Quả nhiên đầu óc có chút khác người.

Nhưng câm cũng không sao, như vậy cũng tốt, dù gì y chưa sẵn sàng nói chuyện cùng hắn. Từ sau khi tỉnh lại, ngoài Ân Sơn Tây Xương ra thì y cũng chưa từng thân cận với bất kỳ người nào. Không cần nói chuyện thì cũng không cần suy nghĩ phiền phức.

"Huynh đệ, ngươi nghe được không? Nghe được thì viết chữ vào tay ta nè, ta cũng thông minh lắm nên nhất định sẽ hiểu nha."

Ngụy Trình liền phụt cười. Ngốc như vậy còn nhận mình là thông minh? Nếu ngươi thông minh thì trên đời này cũng không còn kẻ ngốc nữa.

Y liền nắm lấy lòng bàn tay của Kiếm Phong Chi viết chữ lên đó.

"Ừ."

Kiếm Phong Chi biết y không điếc thì vô cùng mừng rỡ.

"Huynh đệ, ngươi tên gì?"

Ngụy Trình suy nghĩ một lúc. Bất giác một từ đột ngột hiện ra trong đầu y.

"Phong."

"Phong? Nha thật trùng hợp, tên ta cũng có một chữ Phong, gọi là Kiếm Phong Chi."

Nghe cái tên này, bỗng nhiên đầu Ngụy Trình có chút ẩn ẩn đau, y lấy tay ấn ấn vào thái dương mình mấy cái.

"Chỉ một chữ? Không có họ sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình lại viết xuống tay hắn.

"Không có!"

"Nha..."

Kiếm Phong Chi thốt lên một tiếng rồi không nói nữa, mỗi con người đều có một bí mật, có lẽ người này không muốn nói ra, nếu đã không nói thì hắn cũng không hỏi nữa.

"Phong, ngươi đến đầu giường, lấy giùm ta bộ y phục khô đi, ta... ta hơi lạnh... hắc... hắc xì!"

Lời chưa kịp dứt thì trên đầu được một mảnh vải mềm mại lau lau. Sau đó nước mũi cũng được chùi sạch.

"Để... để ta!"

Kiếm Phong Chi hơi né đầu tránh y, hắn có chút ngại ngùng, đại nam nhân lại để người ta lau nước mũi cho thì còn thể thống gì nữa chứ? Hắn có chút bực mình liền nhớ lại Ngụy Trình, lúc trước y cũng thỉnh thoảng lau nước mũi cho hắn. Mỗi lần như vậy hắn đều liếc y đến tròng mắt cũng sắp rơi xuống sàn nhà. Bất quá Ngụy Trình không để ý, y là kẻ muốn gì thì liền làm nấy. Khi đó hắn còn nghĩ Ngụy Trình định làm mất mặt hắn với các huynh đệ, hiện tại nghĩ lại mới gần một năm mà cảnh còn người mất. Bản thân mình thì bị mù lòa.

Kiếm Phong Chi liền thở dài một hơi, bỗng dưng bàn tay bị nắm lên, Ngụy Trình lại viết xuống vài chữ.

"Đau chỗ nào sao?"

Hắn lắc lắc đầu mấy cái nhe răng cười.

"Không có!"

https://thuviensach.vn

"Ừ. Thay đồ đi."

Phong Chi liền không để ý, trong vòng chớp mắt đã cởi ra toàn bộ, thân thể rắn chắc không chút mỡ thừa bại lộ không sót chỗ nào trước mắt Ngụy Trình làm y nhíu mày thành hàng. Kẻ này ngay cả một chút phép tắc cũng không có, có thể tự nhiên cởi đồ trước mặt người khác sao chứ?

Thấy Kiếm Phong Chi loay hoay nửa buổi mà chưa mặc được áo cho đàng hoàng, Ngụy Trình liền vươn tay cột dây áo giúp hắn.

"Ta thật vô dụng phải không? Cái áo mặc cũng không xong. Ha ha."

Kiếm Phong Chi cười ha hả một tiếng rồi lồm cồm bò dậy, nhưng trong đáy mắt tràn ngập chua xót, Ngụy Trình nhìn thấy rất rõ.

"Huynh đệ, ngươi là người ở Huyền môn cung sao? Ta chưa từng gặp ngươi trước đây nha."

"Không phải, ta là khách nhân."

"A... vậy ngươi ở đâu?"

Ngụy Trình yên lặng một lúc.

"Xa lắm!"

"Ờ..."

Phong Chi cũng không hỏi nữa.

"Ngươi ở chỗ nào? Khi nào rảnh thì tìm ta, ở đây buồn chán lắm."

"Ngươi ở Huyền môn cung sao?"

"Ta không phải ở đây, ta cũng là khách."

https://thuviensach.vn

"Ngươi ở đâu?"

Kiếm Phong Chi định bắt chước y trả lời 'xa lắm' nhưng cuối cùng vẫn nói thật.

"Ta là đệ tử Thiên Hoa sơn!"

"..."

Ngụy Trình liền ngẩn người, người này là đệ tử Thiên Hoa sơn? Vậy là sư huynh đệ đồng môn với mình rồi. Hắn từng biết mình chứ?

"Ngươi biết Ngụy Trình không?"

"Ngụy Trình?"

Kiếm Phong Chi giật mình, câu hỏi này khá đột ngột khiến hắn nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Ngụy Trình quan sát nét mặt biến hóa của hắn, nhìn có chút thảng thốt, có chút hoài niệm lại có chút thương tâm.

"Hắn... hắn là sư đệ của ta!"

"..."

"Ta đã hại hắn thê thảm lắm... hầy... thôi đừng nhắc đến hắn nữa. Ngươi biết hắn sao? A mà cũng phải, hắn rất giỏi... đã từng là đệ tử giỏi nhất của sư phụ ta. Ta từ nhỏ cũng nhiều lần ganh tị với hắn, ta là đại sư huynh nhưng bản lĩnh cũng chưa từng bằng hắn..."

Ngụy Trình nhíu mày thành hàng. 'Hại hắn thê thảm lắm' trong lời nói của Kiếm Phong Chi là gì chứ?

https://thuviensach.vn

"Phong, ngươi có gặp hắn thì đừng nói là nhìn thấy ta ở đây. Hắn biết được... hắn biết được... nhất định sẽ không vui đâu!"

Phong Chi nói đến đó thì rũ mắt xuống, khóe miệng cong lên thành ý cười nhưng đáy mắt tràn ngập chua xót. Vì cứu mình mà Ngụy Trình mới ra nông nổi đó, chắc chắn y cũng không muốn nhìn thấy mình nữa. Hiện tại y mất trí cũng rất tốt, hắn sẽ cảm thấy mình bớt một chút gánh nặng trong lòng. Ít nhất khi gặp lại y cũng không biết mình là ai, cũng sẽ không tức giận mình. Dù lần đó không phải do hắn gây ra nhưng mà y bị thế này chính là vì hắn không phải hay sao?

"Ưm... khuya rồi, ngươi có trở về phòng mình nghỉ ngơi không?"

Ngụy Trình khẽ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng từ lúc nào đã lên đến đỉnh đầu, giăng giăng một mảnh giữa bầu trời.

"Ừ."

"Vậy ngươi về đi. Khi nào rảnh nhớ tìm ta chơi, ta ở một mình buồn lắm."

"Ngươi... không trở về Thiên Hoa sơn sao?"

"Có chứ. Nhưng chưa phải là bây giờ."

"Vậy, ta đi đây!"

"Ờ. Đa tạ đã cứu ta."

Ngụy Trình tạo ra tiếng động nơi cửa sổ nhưng rốt cuộc y chỉ ngồi xuống đối diện Phong Chi chứ chưa từng rời đi.

Kiếm Phong Chi nghĩ Ngụy Trình đã rời khỏi, lúc này tươi cười trên mặt hắn dần rút đi hết, chỉ còn lại nỗi buồn cùng cô liêu thấm đẫm nơi đáy mắt.

https://thuviensach.vn

(Kiếm Phong Chi. Fanart vẽ bởi Nguyệt Thần)

***

Lúc này Hứa Tư Hàn ngồi trên ghế nhìn xuống Hoàng Thiên Ngạo nhắm nghiền mắt đang chìm vào hôn mê trên giường.

Đây là nhà của Nhiếp Viễn, sau gần một năm, cuối cùng bọn họ cũng lần nữa đối diện. Tối hôm qua, sau khi rời khỏi vườn đào, Tư Hàn bất giác cảm thấy lòng mình có chút bất an, trước đó hắn đến gần nhưng Hoàng Thiên Ngạo hoàn toàn không biết, xem ra thương thế đã vô cùng nặng rồi.

Khi quay lại liền nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo nằm bất tỉnh trên mặt đất, khóe miệng còn giăng giăng máu tươi. Hắn đã vô cùng hoảng sợ, liền giống như cái đêm của hơn một năm về trước, vào một đêm đông giá lạnh hắn cũng cõng y trên lưng chạy đi tìm Nhiếp Viễn. Chỉ khác là khi đó bọn họ tình nồng ý mật, còn hiện tại chỉ như kẻ lạ người xa. Hắn cũng không còn là đứa trẻ chỉ biết khóc của năm đó nữa, có lẽ trải qua quá nhiều mất mát cùng tổn thương, hắn sớm đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Từ lúc cõng Hoàng Thiên Ngạo đến chỗ của Nhiếp Viễn Tư Hàn vẫn không nói lời nào, chỉ ngồi trên bàn lặng yên uống rượu nhìn Nhiếp Viễn một bên bận rộn điều trị cho y.

"Hắn thế nào rồi?"

Tư Hàn khàn giọng hỏi một câu. Nhiếp Viễn nhìn Hoàng Thiên Ngạo thở dài.

"Hàn khí đã xâm nhập vào lục phũ ngũ tạng."

"Lão nói thẳng đi, ta nghe không hiểu."

"Nghĩa là ta đã không còn cách cứu ngài ấy."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhíu nhíu mày thành hàng, tròng mắt đỏ ửng. Hắn tránh đi ánh mắt của Nhiếp Viễn, chỉ nhìn xuống tách rượu trên tay mình.

"Hỏa công của ta... còn công chúa... cũng không có tác dụng sao?"

"Đã muộn rồi!"

"Ta hiện tại vô cùng mạnh mẽ, ta có thể cho hắn."

"Ngươi không hận ngài ấy sao?"

"Hận sao?"

Tư Hàn bỗng dưng hơi nhếch môi lên, xoay xoay chén rượu trong tay mình.

"Hiện tại ta và hắn không rõ là gì nữa. Ta không biết! Lão đầu nói ta có nên hận hắn không?"

Nhiếp Viễn không trả lời. Thật lâu sau y mới khàn khàn giọng.

"Ngươi ổn chứ?"

Tư Hàn phì cười một cái, khẽ nhún vai.

"Lão đầu, lão thấy ta có ổn không?"

Nhiếp Viễn không trả lời, chỉ nhìn hắn.

"Lão tử không ổn, một chút cũng đều không ổn!"

Hắn cắn chặt khớp hàm, nhíu mày đánh rơi một giọt nước mắt xuống gò má rồi cười cười.

"Nhưng ta có lựa chọn khác hay sao? Từ khi sinh ra ta đã không có quyền lựa chọn rồi. Ta cũng không chọn mình là Hỏa phụng hoàng..."

https://thuviensach.vn

Hắn ngẩng đầu hít một hơi dài.

"Nhưng mà ta không thể chống lại số mệnh, ta chỉ có thể thuận theo nó mà sống thôi. Ta cũng không thể chết, ta không muốn chết! Lão tử sống trên đời còn chưa có đủ đâu."

Nhiếp Viễn nhìn sâu vào đứa trẻ này, nó đã âm trầm hơn rất nhiều, không còn nóng nảy như trước đây nữa. Hiện tại nhìn vào mắt cũng không biết là nó đang suy nghĩ cái gì.

"Nghe nói ngươi đang là ma tôn?"

Tư Hàn khẽ nhếch môi lên cười.

"Đúng, nhìn vào thì là như vậy."

"Ngươi có hài lòng không?"

"Hài lòng? Hài lòng chuyện gì?"

"Năm đó ngươi muốn mình đứng trên vạn người, nay ngươi làm được rồi!"

"Được rồi sao? Ha ha. Lão đầu, lão đang mỉa mai ta phải không? Là bọn chúng đang lợi dụng lão tử, bất quá lão tử cũng muốn lợi dụng bọn chúng, có qua có lại thôi. Trên đời này vốn dĩ chưa từng có ai cho không ta cái gì cả."

"Có..."

Tư Hàn không hiểu lắm ngẩng đầu nhìn Nhiếp Viễn.

"Hửm?"

Nhiếp Viễn khẽ nheo mắt nhìn về Hoàng Thiên Ngạo.

https://thuviensach.vn

"Trên đời này có rất nhiều người tình nguyện vì ngươi làm nhiều thứ, chỉ là họ không cho phép mình nói ra mà thôi!"

Dứt lời, y cũng uống cạn chén rượu trong tay mình. Tư Hàn nghe Nhiếp Viễn nói nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, có lẽ hắn đã say. Đầu óc một mảnh mộng mị, quả nhiên rượu của lão đầu ngâm vẫn ngon hơn rất nhiều so với Huyền môn cung. Nơi đó hắn uống rượu chỉ như nước lã. Chỉ có chỗ của lão đầu hắn uống mới vô cùng thống khoái.

Khuya đêm đó, Tư Hàn lại ôm một bình rượu hoa ngồi dưới gốc đào ngẩng đầu nhìn trăng đêm. Trăng trên cao giăng giăng một mảnh, lòng hắn tê dại buốt giá, rượu càng uống đầu lại càng thanh tỉnh.

"Nhất túy giải thiên sầu sao? Ta không tin, lừa gạt, tất cả đều là lừa gạt!"

Dứt lời, hắn lại ngửa đầu uống cạn một hơi.

Nhiếp Viễn ngồi trong nhà hóng mắt ra ngoài cửa sổ nhìn Tư Hàn mà khẽ lắc đầu.

"Thế gian rốt cuộc tình ái là gì chứ? Vì sao lại khổ sở như vậy, cả ngươi cả đại thống lĩnh... đều đau khổ!"

Nhiếp Viễn thở ra một hơi. Ngoài kia trăng vẫn sáng, tuyết vẫn rơi và Hứa Tư Hàn vẫn lắc lư bình rượu hoa uống cạn.

------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 36: Về Huyền Môn Cung

Thức đêm mới biết đêm dài. Hứa Tư Hàn suốt đêm không ngủ, trầm mình giữa tuyết lạnh ngẫm nghĩ đến những chuyện đã từng xảy ra trong suốt mười bảy năm cuộc đời hắn.

Sáng sớm hôm đó, ánh mắt trời yếu ớt rọi qua những tán cây oằn mình phủ đầy tuyết trắng. Ngâm Tuyết đến thì nhìn thấy Tư Hàn đang ngồi thất thần tựa lưng vào gốc đào ngẩng mặt nhìn bầu trời thăm thẳm. Ánh mắt không tiêu cự.

Ngâm Tuyết thở dài một hơi khụy gối ngồi đối diện Tư Hàn rồi cởi áo choàng phủ xuống ngực hắn.

"Ngươi... không sao chứ?"

Tư Hàn vẫn không nhìn Ngâm Tuyết, ánh mắt trống rỗng vô thần.

"Ngồi ngoài tuyết không lạnh hay sao?"

Nghe câu nói này bất giác Tư Hàn ánh mắt ngưng trọng ngẩn ngơ nhìn cành đào bị hoa tuyết làm cho đông cứng. Bỗng dưng hắn khàn khàn giọng.

"Hắn cũng từng nói với ta như vậy... nhưng ta khi đó đã không cảm thấy lạnh!"

Ngâm Tuyết không trả lời, chỉ nhìn Tư Hàn.

"Nhưng hắn đã không biết, ta sở dĩ không lạnh là bởi vì có hắn bên cạnh. Hiện tại... ta rất lạnh... thật sự vô cùng lạnh, người nói ta phải làm sao

https://thuviensach.vn

đây?"

Ngâm Tuyết thở dài một hơi, vươn tay cột dây áo choàng lại trên người Tư Hàn.

"Ngươi là Hỏa phụng hoàng, mãi mãi cũng không lạnh, trừ khi chính ngươi muốn mình lạnh mà thôi! Có đôi lúc, con người không yếu đuối như họ tưởng... ngươi còn rất trẻ, đường đời còn rất dài, đừng chán nản như vậy..."

Tư Hàn không nói gì chỉ rũ mắt. Hắn lúc này nghe Ngâm Tuyết nói nhưng đều không hiểu. Hắn đang nhớ lại chuyện cũ, vào một ngày lạnh lẽo như thế này cách đây một năm, Hoàng Thiên Ngạo cõng hắn trên lưng đạp tuyết mà đi.

Khi đó hắn cảm thấy thế gian này thật vô cùng ấm áp. Chỉ cần ở bên cạnh người đó thì mãi mãi hắn cũng không cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng mà người ta nói con đường nào rốt cuộc rồi cũng kết thúc, hội ngộ rồi lại chia ly âu cũng đều là lẽ thường tình. Còn giữa hắn và Hoàng Thiên Ngạo cuối cùng là thế nào?

Hắn muốn buông tay, không muốn gặp lại y nữa, sống một cuộc đời tự do tự tại theo ý mình, bù đắp khoảng thời gian mười bảy năm bị người khác lợi dụng. Bất quá, mọi thứ trên đời này đều không như ý muốn, nhất là chuyện tình cảm. Có đôi khi muốn quên lại càng nhớ nhiều hơn.

"Đứng dậy đi!"

Ngâm Tuyết bỗng nắm lấy cổ tay Tư Hàn làm cho hắn từ trong mộng cảnh tỉnh lại. Hắn ngẩng đầu trân mắt nhìn y, giống hệt đứa trẻ nhỏ lạc mẹ.

"Đi đâu?"

https://thuviensach.vn

"Đi đâu cũng được. Chỉ cần đi mà thôi! Ngươi cứ tiếp tục ngồi ở đây cũng không thể giải quyết được việc gì, chỉ làm cho bản thân chìm trong ảo não."

Tư Hàn ánh mắt có chút trầm xuống.

"Ta phải làm gì bây giờ? Người có thể nói cho ta biết hay không?"

"Cái đó phải hỏi chính ngươi. Nhưng ngươi muốn làm gì, muốn đi đâu, nghĩa phụ đều sẽ ở bên cạnh ngươi!"

Tư Hàn nghe Ngâm Tuyết nói bỗng dưng ánh mắt sáng lên, dường như hắn vừa nhìn thấy một tia sáng le lói ở khu rừng vắng.

"Ta muốn mang hắn theo bên mình."

Ngâm Tuyết mày hơi nhíu một chút, bất quá y rất nhanh liền nén xuống tiếng thở dài.

"Vậy đi thôi!"

Tư Hàn khẽ nhíu mày.

"Được sao?"

Ngâm Tuyết nhìn sâu vào mắt Tư Hàn thành thật gật đầu. Y không nỡ nhìn nhi tử của mình cứ mãi chìm vào trong ảo não không lối thoát. Y muốn một lần nắm tay đứa trẻ này, kéo nó ra khỏi vực thẳm của đau khổ.

"Chỉ cần ngươi muốn, mọi thứ đều có thể!"

Tư Hàn nghĩ nghĩ liền cảm thấy có chút rối rắm.

"Nhưng nếu hắn tỉnh dậy... nhìn thấy ta lại muốn đuổi ta đi thì sao?"

"Vậy hãy trói hắn lại. Hãy dùng chính sức mạnh của mình mà trói hắn!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhìn Ngâm Tuyết thật sâu, bất giác mỉm cười. Đây chính là đáp án hắn muốn nghe thấy nhất. Đúng vậy, hiện tại hắn chỉ muốn trói Hoàng Thiên Ngạo bên cạnh mình. Còn thái độ của Hoàng Thiên Ngạo như thế nào là chuyện của sau này, hắn không thể tự ngồi mà suy diễn. Cái gì mà ép buộc bản thân chứ? Hắn không muốn làm mình phải khổ sở.

Đúng như lời Ngâm Tuyết nói, từ nay Tư Hàn sẽ làm điều mà mình muốn. Còn những chuyện khác sẽ không để ý nhiều nữa.

Tư Hàn nắm lấy tay Ngâm Tuyết rồi đứng dậy, nhìn sâu vào y rồi nhe răng ra cười. Trong đáy mắt còn chút tịch mịch nhưng không phải cô đơn như khi nãy nữa. Ngâm Tuyết cũng hơi nhếch khóe môi lên một cái.

"Đi, ta đi bắt lão rồng!"

Dứt lời, hắn nhanh chóng vào trong nhà. Ngâm Tuyết thì hướng về chính điện Thiên Hoa sơn mà đi. Hắn có một số việc phải thay Hoàng Thiên Ngạo quyết định.

Tư Hàn vừa vào nhà liền bước đến nhìn Hoàng Thiên Ngạo đang nằm trên giường thì kéo y ngồi dậy rồi cõng lên lưng.

Nhìn thấy Nhiếp Viễn đến hắn nói một câu, còn đá mắt với y một cái.

"Ta mang hắn đi!"

Nhiếp Viễn không trả lời, mặt y không chút cảm xúc. Thấy y không phản ứng gì Tư Hàn có hơi thất vọng mà hỏi một câu.

"Lão không cản ta sao?"

"Ta có thể sao?"

"Không thể!"

https://thuviensach.vn

"Vậy ngươi còn hỏi?"

"Ta chỉ hỏi lão cho có lệ thôi. Ha ha."

Dứt lời, hắn liền cõng Hoàng Thiên Ngạo đến cửa, bỗng dưng chân ngừng lại.

"Lão sao còn đứng đó?"

Nhiếp Viễn ngẩn người, thật lâu sau mới mím môi.

"Ờ..."

"Ha ha..."

Nhiếp Viễn nhìn lại căn nhà một chút, đóng cửa rồi quyết định đi cùng Tư Hàn đến Huyền Môn cung.

Trên đường đi, Tư Hàn hết liếc mắt nhìn Ngâm Tuyết rồi lại nhìn Nhiếp Viễn, còn có Lục Niên ở phía sau bọn họ mà không khỏi môi cong lên thành một nụ cười nhạt. Khi nãy Ngâm Tuyết báo với Bạch Nghiên là Hoàng Thiên Ngạo có việc phải rời khỏi Thiên Hoa sơn một thời gian, bảo hắn ở lại thu xếp mọi thứ trên dưới tử tế.

Cho nên hiện tại những người thân của Tư Hàn trước đây đều cùng với hắn đến nhà mới. Thiên Hoa sơn cũng được, Huyền Môn cung cũng được. Chỉ cần nơi nào có người thân thì nơi đó chính là nhà, không phải sao? Chỉ còn thiếu một mình Ngụy Trình nữa thôi.

Tư Hàn mấy tháng qua đã cho người truy tìm tin tức của Ngụy Trình, nhưng tất cả như đá bỏ xuống giếng, một chút tin cũng không có. Bất quá hắn tin là cuối cùng mình cũng sẽ tìm được y. Bởi Kiếm Phong Chi đang ở cùng mình, giữa Phong Chi và Ngụy Trình tồn tại một sợi dây lương duyên có chặt cũng không đứt, cũng giống như hắn và Hoàng Thiên Ngạo.

https://thuviensach.vn

Khi gần đến Huyền Môn cung, Nhiếp Viễn cõng Hoàng Thiên Ngạo rồi dùng thuật ẩn thân sau đó từ từ tiến vào lãnh địa của ma giới.

***

Lúc này ở Huyền Môn cung đã là đêm muộn. Bạch Cửu suốt nhiều ngày đều không dám rời khỏi phòng. Hắn sợ bị người của Lục Mạch phát hiện. Hắn nằm trên giường ngẩng mặt nhìn ra ngoài cửa thì thầm một câu.

"Thiên Minh ca ca..."

Mấy ngày nay y đều rất khuya mới trở về, nghe nói là bận sự vụ ở Huyền Môn cung nên đã dời chuyến đi. Bạch Cửu hiện tại vô cùng lo lắng cho mẫu thân của mình. Hắn sợ tiếp tục ở lại đây thì ở nhà xảy ra chuyện gì hắn sẽ không thể cứu được nàng.

Bạch Cửu ngồi dậy lấy áo khoác vào, sau đó khẽ mở cửa sổ nhìn lén ra ngoài. Bên ngoài chỉ có vài thị vệ. Hắn cẩn thận nhớ lại tỉ mỉ ngày đầu tiên Lục Mạch mang mình trở về Huyền Môn cung, nhớ khi đó hình như từng nhìn thấy trong phòng của y có tấm bản đồ bày trí Huyền Môn cung.

Bạch Cửu lúc này ngồi xuống ghế bắt đầu vận dụng trí nhớ. Hắn vốn là người có trí nhớ rất tốt, chẳng qua vì lúc trước quá hoảng loạn nên đã không thể nghĩ ra được gì. Hiện tại tâm trạng bình thường, hắn bắt đầu từng bước nhớ lại.

Nửa canh giờ sau Lục Mạch vẫn chưa quay lại, Bạch Cửu quyết định tự mình trốn ra ngoài.

Khi ra đến cửa hắn khẽ xoay đầu lại nhìn căn phòng lần nữa. Mấy ngày qua ở đây Lục Thiên Minh đối xử với hắn rất tốt, có lẽ là nam nhân tốt nhất mà Bạch Cửu từng gặp. Kẻ đó chưa từng đòi hỏi bất kỳ thứ gì ở hắn. Những đêm nằm cạnh nhau y đều ôm hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, hắn sớm đã chịu rất nhiều tổn thương trong tình cảm, hiện tại không đủ dũng cảm để trao gửi chân tâm của mình cho người nào khác nữa. Và có lẽ người như hắn cũng không còn cơ hội để yêu bất kỳ ai, lúc này hắn chỉ muốn trốn thoát để mang mẫu thân rời khỏi thần giới.

Bạch Cửu biến thành một con hồ ly nhỏ trong đêm lén theo lối hàng lang ra ngoài. Bất giác, hắn nghe thấy có tiếng 'cộc cạch, cộc cạch' phát ra trong đêm tối thì liền nấp vào một gốc cây.

"Các người đi đi. Ta ở lại một lúc, khi nào gọi thì hắn quay lại."

"Dạ chủ nhân!"

Đó chính là Ân Sơn Tây Xương, y đang ngồi trên xe lăn hóng mắt ra hồ sen. Hành lang tối chỉ có chiếc đèn lồng đỏ treo trên cao làm cho khung cảnh mờ mờ ảo ảo. Bỗng dưng trong đêm tối, ánh mắt Ân Sơn Tây Xương thoáng chút quỷ dị, môi nhếch lên ý cười.

"Bạch Cửu, ngươi khỏe chứ? Đi lâu như vậy ta thật nhớ mùi vị của ngươi nha."

Dứt lời, y liền đứng dậy rời khỏi xe lăn tiến về hướng gốc cây nơi Bạch Cửu đang trốn.

Bạch Cửu hoảng sợ liền phóng ra ngoài nhưng chưa chạy được mấy bước đã bị Ân Sơn Tây Xương dùng tiên thuật khống chế. Bạch Cửu mất đi nội đan cơ bản không thể chống lại y.

"Thật không ngoan... vì sao lại bỏ chạy chứ? Hửm?"

Ân Sơn Tây Xương tiến đến gần phát ra một chưởng phong, Bạch Cửu liền hiện nguyên hình lăn mấy cái trên mặt đất, đầu va vào tường làm trán chảy ra chút máu.

https://thuviensach.vn

Thấy bả vai hắn khẽ run run Ân Sơn Tây Xương tiến đến ngồi xuống sau lưng hắn, vươn tay lên sờ vào má Bạch Cửu. Bất giác, hắn vươn tay tát vào mặt y một cái nhưng chưa kịp đã bị chặn lại.

"Muốn đánh ta sao? Ể, ngươi mới ở bên Lục Mạch có mấy ngày đã yêu hắn rồi hay sao? Phản ta?"

Dứt lời, y đánh Bạch Cửu một cái làm hắn lệch mặt sang một bên, khóe môi liền rướm máu.

"Ta... ta trước đây vì ngươi... vì ngươi mà làm biết bao nhiêu chuyện, ngươi... không thể buông tha ta hay sao?"

Ân Sơn Tây Xương cúi đầu nhìn sườn mặt Bạch Cửu.

"Ể, đó đều là do ngươi lựa chọn, ta không ép ngươi. Ngươi tình nguyện nhảy lên giường ta, tình nguyện nằm dưới thân ta rên rỉ, khi đó ngươi khát cầu ta như vậy, ta cũng đã ban ân cho ngươi rồi, không phải hay sao?"

Bạch Cửu không nói gì chỉ rũ mắt. Môi hắn hơi mím lại. Hắn biết mình không có quyền trách Ân Sơn Tây Xương, tất cả đều là do hắn sai, là do hắn ngu ngốc yêu nhầm một kẻ đê tiện.

"Nhưng mà hiện tại Ân Sơn đài bảo hộ cho Hồ tộc các ngươi. Bạch Luân mang ngươi dâng cho ta, ngươi cơ bản đã không còn là cửu công tử của Hồ tộc nữa rồi, ngươi chỉ là một nô lệ không hơn không kém. Nô lệ thì có quyền lên tiếng đòi công bằng cho mình hay sao? Phế vật!"

"...Im... im đi! Ta là phế vật cũng là do ngươi. Vì ngươi ta mới phải tự đánh vỡ nội đan của mình, vì ngươi ta mới giống như một kẻ tàn phế!"

Khóe môi Bạch Cửu có chút run rẩy, ngực cũng phập phồng lên xuống. Hắn trừng đôi mắt đỏ hoe ướt sũng nước gào lên, chưa dứt câu thì cằm bị Ân Sơn Tây Xương siết chặt.

https://thuviensach.vn

"Ngươi muốn tự do sao? Vậy thì cũng được! Chỉ cần ngươi làm cho ta thỏa mãn, ta sẽ để ngươi đi."

Bạch Cửu trợn mắt.

"Ngươi..."

"Thế nào? Ngươi không nhớ ta sao? Không muốn được ta ôm hay sao?"

"Cút đi!"

Chưa kịp dứt lời, Bạch Cửu đã bị Ân Sơn Tây Xương bế lên, y đá vào cửa một căn phòng trống. Cửa vừa mở ra y liền ôm Bạch Cửu bước vào.

"Buông ta ra, buông ta ra!"

Bạch Cửu giãy giãy chân nhưng không thoát khỏi tay y.

"Ngoan ngoãn chiều ta, ta ở Huyền Môn cung mấy ngày nay không có gì vui vẻ, hiện tại làm ta tận hứng ta sẽ thả ngươi đi."

Bạch Cửu gằn giọng.

"Khốn kiếp, Ân Sơn Tây Xương, ta hận ngươi, ta hận ngươi. Ngươi vô sỉ!"

Lời chưa dứt cằm đã bị nắm giữ, còn mạnh tay siết một cái làm hắn đau đến mở miệng ra, Ân Sơn Tây Xương liền luồn lưỡi vào quấn lấy lưỡi hắn, cắn đến hắn vô cùng đau đớn.

"Thả ra... thả ta ra... ưm..."

Y phục trên người bị y xé rách ném xuống sàn, ngực liền bị y cắn một cái làm Bạch Cửu hét lên, tay cào loạn trên lưng Ân Sơn Tây Xương nhưng vô lực.

https://thuviensach.vn

Bạch Cửu ngẩng mặt khóc thảm, nước mắt rơi lã chã xuống giường. Tóc tai tán loạn trên mái đầu. Hắn thật muốn chết, liền thè lưỡi ra định cắn xuống, nhưng hình ảnh mẫu thân bỗng dưng lại hiện ra trước mắt. Bạch Cửu không thể chết được, hắn không thể để mẹ mình phải sống trong đau khổ.

Ân Sơn Tây Xương không để ý đến Bạch Cửu, hiện tại trong lòng y chỉ có da thịt cận kề. Y dứt khoác nâng đôi chân trần thon dài của hắn lên cao liền lộ ra nơi tư mật hồng hồng.

"Mấy ngày nay không có người chạm vào hay sao? Lại chật hẹp như vậy? Hửm? Lục Mạch chán ngươi rồi hay sao? Hắn sắp vứt ngươi đi phải không?...Nên nhớ, hắn là chủ nhân của ma giới, nắm quyền sinh sát trong tay, người cao cao tại thượng như vậy có thể để mắt đến kẻ thấp hèn chuyên dùng thân thể đổi lấy vinh hoa như ngươi hay sao chứ? Đê tiện!"

Bạch Cửu không lên tiếng, hắn chỉ rơi lệ. Mắt nhắm nghiền lại, răng cắn chặt khớp hàm.

"Hôm nay ta chơi ngươi để nhắc cho ngươi nhớ mình vốn chỉ là một nam sủng không hơn không kém. Cửu công tử gì chứ, đê tiện!"

Ân Sơn Tây Xương mấy ngày nay bức bách, nhìn thấy thân thể non mềm xinh đẹp như vậy thân dưới liền cứng lên. Y gấp gáp kéo lấy quần của mình lập tức lộ ra tính khí thô to, không chuẩn bị chèn ép vào cúc huyệt chật chội bên dưới.

"A!!!!!!!"

Là một tiếng hét nhưng không phải của Bạch Cửu. Ân Sơn Tây Xương trúng một chưởng phong thì liền ngã xuống đất co mình ho ra ngụm máu.

Lục Mạch đeo mặt nạ từ ngoài cửa tiến vào, bước qua Ân Sơn Tây Xương đi thẳng đến giường nhìn xuống Bạch Cửu toàn thân trần trụi đầy

https://thuviensach.vn

dấu hồng ngân trên người, y khẽ hít vào một hơi. Bạch Cửu trợn đôi mắt nhàn nhạt nước kinh hãi nhìn Lục Mạch.

Bất giác, Bạch Cửu lùi về đầu giường co người lại toàn thân run rẩy, thậm chí còn nghe thấy tiếng răng đánh vào nhau cầm cập của hắn.

Lục Mạch hơi ghé vào đầu giường, nắm lấy cằm Bạch Cửu nâng lên. Mặt hắn lúc này nước mắt đầm đìa tái mét.

"Thèm nam nhân đến như vậy sao? ĐÊ TIỆN!"

Bạch Cửu bị Lục Mạch đánh vào mặt một cái liền sưng lên. Nhưng hắn lúc này không thể nói bất kỳ điều gì, chỉ có thể rên vì sợ hãi.

"Ư... ư..."

Ân Sơn Tây Xương là hắn hận nhưng hắn không sợ y, còn Lục Mạch người này giống như quỷ hồn, chỉ cần nhìn thấy y hắn liền không tự chủ được mà kinh sợ.

"Lục tả sứ... là hắn... hắn dụ dỗ ta. Khi nãy còn cầu ta thượng hắn."

Ân Sơn Tây Xương ở dưới đất ngồi dậy khàn giọng nói một câu. Lục Mạch không nhìn hắn, chỉ nhìn Bạch Cửu.

"Vậy sao? Thèm khát như vậy thì ta sẽ chiều ngươi. Bất quá, Ân Sơn đài chủ, mời ngươi ở lại đây xem tuồng hay!"

"Dạ?"

Ân Sơn Tây Xương hơi run một chút. Cú đánh vừa rồi của Lục Mạch khiến nội tạng của y như muốn vỡ ra.

"Tả sứ... tả sứ cứ thong thả... ta... ta nên trở về rồi!"

https://thuviensach.vn

"Ngồi xuống!"

Lục Mạch bỗng gầm lên một tiếng làm cho Ân Sơn Tây Xương giật mình lập tức ngồi xuống ghế.

Lục Mạch tiến đến ngồi xuống giường, nắm lấy cổ tay Bạch Cửu giật một cái làm hắn ngã nhào lên người mình.

"Thèm nam nhân như vậy, ta thành toàn cho ngươi!"

Lục Mạch ôm Bạch Cửu lên đùi mình, y ngồi xoay lưng ra ngoài cho nên toàn thân cao lớn uy vũ che kín thân thể trần trụi của Bạch Cửu, chỉ để lộ mặt, tay và đôi chân trần đang đám bên hông y. Ân Sơn Tây Xương nhìn thấy thì khẽ nuốt xuống một cái.

"Ưm... a..."

Rất nhanh trong phòng vang lên âm thanh đầy ái muội. Ban đầu là đau đớn, sau đó là những tiếng kêu trầm khàn đầy khoái cảm.

Bên trong Lục Mạch nắm lấy eo Bạch Cửu liên tục thúc vào. Y toàn thân hắc bào, chỉ để lộ ra tính khí đang liên tục đâm vào rút ra trong thân thể Bạch Cửu. Bạch Cửu toàn thân ửng hồng vùi đầu trên vai y nức nở cầu xin tha thứ. Lúc này thân thể hắn vừa đau vừa hưng phấn, hắn vừa sợ vừa cảm thấy nhục nhã vừa có chút thích thú.

Bất giác trong cơn mơ màng, hắn mở mắt ra liền nhìn thấy Ân Sơn Tây Xương đang nhìn mình. Y đang chạm tay vào đũng quần mà nuốt nước miếng. Bỗng dưng Bạch Cửu cảm thấy quả nhiên kẻ đó chỉ là một tên biến thái cầm thú. Trước đây bản thân thật quá ngu xuẩn mới yêu một người như vậy. Hắn từ từ nhắm mắt lại vùi đầu nằm trên vai Lục Mạch, mày nhíu nhíu lại cảm nhận dị vật bên dưới đang không ngừng thúc vào thân thể mình.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, trong lúc mơ mơ màng màng, Bạch Cửu cảm thấy Lục Mạch bế mình lên mang đi. Áo choàng của y đã bao bọc lấy thân thể hắn chỉ để lộ ra chiếc cằm.

Khi đi qua Ân Sơn Tây Xương, bỗng dưng Lục Mạch ngừng lại.

"Ân Sơn đài chủ, ngươi được ta chiều quá sinh hư, không biết thân phận của chính mình sao?"

"..."

"Ta từng nói Bạch Cửu là người của ta, ngươi còn không hiểu?"

"Tả... tả sứ... là hắn câu dẫn ta... ta... ta thật không nghĩ hắn được ngài coi trọng!"

"Ta không coi trọng hắn. Nhưng ta không muốn thứ của mình bị một kẻ không sạch sẽ chạm vào!"

Dứt lời, bỗng dưng Lục Mạch gằn giọng.

"Người đâu, mang Ân Sơn đài chủ đến thạch động, dạy cho hắn biết trên đời này thứ gì hắn cũng có thể đụng vào, chỉ riêng người của ta thì không thể."

"Dạ, chủ nhân!"

Dứt lời, hai thuộc hạ của Lục Mạch tiến đến nắm lấy y kéo đi. Ân Sơn Tây Xương gào lên.

"Tả sứ, xin hãy tha cho ta, hãy tha cho ta!!!!!!!!!!"

Lục Mạch ôm Bạch Cửu trở về phòng, sau đó sờ tay vào trán hắn rồi nhíu mày một cái.

https://thuviensach.vn

Người đã sốt cao thành dạng gì rồi. Khi nãy y xong việc trở về phòng thì không nhìn thấy Bạch Cửu nữa, lập tức đi tìm. Thật không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng kia.

"Ngươi bị hắn đối xử như vậy vẫn còn yêu hắn sao? Vẫn còn muốn thân cận hắn?"

Lục Mạch vừa nói vừa sờ sờ gò má tái nhợt của Bạch Cửu một cái.

"Ôn nhu ngươi không muốn, lại muốn ta tàn nhẫn với ngươi hay sao? Nếu đã như vậy thì đừng trách ta, từ nay trở đi ngươi sẽ không còn chạy đi đâu được nữa!"

Dứt lời, y liền chạm tay vào chân Bạch Cửu, dứt khoát phế đi đôi chân hắn.

***

Lúc Bạch Cửu tỉnh dậy thì nhìn thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh chỉ có màn đêm dày đặc. Đau đớn dưới thân còn rất rõ ràng, hắn nhớ hình như mình đã ngất đi trên vai Lục Mạch.

"Lục Mạch?"

Bạch Cửu kinh hãi giật mình bật dậy nhưng thân dưới như có chút yếu ớt, chật vật một lúc hắn mới ngồi dậy được.

"Tỉnh rồi sao?"

Bỗng dưng trong ánh sáng mờ mờ hắn nhìn thấy một người đang tiến đến gần. Bạch Cửu hoảng sợ co rúm người lại run rẩy.

"Không sao chứ? Là ta..."

Bạch Cửu run rẩy cất giọng.

https://thuviensach.vn

"Thiên Minh ca ca?"

"Ừ."

"Thiên Minh ca ca!"

Bạch Cửu bất giác nhoài người đến ôm lấy Lục Mạch thật chặt, đầu vùi trong ngực y không ngừng run rẩy.

"Sao vậy? Lúc tối ngươi đã chạy đi đâu?"

"Thiên Minh ca ca... ta sợ... ta sợ... Lục Mạch... Lục Mạch... hắn... hắn..."

Bạch Cửu khóc rống lên. Bao nhiêu uất ức trong lòng liền tràn ra. Hắn không nhớ đến chuyện bị Ân Sơn Tây Xương cưỡng bức, hắn chỉ nhớ mình bị Lục Mạch ôm. Vì hắn sợ. Người đó rất khủng khiếp, hắn vô cùng sợ hãi.

Bạch Cửu khóc đến hoa lê đái vũ trong lòng Lục Mạch. Y ôm hắn mà không rõ tư vị gì.

"Ta sợ lắm, huynh... huynh mang ta rời khỏi đây, có được không?"

"Ngươi muốn đi đâu?"

"Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi nơi này..."

"Yên tâm, Lục tả sứ đã rời khỏi Huyền Môn cung rồi."

Bạch Cửu liền ngẩng đầu giương đôi mắt đầy nước nhìn Lục Mạch.

"Hắn... hắn đi đâu?"

"Hắn sẽ đi rất lâu!"

"Thật sự?"

https://thuviensach.vn

"Ừm."

"Vậy... vậy chúng ta nhân cơ hội này trốn đi."

"Chúng ta?"

Lục Mạch hơi nhướng mày một cái. Bạch Cửu biết mình nói sai, người này ở Huyền Môn cung có địa vị thế nào, làm sao y có thể vì một kẻ dơ bẩn như mình mà rời đi được chứ?

Thấy hắn không nói gì Lục Mạch hơi mím môi.

"Hiện tại ngươi không khỏe, chúng ta tạm thời chưa rời khỏi nơi này được."

"Ta... ta rất khỏe mà!"

"Chân của ngươi..."

Bạch Cửu khó hiểu nheo nheo mắt.

"Chân của ta? Chân ta đương nhiên không sao!"

Như muốn chứng mình lời của mình, Bạch Cửu liền bước xuống đất, nhưng hắn chỉ vừa di chuyển một bước liền ngã khụy. Hắn không tin nổi trợn mắt nhìn đôi chân mình.

"Chân ta... chân ta sao thế này... không thể, không thể!"

Bạch Cửu liền bám vào tường cố sức đứng dậy rồi bước thêm một bước nữa nhưng hắn nhanh chóng lại ngã xuống, chỉ là lần này Lục Mạch đã ôm hắn.

"Thiên Minh ca ca, chân ta bị làm sao thế này? Ta không thể đi được, ta không thể đi được!"

https://thuviensach.vn

Hắn bỗng gào lên, khóc nấc trong lòng Lục Mạch. Y ôm lấy đầu hắn vuốt ve.

"Ta sẽ chăm sóc ngươi, đừng lo!"

"Ta sao lại khổ thế này chứ? Ta sao phải khổ thế này chứ? Tại sao vậy? TẠI SAO?"

Trong đêm tối tiếng khóc thê lương của hắn vang vọng một góc Huyền Môn cung.

------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 37: Bão Lòng

Lúc này trời đã gần khuya, Kiếm Phong Chi nằm lăn qua lộn lại trên giường mãi vẫn không thể nào ngủ được. Hắn bỗng dưng nghe thấy có tiếng khóc xa xa, cũng không rõ là tiếng của ai, chỉ là trong đêm thanh vắng đặc biệt vô cùng thê lương.

Ở một nơi chướng khí mịt mờ như thế này có tiếng khóc cũng không có gì lạ lẫm. Chỉ lạ ở chỗ, Huyền Môn cung binh lính canh chừng cẩn mật như vậy, vì cái gì không ai ngăn cản tiếng khóc đó lại chứ? Hay đó chính là của một đại nhân vật ở đây đi?

Kiếm Phong Chi nghĩ nghĩ một chút cũng lười nghĩ nữa, dù gì cũng là chuyện nhà người ta, hắn là khách nhân chỗ này, có tư cách gì mà quản chứ? Huống chi hiện tại trời nóng bức thế này khiến cơ thể hắn lần nữa ngứa ngáy, không thể tập trung suy nghĩ vấn đề gì khác nữa.

Kiếm Phong Chi ngồi dậy lò mò xuống giường rồi đến bàn rót một tách trà uống, nhưng bất cẩn làm đổ nước trà xuống ướt vạt áo mình.

"Ui... ui... mẹ nó..."

Kiếm Phong Chi mắng một câu rồi nhíu nhíu mày. Hôm qua, sau khi rơi xuống hồ xong thì cả ngày hôm nay hắn vẫn chưa tắm gội. Lúc chiều có người hầu chuẩn bị một thùng tắm to cho hắn, nhưng vì nước quá nóng, bản thân Kiếm Phong Chi lại lười nên nằm lên nằm xuống chờ nước nguội rồi nằm đến giờ vẫn chưa chịu ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

Hiện tại thời tiết ở Huyền Môn cung có chút nóng bức khiến hắn cả người trên dưới đều khó chịu. Ở Thiên Hoa sơn quanh năm hầu như đều có tuyết rơi, ở đây ngày nào hắn cũng chảy ra một tầng mồ hôi.

Sẵn người bị ướt nên Kiếm Phong Chi lò mò đến bên thùng tắm rồi từ từ cởi y phục ra, tay vịn thành thùng, cẩn thận bước chân vào ngồi xuống bắt đầu ngâm mình. Nước hiện tại đã nguội lạnh làm hắn cảm thấy vô cùng mát mẻ.

"Ưm..."

Nước chạm vào mấy vết trầy hôm qua ở lưng làm hắn rát đến nghiến răng nghiến lợi, liền phát ra vài tiếng rên trầm thấp.

Kiếm Phong Chi vốc nước lên người, sau đó lần mò quanh mép thùng tắm nửa ngày cũng không tìm thấy chiếc khăn chà lưng đâu, thì bất giác cổ tay bị chặn lại làm hắn giật mình, trợn mắt rụt cổ.

"Ai đó?"

Lòng bàn tay nhanh chóng bị mở ra, người kia viết vào tay hắn một chữ.

"Phong."

Người đến là Ngụy Trình.

"A... là ngươi à? Ngươi sao khi không đến chỗ ta vào giờ này?"

Kiếm Phong Chi gặp lại người quen thì liền cảm thấy vui vẻ. Cả ngày hôm nay hắn chưa từng có cơ hội mở miệng nói chuyện lần nào. Căn phòng hắn ở vô cùng đìu hiu, người hầu mang cơm nước vào rồi cũng nhanh chóng thoái lui, chưa từng để lại cho hắn bất kỳ cơ hội cất lời nào. Ngâm thúc và tiểu Thất đi quá lâu khiến hắn sắp buồn chán đến chết.

"Ta đi ngang nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi khẽ giật mình.

"Đi ngang? Cửa không đóng hay sao?"

Ngụy Trình nói dối không chớp mắt.

"Không đóng!"

"Nha..."

Kiếm Phong Chi 'nha' một tiếng rồi im lặng, người hầu ở Huyền Môn cung thật là cẩu thả. Ra ngoài cũng không thèm làm phúc đóng cửa giùm cho hắn. Vậy xem ra từ chiều đến giờ hắn làm gì người bên ngoài đều có thể nhìn thấy được. Không xong rồi, khi nãy hắn còn kéo quần gãi mông. Nghĩ đến chuyện mất mặt như vậy bỗng dưng mặt hắn có chút ửng hồng, khóe môi giật giật.

"Ngươi sao vậy? Khó chịu ở đâu?"

Ngụy Trình thấy sắc mặt hắn từ trắng thành đỏ, từ đỏ chuyển sang đỏ bầm. Kiếm Phong Chi liền lắc đầu mấy cái. Thấy thì dù gì cũng thấy rồi, giờ mất mặt cho ai xem chứ? Mẹ nó!

"Không... không có..."

Ngụy Trình nhìn người trần trụi không cảnh giác ngồi trong thùng tắm. Làn nước mát bao quanh lấy cơ thể không chút mỡ thừa của hắn. Người nay không trắng lắm, cũng không quá đen. Làn da khỏe mạnh, đàn hồi kết hợp với gương mặt ngây ngô kia càng nhìn càng thấy dễ thương. Bỗng dưng ánh mắt Ngụy Trình có chút trầm xuống.

"Ta chà lưng cho ngươi!"

Kiếm Phong Chi hơi gãi gãi đầu một cái nhưng cánh tay liền bị nắm lại. Ngụy Trình không biết vì sao bỗng dưng nắm tay hắn, có lẽ nhớ lại cảnh

https://thuviensach.vn

gội đầu bằng nước trà hôm qua của hắn. Y sợ hắn tiếp tục gãi sẽ không thể ngừng lại được. Ngụy Trình có chút mím môi.

"Ngại quá, phiền ngươi không? Hay để ta tự làm được rồi, ngươi về nghỉ ngơi đi, đêm cũng không còn sớm nữa."

Ngụy Trình khẽ viết vào tay hắn mấy chữ.

"Ta không ngủ được."

"Có phải vì tiếng khóc hay không?"

Phong Chi vừa nói tròng mắt vừa đảo qua đảo lại hệt như sợ ai nghe thấy. Dù hắn bị mù nhưng đôi mắt vẫn vô cùng linh hoạt, nếu không ai nói hắn cũng khó nhận ra hắn bị mù.

Ngụy Trình đương nhiên không phải vì tiếng khóc ai oán của Bạch Cửu làm cho giật mình, mà y vốn dĩ đến đây từ rất lâu rồi. Cửa phòng đóng kín, y vào bằng lối cửa sổ. Những hành động ấu trĩ của Kiếm Phong Chi từ đầu đến cuối đều bị y nhìn thấy hết.

Vốn dĩ thời hạn ba ngày đã qua, Lục Mạch vẫn chưa nói cho y biết hắn rốt cuộc muốn gì, nhưng Ngụy Trình vẫn ở lại Huyền Môn cung. Bởi lẽ, từ lúc nhìn thấy Kiếm Phong Chi, bỗng dưng y có một cảm giác khó nói thành lời. Không hiểu vì lẽ gì, nhưng cả ngày nay y đều ở trạng thái ngẩn người. Cảm giác muốn đi tìm một người nào đó cũng không còn nữa.

Huống hồ y phát hiện kẻ này lại là huynh đệ đồng môn của mình. Trước đây Ân Sơn Tây Xương có nói y chính là đệ tử của Thiên Hoa sơn.

Không chỉ vậy, đêm qua Kiếm Phong Chi từng nói là do hắn hại y. Nhưng y lại không cho là vậy. Người này vừa gặp y đã biết tâm tư đơn thuần thiện lương, thậm chí ruột gan mình cũng hận không thể mang bày ra trước mắt cho người ta xem, còn người mới quen biết như y nữa. Thân

https://thuviensach.vn

phận mình cũng không thèm giấu diếm. Vậy có thể là đầu sỏ hại mình hay sao chứ?

Kẻ này không có khả năng trù tính kế hoạch hại được người khác nói gì đến y? Ngụy Trình tuy không biết quá khứ mình có vẻ vang gì hay không, nhưng thực lực cùng tư chất của mình y hoàn toàn biết rõ. Nhưng mà, y cũng muốn từ Kiếm Phong Chi khai thác thêm một số thứ về quá khứ của mình.

"Có chút ồn ào nên ta không thể ngủ được."

"Ờ..."

"Ngồi thẳng, ta chà lưng cho ngươi."

Ngụy Trình không chần chừ liền tiến đến sau lưng Kiếm Phong Chi nhúng nước vào khăn rồi bắt đầu cẩn thận lau chùi cho hắn. Càng chà y càng nhíu mày thật chặt. Trên đời này sao lại có kẻ ở dơ như người này chứ?

"A... ư... nhẹ nhẹ một chút!"

Rõ ràng là than đau nhưng qua tiếng rên kia lại thành ra vô cùng ái muội. Ngụy Trình chà đến da lưng Kiếm Phong Chi đỏ ửng một mảng thì y mới hài lòng. Y nhìn nước trong thùng đã chuyển thành màu xám thì mày nhíu chặt đến có thể kẹp chết một con ruồi.

"Đi ra ngoài không?"

Kiếm Phong Chi vẫn không biết mình đang là đối tượng bị xem thường trong lòng Ngụy Trình, ngẩng đầu có chút ngây thơ hỏi lại.

"Hả? Đi đâu?"

"Gần đây có một cái hồ, có thể tắm rửa thoải mái."

https://thuviensach.vn

Đêm hôm khuya khoắt khi không ra ngoài tắm làm gì chứ? Ngươi cũng quá siêng năng rồi đó huynh đệ. Kiếm Phong Chi giờ chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa để lên giường nằm. Hắn nằm trên giường nhiều ngày đã sắp nghiện. Hiện tại vận động liền cảm thấy xương cốt có chút mỏi. Cuộc đời hắn cũng chưa bao giờ tắm lâu đến như vậy huống chi còn là tắm đến hai lần chứ?

Kiếm Phong Chi lập tức kháng nghị.

"Vì sao? Ở đây cũng tốt mà. Ta hiện tại rất thoải mái."

"Nước bẩn hết rồi."

Kiếm Phong Chi không tin nổi liền lắp bắp.

"Cái... cái gì?"

"Nước rất bẩn."

Kiếm Phong Chi mím môi một cái, hắn ở dơ thì hắn có thể chịu, nhưng mà để người khác nhìn thấy thì thật sự mất hết sỉ diện. Kẻ này sao có thể nói thẳng như vậy chứ? Thật giống Ngụy Trình, năm đó y cũng thường xuyên chỉ ra khuyết điểm của hắn, hại hắn nhiều lần thẹn quá hóa giận.

Nhưng mà dù gì người ta cũng hạ mình tắm rửa cho hắn, còn có thể trách hay sao chứ? Kiếm Phong Chi thề lần sau nhất định đổi thành hai ngày tắm một lần, sẽ không để tình huống mất mặt thế này xảy ra nữa.

Dù gì mình cũng là đại đồ đệ của Thiên Hoa sơn, chuyện mất mặt như vậy sẽ bị thiên hạ chê cười, giống năm đó hắn thật thà tham ăn mà bị người ở Ân Sơn đài không ngừng chê cười suốt mấy chục năm, hại hắn sau này đến Ân Sơn đài đều không dám ngẩng đầu.

"...Ờ."

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi gục cái đầu nhỏ xuống rồi trả lời, thậm chí miệng cũng không mở ra, chỉ phát bằng âm mũi.

"Ngươi cũng biết mất mặt hay sao chứ? Chặc... chặc..."

Ngụy Trình lắc đầu mấy cái lấy áo choàng trùm kín Kiếm Phong Chi rồi một tay ôm mông hắn lên làm hắn giãy giãy mấy cái.

"Gì... gì đó? Thả... thả ta xuống!"

Đại nam nhân như hắn lại bị người khác ôm như hài tử như vậy làm sao hắn chịu được chứ? Hắn mù nhưng chân vẫn còn đi được. Hắn không muốn bị người khác khinh thường.

Nhìn thấy sắc mặt Kiếm Phong Chi vô cùng khó coi, Ngụy Trình biết y đã chạm vào điểm mấu chốt của hắn. Nhưng tay vẫn không thả người xuống.

"Ngươi muốn bị người ở Huyền Môn cung phát hiện hay sao?"

"Không muốn!"

"Vậy ngoan ngoãn nghe lời."

"Nhưng mà... huynh đệ, ta là nam nhân đó. Ngươi có thấy nam nhân nào bị ôm kỳ cục vậy hay chưa?"

"Đã thấy!"

"Cái... cái gì?"

Lúc còn ở Ân Sơn đài, Ân Sơn Tây Xương vì không thể đi được cho nên thường xuyên nhờ Ngụy Trình ôm mình đến xe lăn. Nên việc này không có gì lạ lẫm. Bất quá cái kia là vì ân tình, còn với người này chính là tự nguyện. Cũng không hiểu vì sao y lại vì tên ngốc Kiếm Phong Chi mà làm

https://thuviensach.vn

đến trình độ này, có lẽ trước đây bọn họ cũng từng là huynh đệ tình thâm đi?

"Yên tâm, có bị ôm thì ngươi vẫn là nam nhân, đỉnh thiên lập địa."

Nghe câu này Kiếm Phong Chi chân mày có chút dãn ra.

"Vậy huynh đệ, ngươi nhanh một chút. Ta không muốn bị kẻ khác nhìn thấy đâu. Phiền huynh đệ nha!"

Kiếm Phong Chi miệng nói nhưng có chút suy nghĩ. Ngày mai nhất định không để xảy ra chuyện tương tự như thế này được nữa, thật là mất mặt quá đi.

Kiếm Phong Chi lấy tay che mặt mình, Ngụy Trình liền cảm thấy buồn cười. Ngụy Trình nhúng một cái đã thoát ra khỏi Huyền Môn cung mà trời không hay quỷ không biết. Thậm chí kết giới phòng ngự cũng không hề hấng gì với y.

"Huynh đệ, sao lâu đến như vậy? Chúng ta... đi xa lắm hay sao?"

Kiếm Phong Chi vừa hỏi liền cảm thấy áo choàng trên mình bị cởi ra, cả thân vùi xuống làn nước mát rộng lớn.

"A..."

Lòng hồ rất sâu, hắn bước hụt bị chìm xuống liền được cánh tay vững chãi ôm lấy. Ngụy Trình không biết từ lúc nào cũng đã cởi sạch y phục trên người vứt lên bờ, hai người lúc này thân thể bên dưới mặt nước trần trụi quấn chặt vào nhau.

Kiếm Phong Chi thật ra cũng không để ý lắm. Bình thường ở Thiên Hoa sơn có đôi khi một đám nam nhân tắm giặt cùng nhau, sớm thân thể gì đó hắn cũng nhìn thấy hết. Lúc hai mươi mấy tuổi bọn họ còn chà lưng cho

https://thuviensach.vn

nhau, nam nhân thô lỗ, đều là người luyện võ, những tiểu tiết như vậy hắn chưa từng để ý đến.

Hắn cười hề hề lấy lòng Ngụy Trình.

"Huynh đệ, ngươi có thể đặt ta ở chỗ cạn hơn một chút không? Ta không thể tắm nếu không đứng được."

Ngụy Trình không ý kiến liền ôm eo hắn bơi đến chỗ nước cạn. Kiếm Phong Chi chân chạm đất thì lập tức tách ra, khẽ tằng hắng mấy cái rồi xoay người đi ra sức kỳ cọ. Mái tóc đen dài của hắn trôi theo dòng nước mềm mại như tảo ve vãn quanh eo Ngụy Trình, khiến y mắt có chút trầm xuống. Liền tùy tiện nắm lấy tóc hắn trong nước khẽ vuốt nhẹ.

"Huynh đệ... ngươi... ở Huyền Môn cung có gặp Ngụy Trình hay không?"

Nghe đến điểm mấu chốt, Ngụy Trình liền nhướng mày một cái.

"Ta có nhìn thấy."

"Nha..."

Kiếm Phong Chi nói một tiếng rồi yên lặng, thật lâu sau hắn có chút không tự nhiên hỏi.

"Hắn... hắn hiện tại thế nào rồi?"

"Ngươi muốn hỏi về thứ gì?"

"Tỷ như... tỷ như hắn có khỏe không?"

"Hắn đương nhiên khỏe!"

"À..."

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi hơi rũ mắt, khóe môi cong lên thành một nụ cười bất đắc dĩ.

"Vậy thì tốt rồi..."

"Ngươi lo lắng cho hắn sao?"

"Ta? Đương nhiên rồi, hắn là lục sư đệ của ta mà."

Ngụy Trình âm thầm quan sát nét mặt hắn.

"Bình thường hai người thân thiết lắm sao?"

Kiếm Phong Chi liền bật cười ha hả một tiếng.

"Vậy thì không có!"

Hắn và y cũng không phải gần gũi như bọn Lục Niên tiểu Thất, cho nên hai từ thân thiết dùng chỗ này có chút không được phù hợp.

Bình thường Ngụy Trình hay mắng hắn ngu, còn không ít lần khinh thường hắn, cho nên càng không thể thân thiết. Chỉ là những chuyện sau khi hắn ngất đi thì đã nằm ngoài hiểu biết của hắn. Hắn cũng không hiểu tại sao y lại hy sinh nhiều vì mình như vậy. Cả đêm hôm qua hắn đều suy nghĩ rất nhiều về chuyện này.

Ngụy Trình nghe nói vậy thì hơi nhướng mày.

"Lục sư đệ là một người rất tài giỏi, còn là đệ tử xuất sắc nhất của sư phụ. Ta có tu luyện cả đời cũng không bằng hắn... Hiện tại ta còn không nhìn thấy gì..."

Kiếm Phong Chi nói xong thì khẽ rũ mắt, môi nở ra một nụ cười có chút bi ai. Không hiểu sao nhìn thấy nụ cười này Ngụy Trình liền cảm thấy khó

https://thuviensach.vn

chịu. Y không muốn nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Kiếm Phong Chi, nhưng nói vì sao thì y nhất thời không thể trả lời được.

***

Lúc này, Hứa Tư Hàn cùng Ngâm Tuyết cũng vừa về đến Huyền Môn cung. Ra đón hắn có đám thủ hạ của Lục Mạch nhưng lại không có y. Tư Hàn vậy càng thêm hài lòng, nếu Lục Mạch ở đây chỉ sợ y sẽ phát hiện ra thuật ẩn thân của Nhiếp Viễn. Nếu nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo, e là Huyền Môn cung sẽ xảy ra một trận sóng gió.

"Ma tôn!"

Người của Huyền Môn cung nhìn thấy hắn thì cúi đầu hô to.

"Được rồi, cũng không còn sớm. Các người nghỉ ngơi đi."

"Ma tôn, thuộc hạ bảo người chuẩn bị đồ ăn khuya và rượu cho ngài tẩy trần."

"Không cần. Ta hơi mệt, sáng mai rồi nói tiếp."

Dứt lời, Tư Hàn cùng Ngâm Tuyết trở về phòng. Sau khi chia tay Ngâm Tuyết, Tư Hàn liền bước vào trong, Nhiếp Viễn lúc này cũng hiện thân liền đặt Hoàng Thiên Ngạo xuống giường. Lục Niên đứng bên cạnh đỡ y nằm xống.

"Chỗ này..."

Nhiếp Viễn khàn giọng nhìn xung quanh một chút.

"Lão an tâm, chỗ này nếu không được ta cho phép thì ai cũng không được vào."

"Chặc chặc... Thật là hống hách!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn nhìn hắn đầy chán ghét. Hắn liền hếch mặt lên có chút tự hào về địa vị của mình lúc này. Y không thèm để ý hắn nữa mà nheo mắt.

"Nhưng nếu có kẻ thực sự muốn vào, chỉ e cản không nổi."

"Lão muốn nói Lục Mạch sao?"

"Kẻ đó tâm tư không hề đơn giản."

Tư Hàn suy nghĩ một hồi, lập tức mở ra một kết giới bao quanh giường ngủ. Chiếc giường này là mấy ngày trước hắn đã chuẩn bị, để nếu Phong Chi có chạy qua chỗ này có thể cùng hắn nằm ngủ như thời còn ở Thiên Hoa sơn. Chỗ ghế của ma tôn không thuận tiện lắm, nếu có khách đến càng không thích hợp.

"Rồng ngủ gật nằm ở đó dù có là cao nhân phương nào cũng sẽ không thể phát hiện ra."

"Còn ta và Lục Niên?"

"Hai người? Hai người đêm nay tạm thời đến chỗ Ngâm thúc và đại sư huynh đi. Vài ngày nữa lão tử sẽ thu xếp kỹ lưỡng."

"Ừm..."

Bọn họ sau đó được Tư Hàn chỉ cho hướng phòng Ngâm Tuyết rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc này, Tư Hàn liền ngồi xuống giường nhìn chằm chằm gương mặt chìm vào giấc ngủ say của Hoàng Thiên Ngạo. Hắn từ từ cúi đầu chạm tay vào gò má y khẽ vuốt ve. Ánh mắt có biết bao nhiêu là si tình. Nếu như Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy tình cảnh này, nhất định sẽ ôm hắn vào chứ?

"Ta mang người về đây rồi, sau này đừng hòng lấy ả công chúa đó. Nếu ả dám đến đây nửa bước, ta nhất định giết ả!"

https://thuviensach.vn

Hắn nói xong thì cũng ngã nằm lên ngực y, lắng nghe từng nhịp tim mãnh liệt đập trong lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo.

"Khi nhìn thấy người ngất ở vườn đào ta đã chịu không nổi, chỗ này của ta suýt nữa đã nổ tung, người có biết hay không?"

Hắn nói một câu rồi ngừng lại, bất giác trong giọng có chút chán nản.

"Người mà biết cái gì, một chút người cũng đều không biết. Sư phụ đúng là quá già rồi!"

Hắn thủ thỉ bên cạnh y, nắm lấy bàn tay y chạm lên ngực mình.

"Ta đã quyết định rồi, nếu người không chịu lấy ta thì ta sẽ lấy người. Đây không phải là Thiên Hoa sơn nữa mà là địa bàn của ta. Người sẽ không có quyền quản ta nữa... mau mau tỉnh dậy, ta còn rất nhiều chuyện muốn nói cùng người, còn rất nhiều thứ phải hỏi người... người đã làm ta đau rất nhiều, có biết không?"

Tư Hàn vừa nói vừa vùi vùi đầu trên ngực y, bàn tay vòng qua ôm lấy vai y nỉ non.

Lúc này, Hoàng Thiên Ngạo đang ở trong mộng cảnh. Y nhìn thấy mình đang đi trong một nơi rất lạnh lẽo, khắp mặt đất đều phủ đầy bởi băng tuyết. Gió không ngừng gào thét trên đỉnh đầu. Y không lạnh nhưng cảm thấy lòng mình đặc biệt tịch mịch cô liêu.

Bất giác, Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy một đứa trẻ bọc trong chiếc chăn màu vàng nằm trơ trọi trên mặt đất, nghe thấy tiếng khóc oa oa của nó. Y chầm chậm bước dài đến, từ trên cao nhìn xuống đứa trẻ. Nó thấy y liền ngừng khóc, giương đôi mắt đen lay láy nhìn y, miệng phát ra những tiếng 'nha nha' nho nhỏ.

"Tiểu Thất?"

https://thuviensach.vn

Ở đuôi mắt của đứa trẻ chính là ấn ký hình cánh phượng hoàng đỏ rực ẩn ẩn hiện hiện. Y liền cúi người bế nó lên.

"Tiểu Thất..."

Sau đó nó cũng nhìn y mỉm cười một cái, y hơi nhếch môi lên nhìn nó. Sau đó bế nó từ từ đi trong tuyết lạnh.

Bỗng nhiên một tiếng 'Roak Roak' chói tai vang lên, Hoàng Thiên Ngạo vừa nhắm mắt lại một chút, khi mở mắt ra đứa trẻ trên tay đã biến mất.

"TIỂU THẤT!"

Y gọi lớn rồi xoay người nhìn xung quanh, trong gió tuyết cũng chỉ có một mình y đứng đó. Dường như đứa trẻ kia cũng chưa từng xuất hiện. Hoàng Thiên Ngạo bỗng nhiên rũ mắt, thất thần hồi lâu.

"Đại yêu quái, ngươi gọi ta sao?"

Hoàng Thiên Ngạo quay người lại thì nhìn thấy tiểu Thất năm ba tuổi, răng nanh còn hai chiếc sắc nhọn vô cùng hung dữ đang ôm lấy đuôi y cắn cắn gặm gặm.

Hoàng Thiên Ngạo liền khom người bế nó lên, nhưng không giống như lúc nhỏ bẻ gãy răng nó mà giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn nó. Đứa trẻ cũng nhìn chằm chằm y rồi mím môi gào lên.

"Ngâm thúc, người xấu, người xấu!"

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng nhìn thấy khung cảnh xung quanh nghịch chuyển, thoáng một cái y đang đứng ở căn phòng của mình tại Thiên Hoa sơn. Ngâm Tuyết bế tiểu yêu quái trên tay mình từ từ rời khỏi phòng y.

"Tiểu Thất!"

https://thuviensach.vn

Y gọi một tiếng nhưng Ngâm Tuyết không ngừng lại, bóng hình hai người họ nhanh chóng khuất dạng sau cửa phòng.

Khung cảnh lại dịch chuyển lần nữa. Lúc này, Hoàng Thiên Ngạo nhìn thấy mình đang ở rừng đào tám dặm, nơi hẹn hò lần đầu tiên của hai người bọn họ. Lòng hồ xanh biếc, những cánh hoa đào hồng hồng trắng thành luồng bay trong gió, đảo mình mấy nhịp rồi rơi xuống mặt hồ tạo thành những gợn sóng nhỏ lăn tăn.

"Người đến rồi sao?"

Bỗng nhiên Hoàng Thiên Ngạo nghe thấy tiếng nói của Hứa Tư Hàn, y quay đầu lại nhìn thì thấy hắn đang dùng ánh mắt thương tâm nhìn mình. Trên gò má vương vấn hai hàng lệ.

"Sư phụ vì sao phụ ta?"

Hoàng Thiên Ngạo nhíu mày không trả lời, y thật muốn đến ôm đứa trẻ này vào lòng để nói rằng mình đã nhớ nó đến thế nào. Nhưng mà khi y tiến đến thì Hứa Tư Hàn lùi lại mấy bước. Hoàng Thiên Ngạo thất thần một lúc, lát sau y mới khàn giọng nói một câu.

"Tiểu Thất... ta xin lỗi, xin lỗi vì đã làm ngươi đau lòng."

Hứa Tư Hàn trước mắt bỗng cười khổ.

"Ta không hận sư phụ, chỉ là từ nay về sau ta sẽ không thể gặp sư phụ nữa."

"Ngươi đi đâu?"

"Đi đến chỗ nào để không còn nhìn thấy người nữa. Mỗi lần nhìn thấy người ta đều cảm thấy đau khổ!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Tư Hàn xoay người bỏ đi. Hoàng Thiên Ngạo đuổi theo nhưng không nhìn thấy người trong lòng mình đâu nữa.

"TIỂU THẤT..."

Lúc này rừng đào tan biến, hoa cỏ lần lượt vỡ ra theo gió bay đi trước mắt Hoàng Thiên Ngạo. Lần nữa y nhận ra mình vẫn đứng tại chỗ cũ, xung quanh chỉ có gió tuyết không ngừng gào thét.

"Sư phụ... sư phụ..."

Tư Hàn nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo nằm trên giường nhíu nhíu mày không yên thì hắn biết y đang khó chịu, liền gấp gáp gọi mấy tiếng rồi lập tức dựng y ngồi dậy, sau đó vận công truyền vào cho y một luồng hỏa khí. Thật lâu sau nhìn thấy chân mày y dãn ra thì hắn cũng thu công rồi ôm lấy y ngã xuống giường, mệt mỏi từ từ chìm vào giấc ngủ.

***

Ngâm Tuyết ở Huyền Môn cung được chuẩn bị cho căn phòng sát vách Kiếm Phong Chi, y vừa trở về thì không đến phòng mình mà đẩy cửa vào phòng hắn.

"Phong Chi!"

Bên trong vắng lặng như tờ, trên giường cũng không có ai. Ngâm Tuyết nhíu mày thành hàng, lòng dâng lên bất an. Kiếm Phong Chi bị mù, hắn không thể nửa đêm chạy loạn ra ngoài.

Đang định xoay đi tìm người thì bỗng dưng một luồng gió từ bên ngoài thổi vào làm bật tung cửa sổ, một bóng đen bay vào phòng, Ngụy Trình ôm Kiếm Phong Chi nhìn thấy Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết giật mình một cái trợn trừng mắt.

https://thuviensach.vn

-------HẾT CHƯƠNG-------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Thông Báo

Hôm nay ta lubu dọn dẹp để chuyển nhà. Phận nữ nhi FA mỗi lần chuyển nhà là đau mề đau ruột, mỏi eo đau mông. Tối mai 20h có truyện nhe mấy ngươi ui!!!!!!!! Hun cái coi 😘😘😘😘

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 38: Ghen

Chuyện Ngụy Trình bị kẻ khác giải thoát khỏi Vạn Trùng Sơn cả tam giới đều biết. Việc y bị lôi công đánh đến phát điên Ngâm Tuyết cũng biết, nhưng mà y mất tích nửa năm nay không một tung tích. Hiện tại bất thình lình xuất hiện ở chỗ này, còn đang ôm Kiếm Phong Chi trong ngực, Ngâm Tuyết nhất thời không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Quá khứ Ngụy Trình vì Kiếm Phong Chi mà hy sinh, ngay cả mạng sống mình cũng không tiếc, đương nhiên Ngâm Tuyết hoàn toàn biết rõ tâm ý của y dành cho Kiếm Phong Chi. Nhưng mà đó là chuyện của trước đây, còn bây giờ đã là sau nửa năm, rốt cuộc Ngụy Trình sáu tháng qua ở đâu, làm gì chứ?

Huyền Môn cung không phải là nơi người khác có thể tùy ý ra vào, lại còn vào đúng chỗ của Kiếm Phong Chi, việc này không hề đơn giản. Hành tung của Kiếm Phong Chi cũng chỉ có mấy người ở Huyền Môn cung biết, còn những kẻ khác hoàn toàn không biết hắn ở đâu.

Cho nên Ngụy Trình không thể nào từ Vạn Trùng Sơn có thể chạy đến đây tìm. Trừ khi y cùng Huyền Môn cung có qua lại với nhau. Nhưng Ngụy Trình trước đây với ma giới là nước sông không phạm nước giếng, y còn là thái tử Bắc Hải, tuyệt nhiên không giao hữu cùng Huyền Môn cung. Xem ra đã có vấn đề phát sinh ở đâu đó rồi.

Thay vì gọi Ngụy Trình, Ngâm Tuyết lại gọi Phong Chi trước, đề phòng bất trắc xảy ra. Đại nhi tử của hắn đang mù, tính nó lại quá thật thà, trước

https://thuviensach.vn

đây nó chưa từng là đối thủ của Ngụy Trình, hiện tại lại mất hết nội lực, sinh mạng chỉ như con kiến tùy ý để người khác chà đạp.

"Phong Chi!"

Nghe giọng của Ngâm Tuyết, Phong Chi giật mình một cái, nhớ ra mình đang bị kẻ khác ôm liền giãy giãy khỏi tay Ngụy Trình. Hắn không muốn bị Ngâm thúc nhìn thấy mình đang làm chuyện mất mặt như vậy. Nhưng giãy mãi không ra nên hắn đành buông tay, hề hề ngồi trên ngực Ngụy Trình hỏi một câu.

"Ngâm thúc. Thúc về rồi sao? Phong... bỏ ta xuống đi!"

"Phong?"

Ngâm Tuyết nhíu mày thành hàng nhìn Ngụy Trình. Ngụy Trình cũng nhìn Ngâm Tuyết, nét mặt có hơi trầm, ánh mắt lạnh xuống vài phần. Dường như đối với Ngâm Tuyết có chút đề phòng.

"Phong, Phong, thả ta xuống đi. Đó là Ngâm thúc của ta."

Lúc này Ngụy Trình mới từ từ đặt Kiếm Phong Chi xuống đất. Bất quá hắn nghĩ chỗ mình đang đứng là gần giường, còn Ngâm Tuyết đứng ở ngoài cửa, cho nên hắn tiến đến phía cửa, nói mấy câu.

"Ngâm thúc, người đó là Phong, bằng hữu mới quen của ta. Hắn bị câm. Mấy ngày trước hắn đã cứu ta."

Ngoài cửa hoàn toàn không có bóng người nào. Bình thường Ngâm Tuyết cao hơn hắn cả cái đầu, nên lúc nói chuyện, Kiếm Phong Chi còn ra vẻ hiểu biết, đầu có chút ngẩng cao giương đôi mắt không tiêu cự nhìn Ngâm Tuyết. Ngâm Tuyết lúc này thật ra đang đứng ở phía gần giường trợn mắt nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình bất giác bật cười thành tiếng, rồi rất nhanh mím môi lại. Còn Ngâm Tuyết cảm thấy vô cùng mất mặt mà đi ra nắm tay Phong Chi kéo đến bàn ấn hắn ngồi xuống, lúc này hắn mới giật mình.

"Ủa Ngâm thúc..."

"Hừ..."

Ngâm Tuyết vừa đứng híp mắt vừa di di ngón tay vào trán Kiếm Phong Chi làm hắn suýt nữa ngã ngửa xuống đất.

"Ngươi đó... lớn xác mà lóng ngóng tay chân, đến cái thân mình còn không lo được, chân ngươi bị gãy hay sao mà để người khác ôm? Ngươi là nam nhân đó! Đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà còn chạy đi đâu?"

Ngâm Tuyết trong thâm tâm vẫn muốn Kiếm Phong Chi lấy vợ sinh con. Hắn không muốn Phong Chi lại đi vào con đường đau khổ như tiểu Thất. Tiểu Thất quá si tình đại thống lĩnh, còn Kiếm Phong Chi từ trước đến nay là đầu gỗ, hoàn toàn không hiểu phong tình, cho nên hắn biết giữa Kiếm Phong Chi và Ngụy Trình vẫn chưa có bất kỳ điều gì xảy ra. Nếu có, thì cũng chỉ là xuất phát từ một phía Ngụy Trình mà thôi.

Ngụy Trình cái gì cũng tốt, nhưng y xuất thân thái tử Bắc Hải, sau này y sẽ trở về kế thừa Ngụy Thương làm long vương. Long vương thì có thể ở cùng với nam nhân hay sao chứ? Như vậy làm sao có thể duy trì hậu duệ sau này? Còn nếu có thì cũng phải chấp nhận tam thê tứ thiếp, Ngâm Tuyết không muốn nhìn thấy Kiếm Phong Chi phải đi tranh giành Ngụy Trình với nữ nhân.

Huống hồ Ngụy Trình, người này miệng mồm độc địa, tên ngốc Phong Chi gả về nhà đó nhất định bị chỉnh tới chết. Ngâm Tuyết cũng không muốn đứa con này của mình có thể đi đường chính đạo mà lại không đi, khi không nhảy xuống vực sâu làm cái gì chứ?

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi xoa xoa trán mình. Ngâm thúc thật hung dữ, từ nhỏ đến lớn đều bị dí ngón tay vào đầu mình. Có khi nào tại vì như vậy mà hắn không được thông minh hay không chứ? Kiếm Phong Chi có chút bực mình môi hơi bĩu bĩu.

"Ngươi bĩu cái gì? Ta nói không đúng sao?"

Kiếm Phong Chi lắp bắp mấy tiếng.

"Ta... ta... ta..."

"Ta con mẹ ngươi. Đồ ngu!"

Ngâm Tuyết hận rèn sắt không thành thép mà ra sức mắng chửi rồi hơi liếc mắt sang nhìn Ngụy Trình, liền phát hiện y từ lúc nào đã dùng ánh mắt đầy hàn ý trừng mình. Ngâm Tuyết khẽ giật mình một cái sau đó quay lại nói với Kiếm Phong Chi.

"Ngươi về rồi thì đi ngủ đi. Ta và... huynh đệ kia cũng trở về."

Kiếm Phong Chi nghe vậy thì ngẩng mặt lên, lần nữa hướng ra cửa, nơi đó không có bóng người nào. Khi nãy Ngâm Tuyết dẫn hắn vào nhưng xui xẻo đặt hắn ngồi phía đối diện cửa sổ, nên hiện tại hắn đã bị mất phương hướng.

"Phong, vậy không làm phiền ngươi nữa. Ngày mai rảnh rỗi tới thăm ta nha."

Ngụy Trình nhướng mày một cái tiến đến nắm lấy cánh tay Phong Chi vỗ vỗ, Ngâm Tuyết nhíu mày thành hàng, mặt đen hơn đáy nồi.

Hai người bọn họ nhanh chóng rời đi, nhưng không đi theo cửa chính mà là hướng cửa sổ. Sau khi đến bãi đất trống, Ngâm Tuyết mới tiến đến trước mặt Ngụy Trình, hơi híp mắt hỏi một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Phong?"

Ngụy Trình liền nhướng mày, khóe môi hơi nhếch lên.

"Ngài không bị mù, hẳn biết ta là ai chứ? Ngâm sứ giả?"

Ngâm Tuyết không trả lời chỉ nhìn Ngụy Trình.

"Ta có một số việc không thể nhớ, khi nãy Kiếm Phong Chi có kể cho ta nghe một số thứ thuộc về Thiên Hoa sơn, trong đó có cả ngài."

"Ngụy Trình!"

Lúc này Ngâm Tuyết mới gọi y, khẽ thở dài ra một hơi.

"Ngươi... nửa năm qua sống thế nào? Rốt cuộc vì sao lại ở đây? Ngươi... đã quên hết chuyện xưa rồi hay sao? Vì sao còn nhớ Phong Chi?"

Ngụy Trình không nhìn Ngâm Tuyết, hai tay chắp phía sau ngẩng đầu nhìn trời.

"Một người không có ký ức có thể sống như thế nào chứ? Hắn cũng không dễ dàng gì."

Ngâm Tuyết nén xuống tiếng thở dài.

"Về nhà đi, Ngụy Trình!"

Ngụy Trình nheo mắt một cái.

"Nhà? Nhà nào?"

"Thiên Hoa sơn... nơi đó từng là nhà của chúng ta. Trở về đi."

"Các người không sợ bị ta liên lụy sao? Nghe nói tam giới đang truy sát ta?"

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh sẽ bảo vệ cho ngươi. Một khi Thiên Hoa sơn vẫn còn đại thống lĩnh, sẽ không có bất kỳ ai dám đến đó đòi người."

Nói đến đây bỗng dưng Ngâm Tuyết giật mình. Đại thống lĩnh hiện tại cũng đang ở đây cùng bọn họ mà, không phải sao?

"Hoàng Thiên Ngạo... không phải ta đã giết biểu đệ của hắn sao? Còn bảo vệ ta?"

Ngâm Tuyết rũ mắt.

"Nếu còn thù hận ngươi thì ngài đã không truyền nội lực cho ngươi. Con người có thể nói dối, ngươi có thể nghi ngờ ta, nhưng cơ thể không bao giờ dối gạt ngươi. Trong người ngươi, có phải có một luồng nội lực không thuộc về mình hay không?"

Ngâm Tuyết biết việc Hoàng Thiên Ngạo truyền nội lực cho Ngụy Trình là sau này hắn tình cờ biết được, cho nên hôm nay mới nói ra. Ngụy Trình nghe xong thì khẽ nhíu mày. Quả thật đúng là như vậy. Trong người y có một nguồn nội lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng không thuộc về mình, thời gian trước khi vừa tỉnh lại y đã tu luyện để cố gắng dung hòa hai luồng nội lực bên trong cơ thể mình. Việc này ngay cả Ân Sơn Tây Xương cũng không biết.

"Ta biết ngươi không thể dễ dàng tin tưởng người lần đầu gặp như ta. Nhưng ta là sứ giả của Thiên Hoa sơn, nói dối ngươi cũng chẳng có lợi ích gì. Huyền môn cung... Lục Mạch, ma giới trước đây đều là những thứ ngươi chán ghét. Nhưng hiện tại..."

Ngâm Tuyết nói đến đây thì ngừng lại. Thật lâu sau mới mở miệng tiếp tục.

"Đừng để bọn họ lợi dụng ngươi... đến khi ngươi tìm lại được ký ức, nhất định sẽ ân hận..."

https://thuviensach.vn

"Ta vì sao giết thái tử Đông Hải?"

Cuối cùng không nhịn được Ngụy Trình đã hỏi một câu như vậy. Ngâm Tuyết cắn cắn khớp hàm mấy cái, cũng đành nói ra sự thật.

"Vì đại sư huynh Kiếm Phong Chi của ngươi. Khi đó hắn bị kẻ gian hãm hại, ngươi vì cứu hắn mới chạy đến Đông hải tìm đại thống lĩnh. Đáng tiếc, thái tử Đông Hải trăm phương ngàn cách ngăn cản ngươi, khiến thương thế Kiếm Phong Chi không còn cách cứu chữa, ngươi vì oán hận nên đã giết chết thái tử, sau đó lấy Trấn hải long châu của mình cho Kiếm Phong Chi ngậm vào duy trì sinh mạng, bản thân ngươi thì bị giam giữ ở Vạn Trùng Sơn."

Ngụy Trình nhất thời không nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình có chút giống như bị ai đó bóp nghẹn. Kiếm Phong Chi hắn phải vô cùng quý giá đối với mình nên y mới mang Trấn hải long châu ra cho hắn. Y biết, nếu không có Trấn hải long châu thì bản thân mãi mãi cũng không thể hóa thành người được nữa.

"Nửa năm trước có người đến Bắc Hải đoạt Trấn hải long châu từ Kiếm Phong Chi, vì cứu hắn mà..."

Ngâm Tuyết định nói đến Hứa Tư Hàn, nhưng hiện tại Ngụy Trình cái gì cũng không nhớ, cho nên có những thứ Ngâm Tuyết vẫn chưa muốn nói hết với y.

"Sau khi hắn tỉnh lại thì đã bị mù. Nội lực toàn bộ mất hết. Hiện tại sống nhờ ở đây một thời gian..."

Hai người đứng đó một lúc thật lâu, cũng không ai nói với ai lời nào nữa.

"Ngươi không hỏi, vì sao ta cùng người của Thiên Hoa sơn ở đây sao?"

"Ngài sẽ nói chứ?"

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết hỏi ngược lại Ngụy Trình.

"Ngươi có tin không?"

Ngụy Trình ánh mắt không động cũng không nhìn Ngâm Tuyết.

"Có những thứ chính ngươi tự tìm hiểu thì sẽ tốt hơn. Nhưng đừng để người khác lợi dụng mình..."

Ngụy Trình khẽ nhướng mày một cái. Trong thiên hạ người có thể lợi dụng y chắc còn chưa sinh ra đâu. Bất quá y cũng không nói gì. Một lúc sau Ngụy Trình khàn khàn giọng.

"Xem như ngày hôm nay không có cuộc gặp gỡ này. Còn một việc nữa..."

Ngâm Tuyết xoay đầu nhìn y.

"Đừng cho Kiếm Phong Chi biết ta là Ngụy Trình."

Ngâm Tuyết khó hiểu nhìn y, nhưng hắn cũng rất nhanh chóng gật đầu. Đứa trẻ ngốc đó không biết thì càng tốt, tính hắn thật thà như vậy, biết Ngụy Trình vì cứu mình mà trở nên thế này chắc chắn càng không thoải mái. Thôi thì cứ để nó ngây ngây ngô ngô mà sống như vậy đi. Cũng không phải là việc gì không tốt. Bất quá, Ngâm Tuyết vẫn không biết rằng trong thời gian mình rời đi, Kiếm Phong Chi đã gặp Ân Sơn Tây Xương, còn được y kể hết về việc của Ngụy Trình nữa.

Sau khi tách ra, Ngụy Trình không trở lại phòng mình mà đến chỗ của Kiếm Phong Chi. Giờ thì y đã rõ, vì sao lần đầu nghe giọng nói Kiếm Phong Chi bản thân đã cảm thấy vô cùng thoải mái, sau đó liên tục nhớ mong. Ngay cả tên mình đặt khi buột miệng nói ra cũng có một chữ 'Phong'. Thì ra Phong chính là trong Phong Chi.

https://thuviensach.vn

Khi Ngụy Trình trở lại phòng thì nhìn thấy Lục Niên và Kiếm Phong Chi đang trùm chăn định ngủ. Là ngủ trên cùng một chiếc giường chật hẹp. Lục Niên cười đến môi kéo đến mang tai, gặp lại Kiếm Phong Chi hắn vô cùng vui vẻ. Bất giác, hắn vừa nghe thấy cửa sổ mở liền nhìn ra lập tức giật mình. Lục Niên trợn mắt ngồi dậy hô một tiếng.

"Ngụy..."

Chữ 'Trình' còn chưa kịp phát ra đã bị Ngụy Trình dùng chưởng phong điểm huyệt. Hắn ngồi yên trợn mắt nhìn Ngụy Trình.

"Ngũ sư đệ, ngươi nói cái gì đó?"

Kiếm Phong Chi quơ quào trong đêm liền chạm vào một bàn tay thì vỗ vỗ mấy cái.

"Ngủ đi, ta buồn ngủ rồi, sáng mai còn dậy sớm ăn điểm tâm. Điểm tâm ở đây làm ngon lắm, trà cũng mắc tiền hơn của sư phụ nha, ngon hơn nhà mình nhiều! Tranh thủ ăn nhiều một chút, vài bữa trở về Thiên Hoa sơn không có cái để ăn đâu."

Hắn nói mấy câu rồi nhớ đến món điểm tâm sáng nay quả nhiên cảm thấy có chút thèm. Liền xoay người qua bên kia ôm chăn ngủ.

Thật ra tay Kiếm Phong Chi nắm nãy giờ là của Ngụy Trình. Lục Niên sớm đã bị Ngụy Trình ném xuống đất từ nãy đến giờ, hắn đang nằm chổng vó trên mặt đất ôm một bụng uất ức. Lục sư đệ sao khi không đánh hắn nha? Mới nửa năm không gặp thôi mà... chẳng lẽ khi nãy nhìn thấy mình ngủ cùng đại sư huynh?

Bất giác, Lục Niên nhớ đến cái đêm của gần một năm trước, hắn từng nhìn thấy Ngụy Trình ôm Kiếm Phong Chi thì lập tức hiểu rõ. Hóa ra lục sư đệ xem hắn là tình địch. Ánh mắt lạnh lẽo khi nãy hắn còn nhớ rất rõ.

https://thuviensach.vn

Sau khi Kiếm Phong Chi nằm nghiêng một bên nhắm mắt lại ngủ thì Ngụy Trình đứng dậy tiến đến gần từ trên cao híp mắt nhìn xuống Lục Niên. Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Lục Niên bị ném ra cửa sổ rơi xuống hồ sen, nghe 'ùm' một tiếng. Kiếm Phong Chi liền chép chép miệng.

"Cá gì to thế nhỉ? Ở Thiên Hoa sơn có cá lớn như vậy nhất định tiểu Thất sẽ bắt lên nướng. Ha ha."

Sau đó, Ngụy Trình không để ý đến Lục Niên đang bơi lội trong nước mà tiến đến giường, rất nhanh nằm xuống bên cạnh Kiếm Phong Chi.

"Sư đệ, xê ra ngoài một chút, giường rộng khi không ngươi nằm sát, ta khó ngủ nha!"

Ngụy Trình nghe hắn lầm rầm thì cũng khẽ nghiêng người, bất quá không dịch ra ngoài mà còn thân thiết khoác tay ôm eo hắn. Sau đó giả vờ phát ra tiếng ngái nhẹ.

"Sư đệ... chặc..."

Kiếm Phong Chi có chút bực mình. Trời ở đây nóng như vậy còn ôm ôm ấp ấp. Hắn vươn tay gỡ nhưng không gỡ ra được đành nhắm mắt lại thành thật ngủ.

Sau khi nghe tiếng thở đều đều của Kiếm Phong Chi, Ngụy Trình mới mở mắt ra, trong đêm y khẽ nhìn người đang nằm ngủ xoay mặt đối diện mình. Y vươn tay lên khẽ vẽ lên ngũ quan gương mặt hắn. Từng đường từng nét y đều cố gắng khắc ghi trong lòng.

"Phong Chi, có phải trước đây ta từng yêu thích ngươi hay không?"

Dứt lời, bỗng nhiên như có ma xui quỷ khiến, Ngụy Trình cúi đầu nhè nhẹ hôn lên phiến môi Kiếm Phong Chi. Nhẹ nhàng từng chút từng chút một liếm láp khóe môi hắn.

https://thuviensach.vn

"Ưm..."

Kiếm Phong Chi bỗng dưng kêu nhẹ một tiếng. Phát hiện hắn sắp tỉnh, Ngụy Trình liền điểm huyệt ngủ của hắn. Kiếm Phong Chi lập tức chìm sâu vào giấc ngủ. Ngụy Trình cười cười một cái, bỗng nhiên trở mình nằm đè lên người hắn.

"Phong Chi, Phong Chi!"

Y khàn giọng kêu lên hai tiếng rồi cúi đầu cắn xuống bờ môi mềm mại của Kiếm Phong Chi, đầu lưỡi trằn trọc cạy mở khớp hàm của hắn, sau đó cuồng dã tấn công vào bên trong quấn lấy lưỡi hắn không ngừng khuấy đảo, mút mát, nút đến môi hắn sưng mọng đỏ ửng lên y mới hài lòng.

Bàn tay bên dưới từ lúc nào mở ra dây lưng của hắn, luồn tay vào trong sờ nắn eo hắn.

Miệng nhanh chóng rời khỏi môi Kiếm Phong Chi, một đường hôn xuống cổ rồi xuống ngực hắn. Từng chỗ đi qua đều để lại những vết hôn đỏ ửng.

Y phát hiện mình ở bên người này không ngừng nổi lên dục vọng, cũng không biết trước đây y và hắn đã từng xảy ra chuyện gì hay không, nhưng tận sâu trong lòng Ngụy Trình có khát vọng chiếm hữu người này, khát vọng được ôm hắn.

Từ lúc nào y đã kéo quần Kiếm Phong Chi xuống, lộ ra đôi chân dài thon thả. Y sau một hồi sờ sờ nắn nắn vuốt ve liền đặt dục vọng đã cứng rắn của mình vào giữa hai đùi Kiếm Phong Chi rồi không ngừng ma sát lên xuống. Đến khi nơi đó xuất ra một mảng ướt át trên đùi hắn thì y mới dừng lại, không ngừng thở dốc, tựa vào hõm vai hắn lại tiếp tục hôn xuống.

Sáng hôm sau, lúc ngồi ăn điểm tâm, Kiếm Phong Chi nghe thấy Lục Niên liên tục hắt hơi.

https://thuviensach.vn

"Ngũ sư đệ, ngươi sao vậy?"

Lục Niên dùng tay áo lau đi nước mũi đang chảy xuống trên mặt mình, nhìn Kiếm Phong Chi ra vẻ oán hận.

"Đại sư huynh, đệ không sao. Chắc chưa quen thời tiết ở đây."

"Ờ."

Kiếm Phong Chi vừa nói vừa giơ tay lên cổ gãi gãi.

Lục Niên liền nhìn thấy trên Cổ kiếm Phong Chi đầy vết bầm, liền biết đêm qua Ngụy Trình tại chỗ này hẳn đã ăn đậu hủ của đại sư huynh không ít, vấn đề là đại sư huynh có biết hay không chứ?

Đêm qua sau khi bị ném xuống hồ thì Lục Niên liền bò về phòng Ngâm Tuyết, còn kể lại việc mình vừa bị Ngụy Trình đánh cho Ngâm Tuyết nghe. Sau khi nghe xong, Ngâm Tuyết định chạy sang phòng Kiếm Phong Chi đòi người nhưng bị Nhiếp Viễn nói cho một câu.

"Nhân duyên trời định. Nghịch thiên là chuyện không thể! Cứ thuận theo tự nhiên đi, ngươi hà tất cố chấp làm gì?"

Sau đó Ngâm Tuyết thở dài một hơi rồi không đi nữa. Nhưng Lục Niên nhìn thấy dường như cả đêm Ngâm Tuyết đều không ngủ.

"Lục Niên!"

"Đại sư huynh?"

"Ngươi... hầy, ngươi xem giùm ta cái này. Ta đêm qua rõ ràng ngủ đàng hoàng, hình như bị muỗi cắn hay sao mà giờ đùi ta có chút rát nha. Ngươi xem... ngươi xem có chảy máu hay không?"

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi vừa nói vừa vươn tay định kéo quần xuống liền bị Lục Niên chặn lại. Hắn còn chưa có muốn bị Ngụy Trình giết chết đâu. Đêm qua hắn bị Ngụy Trình ném xuống nước, Ngâm Tuyết còn nói Ngụy Trình hiện tại bị mất trí nhớ rồi, cho nên hắn không dám chọc y. Nếu không nhất định sẽ chuốc lấy kết cục thê thảm.

"Sao vậy?"

"A... đệ nhớ ra có chút chuyện, phải qua chỗ tiểu Thất nha."

"A..."

Vừa dứt lời Lục Niên liền chạy trối chết. Việc Hoàng Thiên Ngạo đến đây không ai nói cho hắn nghe, sợ hắn lo lắng. Kiếm Phong Chi ngồi trên ghế vừa nhai điểm tâm vừa gãi gãi lưng mình.

***

Lúc này Tư Hàn cũng vừa thức dậy, hắn chống cằm trên lồng ngực dày rộng của Hoàng Thiên Ngạo mà ngắm nhìn y bằng ánh mắt nồng nàn, sau đó sờ tay lên bờ môi có chút khô của y.

"Môi khô hôn sẽ không thích!"

Hắn vừa nói vừa cười ngọt ngào một cái.

"Sự phụ uống nước không?"

Hắn rất nhanh ngồi dậy rót tách trà rồi đặt trước môi Hoàng Thiên Ngạo nhưng nước đều chảy xuống ướt cổ áo y. Tư Hàn không suy nghĩ liền đưa lên miệng mình hớp một ngụm rồi nghiêng đầu dùng lưỡi đẩy nước vào miệng y.

Lục Niên dùng thuật ẩn thân nhảy qua cửa sổ, vừa hiện hình ra liền nhìn thấy cảnh trước mắt lập tức hét lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Trời đất ơi!"

Dứt lời, hắn liền nhảy qua cửa sổ chán nản trở về phòng Ngâm Tuyết. Số hắn thật khổ, ở Huyền Môn cung không thể tùy ý đi lại, chỉ ra vào đúng ba chỗ, nhưng chỗ của Kiếm Phong Chi thì có Ngụy Trình, chỗ của tiểu Thất thì có sư phụ. Nơi nào cũng ân ân ái ái, nam nhân thanh thuần như hắn làm sao mà chịu nổi chứ? Còn chỗ của Ngâm Tuyết thì lúc nào hai lão già ấy cũng uống rượu. Hắn nghĩ nghĩ liền quyết định đi ngủ. Chỉ có giấc ngủ mới có thể cứu vãn tâm hồn hắn lúc này.

***

Trưa hôm đó, Tư Hàn nằm trên ngực Hoàng Thiên Ngạo ngủ. Bất giác, trong giấc mơ trưa hắn nhìn thấy mình đang lạc vào một nơi xa lạ, xung quanh chỉ có một màu trắng của tuyết.

Bỗng dưng, hắn nhìn thấy một lão nam nhân tóc điểm phong sương, trường bào màu trắng đang ngồi gảy đàn. Hình bóng y có chút hư ảo không thật, tựa như sương khói. Càng giống hương hồn của một người đã chết. Tiếng tam thập lục huyền cầm réo rắt làm cho đầu hắn có chút ẩn ẩn đau. Tư Hàn liền vươn tay lên xoa xoa thái dương.

"Hỏa phụng hoàng, ta chờ ngài từ lâu lắm rồi!"

Kẻ kia ngừng gảy đàn, khẽ xoay mặt lại nhìn Tư Hàn. Gương mặt y rất lạnh lẽo, đặc biệt là đôi mắt, sâu thẳm giống như muốn chạm vào tâm tư khiến hắn không muốn nhìn nữa.

"Ngươi là ai?"

Nam nhân hơi nhếch môi lên cười rồi đứng dậy từ từ tiến đến, khiến Tư Hàn hơi lùi lại phía sau mấy bước. Y cao lớn uy vũ, thái độ tự tin mười phần khiến Tư Hàn lần đầu tiên cảm thấy bị áp lực.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta vạn năm trước đã từng gặp nhau, ngài quên ta rồi hay sao?"

"Ngươi..."

Tư Hàn nheo mắt nhưng tuyệt nhiên không nhớ ra được người này là ai.

"Tại hạ, Cố Kiệt Nhân!"

Dứt lời, bỗng dưng y vươn tay lên chạm vào đỉnh đầu Tư Hàn, môi khẽ cong lên thành một nụ cười quỷ dị.

(Hứa Tư Hàn. Fanart vẽ bởi Nguyễn Ngọc Ánh)

--------HẾT CHƯƠNG--------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 39: Mộng Cảnh

Khi Tư Hàn tỉnh dậy liền cảm thấy đầu mình vô cùng đau đớn. Hắn xoa xoa thái dương rồi từ từ ngồi dậy bỗng nhiên nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang mở mắt nhìn mình.

"Sư... sư phụ..."

Hắn nhíu nhíu mày gọi y một tiếng rồi nhắm nghiền mắt ngã xuống ngực y lần nữa. Hiện tại đầu đau đến nghiến răng nghiến lợi. Một số hình ảnh mơ hồ cứ ẩn ẩn hiện hiện trước mắt khiến Tư Hàn vô cùng khó chịu. Trong đầu hắn luôn có một giọng nói nào đó cứ mãi gọi tên mình. Phải rồi, kẻ đó chính là Cố Kiệt Nhân, người mà hắn vừa gặp phải trong giấc mơ.

"Ưm..."

Tư Hàn rên lên mấy tiếng, tròng mắt từ lúc nào đã chuyển sang đỏ rực.

"Tiểu Thất..."

Hoàng Thiên Ngạo lập tức ngồi dậy ôm hắn kéo vào ngực mình, xoa xoa mặt hắn.

"Sư phụ... ta đau... đau quá!"

Hắn vừa nói vừa chảy ra hai hàng nước mắt, Hoàng Thiên Ngạo liền vuốt ve gò má hắn.

"Sư phụ... ta đau lắm!"

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Hoàng Thiên Ngạo chỉ trả lời một tiếng liền vòng tay qua ôm eo Tư Hàn, bàn tay lành lạnh đặt trên đầu hắn từ từ truyền vào một luồng linh khí. Chỉ trong chớp mắt y liền thu công, mày hơi nhíu lại nhìn xuống Tư Hàn.

Đoạn trường thạch khiến nội lực Tư Hàn trở nên náo loạn. Ngoài ra Hoàng Thiên Ngạo vừa phát hiện bên trong thân thể hắn vậy mà lại có một nguồn năng lượng kỳ lạ.

"Cố Kiệt Nhân?"

Vừa dứt lời, y liền ôm Tư Hàn lên, chỉ trong chớp mắt hai người đã hóa thành cơn gió bay khỏi Huyền Môn cung.

***

(Bạch Cửu phiên bản phản công. Fanart vẽ bởi Sin Pearl)

Lúc này Bạch Cửu đang ngồi trên ghế lớn. Ghế có hai chiếc bánh làm bằng loại gỗ thượng hạng, được điêu khắc chạm trổ vô cùng tỉ mỉ. Mùa hè ngồi lên mát mẻ, mùa đông lại ấm áp.

Bạch Cửu hóng mắt ra hồ sen, đôi mắt thất thần không tiêu cự. Hắn đã ngồi ở đây suốt nhiều canh giờ. Bầu trời Huyền Môn cung ngày cũng như đêm, chỉ có một màu đỏ u ám của máu.

Bạch Cửu bỗng nhớ đến những ngày tháng còn ở thần giới, dù không hạnh phúc nhưng ít nhiều hắn vẫn còn tự do đi lại, có thể hít thở bầu không khí tươi sáng dưới ánh mặt trời. Bạch Cửu nhớ rừng đào tám dặm dưới chân Thiên Hoa sơn, nhớ hồ nước xanh thăm thẳm, nhớ hương hoa... nhớ cả những ngọn gió.

https://thuviensach.vn

Ở đây hắn chỉ là một con chim nhỏ bị nhốt trong chiếc lồng son. Hiện tại một chút vui vẻ cũng chưa từng có. Bản thân muốn chết nhưng lại không thể. Bạch Cửu lại nhìn xuống đôi chân mình. Hắn có thể đứng, có thể đi được vài bước nhưng không nhiều hơn được nữa. Hắn hận Lục Mạch, càng sợ y nhiều hơn.

"Nghe nói ngươi buổi trưa không dùng bữa?"

Lục Mạch từ lúc nào đã vào phòng bước đến gần vòng tay lên vai Bạch Cửu, cúi đầu nói khẽ vào tai hắn, nhưng hắn thậm chí giật mình một chút cũng không có, ánh mắt không tiêu cự hóng ra hồ sen.

"A Cửu!"

Lục Mạch gọi lại lần nữa. Hai tiếng 'A Cửu' làm hắn bất giác rũ mắt. Bỗng dưng bàn tay ôm trước ngực Bạch Cửu của Lục Mạch một mảnh ướt át. Y nhìn xuống thì thấy nước mắt hắn đang rơi lã chã.

Lục Mạch khẽ xoay ghế Bạch Cửu lại đối diện cùng mình, nâng cằm hắn lên nhìn thật kỹ gương mặt nhỏ đã giàn giụa nước mắt từ lúc nào.

"Ngươi..."

Bạch Cửu khàn khàn giọng, hắn vừa nói khóe môi vừa run rẩy, trong đáy mắt tràn ngập thương tâm.

"Ta... ta nhớ mẫu thân... nàng khi xưa cũng thường gọi ta như vậy."

Lục Mạch nhíu nhíu mày. Bạch Cửu khóc nhưng không dám bật ra thành tiếng. Bởi vì hắn sợ, hắn sợ Lục Mạch sẽ nghe thấy rồi tìm đến bắt mình, hắn vô cùng sợ y. Có lẽ cả đời này Bạch Cửu cũng chưa từng khiếp sợ ai đến như vậy. Hiện tại chỉ cần nghe thấy tên của y thì hắn liền không rét mà run.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch vươn tay lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn.

"Ngươi có muốn gặp lại nàng hay không?"

Bạch Cửu giật mình mở to đôi mắt sũng ướt hơi sương nhìn người trước mặt.

"Ta... có thể sao?"

Lục Mạch khẽ gật đầu một cái. Lúc nãy y cũng không hiểu vì sao nhìn thấy Bạch Cửu khóc thì liền khó chịu. Rõ ràng chỉ xem hắn là một món đồ chơi, từ lúc nào bỗng nhiên trở nên cưng chiều hắn rồi hay sao chứ?

"Được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện."

Nghe đến đây trong mắt Bạch Cửu bỗng hiện lên một tia mất mát. Hóa ra Lục Thiên Minh cũng như những kẻ kia, luôn đòi hỏi thứ gì đó từ trên người hắn. Có lẽ bản thân không được may mắn, sinh ra vốn dĩ chưa từng được ai cho không mình bất kỳ thứ gì. Ngay cả người trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Trước đây Bạch Cửu đã từng có một chút hy vọng, nhưng mà mọi thứ rốt cuộc đều không phải. Hiện tại hắn không còn gì ngoài thân thể này, đến hắn còn cảm thấy chán ghét, chẳng lẽ Lục Thiên Minh còn muốn hắn hay sao chứ?

Bây giờ thân thể hắn vô cùng dơ bẩn, bị Ân Sơn Tây Xương làm nhục, bị Lục Mạch chà đạp trước mắt Ân Sơn Tây Xương và thuộc hạ của y, sớm đã không còn lại gì nữa rồi. Nhưng nếu như Lục Thiên Minh muốn thì cũng được, hắn đã không còn cái gọi là tự tôn nữa.

Bạch Cửu nén xuống một tiếng thở dài rồi rũ mắt.

https://thuviensach.vn

"Được, huynh nói đi... bất kỳ làm gì ta cũng sẽ đồng ý... chỉ cần được gặp lại mẫu thân, cái gì ta cũng đồng ý với huynh."

Lục Mạch hơi nâng cằm hắn lên cho đối diện cùng mình.

"Nếu ta nói muốn ngươi thì sao? Ngươi vẫn đồng ý?"

Bạch Cửu nâng mắt nhìn y nhưng rất nhanh lại nhìn xuống đất.

"Thân thể ta rất dơ bẩn, huynh không ngại sao?"

Hắn vừa dứt lời thì một dòng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống. Lục Mạch nhíu mày thành hàng, cảm giác này rõ ràng không hề dễ chịu gì, y khẽ cúi đầu hôn xuống môi hắn một cái rồi tách ra.

Lát sau, Bạch Cửu thấy Lục Mạch chỉ nhìn mình thì không hiểu hỏi y.

"Không... không làm gì sao?"

Lục Mạch nhếch môi lên cười.

"Ngươi muốn ta làm gì?"

Bạch Cửu liền cúi cái đầu nhỏ xuống.

"Ta biết huynh ngại thân ta bẩn..."

Lục Mạch nhìn chằm chằm Bạch Cửu, đột nhiên bế hắn lên làm hắn giật mình vòng tay ôm cổ y. Nhưng mà khi đến gần giường bỗng dưng Lục Mạch phát hiện thân thể Bạch Cửu không ngừng run rẩy. Sắc mặt cũng đã tái xanh.

"Ngươi sợ sao?"

Bạch Cửu lắc lắc cái đầu nhỏ trong ngực Lục Mạch. Hắn rất muốn được ra ngoài để trở về gặp mẫu thân, cho nên hắn sẵn sàng dùng thân mình để

https://thuviensach.vn

thỏa mãn Lục Thiên Minh. Nhưng mà từ ngày bị Lục Mạch dằn vặt, còn bị phế đi đôi chân, thì hắn đã vô thức sợ hãi. Hiện tại chỉ cần bị ai đó ôm hắn liền run sợ.

Lục Mạch không đặt Bạch Cửu xuống giường mà ôm hắn đến trường kỷ gần cửa sổ rồi để hắn ngồi trên đùi mình.

Bạch Cửu nghĩ rằng mình đã làm Lục Thiên Minh giận nên lắp bắp.

"Thiên Minh ca ca, a Cửu... a Cửu xin lỗi... đã làm ca ca mất hứng."

Hắn nói một câu rồi bất giác tiến môi đến đặt trên gò má y một nụ hôn, sau đó rất nhanh rời đi rồi cúi đầu xuống. Bạch Cửu thẹn thùng có lẽ đây là lần đầu tiên Lục Mạch nhìn thấy. Những lần hắn ở dưới thân y đều vô cùng miễn cưỡng, vô cùng khổ sở, không tránh y thì cũng khóc lóc. Được hắn chủ động hôn cũng là một việc trước đây chưa từng có.

Nhìn thấy mặt Bạch Cửu ửng hồng khiến Lục Mạch cảm thấy lòng mình như có chiếc vuốt nhỏ cào loạn, cả người liền có chút tê dại.

Bỗng dưng Lục Mạch hôn một cái thật mạnh xuống môi Bạch Cửu rồi tách ra nhìn hắn.

"Ca ca...ưm..."

Lời chưa dứt môi lần nữa bị cắn xuống. Lục Mạch trằn trọc ngậm lấy bờ môi căng mọng của hắn. Có lẽ đây là lần đầu tiên Lục Mạch dịu dàng như vậy. Những lần trước ở cạnh nhau, bởi vì hắn đều làm cho y tức giận, cho nên y muốn làm hắn đau, để hắn biết mình nên làm gì mới đúng.

Còn hiện tại y lại dịu dàng cùng hắn. Bạch Cửu lúc đầu có chút run, nhưng từ từ cảm nhận được sự dịu dàng của người này, hắn cũng không biết từ lúc nào đã vòng tay ôm lấy cổ Lục Mạch, hơi rướn môi lên cho y

https://thuviensach.vn

hôn mình, miệng hé ra để đầu lưỡi Lục Mạch tiến vào, liền quấn lấy lưỡi hắn không ngừng đưa đẩy.

Bạch Cửu nằm trong lòng Lục Mạch, y nâng gáy hắn làm sâu thêm nụ hôn. Thật lâu sau hai người mới tách ra tựa đầu vào trán cùng nhau thở dốc.

Khi Bạch Cửu mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt như có lửa của Lục Mạch khiến cho hắn gò má ửng hồng. Hắn liền vùi đầu vào ngực y che đi gương mặt mình mà nỉ non.

"Thiên Minh ca ca..."

Lục Mạch khẽ nhếch môi lên cười, ôm lấy hắn vuốt ve, đáy mắt hiện lên một tia thích thú.

"Thiên Minh ca ca, huynh thích ta sao?"

Bạch Cửu hỏi một câu như vậy, giọng nói có chút run rẩy, giống như sợ nghe được câu trả lời không như ý muốn.

Lục Mạch có chút thất thần. Thích Bạch Cửu sao? Y không biết. Thích một người có lẽ là chuyện gì đó lạ lẫm với y. Trong cuộc đời y dường như chưa biết cái gì gọi là yêu thích một người.

Lúc nhỏ y chỉ muốn mình mạnh hơn người. Sau này khi Cố Kiệt Nhân chết y chỉ muốn mang cả thế gian bồi táng cùng hắn. Nhiều năm trước khi biết được bí mật chôn giấu trong Đoạn trường thạch, y liền quyết tâm hồi sinh Cố Kiệt Nhân. Cho nên Lục Mạch cơ bản chưa từng biết cái gì gọi là tình yêu, càng không biết cái gì gọi là chân tình. Hiện tại Bạch Cửu hỏi một câu như vậy nhất thời y không thể trả lời hắn.

Không nghe y nói gì, Bạch Cửu liền rũ mắt. Người như hắn còn cầu mong được Lục Thiên Minh yêu thích hay sao chứ? Hiện tại chân còn bị tàn phế, hắn đã trèo cao rồi.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch không trả lời, nhưng y rất nhanh cúi đầu đặt lên môi hắn một nụ hôn sau đó rời ra.

"Ngươi muốn gặp mẫu thân, ta đáp ứng ngươi."

Bạch Cửu giương đôi mắt trong suốt hắc bạch phân mình nhìn Lục Mạch.

"Đi thôi!"

"Lúc... lúc này sao?"

"Ngươi không muốn?"

"Không phải... ta chỉ nghĩ mình đang nằm mơ."

Lục Mạch lười trả lời Bạch Cửu, ôm hắn lên, chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi Huyền Môn cung.

***

Tại một căn phòng khác của Huyền Môn cung, Ân Sơn Tây Xương đang nằm trên giường không ngừng ho khan.

"Khụ khụ..."

"Chủ nhân!"

Thuộc hạ tiến đến đỡ hắn ngồi dậy, hắn liền ói ra một ngụm máu tươi. Hắn nhìn vết roi chưa lành trên da thịt mình thì không khỏi cắn cắn khớp hàm mấy cái.

Những ngày vừa rồi, hắn trải qua những thời khắc sống còn đau khổ hơn chết. Quả nhiên ma giới, hình phạt nơi thạch động chỉ khiến người khác muốn chết mà thôi.

https://thuviensach.vn

"Chủ nhân..."

Tên thuộc hạ lấy ra chiếc khăn định lau máu trên miệng liền bị hắn đẩy ra, tay đấm xuống giường một quyền thật mạnh. Ân Sơn Tây Xương trợn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Lục Mạch ơi là Lục Mạch, ta làm bao nhiêu chuyện cho ngươi... đổi lại ngươi đối xử với ta thế này... vậy thì đừng có trách ta..."

Hắn ngừng lại một lúc dùng tay áo run run lau đi máu trên khóe môi mình.

"Ngươi cho người đến gặp Minh Kính Bắc của Phụng tộc. Đến đây!"

Ân Sơn Tây Xương gọi một tiếng thuộc hạ hắn liền đến gần, hắn lập tức nói nhỏ vào tai y mấy câu rồi nhíu mày một cái.

"Hiểu chưa?"

"Thuộc hạ đã hiểu!"

"Còn nữa, nói với Minh Kính Bắc, Ân Sơn đài từ nay nhất định tận tâm tận sức, trung thành cùng Phụng tộc và thiên hậu nương nương."

"Thuộc hạ đã rõ!"

Dứt lời, y lập tức nhảy qua cửa sổ phóng đi mất. Ân Sơn Tây Xương nằm xuống giường không ngừng ho khan.

"Hỏa phụng hoàng ơi Hỏa phụng hoàng, nhờ ngươi ta nhất định đông sơn tái khởi. Lục Mạch, hãy chờ xem! Khụ khụ..."

***

https://thuviensach.vn

Lúc này, Minh Kính Hà sau khi dự tiệc bàn đào trở về thì nhìn thấy cận vệ đang đứng chờ trước cửa phòng. Vừa nhìn thấy nàng hắn liền quỳ xuống.

"Có việc gì sao?"

"Bẩm thiên hậu, phía Phụng tộc có gửi người một phong thư."

Tì nữ tiến đến nhận thư rồi dâng lên cho Minh Kính Hà. Nàng liền mở ra xem, chỉ trong chốc lát ánh mắt có chút trầm xuống. Thật lâu sau mới cất giọng.

"Ngươi truyền tin cho phụ thân ta, nói ta đã biết. Cứ làm theo dự định đi."

"Dạ!"

Cận vệ vừa rời khỏi Minh Kính Hà lại nhìn vào phong thư, bàn tay từng nhịp đều đặn gõ xuống bàn.

"Nương nương..."

Tì nữ đứng một bên nhìn Minh Kính Hà rồi lại nhìn phong thư trên tay nàng.

"Linh nhi..."

"Dạ có nô tì."

Linh nhi chính là tì nữ thiếp thân của Minh Kính Hà, đã theo nàng từ lúc còn chưa gả về thiên giới. Cho nên mọi việc từ bé đến lớn Linh nhi là người hiểu rất rõ.

"Đã có chút tin tức về đứa trẻ đó..."

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà nói đến đây thì ngừng lại, ánh mắt nàng như có như không nhìn về những bức phù điêu trên cửa.

"Ta từng tự hỏi phải chăng ta chính là kẻ máu lạnh vô tình nên mới giết chết nhi tử do mình sinh ra hay không chứ?"

"Nương nương, người là thân bất do kỷ!"

"Thân bất do kỷ sao? Ha ha, cũng phải."

Minh Kính Hà thở ra một hơi. Thật lâu sau nàng mới khàn khàn giọng.

"Phụ thân đã tìm được một nữ nhân để làm mẫu thân của đứa trẻ đó rồi... sẽ dùng nàng để dụ nó xuất đầu lộ diện..."

Việc này Linh nhi đã từng biết, trước đây nàng có lần nghe thấy Minh Kính Hà và Minh Kính Bắc đề cập đến, bất quá không nghĩ nhanh như vậy đã tìm ra người thích hợp.

"Linh nhi, ngươi có biết nàng là ai hay không?"

Linh nhi khẽ lắc đầu.

"Nô tì không biết thưa nương nương."

Minh Kính Hà cong khóe môi lên cười nhưng nụ cười của nàng có bao nhiêu lạnh lẽo.

"Nàng... là Minh Tường Lan, cô cô của ta!"

Linh nhi giật mình một cái.

"Là... Minh cô cô? Nhưng cô cô hiện tại đang bị giam lỏng ở Vạn Trùng Sơn mà? Làm sao có thể..."

https://thuviensach.vn

"Năm đó cô cô từng có hôn ước với Đông hải long vương Hoàng Cảnh Thời. Nhưng nàng vì tình yêu với một thần y mà đã chạy trốn trong ngày đại hôn. Sau đó bị Đông hải long vương bắt lại rồi phát hiện nàng đang mang thai. Hắn khi đó đã vô cùng tức giận nên đánh nàng bị thương mà mất hài tử rồi trả về cho Phụng tộc. Nàng vì hủy hôn ước do thiên đế ban nên đã phạm luật trời, sau đó bị giam vào Vạn Trùng sơn. Mười mấy năm trước hết hạn chịu đày nên nàng đã rời khỏi Vạn Trùng sơn sau đó mai danh ẩn tích."

"Vậy hiện tại lão gia đã tìm được cô cô hay sao?"

"Phải. Tất cả những người trong Phụng tộc nếu hoài thai đều có sổ sách ghi chép lại, chỉ riêng Minh cô cô là không, thời gian đó cũng không ai biết nàng đang ở đâu. Cho nên..."

"Cho nên nàng chính là người thích hợp nhất!"

"...Phải!"

Nói đến đây bất giác Minh Kính Hà có một chút hoài niệm về vị cô cô này. Khi xưa Minh Kính Hà còn nhỏ, cũng không thường xuyên gặp Minh Tường Lan. Nhưng mà ấn tượng trong lòng nàng cô cô là người yêu thích tự do tự tại, không muốn gả về chỗ danh gia, chỉ muốn kết duyên cùng người mình yêu mến. Khi đó nàng rất thích uống rượu, còn ngâm ra những loại rượu thật ngon, chỉ cần nghe thấy mùi thì ai nấy đều thèm khát. Chỉ là sau chuyện xảy ra với Hoàng Cảnh Thời thì mọi người cũng nhanh chóng quên đi một Minh Tường Lan hào sảng như vậy.

Minh Kính Hà thở dài một hơi. Nàng cũng không muốn hy sinh vị cô cô này. Nhưng mà sự việc lần này quá lớn rồi. Sau khi phát hiện ra Hỏa phụng hoàng, thiên giới bắt đầu điều tra về lai lịch của Hứa Tư Hàn, cho nên nếu lần này không có người đứng ra chịu tội, nhất định sẽ điều tra đến Minh Kính Hà.

https://thuviensach.vn

"Sinh ra là nữ nhân đã khổ, sinh ra trong hoàng tộc càng khổ hơn. Ta không chỉ có bản thân mình, còn cả Phụng tộc trên vai, cô cô... cũng đừng trách ta!"

Minh Kính Hà thì thầm mấy câu rồi im lặng. Có đôi lúc thân bất do kỷ, nàng cũng không muốn mình sinh ra Hỏa phụng hoàng, nhưng ý trời đã định, nàng cũng không thể thay đổi được sự thật đó.

***

Lúc này Hoàng Thiên Ngạo đang ôm Tư Hàn ngồi dưới lòng hồ. Hai người bọn họ đã không còn ở Huyền Môn cung nữa, hiện tại đang ở một hồ nước ở thần giới. Nơi này đặc biệt vắng vẻ không có bóng người qua lại. Xung quanh được che khuất bởi những hàng trúc xanh rì. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim hót ríu rít trên cành cây tán lá.

Hoàng Thiên Ngạo ôm chặt Tư Hàn trong lòng, thân trên trần trụi không một khoảng cách. Y liên tục phát công rót linh lực vào cho Tư Hàn, mặt hồ từ lúc nào đã đóng băng. Y dùng hàn băng để đẩy lùi năng lượng của Đoạn trường thạch.

Sau một hồi phát công, nhìn thấy nét mặt Tư Hàn không còn đau đớn nữa y liền khàn giọng gọi hắn.

"Tiểu Thất!"

Nhưng Tư Hàn không tỉnh dậy, hiện tại bản thân đang chìm trong mộng cảnh. Hắn nhìn thấy mình đang đứng ở một nơi xa lạ, tất cả đều được sơn son thiếp vàng vô cùng xa hoa tráng lệ. Hắn bỗng nghe thấy có tiếng la hét thất thanh của nữ nhân.

"Nương nương, cố gắng thêm chút nữa, nương nương!"

https://thuviensach.vn

Bên trong vang ra tiếng trấn an không ngừng. Hứa Tư Hàn đến gần nhưng dường như binh lính không nhận ra sự xuất hiện của hắn. Tư Hàn liền xuyên qua cửa vào trong phòng thì nhìn thấy Minh Kính Hà đang trợn mắt nhìn hài tử được quấn chặt trong chăn, một nam nhân đang ôm nó trong ngực.

"Nàng ta... thiên hậu nương nương sao?"

Hứa Tư Hàn có chút ngạc nhiên. Nếu đó là thiên hậu nương nương vậy thì đây chính là thiên giới rồi? Nhưng mà hắn khi không vì sao lại đến thiên giới chứ?

"Nói là... công chúa mạng khổ đã quy tiên."

Bỗng dưng Tư Hàn nghe thấy Minh Kính Hà nói một câu như vậy.

"Công chúa? Là tiểu công chúa hay sao? Vũ Yên Chi?"

Hứa Tư Hàn đang lẩm bẩm thì nhìn thấy Minh Kính Hà vươn tay lên đánh vào đứa trẻ một chưởng, hắn giật mình trợn mắt không tin nổi.

Một lúc sau Hứa Tư Hàn nhìn thấy nam nhân kia bế đứa nhỏ ra ngoài, khi lướt qua hắn thấy ở đuôi mắt đứa nhỏ có một dấu ấn hệt như cái của mình. Tư Hàn không tin nổi liền lùi lùi về phía sau mấy bước, cảm giác tim mình như ai đó vừa bóp nghẹn.

"Sao hả? Khụ khụ..."

Bỗng nhiên cảnh tượng trước mắt tan biến, Hứa Tư Hàn lại nhìn thấy mình đang đứng ở chỗ lần trước từng gặp Cố Kiệt Nhân. Lần này cũng là y nhưng y sắc mặt tái nhợt, có vẻ yếu hơn hắn so với lần gặp trước.

"Nhìn thấy cảnh bản thân bị chính tay mẹ ruột giết chết, ngài cảm thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói cái gì?"

Tư Hàn nheo mắt khó hiểu nhìn y.

"Ngài không hiểu sao? Hay cố tình không hiểu, Hỏa phụng hoàng? Khụ khụ..."

Cố Kiệt Nhân nói xong lại ho một trận. Lần này ở khóe môi còn vươn ra chút máu.

"Tình nhân của ngài quả nhiên ra tay ác nghiệt. Hắn muốn lấy mạng ta thì phải? Ha ha. Bất quá hắn không thể, Đoạn trường thạch đã ăn sâu vào xương tủy ngài, giờ nó là một phần thân thể của ngài rồi. Nếu như muốn diệt Đoạn trường thạch, trừ khi ngài chết mà thôi. Ha ha."

Hoàng Thiên Ngạo khi nãy đã làm suy yếu Đoạn trường thạch, chính vì vậy nên Cố Kiệt Nhân đang trải qua rất nhiều đau đớn.

"Ngươi vì sao cho ta thấy những thứ đó? Ngươi muốn gì?"

Tư Hàn trợn mắt nhìn Cố Kiệt Nhân. Kẻ này đã hai lần xuất hiện quấy nhiễu hắn, hắn bắt đầu cảm thấy khó chịu rồi.

"Muốn gì sao? Ta không muốn gì cả, ta chỉ mong ngài biết được kẻ nào là đầu sỏ gây họa, kẻ nào là ác nhân tạo ra cuộc đời bi kịch của ngài như hôm nay mà thôi."

Y nói đến đó thì cười cười.

"Ngài còn rất trẻ, có rất nhiều việc ngài chưa hiểu được. Trong thiên hạ chỉ có bản thân mình mới không làm hại mình, còn tất cả những kẻ còn lại đều không phải. Nàng chẳng phải là mẹ ruột của ngài hay sao? Chính nàng đã giết ngài... còn ra tay vô cùng dứt khoát..."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn trước đây đã từng nhìn thấy những hình ảnh mờ mịt đó, hắn nghi ngờ bản thân bị mẹ ruột chính tay sát hại, chỉ là không ngờ quả nhiên sự thật đúng là như vậy. Còn nàng có phải là Minh Kính Hà hay không thì việc này hắn còn muốn chính mình xác nhận. Có những thứ hắn không thể để kẻ khác điều khiển, nhất là Cố Kiệt Nhân này.

"Tiểu Thất!"

Bỗng nhiên Tư Hàn nghe thấy tiếng Hoàng Thiên Ngạo gọi.

"Ngài là Hỏa phụng hoàng, không thể để mình ủy khuất như vậy được, những kẻ đã gây họa đáng phải chịu trừng phạt. Những kẻ đã lợi dụng ngài cũng phải chịu trừng phạt."

Dứt lời hình bóng y liền mờ dần rồi biến mất.

"Tiểu Thất!"

Tư Hàn lúc này mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt đầy lo lắng của Hoàng Thiên Ngạo đang nhìn mình.

-------HẾT CHƯƠNG------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 40: Rời Đi (H)

Hứa Tư Hàn nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Thiên Ngạo liền nhíu mày một cái. Xuyên qua vai y, hắn thất thần nhìn ra xung quanh. Đây chính là một hồ nước lớn, ánh sáng mặt trời mềm mại xuyên qua mặt nước tạo thành những mảng sóng sánh làm mệt mỏi mắt người.

Rừng trúc rì rào, từng lá trúc khô trong gió khẽ đưa vèo rơi xuống, mặt nước lập tức gợn lăn tăn. Tư Hàn liền nhớ lại, đã mấy ngày rồi hắn mới nhìn thấy được thứ ánh sáng đẹp đẽ đến thế này. Suốt thời gian ở Huyền Môn cung chỉ có một màu đỏ của máu, ngày cũng như đêm, âm u cô tịch. Hắn nhớ những ngày trước nữa đến Thiên Hoa sơn, nhưng tất cả cũng chỉ có tuyết trắng và gió rét lạnh thấu xương.

Thứ ký ức nhạt nhòa lần lượt hiện ra trước mắt. Tư Hàn bỗng nhớ lại khoảng thời gian mười bảy năm qua của mình, có lẽ cũng chỉ có đôi ba lần hắn được chân chính nhìn thấy ánh mặt trời rạng rỡ ấm áp, trong đó có khoảng thời gian rời khỏi Thiên Hoa sơn tìm kiếm Hoàng Thiên Ngạo. Rốt cuộc ngày tháng vui vẻ thì ít, buồn phiền lại quá nhiều.

Nhưng mà vì sao chứ? Nếu bản thân Tư Hàn chỉ là một đứa trẻ bình thường, phải chăng hắn cũng sẽ trải qua những ngày tháng vui vẻ bên cạnh phụ mẫu huynh đệ như tất cả những người khác? Vì sao hắn lại là Hỏa phụng hoàng, vì sao từ nhỏ sinh ra đã bị người khác chối bỏ?

Tư Hàn bỗng nhớ đến mộng cảnh lúc nãy, hắn đã nhìn thấy Minh Kính Hà một chưởng đánh chết mình, ra tay vô cùng dứt khoát. Thậm chí nàng

https://thuviensach.vn

còn không buồn nhìn lại cái xác vô hồn của hài nhi trên tay nam nhân kia một lần. Trong đáy mắt nàng chỉ có chán ghét và oán hận.

Tư Hàn bỗng dưng nhớ đến tiểu công chúa, đến những cưng chiều cùng ánh mắt sủng nịnh của Minh Kính Hà dành cho nhi nữ nhà mình, dù công chúa có sai thì Minh Kính Hà vẫn ra sức bảo vệ nàng.

Rồi Tư Hàn lại nhớ đến Vũ Triệt. Ngày hôm đó y trước quần hùng giao chiến với hắn. Ánh mắt ngưỡng mộ của những kẻ kia khi nhắc về thái tử thiên giới Tư Hàn vẫn còn nhớ rất rõ.

Còn hắn từ nhỏ sinh ra đã bị người ta xem là yêu quái đuổi giết. Lớn lên một chút thì bị mang về Thiên Hoa sơn làm giải dược cho Hoàng Thiên Ngạo. Mười sáu năm hắn sống trong ủy khuất, bị ức hiếp, bị chà đạp cũng không ai đứng ra bênh vực. Sau này khi bại lộ thân phận Hỏa phụng hoàng thì bị tam giới truy sát.

Hóa ra hắn từ đầu đến cuối chưa từng là một cô nhi. Hắn còn là nhi tử của thiên đế. Hóa ra, Hứa Tư Hàn thực sự cũng còn có người thân. Giờ thì hắn đã hiểu, vì sao lần đầu gặp Vũ Triệt mình đã cảm thấy vô cùng thân thiết, thậm chí còn không ngại dùng bản thân mình bảo vệ y.

Tư Hàn lại nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Minh Kính Hà ở Thiên Hoa sơn, nàng đã mắng hắn là cô nhi không ai thương chẳng ai dạy. Sau đó còn mang hắn vào hình đường đòi công đạo cho tiểu công chúa. Hắn lại nhớ tiểu công chúa ba lần bốn lượt làm khó mình, và tiểu công chúa lại là người trong lòng của Hoàng Thiên Ngạo.

Hứa Tư Hàn nhớ y đã bảo vệ tiểu công chúa, sau đó còn đánh mình bị thương. Bất giác hắn nhíu nhíu mày đẩy Hoàng Thiên Ngạo ra, chân đạp trong hồ lùi lại phía sau mấy bước, đầu cúi xuống nên nhất thời y không nhìn thấy rõ nét mặt biến hóa của hắn lúc này.

"Tiểu Thất!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo không thấy hắn trả lời thì gọi một tiếng nhưng hắn cũng không ngẩng đầu lên. Tư Hàn lúc này hiểu rõ Cố Kiệt Nhân không có ý tốt gì, nhưng mà hắn biết lời y nói không hề sai. Mộng cảnh kia cũng không phải là do y ngụy tạo, bởi lẽ nhiều năm về trước hắn cũng đã từng nhìn thấy mình bị mẫu thân sát hại. Chỉ là hiện tại có thể nhìn rõ hơn mà thôi. Cùng với những cảm giác đã xảy ra trong quá khứ với Vũ Triệt, hắn có thể khẳng định mình chính là nhi tử ruột thịt của Minh Kính Hà.

Dù nhiều năm nay sớm hắn cũng không còn có ý định tìm ra thân thế của mình, nhưng mà hiện tại khi biết ra sự thật thì bản thân có bao nhiêu bi ai.

Rốt cuộc thì trên đời này có bất kỳ người nào chờ hắn hay không chứ? Có bất kỳ ai còn mong hắn trở về hay không? Ngâm Tuyết thương hắn nhưng vẫn còn tính toán trong lòng, đến bây giờ Tư Hàn vẫn không hiểu rõ lòng Ngâm Tuyết.

Còn Hoàng Thiên Ngạo, từ đầu đến cuối y chỉ xem hắn như một thứ để lợi dụng. Chính miệng y cũng đã thừa nhận. Dù hắn có yêu y, có vì y đánh đổi tính mạng, có mặt dày chạy theo y thì y vẫn chỉ lấy công chúa.

Cảnh tượng giao chiến ở Thiên Hoa sơn ngày đó, cảnh tượng Hoàng Thiên Ngạo vào phòng công chúa nửa buổi không ra, cảm giác đứng bên ngoài cửa chờ đợi thật vô cùng khủng khiếp. Cảm giác tổn thương vô hạn, máu thịt như muốn bị rút cạn khi nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo ôm công chúa bảo hộ trong ngực mình, cảm giác bị một chưởng của y đánh vào thân thể mình ngày hôm đó hắn vĩnh viễn cũng không bao giờ quên.

Hứa Tư Hàn bỗng nhiên nhớ đến Hứa thợ săn. Có lẽ đó là người duy nhất mong chờ hắn trở về. Dù hắn có là yêu quái thì y cũng nguyện ôm hắn vào lòng, đặt hắn cõng trên vai. Nhưng mà người duy nhất đó cũng đã chết rồi, không phải sao?

"Tiểu Thất!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo bỗng vươn tay đến nắm lấy vai Tư Hàn. Bất giác, thân thể hắn chấn động một cái, hắn mím môi, móng vuốt từ lúc nào đã giương ra đâm thẳng vào lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo, y chỉ kịp 'hự' một tiếng.

Hoàng Thiên Ngạo không tin nổi nhìn Tư Hàn. Máu từ cơ thể y lập tức tuôn ra nhuộm đỏ một mảng nước xanh. Hắn ngẩng đầu lên nhếch khóe môi nhìn y. Trong đôi mắt chỉ có một màu đỏ rực của máu. Ấn ký dưới đuôi mắt sáng lên hừng hực. Tóc Tư Hàn từ lúc nào cũng đã chuyển sang màu đỏ.

"Các ngươi... ai cũng phụ ta, ai cũng tàn nhẫn với ta, vì sao? VÌ SAO?"

Hắn gầm lên một tiếng xoáy sâu móng vuốt của mình vào lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo xoay trở mấy cái, y nhíu nhíu mày nhưng tuyệt nhiên không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

"Là ngươi..."

Tư Hàn cắn răng, một dòng nước mắt chảy tràn xuống gò má.

"Là ngươi đã phụ ta!"

Dứt lời, hắn rút vuốt ra rồi đánh một chưởng hất tung Hoàng Thiên Ngạo bật về phía sau 'ùm' một tiếng, nước liền vỗ mạnh vào bờ, từng lá trúc khô cũng rơi lả tả.

Hứa Tư Hàn giương đôi mắt chỉ có oán hận, lập tức biến thành Hỏa phụng hoàng, chỉ trong chớp mắt đảo cánh phóng thẳng lên trời xanh.

"Tiểu Thất... khụ khụ..."

Hoàng Thiên Ngạo vươn tay lên run rẩy, miệng ói ra một ngụm máu tươi, y nhắm nghiền mắt lại ôm ngực, lập tức phát ra hàn khí đóng băng

https://thuviensach.vn

toàn bộ thân thể rồi từ từ chìm xuống đáy hồ.

***

(Bạch Cửu. Fanart vẽ bởi Sin Pearl)

Lúc này, Bạch Cửu đang ngồi trên lưng ngựa, Lục Mạch phía sau một tay ôm eo hắn, một tay nắm dây cương, từ từ lạc bước vào thảo nguyên rộng lớn.

Đã từ rất lâu rồi Bạch Cửu mới được lần nữa đắm chìm trong thứ ánh sáng mặt trời nền nã. Hắn nhắm nghiền mắt cảm nhận từng cơn gió nhẹ đang mơn trớn cơ thể mình, cảm nhận từng âm thanh của chim chóc, của côn trùng, của cây cỏ xào xạc dưới chân ngựa.

Bình nguyên rộng lớn cỏ xanh xanh tận chân trời. Xa xa là hàng lê điểm xuyết vài bông hoa trắng. Phía xa nữa, hàng cỏ lau cao đến eo người, bạc đầu bởi hoa lau trắng muốt rũ mình theo chiều gió.

Bạch Cửu tham luyết hít thở căng lồng ngực, hơi nâng cằm cảm nhận hương vị của tự do. Lúc hắn còn ở Hồ tộc, thỉnh thoảng cũng đi ngang bình nguyên này, chỉ là khi đó hắn đã không có quá nhiều thời gian để cảm nhận, càng không biết sự quý giá của tự do. Lúc ấy, hắn chỉ một lòng hướng về Ân Sơn Tây Xương, suốt ngày chìm đắm trong nỗi buồn vì y không dành tình yêu cho mình. Đến khi Bạch Cửu không còn tự do nữa thì hắn mới biết rằng bình nguyên vốn dĩ vô cùng đẹp đẽ, ánh mặt trời sớm vô cùng chói lọi như thế.

"Thích lắm sao?"

Từ phía sau, Lục Mạch bỗng khàn khàn giọng làm Bạch Cửu mở mắt ra. Hắn mỉm cười rất đỗi dịu dàng.

https://thuviensach.vn

"Ta trước đây chưa từng quý trọng tự do, cho đến khi thực sự mất đi nó..."

Lục Mạch không nói gì, chỉ nhìn chiếc đầu nhỏ hơi lắc lư trước mặt.

"Thiên Minh ca ca, chúng ta có thể ngừng lại dưới gốc lê đằng kia không? Ta có một chút khát nước."

Lục Mạch không nói gì, y khẽ ghì cương ngựa, sau đó nhảy xuống đất rồi vươn tay ra. Bạch Cửu khom người ôm lấy cổ Lục Mạch, y liền mang hắn xuống, sau đó bế đến đặt ngồi dưới gốc lê.

Hắn hơi ngẩng đầu nhìn những bông hoa lê trắng muốt đến rung động lòng người. Lục Mạch theo hướng hắn nhìn thì vươn tay hái lê vàng mọng nước đưa trước mặt Bạch Cửu. Hắn cười cười nhận lấy rồi dùng tay áo lau sạch trái lê liền cắn xuống một cái. Cảm giác mát mẻ như chảy tràn xuống cổ họng khiến hắn vô cùng sảng khoái.

Bỗng dưng, Bạch Cửu đưa trái lê cắn dở đến trước mặt Lục Mạch, y hơi nhíu mày khó hiểu nhìn hắn, Bạch Cửu mỉm cười khẽ hất cằm ý nói y cũng nên nếm thử một chút.

Lục Mạch mím môi rồi cũng từ từ há miệng ra cắn xuống. Y xưa nay không có thói quen ăn đồ cùng người khác, cho nên khi nãy nhất thời bị hành động đường đột của Bạch Cửu làm cho ngoài ý muốn.

Sau khi y cắn xong một miếng thì Bạch Cửu cũng cắn xuống một miếng, rất nhanh trái lê cũng bị ăn hết.

Bạch Cửu từ lúc nào đã tựa lưng vào lồng ngực Lục Mạch. Cả hai người ngồi bên gốc lê nhìn ngắm bình nguyên rộng lớn trước mắt. Cảm giác thư thái này sau rất nhiều năm rồi Bạch Cửu mới có thể cảm nhận lại được. Hắn hiện tại lòng bình yên đến lạ.

https://thuviensach.vn

"Ước gì thời gian mãi ngừng trôi..."

Bạch Cửu vừa nhắm mắt vừa thì thầm một câu.

"Hửm?"

Lục Mạch khẽ cúi đầu nhìn Bạch Cửu, từ phía trên nhìn xuống chỉ thấy sống mũi cao cao thon nhỏ thanh tú của hắn mà thôi.

Bạch Cửu nghe y hỏi thì chỉ lắc đầu. Hắn biết Lục Thiên Minh cũng chẳng yêu mình, ngày hôm qua hắn hỏi nhưng y không trả lời, đối với mình bất quá cũng chỉ có nhục dục mà thôi. Cho nên sau khi đến được Hồ tộc hắn sẽ tìm cách dẫn mẫu thân rời khỏi thần giới. Sau đó bọn họ sẽ tìm một nơi kín đáo mai danh ẩn tích.

Lục Mạch sau khi đánh mất thứ đồ chơi như hắn nhất định sẽ vô cùng tức giận. Lục Thiên Minh cũng không thể vì quyến luyến thân thể hắn mà đối đầu cùng Lục Mạch.

Lục Thiên Minh cũng mang họ Lục, ở Huyền Môn cung có thể tự do đi lại thì chắc chắn địa vị không nhỏ. Y cũng sẽ không vì chút cảm giác thích thú nhất thời mà rời khỏi Huyền Môn cung.

Nhưng mà Bạch Cửu lại luyến tiếc hơi ấm này, luyến tiếc sự dịu dàng của Lục Thiên Minh. Có lẽ hắn từ khi sinh ra cũng chưa từng được ai đối xử tốt cùng mình như vậy, cho nên hiện tại Bạch Cửu thực sự yêu thích Lục Thiên Minh, nhưng không phải giống thứ tình yêu cuồng nhiệt bất chấp tất cả dành cho Ân Sơn Tây Xương khi xưa nữa.

Có lẽ, sau khi trải qua quá nhiều đau khổ, Bạch Cửu đã không thể cho bất kỳ ai thứ tình yêu mãnh liệt đầu đời lần nữa. Hiện tại trái tim hắn đầy ắp thương tổn, bản thân cũng cảm thấy mình không còn tự tôn, không xứng đáng với Lục Thiên Minh. Bất quá, hắn vẫn mong muốn trước khi rời đi có thể cùng Lục Thiên Minh lưu lại một chút kỷ niệm.

https://thuviensach.vn

"Thiên Minh ca ca..."

Bạch Cửu kêu lên một tiếng, giọng mềm mại nỉ non làm cho Lục Mạch cảm thấy thân thể như có móng vuốt nhè nhẹ gãi vào, ngứa ngáy khó chịu.

"Huynh có muốn nghe ta thổi một nhạc khúc hay không?"

Lục Mạch ánh mắt thoáng chút trầm xuống. Từ trước đến nay y thỉnh thoảng tình cờ nghe hắn thổi tiêu. Y biết hắn thổi rất hay nhưng cũng chưa từng vì mình mà cất lên giai điệu. Lần này nghe hắn nói thì y hơi nhướng mày.

"Bất quá vì ra đi vội vã ta đã không mang theo chiếc tiêu của mình..."

Bạch Cửu vừa dứt lời liền vươn tay ra ngắt lấy một chiếc lá rồi xếp lại.

"Thứ này cũng được sao?"

"Có thể!"

Bạch Cửu lần nữa tựa lưng vào lồng ngực dày rộng của Lục Mạch, hướng mắt ra bình nguyên rộng lớn rồi từ từ cất lên giai điệu. Âm thanh lá không thể hay như tiêu trúc hắn thổi, nhưng mà lần này hắn không còn thổi khúc tương tư nữa mà là một nhạc khúc có âm điệu vui tươi.

Ánh mặt trời xuyên qua cành cây tán lá, xa xa có tiếng nước chảy róc rách, tiếng chim hót líu lo quyện cùng với âm hưởng réo rắt trong veo do Bạch Cửu tạo ra thành một bản hòa ca tuyệt đẹp.

Lục Mạch từ lúc nào bỗng ngủ quên mất. Y trong cuộc đời mình cũng chưa từng thất thố như vậy, lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác, chỉ cần một tiếng động nhỏ liền có thể phát hiện. Vậy mà hiện tại lại ôm Bạch Cửu trong lòng rồi thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng, cảm giác mềm mại trên khóe môi làm cho Lục Mạch bừng tỉnh. Y mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Bạch Cửu. Hắn đang từng chút từng chút hôn lên bờ môi y, chiếc lưỡi nhỏ không ngừng ve vãn trên da thịt. Lục Mạch nắm lấy vai Bạch Cửu hơi đẩy ra một chút liền nhìn thấy một tia mất mát từ đáy mắt hắn.

"Xin... xin lỗi!"

Bạch Cửu rũ mắt nói một câu, có lẽ người như hắn cũng không xứng đáng để có chút kỷ niệm tốt đẹp với người này. Một người mà hắn ngoài sự dịu dàng của y thì cũng không biết thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Lục Mạch bỗng nhiên nâng cằm Bạch Cửu lên, gương mặt tinh xảo xinh đẹp đến bức người. Lông mi dày cong run run tựa như cánh bướm đang vờn quanh trái tim Lục Mạch. Môi đỏ ướt át hơi hé mở, ánh mặt trời xuyên qua đôi mắt sóng sánh như thứ rượu chưng cất lâu ngày, khiến Lục Mạch không uống mà tự say.

Lục Mạch vươn ngón tay vuốt ve bờ môi Bạch Cửu, hắn liền liều lĩnh lần nữa tiến đến rất nhanh hôn một cái trên môi Lục Mạch rồi rời ra, sau đó còn cười rất tươi.

"Hôn được huynh rồi!"

Nhưng mà nhìn sâu trong đáy mắt hắn chính là đau xót khó nói thành lời.

Hắn vô thức nhìn về con đường trước mắt, đã rất gần Hồ tộc rồi, cảm giác sắp chia xa này khiến Bạch Cửu vô thức vô cùng đau khổ.

Bỗng dưng cằm bị nắm lấy lại, thân thể Bạch Cửu bị ôm lên đùi Lục Mạch làm hắn giật mình, cánh tay trắng nõn bám quanh cổ Lục Mạch.

Lục Mạch dùng chóp mũi cọ cọ quanh đầu mũi Bạch Cửu làm hắn nhìn chằm chằm y. Lục Mạch bình thường vô cùng anh tuấn, hiện tại ở khoảng

https://thuviensach.vn

cách này Bạch Cửu bỗng dưng gò má đỏ ửng. Hình bóng anh tuấn của Lục Mạch đều thu trọn vẹn vào đáy mắt hắn.

Bạch Cửu vươn tay lên từ trán vẽ một đường xuống cằm y. Người này trán rộng, mũi cao thẳng, môi mỏng, cằm cương nghị, đặc biệt đôi mắt rõ mí với hàng lông mi dày, dưới đáy mắt có một chút lệ khí khiến cho gương mặt thoạt nhìn có chút lạnh lùng tàn nhẫn. Không giống vẻ xảo quyệt, đẹp như hoa như ngọc của Ân Sơn Tây Xương. Lục Mạch anh tuấn lãnh khốc, nam tính đến bức người.

Lục Mạch bỗng nghiêng đầu hôn lên môi Bạch Cửu rồi tách ra. Sau đó lại tiến đến ngoạm lấy cánh môi hắn mút vào.

"Ca ca... ưm..."

Bạch Cửu ôm lấy cổ Lục Mạch gọi y hai tiếng ca ca. Hai từ này giống như xuân dược đánh vào trí não Lục Mạch. Y liền cuồng dã xâm chiếm môi lưỡi Bạch Cửu làm hắn không cách nào khép miệng lại, nước miếng một đường chạy dọc xuống cổ. Lưỡi bị quấn đến tê dại. Hắn nhíu mày một cái nhưng vô cùng hưng phấn. Hắn trong lồng ngực dày rộng của y không ngừng uốn éo cọ cọ thân dưới vào tính khí vốn đã hừng hực khí thế của Lục Mạch. Thân dưới cứng rắn của Lục Mạch từ lúc nào đã cách một lớp quần chà sát lên khe mông Bạch Cửu.

"Ưm... ca ca..."

"A Cửu..."

Lục Mạch dứt lời liền hôn xuống cổ Bạch Cửu, Bạch Cửu ôm lấy y không ngừng vặn vẹo cơ thể, nỉ non gọi hai tiếng ca ca.

Vạt áo bị giải khai, Lục Mạch ngậm lấy khỏa hồng anh trên ngực hắn triền miên không dứt.

https://thuviensach.vn

"Ca ca... mạnh chút... ưm... ca ca..."

Khoái cảm xộc đến khiến Bạch Cửu rên rỉ, hắn vòng tay ra phía sau nắm lấy tính khí của Lục Mạch, cách một lớp quần xoa xoa. Hắn hơi ngẩng cổ, miệng hé ra chảy xuống một dòng nước lấp lánh.

Vạt áo bị kéo đến khủy tay lộ ra thân thể trắng nõn không chút tì vết. Quần từ lúc nào cũng đã bị kéo xuống, chiếc mông trắng nõn cong vểnh đặt trên tính khí của Lục Mạch đu đưa đu đưa.

Lục Mạch trên người như cũ y phục không hề xê dịch, vẫn yêu thích không rời khỏi đầu nhũ đã sóng sánh ánh nước của hắn.

"Ưm... yêu ta... huynh có thể yêu ta không?"

Bạch Cửu trong cơn say tình bỗng khàn giọng cầu tình. Lục Mạch nhìn sâu vào đôi mắt sũng ướt hơi sương vì sắc tình của hắn nói một câu.

"Được..."

Bạch Cửu bỗng dưng mỉm cười, tiến đến ngậm lấy môi Lục Mạch, chọc đầu lưỡi mềm mại như đinh hương của mình vào miệng y không ngừng khuấy đảo. Hắn nhớ đến chỉ sau hôm nay mình đã phải rời xa y, bỗng dưng một cảm giác đau đớn mãnh liệt dâng lên. Hai hàng nước mắt không khống chế được rơi xuống gò má hắn.

Bạch Cửu ôm ghì lấy cổ Lục Mạch mãnh liệt hôn. Như đây là giây phút đầu tiên và cũng là cuối cùng của bọn họ ở bên nhau.

"Ưm..."

Lục Mạch từ lúc nào đã kéo quần mình xuống, đâm tính khí trướng đau vào hậu huyệt non mềm của Bạch Cửu, hông bắt đầu đưa đẩy. Miệng ngậm lấy lưỡi Bạch Cửu không ngừng khuấy đảo, tư vị ngọt ngào song phương

https://thuviensach.vn

luyến ái này khiến Lục Mạch dâng lên một cảm giác mạc danh kỳ diệu, phải chăng chính là hạnh phúc? Y không biết, bởi vì y chưa từng biết cái gì là hạnh phúc, cho nên hiện tại không thể gọi tên chính xác cảm giác này là gì.

Bên dưới hai thân thể không ngừng xuyên xỏ, không ngừng khuếch trương. Bên trên âm thanh môi lưỡi nhớp nhép, xa xa có tiếng suối chảy nước reo cũng không làm giảm bớt sự ái muội của thân thể da thịt cận kề.

Lục Mạch động thân dồn dập, hai cơ thể va vào nhau càng lúc càng mãnh liệt. Môi lưỡi đã rời khỏi nhau. Lục Mạch ôm lấy eo Bạch Cửu thật chặt, Bạch Cửu tựa sát vào ngực y, cằm đặt trên bả vai y ngẩng đôi mắt tràn ngập sắc dục nhìn bầu trời. Tròng mắt hắn bỗng chuyển sang màu vàng, răng nanh nhỏ cũng mọc ra, đôi tai trắng tuyết mềm mại xuất hiện trên đỉnh đầu. Hắn đã động tình rồi, vì động tình mà hóa thành yêu hồ.

"Ưm..."

Lục Mạch bên dưới thúc mạnh một cái rồi xuất vào sâu trong thân thể Bạch Cửu. Hắn nhe răng nanh nhỏ cắn vào cổ Lục Mạch một cái. Chỉ trong chớp mắt Lục Mạch bỗng dưng thiếp đi gục đầu xuống vai Bạch Cửu.

Tộc Hồ ly của Bạch Cửu có một truyền thuyết, kẻ mang trong mình trái tim thuần khiết vì động tình mà hiện nguyên hình yêu hồ thì sẽ phát sinh yêu thuật làm mê hoặc lòng người. Vừa rồi Bạch Cửu đã cắn Lục Mạch, hiện tại y đã say ngủ rồi.

Bạch Cửu không biết rằng truyền thuyết đã xảy ra, còn là xảy ra trên chính người mình. Bất quá hắn cũng không để ý lắm. Hiện tại Lục Mạch đã ngủ say, vậy thì càng tốt. Hắn có thể thuận lợi rời đi.

Bạch Cửu liền từ từ bò khỏi người Lục Mạch cẩn thận đặt y nằm xuống bãi cỏ xanh. Hắn chạm vào mặt y một cái, bàn tay run run.

https://thuviensach.vn

"Ca ca..."

Hắn dứt lời liền đánh rơi một giọt nước mắt xuống mặt y.

"Ta yêu huynh... nhưng ta không xứng để ở bên cạnh huynh, càng không thể liên lụy huynh. Ca ca nhất định phải bảo trọng... ta đi đây. A Cửu... xin lỗi huynh!"

Bạch Cửu dứt lời liền cúi đầu hôn lên môi y một cái rồi nhặt lấy một thân cây chống đỡ thân thể từ từ đứng dậy. Đôi chân hắn vô cùng yếu ớt, nhưng hiện tại vì hiện thân thành yêu hồ mà tăng thêm chút sức lực.

Bạch Cửu từng bước chậm rãi đến bên ngựa rồi nhắm nghiền mắt vận công phóng lên lưng ngựa. Hắn nhìn xuống Lục Mạch đang nằm ở gốc lê lần nữa rồi nhanh chóng thúc ngựa phóng đi.

(Lục Mạch. Fanart vẽ bởi Sin Pearl)

***

Tư Hàn sau khi rời khỏi rừng trúc liền bay thẳng đến thiên giới. Hắn dùng hỏa khí xuyên thủng lớp kết giới ở cổng trời rồi bay vào trong. Thiên binh thiên tướng nhìn thấy lập tức từng hồi trống trận vang lên.

------HẾT CHƯƠNG------

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 41: Đại Náo Thiên Giới

Hứa Tư Hàn đảo cánh một cái lập tức hóa thành người, đứng sừng sững ở cổng trời, hai tay chắp phía sau, tròng mắt đỏ rực, hắc bào trong gió khẽ tung bay.

"Là Hỏa phụng hoàng, triệu hồi lôi công điện mẫu, nhanh lên!"

Xung quanh thiên binh thiên tướng rất nhanh xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, thiết giáp vàng kim sáng loáng, vũ khí trong tay sắc nhọn lăm le hướng về Hứa Tư Hàn. Hắn chỉ khẽ lướt mắt qua bọn họ một cái rồi từ từ tiến thẳng vào đại điện.

Hắn đi đến đâu binh lính liền dạt ra một bên tránh đường cho hắn. Từ ngày luyện Đoạn trường thạch đến nay, hỏa công trong người Hứa Tư Hàn sớm đã đạt đến mức tối cao. Chỉ là hiện tại bản thân mạnh đến cỡ nào hắn vẫn chưa nhận thức hết được.

Trước mặt Tư Hàn là quảng trường vô cùng rộng lớn, với những hàng cột thẳng tắp vươn mình lên cao. Bậc thang dài đằng đẵng dẫn lên chính điện khói sương mờ ảo. Hắn khẽ nhắm nghiền mắt lại cảm nhận linh khí ở nơi này rồi lẩm bẩm một câu.

"Hóa ra nơi cao nhất cũng chỉ có thế này..."

Hắn vừa nói vừa ngẩng mặt nhìn xung quanh.

"Hỏa phụng hoàng, yêu quái, ngươi chớ ngông cuồng!"

https://thuviensach.vn

Bên dưới đại tướng quân của thiên giới chỉa mũi kiếm vào hắn. Việc Hỏa phụng hoàng xuất hiện ở đây ngay tại thời khắc này là chuyện ngoài ý muốn. Việc Minh Tường Lan bị mang đến Thiên lôi đài để khiêu khích Hỏa phụng hoàng chỉ vừa xảy ra trong hôm qua. Thậm chí, sáng nay Vũ Bình Nguyên và Vũ Triệt mới rời khỏi thiên giới đến phương Bắc và Phương Tây cầu Huyền Vũ và Bạch Hổ chi viện binh lực, vì cái gì chân trước bọn họ vừa đi thì chân sau Hỏa phụng hoàng đã đến chứ?

Nhưng dẫu sao hiện tại Hỏa phụng hoàng chỉ đi một mình, nếu như hắn kéo theo cả người của ma giới, chỉ e đại họa khó lường.

Rất nhanh lôi công điện mẫu đã xuất hiện. Lập tức giơ lên pháp khí hướng về Hứa Tư Hàn. Hắn liền nheo mắt, đầu hơi nghiêng một chút nhướng mày nhìn đám người lăm le giáo mác trước mặt mình.

"Yêu quái sao? Dựa vào cái gì các ngươi gọi ta là yêu quái? Dựa vào cái gì các ngươi tự phong mình là thần tiên?"

"Yêu quái, chớ ăn nói hàm hồ. Ngươi từ khi sinh ra đã là nghiệt chủng, lẽ ra phải bị tiêu diệt từ sớm. Nay Minh Tường Lan đã bị bắt rồi, còn không mau khoanh tay chịu trói đi?"

"Minh Tường Lan?"

Tư Hàn khó hiểu nhìn họ.

"Mẫu thân của ngươi hiện tại đang nằm trong tay chúng ta, ngươi đừng làm điều xằng bậy!"

"Mẫu thân?"

Tư Hàn khẽ nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Hỏa phụng hoàng, mẫu thân của ngươi đang chịu hình phạt ở Thiên lôi đài, ngươi muốn nhìn nàng chết thảm hay sao?"

Tư Hàn bất giác nhếch môi lên cười. Minh Tường Lan cũng là họ Minh. Hay thật, hóa ra chính là một âm mưu. Hắn dường như đã hiểu ra một số việc. Năm xưa Minh Kính Hà hắn vì sinh ra Hỏa phụng hoàng nên lập tức giết chết hắn, hiện tại phát hiện hắn còn sống nên tùy tiện tìm một người trong Phụng tộc chết thay mình. Quả nhiên, thủ đoạn vô cùng tàn ác.

Hứa Tư Hàn ngẩng đầu nhắm nghiền mắt hít một hơi dài rồi khẽ cười lên một tràn. Hắn cũng không rõ tư vị trong lòng mình lúc này là gì, là chua xót hay khinh thường? Ngày hôm nay hắn đến đây chỉ muốn tận mắt nhìn thấy thiên giới, muốn xem đó rốt cuộc là một nơi như thế nào mà mẹ ruột hắn có thể vì địa vị của mình mà chính tay sát hại nhi tử mình. Nhưng càng lúc hắn càng phát hiện, hóa ra người sinh ra hắn vốn dĩ một chút lương tâm cũng không còn. Nếu vậy, thì còn gặp nàng để làm gì chứ? Đáng hay sao?

Bỗng nhiên Hứa Tư Hàn hơi nghiêng đầu nhìn về hướng xa xa. Nơi đó là cung điện nguy nga, có giăng rất nhiều đèn lồng đỏ. Hắn nghĩ có thể đó chính là chỗ ở của nữ nhân kia. Hắn lại liếc mắt nhìn đám người trước mặt, ngạo nghễ nhếch môi lên rồi phất áo đảo cánh bay đi.

Thấy Hứa Tư Hàn bay đi mất thiên tướng lập tức hét lên.

"Đuổi theo!"

Hứa Tư Hàn rất nhanh đã xuất hiện trước cấm cung của Minh Kính Hà, thị vệ vừa đi ra liền bị hắn đánh một chưởng ngất xỉu. Cung nga nhìn thấy lập tức hét lên thất thanh.

"Có kẻ lạ đột nhập, bảo vệ nương nương!"

Một đám binh lính cùng cung nga vừa xuất hiện, Tư Hàn liền không để ý đến chúng mà một đường đi thẳng vào trong.

https://thuviensach.vn

"Tấn công!"

Đám người rút kiếm xông lên, Tư Hàn lập tức quay mặt gầm lên một tiếng, hỏa quang phóng ra, bọn họ liền ngã sóng soài úp sấp vào nhau trên mặt đất bất tỉnh.

Bên trong vắng lặng như tờ, cửa phòng đóng im ỉm. Hứa Tư Hàn liền đẩy cửa tiến vào. Lập tức bên trong Linh nhi bay đến dùng song kiếm từ trên cao chém xuống. Tiên lực mạnh mẽ, chiêu thức xuất ra cũng vô cùng hiểm ác.

Bất giác, thân ảnh Tư Hàn biến mất trong không khí, Linh nhi chưa kịp giật mình thì hắn đã xuất hiện ngay trước mặt nàng. Chỉ trong chớp mắt móng tay sắc bén vàng kim siết lấy cổ Linh nhi xách nàng lên khỏi mặt đất.

"Ư..."

Linh nhi thái dương cùng trán nổi gân xanh, máu từ khóe miệng chảy tràn ra, cổ họng giống như bị thiêu đốt. Nàng gian nan nhíu mày, hai chân giãy giãy trong không khí, nước mắt cũng tràn ra.

"A!!!!!"

Hứa Tư Hàn lạnh lùng vứt nàng xuống đất, Linh nhi kêu lên một tiếng ói ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

Minh Kính Hà đang ngồi trên ghế cao nhìn xuống, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, chỉ là da mặt có chút tái đã bán đứng nàng.

Hứa Tư Hàn giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn Minh Kính Hà. Nàng cũng mím môi trừng hắn, đáy mắt từ đầu đến cuối đều tràn ngập địch ý, hệt như cái ngày mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn ở Thiên Hoa sơn. Hóa ra người đã sinh ra hắn chính là như vậy, chưa từng một lần muốn nhìn thấy mình.

https://thuviensach.vn

Nghe nói hắn còn sống hắn nàng đã vô cùng tức giận. Hứa Tư Hàn liền ngẩng đầu cười vang một tiếng.

"Ha ha, quả nhiên đủ tuyệt tình!"

Minh Kính Hà nghe thấy năm chữ này thì ánh mắt trầm xuống. Nàng có một linh cảm không tốt. Giống như Hứa Tư Hàn đã biết được thứ gì đó. Hắn từ từ tiến đến gần từ bên dưới ngẩng đầu giương tròng mắt đỏ rực nhìn nàng.

"Vương vị đáng giá như vậy sao?"

Hắn khàn giọng hỏi một câu. Minh Kính Hà bàn tay dưới gấu áo đã siết chặt thành quyền, cắn răng lên tiếng.

"Năm xưa ở Thiên Hoa sơn ngươi đã công khai chống đối ta, còn trước mặt đông người hạ nhục công chúa. Đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo và Thiên Hoa sơn cũng đã đuổi ngươi xuống núi rồi. Nơi đó nuôi ngươi lớn nhưng vẫn không chứa chấp nổi ngươi, nay ngươi đến thiên giới là muốn trả thù xưa hay sao?"

"Thù xưa?"

Tư Hàn bất giác khẽ nhướng mày. Nữ nhân này nói cũng thật thuận miệng. Nếu như hắn không nhớ ra chuyện lúc nhỏ, hắn bản thân còn tưởng Minh Tường Lan chính là mẫu thân mình, hoàn toàn bị Minh Kính Hà lừa gạt. Là nói hắn may mắn hay là do Minh Kính Hà xui xẻo đây?

"Thù xưa đương nhiên có. Bất quá không phải là thiên giới, mà chính là bà!"

Minh Kính Hà trợn mắt, khóe môi hơi mấp máy, nhưng rất nhanh liền trấn tỉnh.

https://thuviensach.vn

"Hứa Tư Hàn, ngươi ở Thiên Hoa sơn từng bất kính với ta, hiện tại đến đây để làm gì?"

Minh Kính Hà nhất quyết không nhận thân. Đã có một Minh Tường Lan làm mẫu thân của Hỏa phụng hoàng vậy thì quá khứ với nàng không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Năm đó người biết được sự thật cũng chỉ có nàng, Minh Kính Bắc, y tiên và Linh nhi mà thôi. Nhưng bọn họ tuyệt đối không bán đứng nàng.

Tư Hàn nghe Minh Kính Hà nói như vậy thì hắn khẽ nhướng mày.

"Năm xưa chính tay mình giết chết nhi tử, ta nhiều lần tự hỏi, khi đó bà đã có tư vị gì?"

Minh Kính Hà giật mình trợn mắt, lời định nói ra ở khóe môi liền nuốt vào. Vì sao Hứa Tư Hàn lại biết? Nói như vậy thì hắn đã biết nàng chính là mẫu thân của mình hay sao chứ?

"Ngươi... ngươi đang nói bậy cái gì?"

"Ha ha, nói bậy sao? Mẫu thân!"

"CÂM MIỆNG!"

Minh Kính Hà bỗng khóe môi có chút run rẩy, trợn mắt nhìn Tư Hàn, nàng giáng tay xuống bàn 'rầm' một tiếng. Hứa Tư Hàn không để ý đến nàng, hắn chỉ nhếch môi lên cười cười.

"Minh Kính Hà, bà nên nhớ hiện tại ai mới là kẻ làm chủ ở đây. Tính mạng bà đang ở trong tay ta, bà nghĩ ta không dám giết bà hay sao chứ?"

Minh Kính Hà từ lúc nào mắt hơi rũ xuống, bỗng dưng nàng đứng bật dậy, vận khí đánh ra một chưởng về hướng Hứa Tư Hàn. Đôi cánh phụng hoàng liền bung ra chắn trước mặt hắn, chưởng lực bị đánh ngược trở lại

https://thuviensach.vn

văng vào Minh Kính Hà làm nàng ngã nhào xuống ghế ói ra một ngụm máu tươi.

Hắn thu lại đôi cánh nhìn Minh Kính Hà giống như nhìn một thứ cỏ rác không tên.

"Bà năm đó đã giết ta, chẳng lẽ bà nghĩ ta vẫn xem mình là mẫu thân hay sao? SAI RỒI! Ta đến đây chỉ muốn xem lúc bà đối diện với sinh tử thì thế nào mà thôi!"

Dứt lời hắn liền phóng đến, chỉ trong chớp mắt đã siết lấy cổ Minh Kính Hà như cách hắn vừa làm với Linh nhi mà xách lên. Minh Kính Hà liền nhắm nghiền mắt, hỏa khí xộc đến định tấn công Hứa Tư Hàn nhưng rất nhanh bị hóa giải. Hắn nhếch khóe miệng lên cười.

"Khổng tước yếu ớt như bà mà cũng muốn chống lại Hỏa phụng hoàng ta hay sao? Ngông cuồng!"

Dứt lời, hắn liền siết cổ Minh Kính Hà giơ lên cao. Minh Kính Hà cảm thấy cuống họng mình vô cùng đau đớn, hơi thở yếu ớt thều thào.

"Thả... thả..."

Hứa Tư Hàn híp mắt một cái.

"Địa vị quan trọng hơn nhi tử của bà sao?"

"Khụ... khụ..."

Minh Kính Hà ho sặc sụa, máu tươi tràn ra khỏi miệng chảy xuống xiêm y một mảng đỏ tươi. Hứa Tư Hàn nghiến răng nghiến lợi híp mắt.

"Truyền thuyết quan trọng hơn máu mủ ruột thịt hay sao? ĐÊ TIỆN!!!!!!!!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Hứa Tư Hàn buông tay một cái Minh Kính Hà ngã nhào xuống đất thở thoi thóp. Vương miện trên đầu nàng rơi xuống đất, tóc mai tán loạn, y phục xộc xệch. Nhìn nàng lúc này cũng không còn một thiên hậu uy nghiêm hô phong hoán vũ nữa. Minh Kính Hà từ từ bò đến cửa muốn thoát thân. Tư Hàn thản nhiên ngồi xuống ghế lớn, tay vỗ vỗ lên mặt bàn làm bằng chất gỗ thượng hạng sờ sờ mấy cái.

"Nương nương, nơi này chẳng qua chỉ cao một chút, nhưng mà so với bà thì quá cao rồi. Ngồi trên này cũng thật thoải mái, bất quá nó không hợp với bà, chỗ này... cần một người xứng đáng hơn!"

Hắn ngừng lại hơi nghiêng đầu nhìn nữ nhân đang bò lê trên mặt đất. Hiện tại một chút khí thế cũng không có, đối diện với sinh tử thì cái gì địa vị, cái gì vương quyền, mọi thứ đều không còn ý nghĩa gì nữa.

"Thiên hậu chẳng phải là mẹ của chúng sinh hay sao? Bà ngay cả làm mẹ của ta còn không đủ tư cách, làm sao có thể làm mẹ chúng sinh chứ? Chúng sinh vốn dĩ không cần một người mẹ như bà!"

Dứt lời bỗng dưng 'rầm' một tiếng, Hứa Tư Hàn ngồi trên cao phát ra một chưởng lực cánh cửa liền sập xuống đè lên chân Minh Kính Hà. Hắn dùng pháp lực trói chặt Minh Kính Hà không cho nàng di chuyển khiến Minh Kính Hà càng thêm chật vật.

"Bà có thể nhẫn tâm với ta, năm xưa vứt bỏ ta, nhưng mà ta dù gì cũng không trách bà. Bởi vì nhờ có bà mà ta đã có được một nhân tình. Nhờ có bà ta mới tìm được một người phụ thân thật lòng yêu thương mình. Cho dù người chỉ là nhân loại tầm thường nhưng lại mang trong mình trái tim đủ lớn để yêu thương một quái vật như ta. Còn bà... chặc chặc..."

Hắn chặc lưỡi mấy cái.

"Một chút cũng không thể so sánh!"

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà bị Hứa Tư Hàn dùng pháp lực ngăn cản nên nhất thời không thể di chuyển. Nàng chỉ có thể ngồi trên mặt đất nhắm nghiền mắt lắng nghe những lời chửi mắng của hắn.

Tròng mắt Minh Kính Hà chằng chịt tơ máu, nàng hối hận rồi, hối hận lúc trước lẽ ra mình nên chính tay đốt nó thành tro bụi rồi hãy để người mang đi. Hiện tại đứa trẻ đó chẳng những còn sống mà còn quay về đối nghịch cùng nàng. Nàng càng hối hận vì năm xưa cũng từng có chút nhớ nhung về đứa trẻ đó. Nàng sai rồi, là nàng đã sai! Nó quả nhiên đúng như lời sấm truyền, sinh ra chính là tai họa.

"Cũng thật tốt, nếu như bà không giết ta, biết đâu hiện tại ta đã đáng ghét giống Vũ Yên Chi... ha ha. Bà dạy dỗ cũng thật tốt, dạy ra một tiểu nha đầu lỗ mãng, xấu xa..."

Minh Kính Hà khóe môi run rẩy, trừng trừng đôi mắt oán hận đầy tơ máu nhìn Tư Hàn.

"Ngươi miệng nói không trách... vậy ngươi đánh ta... là có ý gì? Trước sau mâu thuẫn như vậy?"

Tư Hàn bỗng nhiên cười lớn một tiếng.

"Không trách... phải phải. Ta không trách vì bà năm xưa đã bỏ rơi mình. Nhưng mà bà giết ta thì đã là kẻ thù của ta rồi. Bà nghĩ ta có thể bỏ qua cho kẻ thù giết mình hay sao chứ? Hiện tại nghe nói bà còn định tặng một mẫu thân cho ta nữa. Đa tạ! Nhưng mà nghe đâu bà đã giam mẫu thân ta ở Thiên lôi đài, vậy thì hiện tại chúng ta đi thôi, đến đó gặp mẫu thân ta một chút. Đã diễn tuồng thì phải diễn cho hết chứ? Ta chiều ý bà!"

Dứt lời, Hứa Tư Hàn liền bay đến, ba bước đã mang Minh Kính Hà đi mất.

***

https://thuviensach.vn

Nhoáng một cái bọn họ đã đến Thiên lôi đài, Hứa Tư Hàn nhìn thấy một nữ nhân bạch y, thân thể bị trói chặt trên đài cao, đầu gục xuống, tóc tai rũ rượi, khóe môi còn vương tơ máu. Hắn bay là đà xuống, ném Minh Kính Hà ngã nhào trên mặt đất rồi từ từ tiến đến gần nữ nhân.

Biết có người đến gần, nữ nhân từ từ ngẩng đầu lên, người này ánh mắt trong suốt không chút vẩn đục, trên người tóc mai tán loạn, y phục dính đầy máu nhưng dường như không làm khí chất thần tiên trong nàng phai nhạt. Nàng nhìn Hứa Tư Hàn yếu ớt hỏi.

"Ngươi... là đứa trẻ đó sao?"

Nàng vừa nói vừa nhìn ấn ký dưới đuôi mắt của hắn, bất giác Tư Hàn nhìn thấy một tia thương xót dâng lên từ đáy mắt nàng. Ngay cả một người xa lạ, kẻ khi không bị hắn liên lụy mà còn dành cho hắn ánh mắt đó, còn nữ nhân chín tháng mang thai, dứt ruột sinh ra mình thậm chí một chút yêu thương hắn cũng chưa từng nhìn thấy.

"Người... là Minh Tường Lan?"

Nàng nhìn hắn khẽ gật đầu một cái.

"Ta không phải là mẫu thân của ngươi. Ngươi không cần vì cứu ta mà đến đây! Mau đi đi..."

Tư Hàn mày hơi nhíu lại. Rõ ràng ai mới là người liên lụy ai đây? Cuối cùng thì hai người bọn họ cũng chỉ là nạn nhân của trò chơi vương quyền mà thôi.

Hứa Tư Hàn ngẩng đầu nhắm nghiền mắt hít vào một hơi, rồi vươn tay chạm vào khóa xích, vận nội lực một cái khóa xích liền bung ra. Minh Tường Lan đảo đảo ngã xuống hắn liền ôm lấy nàng bế lên. Người này nhẹ đến đáng thương, có lẽ cuộc sống trong quá khứ đã không dễ dàng gì.

https://thuviensach.vn

"Đi, ta mang người đi!"

"...Đi đâu?"

"Đến chỗ của ta."

"Nhưng bọn họ sẽ đối phó ngươi..."

Tư Hàn khẽ lắc đầu một cái.

"Ta chưa từng sợ bọn họ."

Lúc hắn lướt ngang Minh Kính Hà đang nằm dưới đất thì nhướng mày, từ trên cao liếc mắt nhìn nàng.

"Lần này ta tha chết cho bà, nhưng mà sẽ không có lần sau. Ta đã đến đây được một lần đương nhiên sẽ có lần thứ hai. Hãy khôn ngoan một chút! À còn nữa, nói với tiểu muội muội, Hoàng Thiên Ngạo là người của ta, bảo nàng tìm nhà khác gả đi. Nếu nàng còn dám mơ tưởng đến hắn thì đừng trách ca ca tuyệt tình!"

Hắn vừa xoay lưng định đi thì trên cao bỗng nhiên xuất hiện một đạo sấm sét đánh đến. Tầng tầng thiên binh thiên tướng lao đến chắn trước mặt Minh Kính Hà.

"Yêu quái, đi chết đi!"

Xung quanh gió bỗng ngừng thổi, ai nấy đều hết sức căng thẳng.

Hứa Tư Hàn nhìn bọn họ cũng không trả lời, chỉ nhếch mép lên lập tức bay vút lên cao, đảo cánh một cái liền tung ra chưởng phong đánh đến, hàng thiên binh phía trước liền hợp sức tạo ra một phong ấn chắn trước mặt. Chưởng phong tung đến liền bị đẩy ra ngoài, lập tức một góc chính điện liền sụp đổ.

https://thuviensach.vn

"Rầm..."

Lôi công điện mẫu từ lúc nào đã bay lên, liên lục giáng sấm sét xuống Hứa Tư Hàn. Hắn nhíu mày một cái đảo cánh bay lên không trung. Lập tức phong thần cũng bay đến xoắn tay cuồng phong xộc đến, Tư Hàn bất ngờ nên bị trúng chưởng liền lảo đảo ngã xuống lăn mấy vòng trên mặt đất. Lôi công từ trên cao liền tung xuống một đạo sấm sét, đôi cánh hoàng kim lấp lánh lập tức bao bọc lấy người Tư Hàn. Hứa Tư Hàn từ đầu đến cuối đều ôm lấy Minh Tường Lan bảo hộ dưới đôi cánh của mình.

Sau đó hắn rất nhanh từ dưới đất đứng dậy, nét mặt từ đầu đến cuối đều chưa từng biến đổi. Tròng mắt bỗng chuyển sang đỏ rực, gió thổi lên, tóc đen bay tán loạn trong gió. Bất giác móng vuốt vàng kim dài ra, chỉ trong chớp mắt hắn đã biến mất vào không khí.

Xung quanh vang lên tiếng nhao nhao.

"Đâu rồi, hắn đâu rồi?"

Ai nấy đều căng thẳng thắt lưng quan sát xung quanh.

"Rầm!"

Bỗng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn thể tam giới liền chấn động. Ngâm Tuyết đang ngồi trong phòng đánh cờ cùng Nhiếp Viễn ở Huyền Môn cung liền cảm thấy mặt đất có chút rung chuyển.

"Cái gì vậy?"

Nhiếp Viễn cùng Ngâm Tuyết nhìn nhau, hắn liền đứng bật dậy.

"Sáng giờ ngươi có đến chỗ tiểu Thất không?"

Nhiếp Viễn khẽ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta đã uống rượu từ nửa đêm hôm qua cho đến bây giờ."

"Không xong!"

Ngâm Tuyết dứt lời lập tức chạy đến phòng Tư Hàn.

"Tiểu Thất!"

Cánh cửa mở ra bên trong không có một bóng người. Hắn cắn chặt khớp hàm lập tức hóa thành cơn gió rời khỏi Huyền Môn cung, Ngụy Trình nhìn thấy Ngâm Tuyết gấp gáp như vậy cũng phi thân đuổi theo.

Lúc nãy Tư Hàn từ trên cao giáng xuống một chưởng lực, lập tức bên dưới mặt đất biến dạng lõm xuống một mảng. Một ngàn thiên binh trong nháy mắt hóa thành khói bụi bay đi mất. Xung quanh mùi chết chóc xộc đến, bọn họ kinh hãi lùi lại phía sau. Lôi công điện mẫu cũng đã bay đến chắn trước mặt Minh Kính Hà. Minh Kính Hà khàn giọng.

"Gọi chi viện đi! Hỏa phụng hoàng hôm nay xem ra muốn đại khai sát giới!"

"Nương nương, hôm nay những người giỏi nhất đều đã rời khỏi thiên giới cùng thiên đế và thái tử điện hạ. Hiện tại... không còn một ai đủ sức chặn hắn. Lúc nãy thần đã cho người cấp báo cho thái tử điện hạ rồi. Xem ra chúng ta phải cố gắng kéo dài thời gian chờ bọn họ trở về."

Bỗng dưng Hứa Tư Hàn từ trên cao chỉ tay vào Minh Kính Hà.

"Bà không phải là thiên hậu nương nương sao? Nhìn thấy tướng lĩnh của mình chết cũng không cảm thấy xót xa cho họ? Muốn đối phó với ta mà điên cuồng đến như vậy sao?"

Minh Kính Hà nhíu mày thành hàng. Nàng có linh cảm nếu để hắn nói nữa e là sẽ nói ra bí mật của nàng.

https://thuviensach.vn

"Hỏa phụng hoàng. Ngươi phóng hỏa giết người, hôm nay ngươi muốn đại khai sát giới hay sao? Tại chỗ này làm điều xằng bậy chính là muốn đối nghịch cùng tam giới."

"Ha ha."

Hứa Tư Hàn cười một tràn lớn.

"Đối nghịch hay không đối nghịch thì cũng chỉ từ miệng các người mà ra! Nói thẳng tức là thẳng, nói cong tức là cong. Ta đã bị các ngươi nói là yêu quái, vậy thì hôm nay ít nhất cũng phải làm xứng danh mình chứ!"

"Ngươi..."

"Minh Kính Hà, có những chuyện bà nên biết điểm dừng, còn không biết giới hạn thì chắc chắn đá nát vàng tan!"

Vừa dứt lời, Hứa Tư Hàn liền vung tay một cái lập tức hỏa quang ập đến, lần nữa một dãy cung điện nguy nga liền sập đổ. Tiếng la hét thất thanh vang lên.

Hứa Tư Hàn cười một trận lớn rồi vụt cánh bay đi.

***

Sau khi rời khỏi thiên giới, Hứa Tư Hàn không trở về Huyền Môn cung mà ngừng lại ở rừng đào tám dặm dưới chân Thiên Hoa sơn.

Nhìn thấy hắn đứng đó ngẩn người Minh Tường Lan liền hỏi hắn.

"Ngươi... có quyến luyến với nơi này hay sao?"

Tư Hàn liền thở dài một hơi.

"Ngọn cỏ gốc cây ở đây đều đã từng thuộc về ký ức của ta."

https://thuviensach.vn

"Vậy vì sao phải từ bỏ?"

"Ta không từ bỏ, chỉ là... tất cả đã rời bỏ ta. Cho dù có cố gắng níu kéo, cuối cùng cũng không được gì."

Minh Tường Lan không trả lời, chỉ đi về phía trước. Bạch y trong gió khẽ phiêu phiêu. Tư Hàn nhìn thấy thì cũng chậm rãi theo chân nàng.

"Ta cũng đã từng từ bỏ một người..."

"Ai?"

Tư Hàn khàn giọng hỏi nàng. Ánh sáng mặt trời chói lọi đâm vào mắt hắn một mảng đau.

Minh Tường Lan không trả lời, đáy mắt nàng phảng phất chút buồn thương.

"Hơn chín trăm năm trước ta cũng từng cất giữ hình bóng một người trong lòng. Người đó tài hoa trác tuyệt... vừa nhìn ta đã vô cùng yêu thích. Chỉ là chàng có một chút lạnh lùng, hoặc giả là vô tâm? Khi đó chàng ngoài nghiên cứu y thuật thì không còn quan tâm đến chuyện gì khác. Cái gì là danh vọng cái gì là địa vị chàng đều không để ý. Có lẽ vì như vậy mà ta và chàng đã không thể ở bên nhau."

"Vì sao? Vì sao hai người yêu nhau nhưng không được ở bên nhau chứ?"

Tư Hàn vừa nói vừa nhớ đến bản thân mình. Mà không đúng, là hắn yêu Hoàng Thiên Ngạo nhưng không được đáp lại.

"Ta không biết, có thể nói là ý trời đi!"

Minh Tường Lan ngừng lại vươn bàn tay hứng một cánh đào đang bay bay trong gió. Gương mặt nàng lúc này xinh đẹp tuyệt trần, giống như tiên tử bị đọa chốn hồng trần, mỏng manh, không thật.

https://thuviensach.vn

"Năm đó vì phụ thân chê chàng không xứng với ta nên đã ép gả ta cho một người khác. Trong lúc ta đã mang trong mình cốt nhục của chàng..."

Minh Tường Lan ngẩn ngơ nhìn ra mặt hồ xanh biếc đang gợn sóng lăn tăn ngoài kia.

"Thế lực của người kia rất lớn, nghe nói chàng cùng hắn đã từng giao đấu, chàng vì vậy mà bị phế đi nội công, cả đời ngoài hành y thì không thể dùng đến pháp lực của mình nữa. Vì vậy ta đã nói không muốn ở bên người kém cỏi như chàng, muốn chàng quên ta đi... chàng vì vậy mà tổn thương đã rời khỏi thiên giới, sau đó mai danh ẩn tích, cũng không còn ai nhìn thấy chàng nữa..."

Tư Hàn khẽ thở dài một tiếng.

"Người không muốn liên lụy hắn hay sao?"

Minh Tường Lan khẽ lắc đầu.

"Khi ngươi yêu một người, thà rằng bản thân mình chịu khổ cũng không muốn người kia phải đau lòng..."

Tư Hàn nén xuống tiếng thở dài.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Sau khi biết chàng đã an toàn, ta nói với người kia là mình đã mang cốt nhục cùng người khác, muốn từ hôn hắn. Hắn trong cơn tức giận đã đánh ta... hại ta mất đi hài tử. Phụ thân cảm thấy ta làm mất mặt Phụng tộc nên đã từ bỏ ta. Thiên giới cảm thấy ta đã phạm luật trời, hủy hôn do thiên đế ban cho, nên đã tước cốt tiên của ta, giam giữ dưới chân Vạn Trùng Sơn... thoáng chốc đã qua chín trăm năm."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhìn bóng lưng của Minh Tường Lan. Lời nàng nói ra thật vô cùng đơn giản, hệt như đang kể chuyện của người khác. Nhưng rõ ràng trong đó có bao nhiêu bi ai.

"Hắn... không biết người đã trải qua những khổ sở gì sao?"

"Chàng? Chàng sẽ không biết, nếu như chàng biết hắn sẽ liều chết cùng bọn người kia."

Tư Hàn khó tin nhìn Minh Tường Lan.

"Người tin hắn?"

Minh Tường Lan mỉm cười.

"Ta hiểu chàng..."

"Hiểu sao?"

Bỗng dưng hắn nhớ đến Hoàng Thiên Ngạo. Từ đầu đến cuối hắn đều chưa từng hiểu y. Hắn đã ngỡ mình hiểu, nhưng hóa ra một chút cũng chưa từng có.

Minh Tường Lan yêu và hy sinh vì người kia như vậy, còn tin tưởng hắn vô điều kiện, nhưng mà thời gian biển cả hóa nương dâu, biết đâu người đó hiện tại đã yên bề gia thất?

"Người không định tìm hắn sao?"

Minh Tường Lan khẽ lắc đầu.

"Đã qua quá nhiều năm, hiện tại khí tức của ta cũng sắp tận, gặp lại rồi cũng chia lìa, sao phải gây thương tổn cho chàng tiếp tục chứ?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn bỗng nhiên cắn chặt khớp hàm nhìn Minh Tường Lan. Yêu một người, hy sinh vì người đó nhưng người ta cũng không hề biết, đáng hay sao chứ?

Có lẽ quá khứ người đó oán trách nàng, hiện tại cũng không còn nhớ đến nàng nữa. Còn nàng chín trăm năm bị giam cầm dưới Vạn Trùng sơn, mất đi hài tử, bản thân chịu bao nhiêu dày vò như vậy, cuối cùng cũng chỉ vì một chữ tình mà thôi!

"Khụ khụ..."

Bỗng dưng Minh Tường Lan ho lên một trận, Tư Hàn liền đỡ lấy nàng ngồi xuống tản đá cạnh bờ hồ. Hắn lập tức truyền vào thân thể nàng một luồng nội lực nhưng bị nàng giữ tay lại.

"Không cần!"

"Vì sao chứ?"

Tư Hàn khó hiểu nhìn nàng.

"Ta khí lực đã tận. Vốn dĩ đã chết nhưng vẫn còn sống đến ngày nay thì đã là kỳ tích."

"Có phải do Minh Kính Hà..."

"Không phải! Ta chỉ là một tiên tử của Phụng tộc, vốn dĩ không thể trường sinh bất tử. Có thể sống đến chín trăm năm đã là một việc thần kỳ."

Tư Hàn nghe thấy mà lòng ẩn ẩn đau. Nữ nhân này tuy lần đầu gặp gỡ, nhưng hắn cảm thấy nàng giống như một người thân đã lâu không gặp của mình.

"Người còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành, ta sẽ đáp ứng giúp người!"

https://thuviensach.vn

Minh Tường Lan ngẩng đầu nhìn Tư Hàn rồi vươn tay vuốt nhẹ gò má hắn một cái.

"Hài tử đáng thương!"

Tư Hàn khẽ nhíu mày nhưng vẫn để mặc nàng vuốt mặt mình.

"Ngươi mang trong mình số kiếp Hỏa phụng hoàng thì đã là một bất hạnh... Hỏa phụng hoàng bất tử, tái sinh từ tro tàn..."

"Người không ghét ta sao? Bọn họ đều nói ta là yêu quái!"

Minh Tường Lan khẽ mỉm cười.

"Hài tử, không ai có thể chọn cho mình cách để sinh ra. Nhưng ngươi lớn lên lại là một đứa trẻ có trái tim ấm áp! Yêu quái hay không chính là ở lòng người, không phải sao?"

Tư Hàn rũ mắt nhìn chằm chằm vào cánh đào nằm trong lòng bàn tay nàng. Có lẽ đây là những lời lẽ hay nhất mà hắn từng nghe thấy. Hắn bỗng dưng cảm thấy không còn uất hận vì bản thân mình là Hỏa phụng hoàng nữa.

"Ta cũng là người của Phụng tộc. Nếu xét về vai vế ngươi có thể gọi ta hai tiếng bà bà."

Tư Hàn khẽ lắc đầu một cái.

"Người còn rất trẻ. Cũng còn rất xinh đẹp!"

"Vậy gọi ta là cô cô đi!"

"...Cô cô!"

https://thuviensach.vn

Minh Tường Lan hơi cong môi lên cười, vẻ mặt như có như không chìm đắm vào một khoảng không gian của ký ức nào đó.

"Nếu nhi tử của ta còn sống, lớn lên không biết có khôi ngô tuấn tú giống ngươi hay không?"

Nàng vừa nói vừa mỉm cười, nụ cười hiền dịu của người mẹ khiến Tư Hàn nhìn chằm chằm không rời mắt. Nếu như mẫu thân hắn là Minh Tường Lan thì hay biết mấy!

"Ta bỗng nhiên thèm uống rượu."

"Cô cô muốn uống rượu sao?"

"Phải... năm đó ta là một nữ tử đam mê mỹ tửu. Chàng từng vì ta mà ngâm rượu, dù trước đó chàng không hề thích rượu, còn nhiều lần chê cười ta. Rượu do chàng ngâm là thứ độc nhất vô nhị trên đời này."

Tư Hàn liền nhớ đến Nhiếp Viễn, hắn khẽ ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên Hoa sơn.

"Ta cũng có biết một người, hắn là một lão ngoan đồng ngâm rượu rất ngon, cô cô có muốn uống thử hay không?"

"Được sao?"

"Được, cô cô chờ ta một lúc, ta sẽ mang cô cô đến đó."

Dứt lời Tư Hàn liền định ôm Minh Tường Lan lên nhưng nàng giữ lại cánh tay hắn.

"Ta đi không nổi nữa..."

Tư Hàn nhận ra khí tức vô cùng yếu ớt của nàng. Hắn cắn cắn khớp hàm kiềm xuống bối rối trong lòng.

https://thuviensach.vn

"Vậy cô cô ngồi đây, ta sẽ mang rượu đến cho người!"

Dứt lời, Tư Hàn bay đi mất. Hắn rất nhanh đến nhà Nhiếp Viễn rồi xuống hầm rượu đào lên một bình, sau đó nhanh chóng rời đi. Khi hắn đến rừng đào tám dặm thì nhìn thấy Minh Tường Lan tựa lưng vào gốc đào, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra mặt hồ xa xa.

"Cô cô..."

Hắn gọi nhưng nàng không xoay đầu lại. Hắn liền mở bình rượu ra, hương rượu thơm nồng lan tỏa khiến Minh Tường Lan từ từ xoay đầu lại nhìn.

"Cô cô, người uống thử một ngụm đi."

Minh Tường Lan bất giác thân thể gượng dậy, ánh mắt rối rắm không thành lời, bàn tay nàng khẽ run run chạm tay vào miệng bình. Sau đó mang lên uống một ngụm. Từ lúc nào nước mắt đã rơi xuống nhòe nhoẹt trên gương mặt.

"Cô cô..."

Tư Hàn nhìn thấy nàng khóc thì khàn giọng hỏi.

"Lão ngoan đồng ngươi nói... có phải gọi là Nhiếp Viễn không?"

Tư Hàn giật mình một cái.

"...Phải!"

"Hóa ra... chàng thực sự đã ở đây..."

Minh Tường Lan vừa cười vừa rơi nước mắt. Bàn tay không ngừng vân vê vò rượu trên tay mình.

https://thuviensach.vn

"Là... lão đầu... lão đầu là nam nhân trong lòng cô cô sao?"

Chẳng trách hắn nói chuyện cùng nàng liền cảm thấy vô cùng quen thuộc. Đúng rồi, hai người bọn họ có một chút phớt đời giống nhau, kể cả lời nói cũng đều rất giống. Tư Hàn vẫn không tin nổi nhìn Minh Tường Lan. Hắn có nên mang nàng đến gặp Nhiếp Viễn hay không? Nhưng y ở Huyền Môn cung, còn nàng hiện tại chỉ còn một chút hơi tàn, mang đến đó chỉ sợ không còn kịp nữa, lúc đó lão đầu sẽ làm sao chứ? Hắn không dám nghĩ nữa. Hắn sợ nhìn thấy Nhiếp Viễn đau lòng.

Minh Tường Lan không để ý đến Tư Hàn mà khẽ ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên Hoa sơn.

"Bao nhiêu năm nay chàng sống có tốt không?"

Tư Hàn hơi lắp bắp một chút.

"Lão... bao nhiêu năm nay vẫn ở một mình, suốt ngày bầu bạn với rượu. Lão... vẫn chung tình với cô cô. Cô cô muốn gặp lão hay không? Lão... ta từ nhỏ đã được lão chăm sóc... ta... ta..."

Minh Tường Lan nghe xong thì cong khóe môi lên cười. Nhiếp Viễn từng là kẻ ghét rượu, nay chỉ có một lý do duy nhất để y uống rượu, chính là nhớ thương nàng. Như vậy nàng cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Còn đứa trẻ này, từ nhỏ đã gần gũi với Nhiếp Viễn, chẳng trách nàng vừa nhìn thấy liền có cảm tình với nó.

"Hài tử, ngươi gọi là Tư Hàn hay sao?"

"Ta là Hứa Tư Hàn!"

Minh Tường Lan lần nữa vươn tay lên áp trên gò má Tư Hàn. Hắn liền khẽ dụi dụi đầu vào tay nàng. Hắn biết, nàng đang nhớ đến nhi tử đã mất của mình.

https://thuviensach.vn

Còn Minh Tường Lan, Hỏa phụng hoàng là truyền thuyết, nàng biết nó chính là đứa trẻ bị cả thế gian ruồng bỏ. Lúc nhìn thấy Hứa Tư Hàn bắt Minh Kính Hà thì nàng liền biết hóa ra Minh Kính Hà chính là mẫu thân của hắn. Đứa trẻ này tuy vô cùng mạnh mẽ nhưng đáy mắt có một tia ủy khuất khó nói thành lời.

"Tư Hàn, tiểu tử ngốc! Ngươi... sinh ra là Hỏa phụng hoàng, đó là bất hạnh cũng là phúc phận của ngươi. Rất nhiều kẻ sẽ ghen ghét, rất nhiều kẻ sẽ ganh tị, cũng sẽ có rất nhiều kẻ lợi dụng ngươi. Nhưng ngươi chính là Hỏa phụng hoàng, là kẻ mạnh nhất, là người mang trong mình số kiếp đứng đầu thiên hạ. Từ khổ ải đến chết đi, ngươi rồi sẽ tái sinh lần nữa, từ tro tàn mà bùng cháy rực rỡ. Ngươi sinh ra chính là để làm chuyện lớn. Người ở trên cao nhất sẽ chịu những gì người khác không thể chịu được. Cho nên hài tử... khụ khụ..."

"Cô cô!"

"...Cho nên ngươi hãy mạnh mẽ lên, bỏ qua quá khứ đau thương, đừng ghét bỏ thân phận của chính mình. Ngươi mang trong mình một trái tim ấm áp, nhất định sẽ có người yêu thương ngươi vô điều kiện. Nhưng mà số kiếp của ngươi đã định là người mang mệnh lớn, cho nên nhất định sẽ có rất nhiều mập mờ, rất nhiều hiểu lầm, rất nhiều bí mật mà ngươi không thể dùng mắt thường để nhìn thấy."

"..."

"Ngươi hãy dùng trái tim của mình cảm nhận. Để không bỏ lỡ chân tâm dành cho mình, sau này... nhất định sẽ hối hận!"

Tư Hàn im lặng nhìn nàng.

"Có hiểu không?"

"...Ta đã hiểu!"

https://thuviensach.vn

Minh Tường Lan liền mỉm cười, giọng từ lúc nào đã trở nên run rẩy.

"Tư Hàn, sau khi ta đoạn khí, hãy đưa thứ này cho Nhiếp Viễn..."

Dứt lời, nàng lấy trong tay túi thơm đeo bên mình ra một chiếc ngọc bội.

"Nói với chàng, năm xưa... ta không phản bội chàng. Được uống rượu do chính tay chàng ngâm trước khi chết, ta đã vô cùng mãn nguyện. Bảo chàng hãy sống thật tốt... hàng năm đến ngày này hãy mang rượu đến gốc đào bầu bạn cùng ta..."

Tư Hàn nhận lấy ngọc bội từ tay Minh Tường Lan, hắn cảm giác khóe mắt mình có chút ẩm ướt, sống mũi cũng cay xè. Khi nhìn lại thì Minh Tường Lan từ lúc nào mắt đã nhắm nghiền, thân thể tựa hắn vào gốc đào, khóe môi vẫn còn vương vấn một nụ cười. Hắn bỗng cắn chặt khớp hàm hít mũi một cái, nắm lấy bàn tay nàng miết nhẹ.

"Cô cô, người an tâm, ta nhất định mang thứ này về cho lão đầu. Cô cô... người ra đi thanh thản!"

Hắn sau khi chôn cất Minh Tường Lan dưới gốc đào cùng bình rượu hoa rồi cũng ngồi ở đó thêm một lúc.

Hắn nhớ đến lời Minh Tường Lan nói, rồi nghĩ đến Hoàng Thiên Ngạo, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của hai người. Rồi hắn lại nhìn ngôi mộ của Minh Tường Lan và chiếc ngọc bội trên tay mình lần nữa.

Minh Tường Lan nói đúng, hắn không muốn sau này đến lúc chết mới biết được chân tình của đối phương. Bởi vì nếu như thế, có lẽ khi đó hắn sẽ không được thanh thản như Minh Tường Lan. Có lẽ hắn sẽ vô cùng đau khổ.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn bầu trời dần chuyển sang tối mịt thì đứng dậy, ngước mắt nhìn mộ Minh Tường Lan lần nữa.

"Cô cô, đa tạ người đã chỉ điểm cho ta. Ta nhất định trân trọng những thứ trước mắt."

Dứt lời, hắn nhanh chóng hòa vào màn đêm rồi mất dạng.

(Nhiếp Viễn. Fanart vẽ bởi Nguyệt Thần)

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 42: Yêu Thương Lần Nữa (H)

Tư Hàn dùng thuật ẩn thân trở về Thiên Hoa sơn. Hắn nghĩ Hoàng Thiên Ngạo sau khi chia tay mình ở rừng trúc hắn đã trở về đây rồi. Lúc nãy, hắn vội vã đến chỗ của Nhiếp Viễn lấy rượu nên nhất thời không kịp để ý những chuyện khác.

Lúc này trời đã tối mịt, Thiên Hoa sơn bị bao phủ bởi một màn đêm dày đặc. Có vài ngọn đèn lồng đỏ treo trên cao phả ra ánh sáng nhạt nhòa.

Tư Hàn chậm rãi từng bước đạp trên cỏ xanh hướng đến hang động nơi mình từng bị cấm túc mà đi. Chính nơi này đã trải qua một đoạn luyến ái khó quên giữa hắn và Hoàng Thiên Ngạo.

Tư Hàn dừng chân bên bờ hồ, nhìn về một khoảng đất trống, hiện tại nơi đó cỏ mọc xanh um, năm trước tuyết còn phủ trắng. Hắn nhớ mình ngồi ở chỗ kia đắp một người tuyết, còn nói chính là Hoàng Thiên Ngạo. Khi đó y không để ý nhiều, còn chê hắn trẻ con rồi rời đi.

"Phải chi thời gian dừng lại tại thời khắc đó... sư phụ... ta thật sự nhớ người!"

Tư Hàn hóng mắt về con đường trước mặt rồi lẩm bẩm một câu như vậy.

Hắn nhớ năm đó y từng cõng mình trên lưng. Cho dù hai người đi trong tuyết nhưng bản thân cũng chưa từng cảm thấy lạnh lẽo. Trái tim đều ngập tràn hơi thở nóng ấm của người kia. Con đường trước mặt cho dù có kéo dài, mùa đông dù bất tận thì hắn cũng vô cùng thích thú. Năm đó, nụ cười

https://thuviensach.vn

của hắn thật rạng rỡ. Đã bao lâu rồi hắn không thành thật cười sảng khoái như vậy chứ?

Tư Hàn xoay đầu lại, từng bước vào hang động. Trong góc có một chiếc giường rơm cũ kỹ. Nơi đó bọn họ từng ôm ấp nhau trải qua giấc mộng dài. Hắn cũng nhiều lần ở trong lồng ngực y làm tổ. Đáng tiếc, thời gian biển cả hóa nương dâu, mọi thứ rồi sẽ khác, kể cả tình cảm của con người.

"Không thể quay lại sao? Sư phụ?"

Tư Hàn ngồi xuống rũ mắt vừa đốt lên một ngọn lửa nhỏ vừa thì thầm, hang động liền bừng sáng trong đáy mắt hắn, hắn liền ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Hứa Tư Hàn nhớ lại từng chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ. Hắn nhớ ánh mắt nhu tình rực lửa của Hoàng Thiên Ngạo khi ở trong thân thể hắn. Hắn nhớ từng vuốt ve, từng cái hôn, từng mơn trớn giữa hai người. Nếu như đơn thuần chỉ muốn giữ hắn làm thuốc, thì y có thể dùng pháp lực khống chế hắn mà, không phải sao? Vì cái gì còn nhu tình với hắn chứ?

Hoàng Thiên Ngạo ở địa vị cao như vậy, muốn có bao nhiêu người đều có thể. Trước đây hắn cũng từng thấy Bạch Cửu tự mình dâng đến nhưng cuối cùng y cũng chỉ ôm hắn, không phải sao?

Tư Hàn tựa lưng vào vách động nhắm nghiền mắt lại. Bất giác nghĩ đến khoảng thời gian mình bị bất tỉnh. Rốt cuộc thì trong thời gian đó đã xảy chuyện gì chứ? Cuối cùng thì hắn đã quên đi những chuyện gì? Vì sao sau khi tỉnh dậy thì mọi thứ đều thay đổi? Hắn bị truy sát, còn Hoàng Thiên Ngạo thì chối bỏ hắn?

Tư Hàn bỗng nhớ đến Ngâm Tuyết. Y không phải là thuộc hạ thân tín của Hoàng Thiên Ngạo hay sao? Có thể phản y mà mang hắn chạy trốn?

https://thuviensach.vn

Nhưng cho dù có phản Hoàng Thiên Ngạo đi chăng nữa, thì vì sao hiện tại người ở Thiên Hoa sơn đều chưa từng xem Ngâm Tuyết là kẻ thù? Chẳng phải nhiều ngày trước khi Tư Hàn mang Hoàng Thiên Ngạo đến Huyền Môn cung, Ngâm Tuyết còn đến gặp Bạch Nghiên nói Hoàng Thiên Ngạo đi tuần du hay sao? Chứng tỏ ở Thiên Hoa sơn, địa vị Ngâm Tuyết chưa từng bị lay chuyển.

Như vậy, ngoài những việc của Ngâm Tuyết làm đều đã được Hoàng Thiên Ngạo âm thầm chấp nhận hoặc chính y ra lệnh thì Tư Hàn hiện tại không thể nghĩ ra thứ gì khác.

"Những gì trước đây người đối với ta, đều không phải giả đúng không?"

Tư Hàn khẽ nhìn xuống bụng mình, nơi đó vẫn còn một vết sẹo, không sâu nhưng khá lớn. Ngày hôm đó trong lúc giao đấu tại Thiên Hoa sơn, Hoàng Thiên Ngạo đã đánh hắn. Nhưng nếu y thực sự muốn lấy mạng hắn thì có lẽ hắn cũng không thể sống được đến ngày hôm nay. Huống chi đây chỉ là một vết thương ngoài da.

Hoàng Thiên Ngạo nói mình chỉ lợi dụng hắn. Nhưng mà khi đó y đã có công chúa, vậy thì cũng không còn cần đến hắn làm thuốc nữa. Vì sao y không giết hắn chứ?

Tư Hàn bỗng dưng nhớ lúc Bạch Hổ đánh tới, Hoàng Thiên Ngạo vì đẩy mình ra mà trúng đòn tấn công của Bạch Hổ. Vì sao chứ? Là muốn bảo vệ cho hắn hay sao?

Ngoài kia màn đêm tịch mịch vang lên những tiếng côn trùng kêu rả rích, chỉ có khoảng thời gian này hắn mới có thể bình tâm suy nghĩ. Trước đây, Tư Hàn bởi vì những hờn ghen cùng Vũ Yên Chi, vì cảm giác bị lừa dối cho nên hắn đã đánh mất đi sự khôn ngoan thường ngày của mình.

Hắn là người ở trong tình cảm đặc biệt có chút ngốc, những chuyện liên quan đến Hoàng Thiên Ngạo hắn đều trở nên mất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Phải chăng Hoàng Thiên Ngạo và Ngâm Tuyết đã giấu diếm điều gì chứ? Giống như lời Minh Tường Lan nói, bởi vì thân phận hắn khác biệt nên sẽ có những bí mật, những điều dối trá che giấu sau lưng hay không?

"Số kiếp của ngươi đã định là người mang mệnh lớn, cho nên nhất định sẽ có rất nhiều mập mờ, rất nhiều hiểu lầm, rất nhiều bí mật mà ngươi không thể dùng mắt thường để nhìn thấy. Ngươi hãy dùng trái tim của mình cảm nhận. Để không bỏ lỡ chân tâm dành cho mình, sau này... nhất định sẽ hối hận!"

Tư Hàn bỗng nhiên cảm thấy thái dương mình ẩn ẩn đau. Cổ họng giống như có người siết lại đến ngạt thở. Hắn không suy nghĩ nữa mà đứng dậy định rời khỏi hang động.

Bất giác có chút ánh sáng lấp lánh đâm vào mắt Tư Hàn, quay đầu lại thì nhìn thấy Cổ kiếm. Hắn liền nhớ lại đây là thanh kiếm mình đã bỏ quên trong hang động vào một năm trước.

"Hóa ra ngươi vẫn ở đây! Mang về cho đại sư huynh dùng cũng không tệ."

Hắn nhớ Kiếm Phong Chi hiện tại không còn pháp lực nữa, nếu có một thanh gươm tốt theo bảo vệ mình cũng rất tốt. Cổ kiếm không giống những pháp khí mà hắn từng nhìn thấy trước đây. Nó có linh khí, thậm chí còn biết nhận chủ. Hứa Tư Hàn liền nhặt lên rồi đeo bên hông mình. Sau đó theo lối mòn trở về căn phòng nơi mình cùng các sư huynh từng ở khi xưa.

Hắn đưa mắt vào trong nhìn nhìn. Xuyên qua ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, hắn nhìn thấy có người đang nằm ngủ trên đó. Có lẽ chính là những đệ tử vừa mới đến Thiên Hoa sơn.

Tư Hàn bỗng nhiên nhớ đến nơi đó các huynh đệ từng nằm chen chúc, nhớ tiếng ngái của Lục Niên, nhớ Kiếm Phong Chi thường hay nói mớ trong lúc ngủ.

https://thuviensach.vn

Rồi Tư Hàn nhớ lúc mình rời khỏi thì nơi này là đã một mảnh hoang tàn, trận đánh ngày hôm đó hắn đã đốt phá không ít.

Hắn nhìn nhìn về chiếc bàn tròn trong phòng, nơi đó Lục Niên từng đút cơm cho hắn, còn dùng tay áo chùi nước miếng cho hắn nữa.

Nhớ Ngụy Trình từng ở chỗ kia dạy hắn đánh người, nhớ Kiếm Phong Chi rèn nét chữ cho hắn, còn thường đặt mình ngồi trên vai cồng kênh mang đi chơi.

Thì ra Thiên Hoa sơn đối với hắn không chỉ có những kỷ niệm buồn, còn là nơi hắn từng trải qua rất nhiều niềm vui, và những người kia đối với hắn đều là thật lòng.

Bất giác, khóe mắt Tư Hàn từ lúc nào trở nên ẩm ướt. Hắn ngẩng đầu hít khí mấy cái rồi quay đi.

Tư Hàn theo đường mòn từ từ đến biệt viện của Hoàng Thiên Ngạo. Con đường này trong đêm tuyết lạnh năm đó, Ngâm Tuyết đã cõng mình trên lưng sau trận đòn sống dở chết dở của Bạch Nghiên, cũng nhớ là hắn từng gọi Ngâm Tuyết hai tiếng nghĩa phụ.

Tư Hàn nhớ lúc nhỏ thường hay lén lút ăn trộm gà nướng của Ngâm Tuyết, còn trộm cả vò rượu hoa của Nhiếp Viễn. Lần đầu uống rượu say bí tỉ ngủ quên dưới gốc đào, sáng lại còn bị Nhiếp Viễn mắng chửi đuổi đánh.

Hắn nghiêng đầu nhìn về hướng phòng của Lý Khởi Phong và đồ đệ của Bạch Nghiên. Bọn họ lúc nhỏ thường đánh nhau, lớn lên một chút hay xuống núi săn bắt thỏ. Còn giành làm lão đại.

Tất cả những ký ức đã qua cũng không bao giờ trở lại. Tư Hàn ngẩng đầu nhìn trăng đêm, cơn gió khẽ hất tung mái tóc hắn bay bay.

https://thuviensach.vn

Nếu có một điều ước, Tư Hàn ước mình trở về thời gian trước khi bản thân chưa phát hiện ra mình là Hỏa phụng hoàng, khi tất cả mọi thứ vẫn còn như cũ. Hắn có thể cười khanh khách, có thể chạy nhảy rong chơi suốt cả ngày, chứ không phải như bây giờ, cảnh xưa còn đó nhưng người thì đã mất. Nơi này hắn đã lớn lên, mười lăm năm kỷ niệm chưa từng phai nhạt.

Chỉ trong chốc lát, Tư Hàn phát hiện ra mình đã đứng trước cửa phòng Hoàng Thiên Ngạo. Lính canh vẫn chưa phát hiện ra khí tức của hắn. Tư Hàn nhớ mình từng rất nhiều lần đứng ở đây chờ mong người trong phòng mở cửa đi ra ngoài để hắn được ngắm nhìn y một chút. Tư Hàn bỗng nhếch môi lên cười. Hắn quả nhiên là một kẻ si tình!

Tư Hàn liền hóa thành một cơn gió nhỏ len lỏi qua khe cửa vào trong phòng. Giờ này gặp Hoàng Thiên Ngạo hắn sẽ nói gì đây? Sáng nay hắn đã đánh y, nhưng mà y cường hãn như vậy, một chút vết thương có là gì chứ? Tư Hàn dự định nếu Hoàng Thiên Ngạo có mắng thì hắn cũng sẽ để mặc y mắng, còn mình sẽ ở lì tại chỗ này bên cạnh y. Liêm sỉ gì đó hắn chưa từng cần thiết đến.

Tư Hàn từ từ bước vào trong, vươn tay vén lên mành trướng ở giường thì giật mình một cái. Bên trong hoàn toàn không có người. Lúc này trời đã tối, Hoàng Thiên Ngạo có thể đi đâu chứ?

Tư Hàn liền trở ra ngoài, sau khi đi một vòng vẫn không nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đâu, hắn liền hiện thân, dùng áo choàng che kín mặt rồi tùy tiện bắt lấy một lính canh.

"Hoàng Thiên Ngạo ở đâu?"

"Đại... đại thống lĩnh đi tuần du cùng Ngâm sứ giả vẫn chưa về!"

Tư Hàn liền chấn động. Xem ra Hoàng Thiên Ngạo từ sáng đến giờ vẫn chưa từng trở về Thiên Hoa sơn. Nhưng nếu không về đây thì y có thể đi

https://thuviensach.vn

đâu chứ? Chẳng lẽ là Huyền Môn cung? Không lý nào, y sao có thể đến Huyền Môn cung?

Tư Hàn lắc lắc đầu mấy cái rồi nhanh chóng phi thân rời đi. Nơi hắn đến chính là rừng trúc, chỗ hắn đã bỏ lại Hoàng Thiên Ngạo vào sáng nay.

"Sư phụ, sư phụ!"

Tư Hàn vừa lao người trong đêm vừa gào lên gọi Hoàng Thiên Ngạo. Lúc đến bờ hồ, bỗng nhiên Tư Hàn nhìn thấy áo khoác của Hoàng Thiên Ngạo trôi lềnh bềnh trên mặt nước. Hắn kinh hoảng liền phóng xuống nhặt áo lên nhìn. Sau khi lặn hụp tìm kiếm một vòng nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng y đâu.

"SƯ PHỤ. Người ở đâu rồi!"

Dứt lời hắn lại lặn xuống, lúc trở lên lần nữa thì tròng mắt đã đỏ ửng, cũng không biết là hắn khóc hay do nước hồ làm cay mắt hắn nữa.

Trong cơn hoảng loạn bỗng Tư Hàn nghe thấy trên bờ có người gọi mình.

"Tiểu Thất!"

Là giọng của Ngâm Tuyết. Tư Hàn quay đầu lại nhìn thấy y, hắn lập tức lội vào, kéo lấy cổ tay Ngâm Tuyết như nắm cọng rơm cứu mạng, khóe môi hơi run run.

"Sư phụ... sư phụ đâu mất rồi... ta... ta phải làm sao đây? Ta phải làm gì bây giờ?"

Tư Hàn lắp bắp nói không rõ câu, Ngâm Tuyết nắm lấy vai hắn giữ lại.

"Tiểu Thất, bình tĩnh một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn không nhìn Ngâm Tuyết, ánh mắt hắn dáo dác nhìn về phía mặt hồ, tựa như hồn xiêu phách lạc.

"Ta... sư phụ trong người mang bệnh, lẽ ra ta không nên đánh sư phụ."

Ngâm Tuyết nhíu mày một cái.

"Ngươi đánh đại thống lĩnh sao?"

Tư Hàn thất thần, giống như đứa trẻ nhỏ hoảng loạn lạc mẹ.

"Ta phải làm gì bây giờ, người nói cho ta biết, ta phải làm gì bây giờ?"

Ngâm Tuyết vỗ vỗ vai Tư Hàn.

"Có khi nào đại thống lĩnh đã trở về Thiên Hoa sơn rồi hay không?"

Tư Hàn liền lắc lắc đầu.

"Không có... ta đã đến đó tìm rồi. Nhưng không thấy..."

Ngâm Tuyết nghe vậy thì đã hiểu, Hoàng Thiên Ngạo ngoài Thiên Hoa sơn ra thì tuyệt đối không đi đến nơi khác. Như vậy chính xác đã lành ít dữ nhiều.

"Đại thống lĩnh sáng nay ở chỗ này phải không?"

"Phải..."

Ngâm Tuyết nhìn thấy dòng nước đang lưu chuyển thì cắn cắn khớp hàm.

"Đến hạ nguồn tìm đi!"

Dứt lời, hai người bọn họ lập tức bay dọc hồ nước tìm đến hạ nguồn. Cuối nguồn là một con sông lớn nhưng lại rẽ thành nhiều nhánh.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ... Sư phụ..."

Tư Hàn vừa bay là đà trên hồ vừa gọi lớn. Đáp lại cũng chỉ có âm thanh của trúc xanh rì rào mà thôi.

"Ở đằng này!"

Bỗng dưng có giọng nói vang lên. Hai người bọn họ lập tức bay đến. Khi đến nơi Ngâm Tuyết nhìn thấy một người đang ôm Hoàng Thiên Ngạo từ dưới nước kéo lên.

"Ngụy Trình?"

Ngụy Trình không nhìn Ngâm Tuyết, chỉ nhìn gương mặt tựa như đang ngủ say của Hoàng Thiên Ngạo. Toàn thân y lạnh lẽo không còn một hơi thở. Có lẽ người này đã đóng băng toàn bộ cơ thể để giữ hàn khí không bộc phát ra ngoài. Khi nãy Ngụy Trình nhìn thấy y đang trôi trên sông.

"Là người này phải không?"

"SƯ PHỤ!"

Tư Hàn từ trên cao bổ nhào xuống ôm lấy Hoàng Thiên Ngạo kéo vào ngực, khóc nấc.

"Sư phụ, sư phụ..."

Ngâm Tuyết nhìn nhìn Ngụy Trình.

"Đi thôi!"

"Không cứu hắn sao?"

"Đại thống lĩnh cường hãn như vậy, huống chi ở đây còn có tiểu Thất, nhất định sẽ không sao!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình cũng không nhìn Tư Hàn nữa, hai người bọn họ nhanh chóng rời đi.

Lúc này chỉ còn lại Hoàng Thiên Ngạo và Tư Hàn. Tay hắn run run chạm lên gò má tái nhợt của y, định truyền hỏa khí vào người Hoàng Thiên Ngạo thì nhìn thấy y mở mắt ra nhìn mình.

"Sư phụ..."

Tư Hàn kêu lên một tiếng rồi vùi đầu vào ngực Hoàng Thiên Ngạo, thân thể khẽ run run, nước mắt cũng thành dòng chảy xuống. Khi nãy nhìn thấy áo của y hắn tưởng là mình đã phát điên. Nếu như y thật sự cứ như vậy mà chết đi thì hắn cũng không muốn sống nữa. Hắn không thể để mất người này. Cả đời hắn, chấp niệm duy nhất chính là muốn cùng Hoàng Thiên Ngạo vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

"Ngươi..."

Hoàng Thiên Ngạo chưa kịp dứt lời thì Tư Hàn bỗng nhiên bật dậy dùng đôi mắt nhạt nhòa hơi nước nhìn y.

"Là tại ta, là ta đánh sư phụ, ta thật đáng chết, ta thật đáng chết mà!"

Hắn vừa nói vừa tự vả vào mặt mình mấy cái. Hoàng Thiên Ngạo khẽ thở dài rồi nắm lấy tay hắn kéo cả người ôm vào ngực.

"Tiểu Thất..."

Hắn ở trong ngực y nức nở.

"Sư phụ, người không ghét bỏ ta chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời hắn, chỉ hỏi ngược lại.

"Khi nãy ngươi chạy đi đâu?"

https://thuviensach.vn

"Ta..."

Hắn chỉ nói đến đó rồi im lặng, hắn không dám nói mình đã đến thiên giới.

"Sư phụ... ta... ta chỉ đi loanh quanh một chút. Lần sau... lần sau ta sẽ không dám nữa."

"Tiểu Thất..."

Bỗng dưng Tư Hàn dùng ngón tay đặt trên môi Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư phụ, đừng nói... ta... ta chỉ muốn ở bên cạnh sư phụ. Người đừng mắng ta!"

Hoàng Thiên Ngạo gỡ bàn tay hắn khỏi môi mình.

"Ngươi cũng không còn nhỏ, bây giờ đã là ma tôn của người ta rồi!"

"Ta không cần bọn họ, ta chỉ cần sư phụ mà thôi!"

Hắn lại dụi đầu vào ngực Hoàng Thiên Ngạo, hệt như một năm về trước, giống như những chuyện quá khứ cũng chưa từng xảy ra.

Hoàng Thiên Ngạo bất đắc dĩ nhìn cái đầu nhỏ trong ngực mình. Y nhớ lại sáng nay khi nhìn thấy ánh mắt tổn thương vô hạn của Hứa Tư Hàn thì y đã vô cùng hối hận.

Hối hận vì đã làm tổn thương đứa trẻ này như vậy, nhưng y chưa từng hối hận vì đã yêu hắn. Đoạn luyến ái giữa hai người bọn họ, một thời một khắc ở bên nhau y đều nhớ rất rõ, chưa từng quên bất kỳ điều gì. Từng ánh mắt, từng nụ cười, từng lời nói của Hứa Tư Hàn y tất cả đều ghi nhớ.

Cũng chỉ còn không đầy một tháng nữa sẽ đến thiên kiếp, Hoàng Thiên Ngạo hiện tại nội thương chồng chất, không biết có thể đủ sức để vượt qua

https://thuviensach.vn

hay không nữa?

Nhưng đứa trẻ này cho dù y có đánh, có đuổi, có dùng lời lẽ làm tổn thương hắn thì hắn cũng chưa từng buông tay. Cho đến lúc này dường như tâm ý cũng chưa bao giờ đổi khác.

Hoàng Thiên Ngạo tự hỏi, từ trước đến nay có phải mình đã tính toán sai rồi hay không? Nhưng nếu có một người phải hy sinh thì y không muốn người đó là Hứa Tư Hàn, không muốn hắn phải dùng tính mạng mình để đánh đổi mạng sống cho y.

Nhìn thấy mình bị hàn khí hành hạ, chắc chắn Tư Hàn sẽ dùng toàn bộ chân hỏa trong người để cứu y. Như vậy hắn nhất định sẽ chết. Hắn còn rất trẻ, đời còn rất dài.

Nhưng mà xem ra Hoàng Thiên Ngạo đã tính toán sai rồi. Tình yêu mà Hứa Tư Hàn dành cho y sâu đậm hơn những gì y tưởng.

Hoàng Thiên Ngạo đã từng nghĩ có thể dễ dàng cắt đứt sợi tơ tình này, nhưng mà không được. Sự cố chấp của hắn khiến cho y không có cách nào đoạn tuyệt.

"Sư phụ, người có đau không? Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi..."

Hoàng Thiên Ngạo cũng không nói gì, Tư Hàn đứng dậy định dìu nhưng Hoàng Thiên Ngạo khẽ lắc đầu. Y đứng dậy chắp tay phía sau rồi từ từ đi về phía trước.

Tư Hàn nhìn chằm chằm bóng lưng Hoàng Thiên Ngạo. Hắn thật muốn nắm lấy bàn tay của y nhưng mà không thể. Hắn vừa đánh y lúc sáng, chỉ sợ y còn giận mình. Hắn đành ủ rũ cúi đầu đi theo chân Hoàng Thiên Ngạo.

Bọn họ đi một lúc thì nhìn thấy một hang núi, hai người liền tiến vào. Tư Hàn rất nhanh đốt lên một ngọn lửa nhỏ rồi gom lá cây làm thành một chiếc

https://thuviensach.vn

giường.

Sau khi xong xuôi hắn ngẩng đầu lên thì không nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đâu nữa.

"Sư phụ!"

Hắn bật dậy chạy loạn ra ngoài liền nhìn thấy y đang đứng ở một tản đá nhìn ra hồ nước dưới kia. Hôm nay trăng treo cao một mảnh sáng vằng vặc. Hoàng Thiên Ngạo đứng đó, bóng lưng y rất cao lớn nhưng lại có một chút cô đơn tịch mịch.

Tư Hàn từ từ bước đến, bỗng dưng từ phía sau vươn tay qua eo y ôm thật chặt. Cằm tựa trên hõm vai y nỉ non.

"Ta tưởng sư phụ đã đi mất..."

Hoàng Thiên Ngạo không để ý đến tâm trạng của Tư Hàn. Khi chạm vào bàn tay hắn thì nói một câu.

"Bàn tay lạnh như vậy?"

Tư Hàn có chút chán nản. Sư phụ vẫn như xưa, một chút phong tình cũng không có.

"Có sao? Ta là Hỏa phụng hoàng, làm sao lạnh chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, nắm lấy bàn tay hắn ủ ấm trong tay mình. Tư Hàn liền thỏa mãn híp mắt mỉm cười.

"Người thật ngoan!"

"Hửm?"

"Đã lâu lắm rồi người mới ngoan ngoãn đứng yên cho ta ôm như vậy!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo khóe môi khẽ cong lên. Đứa trẻ này, dù có như thế nào đi chăng nữa thì tính tình vẫn không hề thay đổi. Hắn tùy tiện, thích gì thì nói đó, cũng chưa từng sợ hãi bất kỳ điều gì.

"Sư phụ."

"..."

"Sư phụ..."

"..."

"Ta yêu người!"

Hắn nói một câu như vậy rồi nghiêng đầu hôn một cái thật nhẹ lên vảy rồng trên cổ y làm ánh mắt Hoàng Thiên Ngạo có chút trầm xuống.

"Ta rất yêu, rất yêu người. Cho dù người có đuổi có mắng ta nhưng ta vẫn sẽ không rời bỏ người. Trừ khi là ta..."

Chữ 'chết' còn chưa rời khỏi miệng thì Hoàng Thiên Ngạo đã xoay người lại kéo lấy cằm hắn từ phía trên hôn xuống môi hắn.

Tư Hàn giật mình trợn mắt nhưng cũng rất nhanh ôm chặt lấy lưng y. Từ hơn một năm trước thì y đã không còn chủ động hôn hắn nữa. Trong thời gian vừa rồi, thỉnh thoảng hắn nhìn thấy mình cùng y hôn nhau, còn quấn quýt lấy nhau nữa, bất quá đó cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

Cho nên hiện tại nụ hôn này đối với hắn mà nói là vô cùng quý giá. Hắn ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn dịu dàng của Hoàng Thiên Ngạo. Y chậm rãi mút lấy bờ môi căng mọng của hắn, từng chút từng chút liếm láp. Sau đó lại chuyển sang có chút thô bạo, lưỡi luồn vào trong quấn lấy lưỡi hắn.

"Ưm... sư phụ..."

https://thuviensach.vn

Hắn kêu lên một tiếng bỗng dưng cả cơ thể được ôm lên. Hai chân hắn kẹp quanh thắt lưng y, hai cánh tay bám trên cổ y, môi lưỡi triền miên không dứt.

Hoàng Thiên Ngạo một đường ôm hắn vào trong động rồi ngã xuống giường. Y đè lên hắn một đường hôn xuống cổ, áp môi vào gáy hắn khiến hắn rên lên từng tiếng nặng nhọc. Chân hắn từ lúc nào đã cọ sát vào hạ thân Hoàng Thiên Ngạo không ngừng khiêu khích. Cánh tay ghì chặt lấy cổ y không cho rời khỏi thân thể mình.

Từ lúc nào vạt áo đã bị giải khai, Hoàng Thiên Ngạo hôn xuống bụng hắn. Bất giác chạm vào vết sẹo cũ thì y ngẩng đầu lên nhìn. Tư Hàn có chút hồi hộp nên mở mắt ra liền chạm vào ánh mắt y.

"Đau không?"

Tư Hàn không hiểu lắm nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Y liền chạm ngón tay vào vết sẹo lúc trước do chính mình đã đánh hắn để lại. Trong đáy mắt Hoàng Thiên Ngạo có một tia thương tiếc khó nói thành lời.

"Đau lắm... nhưng không phải ở chỗ đó!"

Tư Hàn vừa nói vừa nắm lấy bàn tay Hoàng Thiên Ngạo đặt lên lồng ngực mình.

"Là đau ở đây. Đau muốn chết luôn!"

Hoàng Thiên Ngạo giương mắt nhìn Tư Hàn. Hắn nhìn thấy tròng mắt y có chút đỏ. Là sư phụ đang hối hận sao?

"... Xin lỗi!"

Hoàng Thiên Ngạo chỉ nói một câu như vậy rồi yên lặng. Tư Hàn thở dài một hơi rướn người ôm lấy cổ y, giọng mềm nỉ non.

https://thuviensach.vn

"Người năm đó ở trong hang động từng nói sẽ không rời xa ta... nhưng mà cuối cùng người đã không giữ lời hứa!"

Hoàng Thiên Ngạo khẽ rũ mắt.

"Ta khi đó đã rất hận sư phụ. Ta muốn giết mấy kẻ kia... nhưng mà, ta chưa từng muốn giết sư phụ. Ta yêu sư phụ như vậy, ta không thể giết người mà mình yêu!"

Hoàng Thiên Ngạo vẫn im lặng, đầu hơi cúi xuống một chút.

"Lần đó ta làm người đau..."

Hắn vừa nói vừa vuốt ve cổ y. Lần đó hắn đã dùng móng vuốt đâm vào cổ y, hắn còn nhớ rất rõ.

"...Coi như chúng ta huề, có được không? Chuyện xưa, đừng nhắc nữa... quý trọng hiện tại, được không?"

Nghe lời cầu tình của hắn, trái tim trong lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo bỗng nhói lên vài cái.

"Tiểu Thất..."

"Suỵt..."

Tư Hàn từ lúc nào đã nằm xuống, mắt đối mắt cùng Hoàng Thiên Ngạo.

"Ta chỉ muốn làm, không muốn nói nữa. Ta nhớ sư phụ, thật sự rất nhớ!"

Dứt lời hắn lại rướn người hôn lên môi y. Hoàng Thiên Ngạo cũng không nói nữa mà trằn trọc đáp lại nụ hôn của hắn. Một lúc sau y cúi đầu, tại vết sẹo hôn thật sâu, còn cố ý để lại vài dấu cắn khiến Tư Hàn không khỏi vặn vẹo thắt lưng.

https://thuviensach.vn

"Ưm... sư phụ!"

Bỗng dưng, thân dưới bị một vật mềm mại nóng ấm ẩm ướt bao lấy không ngừng liếm láp, làm Tư Hàn ngẩng đầu giương đôi mắt đẫm hơi sương nhìn xuống.

Hình ảnh dâm loạn hoang đường một năm trước trong hang động lại tái hiện. Hoàng Thiên Ngạo cũng vì hắn mà yêu thương vô hạn.

Tóc y từng sợi dài vấn vương trên eo hắn. Hắn chạm tay vào vuốt ve, mày nhíu nhíu đánh rơi một giọt nước mắt. Hắn biết y yêu mình, một người cao quý như y lại làm chuyện như vậy, hắn biết y chính là muốn mình vui vẻ, muốn ra sức cưng chiều mình. Hành động này còn hơn cả bao nhiêu lời nói, không phải sao? Trước đây hắn thật ngu ngốc, vì sao lại không nghĩ ra chứ? Quả nhiên, ghen tuông làm mờ đi lý trí của một con người.

Bất quá giữa bọn họ vẫn còn có khúc mắc gì đó nhất thời chưa thể tháo gỡ được. Nhưng mà không sao, hắn tin là rồi mọi thứ sẽ ổn.

Thật lâu sau trong màn đêm tĩnh mịch nghe rõ từng tiếng 'ba ba' va chạm của hai cơ thể. Ngọn lửa bập bùng in hình hai bóng người trên vách động, một trên một dưới liên tục ra vào như đóng cọc, môi lưỡi lần nữa lại giao triền, âm thanh rên rỉ ái muội trong đêm càng thêm mãnh liệt.

***

Lúc này trời đã về khuya. Bên ngoài tiếng côn trùng không ngừng kêu rả rích. Bên trong ngọn lửa đã tắt từ khi nào, chỉ để lại những đóm đỏ li ti, thỉnh thoảng theo từng cơn gió lại sáng lên bập bùng.

Tư Hàn đang nằm trên hõm vai Hoàng Thiên Ngạo khẽ mỉm cười, ngón tay đặt trên môi y không ngừng vuốt ve. Hắn giương ánh mắt si tình nhìn y không biết mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

"Không ngủ sao?"

Hoàng Thiên Ngạo mở mắt ra nhìn hắn.

"Ta muốn ngắm nhìn sư phụ!"

Hắn vừa nói rồi lại chống người hơi nhỏm dậy, cúi đầu hôn xuống môi y một cái, rồi lại hôn lên trán, mắt, mũi, cằm. Mỗi nơi hôn qua còn cẩn thận miết miết mấy cái. Sau đó thành thật nằm xuống úp mặt vào ngực y dụi dụi.

"Sư phụ, đừng trở về được không? Chúng ta ở lại đây, làm một cặp phu thê ân ái, sống như phàm nhân. Mỗi ngày chúng ta sáng thức dậy bắt cá nấu cơm, rồi vào rừng hái nấm, săn gà rừng, tối lại nằm ôm nhau trên chiếc giường này, thích ngắm trăng thì có thể làm một cái xích đu ngoài cửa động. Quên hết mọi chuyện của thế gian đi. Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta. Như vậy không phải tốt lắm hay sao?"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, cánh tay trần ôm lấy Tư Hàn siết chặt vào lòng, kề vào tóc hắn khẽ đặt xuống một nụ hôn. Không nghe thấy y trả lời hắn liền giận dỗi.

"Hay ngươi... hay ngươi còn muốn lấy nữ nhân kia?"

"Ai?"

Hoàng Thiên Ngạo sớm đã không nhớ Vũ Yên Chi là ai, nên nhất thời Tư Hàn nói đến thì y không nghĩ ra.

"...Không sao, quên đi thì càng tốt!"

Hắn cũng không muốn trong thời khắc ngọt ngào này lại nhắc đến tình địch. Đang lúc trái tim hắn cảm thấy ấm áp, càng không muốn nhắc đến nữ nhân đáng ghét kia.

Thật lâu sau Hoàng Thiên Ngạo mới khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Có những thứ ta không thể không đối mặt."

"Sư phụ..."

"Nếu ngươi làm được một chuyện, sau này chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.

Tư Hàn tròn mắt nhỏm người dậy nhìn y.

"Là chuyện gì?"

Trong đêm tối, ánh mắt Hoàng Thiên Ngạo thoáng chút trầm xuống.

"Mười lăm ngày nữa ngươi lên đường đến phương Tây tìm giúp ta một vật."

"Mười lăm ngày sao, nhưng mà đó là thứ gì chứ?"

"Thứ đó đối với ta vô cùng quý giá. Nó là một viên linh thạch."

Tư Hàn cảm thấy thật khó hiểu. Hắn trước đây chỉ biết linh châu của Chu Tước mới quý giá với Hoàng Thiên Ngạo, sau này linh châu bị lấy mất thì cũng không còn nghe bất kỳ thứ gì làm Hoàng Thiên Ngạo để ý nữa.

"Vì sao chứ?"

"Nó có thể hóa giải hàn khí trong người ta."

Tư Hàn liền trợn mắt.

"Thật... thật sao?"

Hắn không tin nổi mà nhìn y. Nhưng rất nhanh liền thắc mắc.

"Vì sao lúc trước ta không nghe người nói? Nếu có linh thạch vì sao lão đầu còn phải trăm phương ngàn kế chữa cho người chứ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt có chút mông lung.

"Ngươi có tin vào cái gì gọi là số mệnh hay không? Rất nhiều năm về trước sư phụ của ta đã từng nói, bất quá khi đó ta đã không để ý lắm..."

"Vậy sao bây giờ người lại nhớ?"

"Lúc sáng ngươi đánh ta, trong lúc nằm dưới đáy hồ ta đã nhớ ra một số việc."

Tư Hàn nhớ đến chuyện sáng nay thì lòng lại có chút chùng xuống.

"Nhưng... nó gọi là gì, hình dáng thế nào? Nói cho ta biết được không? Dù cho có lật tung cả trời Tây, ta nhất định cũng mang về cho người."

"Nó là..."

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một lúc.

"Gọi là lệ long thạch."

"Lệ long?"

Tư Hàn nhíu nhíu mày.

"Nước mắt của rồng sao?"

Hắn gãi gãi đầu mấy cái. Long tộc thật biết cách đặt tên. Vì sao lại gọi là lệ long chứ? Hoàng Thiên Ngạo âm trầm nhìn Tư Hàn không nói gì.

"Sư phụ, tháng sau chính là thiên kiếp của người có phải không?'

Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt có chút trầm. Đúng như lời Tư Hàn nói, tháng sau chính là thiên kiếp của y.

"Không phải, còn hai tháng nữa."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo đã nói dối, nhưng Tư Hàn cũng không phát hiện ra. Bởi vì chuyện thiên kiếp đối với đại thống lĩnh của Long tộc mà nói là một chuyện cơ mật. Lúc trước hắn có nghe Nhiếp Viễn nói nhưng cũng không biết chính xác là ngày nào.

"Hai tháng?"

"Phải. Cho nên mười lăm ngày sau ngươi đến đó là kịp lúc."

"Sư phụ không thể đi cùng ta sao? Đến đó tìm lệ long thạch, nhân tiện sẽ dùng nó điều khí luôn!"

"Nơi đó vô cùng lạnh lẽo, là vùng đất chí âm chí hàn. Nếu ta đến đó chỉ sợ chưa kịp tìm được lệ long thạch thì đã mất mạng. Lần này ngươi cũng chỉ có thể đi một mình, những kẻ kia không đủ sức mạnh để đến đó."

Tư Hàn chém đinh chặt sắt. Chuyện liên quan đến sống chết của Hoàng Thiên Ngạo, liên quan đến hạnh phúc cả đời hắn đương nhiên không thể để lỡ.

"Ta nhất định sẽ mang lệ long thạch về cho người. Ta sáng ngày mai sẽ lên đường, không cần đợi đến mười lăm ngày đâu."

"Không cần. Lệ long thạch nằm bên trong một loài sen đá mọc dưới đáy hồ Thanh long. Ngàn năm mới nở một lần. Cho nên mười lăm ngày sau ngươi khởi hành đến đó cũng vừa kịp lúc."

"Như vậy... có được không?"

"Ừ."

Tư Hàn vui vẻ nằm xuống ngực y, còn khẽ nghiêng đầu hôn lên một cái.

"Sư phụ, nhưng có chắc chắn lệ long thạch sẽ hóa giải hàn khí hay không chứ? Lỡ như... lỡ như..."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo vẫn không trả lời.

"...Nhưng mà không sao. Có lão tử ở đây, nếu như lệ long thạch đó không có tác dụng, lão tử nhất định mang chân hỏa ra cứu người."

Hoàng Thiên Ngạo khẽ nhíu mày một cái.

"Ngươi... không sợ chết sao?"

"Sợ chứ, nhưng so với mất người thì chết có gì là đáng sợ chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo nghe vậy thì nghiêng đầu hôn xuống tóc Tư Hàn một cái làm hắn bật cười khanh khách. Có lẽ đã rất lâu rồi hắn mới được cười sảng khoái như vậy.

"Sẽ không có ngày đó, ta sẽ không để ngươi chết, tiểu Thất của ta!"

Hoàng Thiên Ngạo âm trầm suy nghĩ. Lệ long thạch gì đó cơ bản chưa từng tồn tại. Sen đá ngàn năm nở một lần đương nhiên có, nhưng mà hoàn toàn không có lệ long thạch.

Hoàng Thiên Ngạo bỗng nhiên nhìn xuống sợi dây đeo trên cổ Tư Hàn. Lệ long thạch không phải đang nằm trên cổ hắn hay sao? Nước mắt của rồng vô cùng quý giá, cũng chỉ hóa thành linh thạch duy nhất một lần mà thôi. Đó chính là tình yêu của y dành cho Hứa Tư Hàn, vạn năm yêu chỉ một người, mãi mãi sẽ không có tình yêu thứ hai, đó cũng chính là hồi ức tốt đẹp nhất của bọn họ.

Nếu y may mắn vượt qua thiên kiếp thì mãi mãi cũng không buông tay hắn. Còn nếu như không may mắn thì bất quá lúc Tư Hàn trở về y cũng đã là một cỗ thi tàn. Hắn dù có đau khổ cũng sẽ không tìm đến cái chết. Y hiểu hắn là một người mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Huống chi vẫn còn Ngâm Tuyết, Nhiếp Viễn, Kiếm Phong Chi, Ngụy Trình. Bọn họ nhất định không để hắn tìm đến cái chết, thời gian là liều thuốc hiệu quả để chữa lành mọi vết thương, không phải sao?

Hứa Tư Hàn vòng tay ôm cứng Hoàng Thiên Ngạo, vùi mặt vào gáy y hít hà mùi hương thuộc riêng về y, như sợ lỏng tay một chút người này sẽ rời đi mất. Hắn không muốn ngày mai mình thức dậy thì mọi chuyện của hôm nay chỉ là một giấc mơ.

***

Lúc này Ngâm Tuyết và Ngụy Trình đốt một đống lửa ngồi sưởi ấm, mắt nhìn về hướng hang động nơi hai người kia đang trải qua giấc mộng nồng nàn.

"Người đó... là đại thống lĩnh Long tộc sao?"

"Ngài ấy là sư phụ của ngươi."

Ngâm Tuyết khàn giọng nói một câu.

"Còn tiểu tử kia là thất sư đệ của ngươi, lúc nhỏ ngươi thường cõng nó trên lưng dạy võ công cho nó."

Ngụy Trình nghe vậy thì hơi liếc mắt về hang động một chút. Những thứ Ngâm Tuyết vừa nói giống như đã từng xảy ra, y nghe rất thuận tai, cũng không cảm thấy có gì giả dối.

"Nó là Hỏa phụng hoàng, hiện tại còn là ma tôn của ma giới. Ngươi cũng biết chứ?"

Ngụy Trình khẽ gật đầu. Mấy ngày nay y có đi nghe ngóng, quả nhiên Hỏa phụng hoàng chính là đệ tử thứ bảy của đại thống lĩnh Thiên Hoa sơn.

Hai người yên lặng một lúc lâu, lát sau Ngâm Tuyết tằng hắng một cái.

https://thuviensach.vn

"Ngươi đối với Phong Chi là tình cảm... giống với tình yêu nam nữ sao?"

Ngâm Tuyết nói có một chút lắp bắp. Hắn cũng không muốn nhắc đến chuyện tình cảm, xưa nay hắn chưa từng trải qua luyến ái, nên nói những chuyện này còn là với bọn trẻ thì có chút ngượng miệng. Nhưng mà chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của Kiếm Phong Chi, hắn không thể không hỏi.

Ngụy Trình không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào đống lửa đang bùng cháy.

"Phong Chi cũng như tiểu Thất, chúng nó đối với ta mà nói thì chính là nhi tử. Cho nên nếu như ngươi đối xử không tốt với Phong Chi, ta nhất định sẽ mang nó đi một nơi thật xa..."

"Ta với hắn là thật lòng!"

Ngâm Tuyết nghe xong khẽ há hốc mồm.

"Cho dù ngươi không nhớ đến chuyện xưa? Nếu như trước đây Kiếm Phong Chi làm chuyện gì có lỗi với ngươi thì sao? Sau này ngươi nhớ lại sẽ không hối hận?"

"Hắn sẽ không."

"Ngươi tin hắn?"

"Ta hiểu hắn. Người như hắn không có khả năng mưu hại người khác."

Ngâm Tuyết gật đầu một cái. Người hiểu Kiếm Phong Chi nhất có lẽ cũng chỉ có Ngụy Trình mà thôi. Lúc ở Thiên Hoa sơn y đã chăm sóc hắn nhiều như vậy, hiện tại hắn còn bị mù lòa, võ công bị phế, nếu không phải là Ngụy Trình chỉ e sau này cũng không có người chiếu cố tốt cho Kiếm Phong Chi. Ngâm Tuyết lẩm bẩm mấy câu.

https://thuviensach.vn

"Hầy, hy sinh một chút cũng đáng!"

"..."

Ngụy Trình liếc mắt nhìn Ngâm Tuyết, hắn liền mím môi khẽ lắc lắc đầu. Hy sinh trong lời nói của hắn chính là việc Kiếm Phong Chi chịu làm kẻ nằm dưới cơ Ngụy Trình. Dù gì Phong Chi từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng trải qua phong tình, hắn là đại sư huynh nhưng thường bị ăn hiếp, bất quá hắn cũng chưa từng cảm thấy khó chịu. Vậy nay bị Ngụy Trình thượng chắc cũng không sao chứ? Nghĩ tới đại nhi tử của mình bị nam nhân khác thượng, Ngâm Tuyết vẫn có chút bực mình.

***

Lúc này đã qua nửa đêm. Tư Hàn trong giấc mơ lại nhìn thấy Cố Kiệt Nhân. Y lúc này không gảy đàn nữa mà cầm trên tay thanh gươm mài tới mài lui.

"Cảm giác bị thương có đau không?"

Tư Hàn nhíu mày nhìn y.

"Cái gì?"

"Cảm giác bị người yêu thương phản bội, chính tay hắn đâm ngươi một nhát, có phải đau lắm không?"

"Cút đi, hắn không phản bội ta..."

"Vậy sao? Ha ha. Nhưng mà hắn lại bảo ngươi đi lấy lệ long thạch cho mình. Ngươi không nghĩ lần này hắn cũng đang lợi dụng mình hay sao?"

"CÂM MIỆNG!"

https://thuviensach.vn

Bất giác, Cố Kiệt Nhân tiến đến gần Tư Hàn, chỉ còn cách một bước y bỗng hóa thành Hoàng Thiên Ngạo, rồi vung kiếm đâm vào ngực Tư Hàn một cái.

"A!!!!!!!!"

Tư Hàn kêu lên một tiếng rồi giật mình ngồi dậy. Mồ hôi tuôn ở thái dương một mảnh đầm đìa. Hắn vừa thở dốc vừa nhìn sang bên cạnh. Hoàng Thiên Ngạo vẫn đều đều hơi thở, cánh tay đặt trên eo hắn.

Hắn liền lau đi mồ hôi trên mặt mình rồi nằm xuống ôm ghì lấy y, nhưng cả đêm đều không thể ngủ lại được nữa.

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 43: Bị Bắt Cóc

Sáng hôm sau khi Hoàng Thiên Ngạo thức dậy liền nhìn thấy một đôi mắt đen lay láy đang nhìn mình. Quả thật y trong quá khứ cũng chưa bao giờ ngủ đến quên trời quên đất như vậy, thậm chí người bên cạnh nhiều lần vuốt ve mặt mình nhưng vẫn không hề hay biết.

Hiện tại sức lực đã vô cùng yếu ớt. Hoàng Thiên Ngạo từ một kẻ mạnh nhất, bị hàn khí hành hạ phải dùng đến nội lực để cân bằng. Y rất nhiều lần cứu Tư Hàn, truyền công lực cho Ngụy Trình, còn vài lần bị đả thương. Hiện tại toàn thân đều vô cùng mệt mỏi. Tùy tình huống đều có thể đóng băng toàn bộ cơ thể giống như ngày hôm qua.

Hiện tại còn mười lăm ngày nữa Hứa Tư Hàn sẽ rời khỏi phương Đông. Biết đâu đây cũng chính là khoảng thời gian bên nhau cuối cùng của hai người bọn họ thì sao?

Cho nên y vừa luyến tiếc, vừa không muốn đứa trẻ này phải chìm đắm trong đau khổ, vì vậy y quyết định thừa nhận phần tình cảm này, coi như cho hắn chút kỷ niệm nếu hai người mãi mãi không còn ở bên cạnh nhau được nữa.

"Không ngủ?"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói vừa vòng tay ôm lấy eo Tư Hàn, khẽ cúi đầu hôn một cái vào gáy hắn rồi nhắm mắt lại. Tư Hàn liền cười cười.

"Ta nhìn người cả đêm."

https://thuviensach.vn

"Đau?"

Hoàng Thiên Ngạo vẫn ít nói đến đáng thương như vậy. Những lời nói của y đôi khi hắn phải dốc tâm suy nghĩ mới hiểu hết được ý nghĩa trong lời nói đó.

"Không có... ta chỉ muốn nhìn thấy người, sợ thức dậy thì không còn thấy nữa..."

Hắn vừa nói vừa có chút rầu rĩ. Hoàng Thiên Ngạo liền miết ngón tay lên quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt của Tư Hàn.

"Ta ở đây!"

Hứa Tư Hàn liền ôm chặt tấm lưng to lớn của y, miệng cười thật tươi nhìn y.

"Sư phụ!"

"Hửm?"

"Người thay đổi rồi!"

Tư Hàn vừa nói vừa cười cười, nghiêng người dụi dụi đầu vào ngực Hoàng Thiên Ngạo, nỉ non.

"Trước đây ta nói cái gì cũng chỉ nói một mình, hỏi có nhiều lúc người cũng không thèm trả lời. Hiện tại ta nói gì thì người cũng đều trả lời. Ta cảm thấy rất vui vẻ!"

Hoàng Thiên Ngạo không nghĩ rằng mình giống như lời Tư Hàn nói, bất quá y cũng không lên tiếng, chỉ im lìm ôm chặt hắn.

"Sư phụ..."

https://thuviensach.vn

"Hửm?"

"Người không gạt ta chứ?"

Tư Hàn bỗng dưng hỏi một câu làm bàn tay đang vuốt ve mái tóc hắn cũng ngừng lại. Hoàng Thiên Ngạo giương đôi mắt không chút cảm xúc nhìn hắn. Tư Hàn liền rũ mắt.

"Chuyện đêm qua... chuyện về lệ long thạch, thật sự sư phụ không gạt ta chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời câu hỏi của hắn, đến khi Tư Hàn tưởng rằng sẽ không có đáp án thì bất giác y khàn khàn giọng.

"Nếu ngươi không tin thì không cần phải đi!"

Y nói xong ánh mắt có chút trầm xuống. Nhìn thấy y như vậy tâm tư Tư Hàn liền trở nên gấp gáp.

"Không có, ta đi, ta đi mà, sư phụ đừng giận ta!"

Tư Hàn nhớ những lời đêm qua Cố Kiệt Nhân nói cùng mình. Rõ ràng hôm qua hắn đã quyết tâm từ nay sẽ không nghi ngờ y nữa, nhưng mà những lời của Cố Kiệt Nhân đã làm cho tâm tư hắn có chút dao động.

Nhiếp Viễn hiểu biết y thuật cao thâm như vậy nhưng trước nay cũng chưa từng nghe hắn nhắc đến cái gì gọi là lệ long thạch, hiện tại nghe Hoàng Thiên Ngạo nói bỗng dưng hắn có chút hoài nghi. Cả đêm qua đều không ngủ được. Hắn rất sợ y lại lừa mình rồi bỏ đi mất.

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng bàn tay đặt ở eo Tư Hàn khẽ buông ra, y từ từ ngồi dậy. Tư Hàn cảm thấy một mảng trống vắng. Nhìn thấy y không để ý đến mình, hắn biết y đã giận mình rồi nên ngồi dậy ôm lấy eo y siết chặt. Cằm tựa trên hõm vai y.

https://thuviensach.vn

"Đừng giận ta mà, sư phụ..."

Người này quả nhiên chính là yếu điểm của Hứa Tư Hàn. Hắn từ nhỏ đến lớn đều quan sát sắc mặt của y mà trưởng thành. Chỉ cần làm y phật lòng hắn liền không cảm thấy vui vẻ. Cả đời hắn xác định đã thua trong tay Hoàng Thiên Ngạo rồi.

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời hắn, chỉ thở dài. Thật lâu sau y mới xoay người lại đối diện cùng Tư Hàn. Hắn liền cúi đầu rũ mắt, y nâng cằm hắn lên cho đối diện cùng mình.

"Ta không giận ngươi, bảo bối!"

Hai từ bảo bối giống như thiết bản đánh mạnh vào tâm Tư Hàn. Hắn ngốc lăng nhìn y.

"Người... người gọi ta là gì?"

"Bảo bối!"

Tư Hàn không tin nổi miệng cũng hơi hé ra, Hoàng Thiên Ngạo liền cưng chiều vuốt ve gò má hắn.

"Ngươi là bảo bối trong lòng ta, mãi mãi."

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy những lời nói ngọt ngào như vậy từ y. Trước đây y rất ít nói, càng không bao giờ biết cái gì là dịu dàng, ngay cả những lúc hai người tình nồng mật ý nhất. Không ngờ thứ tưởng chừng mãi mãi cũng không với tới, hiện tại lại có thể chạm vào.

Tư Hàn nuốt khan một cái. Hắn muốn xác nhận, muốn nghe một lần lời nói từ chính miệng y. Hắn không muốn suy đoán, trong tình yêu hắn chỉ là một kẻ ngốc si tình, hắn đôi lúc trở nên hoài nghi về tất cả, thậm chí còn hoài nghi về cả hiểu biết của chính mình.

https://thuviensach.vn

Người ta nói trong tình yêu kẻ yêu hơn sẽ là người thiệt thòi. Hắn trong mối quan hệ này đều cảm thấy xuất phát đơn phương từ một phía, cho nên Tư Hàn luôn tự ti, hoài nghi về địa vị của mình trong lòng Hoàng Thiên Ngạo. Chỉ cần một tác động nhỏ cũng khiến mình trở nên yếu thế.

Cho nên đối với hắn mà nói, một câu nói của Hoàng Thiên Ngạo sẽ làm thay đổi rất nhiều thứ.

"Sư phụ... người yêu ta không?"

Hoàng Thiên Ngạo nhìn sâu vào đáy mắt Tư Hàn. Y nhớ đến lần đó, vào cái đêm mà y dùng nội lực xóa đi một phần ký ức của hắn, hắn đã vô cùng thống khổ, còn nói suốt đời sẽ hận y.

Đứa trẻ này những ngày qua hắn đã không dễ dàng gì. Y yêu hắn, vô cùng đau khổ vì mất đi hắn, nhưng mà y là người lớn, có đau thương nào mà chưa từng trải qua chứ? Còn Hứa Tư Hàn chỉ là một đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi, hắn đã vô cùng khổ tâm rồi.

Hoàng Thiên Ngạo dùng tay mình bao lấy gò má Tư Hàn, nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, trong đó chính là trọn vẹn hình bóng của y, cũng giống như thứ tình cảm duy nhất mà hắn dành cho y vậy.

Y khàn giọng trịnh trọng nói một câu. Đây là lời thật lòng, duy nhất một lần y muốn thẳng thắn thừa nhận cùng ái nhân của mình.

"Tiểu Thất, ta yêu ngươi!"

Tư Hàn nhìn chằm chằm vào gương mặt Hoàng Thiên Ngạo, bất giác nước mắt thành dòng rơi xuống gò má. Mười tám năm, đây là lần đầu tiên hắn nghe lời nói yêu từ chính miệng y. Người này là chấp niệm thanh xuân của hắn, là thứ duy nhất mà hắn muốn có trên đời, cũng là người duy nhất hắn muốn mãi mãi cùng mình thiên trường địa cửu.

https://thuviensach.vn

Trong quá khứ hắn chỉ có thể từ xa lén lút ngắm nhìn y, sau đó được sánh bước cùng y, được y ôm, được y hôn hắn tưởng rằng mình đã có cả thế giới.

Nhưng mà chỉ sau một đêm, thế giới đã sập đổ trước mắt hắn. Hắn nghi ngờ cái gọi là chân tâm trên thế gian này. Hắn từng vô cùng oán hận người này. Thậm chí có đôi lúc hắn đã từng muốn cùng y đồng quy vu tận.

Bao nhiêu chờ đợi, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu hy sinh, cuối cùng cũng đợi được câu nói này. Bất quá lại nói ra ngay lúc thời khắc thiên kiếp sắp đến, vì sao lại bi ai với hắn như vậy chứ?

Nhưng mà Hứa Tư Hàn mãn nguyện, vô cùng mãn nguyện. Cảm giác giống như trái tim khô cằn của mình được mạch nước ngầm mát mẻ rót vào, vô cùng ngọt ngào, vô cùng ấm áp.

"Người có thể nói lại lần nữa không?"

Hắn giương đôi mắt đẫm lệ nhìn y. Hoàng Thiên Ngạo liền hôn xuống khóe mắt hắn một cái, dùng ngón tay lau khô dòng lệ trên mặt hắn.

"Ta yêu ngươi, bảo bối!"

Lời còn chưa kịp dứt thì môi đã bị bịt kín. Hứa Tư Hàn hôn Hoàng Thiên Ngạo một cái rồi tách ra, một nụ hôn không chất chứa mùi vị của dục vọng, đơn giản chỉ là cảm thấy quá đỗi yêu thương người này. Hắn sau đó vùi đầu trong ngực y nửa buổi không chịu ra.

Hoàng Thiên Ngạo khẽ nâng mặt hắn lên lại thấy gò má nhạt nhòa nước mắt.

"Đã lớn như vậy còn khóc nhè hay sao?"

Hắn 'oa' lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ thật đáng ghét, người chọc ta!"

Hắn liền vùi đầu vào ngực y khóc thảm. Lần này cũng không ngại che giấu tâm trạng mình, vừa nói vừa đấm đấm vào ngực Hoàng Thiên Ngạo.

"Ta chờ câu nói này chờ đã rất lâu rồi. Người có biết ta đã đau khổ thế nào hay không? Vì sao trước đây lại không nói? Vì sao đợi đến bây giờ mới nói? Ta ghét người, thật sự ghét người!"

Hoàng Thiên Ngạo ôm lấy Tư Hàn, khẽ hôn xuống đỉnh đầu hắn một cái.

"Xin lỗi!"

Tư Hàn gật đầu chấp nhận lời xin lỗi của y. Cảm giác bao nhiêu ủy khuất của bản thân vì hai từ xin lỗi này mà như được gột rửa hết.

Nói hắn nhẹ dạ cũng được, nói hắn si tình cũng được. Hắn tình nguyện là một kẻ ngốc sa chân vào bẫy ái tình ngọt ngào này, cho dù có vạn kiếp bất phục, cũng không bao giờ hối hận.

Hai người ôm nhau thật lâu, Tư Hàn khàn khàn giọng nói một câu.

"Sư phụ, trở về Huyền Môn cung với ta được không?"

Hắn nói như vậy nhưng sợ y không đồng ý. Huyền môn cung là đâu chứ? Chính là lãnh địa của ma giới, người như y có thể đến đó hay sao?

Nhưng mà hiện tại Thiên Hoa sơn Tư Hàn đã không thể trở về được nữa. Ngày hôm qua hắn đã đánh nhau long trời lở đất ở Thiên giới, một ngàn thiên binh thiên tướng chết dưới tay hắn, hắn vẫn còn chưa quên. Hắn còn đánh Minh Kính Hà, bọn họ sẽ bỏ qua cho hắn hay sao chứ? Chỉ sợ hiện tại đang xua binh truy đuổi mình khắp nơi.

Huống hồ, trong thời gian trước khi Hoàng Thiên Ngạo trải qua thiên kiếp, hắn phải bảo toàn sức lực của mình, không may lệ long thạch không

https://thuviensach.vn

thể dùng đến vậy hắn nhất định lấy chân hỏa của mình ra cứu y. Cho dù có mất mạng hắn vẫn muốn giữ lại cho y một hơi thở.

Ở Huyền Môn cung hắn có binh lực, có thể tùy ý sai khiến. Huống hồ Lục Mạch mang hắn đến ma giới chẳng phải chính là muốn giao chiến cùng tam giới hay sao? Nếu hắn lãnh binh đi đánh tam giới chắc chắn chính là thứ mà Lục Mạch muốn.

Cho nên, hiện tại Huyền môn cung là nơi thích hợp nhất. Chỉ là Tư Hàn không biết Hoàng Thiên Ngạo có đồng ý cùng hắn hay không nữa. Nếu như y không muốn thì có lẽ hắn đành phải trở về Thiên Hoa sơn cùng y.

Hoàng Thiên Ngạo cũng không đợi hắn chờ lâu, khẽ hôn xuống trán hắn.

"Được, ngươi nói chỗ nào ta cũng sẽ đi cùng ngươi!"

Tư Hàn trợn mắt không tin nổi. Hắn cũng không ngờ mình có thể cùng với y nối lại tình xưa, càng không nghĩ có lúc y chịu nghe theo sự sắp xếp của mình. Nhưng mà Tư Hàn hiểu rõ, đến Huyền Môn cung chẳng qua chỉ là sự lựa chọn cuối cùng mà thôi.

"Chỉ cần đợi qua thiên kiếp, sau đó người muốn trở về Thiên Hoa sơn ta đều đi theo người."

Hoàng Thiên Ngạo gật đầu.

"Ừ..."

Tư Hàn liền cong môi lên cười, đuôi mắt đã thành hình bán nguyệt vô cùng đáng yêu.

"Sư phụ, ta yêu sư phụ nhất, nhất nhất nhất!"

Hắn vừa nói vừa hôn hôn lên môi y. Sau khi tách ra thì hai người lại ôm nhau thật lâu. Ngoài kia gió thổi lên từng cơn mát lành.

https://thuviensach.vn

***

Một lúc sau khi bọn họ rời khỏi hang động liền nhìn thấy Ngâm Tuyết và Ngụy Trình đang đứng chờ.

"Lục sư huynh?"

Tư Hàn reo lên liền chạy đến trước mặt Ngụy Trình. Ngày hôm qua vô cùng gấp gáp nên Tư Hàn đã không để ý đến Ngụy Trình, cả ngày hôm nay trong đầu hắn cũng chỉ có một mình Hoàng Thiên Ngạo nên nhất thời đã quên mất Ngụy Trình. Hiện tại nhìn thấy y hắn liền sửng sốt.

"Ui da..."

Ngâm Tuyết từ lúc nào tiến đến gõ lên đầu Tư Hàn một cái làm hắn ôm trán mình, bĩu bĩu môi nhìn Ngâm Tuyết.

"Ngươi đó, cả ngày hôm qua chạy loạn, báo hại ta tìm khắp nơi!"

Tư Hàn nhe răng cười lấy lòng Ngâm Tuyết.

"Ta... xin lỗi!"

Ngâm Tuyết không để ý đến Tư Hàn nữa mà đến trước mặt Hoàng Thiên Ngạo, chắp tay thành quyền, cúi đầu.

"Đại thống lĩnh!"

"Ừ."

"Đã tìm thấy thuốc có thể chữa cho sư phụ rồi!"

Tư Hàn từ lúc nào tiến đến nói với Ngâm Tuyết một câu như vậy, hắn hơi nhíu mày khó tin nhìn Hoàng Thiên Ngạo.

https://thuviensach.vn

"Là lệ long thạch ở phương Tây. Mười lăm ngày nữa ta sẽ đến đó để tìm về cho sư phụ."

"Hơn hai mươi ngày nữa không phải chính là thiên kiếp hay sao? Tiểu Thất, ngươi đi chỉ sợ chưa kịp đến nơi thì đại thống lĩnh đã xảy ra chuyện rồi..."

Ngâm Tuyết trầm mặc nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Hắn là thuộc hạ thân tín của y, đương nhiên biết rõ thời hạn thiên kiếp. Càng biết trên đời này không có cái gì gọi là lệ long thạch, xem ra đại thống lĩnh lại bày trò gạt tiểu Thất rời xa mình rồi. Bất quá đây cũng là quyết định của đại thống lĩnh, hắn chỉ là thuộc hạ, không có cách xen vào.

Hoàng Thiên Ngạo không để ý đến phụ tử bọn họ mà nhìn về hướng Ngụy Trình.

"Đã trở về rồi hay sao?"

Ngụy Trình lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hoàng Thiên Ngạo, người này ánh mắt trầm tĩnh, gương mặt uy vũ, khí thế mười phần cường hãn, quả nhiên đúng như lời người ta miêu tả về đại thống lĩnh Long tộc mà Ngụy Trình từng nghe trước đây.

"Đến đây!"

Hoàng Thiên Ngạo gọi Ngụy Trình một tiếng, y không chủ động được mà bước đến gần Hoàng Thiên Ngạo. Ngụy Trình khẽ giật mình, không hiểu vì sao lời nói của người đó lại tác động đến mình như vậy, giống như chỉ cần y ra lệnh thì mình nhất định phải nghe lời.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn Ngụy Trình đứng trước mặt mình, ánh mắt có chút thảng thốt. Y vươn tay vỗ vỗ lên đầu Ngụy Trình mấy cái.

"Thời gian qua đã khổ cho ngươi rồi!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình nhìn thấy chút nhu tình dưới đáy mắt lạnh lẽo của Hoàng Thiên Ngạo, bất giác khàn giọng hỏi một câu.

"Ta trước đây đã giết thái tử Đông hải, người không trách ta sao?"

Hoàng Thiên Ngạo khẽ nhếch môi lên.

"Ngươi không làm sai, hắn đáng chết!"

"..."

"Chỉ đáng trách là người đã để hắn liên lụy đến mình."

Ngụy Trình nhíu nhíu mày, cảm giác cổ họng có chút nghẹn ngào không rõ. Trước đây Ân Sơn Tây Xương kể cho y nghe, y nghĩ mình chính là một tội nhân bị cả tam giới truy sát, bị sư phụ và huynh đệ đồng môn từ bỏ, nhưng mà hiện tại cái gì cũng không phải.

Từ ngày y gặp gỡ Kiếm Phong Chi, Ngâm Tuyết, và giờ đến lượt Hoàng Thiên Ngạo. Tuy những lời bọ họ nói đều không bằng không chứng, cũng hệt như Ân Sơn Tây Xương, nhưng mà bằng trực giác của mình, Ngụy Trình tin đây mới chính là lời nói thật lòng. Chỉ trong lần gặp đầu tiên y đã cảm nhận bọn họ vô cùng thân thiết.

"Có phải đầu đau ở đâu hay không?"

Hoàng Thiên Ngạo nhìn Ngụy Trình.

"Ta..."

Ngụy Trình ngừng lại một chút.

"Ta đã quên đi những chuyện của lúc trước."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo nghe xong thì im lặng, giương đôi mắt không rõ ý tứ nhìn Ngụy Trình. Trên đời này chưa có bất kỳ ai nhìn vào mắt y mà có thể đoán được tâm tư, kể cả Ngụy Trình cũng như vậy.

"Còn sống là tốt rồi. Ký ức nếu không có cũng không sao, miễn là ngươi không làm gì khiến bản thân phải hối tiếc."

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói vừa nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây. Ngụy Trình từng là cánh tay phải đắc lực của y, còn là đệ tử giỏi nhất của y nữa. Hiện tại chỉ cần Ngụy Trình còn sống, những thứ khác đều không còn quan trọng.

"Thời gian qua ngươi đã ở đâu?"

"Ân Sơn Tây Xương đã cứu ta..."

Hoàng Thiên Ngạo khẽ nhíu mày một cái.

"Là nghiệt súc đó?"

Ngụy Trình không nói gì. Hứa Tư Hàn bỗng nhiên xen vào.

"Sư phụ, đại sư huynh cũng đang ở Huyền môn cung... nhưng mà huynh ấy giờ đã không còn nhìn thấy thứ gì nữa, nội lực toàn bộ đều bị phế!"

Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, y bỗng nhiên nhìn Ngâm Tuyết.

"Ngươi và Ngụy Trình vì sao gặp nhau?"

Ngụy Trình liền trả lời.

"Là ta theo Ân Sơn Tây Xương đến Huyền Môn cung."

Hoàng Thiên Ngạo bỗng dưng nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Các người lập tức trở về tìm Phong Chi đi, có lẽ Ân Sơn Tây Xương đã động thủ trên người nó rồi!"

Ngụy Trình có chút gấp gáp, bất quá muốn hỏi cho rõ.

"Ngài... ngài nói như vậy là sao?"

Hoàng Thiên Ngạo khàn giọng.

"Chính Ân Sơn Tây Xương là kẻ đã hạ độc Phong Chi, gián tiếp hại ngươi bị giam giữ dưới Vạn Trùng Sơn!"

Hoàng Thiên Ngạo chưa kịp dứt lời thì Ngụy Trình đã bay đi mất.

"Đại thống lĩnh."

Ngâm Tuyết ánh mắt tối sầm rối rắm nhìn Hoàng Thiên Ngạo, y liền phất tay.

"Ngươi cũng nhanh đi đi!"

"Dạ."

Ngâm Tuyết liền bay đi mất. Tư Hàn nhìn theo, hắn cũng rất muốn về tìm Kiếm Phong Chi, hiện tại vô cùng nóng lòng.

"Ngươi cũng về đó đi. Ta trở lại Thiên Hoa sơn làm chút việc. Xong xuôi ta sẽ đến tìm ngươi."

Tư Hàn kêu lên một tiếng.

"Sư phụ..."

Hoàng Thiên Ngạo vỗ vỗ lên đầu hắn.

"Yên tâm!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn hơi rũ mắt một chút.

"Vậy ta về xem đại sư huynh rồi chờ người ở Huyền môn cung. Nếu người không đến ta nhất định đến Thiên Hoa sơn bắt người nhốt bên mình, ta hiện tại nói được sẽ làm được."

Hoàng Thiên Ngạo hơi nhếch khóe môi lên một cái, ngón tay miết nhẹ trên gò má Tư Hàn.

"Được!"

***

Ngụy Trình chân trước vừa đến thì chân sau Ngâm Tuyết và Tư Hàn cũng tới nơi.

"Nó không có ở đây?"

Ngâm Tuyết nhìn thấy Ngụy Trình thất thần đứng trước giường Kiếm Phong Chi. Căn phòng trống vắng không còn bất kỳ độ ấm nào, có lẽ Kiếm Phong Chi đã rời đi khá lâu.

Nhìn thấy bàn tay Ngụy Trình siết chặt Ngâm Tuyết nhíu nhíu mày.

"Xem ra hắn biết chúng ta không có ở đây nên đã đến bắt Phong Chi."

Ngụy Trình xoay lưng đi.

"Ta đi tìm hắn!"

"Khoan đã!"

Ngâm Tuyết khàn giọng.

"Ngươi hiện tại định đi đâu tìm nó?"

https://thuviensach.vn

"Đến Ân Sơn đài."

"Mục đích của Ân Sơn Tây Xương bắt Kiếm Phong Chi ta nghĩ không hề đơn giản. Chúng ta nên suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định đi đâu tìm nó, tránh bứt dây động rừng."

"Lần này người nói sai rồi!"

Tư Hàn ở bên cạnh chen vào một câu. Ngâm Tuyết khó hiểu nhìn Tư Hàn.

"Cái gì?"

"Ta hiểu lý do vì sao Ân Sơn Tây Xương lại bắt đại sư huynh."

Ngâm Tuyết và Ngụy Trình đồng loạt nhìn hắn.

"Là vì yêu!"

Hai người kia liền nhìn nhau nhíu mày.

"Các người có thể không hiểu rõ động cơ của Ân Sơn Tây Xương nhưng ta nghĩ là ta hiểu hắn. Bởi vì ta cũng yêu một người, cũng muốn bằng mọi cách chiếm hữu y."

Tư Hàn ngừng lại một chút.

"Năm đó đại sư huynh so với lục sư huynh võ công cùng tư chất đều không thể sánh bằng. Nếu Ân Sơn Tây Xương muốn giành chức Kỳ chủ thì hắn sẽ hạ độc trên người lục sư huynh. Nhưng vì cái gì hắn lại xuống tay trên người đại sư huynh chứ?"

Ngụy Trình ánh mắt liền trầm xuống.

"Câu trả lời chỉ có một, chính là hắn vô cùng căm hận đại sư huynh."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn tiến đến trước mặt Ngụy Trình nhìn thẳng vào mắt y.

"Nhưng đại sư huynh từ đầu đến cuối cũng chưa từng gây thù oán với bất kỳ ai. Điều huynh ấy làm duy nhất chính là đã khiến lục sư huynh yêu mình."

Ngụy Trình mày càng lúc nhíu càng chặt.

"Mà thời gian trước Ân Sơn Tây Xương trăm phương ngàn kế thậm chí mạo hiểm đến Vạn Trùng Sơn cứu lục sư huynh ra, sau đó còn chăm sóc cho lục sư huynh... Ta nói có đúng không? Sư huynh?"

Ngâm Tuyết trợn mắt nhìn Ngụy Trình, còn Ngụy Trình ánh mắt từ lúc nào đã chùng xuống.

Ngâm Tuyết thật không ngờ Ân Sơn Tây Xương lại yêu nam nhân mà còn yêu đúng tướng công tương lai của Kiếm Phong Chi nữa, đứa ngốc như hắn thì có trình gì mà đấu lại một kẻ xảo quyệt như Ân Sơn Tây Xương đây chứ? Nếu là vì hận tình thì xem ra hiện tại Kiếm Phong Chi lành ít dữ nhiều.

Ngâm Tuyết cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình đập mãnh liệt, bụng cồn cào, lo lắng đến không yên. Nhưng mà hiện tại hắn không có cách rời khỏi Hoàng Thiên Ngạo.

"Ta đi tìm hắn."

Ngụy Trình lại nói một câu như vậy rồi khẽ xoay lưng đi, Ngâm Tuyết liền nắm cổ tay y kéo lại.

"Ngụy Trình..."

"..."

https://thuviensach.vn

"Phong Chi là một đứa trẻ đơn thuần. Sau khi tìm được nó ngươi hãy mang nó cao chạy xa bay. Đợi sau khi đại thống lĩnh vượt qua thiên kiếp ta sẽ cho người gọi các ngươi trở về Thiên Hoa sơn. Những ngày này tam giới khắp nơi vẫn lùng sục ngươi, hãy bảo vệ nó thật tốt!"

"Ngài... không đi tìm hắn sao?"

Ngâm Tuyết hơi rũ mắt. Thời hạn thiên kiếp của Hoàng Thiên Ngạo đã sắp đến gần, sáng nay hắn nghe Tư Hàn nói mười lăm ngày nữa sẽ tìm lệ long thạch, cho nên ở bên Hoàng Thiên Ngạo ngoài Nhiếp Viễn và Lục Niên thì không còn bất kỳ ai nữa.

Ngâm Tuyết là thuộc hạ, không thể rời đi vào lúc này. Hoàng Thiên Ngạo ngoài là chủ nhân của hắn thì an nguy của y còn liên quan đến chúng sinh thiên hạ.

Nếu như Hoàng Thiên Ngạo không thể vượt qua thiên kiếp, sau này sẽ không còn ai có thể bảo hộ tam giới nữa, chỉ e chiến tranh giữa tam giới và các thế lực chống đối sẽ bắt đầu. Khi đó chúng sinh sẽ lâm vào cảnh máu chảy đầu rơi.

"Ta không thể đi... nhưng ta sẽ phái thuộc hạ thân tín đi theo cùng tìm Phong Chi với ngươi."

Ngụy Trình nhìn Ngâm Tuyết, vỗ vỗ lên mu bàn tay hắn.

"Ta nhất định sẽ bảo hộ hắn, ngài an tâm!"

Tư Hàn như nhớ ra chuyện gì lập tức lên tiếng.

"Lục sư huynh. Ta có cái này cho đại sư huynh. Huynh mang theo, khi nào gặp thì giao cho huynh ấy."

Tư Hàn lấy Cổ kiếm bên hông mình đưa cho Ngụy Trình.

https://thuviensach.vn

"Thứ này có linh tính, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho đại sư huynh!"

Ngụy Trình cầm lấy Cổ kiếm không chần chừ, rất nhanh rời đi.

"Ta sẽ cho người của Huyền Môn cung theo lục sư huynh."

"Không được!"

Ngâm Tuyết khàn giọng.

"Lục Mạch cùng Ân Sơn Tây Xương có qua lại cùng nhau, nơi này chúng ta chưa có thân tín, chưa thể mạo hiểm."

"Vậy phải làm sao?"

"Ta và Lục Niên sẽ trở về Thiên Hoa sơn một chuyến. Nơi đó thuộc hạ trung thành với ta và Ngụy Trình rất nhiều, nhất định sẽ sử dụng được."

"Vậy nghĩa..."

Chữ 'phụ' chưa nói ra thì Tư Hàn liền rút lại.

"Người nên cẩn thận một chút."

"Được, rất nhanh ta sẽ trở lại."

Dứt lời Ngâm Tuyết hóa thành một cơn gió biến mất.

***

Lúc này tại rừng trúc từng trận gió lớn thổi lên. Sau khi Tư Hàn đi rồi Hoàng Thiên Ngạo đứng tại chỗ, tay chắp phía sau khàn khàn giọng.

"Người đến rồi thì bước ra đi!"

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 44: Khổ Hình

Huyền Vũ và Bạch Hổ nhanh chóng hiện hình rồi từ phía sau tiến đến. Hoàng Thiên Ngạo khẽ nhướng mày.

"Đại ca."

"Các ngươi đến đây làm gì?"

Bạch Hổ ồm ồm giọng.

"Đại ca, chúng đệ đến để nói với huynh một tiếng, tiểu phụng hoàng ngày hôm qua đã đến Thiên giới đánh nhau quậy đến gà bay chó sủa. Hắn... hắn đã giết một ngàn tinh binh của Thiên giới, còn giữa đám đông làm nhục Thiên hậu nương nương. Hiện tại tam giới đã hợp lực lại, chỉ sợ trong vài ngày tới sẽ đánh đến Huyền môn cung."

Hoàng Thiên Ngạo không nói dong dài.

"Các ngươi quyết định đứng về phía ta hay là chúng?"

Câu hỏi trực tiếp này khiến Bạch Hổ có chút không biết trả lời ra sau đành xoay đầu nhìn sang Huyền Vũ cầu cứu. Y từ từ tiến lên bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo. Hoàng Thiên Ngạo từ đầu đến cuối chỉ cho bọn họ một bóng lưng, cũng chưa từng quay đầu lại.

"Đại ca, đây là hai chuyện khác nhau. Chúng ta là huynh đệ tình thâm, cái gì cũng không thể so sánh được. Nhưng chúng ta là thần, tính mạng của ba chúng ta đều không thể đặt trên thiên hạ."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo mặt không biểu tình, chỉ khàn khàn giọng.

"Vẫn là câu hỏi đó, các ngươi chọn đứng về phía ta hay bọn chúng?"

Huyền Vũ hơi nhíu mày. Tay áo màu trắng cũng phất về phía sau.

"Đại ca, hiện tại đến báo cho huynh biết để huynh có cách ứng phó. Mười mấy ngày sau khi giao chiến bọn đệ vẫn sẽ đứng một bên nhìn. Nhưng nếu Hỏa phụng hoàng không biết hối cãi mà quay đầu, thì bọn đệ cũng đành hợp sức cùng bọn họ bảo vệ tam giới."

"Nếu nói vì chúng sinh thiên hạ, vậy mỗi người có lãnh địa riêng, vì cái gì các người còn đánh tới Huyền Môn cung? Muốn ép nó ra tay hay sao?"

"Đại ca, ngày hôm qua..."

Hoàng Thiên Ngạo cắt ngang lời của Huyền Vũ.

"Lúc nãy các ngươi đã nói rồi, ta cũng đã nghe rất rõ. Nhưng sao các ngươi không hỏi vì sao nó lại một thân một mình đến Thiên giới? Nếu thực sự muốn gây chiến, nó vì sao không mang thuộc hạ theo cùng mà lại đơn phương ứng chiến? Hay thực sự những kẻ đó đã che giấu huyền cơ gì? Nếu các ngươi không trực tiếp nhìn thấy thì đừng nói là Hỏa phụng hoàng ra tay đồ sát."

Huyền Vũ lúc này khóe môi hơi giật giật nhưng không thể nói thành lời, đành im lặng đứng một bên. Quả thật bọn họ không trực tiếp nhìn thấy, tất cả chỉ từ một phía người của Thiên giới nói lại mà thôi.

Một lúc sau, Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng.

"Chúng ta đã quen biết nhau bao lâu?"

Huyền Vũ trả lời.

https://thuviensach.vn

"Từ thuở còn là thiếu niên."

Hoàng Thiên Ngạo nhìn nhìn những chiếc lá trúc bay bay trong gió. Thuở còn thiếu niên, bốn từ này nói ra thì vô cùng ngắn gọn, nhưng lại là cả một hồi ức với rất nhiều chuyện đã xảy đến. Tình cảm là không gì có thể so sánh được. Cho nên hiện tại y mới nói dong dài cùng họ, cũng đặt niềm tin vào bọn họ.

Thật lâu sau y mới khàn khàn giọng.

"Hỏa phụng hoàng là người trong lòng ta, cũng là tẩu tử của các ngươi."

Bạch Hổ nghe xong tưởng mình nghe nhầm liền trợn mắt lắp bắp hỏi lại.

"Đại ca... huynh nói cái gì? Là đệ nghe không rõ hay là... đệ không hiểu ý huynh lắm!"

"Ngươi đã hiểu đúng. Hỏa phụng hoàng chính là tẩu tử của các ngươi!"

Huyền Vũ nhíu nhíu mày không nói gì. Bạch Hổ trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoàng Thiên Ngạo, y cuối cùng cũng mở lòng yêu thích một người, mà người đó lại là nam nhân. Đây có lẽ là sự thật khủng khiếp nhất mà Bạch Hổ ngàn năm nay từng nghe thấy.

"Lần này ta có việc, muốn nhờ các ngươi giúp đỡ."

Huyền Vũ nhìn dáng vẻ thất thố của Bạch Hổ thì khẽ tằng hắng mấy tiếng làm hắn hồi thần. Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên nghe nói đại ca có việc nhờ đến mình, Bạch Hổ liền hết sức phấn chấn, ném chuyện tẩu tử ra sau đầu, giọng ồm ồm, vỗ vỗ ngực.

"Đại ca có việc cứ nói. Chúng đệ nhất định chu toàn."

Hoàng Thiên Ngạo nhìn những lá trúc khô đang từ từ rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

"Mười lăm ngày nữa, tiểu Thất sẽ đến phương Tây. Nơi đó là vùng đất chí âm chí hàn chứa đầy nguy hiểm, chỉ sợ hắn vẫn chưa quen thuộc đường đi nước bước. Ngươi hãy bảo vệ nó an toàn rời khỏi nơi đó."

Bạch Hổ gãi gãi chiếc đầu to của mình mấy cái, cảm thấy có chút kỳ quặc nhưng vẫn trả lời.

"Phương Tây là địa bàn của đệ. Đệ nhất định đảm bảo tiểu phụng hoàng... a... đảm bảo cho tẩu... tẩu tử an toàn."

Hoàng Thiên Ngạo ngẩng đầu nhìn ra mặt hồ rộng lớn trước mắt, hôm nay trời quang mây tạnh, mặt nước cũng vô cùng trong xanh.

"Còn chuyện này nữa, Huyền Vũ."

Huyền Vũ nghe mệnh thì ngẩng đầu.

"Đại ca cứ nói."

"Ngươi là người ôn hòa, tính tình điềm đạm nhất trong các huynh đệ. Hai mươi ngày nữa chính là thời hạn ta phải chịu thiên kiếp, nếu như ta không thể vượt qua được kiếp nạn này, thời gian đó người tam giới có đánh tới, ngươi hãy giúp tiểu Thất rời khỏi nơi đây, đi đâu cũng được, đến nhân gian cũng được. Bất kỳ nơi nào miễn không còn ai có thể tìm thấy nó..."

Huyền Vũ nghe xong thì ánh mắt thoáng chút trầm xuống.

"Đại ca, Hỏa phụng hoàng e là hiện tại vô cùng mạnh, chỉ sợ đệ cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Sẽ có Ngâm Tuyết giúp ngươi. Tiểu Thất... rất nghe lời Ngâm Tuyết."

Phải, có lẽ trên đời này ngoài y ra thì cũng chỉ có duy nhất một mình Ngâm Tuyết có thể kiềm chế được Hứa Tư Hàn.

https://thuviensach.vn

"Còn nếu tẩu tử đại khai sát giới thì sao?"

Hoàng Thiên Ngạo hơi rũ mắt.

"Nó không phải là kẻ điên cuồng! Chỉ cần bảo toàn được tính mạng, cái gì cũng không cần thiết tới."

Hai người kia gật đầu một cái.

"Đại ca an tâm, nếu tiểu phụng hoàng đã là tẩu tử, thì tụi đệ nhất định sẽ bảo hộ hắn."

Hoàng Thiên Ngạo khẽ gật đầu. Bỗng dưng Huyền Vũ lên tiếng.

"Đại ca, hai mươi ngày nữa đệ sẽ đến giúp huynh ứng phó thiên kiếp."

"Không cần!"

Huyền Vũ khẽ nhíu mày.

"Tại sao?"

"Bởi vì đã là thiên kiếp, thì chỉ có dựa vào sức mình mới có thể vượt qua."

"Nhưng còn sau đó? Nếu như khi đó có kẻ xấu phục kích thì sao?"

"Người muốn đến thì cũng không thể ngăn cản được. Yên tâm, ta đã chu toàn mọi thứ."

Huyền Vũ gật đầu một cái.

"Đại ca, vẫn là câu nói cũ, nếu Hỏa phụng hoàng đại khai sát giới, chúng đệ nhất định không khoanh tay đứng nhìn."

Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt có chút trầm xuống.

https://thuviensach.vn

"Nếu có ngày đó, hãy bồi táng hắn cùng với ta."

Sau khi rời khỏi rừng trúc, trên đường Bạch Hổ đi phía sau Huyền Vũ, tay chân có chút ngứa ngáy.

"Ngươi có chuyện gì?"

"Nhị ca, sao đệ vẫn cảm thấy hình như mình quên mất cái gì đó..."

"..."

"A... Chúng ta rõ ràng đến đây nói với đại ca là hợp lực cùng tam giới bắt tiểu phụng hoàng... a tẩu tử... vì cái gì, vì cái gì khi trở về lại thành ra bảo vệ hắn rồi?"

Huyền Vũ không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn về một mảng rừng trúc xanh rì dưới chân mình. Bạch Hổ không thấy y trả lời thì khẽ rống một tiếng.

"NHỊ CA..."

"Vì chúng ta gọi hắn hai tiếng... tẩu tử!"

***

Lúc này tại một ngục giam dưới lòng đất vô cùng ẩm thấp và nóng bức. Trên tường đặt mấy ngọn đuốc cháy hừng hực càng làm cho không khí thêm phần khó chịu. Trong ngục giam, mùi hôi thối tanh tưởi cứ thỉnh thoảng xộc lên.

Một thân ảnh đang nằm bất tỉnh úp sấp trên mặt đất. Tóc tai tán loạn, y phục trắng dính đầy bụi đất và máu đã khô đặc sẫm màu. Mười đầu ngón tay hắn bị dùng hình kẹp chặt, hiện tại chảy máu sưng to mưng mủ. Thân dưới chân cũng đầy rẫy vết thương, móng đều bị bứt mất.

"Ưm..."

https://thuviensach.vn

Nam nhân dường như đã tỉnh dậy, đau đớn lần nữa xộc đến khiến hắn há miệng hít khí. Mắt mở to trợn trừng, nước mắt một đường chảy xuống.

"Ưm..."

"Khốn kiếp! Câm miệng. Đêm hôm khuya khoắt rên cái gì mà rên?"

"Đại ca, hay là cắt lưỡi hắn đi?"

"Vậy thì không có được. Chủ nhân dặn chúng ta biệt đãi hắn tốt nhưng cũng không dặn chúng ta cắt lưỡi hắn. Làm vậy chủ nhân nhất định mất hứng."

"Tên này quả nhiên sức lực thật tốt. Bị mù, người không còn nội lực, dùng hình liên tục mấy ngày mà vẫn còn có thể sau một canh giờ thì tỉnh lại... chặc chặc..."

"Người ta tốt hay xấu thì cũng là đại sư huynh của Thiên Hoa sơn, ra tay như vậy cũng chưa vừa sức hắn đâu."

"Ể, vậy nhân lúc hắn tỉnh dậy ta phải xem thử đại sư huynh của Thiên Hoa sơn giỏi đến mức nào. Há há."

Dứt lời, một trong hai tên lính canh tiến đến nhìn nhìn nam nhân đang nằm sấp dưới đất.

"Kiếm thiếu hiệp... chặc chặc..."

Y vừa nói vừa cúi xuống nắm tóc nam nhân xách đầu hắn lên.

"Kiếm Phong Chi, ngươi sinh ra mạng thật tốt, được mọi người trọng dụng, nhưng thôi, hưởng phước tới đó đủ rồi, để ta thử sức lực của ngươi một chút!"

https://thuviensach.vn

Nam nhân đó chính là Kiếm Phong Chi. Hắn đã bị bắt giam ở đây ba ngày. Mỗi ngày bọn chúng đều dùng hình trên thân thể hắn, chân tay đều bị bẻ gãy, móng chân móng tay đều bị rút sạch, đau đớn đến nước mắt cũng chảy tràn ra.

Hắn không biết, rốt cuộc mình đã đắc tội với ai. Từ đầu đến cuối bắt hắn đến đây chỉ đánh. Mỗi khi tỉnh dậy thì lại tiếp tục tra tấn.

Hắn hiện tại bị hai kẻ kéo lê trên mặt đất, rất nhanh toàn thân bị treo lên.

"Ư..."

Kiếm Phong Chi dù tỉnh nhưng vẫn chưa thể hồi thần, hiện tại chỉ có thể vô thức phát ra tiếng rên rỉ nhè nhẹ.

"Ây da, bữa nay cho ngươi thử cảm giác thịt da bị nướng chín... chà chà... hắn sẽ rất là thơm đây. Ha ha."

Lại một trận cười vang vọng trong ngục thất tĩnh mịch. Kéo theo là một tiếng hét thảm.

"A!!!!!!!!!!"

Một miếng sắt bị nung đỏ đưa đến áp sát vào lồng ngực Kiếm Phong Chi, đau đến hắn không còn ý chí muốn sống nữa.

Lúc này Kiếm Phong Chi thật muốn chết. Hắn sống trên đời này đã định là một phế nhân, hiện tại chịu nỗi đau da thịt đã không còn được nữa.

Nếu chết đi hắn sẽ có nhiều người khóc thương cho hắn. Tiểu Thất, Lục Niên, còn có cả Ngâm thúc... hắn sẽ đau lòng vì hắn. Còn có Ngụy Trình... nhưng Ngụy Trình đã mất trí nhớ rồi không phải sao? Nên Ngụy Trình sẽ không thương xót cho hắn.

https://thuviensach.vn

Nhớ đến Ngụy Trình, bỗng dưng Kiếm Phong Chi cảm thấy có chút nuối tiếc, hắn vẫn chưa trả ơn cho Ngụy Trình, thôi thì món nợ này kiếp sau hắn sẽ trả vậy.

Mảnh da nơi lồng ngực đã nhày nhụa máu tươi. Hắn đầu gục xuống, toàn thân run rẩy không còn chút sức lực.

"Nướng chân hắn đi đại ca!"

Kiếm Phong Chi nghe thấy nhưng không còn chút sức lực để phản ứng, hơi thở đã vô cùng mỏng manh.

Bỗng nhiên tra tấn trên cơ thể ngừng lại. Kiếm Phong Chi nghe thấy nhiều tiếng bước chân đang tiến vào ngục thất. Một lúc sau thì có một mùi hương thơm phức xộc vào mũi hắn, mùi này khá quen thuộc.

"...Ân Sơn Tây Xương?"

Kiếm Phong Chi hơi ngẩng đầu hỏi một câu. Hiện tại mặt hắn sưng biến dạng vô cùng dơ bẩn. Ân Sơn Tây Xương ngửi thấy mùi của hắn thì liền lùi về phía sau mấy bước, sợ làm bẩn y phục trên người mình.

Hôm nay, y mặc một bộ trường bào màu trắng, cả người vô cùng xinh đẹp yêu mị, Kiếm Phong Chi cùng y đứng một chỗ giống như hai thái cực bất đồng.

"Chặc chặc..."

Ân Sơn Tây Xương vừa đưa tay lên mũi che đi mùi hôi thối phát ra từ Kiếm Phong Chi vừa chặc chặc lưỡi.

"Đại sư huynh dù mù nhưng mũi cũng thật tinh nha."

"Ngươi... là ngươi bắt ta?"

https://thuviensach.vn

"Ể, tưởng đại sư huynh ngu ngốc cả đời, hóa ra đến phút cuối đột nhiên thông minh hẳn ra."

"Vì sao?"

Kiếm Phong Chi không nói nhiều, hắn không còn sức, càng không muốn nói nhiều với kẻ này nữa.

"Vì sao ư? Này thì phải hỏi đại sư huynh như ngươi tu được phúc đức gì mà khiến cho Ngụy Trình yêu ngươi như vậy?"

Kiếm Phong Chi yên lặng nhíu nhíu mày, miệng mở ra mấy lần nhưng lời vẫn không thể thốt ra nổi. Thật lâu sau hắn mới hỏi.

"Ngươi nói gì... ta không hiểu?"

"Ngu ngốc. Ha ha, quả nhiên ngươi thật quá ngu ngốc!"

Ân Sơn Tây Xương vừa nói vừa dùng ngón tay siết chặt lấy cằm Kiếm Phong Chi kéo lên khiến hắn đau đến nghiến răng nghiến lợi.

"Một kẻ ngu ngốc như ngươi, vì cái gì mà được người xuất chúng như hắn để ý chứ? Kẻ đần độn như ngươi sao có thể so sánh cùng Ân Sơn Tây Xương ta? Khốn kiếp!"

Vừa dứt lời Ân Sơn Tây Xương liền đoạt lấy thanh sắt đang chôn trong lò lửa ra châm một cái lên đùi Kiếm Phong Chi.

"Ư..."

Kiếm Phong Chi nghiến răng ngẩng cằm. Nước mắt không ngừng chảy xuống mặt.

"Ngụy Trình vì ngươi mà rời khỏi Thiên Hoa sơn, giết thái tử Đông hải, mang Trấn Hải long châu dâng đại hồng thủy tự hủy hoại tiền đồ của mình.

https://thuviensach.vn

Vì một tên ngu ngốc như ngươi mà bị giam dưới Vạn Trùng Sơn. Vậy mà hắn còn ngốc đến nỗi cho ngươi Trấn Hải long châu để giữ cái mạng hèn của mình. Vì ngươi mà hắn không thể biến lại thành người..."

"Ngươi nói dối!"

Kiếm Phong Chi hét lên.

"Trên đời này kẻ ngốc nhất chính là ngươi đó Kiếm Phong Chi à! Một tên đầu gỗ không hơn không kém. Thiên hạ ai cũng biết hắn yêu ngươi, chỉ có một mình ngươi là không biết!"

"Nói dối, ngươi nói dối!"

Kiếm Phong Chi gào lên, nước mắt nước mũi đều chảy tràn ra, môi mếu lại không che đậy nổi tiếng khóc của mình. Hắn đau khổ, vô cùng đau khổ. Vì sao Ngụy Trình lại yêu hắn chứ? Vì một kẻ ngốc như hắn mà hy sinh quá nhiều như vậy, đáng hay sao?

"Còn nữa, hắn từ sau khi mất trí nhớ nhưng vẫn canh cánh trong lòng nỗi nhớ ngươi. Phong sao? Ha ha. Kẻ thường hay đến phòng ngươi lúc nửa đêm chính là Ngụy Trình. Hắn dù có mất trí nhưng vẫn luôn luôn nhớ đến ngươi, luôn nghĩ về ngươi. Cho nên những thứ ngươi bị như bây giờ đều là rất đáng!"

"Im đi, ngươi nói dối, ngươi gạt ta, ngươi lừa gạt ta!"

"Nói dối sao? Ha ha. Bình thường ta nói cái gì cũng là gạt ngươi, nhưng hôm nay thì không phải. Ngươi biết vì sao hay không?"

Ân Sơn Tây Xương đẩy Kiếm Phong Chi một cái rồi lấy ra khăn lau đi tay mình. Sau đó từ trong túi lấy ra một viên dược.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì ta chắc chắn ngươi không còn mạng trở về, cho nên mới nói hết sự thật cho ngươi biết."

Dứt lời y ra lệnh một cái hai tên thuộc hạ liền tiến đến bóp miệng Kiếm Phong Chi cho mở ra. Ân Sơn Tây Xương bỏ viên dược vào.

"Khụ... khụ..."

Kiếm Phong Chi cong mình ho lên một trận.

"Thứ ta cho ngươi dùng chính là hóa cốt tán. Bảy ngày sau xương cốt ngươi từ từ sẽ tan thành nước. Khi đó trên đời này sẽ không còn bất kỳ kẻ nào gọi là Kiếm Phong Chi nữa. Ha ha ha."

Ân Sơn Tây Xương trừng mắt một cái.

"Mang hắn ném xuống nhân gian cho làm ăn mày. Ta muốn những ngày cuối đời này ai nhìn thấy ngươi cũng đều ghê tởm, cũng đều chán ghét ngươi. À, đại sư huynh... còn chuyện này ta quên nói với huynh, huynh bị mù cũng là do ta dùng độc trên người huynh đó. Ha ha ha. Đại sư huynh... đi thong thả nha!"

Đám thuộc hạ nhanh chóng cởi dây trói cho Kiếm Phong Chi, hắn liền ngã nhào xuống đất. Bọn chúng mỗi người xách một tay hắn kéo lê trên nền đất lạnh.

Ân Sơn Tây Xương nheo mắt nhìn theo Kiếm Phong Chi, môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười.

"Chủ nhân, người của Phụng tộc đang đợi bên ngoài. Nhưng nếu như Lục Mạch biết thì sao?"

Y nghe thấy thì híp mắt một cái.

https://thuviensach.vn

"Lục Mạch là một kẻ không thể đoán trước được tâm trạng. Hắn vừa rồi dùng hình với ta nặng như vậy ta không thể tiếp tục ở bên cạnh hắn nữa. Đề phòng một ngày hắn lại muốn diệt ta. Huống hồ hắn không lợi dụng được Ngụy Trình nên hắn cũng không còn xem trọng ta nữa."

Y ngừng lại một chút.

"Ngụy Trình... chặc chặc... nếu hắn triệt để quên đi Kiếm Phong Chi thì ta vẫn nhẫn nhịn ở bên hắn. Đáng tiếc, một kẻ tham đá bỏ vàng... Ngươi, cho người báo với phía chấp pháp của Thiên giới hành tung của Ngụy Trình. Ở bên cạnh ta còn không biết quý trọng, vậy thì hắn cũng đáng chết! Thứ ta không có được thì vĩnh viễn kẻ khác cũng không thể có!"

Dứt lời, Ân Sơn Tây Xương cùng thuộc hạ lập tức hội ngộ sứ giả Phụng tộc, bọn chúng nhanh chóng rời khỏi hang động ẩm thấp kia.

***

Đó đã là ngày thứ tư Ngụy Trình tìm Kiếm Phong Chi nhưng không gặp. Y đến chỗ Ân Sơn đài nhưng nơi đó hiện tại cũng không còn bất kỳ người nào nữa. Dường như Ân Sơn Tây Xương đã chuẩn từ trước, không hề giam giữ Kiếm Phong Chi ở Ân Sơn đài.

Hiện tại Ngụy Trình một thân hắc bào đẫm phong sương, tóc tai tán loạn, gương mặt vô cùng mệt mỏi, chỉ là ánh mắt thâm trầm lãnh khốc vẫn chưa từng thay đổi.

"Lục sư huynh!"

Một nhóm người thân tín từ Thiên Hoa sơn do Ngâm Tuyết cử đến mấy ngày nay cùng với Ngụy Trình lùng sục khắp nơi chưa từng chợp mắt, bọn họ ai nấy đều có dấu hiệu mệt mỏi.

"Lục sư huynh, đã tìm thấy tung tích đại sư huynh rồi... chỉ là..."

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình liền khàn giọng.

"Thế nào?"

"Lục sư huynh... chính huynh đến nhìn thì hay hơn!"

Ngụy Trình nhíu nhíu mày cắn chặt khớp hàm. Theo lời bọn họ nói hắn Kiếm Phong Chi đã lành ít dữ nhiều.

"Phong Chi..."

Y khàn giọng gọi một tiếng rồi nhanh chóng hóa thành cuồng phong bay đi mất.

***

Lúc này tại góc đông đúc người qua kẻ lại của một kinh thành nơi hạ giới. Dưới đất tuyết rơi dày đặc, lạnh lẽo cùng gió rét bao phủ khắp nơi. Ngoài đường ai nấy đều mặc y phục thật dày che đi cái lạnh tiếp tục làm ăn buôn bán.

Ở một chỗ gần đó có tiếng cười đùa hò hét của trẻ con. Chúng là những đứa trẻ khoảng chừng bảy tám tuổi, đang dùng đá ra sức ném vào một thân ảnh nằm co ro trong góc.

Tuyết lạnh cũng không làm giảm đi mùi hôi thối trên người hắn. Kiếm Phong Chi nằm đó chớp chớp đôi mắt không còn nhìn thấy gì của mình, cảm nhận cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông bủa vây lấy thân thể. Những bông tuyết nặng nề rơi xuống mặt hắn một mảng lạnh lẽo.

Bỗng dưng một viên đá ném trúng đầu, trán hắn liền chảy ra một ít máu tươi, nhưng hắn không nói gì cả, một chút rên rỉ cũng không có.

Kiếm Phong Chi lúc này nhớ về rất nhiều thứ. Khi hắn đến Thiên Hoa sơn dường như chỉ vừa được một hai tuổi gì đó.

https://thuviensach.vn

Năm đó Ngâm Tuyết còn bắt một con dê, rồi ngày đêm vắt sữa cho hắn uống. Hắn uống sữa dê đến năm sáu tuổi thì con dê chết. Từ đó Ngâm Tuyết cũng không bắt con khác về cho hắn nữa, còn nói hắn vì uống sữa dê nên mới ngốc nghếch.

Kiếm Phong Chi lại nhớ lúc còn nhỏ Hoàng Thiên Ngạo từng bế hắn, còn chê cái tên Phong Chi nghe thật mềm yếu, định sẽ đặt lại tên cho hắn, nhưng cuối cùng người vẫn không đặt.

Còn nhớ bao nhiêu lớp đệ tử lần lượt xuống núi nhưng Hoàng Thiên Ngạo vẫn cố tình không cho hắn đi, nói hắn ngốc, nên ở lại bên cạnh người.

Hắn nhớ sau lớp đệ tử thứ hai rời đi thì Ngụy Trình cùng Ân Sơn Tây Xương và Lục Niên cũng đến. Hắn rất thân với Lục Niên nhưng lại không thể thân thiết với hai người kia.

Trong tất cả cả lớp đệ tử của Hoàng Thiên Ngạo, Kiếm Phong Chi biết Ngụy Trình là người giỏi nhất. Nhưng lạ là y xuất chúng như vậy nhưng rất nhiều người rời khỏi thì y vẫn kiên trì ở lại Thiên Hoa sơn, còn nói muốn giúp sư phụ làm đại sự.

Ngụy Trình bình thường hay ăn hiếp hắn, cũng hay chê cười hắn. Nhưng những lúc hắn gặp khó khăn thì y luôn là người giúp hắn giải quyết mọi chuyện.

Hắn bỗng dưng nhớ đến những lần ngủ cùng giường, y đều vô tình hay cố ý ôm chặt lấy mình. Hắn còn nhớ y có vài lần kỳ lưng tắm rửa cho hắn. Và lần gần đây nhất chính dưới thân phận Phong, người bằng hữu câm mà hắn nhầm tưởng.

Hóa ra y lúc nào cũng ở cạnh bên hắn, chỉ là hắn không hề biết mà thôi. Hóa ra ngay từ đầu y đã dành cho hắn thứ tình cảm mãnh liệt, không phải thứ tình cảm huynh đệ bằng hữu, mà chính là tình yêu.

https://thuviensach.vn

Bao nhiêu năm vẫn âm thầm ở bên cạnh hắn, một lời thật lòng cũng chưa từng nói ra. Thời gian đó hắn Ngụy Trình đã vô cùng khổ tâm.

"Ngụy Trình... đáng hay sao chứ?"

Giữa trời tuyết lạnh Kiếm Phong Chi đánh rơi một giọt nước mắt.

Bỗng nhiên Kiếm Phong Chi nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp đạp trên tuyết tiến đến, sau đó nặng nề dừng lại bên cạnh hắn.

Bất giác, hắn cảm thấy một giọt nước nóng hổi đánh rơi trên gò má mình. Kiếm Phong Chi khẽ chớp chớp mí mắt mấy cái.

---HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 45: Cuộc Đời Vô Thường

Một bàn tay nóng hổi bỗng chạm lên gò má khô ráp làm Phong Chi giật mình rụt đầu lại. Một lúc sau cảm thấy bàn tay run rẩy bao lấy gò má mình thì khóe mắt hắn từ lúc nào đã đỏ ửng.

Hắn biết người đến là ai. Từ lúc Kiếm Phong Chi biết Ngụy Trình yêu mình thì có rất nhiều thứ hắn đã sáng tỏ. Có lẽ, trên đời này Ngụy Trình chính là người đã hy sinh nhiều nhất vì hắn, và cũng chỉ có y mới tìm được hắn đầu tiên mà thôi.

Ngụy Trình quỳ rạp xuống bên cạnh Kiếm Phong Chi, cắn chặt khớp hàm, khóe môi run rẩy nhìn chằm chằm người đang nằm trên mặt đất. Bàn tay áp trên gò má hắn không ngừng sờ tới sờ lui. Trái tim trong lồng ngực Ngụy Trình hiện tại đau đớn đến co rút.

Y trợn mắt nhìn người yêu trên mình đầy thương tích. Ngụy Trình không nhớ rõ chuyện của lúc trước, nhưng y vẫn nhớ cảm giác của mình dành cho Kiếm Phong Chi. Có lẽ trước đây y đã yêu hắn rất nhiều, yêu đến nổi đất bằng dậy sóng.

Kiếm Phong Chi bình thường nhu hòa đáng yêu. Là người đơn thuần nhất mà y từng gặp, là người mang trong mình trái tim thiện lương nhất mà y từng biết.

Hiện tại, khắp người không chỗ nào còn lành lặn, mặt sưng tấy, nếu không phải y vô cùng quen thuộc Kiếm Phong Chi, thì khi nãy có nhìn thấy chỉ e cũng không thể nhận ra hắn. Hiện tại chỉ còn nhìn ra đôi mắt ngây ngô mà y từng đắm chìm vào đó mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình bỗng dưng gục đầu xuống trán Kiếm Phong Chi, nước mắt thành dòng rơi trên mặt hắn. Ngụy Trình hiện tại vô cùng căm hận bản thân, vì sao y lại mất trí nhớ chứ? Vì sao sau khi tỉnh dậy cũng không đến tìm Kiếm Phong Chi? Vì sao những ngày trước đó không mang hắn rời khỏi Huyền Môn cung? Vì sao mấy ngày qua không tìm được hắn sớm hơn? Ngụy Trình cảm thấy mình thật vô dụng, trân mắt nhìn người mình yêu phải chịu đựng thống khổ.

Kiếm Phong Chi đầu óc một mảng mờ mịt. Hắn không biết mình nên gọi y là Ngụy Trình hay là Phong nữa. Hắn hiện tại cái gì cũng không biết.

Nhưng có một thứ Phong Chi biết rõ, chính là không muốn nhìn thấy Ngụy Trình đau đớn vì mình nữa, những gì y đã chịu đựng trong quá khứ là quá nhiều rồi. Bản thân hắn có gì đáng giá để y phải hy sinh nhiều như vậy chứ?

Kiếm Phong Chi thật muốn vươn bàn tay lên vỗ vỗ vai Ngụy Trình, để y vơi bớt thương tâm trong lòng. Đáng tiếc cánh tay đã gãy, hắn thậm chí đến cử động còn không thể. Bàn tay trên tuyết cố gắng nhúc nhích, ngón trỏ gian nan vươn ra, nhưng chỉ có thể run run mấy cái rồi nằm yên bất động.

Kiếm Phong Chi định nói gì đó với Ngụy Trình, nhưng khóe môi run rẩy mấy lần vẫn không thể thốt ra được bất kỳ lời nào. Có lẽ hiện tại nói điều gì cũng là vô nghĩa.

Bỗng dưng, Ngụy Trình cởi áo choàng ra bọc Kiếm Phong Chi lại rồi ôm lên. Lúc này Kiếm Phong Chi trong lồng ngực y âm thầm mím môi, một dòng nước mắt nóng hổi bất giác rơi xuống gò má hắn.

Ngụy Trình nhìn thấy Kiếm Phong Chi khóc thì y cũng khóc, mày nhíu nhíu không ngăn nổi hàng lệ chảy dài xuống cằm.

Kiếm Phong Chi cũng không biết Ngụy Trình mang mình đi đâu, chỉ biết là y ôm hắn thật lâu, từ đầu đến cuối cũng chưa từng rời tay. Âm thanh trái

https://thuviensach.vn

tim đập mãnh liệt trong lồng ngực Ngụy Trình hắn nghe rất rõ, khiến lòng hắn vô thức an tâm. Có lẽ đây là lần đầu tiên lúc mình còn tỉnh táo tiếp xúc gần gũi với Ngụy Trình như vậy.

Kiếm Phong Chi khẽ hít hít mũi mấy cái, cảm thấy nước mũi chảy ra có chút khó chịu, nhưng tay không thể cử động, đành nghiêng mặt chùi vào y phục Ngụy Trình. Dường như y đã biết hành động ấu trĩ của hắn nhưng cũng không nói gì. Hắn chỉ cảm thấy một hơi thở ấm nóng của y khẽ phả ra trên mặt mình.

Bọn họ đi lâu đến nỗi Kiếm Phong Chi ngủ mấy giấc, khi tỉnh dậy thì y cảm thấy trong miệng mình đang ngậm một hạt gì đó tròn tròn, nhưng không rõ là thứ gì. Bỗng dưng Kiếm Phong Chi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Ngâm Tuyết.

"Lão đầu, dù Ngụy Trình đã cho Phong Chi Trấn hải long châu, vẫn không thể cứu mạng nó hay sao chứ?"

Nhiếp Viễn đang ngồi trên bàn dọn dẹp y cụ vừa sử dụng, cũng không nhìn Ngâm Tuyết, hoặc có lẽ hiện tại y không muốn nhìn thấy vẻ đau thương trên gương mặt bằng hữu thân thiết này của mình.

"Kiếm Phong Chi quá khứ từng bị nội thương quá nặng, tuy tiểu Thất đã cứu hắn, nhưng mà hắn thậm chí còn yếu ớt hơn cả người thường. Vừa rồi trải qua khổ hình, vẫn còn chút hơi thở đã là kỳ tích... Chỉ là hóa cốt tán đã thấm sâu vào trong xương tủy, tuy đã dùng dược đào thải phần nào ra ngoài nhưng nội tạng gần như đã bị hủy hoại... Hắn giống như một cái cây mục rỗng từ bên trong, không còn chút sức lực nào để duy trì. Hiện tại có Trấn Hải long châu giữ lại cho hắn chút hơi thở mà thôi. Cho dù ta có là Diêm Vương, e là cũng không thể gạt tên hắn khỏi sổ tử thần lần này."

Ngâm Tuyết nghe xong thì trầm mặc một lúc. Lát sau hắn khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Ta có thể gọi tiểu Thất đến không? Tiểu Thất có chân hỏa..."

"Vô ích thôi! Hiện tại tổn thương trong cơ thể Phong Chi quá nặng, sẽ không thể chịu nổi hỏa khí mạnh mẽ của Hỏa phụng hoàng, nếu mạo hiểm truyền vào, hắn nhất định sẽ không thể chịu nổi!"

Ngâm Tuyết tròng mắt đã đỏ ửng.

"Đại thống lĩnh cũng không được sao?"

Nhiếp Viễn thở dài một hơi.

"Đại thống lĩnh liên tục mấy ngày nay đều rót cho hắn linh lực. Nhưng hiện tại nội lực của đại thống lĩnh tán loạn, cũng không thể điều khiển theo ý mình. Huống chi hàn khí của ngài mạnh mẽ như vậy, hiện tại Kiếm Phong Chi đều không thể chịu được thứ chí dương, chí âm. Cả đại thống lĩnh và tiểu Thất đều không phù hợp!"

Ngâm Tuyết ánh mắt liền trầm xuống, môi hơi há ra mấy lần rồi rất nhanh đóng lại. Nhiếp Viễn nhìn nhìn Ngâm Tuyết, bình thường nếu y nói như vậy hắn nhất định sẽ nói gì đó, nhưng lần này hắn triệt để yên lặng, xem ra đang chịu đả kích rất lớn.

Nhiếp Viễn thở dài, đứng dậy vỗ vai Ngâm Tuyết vài cái rồi rời khỏi phòng.

Kiếm Phong Chi nghe thấy tiếng Ngâm Tuyết đứng dậy thì liền nhắm mắt lại, giả vờ như mình vẫn còn ngủ. Một lúc sau hắn không nghe động tĩnh gì còn tưởng Ngâm Tuyết đã đi, không ngờ bàn tay đặt bên hông bỗng dưng được nắm lên. Sau đó hắn cảm giác như có giọt nước ấm nóng rơi xuống bàn tay mình.

"A Chi..."

https://thuviensach.vn

Hai từ này Ngâm Tuyết lúc nhỏ thường gọi hắn, chỉ là rất lâu rồi mới nghe lại được. Bỗng dưng Kiếm Phong Chi cảm thấy sống mũi cay xè.

"Hài tử ngốc... ngươi từ nhỏ đã chịu nhiều thiệt thòi... lớn lên cũng chưa từng có một ngày thật sự hạnh phúc! Hài tử đáng thương của ta, mấy ngày qua hắn đã chịu rất nhiều đau đớn phải không? Ta đã không biết kẻ kia lại tàn nhẫn như vậy... A Chi... xin lỗi!"

Ngâm Tuyết hiện tại vô cùng hối hận và khổ sở. Hối hận vì Phong Chi bị mù nhưng mình đã không chiếu cố đến hắn nhiều hơn. Để kẻ kia thừa cơ hội bắt đi mất. Khổ sở vì nhìn thấy hắn nằm đó chịu đau đớn mà bản thân không thể làm được gì.

Ngâm Tuyết nhớ rất rõ lúc nhìn thấy Ngụy Trình mang Kiếm Phong Chi trở về, hắn toàn thân lạnh lẽo im lìm nằm trong ngực y giống như người đã chết, khi đó Ngâm Tuyết cảm thấy lồng ngực mình đau đớn mãnh liệt.

Khi cởi y phục Kiếm Phong Chi ra lau chùi cho hắn, không nơi nào trên thân thể còn nguyên vẹn, đến nỗi Ngâm Tuyết tay chân run rẩy cũng không thể tiếp tục, phải để Ngụy Trình tự mình làm hết.

Kiếm Phong Chi từ nhỏ chính một tay Ngâm Tuyết dạy dỗ, nuôi lớn, thậm chí đánh hắn Ngâm Tuyết còn không nỡ. Hiện tại nhìn đứa nhỏ nhà mình bị người khác chà đạp như vậy, Ngâm Tuyết làm sao có thể chịu nổi?

Khi đó Ngâm Tuyết cả đêm cùng Ngụy Trình ngồi nhìn Kiếm Phong Chi, không thể chợp mắt. Có lẽ chưa bao giờ cảm giác tính mạng của hắn mỏng manh đến như vậy.

Đêm đó Ngụy Trình còn hỏi Ngâm Tuyết nếu như Kiếm Phong Chi chết thì sẽ thế nào? Ngâm Tuyết đã không trả lời được. Bởi lẽ hắn cũng chưa từng nghĩ có một ngày đứa trẻ này sẽ ra đi trước mình.

https://thuviensach.vn

Sau đó cả Ngụy Trình lẫn Ngâm Tuyết đều yên lặng. Sáng hôm sau Ngụy Trình giống hệt như một năm về trước, dứt khoát tặng Trấn Hải long châu cho Kiếm Phong Chi, còn nói mình không hối hận vì những việc đã làm. Cho dù cả đời không thể hóa thành người, chỉ cần Kiếm Phong Chi còn sống, y đã mãn nguyện.

Ngâm Tuyết nhớ sau khi Ngụy Trình hóa rồng bay đi mất, hắn đã quỳ xuống đất nhìn theo bóng Ngụy Trình mà lạy ba lạy. Ba lạy này chính là thay thế Kiếm Phong Chi, cũng là vì Ngụy Trình đã hy sinh bản thân để cứu mạng nhi tử của mình.

Ngâm Tuyết sờ tay lên trán Kiếm Phong Chi vuốt ve mấy cái, một dòng nước mắt nóng hổi vô thanh vô tức chảy tràn xuống cằm. Xem ra cho dù có Trấn Hải long châu thì cũng không thể đổi lại mạng sống cho Kiếm Phong Chi rồi.

Kiếm Phong Chi trong buổi chiều hôm ấy có tỉnh lại mấy lần, sau đó lại thiếp đi, cả ngày mê mê man man. Có lẽ hắn sớm đã không còn chịu được nữa. Nhiếp Viễn còn nói khí tức của Phong Chi sắp tận, hãy ở bên cạnh hắn nhiều hơn.

Ngâm Tuyết cả buổi ngồi bên hồ, cũng không ai biết hắn đang nghĩ gì, lúc Ngâm Tuyết từ trong thất thần tỉnh lại thì trời cũng đã tối mịt.

Lúc trở vào nhà nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang ngồi bên cạnh Kiếm Phong Chi, rót một cỗ nội lực vào thân thể hắn. Bỗng nhiên y nhíu nhíu mày liền ói ra một ngụm máu tươi.

"Đại thống lĩnh!"

Ngâm Tuyết vừa bước đến định đỡ Hoàng Thiên Ngạo nhưng bị y giơ tay ngăn lại.

https://thuviensach.vn

Lúc này Ngâm Tuyết vừa kịp nhìn thấy cả cánh tay Hoàng Thiên Ngạo đã đóng băng. Có lẽ y hiện tại không thể vận dụng nội lực thêm được nữa.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn xuống Kiếm Phong Chi, tròng mắt có chút đỏ. Có lẽ gần chín trăm năm đi theo Hoàng Thiên Ngạo, ngoài Hứa Tư Hàn ra thì Ngâm Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy y xúc động vì một người khác như vậy.

Ngâm Tuyết khẽ nhìn Kiếm Phong Chi, hiện tại sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Chỉ sợ sắp đến lúc rời đi rồi. Ngâm Tuyết cắn chặt khớp hàm một cái rồi đi ra ngoài.

Lúc này Hoàng Thiên Ngạo đứng chắp tay sau lưng, hóng mắt về mặt hồ xa xa. Nơi này chính là rừng trúc nơi y và Hứa Tư Hàn ở lại đêm trước. Ngụy Trình mang Kiếm Phong Chi về đây để tiện bề liên lạc với Ngâm Tuyết. Huyền Môn cung âm khí nhiều như vậy y không muốn để Kiếm Phong Chi ở đó.

Ngâm Tuyết tiến đến sau lưng nhìn Hoàng Thiên Ngạo, mím môi một cái quỳ xuống, rũ mắt khàn khàn giọng.

"Đại thống lĩnh, có thể chấp nhận cho thuộc hạ một thỉnh cầu hay không?"

Hoàng Thiên Ngạo không xoay đầu lại nhưng có lẽ y biết Ngâm Tuyết muốn nói gì. Bỗng nhiên cảnh tượng một năm trước hiện về. Năm đó, cũng trong một buổi tối lạnh lẽo thế này, Ngâm Tuyết quỳ dưới đất cầu xin y xóa ký ức của Hứa Tư Hàn.

Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt không động.

"Nói đi!"

"Thuộc hạ muốn rời khỏi Thiên Hoa sơn!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo mày khẽ nhíu lại, gió một trận thổi lên hất tung mái tóc y bay bay. Gần chín trăm năm qua Ngâm Tuyết luôn ở cạnh bên y, hiện tại nói một tiếng từ biệt bỗng dưng cảm thấy trong lòng một mảng trống trải. Thật lâu sau y mới trả lời.

"Ngươi cho dù có đánh đổi cả tính mạng mình cũng không hắn cứu được Phong Chi. Nhiếp Viễn cũng đã nói rồi!"

Mặc dù Ngâm Tuyết không nói rõ nhưng Hoàng Thiên Ngạo vẫn hiểu rõ ý tứ của hắn. Hiện tại bọn họ không còn ở Thiên Hoa sơn, vậy nói rời khỏi nghĩa là muốn vĩnh viễn rời xa y, từ nay sẽ không còn là thuộc hạ của y nữa. Nhưng điều này chỉ xảy ra khi Ngâm Tuyết hoặc là chết hoặc là không còn đủ năng lực để làm thuộc hạ cho y.

Ngâm Tuyết ngẩng đầu nhìn Hoàng Thiên Ngạo, tròng mắt hắn trong đêm đỏ ứng. Hắc bào bọc lấy thân thể đơn bạc nhưng một chút yếu nhược cũng không có.

"Dù có là như vậy thuộc hạ cũng không thể khoanh tay nhìn nó chết trước mặt mình."

Hoàng Thiên Ngạo vẫn không nói gì. Trong cả ngàn năm đi cùng nhau, có lẽ cũng chỉ duy nhất có hai lần Ngâm Tuyết cầu xin mình. Một là vì Hứa Tư Hàn và lần này là Kiếm Phong Chi.

Hoàng Thiên Ngạo không muốn mất Kiếm Phong Chi nhưng cũng không muốn mất Ngâm Tuyết. Một bên y xem như nhi tử, một bên là bằng hữu, mất bên nào cũng đều là tổn thương không gì có thể bù đắp.

Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào đã xoay lại, vươn tay nâng Ngâm Tuyết đứng dậy nhưng hắn vẫn cố chấp quỳ dưới đất. Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào cảm thấy lồng ngực mình ẩn ẩn đau.

"Sau thiên kiếp ta sẽ dùng nội lực cứu nó."

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh... Không còn kịp nữa..."

Hoàng Thiên Ngạo nhíu nhíu mày. Từ ngày Kiếm Phong Chi về đây y đã hai lần truyền nội lực cho hắn. Nhưng mà nội lực của y hiện tại đã không thể vận hành theo ý mình nữa, cho nên đối với Kiếm Phong Chi đã vô phương cứu giúp.

Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Ngạo.

"Nó... là nhi tử của thuộc hạ!"

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, nhìn tròng mắt đỏ ửng của Ngâm Tuyết, thật lâu sau y mới khẽ gật đầu. Nếu đây là quyết định của Ngâm Tuyết, cũng là phần tình cảm dành cho nhi tử mình, vậy y càng không thể can thiệp. Y cảm thấy đầu óc mình vô cùng nặng nề. Đều là người quan trọng trong lòng, nhưng mà đến lúc cần thì y không thể đưa tay giữ lấy.

"Về phần tiểu Thất, xin đại thống lĩnh giữ kín bí mật này. Kể cả việc Phong Chi đang ở đây!"

Mấy ngày nay tìm được Kiếm Phong Chi nhưng bọn họ không nói với Hứa Tư Hàn. Thứ nhất vì hắn không thể giúp ích gì được cho Kiếm Phong Chi. Thứ hai cũng sắp đến lúc Tư Hàn phải đến phương Tây, nếu như nghe được tin tức của Kiếm Phong Chi bị Ân Sơn Tây Xương dùng khổ hình, chỉ e hắn nhất định sẽ mang người của Huyền Môn cung san bằng Ân Sơn đài. Người của tam giới đang lăm le dòm ngó khắp nơi. Hiện tại đều không phải là thời cơ thích hợp để hắn có thể ra tay.

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì nữa, thật lâu sau y mới khàn khàn giọng.

"Ngụy Trình hiện tại sao rồi?"

https://thuviensach.vn

"Mấy ngày trước hắn giao Trấn Hải long châu cho Phong Chi, hiện tại đã hóa thành hắc long ẩn mình trong thạch động trên đỉnh núi đằng kia."

Hoàng Thiên Ngạo gật đầu một cái.

"Ừ."

"Đại thống lĩnh..."

Ngâm Tuyết nói đến đó rồi ngừng lại.

"Thuộc hạ biết nói điều này là dư thừa. Nhưng nếu... nếu như thuộc hạ gặp chuyện bất trắc, sau này mong người bảo hộ cho Ngụy Trình và Kiếm Phong Chi rời khỏi thần giới. Đi đâu cũng được, chỉ cần bọn chúng có thể ở bên nhau... làm người thường cũng được, nhưng là một cặp phu thê ân ái."

Hoàng Thiên Ngạo bàn tay từ lúc nào đã siết chặt thành quyền dưới gấu áo.

"Ngươi an tâm! Phong Chi... ta cũng xem là nhi tử của mình. Còn Ngụy Trình là đệ tử giỏi nhất của ta, chỉ cần còn hơi thở, ta sẽ không bỏ rơi bọn chúng."

Ngâm Tuyết mím môi một cái.

"Đa tạ đại thống lĩnh... Vậy, thuộc hạ cáo từ!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết liền đứng dậy quay lưng rời khỏi, ngăn đi ánh mắt đang tối sầm lại của mình. Hắn năm đó là người không thân không thế ở Long tộc, nhờ tài năng xuất chúng mà được Hoàng Thiên Ngạo xem trọng mang đến Thiên Hoa sơn làm thuộc hạ thân tín. Nhưng mà cũng vì tài năng mà biết bao nhiêu người ganh kẻ ghét. Bất quá hắn cũng chưa từng để tâm. Hoàng Thiên Ngạo và Thiên Hoa sơn mà nói, với Ngâm Tuyết chính là nhà.

https://thuviensach.vn

"Ngâm Tuyết!"

Hoàng Thiên Ngạo gọi một tiếng, Ngâm Tuyết ngừng lại nhưng không quay đầu.

"Ngươi... trong vạn năm qua chính là bằng hữu thân thiết nhất của ta! Mãi mãi cũng không bao giờ thay đổi. Sau này chỉ cần ngươi còn sống, Thiên Hoa sơn vẫn mãi là nhà của ngươi, tùy tiện đều có thể trở về."

Ngâm Tuyết khẽ ngẩng đầu nhắm nghiền mắt hít một hơi dài.

"Đa tạ đại thống lĩnh!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết liền nhanh chóng rời đi. Đêm nay hắn còn vài chuyện phải làm, trước khi vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.

***

Lúc này Tư Hàn đang ngồi nói chuyện cùng Lục Mạch. Mấy ngày qua phía người của Thiên giới bỗng nhiên án binh bất động, im lìm khác thường khiến ai nấy đều không khỏi đề phòng nhiều hơn một chút. Có lẽ chính là bình yên trước cơn bão lớn.

Mấy ngày nay Hứa Tư Hàn vô cùng bận rộn chuyện duyệt binh của ma giới, nên thậm chí một chút thời gian rảnh cũng không có. Hắn trước đây cũng không biết mình có năng lực bày binh bố trận, vừa rồi phát huy khả năng đến bản thân còn ngạc nhiên về chính mình.

Lần này nếu tam giới đánh tới thì nhất định tổn thương không ít, nhưng Hứa Tư Hàn hắn không định để những người kia có thể thoải mái mà rời đi. Dù gì đi chăng nữa cũng là bọn chúng gây chiến trước, vậy thì hắn không thể ngoan ngoãn chịu chết rồi.

https://thuviensach.vn

Bọn họ vừa mở ra bản đồ phân bổ binh lực của ma giới, chỉ ra những yếu điểm, cũng đã giao trọng trách cho những người có đủ năng lực.

Sau khi binh lính rời đi, Hứa Tư Hàn vừa nâng tách trà lên uống vừa lơ đãng nói với Lục Mạch một câu.

"Bảy ngày sau ta sẽ bế quan, tiếp tục luyện Đoạn trường thạch. Vậy chuyện của Huyền Môn cung Lục tả sứ chu toàn. Ngươi không ý kiến gì chứ?"

Bảy ngày nữa hắn phải đến phương Tây. Nên tùy tiện tìm một cái cớ cũng vô cùng thích hợp. Không nghe thấy Lục Mạch trả lời, Tư Hàn hỏi lại lần nữa.

"Lục tả sứ?"

Lục Mạch đang hóng mắt ra ngoài cửa sổ khẽ giật mình một cái, mày hơi nhíu lại.

"Ma tôn vừa nói gì?"

"Ta nói bảy ngày sau ta sẽ bế quan trong vòng mười ngày, luyện Đoạn trường thạch. Chuyện của Huyền Môn cung Lục tả sứ chu toàn. Ngươi không ý kiến gì chứ?"

Lục Mạch hơi nhíu nhíu mày nhưng rất nhanh trả lời.

"Được."

Chuyện giao chiến với Thiên giới là chuyện dài hơi, cũng không phải một ngày một bữa. Huống chi nếu Hứa Tư Hàn tiếp tục luyện Đoạn trường thạch thì rất tốt. Khi đó Cố Kiệt Nhân càng trở nên mạnh mẽ, vậy thì ngày trở về của y cũng không còn xa nữa.

https://thuviensach.vn

"Thời gian đó các ngươi bất kỳ ai cũng không được đến làm phiền, nếu không rất khó đại công cáo thành."

"Thuộc hạ đã biết!"

Tư Hàn gật đầu một cái.

"Ừm. Không còn chuyện gì nữa, vậy ta trở về."

Lục Mạch ngồi trên ghế chắp tay thành quyền.

"Cung tiễn ma tôn!"

Tư Hàn vừa quay đi thì chân mày hơi nhíu lại. Lục Mạch mấy ngày nay đều thất thần bất thường, trước đây y cũng chưa từng lơ đãng như vậy, nhất là chuyện đại sự liên quan đến an nguy của Huyền Môn cung.

Sau khi Tư Hàn đi rồi, Lục Mạch vẫn ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc nãy y dường như nghe đâu đó tiếng thổi lá vang lên nên hiện tại cả người đều ngẩn ngơ.

Lục Mạch nhớ rất rõ ngày hôm đó mình ở dưới gốc lê tỉnh dậy, xung quanh chỉ có duy nhất mình y, Bạch Cửu cũng không còn nhìn thấy nữa. Cảm giác đầu tiên của y chính là tức giận.

Y không ngờ một kẻ thấp hèn như Bạch Cửu lại có thể trong lúc hai người bên nhau mà làm y ngất xỉu. Sau khi tìm kiếm khắp nơi Lục Mạch vẫn không nhìn thấy Bạch Cửu đâu. Lúc y mang thuộc hạ cùng đến Hồ tộc thì nghe nói mẫu thân của Bạch Cửu cũng đã không còn tung tích.

Sau đó Lục Mạch tìm kiếm khắp nơi, mạn lưới thu thập thông tin của ma giới vươn rất rộng, nhưng vẫn không tìm ra được bất kỳ tin tức nào của Bạch Cửu, giống như tiểu hồ ly đó cũng chưa từng tồn tại trên đời.

https://thuviensach.vn

Khi đó từ tức giận Lục Mạch đã dần cảm thấy mất mát. Có lẽ Bạch Cửu sớm đã không phải chỉ là thú trò chơi tiêu khiển, khi chơi chán thì y có thể tùy ý vứt đi nữa.

Hiện tại nơi lồng ngực Lục Mạch luôn cảm thấy trống rỗng, có lẽ Bạch Cửu rời đi cũng đã mang theo trái tim của y rồi.

Lục Mạch trước đây ngoài hồi sinh Cố Kiệt Nhân thì không còn mục đích sống gì khác. Cho nên trong vạn năm qua y cũng chưa từng cảm thấy tịch mịch cô đơn. Nhưng mà Bạch Cửu đi rồi y mới biết hóa ra trong vạn năm đó mình đã thê lương đến dường nào. Hiện tại chỉ cần nghe một âm thanh, một mùi hương, một tiếng cười khẽ giống Bạch Cửu cũng khiến y cảm thấy lồng ngực mình ẩn ẩn đau.

"Chủ nhân..."

Từ lúc nào bên ngoài Hoa yêu tiến vào. Hắn mặc một bộ trường bào màu đỏ không cột thắt lưng, hai vạt áo mở rộng lộ ra làn da trắng nõn. Hắn chân trần từng bước tiến gần đến Lục Mạch, tóc đen thả dài đến chân. Mặt trắng nõn, môi đỏ rực, mắt ướt át đa tình, trên người một mùi hương hoa hồng tự nhiên thoang thoảng, khiến ai nấy nhìn thấy hắn đều muốn sủng hạnh.

Hoa yêu trước đây cũng từng một thời gian dài qua lại cùng Lục Mạch, nhưng sau đó vào kỳ vận chuyển lưu hương đặc thù của loài Hoa yêu mà hắn không đến Huyền Môn cung nữa. Hắn xuất quan thì càng trở nên đẹp đẽ hơn xưa, đáng tiếc lúc đó Lục Mạch đã mang Bạch Cửu theo bên người, cũng chưa từng triệu hồi hắn.

Mấy ngày vừa rồi, có người ở Huyền Môn cung nói Lục Mạch đã đuổi Bạch Cửu đi nên hắn mới đến đây. Quả thật so với Bạch Cửu thì nhan sắc hai người kẻ tám lạng người nửa cân. Chỉ là Bạch Cửu chưa từng biết cười, chưa từng biết lấy lòng chủ nhân, còn hắn thì có thể. Hiện tại người đã đi rồi, hắn nhất định lấy lại địa vị của mình năm xưa.

https://thuviensach.vn

"Chủ nhân..."

Hoa yêu mềm giọng gọi một tiếng nữa, tiến đến gần cong người, vươn bàn tay lên chạm lên lồng ngực rộng lớn của Lục Mạch rồi ra sức vuốt ve, kích thích dục vọng trong người y.

Không thấy Lục Mạch phản ứng, Hoa yêu tiến môi đến, đôi mắt xanh thẳm tựa mặt nước hồ thu nhìn chằm chằm Lục Mạch. Khi vừa định hôn xuống môi Lục Mạch bỗng dưng bàn tay bị Lục Mạch nắm lại. Lục Mạch giương đôi mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc từ trên nhìn xuống Hoa yêu.

"Điệu khúc khi nãy là ngươi thổi?"

Hoa yêu rũ mắt một chút tỏ vẻ thẹn thùng.

"Người ta nghe nói ngài thích nghe nhạc khúc, cho nên ta dùng lá thổi tặng ngài. Á!!!!!!"

Chưa kịp dứt lời mặt đã trúng một bạt tai ngã văng xuống đất. Hoa yêu nhíu nhíu mày nhịn xuống đau đớn trên mặt mình. Trước đây Lục Mạch vô cùng bạo tàn, bất quá cũng chưa từng đánh hắn.

Lục Mạch khàn khàn giọng.

"Tùy ý đoán tâm tư của ta là không tốt..."

Hoa yêu nghe liền kinh sợ, liền quỳ rạp xuống.

"Chủ nhân, xin tha tội, thuộc hạ cũng vì muốn chủ nhân được vui lòng!"

Lục Mạch không để ý đến Hoa yêu, nhắm mắt lại khàn giọng.

"Người đâu!"

"Dạ!"

https://thuviensach.vn

"Mang kẻ này ra ngoài, từ nay nửa bước cũng không được vào Huyền Môn cung!"

"Dạ chủ nhân!"

Hoa yêu bị giải đi rồi, Lục Mạch ngồi trên ghế, một tay chống đầu thất thần nhìn tách trà trên bàn. Mất đi Bạch Cửu đủ để y hiểu được mình đã thật lòng yêu một người, có lẽ cũng là người duy nhất đi vào lòng hắn trong vạn năm qua.

"Chủ nhân, đã tìm thấy tung tích của Cửu công tử!"

Lục Mạch bỗng dưng nhíu mày thành hàng, từ lúc nào ngồi thẳng dậy, bàn tay đặt trên ghế khẽ siết lại.

"Người đâu?"

"Dạ ở nhân gian!"

"..."

"Có bắt về hay không?"

Lục Mạch bỗng nhiên vươn tay lên ngăn lại, yên lặng một lúc lâu, khóe môi từ lúc nào cong lên thành một nụ cười.

"Dẫn đường!"

"Dạ, chủ nhân!"

***

Mấy ngày hôm nay Hứa Tư Hàn liên tục bận công vụ, chỉ buổi tối mới trở về bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo. Bọn người Ngâm Tuyết, Nhiếp Viễn,

https://thuviensach.vn

Lục Niên đều rời đi. Hoàng Thiên Ngạo nói bọn họ có việc phải trở về Thiên Hoa sơn. Nên hắn cũng không hỏi nhiều.

Hiện tại vừa vào phòng thì nhìn thấy Ngâm Tuyết đang đứng hóng mắt qua cửa sổ như đang chờ hắn. Tư Hàn có chút ngạc nhiên.

"Người chờ ta sao?"

Ngâm Tuyết hiếm khi vào phòng hắn, nhưng tình huống hiện tại chắc là tìm hắn có chuyện rồi.

Tư Hàn rất muốn gọi y hai tiếng 'nghĩa phụ', chỉ là hắn có chút ngượng ngùng. Tư Hàn bản tính trời sinh cố chấp, cho nên dù hắn không còn trách Ngâm Tuyết nhưng hắn muốn Ngâm Tuyết thành thật kể ra chuyện năm xưa, khi đó hắn cùng với y mới có thể trở lại những ngày tháng vui vẻ như trước.

Ngâm Tuyết nghe giọng của Tư Hàn thì xoay người lại từ từ đến bàn ngồi xuống. Tư Hàn cũng ngồi xuống rót một tách trà đưa đến trước mặt Ngâm Tuyết. Y hôm nay có chút kỳ quặc, trong đôi mắt là nỗi buồn không rõ nghĩa.

Bỗng dưng Tư Hàn giật mình một cái, giọng nói trở nên có chút gấp gáp.

"Có phải đại sư huynh đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Ngâm Tuyết rũ mắt lắc đầu.

"Không có gì, nó vẫn tốt. Hiện tại đã cùng Ngụy Trình xuống nhân gian du ngoạn rồi."

Tư Hàn nghe như vậy thì liền cảm thấy vui vẻ trong lòng. Kiếm Phong Chi tính tình thuần hậu, hiện tại bị mù nhưng có lục sư huynh chăm sóc, đánh mất nhiều thứ nhưng thu lại được chân tình, như vậy cũng rất tốt. Dù

https://thuviensach.vn

gì cuộc sống an an ổn ổn bình đạm qua ngày mới hợp với Kiếm Phong Chi hơn. Hiện tại hắn muốn mình cùng Hoàng Thiên Ngạo như vậy còn không được, cho nên nghe xong tình cảnh hai người kia Tư Hàn thoáng chút hâm mộ.

"Cũng thật tốt, sau thiên kiếp của sư phụ ta nhất định đến đó tìm bọn họ."

Ngâm Tuyết không nói gì, chỉ rũ mắt, nâng trách trà lên uống cạn.

Tư Hàn nhìn nhìn trên giường. Từ lúc vào phòng hắn đã không nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo.

"Rồng ngủ gật đi đâu rồi? Ta không nhìn thấy lão?"

Ngâm Tuyết lúc này mới nhìn Tư Hàn. Chỉ mới một năm mà gương mặt hắn đã đẫm phong sương, không còn vui tươi hoạt bát như trước đây nữa. Y bỗng nhiên nhớ đến một tiểu Thất uống rượu say ngủ quên dưới gốc đào đến quên trời quên đất, nhớ một tiểu Thất từng vì đánh được bọn Lý Khởi Phong mà vui vẻ đến ba ngày. Quả nhiên, thời gian thật khắc nghiệt!

"Đại thống lĩnh ra ngoài có việc, lát nữa sẽ quay về."

Tư Hàn lúc này mới không tự nhiên nhìn Ngâm Tuyết. Có lẽ đã có quá nhiều chuyện xảy ra, trong lòng mỗi người ít nhiều đều có một hòn đá ngăn cản, cho nên không thể tùy tiện như trước đây.

"Vậy... người đến tìm ta có chuyện gì sao?"

Nhìn thấy vẻ mất tự nhiên của Tư Hàn, lòng Ngâm Tuyết buồn bã. Y nhếch môi lên cười, nhưng trong nụ cười đó có một chút cô đơn.

"Không có, ta chỉ là... mang đùi gà của Linh Hy đến cho ngươi ăn. Còn có... một bình rượu hoa của Nhiếp lão đầu."

https://thuviensach.vn

"Nha!"

Tư Hàn kêu lên một tiếng, mắt sáng rỡ liền nhìn xung quanh tìm kiếm.

"Đâu, đồ ăn đâu rồi? Lão tử thật nhớ Linh Hy, cũng nhớ rượu hoa của lão đầu. Ha ha."

Nói đến Nhiếp Viễn, Tư Hàn nhớ hắn vẫn chưa giao đồ của Minh Tường Lan cho y. Mấy ngày nay trở về Nhiếp Viễn luôn bận rộn điều dược cho Hoàng Thiên Ngạo, sau đó đột nhiên trở về Thiên Hoa sơn. Cho nên hắn vẫn chưa tìm được một cơ hội thích hợp, hắn sợ y nghe xong sẽ bị kích động. Một ngày nào đó chờ thời cơ thích hợp hắn sẽ nói với y.

"Tiểu tử thối, ở đây này!"

Ngâm Tuyết nhìn thấy Tư Hàn chạy loanh quanh phòng thì lấy từ dưới chân bàn ra một túi đồ. Tư Hàn lập tức ba bước phóng lên ghế, ngồi chồm hổm, tay chân nhanh nhẹn lấy đồ trong túi ra. Chỉ cần là đồ ăn của Linh Hy, chỉ cần là rượu hoa của Nhiếp Viễn, thì hắn lại phản ứng hệt như trước, Hỏa phụng hoàng gì chứ, ma tôn gì chứ? Bất quá chỉ là một tiểu tử thối tham ăn mà thôi!

"Ui da."

Bất giác mu bàn tay Tư Hàn bị Ngâm Tuyết vỗ một cái, bỗng dưng ánh mắt Tư Hàn có chút sáng lên, đã bao lâu rồi hai người bọn họ mới tự nhiên với nhau như vậy? Năm đó mỗi lúc hắn ham ăn đều bị y đánh giống hệt như vậy.

"Tiểu tử thối, ngươi đói sao?"

Tư Hàn liền cười cười mấy cái để Ngâm Tuyết tùy ý lấy đồ ăn ra bày lên bàn. Mùi gà nướng thơm phức cùng rượu hoa nồng nàn khiến Tư Hàn đã

https://thuviensach.vn

lâu ăn không cảm thấy ngon liền thèm, nước miếng cũng đều chảy ra ở khóe miệng.

"Ăn đi!"

Ngâm Tuyết xé một cái đùi gà ném qua Tư Hàn, hắn liền chộp lấy đưa lên miệng nhai nhòm nhoàm. Đồ ăn do Linh Hy làm chính là mỹ vị nhân gian, hắn cũng lâu rồi không được ăn lại.

"Người không ăn sao?"

Ngâm Tuyết ngồi một bên rót chén rượu đưa lên uống một ngụm. Y khẽ lắc đầu.

"Lúc nãy ở Thiên Hoa sơn đã ăn rồi!"

"Nha... nếu sau này chúng ta không trở về Thiên Hoa sơn nữa thì hãy mang Linh Hy đến đây. Đầu bếp chỗ này không ai nấu ngon như Linh Hy, gần đây ta đã bị ốm xuống một vòng, cả xương sườn cũng muốn lòi ra."

Bình thường Ngâm Tuyết nhất định chọc hắn, nhưng hôm nay thì không có, làm Tư Hàn cảm thấy có chút mất mát. Bất quá như hiện tại thì đã tốt lắm rồi.

"Hắn đi thì bọn Bạch Nghiên ai chăm sóc chứ?"

"Nhị sư thúc? Nên để cho hắn đói chết đi, còn dám giành Linh Hy với lão tử hay sao? Ha ha."

Ba tiếng 'nhị sư thúc' này làm cho Ngâm Tuyết có chút ngoài ý muốn, hơi nheo mắt nhìn hắn.

"Ngươi không còn hận nhị thống lĩnh sao?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn khẽ lắc đầu mấy cái, vừa nhai vừa nói chuyện, gò má đều căng phồng cả lên.

"Ta chưa có dịp kể cho người nghe một chuyện. Mấy ngày trước ta có gặp một nữ nhân. Nàng đã nói cho ta nghe rất nhiều chuyện. Sau đó ta đã không còn hận nhị sư thúc hay người của Thiên Hoa sơn nữa."

Ngâm Tuyết nâng mắt nhìn Tư Hàn. Tư Hàn từ nhỏ đã vô cùng cố chấp. Trên đời này còn người có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng hắn hay sao? Hắn là cao nhân rồi!

"Vì sao?"

Tư Hàn vừa nhai vừa nói, cũng không để ý lắm, giống như lòng hắn đã hoàn toàn thông suốt rồi.

"Ta từ nhỏ bị mẫu thân chối bỏ nhưng bọn họ thì không có. Nếu thực sự căm ghét ta bọn họ có thể hại lão tử thê thảm hơn. Nhị sư thúc cũng chưa từng đuổi ta đi, cũng không sau lưng mưu hại ta. Chỉ duy nhất lần đó ta đối mặt cùng tiểu công chúa nên mới làm hắn tức giận. Đôi lúc ta nghĩ, nếu như lúc nhỏ ta ngoan ngoãn nghe lời, làm một đệ tử nhu thuận, tuy không được nhị sư thúc cưng chiều như Lý Khởi Phong, nhưng bất quá cũng không bị hắn ghét bỏ... Hầy."

Ngâm Tuyết nghĩ nghĩ, có lẽ Tư Hàn chính là Hỏa phụng hoàng, ngộ tính cao hơn hắn người thường. Nên sớm đã bỏ qua cho chuyện ngày đó mình bị vây đánh ở Thiên Hoa sơn rồi. Hôm đó, Bạch Nghiên chính là người hăng hái nhất.

Nhưng mà có rất nhiều thứ đã qua, buông xuống được thì rất tốt, người mang trong mình oán hận thì nỗi oán hận trước tiên sẽ đè nặng hắn, không phải sao?

Ngâm Tuyết lại rót một chén rượu hớp một ngụm.

https://thuviensach.vn

"Còn bọn Lý Khởi Phong, ngươi cũng không ghét chúng sao?"

"Lý Khởi Phong? Ha ha. Khi đó chúng ta còn trẻ con, không tránh khỏi những lúc trêu chọc nhau. Bất quá cũng chỉ là những trò vụn vặt. Sau này ta cũng đánh hắn thành đầu heo rồi."

Tư Hàn cười to mấy cái.

"Khụ khụ..."

Hắn liền bị sặc mà ho khan. Ngâm Tuyết liền rót cho hắn tách trà, uống xong thì tiếp tục hề hề nhai nhai đến miệng đều bóng trứ dầu mỡ.

Ngâm Tuyết bỗng nhớ đến hình ảnh vô ưu vô lo của Tư Hàn trước đây. Thời gian đó quả nhiên vô cùng vui vẻ, Tư Hàn, Kiếm Phong Chi và cả đại thống lĩnh nữa, mọi thứ đều thật sự tốt.

"Thiên Hoa sơn... chỗ đó có rất nhiều kỷ niệm, mấy ngày trước ta trở về đó... ta đã nhớ lại rất nhiều chuyện. Ta ước một năm qua tất cả cái gì cũng chưa từng xảy ra. Ta ước mình có thể quay về thời điểm của một năm trước... ta thật sự... thật sự rất nhớ nhà, là nhà Thiên Hoa sơn của chúng ta trước đây..."

Tư Hàn khi nói đến hai chữ nhớ nhà thì mắt rũ xuống, nụ cười giương lên cũng có chút thê lương.

"Còn điều này ta chưa nói với người, ta tìm được mẫu thân của mình rồi."

"Cái gì?"

Ngâm Tuyết sửng sốt nhìn hắn.

"Bất quá đều không đáng! Sau này ta không cần thiết gặp lại bọn họ nữa."

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết nghe xong thì định nói gì đó, nhưng nhìn thấy nụ cười đầy mạt ý trên miệng Tư Hàn thì y im lặng.

Sau đó Tư Hàn còn kể rất nhiều chuyện, cũng nói rất nhiều thứ về quá khứ. Ngâm Tuyết thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu, còn phần nhiều y chỉ im lặng nhìn Tư Hàn. Đến khi Tư Hàn vì say rượu ngã trái ngã phải gục trên bàn. Ngâm Tuyết mới vòng tay qua đặt trên vai hắn.

"Tiểu Thất..."

"Ưm... nghĩa phụ..."

Thật lâu lắm rồi Ngâm Tuyết mới nghe lại hai từ này, bất giác y tròng mắt đỏ ửng, mày nhíu nhíu.

"Nghĩa phụ... tại sao không nói cho ta biết..."

Ngâm Tuyết cắn chặt khớp hàm khàn giọng.

"Ngươi muốn ta nói gì?"

"Nói cho ta biết là người chưa từng lợi dụng ta... Chỉ cần người nói thì ta nhất định sẽ tin... nhưng người cái gì cũng không nói, có phải không xem ta là nhi tử hay không, hả?"

Tư Hàn vừa nói giọng vừa kéo dài ra một chút. Ngón tay chỉ chỉ vào mặt Ngâm Tuyết, đầu gật gù tới lui. Hắn đã quá say rồi, cho nên hiện tại đều muốn nói ra những điều chất chứa bấy lâu trong lòng mình. Nhưng Ngâm Tuyết biết, có lẽ những gì hiện tại hắn nói ngày mai đều sẽ quên hết.

"Trên đời này bất kỳ ai lợi dụng ta cũng được, nhưng mà người và rồng ngủ gật thì không được! Bởi vì... bởi vì sao ta?"

Hắn nói nói tròng mắt đảo tới đảo lui, rõ ràng là đã quá say rồi.

https://thuviensach.vn

"A!"

Hắn vỗ tay vào đùi một cái rồi bật cười ha hả.

"...Phải rồi, bởi vì trên đời này hai người chính là thứ quý giá nhất của ta. Ta xem người là phụ thân, là phụ thân của ta, cũng không phải là nghĩa phụ! Ha ha."

Ngâm Tuyết không nói gì, sống mũi từ lúc nào đã cay xè.

"Ta chỉ chờ một câu nói của người thôi... chờ lâu lâu lắm rồi! Người nói đi, nghĩa phụ, người nói đi?"

Hắn vừa nói vừa ngã về phía trước gục đầu vào ngực Ngâm Tuyết. Y thất thần hồi lâu, lát sau từ từ chạm tay lên đầu Tư Hàn vỗ vỗ.

"Nghĩa phụ chưa từng lợi dụng ngươi, nghĩa phụ từ đầu đến cuối đều là thật lòng với ngươi, tiểu Thất à!"

Tư Hàn không trả lời, có lẽ hắn đã ngủ say rồi. Hai người cứ duy trì tư thế như vậy cho đến khi Hoàng Thiên Ngạo từ bên ngoài cửa sổ phóng vào. Y và Ngâm Tuyết nhìn nhau một lúc.

"Đại thống lĩnh!"

Ngâm Tuyết gọi Hoàng Thiên Ngạo, y tiến đến, hắn liền đỡ Tư Hàn ngồi thẳng dậy cho tựa vào người Hoàng Thiên Ngạo, bản thân thì từ từ đứng lên. Vươn cánh tay run run chạm lên đỉnh đầu Tư Hàn vỗ vỗ mấy cái.

"Tiểu Thất cả đời này trong tim chỉ có duy nhất một mình đại thống lĩnh. Người chính là cả thế giới của nó. Dù người làm gì cũng đều muốn tốt cho nó, nhưng mà thứ nó cần nhất không phải là mạng sống của mình, mà chính là thời khắc vui vẻ ở bên cạnh người. Cho nên thuộc hạ mong người sau

https://thuviensach.vn

này có thể chiếu cố tiểu Thất nhiều hơn một chút. Nó bất quá cũng chỉ là một đứa trẻ..."

Hoàng Thiên Ngạo cắn cắn khớp hàm, ánh mắt sâu thẳm khác thường.

"Yên tâm, chỉ cần ta còn sống, cả đời này cũng sẽ không phụ Hứa Tư Hàn!"

Ngâm Tuyết nghe xong thì khẽ nhếch môi lên nở một nụ cười nhạt.

"Sau này xin đại thống lĩnh nói với tiểu Thất, thuộc hạ chưa từng trách nó, nói với nó đừng tự trách mình. Những gì cần nói đêm nay đều đã nói cả rồi. Thuộc hạ chỉ cần nó sống vui vẻ, như vậy thuộc hạ đã vô cùng mãn nguyện!"

Dứt lời Ngâm Tuyết xoay lưng đi, đến bên cửa sổ hơi khựng lại một chút, khẽ xoay đầu nhìn Tư Hàn đang tựa trong ngực Hoàng Thiên Ngạo ngủ say, hắn rũ mắt rồi hóa thành cơn gió biến mất.

Hoàng Thiên Ngạo nhìn theo Ngâm Tuyết, tròng mắt từ lúc nào đã nhàn nhạt nước, y vươn tay vuốt má Tư Hàn mấy cái rồi ôm hắn bế lên giường, y cũng nằm xuống bên cạnh, cả đêm đều ôm hắn trong ngực không thể ngủ được.

***

Khuya đêm đó sau khi trở về rừng trúc, Ngâm Tuyết vào nhìn qua Kiếm Phong Chi một lúc rồi ra ngoài liền thấy Nhiếp Viễn đang ngồi trên bàn đá trước nhà uống trà.

Ngâm Tuyết mang theo một bình rượu đặt xuống bàn, nhanh chóng rót ra hai chén, đẩy về chỗ Nhiếp Viễn một chén.

https://thuviensach.vn

"Lúc chiều ta đã đến nhà của ngươi lấy một bình rượu, ngươi không mắng ta chứ?"

Nhiếp Viễn ánh mắt không động nâng chén rượu lên uống một ngụm.

"Ta đã mắng ngươi mấy trăm năm qua, có hiệu quả sao?"

Ngâm Tuyết cười một cái.

"Không có!"

"Vậy thì đừng có hỏi!"

Hai người bắt đầu chậm rãi uống rượu. Hết chén này đến chén khác.

"Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Ngâm Tuyết nhướng mày một cái.

"Ngươi biết rồi sao?"

"Đại thống lĩnh đã nói ta biết. Ngài còn dặn ta bằng mọi cách phải giữ lại mạng sống cho ngươi, chờ ngài vượt qua thiên kiếp sẽ tiếp tục cứu chữa cho Phong Chi."

Ngâm Tuyết nhếch môi lên cười một cái, vừa uống rượu vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy những ngôi sao nhấp nháy.

"Ngươi không khuyên ta từ bỏ sao?"

"Ta khuyên thì ngươi sẽ nghe lời sao?"

Ngâm Tuyết cười ha ha hai tiếng khẽ lắc đầu.

"Lão đầu, chúng ta làm bằng hữu cũng gần chín trăm năm rồi. Người hiểu ta nhất cũng chỉ có lão!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn mắt hiện lên một tia tiếu ý.

"Ngươi nhẫn tâm để ta sau này một mình bầu bạn cùng rượu hay sao?"

Ngâm Tuyết nheo mắt một cái. Bao nhiêu năm nay chỉ toàn nghe Nhiếp Viễn nói mấy câu khó nghe, hiện tại mới nói được một câu khiến hắn hài lòng.

"Năm đó lão nói chờ ta trở về Thiên Hoa sơn uống rượu, đáng tiếc vẫn chưa thể thực hiện lời hứa đó... Phong Chi, nhi tử ta... không thể chết!"

Nhiếp Viễn không nói gì nữa, chỉ thở dài một hơi rồi uống cạn chén rượu trên tay mình.

"Nếu hắn tỉnh lại, biết ngươi dùng mạng mình đổi cho hắn, nhất định hắn sẽ vô cùng thống khổ!"

"Vậy thì đừng nói cho nó biết! Phong Chi... nó là đứa thật thà, chất phác lại sống tình cảm. Chỉ mong sau này nó có thể vui vẻ như trước đây!"

"Ngươi nghĩ có thể sao? Ngươi và Ngụy Trình..."

Nhiếp Viễn nói đến đó rồi ngừng lại. Ngâm Tuyết ngẩng đầu nhìn những ngôi sao đêm lấp lánh trên bầu trời thăm thẳm.

"Sau khi nó tỉnh dậy thì trả Trấn Hải long châu lại cho Ngụy Trình, rồi bảo hai đứa nó rời khỏi nơi này, cao chạy xa bay, đi càng xa càng tốt. Oán hận gì đó không cần nhớ đến nữa."

"Ngươi không nghĩ bọn chúng sẽ tìm Ân Sơn Tây Xương trả thù sao?"

"Ta cũng từng muốn giết chết Ân Sơn Tây Xương, hiện tại cũng rất muốn. Nhưng mà trên đời này không có gì quan trọng hơn mạng sống của Phong Chi. Nếu như trong lúc trả thù, Phong Chi lại bị bọn chúng hãm hại,

https://thuviensach.vn

như vậy cho dù Ân Sơn Tây Xương có chết vạn lần, cũng không thể bù đắp được."

Ngâm Tuyết uống cạn chén rượu rồi lại tiếp tục.

"Cho nên chuyện như trả thù gì đó hãy để tiểu Thất và Thiên Hoa sơn làm. Kiếm Phong Chi vẫn là đại đệ tử của Thiên Hoa sơn, đụng đến người của Thiên Hoa sơn thì Ân Sơn Tây Xương cũng sẽ không có kết cuộc tốt đẹp đâu. Nếu như đại thống lĩnh vượt qua thiên kiếp, thì Ân Sơn Tây Xương chỉ còn đường chết mà thôi!"

Nhiếp Viễn nghe xong vẫn không nói gì, chỉ nâng chén lên xoay xoay mấy vòng.

"Sao lão không nói gì?"

Nhiếp Viễn nhếch môi lên một cái.

"Lần cuối cùng ta để ngươi nói đủ!"

"Hừ, lão nói vậy là định không giữ mạng cho ta sao?"

"Ngươi nên chết đi, sống cũng đủ rồi!"

"Xùy, lão già độc miệng!"

Hai người cười ha hả mấy cái.

"Nhiếp Viễn!"

"Hửm?"

"Sau này nhớ mang rượu đến thăm ta. Ta không có rượu thì nhất định làm quỷ cũng chảy nước miếng!"

"Ta sẽ bảo tiểu Thất mang đến cho ngươi!"

https://thuviensach.vn

Nhắc đến Tư Hàn, lòng Ngâm Tuyết lại chùng xuống.

"Tiểu Thất... đứa trẻ si tình đó, ta cũng chưa từng nhìn thấy kẻ nào si tình như nó. Chỉ mong đại thống lĩnh có thể vượt qua được kiếp nạn, nếu không..."

"Ngươi yên tâm, nếu ngươi còn hơi thở mà đại thống lĩnh có bất trắc gì, ta sẽ mang chút linh khí còn sót lại của ngươi cho đại thống lĩnh!"

Ngâm Tuyết nghe xong thì nhìn y. Nhiếp Viễn cười cười.

"Chẳng phải ngươi có hai đứa con hay sao? Đại thống lĩnh mất thì tiểu Thất phải làm sao đây?"

Ngâm Tuyết liền nở một tràn cười.

"Ha ha. Phải phải!"

Hai người ngồi đó uống rượu cả đêm.

Sáng hôm sau khi bình minh vừa ló dạng, sương mai còn đọng trên những phiến lá trúc mỏng manh, vạn vật đều sinh sôi nảy nở, chỉ là trên thế gian này có lẽ đã vắng đi một Ngâm Tuyết!

Cuộc đời chính là vô thường, giang tay ôm trọn từng khoảnh khắc. Đáng tiếc, chớp mắt một cái, mọi thứ bỗng hóa hư vô!

(Ngâm Tuyết. Fanart vẽ bởi Nguyệt Thần)

-------HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 46: Một Kiếp

Lúc này đang là mùa xuân nơi hạ giới. Bạch Cửu cùng mẫu thân của mình trong rừng dựng lên một ngôi nhà tranh nhỏ.

Nơi này nằm cạnh một con suối, hoa lê trắng tuyết điểm xuyết cùng những trái lê chín vàng mọng nước chấm phá trong khoảng không gian xanh rì tươi mát. Vài ba hươu con ngơ ngác thư thả gặm cỏ bên dòng suối.

Những loài hoa trắng trắng hồng hồng không thể gọi tên rung rinh theo từng con cơn gió nhẹ, cánh hoa mỏng manh rơi xuống suối thành dòng chảy đi. Xa xa là tiếng cá thỉnh thoảng ngoi lên đớp mồi.

Dưới suối, một nam nhân xinh đẹp tuyệt mỹ tóc đen dài, phần bụng hơi nhô cao bất thường, đang xắn quần khoe đôi chân trần trắng như tuyết lội dưới suối bắt cá.

Hắn cầm thương nửa ngày chỉ bắt được vài con cá nhỏ, ánh nắng chiếu vào lấp lánh vải bạc trong chiếc rọ tre.

Nam nhân chính là Bạch Cửu. Hắn cùng mẫu thân của mình đã rời khỏi thần giới được hai mươi ngày. Một ngày ở thần giới bằng mười ngày ở hạ giới, như vậy chớp mắt một cái bọn họ đã ở nhân gian tính đến nay đã gần bảy tháng.

Bảy tháng trước, sau khi để Lục Mạch ở lại dưới gốc lê hắn một thân một mình hóa thành hồ ly bí mật tìm mẫu thân, sau đó hai mẹ con trời không hay đất không biết đã lẳng lặng rời khỏi Hồ tộc.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà từ ngày đến đây hắn càng lúc càng cảm thấy cả người đều không khỏe. Mẫu thân sau khi bắt mạch đã biết được hắn trong người đang mang một hài nhi.

Lúc đầu nghe được sự thật này Bạch Cửu vô cùng sửng sốt, thậm chí là kinh hãi. Nhưng mà sau khi thông suốt hắn cũng không còn thất thần nữa.

Loài yêu hồ như hắn, thân thể cấu tạo không giống những sinh vật khác, trong mình cả nam lẫn nữ đều mang một cái dạ con.

Nghe nói hàng vạn năm trước cả nam lẫn nữ đều có thể sinh hài tử, chỉ là sau này trải qua vạn năm biến hóa thì cũng chỉ còn nữ nhân có thể hoài thai mà thôi. Dạ con trong mình nam nhân từ từ biến thành một cái túi nhỏ vô dụng trong cơ thể.

Truyền thuyết nói rằng kẻ mang trong mình trái tim thuần khiết vì động tình hóa thành yêu hồ sẽ phát sinh yêu thuật làm mê hoặc lòng người, đồng thời rất dễ hoài thai với người mình thật lòng yêu thương. Cho nên khi Bạch Cửu phát sinh yêu thuật làm Lục Mạch ngất đi thì hắn cũng đã mang theo đứa con của Lục Mạch rồi.

Chỉ có một điều, Bạch Cửu là nam nhân, không thể đẩy đứa trẻ ra ngoài giống như cách của nữ nhân, mà phải mổ bụng lấy con vô cùng nguy hiểm. Khi đó mẫu thân khuyên hắn nên bỏ cái thai đi.

Nhưng sau khi suy nghĩ, cuối cùng hắn quyết định giữ lại đứa trẻ, có lẽ vì hài tử này chính là thứ duy nhất của Lục Thiên Minh để lại cho Bạch Cửu. Cho nên hắn bằng mọi giá phải giữ lại.

Hiện tại hắn mang thai gần bảy tháng, bụng nhô cao đến khó chịu. Chân Bạch Cửu lúc này thậm chí còn yếu hơn xưa. Thời gian trước còn có thể đi được chục bước, hiện tại cơ thể khá nặng nề cũng chỉ đi được bốn năm bước đã phải dừng lại nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

"A Cửu!"

Nghe tiếng mẫu thân vừa ho khan vừa gọi mình trong nhà, Bạch Cửu từ từ chống gậy đi vào, xách theo giỏ tre chỉ có vài con cá.

Trên đường đi hắn vươn tay hái vài quả lê mọng nước bỏ vào ngực áo. Mẫu thân hắn trước khi đến đây đã bị những người thiếp khác của Bạch Luân âm thầm hạ độc nhiều năm.

Lúc Bạch Cửu mang mẹ mình đi vài ngày thì liền phát hiện. Độc hiện tại đã ngấm sâu vào trong thân thể, cũng chỉ còn lại chút hơi thở mỏng manh mà thôi.

Nếu như Bạch Cửu về muộn hơn, có lẽ đã không còn kịp gặp mẹ mình nữa.

"Mẫu thân, người sao rồi?"

Hắn vừa nói vừa bỏ giỏ cá xuống đất, chầm chậm tiến đến giường ngồi xuống.

"Khụ khụ..."

Mẫu thân của Bạch Cửu gọi là Kiều Nương. Nàng gương mặt còn rất trẻ, tựa như nữ tử ngoài ba mươi, đường nét ngũ quan nhu hòa. Chỉ là da mặt tái nhợt không chút huyết sắc làm cho Kiều Nương thoạt nhìn vô cùng tiều tụy.

"A Cửu... bên ngoài lúc này là mùa đông sao? Phụ thân con vì sao vẫn còn chưa về?"

Mấy ngày nay Kiều Nương lúc tỉnh lúc mê, nói năng lộn xộn. Nàng có lẽ đang nhớ đến mùa đông năm Bạch Cửu còn nhỏ, lúc nàng còn được Bạch Luân sủng ái, mùa đông y thường đi săn mang về cho nàng những món đồ

https://thuviensach.vn

tốt nhất. Chỉ là nàng không nhớ rằng, đã rất lâu rồi hắn cũng chưa từng ghé thăm mình.

"Mẫu thân, phụ thân đi săn vẫn chưa về, mẫu thân ăn một chút đồ, để lúc khỏe lại còn ra đón phụ thân!"

Hắn vừa nói mắt vừa rũ xuống. Mấy ngày qua Bạch Cửu lúc nào cũng nói dối Kiều Nương, bởi lẽ hắn biết nàng đã sắp không qua khỏi, không muốn nàng đến lúc chết còn phải mang theo nỗi thất vọng mà thôi.

Dứt lời, Bạch Cửu chống gậy đến bàn, mài trái lê vừa hái ra thành nước rồi mang đến cho Kiều Nương uống một ngụm.

Hắn vừa đút nàng uống vừa nhíu nhíu mày, nước mắt cũng thành dòng chảy xuống. Nếu như trước đây hắn không mê muội đi theo Ân Sơn Tây Xương mà ở bên cạnh chăm sóc cho Kiều Nương, có phải hay không nàng cũng không bị người ta âm thầm hãm hại?

Nếu như hắn không đi theo kẻ kia, hắn cũng không bị Lục Mạch ép buộc, cũng có thể trở về bên cạnh mẹ mình sớm hơn.

Đáng tiếc, cuộc đời không có hai chữ nếu như. Quá khứ của Bạch Cửu hệt như một tiếng thở dài, tất cả đều là ân hận và hối tiếc.

Sau khi nhìn Kiều Nương ngủ, Bạch Cửu đứng dậy rồi từ từ mang giỏ cá ra ngoài làm thịt. Hôm nay hắn làm món cá hầm nấm để bồi bổ cơ thể cho Kiều Nương.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Bạch Cửu mang mâm cơm vào nhà rồi đến giường gọi Kiều Nương.

"Mẫu thân, dậy ăn cơm đi!"

https://thuviensach.vn

Hắn gọi mấy tiếng nhưng không thấy Kiều Nương trả lời, bỗng dưng Bạch Cửu linh cảm thấy điều không may, hắn run run tay chạm lên vai Kiều Nương khẽ lắc lắc.

"Mẫu thân, mau dậy ăn cơm đi!"

Nhưng Kiều Nương vẫn không trả lời hắn. Bạch Cửu khóe môi mấp máy, run run định gọi thêm nữa nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt nên lời. Cổ họng hắn nghẹn ngào, nước mắt liền tràn xuống.

Hắn kéo lấy Kiều Nương dậy rồi ôm thật chặt vào lòng, cằm hắn gác trên đỉnh đầu nàng, tay đặt sau lưng nàng khẽ xoa xoa.

"Mẫu thân... đừng bỏ con mà... mẫu thân! Mẫu thân đi rồi a Cửu phải sống làm sao? Mẫu thân..."

Bạch Cửu òa khóc, trong đêm tối giữa rừng sâu tiếng khóc càng trở nên đặc biệt thê lương. Vậy là từ nay trở đi, trên cõi đời này đã không còn bất kỳ người nào yêu thương hắn nữa, đã không còn bất kỳ ai mong ngóng hắn trở về nữa. Bạch Cửu cảm thấy lồng ngực mình đau nhói, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đêm đó, hắn ôm Kiều Nương suốt đêm không rời. Khi bình minh ló dạng, ánh mặt trời đâm vào làm đau mắt hắn, Bạch Cửu mới từ trong thất thần tỉnh lại. Mắt hắn hiện tại đã sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Thậm chí đến chân còn đứng không vững. Khi hắn rời giường liền lảo đảo mấy cái, phải tựa vào thành bàn mới có thể giữ mình không ngã xuống.

Hắn nhìn lại Kiều Nương đang nằm trên giường, rồi nhìn xuống bụng mình. Hắn đêm qua đã muốn đi cùng nàng, nhưng hắn vẫn còn đứa nhỏ này. Hắn không thể để nó chết theo mình được.

Bạch Cửu một đường đi ra bờ suối, nhìn thấy một nơi phong cảnh hữu tình, nơi này ban ngày có thể đón bình minh sớm nhất, cũng là nơi cao nhất

https://thuviensach.vn

khí vô cùng thịnh, liền quyết định đào một cái huyệt để chôn cất Kiều Nương.

Hắn nhắm nghiền mắt cố gắng vận nội lực, ngón tay từ từ hóa thành vuốt hồ ly, liền cắm xuống mặt đất liên tục đào đào. Đào cho đến khi móng chảy ra máu tươi hắn vẫn chưa ngừng lại. Đến khi đứa con trong bụng đạp một cái thật mạnh thì hắn cũng đã đào xong một cái huyệt lớn.

Bạch Cửu từ dưới huyệt gian nan trèo lên, chống gậy vào nhà, cõng Kiều Nương lên lưng, lê từng bước đến miệng huyệt.

Sau khi đặt Kiều Nương xuống huyệt, lấp lại thì hắn hái rất nhiều cành hoa đặt lên mộ mẹ mình.

"Mẫu thân..."

Bạch Cửu quỳ trước mộ lạy ba lạy. Mặt hắn lúc này là thương tâm vô hạn, có lẽ đã khóc quá nhiều nên hiện tại không thể khóc thêm được nữa. Nước mắt ráo hoảnh, trái tim trong lồng ngực một mảnh trống vắng, giống như tim đã chôn theo Kiều Nương rồi.

"Mẫu thân ngủ đi... phụ thân đã sắp về rồi. Người... nhất định sẽ mang thứ đẹp nhất về cho mẫu thân..."

Nói đến đây hắn liền im bặt. Một dòng nước mắt lại rơi xuống. Hai phiến môi hắn mấp máy, thật lâu sau mới nói thành lời.

"Mẫu thân, sống trên đời đã quá mệt mỏi rồi, người an nghỉ đi. Dưới đó... sẽ không còn ai ức hiếp mẫu tử chúng ta nữa!"

Phải, bao nhiêu năm nay Kiều Nương đã vô cùng khổ sở, dành trái tim trinh trắng thủy chung trao trọn cho một người. Nhưng mà kẻ đó lại bạc bẽo hệt như Ân Sơn Tây Xương, mang trái tim của Kiều Nương không ngừng giẫm đạp.

https://thuviensach.vn

Năm đó nàng là một tiểu hồ ly xinh đẹp như hoa, phong lưu phóng khoáng. Từ ngày tin vào lời ước hẹn mà gả cho Bạch Luân, nhưng hạnh phúc cũng chỉ được vài năm ngắn ngủi. Còn lại chính là cô đơn, buồn phiền cùng khổ sở.

Trách người phụ tình hay trách ta mãi si tình đây? Mẫu tử bọn họ cuối cùng rất giống nhau, đều là những kẻ si tình đến cố chấp. Đến thời khắc cuối đời cũng chỉ nằm một mình hiu quạnh ở đây, người xưa nào đâu có biết?

Bạch Cửu ngồi bên mộ mẹ mình thật lâu. Đến khi mặt trời lên đến đỉnh thì hắn mới từ từ chống gậy trở về nhà.

Lúc đến trước cửa, bỗng nhiên Bạch Cửu nhìn thấy trong nhà mình xuất hiện người lạ, nhìn thấy y phục của bọn họ, hắn liền phát hiện ra đó chính là người của Huyền Môn cung.

Bạch Cửu trợn mắt há hốc mồm kinh hãi lùi về phía sau mấy bước liền đụng vào một người nào đó, chưa kịp xoay đầu lại thì cả hai tay đều bị trói giữ, sau đó bị xách lên ném vào trong nhà.

Bạch Cửu bỗng nhiên bị ném mạnh xuống liền cảm thấy bụng mình quặn lên đau đớn dữ dội. Hắn ôm bụng gian nan ngẩng đầu lên liền giật lùi về phía sau. Mắt hắn trợn to, thân thể không chủ động được run lên cầm cập.

Người đang ngồi trên ghế vậy mà lại chính là Lục Mạch. Y một thân hắc bào giương đôi mắt lãnh khốc xuyên qua lớp mặt nạ ngàn năm không đổi mà nhìn hắn. Lục Mạch chính là nỗi ám ảnh lớn nhất đời Bạch Cửu. Có lẽ hắn còn sợ y hơn cả cái chết. Nỗi sợ hãi đó đã ăn sâu vào xương tủy, đến nỗi chỉ cần nhìn thấy y thì thân thể hắn không chủ động liền run rẩy. Đầu óc thậm chí suy nghĩ cái gì hắn còn không biết.

Ác mộng đêm đó lần nữa lại hiện về. Người này trước mặt Ân Sơn Tây Xương cưỡng bức hắn, còn đánh hắn đến gãy chân. Hắn hiện tại cái gì cũng

https://thuviensach.vn

đều quên, chỉ có nỗi ám ảnh với Lục Mạch là chưa từng quên được.

"Ngươi trốn cũng thật giỏi, chạy cũng thật nhanh!"

Lục Mạch nhìn thấy Bạch Cửu thì khẽ nhếch môi lên cười, đứng dậy từ từ tiến đến, từ trên cao nhìn xuống Bạch Cửu. Mới hai mươi ngày không gặp mà Bạch Cửu gương mặt lại tiều tụy hao gầy như vậy sao? Những ngày qua hắn đã sống như thế nào? Còn mẫu thân hắn đâu, từ nãy đến giờ y vẫn không nhìn thấy.

"Đôi chân nhỏ này muốn chạy trốn khỏi ta hay sao?"

Lục Mạch vừa nói vừa giẫm giày mình lên cổ chân Bạch Cửu làm hắn sợ đến nỗi nấc lên mấy cái, dưới đất từ lúc nào đã xuất hiện thêm một vũng nước. Là hắn sợ đến tiểu ra quần!

Bạch Cửu không ngừng nấc cục, mặt tái xanh không còn chút huyết sắc, đôi mắt hoảng loạn nhàn nhạt nước, hai tay ôm chặt bụng mình không buông. Lục Mạch, có khi nào y sẽ bày trò đáng sợ gì đó để hành hạ hắn hay không? Có khi nào hắn sẽ giết chết hài tử của mình hay không?

Nhìn thấy Bạch Cửu như vậy bất giác Lục Mạch nhíu mày. Y không ngờ hắn lại sợ mình đến thế. Y lúc nãy chỉ muốn dọa hắn một chút, không ngờ kết cuộc lại thành ra như vậy.

Những tháng ngày không nhìn thấy hắn y đã nhớ thương đến mức nào. Khi gặp lại chỉ muốn sủng hắn nhiều hơn, muốn nhìn thấy lại nụ cười khuynh thành của hắn chứ không phải là nước mắt, không phải là sợ hãi tràn ngập trên gương mặt kia.

Khi nãy lúc bước vào ngôi nhà này, không nhìn thấy bóng dáng của hắn y đã nôn nóng. Bất quá, Lục Mạch xưa nay làm gì đều không để cảm xúc của mình vượt lên trên lý trí. Cho nên y ngồi chờ. Nhưng mà hiện tại y phát

https://thuviensach.vn

hiện mọi chuyện đều không theo tính toán của y, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng bị kéo dãn.

Lục Mạch cắn chặt khớp hàm không rõ tư vị gì. Y vươn tay lên phất tay mấy cái thuộc hạ liền rời khỏi nhà.

Lúc này trong nhà cũng chỉ còn một mình y cùng Bạch Cửu. Y vừa khom xuống định ôm hắn lên thì hắn liền xoay người nằm rạp trên mặt đất che chiếc bụng nhô cao của mình, nhắm nghiền mắt, môi run cầm cập. Hắn sợ Lục Mạch biết mình đang mang thai nhất định sẽ làm hại hài nhi trong bụng.

Hắn vì hài nhi này nên mới lưu lại mạng sống của mình, dù gì hiện tại mẫu thân hắn cũng không còn trên đời, hắn vốn dĩ đã định đi cùng nàng. Nhưng vì hài tử, nên hắn vẫn phải sống.

Lục Mạch không để ý đến Bạch Cửu đang tìm cách tránh mình, y ôm lấy hắn bế lên liền cảm thấy hắn thoạt nhìn xanh xao như vậy nhưng lại có vẻ nặng hơn lúc trước. Bạch Cửu hai tay áo thùng thình che lấy bụng nên nhất thời Lục Mạch không phát hiện ra hài tử của hắn.

"Ngươi ngoan ngoãn một chút, nghe lời thì ta sẽ không đánh ngươi!"

Lục Mạch hiếm khi nói lời dễ nghe làm cho Bạch Cửu nghe chẳng những không thấy an tâm mà ngược lại càng thêm sợ hãi.

Lục Mạch ôm hắn ra bờ suối. Thuộc hạ của y sớm đã ẩn mình đâu đó, nơi đây Bạch Cửu không nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ ai, nhưng có một điều hắn biết rõ, chỉ cần mình bỏ chạy nhất định sẽ bị bắt lại.

Lục Mạch ôm Bạch Cửu một đường đến chỗ sâu nhất của dòng suối, rồi vươn tay định cởi y phục của Bạch Cửu ra hắn liền kinh hãi né tránh, dòng suối nước chảy mạnh, chân hắn yếu nên bị hụt xuống, Lục Mạch lập tức ôm ghì lại.

https://thuviensach.vn

Y lúc này thật muốn đánh cái mông nhỏ của hắn, nhưng nhớ lại khi nãy hắn sợ mình như vậy nên y cũng kiềm xuống tức giận trong lòng.

"Không thể ngoan một chút sao, hửm?"

Lục Mạch vừa nói vừa từ phía sau ôm lấy Bạch Cửu. Một tay vây trước ngực hắn, một tay kéo cằm hắn xoay lại rồi đặt xuống một nụ hôn. Bạch Cửu sợ hãi mím chặt môi. Lục Mạch liền vươn tay bóp lấy cằm ép hắn mở miệng, không cho hắn né tránh mình.

Môi hắn vừa hé ra lưỡi y lập tức luồn vào đánh chiếm khoang miệng hắn, quấn lấy lưỡi hắn liên tục nuốt nhả. Nhưng một mùi máu tanh xộc đến, Bạch Cửu vậy mà lại cắn y một cái.

Lục Mạch buông hắn ra hơi nhíu mày.

"Không... không muốn... tha... tha cho ta..."

Hắn vừa nói vừa chắp hai tay xoa xoa vào nhau van xin. Đây là câu đầu tiên Bạch Cửu nói cùng với Lục Mạch, có lẽ đã lấy hết can đảm của mình mới có thể nói được.

"Ngươi không có quyền lựa chọn."

Lục Mạch khàn giọng nói một câu rồi lần nữa cắn xuống môi hắn, tay phía sau cố định đầu hắn không cho hắn được phép rời khỏi mình.

"Chủ nhân... xin tha cho ta... ta chỉ là một kẻ thấp hèn, không xứng với ngài... xin tha cho ta..."

Hắn vừa nói vừa khóc nấc khiến cho Lục Mạch không muốn dừng cũng không được.

"Ngươi vẫn còn nhớ đến hắn?"

https://thuviensach.vn

"...Hắn?"

"Ân Sơn Tây Xương?"

Bạch Cửu sớm đã quên đi Ân Sơn Tây Xương là ai rồi. Người trong lòng hắn hiện tại chỉ có một, chính là phụ thân của hài tử trong bụng mình. Cũng là người mình đã bỏ lại dưới gốc lê ngày đó.

Bạch Cửu lắc lắc đầu nhưng không trả lời.

Lục Mạch cũng không hỏi hắn nữa. Bởi vì y không muốn nghe thấy câu trả lời trái với ý mình. Một lúc sau y ôm hắn trở về nhà rồi tìm một bộ y phục khô định thay cho hắn.

"...Ta... ta tự mình có thể!"

Lúc này Bạch Cửu đứng thẳng nên Lục Mạch mới có dịp nhìn kỹ bộ dạng của hắn thì lập tức nhíu mày thành hàng. Từ nãy đến giờ hắn luôn dùng tay che bụng, từ lúc ở dưới suối cánh tay dường như chưa từng rời khỏi bụng.

Lục Mạch nheo mắt một cái bỗng lưng nắm lấy cổ tay hắn. Bạch Cửu kinh hãi, đầu hơi lắc lắc thở hổn hển giật lại.

Lục Mạch khẳng định hắn nhất định có gì đó che giấu mình nên đẩy mạnh làm hắn ngã nhào xuống sàn nhà. Bạch Cửu vì đau mà nấc lên nhưng rất nhanh liền cắn chặt khớp hàm, bò bò trên mặt đất. Nhưng liền bị kéo lại, siết đến đau.

"Đứng lên."

Bạch Cửu toàn thân run rẩy đến lợi hại.

"Không... tha cho ta!"

https://thuviensach.vn

Lục Mạch gầm một tiếng.

"ĐỨNG LÊN!"

"A!!!"

Không đợi Bạch Cửu tự mình làm, Lục Mạch nắm lấy hắn xách dậy, hắn đau liền hét thảm một tiếng, khóe môi bị răng cắn đến chảy ra máu tươi. Bụng dưới vô cùng đau đớn, hắn nghĩ có khi nào lần này không thể giữ lại được hài của mình và Lục Thiên Minh hay không? Bạch Cửu đau khổ, vô cùng đau khổ.

Lục Mạch chớp mắt một cái xé rách y phục Bạch Cửu vứt xuống sàn nhà. Liền lộ ra thân thể gầy yếu cùng với chiếc bụng nhô to. Y nhíu nhíu mày không tin nổi, chỉ tay vào bụng hắn.

"Thứ đó... là gì?"

Bạch Cửu khóc, nước mắt giàn giụa trên mặt mím mím môi lùi về phía sau, nhưng chân hắn quá yếu liền ngã nhào xuống. Lục Mạch tiến đến nắm lấy tóc hắn kéo ngược lên làm hắn đau đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ta hỏi ngươi đó là thứ gì? Là con của ngươi? Ngươi mang thai?"

Bạch Cửu lắc lắc đầu, khóe miệng máu tươi chảy tràn xuống cổ.

"LÀ CON CỦA AI?"

Lục Mạch gầm lên một tiếng, không hỏi hắn vì sao mang thai, bởi lẽ y đã sống đến vạn năm. Vạn năm trước Hồ tộc từng có nam nhân mang thai, y cũng đã nhìn thấy. Cho nên hiện tại có thêm một Bạch Cửu cũng không có gì kỳ lạ.

Lục Mạch lúc biết Bạch Cửu trong người đang mang hài tử thì vô cùng tức giận, nhưng lúc này bình tĩnh lại bỗng dưng y cảm thấy hưng phấn khác

https://thuviensach.vn

thường. Bàn tay đang nắm tóc của Bạch Cửu cũng thả lỏng, chân mày dãn ra.

"Lục Thiên Minh?"

Lục Mạch bỗng dưng hỏi một câu khiến Bạch Cửu sững sờ trợn mắt nhìn y.

"Là con của Lục Thiên Minh, đúng không?"

Lục Mạch hỏi câu này, bởi thời gian đó ngoài y ra thì cũng không còn bất kỳ ai qua lại cùng Bạch Cửu, có hay chăng thì chỉ có một mình Ân Sơn Tây Xương mà thôi. Vào cái đêm mà y trước mặt Ân Sơn Tây Xương làm nhục Bạch Cửu thì hai người đó đã gặp nhau, bất quá đã xảy ra chuyện gì hay chưa thì y vẫn không khẳng định được.

Lục Mạch vừa hỏi, trong lòng thoáng chút run rẩy, nếu hài tử này là con của hai người, như vậy y sắp làm cha, không phải hay sao? Nếu sự thật chính là như vậy, y nguyện cả đời còn lại đều cưng chiều Bạch Cửu, tuyệt đối không bao giờ khiến hắn sợ hãi nữa.

Bạch Cửu mím mím môi, nước mắt thành dòng chảy xuống. Hắn sợ nếu Lục Mạch biết đó là đứa con của mình và Lục Thiên Minh, y nhất định sẽ giết chết Lục Thiên Minh.

Thà rằng hắn cùng hài tử chết cũng không muốn liên lụy đến người kia. Hài tử cũng là tự hắn muốn giữ, không phải sao? Hắn hôm nay tại chỗ này có chết cũng không còn gì luyến tiếc nữa. Cuộc đời hắn đã quá khổ sở rồi, lần này xem như đến đây là kết thúc, cái gì cũng không còn nữa. Còn nếu nói là con của y, liệu Lục Mạch có tin hay không? Tin thì thế nào? Sau khi đứa trẻ ra đời nếu y trích máu nhận thân, vậy thì cái gì cũng sẽ bại lộ. Khi đó phụ tử của hắn càng chết thê thảm hơn.

"Là... là của Ân Sơn Tây Xương!"

https://thuviensach.vn

Bạch Cửu nói lên một câu, Lục Mạch nghe như có tiếng sấm nổ bên tai. Y không tin nổi trợn trừng mắt nhìn Bạch Cửu, khớp hàm liên tục cắn chặt, bỗng dưng y giơ tay lên đánh vào mặt Bạch Cửu một cái hắn liền đập đầu xuống đất nghe 'binh' một tiếng, trán lập tức chảy ra máu tươi.

Toàn thân hắn run cầm cập, nước mắt không ngừng chảy xuống mặt. Bạch Cửu nghĩ lần này mình chắc chắn phải chết. Hắn nhìn thấy Lục Mạch nâng tay lên định đánh xuống bụng mình, hắn nhắm nghiền mắt lại.

"Thiên Minh ca ca, ta đã không bảo vệ được con của chúng ta... ca ca, đời này hối tiếc nhất chính là gặp huynh quá muộn. Nếu như có kiếp sau, ta hy vọng có thể lần nữa được nhìn thấy huynh, khi đó ta nhất định sẽ không bỏ lỡ!"

Bạch Cửu nhắm nghiền mắt nhưng một lúc sau vẫn không thấy điều gì xảy đến, hắn mở mắt ra lần nữa thì Lục Mạch đã rời đi rồi.

Vậy là hết sao? Lục Mạch sẽ tha chết cho mình chứ? Bạch Cửu không biết. Một lúc sau hắn lồm cồm bò dậy định nhặt áo mặc vào, bỗng dưng cảm thấy bụng gò lên một trận đau đớn, dưới chân hắn bỗng một dòng máu tươi chảy ra. Hắn run rẩy thét lên.

"Con ơi... đừng chết... đừng bỏ phụ thân mà... đừng chết, con ơi!"

Lục Mạch đi không xa, y chỉ không muốn nhìn thấy Bạch Cửu nữa, y sợ mình sẽ đánh hắn. Khi nãy rất muốn giết đứa trẻ kia, nhưng y biết sức lực Bạch Cửu rất yếu, nếu như lúc nãy ra tay chắc chắn hắn sẽ chịu không nổi mà mất mạng.

"Chủ nhân, có trở về Huyền Môn cung không?"

"Ngươi trở về mang một đại phu đến đây!"

"Dạ."

https://thuviensach.vn

"Còn nữa, không biết bằng cách nào, trong vòng mười ngày phải tìm cho ra tung tích của Ân Sơn Tây Xương! Lần này ta muốn mạng của hắn."

"Dạ, chủ nhân!"

Tối ngày hôm đó, lúc Lục Mạch trở lại ngôi nhà tranh thì bên trong chỉ là một mảng tối om, y liền cảm thấy có chút lo lắng. Khi bước vào trong Lục Mạch nhìn thấy Bạch Cửu đang nằm bất động dưới đất. Xung quanh là một vũng máu tươi.

"A Cửu!"

Y gọi lên một tiếng rồi vội vã ôm Bạch Cửu lên giường.

"A Cửu, a Cửu!"

"Thiên Minh ca ca..."

Bạch Cửu trong cơn mê loạn kêu lên một tiếng như vậy. Lục Mạch nhíu mày thành hàng ôm chặt lấy hắn, lập tức rót một luồng linh lực vào cơ thể Bạch Cửu.

"A Cửu, đừng chết... đừng chết!"

Y vừa nói vừa ôm chặt lấy Bạch Cửu trong lòng, tròng mắt từ lúc nào đã đỏ ửng.

Một lúc sau đại phu của Huyền Môn cung đến. Sau khi xem xét bắt mạch của Bạch Cửu thì hắn khẽ vuốt râu.

"Chủ nhân, hiện tại Cửu công tử thân thể vô cùng yếu nhược, vừa rồi có chút động thai khí... bất quá thật may, hài tử vẫn chưa mất đi!"

Lục Mạch muốn nghe một kết quả khác nhưng đã không nghe được. Điều y muốn chính là đứa trẻ đó không thể tiếp tục tồn tại trên đời này.

https://thuviensach.vn

"Ta muốn ngươi bỏ đứa trẻ đó!"

"Chủ nhân, nếu vậy thì Cửu công tử cũng không thể giữ được tính mạng!"

Lục Mạch nhíu mày nhìn người trong lòng.

"Cái gì?"

"Cửu công tử là nam nhân, mang hài tử đã là chuyện không thuận tự nhiên. Chẳng những vậy sức lực còn yếu hơn hẳn người thường, đã nhịn đến giờ cũng là một sự chịu đựng rất lớn!"

"..."

"Hiện tại thai nhi đã khá lớn, nếu ép buộc lấy ra, nguyên khí tổn hại, chỉ e mạng công tử cũng không thể giữ nổi."

Lục Mạch nghe xong thì nhìn bụng của Bạch Cửu với ánh mắt vô cùng chán ghét.

"Được rồi. Vậy ngươi lui ra ngoài đi. Khi nào cần ta sẽ gọi."

"Chủ nhân có định trở về Huyền Môn cung không?"

"Tạm thời ta sẽ ở lại đây vài ngày."

"Thuộc hạ đã rõ, vậy thuộc hạ cáo lui!"

"Chuẩn bị chút đồ ăn cho a Cửu."

"Dạ!"

Sau khi đại phu lui ra ngoài, Lục Mạch ôm lấy Bạch Cửu từ từ ngã xuống giường, cho hắn nằm trên hõm vai mình, ngón tay không ngừng vuốt ve gương mặt tái nhợt của hắn.

https://thuviensach.vn

"A Cửu, khi nãy ngươi gọi Thiên Minh... là ngươi có ta trong lòng, phải không?"

Lục Mạch nói xong thì tự mình lắc đầu mấy cái.

"Nếu có Thiên Minh thì ngươi đã không giữ lại đứa trẻ này..."

Lục Mạch thở dài một hơi, thật lâu sau y mới khàn khàn giọng.

"Quên Ân Sơn Tây Xương đi, sống với ta, được không?"

Trong cuộc đời của Lục Mạch chưa từng cầu xin bất kỳ ai, y thích cái gì liền dùng sức mình chiếm lấy, cũng chưa từng có thứ gì mà y không lấy được. Vậy mà trái tim một Bạch Cửu yếu nhược cũng không thể mang về bên cạnh mình. Có phải ngay từ đầu cách y tiếp cận hắn đã hoàn toàn sai, cho nên hiện tại cái gì cũng không thể thu phục hay không?

"Ưm... con ơi... con ơi..."

Bạch Cửu vừa gọi, tay vừa vươn lên quơ quơ. Trong đêm tối, Lục Mạch nghe giọng nói run run như tiếng mèo kêu của Bạch Cửu không khỏi lòng mềm mại một mảng.

Y nắm lấy bàn tay Bạch Cửu đặt lên bụng hắn rồi lồng bàn tay mình vào, khẽ vỗ vỗ mấy cái. Bạch Cửu sau khi chạm vào bụng thì liền im lặng. Lúc sau nghiêng đầu vùi trong ngực Lục Mạch ngủ say.

***

Đó đã là ngày thứ bảy Kiếm Phong Chi hôn mê bất tỉnh. Hôm đó là một ngày trời quang mây tạnh. Bên ngoài trúc xanh rì một mảng, hắn từ trong hôn mê tỉnh dậy.

Đầu tiên Kiếm Phong Chi cảm thấy ánh mặt trời đâm vào mắt mình một mảng đau, liền lấy tay che mắt lại. Bỗng nhiên nhớ ra thứ gì đó hắn liền

https://thuviensach.vn

giật mình giơ bàn tay ra trước mặt đếm đếm.

"Tỉnh rồi sao tiểu tử?"

Là giọng của Nhiếp Viễn. Kiếm Phong Chi khó tin nhìn y, dường như đã lâu lắm rồi không nhìn thấy y, tóc của Nhiếp Viễn có chút bạc so với năm ngoái.

"Ta... ta..."

"Ta cái đầu ngươi. Tỉnh dậy thì mau cút đi! Ngày nào nhìn thấy ngươi ta cũng sinh phiền."

Kiếm Phong Chi không để ý đến Nhiếp Viễn, ngồi bật dậy chỉ chỉ vào mắt mình.

"Lão đầu, mắt của ta..."

"Nhìn thấy rồi."

"Ta chưa chết sao? Ta đáng lẽ phải chết rồi chứ?"

Câu hỏi này có chút ngoài ý muốn khiến Nhiếp Viễn nhất thời không biết trả lời thế nào. Nói là nhờ chín phần linh lực của Ngâm Tuyết mà ngươi mới tỉnh lại, mắt cũng sáng ra có phải hay không?

Nhưng mà y không thể nói được. Y đã hứa với lão bằng hữu của mình rồi, nên hiện tại cái gì cũng không thể nói.

"Lão đầu, Ngâm thúc đâu?"

Kiếm Phong Chi nhớ trước lúc mình hôn mê thì có nhìn thấy Ngâm Tuyết, hình như y còn nắm tay mình mà khóc. Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy y khóc, lại còn là vì mình.

https://thuviensach.vn

"Hắn có việc đã đi xử lý thay đại thống lĩnh rồi!"

"Sư phụ? Sư phụ đâu rồi?"

"Đại thống lĩnh đang ở một chỗ cùng tiểu Thất."

"Nha... vậy ta phải đến chỗ của tiểu Thất."

"Họ không có rảnh tiếp đón ngươi, ngươi đến đó chỉ phá hỏng chuyện đại sự của hai người bọn họ."

Kiếm Phong Chi hơi gãi đầu một chút, bất quá hắn hiểu chuyện đại sự trong lời nói của Nhiếp Viễn là gì.

"Sao ngươi không hỏi Ngụy Trình?"

Nhắc đến Ngụy Trình khiến Kiếm Phong Chi mặt có chút đỏ lên. Thật ra người đầu tiên hắn muốn hỏi chính là Ngụy Trình, chẳng qua hắn không biết nên mở lời thế nào nữa.

Nhìn thấy nét rối rắm trên mặt hắn Nhiếp Viễn khẽ thở dài. Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ ngốc, dù có chín phần linh lực của Ngâm Tuyết thì hắn vẫn như cũ không thể thông minh lên được. Suy nghĩ gì đều hiện lên mặt cho người ta nhìn thấy.

"Ngụy Trình đưa Trấn Hải long châu cho ngươi, nên hiện tại đã hóa thành rồng ngụ trên đỉnh núi kia kìa."

Dứt lời y lấy ra trong ngực áo Trấn Hải long châu rồi ném vào tay Kiếm Phong Chi. Hắn giật mình chụp lấy, còn trừng Nhiếp Viễn cho ra vẻ oán hận. Khi nãy nếu long châu bị rơi xuống đất vỡ đi, không phải Ngụy Trình cả đời cũng không thể trở lại thành người hay sao chứ?

"Ngu ngốc, ngươi có trợn mắt cũng không có ai sợ, trợn làm cái gì? Hầy, đúng là cái thứ ngu ngốc, chỉ sợ đầu thai mới có thể thông minh lên được!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn vừa nói vừa không khỏi thở dài đứng lên. Trước khi rời khỏi y mang đến nhét vào tay Kiếm Phong Chi Cổ kiếm.

"Đây là thanh kiếm tiểu Thất cho ngươi. Nghe nói là có linh khí. Ngươi mang bên người để phòng thân đi."

Kiếm Phong Chi đứng dậy đeo kiếm lên hông rồi nhìn Nhiếp Viễn.

"Ta sau khi gặp Ngụy Trình sẽ lập tức trở về Thiên Hoa sơn."

Nhiếp Viễn nhíu mày.

"Ngươi trở về đó làm gì?"

"Ta muốn rửa oan cho Ngụy Trình."

Nhiếp Viễn liền đánh vào đầu Kiếm Phong Chi một cái khiến hắn lùi lại phía sau.

"Nói ngươi ngu ngốc quả nhiên không hề sai. Hiện tại Ngụy Trình bị cả tam giới truy sát, có lẽ cái đầu của hắn chính là thứ quý hiếm chỉ sau Hỏa phụng hoàng. Cho nên hiện tại các ngươi trở về đó không khác nào chính là nộp mạng?"

Kiếm Phong Chi gãi gãi đầu mấy cái.

"Vậy... ta phải làm sao đây lão đầu?"

"Hai ngươi nhanh chóng rời khỏi thần giới lánh nạn một thời gian đi. Một tháng nữa trời yên biển lặng thì hãy trở về."

Nhiếp Viễn nói như vậy Kiếm Phong Chi liền gật đầu. Hắn vẫn không thắc mắc vì sao kẻ bị truy sát vốn là Ngụy Trình, mình vì cái gì lại phải đi trốn cùng y chứ? Nhiếp Viễn nhìn thấy điểm này thì không khỏi tiếu ý tràn

https://thuviensach.vn

cả ra đáy mắt. Xem ra Ngụy Trình là một tiều phu giỏi, cuối cùng cũng đốn gỗ thành công!

"Còn thiên kiếp của sư phụ thì sao?"

"Cái đó ngươi không cần lo lắng. Ngươi hiện tại tuy có thể giữ được cái mạng cho mình, nhưng mà nội lực yếu ớt, ngoại trừ bay nhảy một chút thì cái gì cũng không làm được. Cho nên ngươi ở lại đây chỉ làm cản trở người khác bận tâm cho mình mà thôi. Đi đi! Một thời gian sau hãy trở lại. Nhớ là trong thời gian này không được hoạt động quá mạnh, chờ sau thiên kiếp đại thống lĩnh sẽ truyền linh lực cho ngươi."

"Nhưng mà..."

"Nhanh đi đi! Trước khi để bọn người kia tìm thấy các người."

"Vậy... lão chuyển lời của ta với Ngâm thúc, bọn tiểu Thất Lục Niên, bảo bọn họ bảo trọng."

"Ừ. Đi đi."

Sau khi Kiếm Phong Chi chân thấp chân cao rời đi, thì Lục Niên cũng từ sau nhà xuất hiện nhìn theo bóng hắn.

"Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi?"

"Lão đầu, chúng ta giờ phải trở về Thiên Hoa sơn sao?"

"Ngươi bỏ nhà đi lâu như vậy cũng không muốn về?"

"Vậy thì không có!"

"Còn không mau đi?"

"Dạ."

https://thuviensach.vn

Bước được vài bước Nhiếp Viễn liền trợn mắt nhìn Lục Niên đang đi sau lưng mình.

"Ngâm thúc của ngươi đâu?"

"A!"

Lục Niên kêu lên vỗ vỗ đầu mình mấy cái rồi chạy ra gian nhà sau, chỉ trong nháy mắt đã vác Ngâm Tuyết trên lưng chạy ra.

Nhiếp Viễn nhìn nhìn Ngâm Tuyết đang nhắm nghiền mắt gục đầu trên lưng Lục Niên thì cười cười.

"Ngâm Tuyết, trở về nhà thôi!"

Dứt lời, ba người bọn họ liền phóng lên chín tầng mây rồi biến mất.

Bảy ngày trước, Nhiếp Viễn đã lấy hết chín phần nội lực của Ngâm Tuyết truyền qua cho Kiếm Phong Chi, bất quá y không làm như lời Ngâm Tuyết nói, mà vẫn giữ lại một phần để duy trì mạng sống cho hắn. Đợi sau khi Hoàng Thiên Ngạo vượt qua thiên kiếp thì sẽ dùng tiên lực cứu hai người bọn họ. Chỉ mong sau khi hắn tỉnh dậy sẽ không trách mắng mình.

***

Rất nhanh cũng đã đến lúc Hứa Tư Hàn phải lên đường. Ngày hôm đó hắn nằm trên giường ở Huyền Môn cung suốt ngày ủ rũ. Hoàng Thiên Ngạo sau khi từ bên ngoài trở về thì hắn liền nhào đến ôm eo y siết chặt, mặt vùi vào cổ y nói mấy lời ngọt ngào.

"Sư phụ. Ta sắp đi rồi, người còn không biết ở bên cạnh ta nhiều hơn một chút? Ta thật ghét người quá đi!"

"Tiểu Thất..."

https://thuviensach.vn

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 47: Trước Khi Chia Ly

Hứa Tư Hàn vừa nói vừa vươn tay ôm lấy eo người kia không ngừng cọ cọ, giọng có chút giận giỗi, có chút nỉ non. Hoàng Thiên Ngạo nghe thấy chỉ nén xuống tiếng thở dài, vòng tay ôm mông hắn bế lên.

Tư Hàn thật thích cách yêu thương của người này, đôi tay mạnh mẽ cường hãn này chính là thứ hắn vô cùng yêu thích. Hắn ôm lấy cổ y, khẽ cắn cắn mấy cái liền để lại vài dấu răng.

Hoàng Thiên Ngạo ôm Tư Hàn đến ghế rồi ngồi xuống. Hắn ngồi trên đùi y, hai chân khẽ đung đưa trong không khí, toàn thân như không xương mềm nhũn tựa trên ngực y.

Hoàng Thiên Ngạo áp lòng bàn tay to lớn của mình lên gò má phúng phính của hắn miết nhẹ nhưng thật lâu cũng không nói gì. Thời khắc này y chỉ muốn ôm hắn thật chặt, cảm nhận thịt da cùng hơi thở cận kề mà thôi.

Thời gian phút chốc như quay về những tháng năm khi Hứa Tư Hàn lần đầu đến Thiên Hoa sơn. Lúc đó mỗi ngày y đều ôm hắn trên tay, rất thích véo gò má mềm mại phấn nộn của hắn. Khi đó răng hắn sắc bén, còn thích cắn người, vài lần cắn y đến đau.

Sau này khi hắn đã trưởng thanh, nhưng những lần hai người ở cạnh nhau hắn đều tùy ý cắn vào tay, vào vai, vào cổ y. Thỉnh thoảng còn trèo lên cắn cả sừng rồng. Dường như đứa trẻ này rất thích cắn đi?

Thời gian phải chăng đã trôi qua quá nhanh? Chớp mắt một cái vạn vật đều thay đổi, ngay cả tính tình cùng tình cảm của một người cũng như vậy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo nhớ mình trong ngàn năm đó đều không để ý đến mỗi ngày trôi qua như thế nào, y chỉ biết xuân đến hoa nở, đông về tuyết rơi, thu có lá vàng, hạ nắng chói chang. Những năm về sau này y không khỏe, nên Thiên Hoa sơn hầu như lúc nào cũng chìm trong màu trắng xóa của tuyết. Lúc đó y còn nghe bọn Phong Chi nói muốn nhìn thấy hoa đào.

Những ngày tháng y ngủ vùi trong hang động lớn, hoặc nằm trên giường nhắm nghiền mắt lại lắng nghe âm thanh của gió. Ngày tháng trôi qua không chút ý nghĩa gì.

Nhưng từ khi Hứa Tư Hàn đến Thiên Hoa sơn, giống như mang cả mặt trời chói chang đến. Ban đầu, Hoàng Thiên Ngạo cảm thấy đứa nhỏ này thật phiền phức, đôi lúc quá ồn ào, rất nhiều lần còn muốn đánh vào cái mông nhỏ của hắn, bắt hắn trả lại yên tĩnh vốn có cho Thiên Hoa sơn của nhiều năm trước.

Nhưng đứa trẻ ngày một lớn, càng lúc càng trở nên ồn ào hơn. Hắn không những gây chuyện thị phi mà còn tự chuốc lấy phiền phức về mình. Hại y không thể khoanh tay đứng nhìn.

Rồi cũng có những ngày đứa trẻ buồn bã, Thiên Hoa sơn liền trở nên vắng lặng khác thường. Những ngày đó y đều biết hắn xảy ra chuyện. Có lẽ ban đầu chỉ là sự chiếu cố dành cho thuốc giải của mình, dần dần từ lúc nào hắn đã trở thành ánh nắng mặt trời len lỏi vào cuộc đời của y, làm tan chảy băng tuyết ngàn năm trong lòng y.

Từ ngày Tư Hàn đến, trái tim Hoàng Thiên Ngạo như có mùa xuân nở rộ, từng mạch nước ngầm mát mẻ nhè nhẹ len vào. Cho đến khi hắn trở thành một thứ gì đó không thể thiếu trong lòng y, thì Hoàng Thiên Ngạo đã biết, hắn chính là định mệnh của đời mình.

Đôi lúc Hoàng Thiên Ngạo tự hỏi, nếu như mình không phải đối mặt cùng thiên kiếp, phải chăng đang trải qua những ngày tháng vô cùng vui vẻ

https://thuviensach.vn

bên Hứa Tư Hàn hay không? Nếu không trải qua thiên kiếp thì y thừa sức bảo hộ hắn dưới đôi tay của mình, Hỏa phụng hoàng gì đó cũng sẽ không bị chúng sinh ghét bỏ.

Nhưng mà nếu không có thiên kiếp, thì Ngâm Tuyết cũng không mang Hỏa phụng hoàng về. Hắn vẫn tồn tại đâu đó ngoài kia, vẫn ồn ào náo nhiệt. Còn y thì tịch mịch trải qua những ngày tháng vô vị của Thiên Hoa sơn.

Có lẽ chính là duyên, nhưng để giữ lại nhân duyên này, bọn họ phải trải qua rất nhiều thử thách.

Hoàng Thiên Ngạo thất thần một lúc, từ lúc nào đáy mắt đã nhàn nhạt nước. Y ôm siết thân thể non mềm nóng ấm này chặt vào khiến Tư Hàn có chút giật mình. Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên Hoàng Thiên Ngạo ôm mình chặt như vậy. Eo hắn có chút đau nhưng hắn vẫn yên lặng tùy ý để mặc người này ôm.

Hắn nghĩ y yêu mình nhiều một chút thì hắn càng mãn nguyện. Bất quá hắn đã không biết rằng, Hoàng Thiên Ngạo hiện tại làm như vậy chỉ vì y sợ mất hắn. Y sợ đây chính là lần cuối cùng thân mật bên nhau giữa hai người.

Sau ngày hôm nay biết đâu sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Y có thể sẽ đóng băng vĩnh viễn bản thân mình, lúc hắn trở về nhìn thấy không biết sẽ ra sao.

Hoàng Thiên Ngạo từ trước đến nay chưa từng sợ chết. Sống chết chính là lẽ tự nhiên, tự nhiên sinh ra rồi tự nhiên chết đi. Y sống ngàn năm trên cõi đời này chẳng qua là để duy trì thế cuộc, cân bằng sức mạnh tam giới.

Nhưng hiện tại y lại khao khát được sống, mong muốn được sống để mãi bên cạnh, mỗi ngày được nhìn thấy tiểu phụng hoàng ồn ào náo nhiệt này. Nếu như y chết đi, đứa trẻ này sẽ làm sao? Hắn sẽ khóc chứ? Sẽ càn quấy

https://thuviensach.vn

chứ? Sau này những lúc không còn y bên cạnh hắn sẽ làm nũng cùng ai? Những lúc hắn tức giận sẽ muốn cắn ai?

Hoàng Thiên Ngạo không biết. Cảm giác này y chưa từng trải qua, bất quá y vô cùng khó chịu. Khó chịu vì không nỡ để hắn cô độc một mình trên đời này, nhưng càng khó chịu hơn khi nghĩ đến có một người khác thay y ôm hắn.

"Tiểu Thất!"

Hoàng Thiên Ngạo khàn giọng gọi một tiếng. Tư Hàn đang vùi đầu trong lồng ngực y liền ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt đen lay láy không chút vẩn đục của hắn khiến y yêu thương vô hạn.

"Hứa với ta, nơi này của ngươi suốt đời suốt kiếp chỉ thuộc về ta, được chứ?"

Y vừa nói vừa chỉ tay vào lồng ngực Tư Hàn, hắn khẽ chớp mắt mấy cái nhìn y. Có lẽ đây là lần đầu tiên y trước mặt hắn nói ra những lời lẽ này. Từ trước đến nay chỉ có mình hắn thường hay nói như vậy, nay mặt trời mọc ở đằng Tây rồi hay sao chứ?

Nhưng mà trong trái tim hắn không có y thì có thể có ai nữa chứ? Tư Hàn liền nắm lấy bàn tay Hoàng Thiên Ngạo áp lên lồng ngực mình, nơi đó có trái tim hắn đập vô cùng mãnh liệt.

"Đời này kiếp này, đời sau kiếp sau và tất cả những đời sau nữa, không chỉ riêng trái tim, mà thân thể ta cũng là của riêng một mình sư phụ!"

Hắn vừa nói vừa mỉm cười, trong đáy mắt trong suốt ngập tràn hình bóng của y. Hoàng Thiên Ngạo bỗng nhiên nhìn sâu vào mắt Tư Hàn, rồi tiến đến hôn một cái xuống mí mắt hắn.

"Sư phụ..."

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo sờ sờ mi tâm hắn khẽ vuốt ve.

"Ngươi thật đẹp, tiểu Thất, ta đã từng nói hay chưa?"

Tư Hàn liền bĩu bĩu môi.

"Sư phụ nói nữa đi. Sư phụ chưa từng nói, ta rất muốn nghe!"

"..."

"Ta có đẹp hơn tiểu công chúa hay không?"

Có lẽ Hứa Tư Hàn hắn bản tính trời sinh chiếm hữu, cho nên những thứ gì của hắn, đặc biệt là người hắn yêu thì hắn càng trở nên cố chấp.

Tiểu muội muội Vũ Yên Chi của hắn từng qua lại không rõ với Hoàng Thiên Ngạo, hắn nhìn thấy một lần liền giữ mãi trong lòng. Có lẽ trong những lúc hai người tình nồng ý mật hắn vẫn chưa từng quên khoảnh khắc nhìn thấy y bước vào ở nửa buổi trong phòng của Vũ Yên Chi.

Nhưng mà hiện tại vì hai người đang ngọt ngào bên nhau, hắn không muốn nhắc chuyện xưa để cho không khí trở nên ngột ngạt. Trong mối quan hệ này hắn cảm thấy mình là người yêu nhiều hơn, cho nên trong lòng luôn có một sự tự ti nào đó.

Hoàng Thiên Ngạo vì câu hỏi này của hắn mà sớm cảm thấy có chút buồn cười. Y chưa từng nhìn kỹ gương mặt Vũ Yên Chi lần nào, cho nên dung mạo nàng ra sao y cũng không biết.

"Ngươi không cần so sánh với các nàng, vì trong lòng ta ngươi là người đẹp nhất!"

Vui sướng cùng ngọt ngào phút chốc tràn ngập trong đáy mắt Tư Hàn. Hắn liền rướn người hôn lên môi Hoàng Thiên Ngạo một cái rồi rời ra.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ, miệng người thật ngọt. Nhưng sau này không được nói cùng người khác. Ta sẽ không vui!"

Hoàng Thiên Ngạo hơi nhếch môi lên cười, nhìn hắn.

"Được!"

Dứt lời, y liền cúi đầu hôn xuống môi hắn. Hai đầu lưỡi dây dưa trằn trọc chơi đùa, quyến luyến trao đổi hơi thở qua lại.

"Tiểu Thất, cả đời này ta cũng chỉ yêu một mình ngươi. Sau này nếu ta vẫn còn trên cõi đời này, nhất định sẽ không buông tay, cùng ngươi trải qua khoái lạc hồng trần, thiên trường địa cửu. Còn nếu như ta không may chết đi, thì thứ tình cảm này mãi mãi cũng sẽ vùi chôn cùng với thân xác ta. Tiểu Thất, nguyện như cây liền cành, như chim liền cánh, một đời không phân ly!"

***

Buổi sáng hôm đó, khi Bạch Cửu tỉnh dậy thì nhìn thấy mình đang nằm trên giường.

"Con ơi, con ơi..."

Hắn hốt hoảng nhìn xuống bụng mình liền thấy một bàn tay đang nắm lấy tay mình đặt trên bụng. Dường như cả đêm chính là ngủ với tư thế này. Hắn cảm thấy sinh linh trong bụng đang đạp nhẹ vào bụng mình thì liền mừng rỡ. Con của hắn còn chưa có chết. Nhưng chưa kịp mừng lâu thì hắn bàng hoàng nhận ra mình đang nằm trong lồng ngực của Lục Mạch, cứ như vậy mà trải qua một đêm.

"Dậy rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Lục Mạch từ lúc Bạch Cửu động đậy thì liền biết, bất quá muốn quan sát nét mặt của người kia thêm một lúc mà thôi.

Lúc trước Bạch Cửu còn hồ đồ khuất phục dưới thân của Lục Mạch bởi ban đầu hắn hy sinh cho Ân Sơn Tây Xương, còn sau đó chính là sợ Lục Mạch. Nhưng hiện tại trong lòng của hắn chỉ có một mình Lục Thiên Minh, trong bụng còn đang mang theo hài tử của y, hiện tại dù có ép bản thân chiều ý theo Lục Mạch cũng không thể.

Nhận thấy Bạch Cửu thân thể khẽ run thì Lục Mạch ôm ghì lấy hắn, khiến hắn càng lúc càng run dữ dội hơn.

"A Cửu."

Y gọi hắn là A Cửu khiến hắn nghe xong thoáng giật mình ngẩng đầu trợn mắt nhìn y. Bình thường cũng chỉ có mẫu thân và Lục Thiên Minh gọi, vì cái gì Lục Mạch biết mà gọi hắn chứ? Trước đây Lục Mạch gọi hắn là Bạch Cửu hoặc tiểu Cửu, cũng chưa từng gọi là a Cửu.

"Ngươi ngoan một chút thì ta sẽ không đụng vào hài tử của ngươi."

Bạch Cửu không nói gì, chỉ rũ mắt. Hắn điên rồi mới nghĩ kẻ này và Lục Thiên Minh giống nhau. Lục Thiên Minh là người dịu dàng tốt bụng chứ không như kẻ tàn nhẫn này, mở miệng ra chỉ toàn nói lời dọa người.

"Chủ nhân, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong."

Lục Mạch nghe thì tằng hắng mấy cái.

"Mang nước rửa mặt vào đây!"

"Dạ!"

Rất nhanh người hầu đã mang một chậu nước ấm cùng khăn sạch vào. Lục Mạch ngồi dậy, Bạch Cửu cũng ngồi dậy ngơ ngác nhìn vào chậu nước

https://thuviensach.vn

nhưng không nói gì. Nơi này từng là căn nhà của hắn cùng Kiều Nương, là nơi hắn nghĩ mãi mãi mình sẽ được cuộc sống tự do. Thật không ngờ chỉ mới sau một đêm nó đã biến thành một nhà tù giam giữ chính mình.

Bạch Cửu nhìn xuống hài nhi trong bụng, đứa trẻ này sẽ thuận lợi ra đời chứ? Sau khi sinh ra liệu nó có thể bình an mà sống sót hay không?

Hắn vừa nghĩ vừa cảm thấy bản thân mình quá đỗi vô dụng, nếu trước đây không vì Ân Sơn Tây Xương mà tự đánh vỡ nội đan, thì hiện tại hắn cũng không thê thảm như thế này, đến cả con mình cũng không thể bảo hộ.

Đang thất thần bỗng nhiên gò má được khăn ấm bao lấy, Bạch Cửu hơi giật mình ngẩng đầu lên. Lục Mạch đang dùng khăn lau mặt cho hắn.

Trước đây Lục Mạch cũng chưa từng chăm sóc hắn như vậy, bình thường nếu không cưỡng bức hắn thì cũng đánh hắn. Chưa bao giờ cho hắn một cái nhìn tốt. Vì sao hiện tại lại đối xử ôn nhu với hắn như vậy chứ? Phải chăng y đã tìm thấy một nguồn hứng thú khác, nghĩ ra trò gì mới lạ muốn hành hạ hắn hay sao?

Bạch Cửu toàn thân phút chốc cứng đờ, không dám động đậy, lặng yên cho Lục Mạch lau mặt mình.

"Đồ ăn nhà bếp đã chuẩn bị xong, chủ nhân, có mang lên hay chưa?"

Lục Mạch vẫn không quay đầu lại, khàn giọng trả lời.

"Mang lên!"

Rất nhanh bàn tre đầy ắp thức ăn. Đủ các loại sơn hào hải vị. Bạch Cửu từ bấy lâu nay quen ăn uống thanh đạm, nay nhìn thấy mỹ thực liền không chút cảm xúc. Huống hồ mẫu thân hắn vừa mất hôm qua, Lục Mạch thì đang ở đây một chút thèm muốn hắn cũng không có.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch sau khi lau xong mặt cho hắn thì dùng chậu rửa tay, sau đó đứng dậy ôm hắn đến bàn ăn. Bạch Cửu có chút trúc trắc muốn ngồi xuống ghế nhưng Lục Mạch tay ôm chặt eo hắn không rời, để hắn ngồi trên đùi mình.

Y gắp một cái đùi gà, xé thịt đưa đến trước miệng Bạch Cửu.

"Há miệng!"

Bạch Cửu nhìn thấy, đáy mắt có chút đỏ. Hắn nghĩ có khi nào một lúc nữa y liền ném hắn xuống đất hay không? Hắn vừa nghĩ vừa run run tay ôm chặt bụng.

"Ăn!"

Lục Mạch không kiên nhẫn nhíu mày nhìn Bạch Cửu, hắn liền run lên một cái, môi hé ra từ từ cắn thịt trong tay Bạch Cửu.

Lúc hắn ăn miếng cuối cùng, vô tình lưỡi vươn ra khẽ liếm vào ngón tay Lục Mạch làm y ánh mắt tối sầm lại. Thân dưới có chút rục rịch, Bạch Cửu cảm giác dưới mông mình cộm cộm liền giật mình, mặt tái xanh, ngồi cũng không còn yên ổn, khẽ nhúc nhích.

"Đừng rộn!"

Lục Mạch bỗng gầm lên một tiếng, vùi mặt vào gáy Bạch Cổ, tay ôm chặt hắn nhắm nghiền mắt lại. Từ lúc nào hơi thở của y có chút nặng nề. Bạch Cửu căng thẳng như ngồi trên đống lửa, cảm giác trái tim trong lồng ngực đập từng hồi lãnh liệt.

"A!"

Bỗng dưng cả thân bị ôm đến giường, Bạch Cửu kinh hãi toàn thân run rẩy.

https://thuviensach.vn

"Ngoan một chút, chiều ta!"

Lục Mạch giật lấy vạt áo Bạch Cửu xé ra liền lộ ra lồng ngực trắng nõn cùng nhũ tiêm hồng hồng.

"Đừng... chủ nhân... tha cho ta..."

Hắn vừa khóc vừa nhoài người ra ngoài liền bị y nắm kéo lại.

"Nghe lời, ta sẽ không làm tổn hại con ngươi."

"Đừng... đừng..."

Lời chưa kịp dứt bàn tay đã bị nắm lấy, rất nhanh liền đặt trên tính khí bừng bừng sức sống dọa người của Lục Mạch. Bạch Cửu ngồi trên đùi y không ngừng chảy nước mắt.

"Nghe lời..."

Lục Mạch nói một câu như vậy rồi vùi đầu vào lồng ngực hắn, cắn xuống khỏa hồng anh hồng hồng trước ngực khiến hắn 'ưm' lên một tiếng đau đớn.

Tay Lục Mạch bao lấy bàn tay trắng nõn của Bạch Cửu nắm lấy hạ thể của mình đều tay lên xuống.

Ngực không ngừng bị y nhu lộng liếm cắn, hắn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà nức nở. Bên trong hài tử liên tục đá vào bụng hắn khiến hắn cảm thấy ê chề nhục nhã hơn. Bạch Cửu nhắm nghiền mắt ngăn đi tiếng nức nở của mình.

Bất giác môi bị tách ra, lưỡi bị ngậm lấy, cả khoang miệng đều tràn ngập hương vị của người kia. Bạch Cửu muốn cắn nhưng miệng bị lấp đầy, hắn không thể ngậm lại được, một dòng nước từ khóe môi chảy dài xuống cổ.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch sau khi nghe thấy tiếng hít thở không thông của Bạch Cửu liền rời khỏi môi hắn, một đường theo dòng nước lấp lánh hôn xuống cổ hắn. Tại yết hầu gặm cắn để lại mấy vết bầm trên da.

Thứ to lớn trong tay Bạch Cửu càng lúc càng trướng, càng lúc càng nóng. Đến khi tay Bạch Cửu mỏi như sắp gãy thì Lục Mạch cũng gầm lên một tiếng rồi phóng ra ướt đẫm tay hắn. Lục Mạch lại kéo lấy cằm hắn lên hôn xuống lần nữa. Lần này y rất dịu dàng lại ôn nhu.

Sau khi thỏa mãn, y ôm hắn ra hồ tắm rửa rồi lại ôm trở về. Nhưng mà từ lúc đó thì Bạch Cửu cũng không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, kể cả tiếng khóc. Hắn chỉ vô lực tùy ý y sắp đặt, giống như cái xác không hồn.

***

Lúc này Kiếm Phong Chi đang đi đến hang động trên núi để tìm Ngụy Trình. Nếu là ngày trước chỉ phóng một cái đã đến nơi, hiện tại hắn vừa chống kiếm vừa leo đèo.

"Con mẹ nó, lão đầu đúng là gạt người. Cái gì mà bay nhảy không thành vấn đề chứ? Rõ ràng chỉ mới nhảy một cái... trời ơi là trời!"

Kiếm Phong Chi vừa nói vừa chạm tay lên mũi lau lau máu. Khi nãy hắn phóng một cái rồi ngã sấp mặt xuống đất, suýt nữa đến hàm răng cũng không còn. Hiện tại giống như người thường, thậm chí đi bộ một chút thì cả người cũng đầy mồ hôi, chân mỏi đến chỉ muốn ngồi xuống.

Nhưng mà còn sống là tốt rồi, quan trọng là còn sống mà không bị mù thì càng tốt hơn. Những ngày tháng sống trong bóng hối hắn thật vô cùng mệt mỏi. Quả nhiên thời thế!

Lúc trước khi hắn còn ở Thiên Hoa sơn, hắn nghĩ khi tiên lực mạnh mẽ thì hắn nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc. Còn hiện tại có thể sống, có một

https://thuviensach.vn

thân thể lành lặn là hắn đã vô cùng mãn nguyện rồi, tiên lực gì đó sớm đã buông bỏ.

Kiếm Phong Chi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu mà không khỏi vươn tay áo lau đi mồ hôi trên trán.

Đến khi trời chập choạng tối hắn mới chống kiếm leo được tới đỉnh núi. Bên trong có một cái hang động lớn tối om.

Phong Chi mệt mỏi ngồi bệt xuống rồi nằm ngửa ra, dang hai tay hai chân bơi bơi trên đất mấy cái, vừa rên vừa thở dốc. Hắn đang nghĩ cả quãng đời còn lại nếu đến nhân gian sống hắn sẽ đổ không ít mồ hôi rồi. Hắn năm đó bị Ngụy Trình khinh thường, nay thậm chí một chút võ công còn không có, không biết có bị y cười chê hay không nữa?

Nhớ đến Ngụy Trình, Phong Chi lại có chút hỗn loạn trong lòng. Lát sau gặp lại y, hắn sẽ mở lời như thế nào chứ? Hắn dù gì cũng là nam nhân. Tuy chưa từng có người trong lòng, nhưng việc hẹn hò cùng với một nam nhân khác, mà người đó còn là sư đệ của mình, Kiếm Phong Chi thật cảm thấy có chút cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn trong chuyện tình cảm đặc biệt có chút ngốc, cũng không biết người ta khi hẹn hò thì sẽ nói gì, sẽ làm những gì. Kiếm Phong Chi có chút hối hận, lúc trước Lục Niên nhiều lần dụ dỗ hắn xem long dương bí tịch nhưng hắn còn mắng chửi y thiếu đứng đắn. Hiện tại thì cái gì cũng không biết.

Kiếm Phong Chi nằm đó thêm một lúc, rồi lấy trong ngực áo ra Trấn Hải long châu giơ lên trước mắt, ánh tà dương còn sót lại xuyên qua long châu một mảng sáng lấp lánh.

Hắn liền nhớ đến gương mặt lạnh lẽo ngàn năm bất biến của Ngụy Trình mà khẽ thở dài một hơi, tim trong lồng ngực đập có chút mạnh, cảm giác hồi hộp hệt như lúc hắn sắp bước lên lôi đài giao đấu cùng mấy sư huynh đệ.

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình... Ngụy Trình..."

Phong Chi thì thầm mấy tiếng rồi nhắm nghiền mắt lại, tay chân bơi bơi trên mặt đất mấy lần nữa, cuối cùng cũng ngồi bật dậy rồi quyết định vào hang động tìm Ngụy Trình.

Hang động vừa sâu vừa rộng lại vừa tối. Kiếm Phong Chi đang loay hoay cúi đầu định tìm chút lá khô bó thành một bó đuốc, thì phát hiện Cổ kiếm trên tay mình vậy mà lại phát sáng.

Hắn hơi nghiêng đầu một cái. Thanh kiếm này trông khá quen mắt, hình như lúc trước từng thấy rồi, khi đó Ân Sơn Tây Xương trong lúc thử kiếm rút ra chém trúng tay hắn một cái, khi đó Kiếm Phong Chi nhớ thanh gươm liền hút sạch máu trên tay mình.

Sau đó Phong Chi vì quá sợ, còn tưởng thanh gươm là yêu quái, nên dù Ngâm Tuyết có ép hắn nhận Cổ kiếm làm pháp khí thì hắn cũng không chịu.

Sau đó Ngâm Tuyết mắng hắn đồ ngu rồi đem vào trong kho cất đi. Rất nhiều năm rồi cũng không ai sử dụng, vì cái gì lại chạy một vòng cuối cùng cũng trở về bên cạnh hắn rồi?

"Uống máu nhận chủ sao?"

Lúc này hắn mới nhớ ra, Cổ kiếm đúng là uống máu nhận chủ. Nếu quả thật như vậy thì hắn cùng thanh gươm này chính là có duyên, đáng tiếc hiện tại hắn đã không thể nào giúp Cổ kiếm phát huy tác dụng nữa.

"Làm đuốc cũng tốt, dù gì ngươi cũng không trở nên vô dụng khi ở cạnh mình. Hầy."

Kiếm Phong Chi thở ra một hơi rồi giơ kiếm lên từ từ tiến vào hang động. Càng đi sâu vào trong Kiếm Phong Chi bỗng nghe tiếng thở khò khè

https://thuviensach.vn

rất lớn.

Hắn trợn hai mắt lên nhìn nhưng không thấy gì khác thường. Nếu là trước đây thì tốt rồi, hắn dù gì cũng là rồng, đáng tiếc từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ dùng đến nguyên hình của mình. Còn hiện tại đừng nói là rồng, ngay cả con giun nhỏ hắn cũng không thể biến thành. Có lẽ ở Long tộc kẻ vô dụng nhất hiện tại chính là hắn.

Bất giác, Phong Chi thấy tóc mình ướt ướt, lúc nhìn lên liền thấy hai hòn lửa đỏ rực trên đầu, một đầu rồng khổng lồ đang nhe nanh nhìn hắn. Thứ trên đầu hắn vậy chính là nước miếng đi?

"Mẹ nó..."

Hắn vừa chửi một tiếng thì đuôi rồng bỗng quất mạnh vào hang động làm đất đá rung chuyển. Phong Chi kinh hãi gọi lớn.

"Lục sư đệ."

"Grừ. Grừ."

Hắc long gầm gừ mấy tiếng. Xem ra rời xa Trấn Hải long châu quá lâu khiến Ngụy Trình dần mất đi nhân tính. Kiếm Phong Chi nhíu nhíu mày mấy cái.

Có khi nào lúc trước do giao Trấn Hải long châu cho hắn, sau đó y còn bị lôi công đánh trúng nên Ngụy Trình mới mất trí nhớ hay không? Nếu lần này Ngụy Trình lần nữa mất đi ký ức thì hắn phải làm sao đây chứ?"

"Lục sư đệ, là ta đây!"

Hắc long khổng lồ cuộn mấy vòng trong hang động, gầm lên một cái bỗng nhiên quét đuôi về phía Kiếm Phong Chi, hắn trợn mắt, chưa kịp phản

https://thuviensach.vn

ứng lập tức bị một lực đạo kéo bay lùi về phía sau. Chính là Cổ kiếm, quả nhiên kiếm có linh tính bảo vệ chủ.

Đuôi rồng quất đến đâu Cổ kiếm liền né tránh đến đó. Rất nhanh đuôi rồng kẹt vào một hóc nhỏ, hắc long lập tức trở nên điên cuồng.

"Ngụy Trình, là ta đây, ngươi không nhận ra ta sao?"

Kiếm Phong Chi lấy Trấn Hải long châu từ trong áo ra nhưng không có cách tiếp cận đầu rồng.

"Ê Ngụy Trình, Ngụy Trình, cái này của ngươi nè!"

Hắn gào lên nhưng hắc long không thèm để ý đến hắn, chỉ muốn kéo đuôi ra khỏi hóc đá. Có lẽ nó chỉ xem hắn như một sinh vật không chút uy hiếp.

Gọi nửa buổi không thấy Ngụy Trình nhìn ngó đến mình, hắc long sau khi cứu được đuôi mình ra thì có chút buồn chán, đầu rồng lần nữa im lìm gác lên phiến đá trên cao nhắm nghiền mắt lại tựa hồ đang ngủ.

"Mẹ nó! Muốn ngủ ngàn thu luôn phải không?"

Phong Chi gào lên một cái liền đập đập Cổ kiếm xuống đất.

"Bay lên, bay lên đi!"

Cổ kiếm không hề nhúc nhích. Xem ra nó chỉ bảo vệ chủ nhân chứ không biết nghe lời.

"Kiếm ngốc, ngươi đúng là cây kiếm ngốc!"

Kiếm Phong Chi bực mình, hắn nhìn nhìn xung quanh hang động, có mấy hóc đá rất cao thì lập tức trèo lên, đeo kiếm vào bên hông rồi bám vào mấy cạnh đá. Một lúc sau hắn đã đối diện với đầu rồng.

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình!"

Hắn kêu lên một tiếng hắc long liền mở mắt ra, đôi mắt đỏ rực như hai hòn lửa nhìn hắn làm Kiếm Phong Chi có chút chùn chân. Dù gì hiện tại hắc long cũng không phải Ngụy Trình, nếu chọc nó điên có khi nào sẽ nhe nanh ngoạm lấy hắn một cái nuốt chửng vào bụng hay không chứ?

Kiếm Phong Chi sờ sờ bội kiếm ngang hông, cảm thấy có chút an lòng liền lấy long châu đưa đến trước miệng rồng.

"Là nhân loại sao?"

Hắc long bỗng mở miệng, giọng nói ồm ồm.

"Nhân loại mẹ ngươi, đại sư huynh của ngươi đây!"

Dứt lời, hắn liền co chân ném Trấn Hải long châu vào miệng rồng. Hắc long có Trấn hải long châu liền gầm lên một tiếng cuồng phong phụt ra, Kiếm Phong Chi đang ngồi trên mép đá liền ngã ngửa về phía sau, lập tức ôm lấy mép đá giữ chặt.

Suýt nữa cuồng phong đã hất hắn ngã xuống đất rồi. Từ chỗ này rơi xuống khẳng định gãy xương. Cũng không biết cây kiếm ngốc kia có cứu hắn như lúc nãy hay không nữa. Hắn quả nhiên xui xẻo! Kiếm còn ngốc hơn cả hắn.

Cuồng phong qua đi hắc long liền xoắn vòng mấy cái biến thành Ngụy Trình. Ngụy Trình đứng dưới đất phất tay áo, hắc bào trong gió khẽ bay bay, nhìn y lúc nào vô cùng anh tuấn. Chưa kịp ổn định thì từ trên đầu vang xuống tiếng mắng chửi.

"Mau mang đại sư huynh xuống... sắp ngã bể mông lão tử rồi a!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kiếm Phong Chi đang đu vắt vẻo trên mỏm đá, y không tin nổi nhíu nhíu mày mấy cái, mắt cũng trợn ra. Thời gian giống như ngưng động. Kiếm Phong Chi chưa chết, hắn bằng xương bằng thịt đang ở trước mắt y.

Ngụy Trình bất giác hơi thở nặng nề. Chớp mắt một cái y đã phóng lên ôm lấy eo Kiếm Phong Chi, hai người xoay xoay mấy vòng trong không khí trước khi rơi xuống.

Chân vừa chạm đất, Kiếm Phong Chi giãy giãy định thoát ra, nhưng Ngụy Trình vòng tay như khóa xích giam chặt lấy hắn. Ngực kề ngực, hơi thở phập phồng lên xuống.

"Lục sư đệ, buông... buông ta ra..."

Không thấy Ngụy Trình phản ứng gì Phong Chi chớp mắt mấy cái rồi ngẩng đầu lên, liền giật mình.

Hắn nhìn thấy gò má Ngụy Trình nhạt nhòa nước mắt. Ánh mắt của Ngụy Trình vừa thâm tình, vừa đau khổ vừa ẩn chứa rất nhiều thứ mà có lẽ có nhìn cả đời Kiếm Phong Chi cũng không thể hiểu. Tròng mắt Ngụy Trình chằng chịt tơ máu, môi mím thành hàng, thân thể y dường như còn có chút run rẩy.

Phong Chi vốn đã quen với hình tượng soái khí ngút trời của Ngụy Trình, hiện tại nhìn thấy y xúc động như vậy cũng là lần đầu tiên. Phong Chi không biết nên làm thế nào mới đúng. Hắn nhớ mấy ngày trước lúc tìm thấy hắn thương tích đầy mình ở nhân gian Ngụy Trình cũng đã khóc. Chỉ là khi đó hắn mù nên không có nhìn thấy.

"Ngụy..."

Chữ 'Trình' còn chưa kịp thốt ra thì môi đã bị phủ kín. Kiếm Phong Chi trợn mắt một cái, nhưng Ngụy Trình không hôn hắn như tưởng tượng, y chỉ

https://thuviensach.vn

chạm vào môi hắn rồi tách ra, trán tựa vào trán hắn, thật lâu không nói gì.

Kiếm Phong Chi định đẩy y ra nhưng bỗng nhiên cảm thấy nước mắt của Ngụy Trình rơi trên gò má mình. Hắn không biết nói lời an ủi, chỉ có thể tùy ý để y ôm. Hắn biết mình đối với người này vô cùng quý giá, hiện tại nói gì cũng không có tác dụng.

"Phong Chi..."

Một lúc sau mới nghe Ngụy Trình khàn khàn giọng.

"Ta tưởng mãi mãi cũng không thể nhìn thấy được ngươi lần nữa... nhưng mà cuối cùng ngươi cũng đã trở lại. Ngươi không biết, ngày hôm đó tìm thấy ngươi trong tuyết ta đã cảm thấy như thế nào đâu... ngươi... từ đầu đến cuối cái gì cũng đều không hiểu!"

Y nói một câu rồi ngừng lại. Trái tim trong lồng ngực Kiếm Phong Chi vô thức đập loạn xạ.

Bất giác, bàn tay từ lúc nào đã bị Ngụy Trình nắm lấy, y đưa lên miệng khẽ hôn hôn vài cái làm Kiếm Phong Chi gò má ửng hồng.

"Ở đây, ngày trước không có sẹo... là do Ân Sơn Tây Xương đánh ngươi sao? Có đau hay không?"

Kiếm Phong Chi hơi giật mình.

"Ngươi... ngươi đã nhớ lại chuyện lúc trước?"

Ngụy Trình gật gật đầu, ánh mắt nhu tình nhìn hắn không rời.

"Phong Chi, ta hiện tại cái gì cũng không quên."

Kiếm Phong Chi nhìn thấy y như vậy liền có chút rũ mắt.

https://thuviensach.vn

"Sư đệ, xin lỗi, trước đây ta thật ngốc... cái gì cũng không hiểu..."

Ngụy Trình yên lặng, lát sau mới hỏi.

"Giờ ngươi đã hiểu hay chưa?"

Kiếm Phong Chi khẽ gật đầu.

"Vậy, ngươi có đồng ý không? Đồng ý cùng ta?"

"..."

"Không phải là sư huynh đệ đồng môn, mà là thê tử của ta... được không?"

Kiếm Phong Chi hơi mím môi một cái, rũ mắt. Mới lần đầu gặp lại đã bị Ngụy Trình hỏi thẳng như vậy, lại toàn là chuyện lớn, hắn cái gì cũng chưa chuẩn bị kịp. Thấy hắn trốn mình, Ngụy Trình liền tìm kiếm mắt hắn.

"Không đồng ý sao?"

"Ta... ta... ta không biết!"

"Vậy ngươi biết cái gì?"

"Cái gì ta cũng không biết. Lục sư đệ... có thể cho ta chút thời gian để suy nghĩ hay không?"

Ngụy Trình bỗng nhiên yên lặng khiến Kiếm Phong Chi lòng khẽ động, môi chưa kịp thốt ra thì đã bị Ngụy Trình nói trước.

"Không được!"

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi từ nhỏ đặc biệt ngốc, đợi ngươi suy nghĩ ra thì chắc có lẽ đã là cả đời."

"Sư đệ!"

Lại khinh hắn hay sao chứ?

"Cho nên, lần này ta sẽ quyết định thay ngươi. Chúng ta đã trải qua quá nhiều khổ sở, hai lần nhìn thấy ngươi chỉ còn lại một hơi thở ta đã vô cùng thống khổ. Phong Chi, ngươi biết không, chỗ này..."

Y vừa nói vừa nắm bàn tay Kiếm Phong Chi đặt lên trái tim mình.

"Nơi này đã rất đau. Chỉ cần chuyện liên quan đến ngươi nó đều vô cùng khó chịu."

"..."

"Ta đã thích ngươi rất nhiều năm, cũng đã yêu ngươi rất nhiều năm, nhưng mà ngươi cái gì cũng không biết. Khi đó ngươi vẫn còn trẻ con, ta muốn cho ngươi thêm chút thời gian chơi đùa, cho nên ta nhẫn nhịn. Bất quá ta chưa từng có ý định từ bỏ. Cho dù là trước đây hay bây giờ cũng vậy. Cho dù ngươi có từ chối thì kết quả của chúng ta cũng sẽ không khác!"

"Là... là sao?"

"Nghĩa là ngươi vẫn phải gả cho ta!"

Người này quả nhiên bá đạo, rõ ràng nhỏ tuổi hơn mình, vậy mà trong lời tỏ tình còn mắng hắn ngốc nghếch trẻ con, sau đó còn ép gả.

"Vì sao ta phải gả cho ngươi chứ? Có thì cũng là ngươi gả cho đại sư huynh ta!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình bỗng nhiên ánh mắt thoáng chút trầm xuống, nhìn chằm chằm vào gương mặt Kiếm Phong Chi rồi bật cười một cái. Quả nhiên là một đứa ngốc, vừa mang mình ra bán còn đếm tiền giúp người nữa.

"Ha ha."

Kiếm Phong Chi biết mất mặt liền xách kiếm gõ vào đầu Ngụy Trình một cái làm y giật mình buông mình ra, hắn được tự do lập tức co chân chạy khỏi hang động, vừa chạy vừa hò hét.

"Ta không gả, ta không gả. Ta phải đi cưới đại cô nương. Cứu ta với, cứu ta với!"

Ngụy Trình bên trong nhếch môi lên cười rồi hóa thành một cơn cuồng phong đuổi theo. Lúc trước chưa nói rõ ràng thì y đã không buông tay hắn, vậy nay đã nói rõ thì không có gì có thể ngăn cản tình cảm của y dành cho hắn được nữa.

Ngụy Trình từ trên cao nhìn xuống Kiếm Phong Chi đang chạy loạn bên dưới mà không khỏi trong lòng miên man hạnh phúc. Thứ hạnh phúc này y đã cầu mong từ rất lâu rồi, tưởng rằng mãi mãi cũng không bao giờ có được. Vậy mà trong lúc mình tuyệt vọng nhất lại dâng đến trước mặt. Lần này y tuyệt nhiên sẽ không bao giờ bỏ lỡ.

Hai người một đuổi một chạy, tiếng cười vang vọng cả núi đồi. Cũng không biết rằng từ lúc nào trong góc tối, một đám người đang rình rập.

"Nhanh, trở về báo với tướng quân, đã tìm ra tung tích của Ngụy Trình!"

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 48: Rời Đi (H)

Hoàng Thiên Ngạo và Hứa Tư Hàn suốt một ngày ở trong phòng nói chuyện cùng nhau. Sau khi hắn rời khỏi thì Hoàng Thiên Ngạo cũng sẽ trở về Thiên Hoa sơn. Lúc chuẩn bị xuất phát, hắn ôm eo y thật chặt, tròng mắt đỏ ửng.

"Sư phụ, người tiễn ta một đoạn, được không?"

Hoàng Thiên Ngạo không nói gì, chỉ vòng tay ôm hắn thật chặt, khẽ hôn lên đỉnh đầu hắn một cái thật sâu.

"Ta thật muốn trở về rừng đào tám dặm, nơi đầu tiên của ta và sư phụ... ta rất nhớ nơi đó!"

Hắn vừa nói vừa chui từ ngực y ra, giương đôi mắt đen lay láy nhàn nhạt nước nhìn y. Hoàng Thiên Ngạo cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu trong ngực. Đứa trẻ này, người yêu của y, có thể sau hôm nay sẽ không bao giờ gặp lại nữa, phút chốc y cắn cắn khớp hàm khẽ gật đầu.

"Được!"

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo liền ôm Tư Hàn phóng ra cửa sổ, một đường lướt gió rời đi. Một lúc sau, rừng đào tám dặm đã ở ngay trước mắt bọn họ.

Lúc này trời đã tối mịt, trên không trung là mặt trăng một mảnh tròn vành treo cao, phả thứ ánh sáng lành lạnh xuống lòng hồ xanh thẳm.

https://thuviensach.vn

Hiện tại đang là mùa xuân, rừng đào tám dặm hoa nở rợp trời. Những cánh hoa hồng hồng trắng trắng, trong đêm được ánh sáng ảo diệu của mặt trăng phả xuống hòa cùng sương đêm mờ mịt cả một góc trời.

Gió đêm hất tung mái tóc Tư Hàn cùng Hoàng Thiên Ngạo bay bay. Bỗng dưng một trận gió lớn nổi lên, người bên cạnh từ lúc nào đã hóa thành Thanh long khổng lồ bay đến trước mặt Tư Hàn.

Hắn nhìn y thật kỹ, ánh mắt có chút sáng rực, cẩn thận chạm đôi bàn tay mình lên đầu rồng. Thanh long quá hùng vỹ, quá đẹp đẽ, vảy rồng trong đêm lấp lánh ánh bạc đến mê người. Hoàng Thiên Ngạo bình thường vô cùng anh tuấn, lúc hóa hình rồng càng trở nên đẹp đẽ mê hồn.

"Sư phụ... người thật đẹp!"

Hắn nhìn y bằng ánh mắt đắm say. Hoàng Thiên Ngạo khẽ cọ cọ đầu vào bàn tay hắn, giọng ồm ồm.

"Tiểu Thất, lên đi!"

Tư Hàn cười to một tiếng ba bước đã phóng lên cổ rồng, hai tay vịn lấy sừng rồng, Thanh long liền lướt gió bay đi.

Gió mát lập tức ập vào lấp đầy buồng phổi hắn. Rừng đào tám dặm trong gió lớn không ngừng đưa hương. Những cánh đào thành luồng rơi rụng xuống hồ tạo thành những gợn sóng li ti rất nhỏ, làm mặt trăng dưới đáy nước cũng chảy tràn.

"A sư phụ, ta thật thích!"

Tư Hàn không ngừng cười lớn, tiếng cười trong vắt vang lên trong đêm trăng tĩnh mịch làm lòng Hoàng Thiên Ngạo cảm thấy đặc biệt hoài niệm.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh một năm trước lại hiện về trong ký ức của y. Năm đó, cũng vào một đêm trăng hệt thế này, y chở hắn bay lượn khắp nơi. Khi đó, hắn cũng cười rộ lên trong vắt, hơi thở ngập tràn hương hoa đào. Chớp mắt một cái đã một năm. Nhân sinh quả nhiên như một giấc mộng dài!

"Tiểu Thất, ta sẽ khắc ghi hình ảnh của ngươi đêm nay mãi mãi, tiếng cười của ngươi đã bắt đầu định mệnh giữa hai chúng ta. Đáng tiếc không thể kéo dài khoảnh khắc này bất tận. Ta vô dụng, chỉ có thể ghi nhớ hình bóng của ngươi, sau này và sau này nữa, kể cả lúc chết, vẫn sẽ mang ngươi chôn chặt cùng trái tim mình. Tiểu Thất, ta yêu ngươi, mãi mãi!"

Hoàng Thiên Ngạo từ trên cao lượn xuống mặt hồ, chạm trên mặt nước một nhịp rồi vút thân lên cao.

Sợi chỉ đỏ cột sau tóc Tư Hàn vì gió làm bay đi mất, mái tóc dài đen như tảo biển liền tung ra trong gió, hắn nằm rạp xuống ôm lấy cổ Thanh long, áp mặt trên người y thật lâu không nói gì. Hoàng Thiên Ngạo khẽ gọi hắn một tiếng.

"Tiểu Thất."

Tư Hàn bỗng nhiên khóc nấc, nước mắt của hắn thành dòng chảy xuống cổ rồng một mảnh ướt át.

"Sư phụ, ta không muốn rời xa sư phụ. Ta yêu người, thật không muốn rời xa người... sư phụ!"

Nghe tiếng nức nở của ái nhân, Hoàng Thiên Ngạo cảm thấy lồng ngực đau nhói, lúc này y chỉ muốn ôm lấy hắn. Nếu được lựa chọn, cả đời y cũng không bao giờ buông tay hắn. Nhưng mà hiện tại nếu ích kỷ giữ Tư Hàn lại bên mình, chỉ sợ hắn đến tính mạng cũng không còn nữa. Yêu một người, chính là muốn người đó bình an vô sự mà trải qua hết đời, không phải sao?

"Tiểu Thất, ta cũng yêu ngươi!"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn trong cơn nức nở liền nói ra điều lo sợ trong lòng.

"Sư phụ... lần này người không gạt ta chứ?"

Tư Hàn ôm chặt cổ rồng. Hắn rất sợ, sợ y lại gạt mình lần nữa, sợ sau khi bản thân trở về thì người này bên cạnh đã có kẻ khác. Lần trước sau khi tỉnh dậy thì y liền lạnh nhạt cùng hắn, còn nói không muốn cùng hắn, nói từ đầu đến cuối chỉ lợi dụng hắn, còn ở cùng với tiểu công chúa kia. Chỉ một lần duy nhất nhưng dường như ám ảnh chưa bao giờ ngừng lại trong lòng Tư Hàn.

Mấy ngày qua khi bên cạnh nhau nhưng lúc nào Tư Hàn cũng bất an ngờ vực. Hắn từ sau khi rời khỏi Thiên Hoa sơn thì chưa từng thật sự tin tưởng y một lần nào.

Khi Hoàng Thiên Ngạo càng ngọt ngào, càng yêu chiều thì hắn càng trở nên sợ hãi. Có lẽ bởi vì đã từng mất đi, nên Hứa Tư Hàn vô thức không ngừng hoài nghi. Có đôi lúc hắn tự mắng chửi mình, nhưng mà hắn vẫn không có cách lấy lại lòng tin đã mất năm xưa.

Sau khi trở về từ rừng trúc, Tư Hàn đã âm thầm hỏi Nhiếp Viễn về lệ long thạch, y nói cũng từng nghe qua. Sau đó hắn lại hỏi Ngâm Tuyết, nhận được câu trả lời tương tự. Nhưng bọn họ dù gì cũng là thuộc hạ bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo, nếu thực sự hùa nhau nói dối cho chủ nhân mình thì hắn cũng không thể lường trước được.

Nhưng mà, nếu thực sự trên đời này có cái gọi là lệ long thạch thì chẳng phải sẽ cứu mạng được y hay sao? Cho nên hắn cũng không có bất kỳ lựa chọn nào khác. Nơi đó cho dù là biển lửa, hắn cũng tình nguyện nhảy vào.

Hoàng Thiên Ngạo biết Tư Hàn khóc, y rất nhanh hiện hình người rồi ôm hắn bay xuống ngồi dưới gốc đào. Hắn liền nằm úp mặt vào bụng y khóc rống.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất... ngươi cũng không còn nhỏ nữa!"

Y vuốt ve cái đầu nhỏ cùng thân thể mềm mại nóng ấm đang vùi trong y phục mình.

"Sư phụ, người thề với ta đi, thề với ta phải ở đây chờ ta, không được có người khác!"

Hắn từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, giương đôi mắt thảng thốt nhòe nhoẹt nước mắt nhìn y. Thấy bất an của hắn, bỗng dưng trái tim trong lồng ngực Hoàng Thiên Ngạo ẩn ẩn đau. Y nhíu nhíu mày nhìn hắn, bàn tay to nâng gò má nhỏ lên vuốt ve.

"Ta hứa với ngươi, cả đời cũng chỉ yêu mình ngươi!"

Được đáp án như mong đợi, chỉ là trái tim hắn không hiểu vì sao vẫn không thể trấn tỉnh được. Chỉ có thể dùng thân thể cận kề để lấp đầy nỗi bất an trong lòng mình.

"Sư phụ, ta thật yêu người, yêu chết người đi được!"

Dứt lời, hắn liền rướn người hôn lên môi y một cái rồi tách ra nhìn y, ánh mắt ngập tràn mong chờ.

Hoàng Thiên Ngạo liền ôm lấy eo nhỏ của hắn nâng lên tách hai chân ra hai bên hông mình, không chần chừ cúi đầu ngậm lấy phiến môi mọng nước của hắn nút vào. Rất nhanh đầu lưỡi dây dưa, hơi thở giao triền, tình nồng ý mật tràn cả đáy mắt. Hai người ôm nhau thật chặt, vòng tay chưa từng rời khỏi cơ thể nhau.

Sau khi tách ra, Hứa Tư Hàn ưỡn thắt lưng, hai tay áp lên gò má Hoàng Thiên Ngạo, ánh mắt từ lúc nào trở nên sâu thẳm.

"Sư phụ, đêm nay ta có thể ở trên người không?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo hơi nhíu mày một cái, bàn tay to đánh vào mông nhỏ một cái.

"Muốn làm phản sao?"

Hắn liền cong môi lên cười, đánh 'chụt' một cái hôn xuống môi y.

"Ta chỉ chọc sư phụ, a!"

Lời chưa dứt đã cảm thấy trời đất nghiêng ngã. Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào lật người đè Tư Hàn nằm xuống thảm cỏ xanh, hắn liền bám hai chân quanh hông y, không ngừng cọ cọ, ánh mắt mê ly nhàn nhạt nước mong chờ được yêu thương.

Hoàng Thiên Ngạo liền vươn tay vuốt ve gò má bầu bĩnh đáng yêu của hắn, đôi mắt ướt át như câu hồn đoạt phách y. Môi vì bị hôn mà hồng hồng mọng nước. Y lại vuốt ve ấn ký đỏ rực dưới đuôi mắt hắn.

"Ngươi như vầy cũng muốn làm phản sao, hửm?"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói vừa vươn tay kéo xuống y phục hắn. Bàn tay lạnh lẽo chạm vào hạ thân hắn một cái khiến hắn cong người vặn eo.

"Ta không dám nữa!"

Hoàng Thiên Ngạo ánh mắt sâu thẳm khác thường.

"Nói lại!"

Tư Hàn liền bĩu bĩu môi.

"Tiểu Thất sau này không dám trêu chọc sư phụ nữa!"

Hoàng Thiên Ngạo nhếch môi lên cười hài lòng.

"Ngoan!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, y cúi đầu cắn xuống phiến môi hắn, bàn tay bên dưới nắm lấy tính khí bừng bừng sức sống của hắn không ngừng lên xuống.

"Ưm... sư phụ... ưm..."

Hắn vừa rên rỉ, thắt lưng khẽ đong đưa đẩy thứ kia vào sâu trong lòng bàn tay của y. Hoàng Thiên Ngạo bỗng xoay tay một cái thoát ra y phục, dùng áo choàng lớn của mình bao phủ hai người.

"Sư phụ, ta muốn... ưm..."

Tư Hàn trong ngực y không ngừng vặn vẹo rên rỉ. Hoàng Thiên Ngạo không trả lời, rời khỏi môi hắn một đường hôn xuống cổ. Tại ngực khẽ cắn một cái làm Tư Hàn toàn thân run rẩy. Bàn tay đặt trên vai Hoàng Thiên Ngạo liền để lại vệt hồng hồng.

Hắn cong một chân lên bám vào lưng y, không ngừng chà sát. Bàn tay to bên dưới liền buông tính khí hắn ra, chơi đùa bắp chân hắn.

"Nhanh chút... ta chịu không nổi!"

Hắn nói một câu như vậy, giương ánh mắt ướt át sủng ướt hơi sương nhìn y. Thứ kia to lớn cọ cọ vào bụng của Hoàng Thiên Ngạo làm y ngẩng đầu nhìn hắn. Y chống đôi tay to lớn của mình hai bên vai nhỏ của hắn, một bàn tay nâng lên vuốt ve khóe mắt hắn.

Hôm nay Hoàng Thiên Ngạo rất lạ, Tư Hàn cảm thấy dường như y cứ chần chừ dây dưa, phần lớn thời gian chính là nhìn hắn. Bỗng dưng y ôm hắn ngồi dậy trong lòng mình, siết chặt thật lâu cũng không nói gì.

"Sư phụ, người làm sao vậy?"

Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, đừng đi nữa!"

https://thuviensach.vn

Hắn nghe không hiểu liền hỏi lại.

"Sư phụ?"

Hoàng Thiên Ngạo từ lúc nào tròng mắt đã đỏ ửng nhàn nhạt nước, Tư Hàn bị ôm nên nhất thời không nhìn thấy nét mặt y lúc này.

Hắn chỉ nghe nghe thấy trái tim Hoàng Thiên Ngạo phút chốc đập mãnh liệt. Nghĩ y tại giờ phút này không muốn rời xa hắn, Tư Hàn trong lòng liền thoáng chút ngọt ngào. Hắn cười cười vòng tay ôm lấy lưng y thật chặt, áp má lên vai y nỉ non.

"Sư phụ, hôm nay... người làm sao vậy? Tại sao lại không đi? Ta sẽ đi nhanh, mười mấy ngày sau sẽ gặp lại người thôi mà. Sư phụ!"

Tư Hàn mạnh miệng nói vậy nhưng thực chất trong lòng cũng không muốn xa y. Mười mấy ngày là cả một thời gian dài cho người đang yêu như hắn.

Hoàng Thiên Ngạo nhíu nhíu mày, bất giác một giọt nước mắt chảy xuống rơi trên thảm cỏ xanh. Lệ lần bữa hóa thành một viên linh châu sáng lấp lánh. Hoàng Thiên Ngạo liền cắn răng một cái nhịn xuống đau đớn mãnh liệt trong lòng, y vươn tay hủy đi lệ long thạch rồi hôn hôn vào cổ hắn.

"Tiểu Thất!"

Tư Hàn liền ôm chặt y, thân thể hơi động.

"Ta đây, tiểu Thất của người đây, sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo hôn vào cổ hắn một cái, thì thầm bên tai hắn.

"Sau này không có ta bên cạnh, ngươi nhất định phải tự bảo vệ mình. Làm gì cũng nên suy nghĩ chín chắn..."

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhắm nghiền mắt, hít hà mùi hương thuộc riêng về Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư phụ, ta chỉ đi có vài ngày thôi mà. Người an tâm, ta hiện tại không còn yếu nhược như xưa nữa. Ở đó sẽ không có bất kỳ kẻ nào có thể ăn hiếp được ta! Nếu có kẻ đó, ta nhất định đánh hắn thành đầu heo. Ha ha."

Tư Hàn nói một câu như vậy để y được an lòng. Hắn nghĩ y vì xót xa lo lắng cho hắn phải đi đến nơi xa một mình nên nhất thời không muốn mà thôi.

Hoàng Thiên Ngạo nghe xong không nói gì, chỉ ôm hắn thật chặt. Đêm đó hai người quấn lấy nhau, không ngừng ra vào như trút nước, cho đến khi gần sáng thì mới ngừng lại.

***

Lúc này đã là hừng đông. Mặt trời đỏ ửng xé mây từ từ chui ra, tròn vạnh như chiếc đĩa. Tư Hàn mơ màng tỉnh dậy, xung quanh là tiếng chim hót véo von. Một cánh đào theo gió nhẹ nhàng rơi xuống đậu khẽ trên mặt Hoàng Thiên Ngạo.

Tư Hàn xoay đầu sang nhìn y, nhặt lấy cánh hoa đào xuống, ngón tay từ trán vẽ một đường xuống cằm mô phỏng ngũ quan Hoàng Thiên Ngạo, giống như muốn khắc sâu vào tâm khảm hình bóng người này.

Một lúc, sau khi mặt trời sáng tỏ, Tư Hàn từ từ ngồi dậy, mặc vào y phục rồi cúi đầu hôn một cái lên môi Hoàng Thiên Ngạo.

"Sư phụ, ta phải lên đường rồi. Mười mấy ngày sau sẽ trở về. Sư phụ hãy nhớ lời hứa của mình, cả đời cũng không phụ ta!"

Dứt lời, hắn xoay người đi một đoạn rồi bỗng dưng quay đầu nhìn y thêm lần nữa. Nước mắt đã đong đầy trong hốc mắt.

https://thuviensach.vn

"Nếu như người lần nữa phụ ta, ta nhất định cùng người đồng quy vu tận!"

Nói xong, hắn liền phóng lên chín tầng mây rồi mất hút. Hoàng Thiên Ngạo lúc này mới mở mắt ra, đáy mắt đỏ ửng.

Thật ra cả đêm qua y đều không ngủ, chỉ nằm bên cạnh ôm Tư Hàn, nhìn hắn không rời mắt. Y nhíu nhíu mày ngồi dậy nhìn về hướng Tư Hàn rời đi đến thất thần, miệng mấp máy khẽ gọi hai tiếng.

"Tiểu Thất..."

***

Lúc này tại Phụng tộc, Ân Sơn Tây Xương vừa ở chỗ của Minh Kính Bắc quay về. Từ sau khi mang Kiếm Phong Chi ném xuống nhân gian thì y cùng với gia quyến cũng đến Phụng tộc nhận sự bảo hộ của thiên giới. Ân Sơn đài sớm đã là một mảnh tiêu điều.

Dù ở chỗ này được Minh Kinh Bắc đối xử tốt, nhưng hắn vẫn nhớ những ngày tháng mình tự chủ ở Ân Sơn đài. Đáng tiếc, từ sau khi hắn bị Hoàng Thiên Ngạo đánh trọng thương thì địa vị của Ân Sơn đài trong thần giới đã hoàn toàn đánh mất. Hắn vô cùng căm hận Hoàng Thiên Ngạo, chỉ mong có cơ hội sẽ diệt Thiên Hoa sơn.

Phụng tộc và thiên giới sau khi bị Hoàng Thiên Ngạo hủy hôn ước với công chúa thì rất hận y cùng Thiên Hoa sơn. Người ta nói kẻ thù của kẻ thù thì chính là bằng hữu. Nắm được đạo lý này, Ân Sơn Tây Xương nhân lúc hỗn loạn đã đến nương nhờ chỗ của Phụng tộc.

"Chủ nhân!"

Từ nãy giờ hắn ngồi thất thần trên ghế nhìn chằm chằm vào tách trà trong tay.

https://thuviensach.vn

"Có chuyện gì?"

"Lúc nãy thuộc hạ nghe nói bọn người kia đang điều động thiên binh thiên tướng truy sát Ngụy Trình."

Ân Sơn Tây Xương nghe xong liền nhếch môi lên cười, ánh mắt trở nên thâm sâu khác thường.

Lúc trước khi không thể có được Ngụy Trình, hắn liền mang tung tích của y báo cho thiên giới. Chính vì như vậy cho nên chỉ trong thời gian ngắn, bọn họ đã tìm thấy Ngụy Trình. Chẳng những vậy, một số điểm yếu trong lỗ hổng phòng thủ của Huyền Môn cung cũng bị hắn nói với Minh Kính Bắc.

Ân Sơn Tây Xương nhớ lại chuyện khi nãy mình cùng Minh Kính Bắc bàn bạc.

"Người của ta dò thám ở Thiên Hoa sơn phát hiện ra Ngâm Tuyết đã hôn mê bất tỉnh. Hiện tại đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo vẫn chưa trở về. Nếu như nhân lúc này bắt hắn làm con tin thì chính là một lợi thế lớn. Kẻ này theo ta được biết chính là nghĩa phụ của Hỏa phụng hoàng. Hỏa phụng hoàng rất nghe lời hắn. Hắn lại là thuộc hạ thân tín dưới trướng của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo. Nếu bắt được hắn, thì trận đấu sắp tới chúng ta đã nắm ưu thế rất lớn!"

Minh Kính Bắc khẽ vuốt râu mấy cái.

"Nhưng mà như vậy chẳng khác nào công khai đối đầu cùng Thiên Hoa sơn?"

"Chuyện này ngài cứ an tâm. Chúng ta âm thầm bắt đi Ngâm Tuyết. Khi giao chiến với Hỏa phụng hoàng đường cùng mới mang hắn ra. Nhưng mà dù gì Ngâm Tuyết cũng chỉ là một sứ giả, Long tộc cũng sẽ không vì hắn mà mang tính mạng tộc nhân mình ra liều mạng."

https://thuviensach.vn

"Ta lập tức sẽ báo với thiên hậu nương nương điều động binh lực."

Ân Sơn Tây Xương liền gật đầu.

"Còn một người nữa khiến ta vô cùng lo lắng."

"Ai?"

"Lục Mạch, tả sứ của Huyền Môn cung. Kẻ này dã tâm không nhỏ, dùng trăm phương ngàn kế gạt Hỏa phụng hoàng về phe mình, chỉ e không sớm thì muộn cũng sẽ đánh đến thiên giới."

Minh Kính Bắc uống một ngụm trà khàn khàn giọng.

"Lục Mạch chính là mãng xà ba đầu do ma tôn Cố Kiệt Nhân nuôi dưỡng năm xưa. Sau trận chiến tranh đoạt Xích Quỷ kiếm năm đó thì đã biến mất không còn tung tích. Rất nhiều năm trước lại trở thành thủ lĩnh của ma giới, không ngừng quấy phá tam giới. Trải qua hàng vạn năm đương nhiên đã trở thành một kẻ bất kham."

Ân Sơn Tây Xương mím môi một cái.

"Tại hạ có ý này, không biết ngài có muốn nghe hay không?"

"Ân Sơn đài chủ cứ nói!"

"Ta nhiều năm nay qua lại với Huyền Môn cung đương nhiên cũng có chừa lại cho mình một đường lui."

"Ý đài chủ là..."

"Người của ta ở Huyền Môn cung bí mật theo dõi, tình cờ phát hiện ra Lục Mạch đang cùng nam sủng của hắn qua lại. Quan trọng nam sủng của hắn hiện tại đang hoài thai!"

https://thuviensach.vn

Minh Kính Bắc nhíu mày khó tin.

"Ân Sơn đài chủ, ngài không nói đùa chứ? Nam nhân cũng có thể hoài thai hay sao? Đây là chuyện lạ trong thiên hạ, ta sống đến từng tuổi này cũng chưa từng nghe nói đến!"

Ân Sơn Tây Xương nhếch môi lên cười.

"Hắn là người của Hồ tộc. Trong truyền thuyết, vạn năm trước cửu vỹ hồ dù là nam nhân hay nữ nhân đều có thể mang thai. Chỉ là không ngờ vạn năm sau truyền thuyết đó lại tái hiện."

Minh Kính Bắc nhìn Ân Sơn Tây Xương.

"Nói như vậy là..."

Ân Sơn Tây Xương ánh mắt thoáng chút trầm xuống.

"Trước đây Lục Mạch chưa từng để ý bất luận là kẻ nào, nhưng mà đối với Bạch Cửu này là một chuyện hoàn toàn khác. Lúc trước, hắn vì Bạch Cửu mà xuống tay cùng ta, cắt đứt liên minh với Ân Sơn đài. Hiện tại Bạch Cửu lại mang cốt nhục của hắn, ngài nói thử xem, Bạch Cửu có địa vị thế nào trong lòng hắn?"

Minh Kính Bắc khẽ nheo mắt.

"Ngài định bắt Bạch Cửu sao?"

"Không sai! Chỉ cần bắt được Bạch Cửu, cũng tương tự như Ngâm Tuyết, thì ván cờ này chúng ta không nhất định phải dè chừng nữa rồi."

Minh Kính Bắc suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu cùng hắn, sau đó rất nhanh truyền tin đến thiên giới.

https://thuviensach.vn

Hiện tại Ân Sơn Tây Xương lại nghe đến chuyện của Ngụy Trình, trong lòng không hề vui vẻ gì, nhưng mà người hắn không có được thì ai cũng không thể.

Hắn khẽ nhếch môi cười rồi nâng tách trà lên uống cạn.

***

Lúc này Ngụy Trình và Kiếm Phong Chi đã rời khỏi thần giới, bọn họ đến một vùng thảo nguyên rộng lớn ở hạ giới rồi dựng lên một ngôi nhà nhỏ có ba gian phòng, một gian để ngủ, một là nhà bếp và một là nhà trước để ăn cơm.

Cả ngày hôm đó đều vô cùng bận rộn. Sau một hồi dọn dẹp Ngụy Trình liền đi tắm ở hồ nhỏ gần nhà. Lúc trở về không nhìn thấy Kiếm Phong Chi đâu nữa.

"Phong Chi."

Y gọi một tiếng cũng không có tiếng trả lời, lúc vén màn vào phòng liền nhìn thấy Kiếm Phong Chi vậy mà đang nằm sấp trên giường đều đều hơi thở. Giống hệt những ngày còn ở Thiên Hoa sơn. Sau một ngày làm việc vất vả Kiếm Phong Chi đều nằm sấp xuống giường ngủ rất say.

Nhìn cảnh tượng yên bình đã lâu không thấy này, Ngụy Trình trong đáy mắt đều ngập tràn dịu dàng. Y khẽ nhếch môi lên cười rồi ngồi xuống giường. Trong phòng chỉ có một ngọn nến hồng hồng phả ánh sáng nhàn nhạt in bóng y trên vách.

Ngụy Trình nhìn một bên sườn mặt của Kiếm Phong Chi đến thất thần. Người này y đã tâm niệm nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng về đến tay. Ngụy Trình vươn tay lên chạm nhẹ trên trán của hắn, cảm nhận mọi thứ dường như chính là một giấc mơ dài.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong một năm lại xảy ra quá nhiều biến cố. Kiếm Phong Chi bị hạ độc, y thì rời khỏi Thiên Hoa sơn rồi giết thái tử Đông Hải, sau đó bị tống giam dưới Vạn Trùng Sơn ngày qua ngày chịu khổ hình.

Thời gian đó điều khiến y trở nên mạnh mẽ duy nhất chính là Kiếm Phong Chi, y muốn được trở về, muốn được mỗi ngày nhìn thấy hắn. Nhưng mà đến khi trở ra ngoài thì chuyện gì y cũng không còn nhớ nữa. Thật may, lần này gặp lại, sau khi hóa thành hình rồng y đã tìm lại ký ức năm xưa.

Khoảnh khắc nhìn thấy Kiếm Phong Chi bằng xương bằng thịt ngây ngây ngô ngô trước mắt mình, y nghĩ rằng chỉ cần như vậy đã đủ. Chỉ cần nhìn thấy hắn còn sống, khỏe mạnh. Còn những thứ khác y cũng không cần thiết nữa, kể cả trả thù Ân Sơn Tây Xương. Kiếm Phong Chi của Ngụy Trình, người này chính là chấp niệm cả đời y.

Năm đó vì hắn ngốc Ngụy Trình mới để ý đến hắn. Rồi hình ảnh đó đã đi vào tâm khảm y từ lúc nào cũng không hay biết.

Ngụy Trình là nhi tử của Bắc Hải long vương, sau khi trưởng thành lẽ ra phải trở về kế thừa đại nghiệp. Nhưng mà y đã không làm. Bởi lẽ nếu vậy, y sẽ phải phong thê lập thiếp. Kiếm Phong Chi dù gì cũng là nam nhân. Nam nhân thì không thể sinh con, không thể duy trì hậu đại.

Còn Ngụy Trình, ngay từ khi biết mình thích Kiếm Phong Chi, thì đã xác định người này sẽ thuộc về mình, bất luận là hắn có đồng ý hay không. Nếu như vậy, khi y là long vương, ngoài Kiếm Phong Chi thì phải có thê thiếp khác, y không muốn để hắn phải ủy khuất. Cho nên, Ngụy Trình sớm đã từ chối kế thừa vương vị, dù gì Ngụy Thương cũng còn khỏe mạnh, lại có nhiều thê thiếp, sau này hắn sẽ có thêm những nhi tử khác.

Người không hiểu sẽ nói Ngụy Trình ngốc nghếch, thà làm một đệ tử của Thiên Hoa sơn cũng không trở về làm Bắc Hải long vương. Bất quá cũng

https://thuviensach.vn

chỉ có một mình y biết, so với mọi thứ trên đời này thì Kiếm Phong Chi chính là thứ quý giá nhất của y.

Thời gian bị mất trí nhớ, dù ở bên Ân Sơn Tây Xương nhưng trong lòng Ngụy Trình luôn khắc khoải một thứ gì đó không rõ ràng. Thật may sau khi gặp lại Kiếm Phong Chi y đã không nghe theo lời kẻ gian mà làm điều gì tổn hại đến hắn. Nếu không, chỉ e cả đời này Ngụy Trình cũng không thể tự tha thứ cho mình.

Nếu như vừa rồi, Kiếm Phong Chi thật sự không qua khỏi, y nhất định sẽ đại khai sát giới, tiêu diệt Ân Sơn đài rồi ra đi cùng với hắn. Y cũng không còn bất kỳ quyến luyến nào trên thế gian này nữa.

"Phong Chi của ta..."

Ngụy Trình dứt lời liền áp tay lên má hắn vuốt ve, bỗng dưng Kiếm Phong Chi nâng cánh tay lên gỡ gỡ, mắt vẫn còn nhắm nghiền, miệng chép chép mấy cái. Quả nhiên, chỉ là một hài tử! Ngụy Trình liền cười.

"Phong Chi, thức dậy, ngươi định không tắm sao?"

Phong Chi nhíu nhíu mày, gỡ tay y, giọng đặc sệt âm mũi.

"Sư đệ, đừng có phá, ta ngủ một chút. Cả ngày làm việc mệt muốn chết luôn!"

Ngụy Trình nghe xong thì thật muốn cười. Ngày hôm nay y vốn dĩ định làm một mình, nhưng Kiếm Phong Chi liền chạy đông chạy ra sức tìm kiếm bận rộn. Nhìn thấy hắn vui vẻ như vậy y cũng không muốn làm hắn mất hứng.

"Làm việc cả ngày, người một thân mồ hôi, còn không chịu tắm? Hửm?"

https://thuviensach.vn

Phong Chi bực mình, hơi nghiêng mặt qua liền lộ ra nửa gương mặt vì nằm sấp mà hồng hồng. Tóc y lúc này một mảng lộn xộn, vừa nói một mắt nhắm một mắt mở, môi còn bĩu bĩu, nhìn kiểu gì cũng vô cùng ngốc nghếch.

"Ưm... ta mới tắm hôm qua!"

Đúng là câu cửa miệng của Kiếm Phong Chi, dù qua trăm năm cũng không hề thay đổi.

"Hôm qua... hôm qua không phải ngươi nói mình mới tỉnh dậy thì chạy đi tìm ta sao? Vậy thời gian đâu mà tắm?"

Kiếm Phong Chi bị lột trần khuyết điểm liền có chút mất mặt. Nhưng hắn lúc này quá buồn ngủ, nhất định không tắm, có chết cũng phải bám trụ lại giường này.

"Hử? Có sao? Nha... trước đó ta chỉ nằm trên giường, đâu có làm gì mà bẩn chứ! A..."

Lời chưa dứt Ngụy Trình bỗng dưng nằm đè lên hắn, làm hắn suýt nữa ngạt thở chết. Kiếm Phong Chi liền gian nan mở mắt ra, đang định đẩy Ngụy Trình thì tay liền bị nắm kéo lên đầu. Hắn bực mình liền rống lên. Đúng là phiền phức, hẹn hò cái gì chứ? Hắn không muốn nữa! Ai nói hẹn hò thì liền vui vẻ? Hắn hiện tại cảm thấy phiền muốn chết! Chuyện tắm rửa cũng quản hắn hay sao chứ? Hắn không thích. Hắn muốn chia tay, hắn muốn tự do!

"Ây da sư đệ, ngươi làm cái gì vậy? Leo xuống, đè chết ta nha."

Lời vừa dứt bỗng dưng cổ cùng tai bị Ngụy Trình hôn xuống.

"Nha... sư đệ, ngươi... ngươi làm gì đó?"

https://thuviensach.vn

Hắn vừa hỏi vừa trợn mắt. Ngụy Trình cười tà.

"Làm ngươi!"

Kiếm Phong Chi nghe xong liền trợn mắt. Bao nhiêu cảnh tượng phong phú gà bay chó sủa thất loạn bát tao liền hiện ra trong não. Nhưng những thứ hắn tưởng tượng đều không đúng, bởi vì hắn chưa từng nhìn thấy, càng không có kinh nghiệm.

"Gì gì gì? Ta... ta là nam nhân đó!"

Hắn vừa nói vừa muốn lấy tay che ngực. Nhưng lúc này đang nằm sấp, ngực cũng không cần phải che.

"Nam nhân thì sao? Tiểu Thất và sư phụ cũng là nam nhân!"

Kiếm Phong Chi nghe xong thì liền líu lưỡi.

"Ngươi... sư đệ, ta là đại sư huynh của ngươi đó!"

"Câu này ngươi đã nói rất nhiều lần."

"Sư đệ, ngươi... ngươi thương lượng một chút được không?"

"Phong Chi!"

Ngụy Trình ngừng lại rồi gọi hắn một tiếng, Kiếm Phong Chi giật mình yên lặng. Không xong rồi, chẳng lẽ hôm nay Ngụy Trình thật sự muốn 'làm' hắn?

"Ta đã chờ ngươi rất lâu rồi, lần này ngươi không thể thoát được đâu!"

Dứt lời, Ngụy Trình liền luồn lưỡi chơi đùa trong tai Kiếm Phong Chi, làm hắn rụt đầu lại, toàn thân dâng lên một tầng gai óc, vành tai cũng đỏ ửng.

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình, đừng có manh động nha! Ta... ta..."

"Hửm?"

"Ta..."

"Nói!"

Kiếm Phong Chi đảo mắt một cái liền tự khen mình thông minh.

"Ta còn chưa có tắm đâu!"

"Lúc nãy ngươi nói mình không bẩn?"

"Không, bẩn... bẩn lắm, còn thối nữa. Ta đi tắm, buông ta ra..."

Ngụy Trình mím môi một cái rồi ngồi dậy khỏi người Kiếm Phong Chi, nhưng sau đó lại ôm hắn lên.

"Sự đệ, gì đó?"

Kiếm Phong Chi lúc mù còn cảm thấy để nam nhân ôm mình thì mất mặt, hiện tại mắt sáng liền triệt để mất mặt, hắn lập tức ra sức giãy giãy.

"Ôm ngươi đi tắm!"

Giãy mãi không được, đầu hắn lại đầy mồ hôi.

"Ngụy Trình, ta có chân mà, ngươi thả ta xuống đi! Để ai nhìn thấy còn ra cái thể thống gì nữa?"

"Ở đây không có ai, chỉ có hai chúng ta!"

"Ngụy Trình, buông ta xuống, ta là đại nam nhân không thể để ngươi ôm!"

https://thuviensach.vn

"Là đại nam nhân thì không thể để người khác ôm, nhưng ngươi là thê tử của ta, đương nhiên vi phu phải ôm ngươi!"

Nói xong, Ngụy Trình liền tiêu sái một đường ôm hắn ra cửa. Hắn vừa gào lên vừa vươn tay bám lấy thành cửa đến mười ngón tay cũng phát đau.

"A... Ngụy Trình, Ngụy Trình!"

Bỗng dưng Ngụy Trình cúi đầu sát mặt Kiếm Phong Chi trừng mắt gằn giọng một cái làm hắn rụt cái đầu nhỏ lại.

"Không ngoan, ta sẽ làm ngươi tại chỗ này!"

Hắn trong chớp mắt tay chân liền co quắp, mắt rũ xuống, môi mím lại, vô cùng ngoan ngoãn để y ôm. Ngụy Trình liền mỉm cười. Tính tình Kiếm Phong Chi y rất rõ, hơn ai hết vô cùng nhát gan. Chỉ cần hăm dọa hắn một chút thì hắn liền sợ. Từ nhỏ đến lớn lần nào cũng bị y mắng chửi, nên càng lớn thì lá gan càng nhỏ.

Ngụy Trình vừa ôm Kiếm Phong Chi đến hồ, bỗng dưng y hơi liếc mắt nhìn về khoảng rừng tối sau lưng.

"Gì... gì đó?"

Kiếm Phong Chi vừa hỏi vừa rướn đầu lên nhìn ra sau vai Ngụy Trình nhưng liền bị y kéo xuống che mắt lại.

"Không gì. Đừng lo!"

Dứt lời, y liền đặt Kiếm Phong Chi xuống. Kiếm Phong Chi cởi bỏ áo ngoài, bước xuống hồ, khi nhìn lên vẫn thấy Ngụy Trình đứng yên tại chỗ.

"Ngươi... không tắm sao?"

https://thuviensach.vn

Vừa hỏi xong liền cảm thấy mình ngốc, y không tắm hắn càng nên cảm thấy vui vẻ mới phải chứ?

Ngụy Trình khẽ lắc đầu, từ lúc nào bội kiếm bên hông đã rút ra chống xuống đất.

"Ta tắm lúc nãy rồi! Ta ở đây trông chừng cho ngươi. Tắm nhanh một chút, trời lạnh!"

Kiếm Phong Chi đương nhiên không hỏi nữa nhưng hắn có chút ngạc nhiên, lúc nãy Ngụy Trình không phải đều sống chết dính chặt mình hay sao chứ?

Lúc này Ngụy Trình đứng trên bờ hồ, chân mày nhíu lại lắng nghe động tĩnh rất nhỏ sau lưng mình. Y phát hiện ra ở đây từ lúc nào đã xuất hiện thêm một kẻ khác, chỉ là không muốn Kiếm Phong Chi phải lo lắng. Hắn vừa trải qua những ngày tháng vô cùng khổ sở, hiện tại, y chỉ muốn nhìn thấy hắn vui vẻ vô tư không ưu không phiền như những năm về trước.

Bỗng nhiên, âm thanh càng lúc càng lớn dần. Ngụy Trình từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 49: Truy Sát

Một thân ảnh nhẹ nhàng di chuyển trong hóc đá dùng thuật ẩn thân che giấu khí tức của mình. Đáng tiếc, không thể qua mắt được Ngụy Trình.

Y liếc nhìn về phía Kiếm Phong Chi, thấy hắn đang xoay mặt phía bên kia chuyên tâm tắm rửa. Trong chớp mắt, Ngụy Trình xuất ra một đạo kiếm khí. Kẻ kia lập tức đứng yên, không tin nổi trợn mắt, thân thể bị chém thành hai mảnh đứt lìa ngã rạp xuống mặt đất. Ngụy Trình nhìn y phục người này.

"Thiên binh sao?"

Ngụy Trình liền ngẩng đầu lên, hắn là do thám, lúc này có lẽ Thiên giới đã biết nơi này của bọn họ rồi. Xem ra không thể tiếp tục ở lại đây thêm được nữa.

"Ngụy Trình, người làm gì đứng đó?"

Kiếm Phong Chi từ lúc nào đã trèo lên bờ, lấy y phục khoác vào, xách Cổ kiếm đeo vào bên hông. Ngụy Trình lập tức dùng tiên khí hủy đi thi thể của người kia, xong đến bên cạnh nhìn Phong Chi, y không định nói cho hắn biết, hắn chưa được vui vẻ ngày nào, không muốn mới đến đây lại trở nên lo lắng.

Bỗng dưng Ngụy Trình nghe thấy phía xa xa lại có động tĩnh. Y lập tức phóng đến, trong chớp mắt ôm lấy Kiếm Phong Chi lao vút lên chín tầng mây lướt gió phóng đi.

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi giật mình nhưng hắn đoán được tình hình hiện tại. Hắn chỉ ôm chặt Ngụy Trình, nhắm nghiền mắt cảm nhận từng cơn gió lướt qua như cắt da cắt thịt mình, đau đến nghiến răng nghiến lợi nhưng mím môi không để lộ ra bất kỳ tiếng động nào.

Hắn không muốn mình trở thành gánh nặng của Ngụy Trình. Kiếm Phong Chi hiện tại không có tiên khí hộ thể, sức lực chỉ như phàm nhân. Ngày hôm qua đến nay không hiểu sao lồng ngực hắn luôn ẩn ẩn đau, chỉ là hắn không muốn Ngụy Trình lo lắng cho mình nên đã không nói ra. Hắn định đợi sau này trở về Thiên Hoa sơn sẽ đến chỗ của Nhiếp Viễn kiểm tra lại thương thế.

Hai người đi thật lâu, trời lúc này trời về khuya càng lúc càng lạnh. Kiếm Phong Chi hơi ngẩng đầu liếc Ngụy Trình một cái, nét mặt ngàn năm lạnh lẽo không đổi của y nhìn chằm chằm về phía trước, ở đuôi mắt có một tia lệ khí nhưng lại khiến hắn vô thức trở nên an tâm. Có lẽ từ nhỏ Ngụy Trình luôn cường hãn, cho nên chỉ cần ở bên cạnh y thì hắn liền không cảm thấy sợ hãi bất kỳ điều gì nữa.

Ngụy Trình suốt một đường đi không nhìn Kiếm Phong Chi, y đỏ mắt lòng vô cùng căng thẳng. Có lẽ trong quá khứ y cũng chưa từng cảm thấy căng thẳng đến mức này. Hạnh phúc không dễ dàng có được, y không muốn mình cùng với Kiếm Phong Chi lần nữa lại tách ra. Lần trước là một năm, lần này chỉ sợ là một đời.

Cảm thấy người trong ngực đang nhìn mình Ngụy Trình cúi đầu xuống liền chạm phải ánh mắt của Kiếm Phong Chi. Nhìn thấy vành tai đỏ ửng cùng đầu mũi hồng hồng của hắn thì y biết hắn đang lạnh.

Ngụy Trình liền kéo áo choàng từ phía sau lên trùm kín cả hai người, chỉ để lộ ra chiếc đầu nhỏ trong ngực, khàn khàn giọng hỏi.

"Lạnh không?"

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi lắc lắc đầu rồi hắc hơi mấy cái, nước mũi cũng chảy ra. Hắn hít hít mũi rồi rũ mắt. Vừa rồi rõ ràng còn nói không lạnh, ai có thể tin chứ?

"Chúng ta sẽ dừng lại ở dưới kia. Cố gắng thêm một lúc nữa."

Ngụy Trình vừa nói vừa giơ tay lên rất tự nhiên lau nước mũi trên mặt hắn làm Kiếm Phong Chi mặt đỏ bừng. Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có bất kỳ ai đối xử tốt với hắn như vậy. Ngâm Tuyết lúc nhỏ thường bế rồi cho hắn uống sữa dê, chỉ là Ngâm Tuyết thường mắng hắn, còn trỏ đầu hắn. Ngụy Trình lúc trước nói hai câu đã có ba câu chê hắn ngu, nên hiện tại được cưng chiều thì có chút thụ sủng nhược kinh.

Nhưng cũng không đúng, Phong Chi bỗng nhớ nhớ lại khoảng thời gian mình bị mù, Ngụy Trình khi đó là Phong, y cũng đã từng mang hắn đến hồ tắm rửa, còn thường hay đút bánh cho hắn ăn, ngồi nghe hắn lải nhải. Nhớ lại khoảng thời gian đó, Kiếm Phong Chi vô thức cảm động.

"Sư đệ, lúc trước ngươi..."

Hắn nói một câu thì ngừng lại không nói nữa, có những thứ hắn không biết mình nên nói gì mới đúng. Thời gian đó Ngụy Trình bị mất trí nhớ, hắn cũng đã không dễ dàng gì.

"Hửm?"

Ngụy Trình không nghe rõ nên hỏi lại. Kiếm Phong Chi khẽ thở dài một hơi, tựa đầu trong lồng ngực Ngụy Trình im lặng. Thật lâu cũng không nói gì.

"Lúc đó ngươi có sợ không?"

Bỗng dưng Ngụy Trình hỏi làm Kiếm Phong Chi không hiểu lắm.

https://thuviensach.vn

"Lúc nào?"

"Lúc Ân Sơn Tây Xương bắt ngươi đi?"

Kiếm Phong Chi liền nhớ đến khoảng thời gian bị tra tấn khủng khiếp đó, bất giác thân thể có chút căng thẳng. Hắn nhìn nhìn xuống bàn tay mình. Nơi đó thịt đã lành lại, một màng móng mỏng manh cũng đã lấp đầy chỗ cũ, chỉ là cảm giác đau đớn thấu xương vẫn không có cách nào vượt qua được.

"Khi đó ta đã khóc. Ngươi nói xem, đại nam nhân như ta khóc lóc trước mắt người khác, có phải mất mặt lắm không?"

Hắn vừa nói vừa cười cười. Ngụy Trình không nói gì, nhưng vòng tay ở thắt lưng siết chặt hơn.

"Sau này khi sư phụ bình an vượt qua thiên kiếp, chúng ta trở về Thiên Hoa sơn, ta nhất định sẽ trả thù cho ngươi. Bắt Ân Sơn Tây Xương đó phải chết ngàn lần."

Kiếm Phong Chi không nói gì. Thật lâu sau mới cất giọng.

"Ta không hiểu. Một kẻ như hắn, từ nhỏ đến lớn cái gì cũng xuất sắc hơn người, lại còn đi so đo tính toán với kẻ như ta chứ? Ta... bất quá chỉ là một người tầm thường mà thôi! Cái gì cũng không bằng hắn. Ân Sơn là thế gia, danh vọng cao như vậy, hắn lại đi theo Lục Mạch? Cuối cùng trở thành kẻ thù của Thiên Hoa sơn, Ân Sơn đài cũng không còn nữa!"

Ngụy Trình không nói gì. Hắn nhìn nhìn mái đầu nhỏ trong ngực, khẽ nhếch môi lên cười. Kiếm Phong Chi đã không biết, Ân Sơn Tây Xương kia cái gì cũng có nhưng có một thứ hắn không có. Chính là trái tim của Phong Chi!

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi có thể không tài giỏi, không anh tuấn thậm chí mọi mặt đều thua kém Ân Sơn Tây Xương. Nhưng mà hắn có một trái tim thuần khiết. Chính vì vậy có lẽ không ai có thể ghét một người như Kiếm Phong Chi, trừ kẻ lòng tham không đáy, bụng dạ tiểu nhân như Ân Sơn Tây Xương.

Từ nhỏ Kiếm Phong Chi ung dung tự tại, chưa từng oán hận chưa từng oán trách bất kỳ ai, cho dù hắn cái gì cũng thiệt thòi hơn người khác. Nhưng nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy dương quang chói lọi, vầng thái dương chưa bao giờ tắt. Có lẽ, chính vì vậy mà Ân Sơn Tây Xương luôn không yêu thích hắn, Phong Chi có được thứ mà y có cố gắng cả đời cũng không bao giờ có được.

Hai người đi thật lâu, cho đến khuya thì họ dừng lại ở một trấn nhỏ. Ban đầu định chọn hẻm núi, nhưng sợ nơi vắng vẻ khí tức dễ bị thiên binh phát hiện nên quyết định đến chỗ náo nhiệt một chút dừng chân.

Trong trấn nhà cửa đều đóng im ỉm, cũng chỉ có một khách điếm vẫn còn treo đèn lồng đỏ trên cao, nhưng cũng vắng bóng người qua kẻ lại.

Bên trong vài ba người dọn dẹp bàn ghế, tại quầy có một nữ nhân đang cúi đầu cặm cụi đếm bạc. Ngụy Trình tiến đến mặt lạnh hỏi một câu.

"Cô nương, cho ta hỏi còn phòng hay không?"

"Không còn không còn!"

Nữ nhân vừa nói cũng không ngẩng đầu lên, mày hơi nhíu như sợ bị làm phiền, tay xua xua hạ lệnh đuổi khách.

Kiếm Phong Chi từ nhỏ đến lớn thường nhường nhịn người khác, thấy vậy cũng không muốn làm khó nàng, hắn biết Ngụy Trình nóng nảy, sợ y làm tổn thương nàng nên liền níu tay Ngụy Trình một cái.

https://thuviensach.vn

"Sư đệ, hay chúng ta trở lại chỗ khi nãy đi!"

Nghe giọng nói ôn nhuận trầm ấm của Kiếm Phong Chi, bỗng nhiên nữ nhân liền ngẩng đầu lên nhìn. Bất giác tròng mắt từ lúc nào đã trở nên lấp lánh.

"A, khách quan. Còn phòng, còn phòng."

Nàng vừa nói vừa rất nhanh rời khỏi quầy tiến đến một bên nhìn nhìn ngó ngó Kiếm Phong Chi, không che đậy ánh mắt đang đánh giá diện mạo của hắn, miệng nở ra nụ cười tươi rói.

Dạng nam nhân nho nhã ấm áp lại anh tuấn thế này có lẽ rất lâu rồi nàng mới nhìn thấy. Bình thường toàn kẻ tai to mặt lớn, bặm trợn hoặc lạnh lùng muốn đòi mạng người hệt Ngụy Trình. Còn người nho nhã thư sinh thế này thì đã lâu lắm rồi nàng mới nhìn thấy được. Chẳng những vậy gương mặt còn tuấn tú đôn hậu. Quả nhiên chính là chân mệnh thiên tử của đời nàng. Nàng là quả phụ, tướng công ra đi quá sớm để lại cho cái khách điếm này. Hiện tại cũng đã đến lúc tái giá rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống Kiếm Phong Chi của nữ nhân, bỗng dưng mày Ngụy Trình nhíu lại có thể kẹp chết một con ruồi.

"Cô nương, nhưng mà khi nãy..."

Kiếm Phong Chi chưa kịp dứt lời đã bị nàng nắm lấy cổ tay kéo lên lầu. Ngụy Trình trong mắt hiện lên một tia sát ý nhưng cũng đi theo. Hiện tại không thể gây động tĩnh quá lớn, nếu không mùi máu tanh rất nhanh sẽ đánh động đến thiên khuyển của thiên giới.

"Công tử, phòng này, có vừa ý hay không đây?"

Nàng vừa nói vừa dùng chân đá cửa ra, bên trong một nam nhân đang cởi trần thân trên đứng bên cạnh thùng nước nhỏ như chuẩn bị tắm rửa, hắn

https://thuviensach.vn

giật mình trợn mắt nhìn liền bị nàng quát.

"Ây da, khách quan, phòng này hôm nay không cho thuê nữa, ngài dọn đi chỗ khác giùm!"

"Cái... cái gì?"

Không kịp đợi người kia dứt lời bà chủ liền nhìn thuộc hạ mình.

"Người đâu, tiễn khách!"

"Dạ, Tam nương!"

Dứt lời hai người một trước một sau xách hắn như xách gà rất nhanh ném ra khỏi khách điếm.

Kiếm Phong Chi trợn mắt nhìn cảnh tượng đuổi khách vừa rồi, chưa kịp phản ứng tay lần nữa bị nắm lên vuốt vuốt.

"Ây da, công tử à, phòng này công tử muốn ở bao nhiêu lâu thì tùy thích nha."

Phong Chi lần đầu tiếp xúc gần với nữ nhân, mắt vô thức nhìn chằm chằm nàng, vành tai có chút đỏ. Bàn tay nữ nhân quả nhiên mềm mại nhỏ nhắn đáng yêu hơn hắn so với Ngụy Trình nha! Hắn vô thức nuốt nước miếng một cái.

"...Bao nhiêu... bao nhiêu tiền một đêm, để ta gửi. A!"

Lời chưa dứt mông đã bị Tam nương vỗ vào một cái Kiếm Phong Chi liền giật nảy mình, vành tai liền đỏ ửng. Từ trước đến nay hắn không có cơ hội để nhìn gần nữ nhân như vậy. Hiện tại gương mặt xinh đẹp sắc xảo lại có chút phóng khoáng của Tam nương khiến Phong Chi nhìn không rời mắt. Tuy không đẹp bằng công chúa và Thiên hậu, nhưng cũng vô cùng xinh đẹp nha!

https://thuviensach.vn

"Phòng này công tử cứ ở, ta đây... ta không có tính toán với công tử đâu nha!"

Phong Chi là người thật thà nên không nhìn ra Tam nương đang có ý tứ với mình. Hắn đơn giản nghĩ vô công bất thụ lộc, hắn xưa nay cũng không muốn lợi dụng người khác.

"Vậy... vậy đâu có được. Ta không thể ở không của cô nương. A..."

Mông lần nữa bị vỗ thêm một cái. Mặt Tam nương liền lộ ra tia háo sắc không hề giấu diếm.

"Có sao đâu chứ, ngày mai công tử dậy sớm dạy ta luyện quyền, như vậy chắc được hả?"

"Luyện quyền? A được được! Tất nhiên được."

Nội lực hắn tuy đã mất nhưng chiêu thức vẫn còn, cho nên giúp nàng luyện quyền cũng không một chút làm khó hắn.

"Vậy, không làm phiền hai vị nghỉ ngơi, ta đi đây, nha!"

Chữ 'nha' vừa kéo dài vừa có chút ngả ngớn khiến Kiếm Phong Chi vô thức mỉm cười nhìn theo. Nữ nhân đều tốt bụng như nàng hay sao chứ? Còn cho hắn ở không, các nàng khiến hắn mở mang tầm mắt. Năm đó Lục Niên còn nói các nàng hung dữ, đúng là gạt người mà.

"Ui da!"

Bỗng dưng mông bị đạp một cước khiến Phong Chi ngã nhào xuống đất.

"Nhìn đủ chưa?"

Ngụy Trình gầm lên một tiếng. Kiếm Phong Chi không tin nổi mình vừa bị y đạp không thương tiếc.

https://thuviensach.vn

"Sư đệ, khi không đá ta nha?"

Kiếm Phong Chi tức giận từ dưới đất bò dậy còn xoa xoa mông mấy cái.

"Đá ngươi?"

Ngụy Trình bất giác híp mắt tiến đến gần đẩy Kiếm Phong Chi lùi lùi về phía sau, một tay chống lên tường bên tai hắn.

"Ta không nên đá ngươi, ta nên đánh chết ngươi mới đúng, hồng hạnh xuất tường sao? Trước mặt vi phu còn dám liếc mắt đưa tình?"

Kiếm Phong Chi nghe xong thì tức muốn nổ gan nổ phổi.

"Cái gì... gì mà liếc mắt đưa tình chứ?"

"Còn không phải? À, khi nãy nàng chạm vào chỗ nào? Là chỗ này, hay chỗ này?"

Ngụy Trình vừa nói tay vừa cấu vào mông hắn véo một cái làm hắn đau đến nhe răng.

"Ui da, mẹ nó Ngụy Trình, ngươi làm ta đau nha!"

"Còn biết đau? Hửm?"

Ngụy Trình không đợi Kiếm Phong Chi phản ứng liền hung hăng cắn xuống môi hắn, rất nhanh mùi máu tươi xộc đến, Phong Chi giãy giãy, một tay đẩy mặt Ngụy Trình ra, tay kia lau phiến môi đang chảy máu của mình.

"Máu? Mẹ nó, Ngụy Trình ngươi là cẩu sao? Thích cắn người như vậy, ta là đại sư huynh ngươi đó!"

Ngụy Trình bỗng híp mắt nguy hiểm tiến đến gần Kiếm Phong Chi, nắm lấy cằm hắn, ngón tay cái mân mê phiến môi chảy máu của hắn day day

https://thuviensach.vn

khiến hắn đau rát rên lên một tiếng.

"A..."

"Phong Chi, ngươi tưởng ba tiếng đại sư huynh của mình lớn lắm sao? Nói cho ngươi biết, từ đầu đến cuối ta đều chưa bao giờ xem ngươi là đại sư huynh. Hàng đêm đều muốn đè ngươi, cắn ngươi. Ngươi từ đầu đã là người của ta. Sau này, dám nhìn ngó nữ nhân như vừa rồi lần nữa ta lập tức sẽ móc mắt ngươi vứt cho cá ăn!"

Kiếm Phong Chi trợn mắt mím môi nhìn y. Người này khi không lại hung dữ với hắn như vậy chứ? Bỗng nhiên hắn bật cười một cái.

"Sự đệ... ngươi là đang ghen đi? A!"

Môi bị Ngụy Trình day mạnh một cái máu ứa ra, Phong Chi ăn đau liền xuýt xoa. Ngụy Trình ngoài cười trong không cười.

"Ngươi nói thử xem!"

Dứt lời Ngụy Trình liền cúi đầu nhẹ nhàng đặt xuống môi hắn một nụ hôn, nơi chảy máu liền mút đến một chút cũng không còn. Kiếm Phong giật mình thân thể cứng đờ, mắt trợn ra nhìn người đang liếm môi mình. Toàn thân nổi lên một tầng gai ốc, gò má hồng hồng một mảng.

Khi y buông ra hắn liền có chút thở dốc, mặt mũi hồng hồng, trong mắt là ngạc nhiên cùng thảng thốt vô cùng đáng yêu.

"Ngốc tử!"

Ngụy Trình chỉ nói vậy rồi yên lặng nhìn Kiếm Phong Chi, ánh mắt có chút trầm xuống. Thấy y hôn mình xong liền yên lặng làm Kiếm Phong Chi có chút chột dạ. Có khi nào lúc nãy hắn nói vậy đã làm y mất mặt hay không?

https://thuviensach.vn

"Sư đệ, ngươi... ngươi không sao đó chứ?"

"Phong Chi!"

"Hả?"

Bỗng dưng, Ngụy Trình cúi đầu ôm lấy Phong Chi kéo vào ngực khiến cho hắn giật mình, định đẩy ra nhưng cảm thấy Ngụy Trình có chút run rẩy nên giằng co một lúc, cuối cùng vẫn quyết định để y ôm. Dù là cảm giác có chút không quen bị người khác ôm ấp thế này.

"Sư đệ..."

Nghe giọng nói mềm mại thuần hậu quen thuộc của người trong lòng, vòng tay Ngụy Trình tại eo hắn càng thêm siết chặt. Y hít vào một hơi, cắn chặt khớp hàm, vươn tay vuốt ve mái tóc của Kiếm Phong Chi.

"Phong Chi, ở bên cạnh ta ngươi có hối hận không?"

Bỗng nhiên y hỏi một câu như vậy, Kiếm Phong Chi khẽ ngẩn người. Bình thường hỏi những việc liên quan đến luyện quyền hoặc binh khí thì hắn hiểu, còn những thứ liên quan đến tình ái hắn liền cảm thấy có chút mờ mịt. Y hỏi hắn có hối hận không, nhưng hối hận về chuyện gì chứ? Hối hận vì đi cùng y hay hối hận vì hai người đã chọn nơi này làm chỗ ở?

Không thấy hắn trả lời Ngụy Trình khẽ tách ra nhìn hắn. Kiếm Phong Chi liền gãi gãi đầu, hắn nghĩ chắc chắn là y hỏi về chỗ ở này rồi, vì lúc trước Ngụy Trình từng hỏi hắn thích ở thị trấn nơi đông đúc người qua lại hay không. Sau đó cũng không đợi hắn đồng ý y đã tự mình quyết định.

Kiếm Phong Chi thật ra cũng không đặc biệt thích chỗ này, hắn là người dễ thích nghi, chỗ nào cũng có thể sống được.

https://thuviensach.vn

Phong Chi liền tỏ ra mình thông minh, giương đôi mắt tròn tròn nhìn ngôi nhà một lượt rồi vươn tay lên an ủi Ngụy Trình.

"Trong lúc chạy loạn có một nơi để ở là tốt lắm rồi, sư đệ ngươi đừng nghĩ nhiều."

Ngụy Trình nhướng mày nhìn hắn. Trước đây dẫu biết hắn ngốc, nhưng ngốc đến trình độ này thì Ngụy Trình có chút ngoài ý muốn.

Y liền nhìn nhìn bàn tay đang vỗ vỗ trên vai mình mà không rõ tư vị gì, cúi đầu tiến sát mặt Kiếm Phong Chi làm hắn vô thức rụt cổ lại.

"Đồ ngốc!"

"Gì?"

Y trỏ tay vào trán hắn di di.

"Trong đầu ngươi chỉ có bao nhiêu đó thôi sao, hửm?"

Hắn bực mình liền đẩy tay y ra, nhíu mày.

"Sư đệ, ngươi nói thì được rồi, động tay động chân làm cái gì, ngươi trỏ đầu ta từ nhỏ nên hại ta lớn lên mới chậm chạp đó!"

Hắn vừa nói cái đầu hơi lắc lắc qua lại, mày nhíu nhíu, bực mình nhưng lại vô cùng đáng yêu. Ngụy Trình thật cảm thấy buồn cười, không khống chế được bỗng dưng kéo lấy mặt hắn định áp xuống một nụ hôn liền bị hắn trong vô thức tránh đi.

Ngụy Trình hơi nhíu mày nhưng cũng không hôn hắn nữa, rất nhanh đến giường nằm xuống.

Kiếm Phong Chi lần đầu bị hôn nên còn chưa quen, khi nãy cũng không phải chán ghét Ngụy Trình, chẳng qua đó chỉ là phản ứng tự nhiên của hắn.

https://thuviensach.vn

Phong Chi ngốc lăng đứng một chỗ nhìn Ngụy Trình xoay mặt vào tường ngủ.

Nghĩ y giận mình nên mới tránh đi. Hắn nê từng bước đến giường ngồi xuống cạnh Ngụy Trình, vươn ngón tay ra, nửa ngày mới chọt chọt mấy cái vào lưng khiến y quay lại.

Kiếm Phong Chi liền rụt đầu, mắt rũ xuống chớp chớp mấy cái nhưng tránh đi ánh mắt Ngụy Trình. Vành tai đỏ ửng tố cáo tâm trạng của hắn.

"Hửm?"

Ngụy Trình không thấy hắn nói gì nên hỏi một câu. Hắn nghe thấy thì hai tay nắm vào nhau gãi gãi.

"Ta... ta..."

Ngụy Trình vừa mở miệng chưa kịp trả lời đã nghe hắn nói tiếp.

"Ta... lần đầu làm chuyện đó... ta không biết. Khi nãy cũng không phải tránh ngươi. Đừng có giận ta!"

Thì ra Kiếm Phong Chi hiểu nhầm lúc nãy bị Ngụy Trình hôn nhưng hắn không đáp lại, chỉ mím môi, nghĩ y hiểu nhầm thành mình ghét bỏ nên giờ mới tránh hắn.

Kiếm Phong Chi thật ra từ nhỏ cái gì cũng chậm chạp nhưng hắn vô cùng hiểu đạo lý làm người. Dù trong lòng có rối rắm, nhưng Ngụy Trình vì mình mà hy sinh nhiều như vậy, bản thân còn sống cũng là do y nhặt về cho hắn một cái mạng. Nếu đã đồng ý đi cùng Ngụy Trình nghĩa là chấp nhận suốt đời cùng y, thì những chuyện như ôm hôn hay hơn thế nữa hắn cũng không phản đối. Nhưng hắn chưa từng có kinh nghiệm, lại bị người từ nhỏ đến lớn mình xem là sư đệ ôm nên có có chút rối rắm trong lòng.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình ánh mắt ý vị thâm trường, từ lúc nào đã ngồi dậy nhìn Kiếm Phong Chi. Người này đã cho y cơ hội tốt như vậy thì y cũng không khờ dại mà chối bỏ. Lúc nãy chỉ định cho hắn thêm chút thời gian, ngày tháng bên nhau là cả đời, y cũng không gấp gáp mà ép hắn. Nhưng xem ra y lo nghĩ quá nhiều rồi.

"Phong Chi, ngươi cùng ta hiện tại ở cùng một chỗ..."

Kiếm Phong Chi khẽ gật đầu.

"Ta biết... nhưng sư đệ, ta... ta thật sự không biết phải làm gì... ta ta..."

Lời chưa dứt thì cằm đã bị nâng lên, môi bị cắn xuống một cái. Thân thể Phong Chi liền cứng đờ, mắt cũng trợn ra nhìn Ngụy Trình.

Ngụy Trình nhếch môi cười nghiêng đầu qua phải định hôn hắn thì bất ngờ hắn cũng phối hợp nghiêng đầu qua phải. Sau đó Ngụy Trình nghiêng đầu qua trái hắn cũng vô cùng phối hợp nghiêng sang trái. Nửa buổi y vẫn chưa hôn được hắn. Ngụy Trình vừa có chút tức vừa có chút buồn cười liền áp má hắn lại.

"Nhắm mắt lại!"

Ngụy Trình nói một câu Kiếm Phong Chi khẽ chớp chớp mi mắt mấy cái, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt.

Sau đó cảm nhận người kia từng chút liếm lên môi mình, ngậm lấy chậm rãi mút mát. Một lúc sau Kiếm Phong Chi có chút bớt căng thẳng, môi cũng hơi mở ra, lập tức đầu lưỡi trơn trượt như xà chui vào khoang miệng, không ngừng đánh vào những điểm mẫn cảm của hắn.

"Ưm..."

https://thuviensach.vn

Phong Chi vô thức phát ra âm thanh rên rỉ khác thường. Ngụy Trình liền hít khí một cái cuồng dã ngậm mút môi lưỡi hắn, đầu lưỡi day dưa không dứt.

Kiếm Phong Chi cảm thấy toàn thân nóng bỏng khác thường, đầu óc như muốn nổ tung, lúc này hắn không suy nghĩ đến điều gì khác, chỉ thấy như đang bay bổng chín tầng mây xanh, hệt như những ngày còn tiên lực.

"Phong Chi, ta yêu ngươi, rất yêu ngươi!"

Ngụy Trình vừa hôn vừa nói lời yêu khiến lòng Kiếm Phong Chi mềm nhũn ra, trái tim cũng chảy thành vũng mưa xuân ấm áp.

Bỗng nhiên Ngụy Trình áp hắn ngã xuống giường rồi nằm đè lên. Kiếm Phong Chi có chút kinh hãi mở ra đôi mắt hồng hồng một tầng sương nhìn Ngụy Trình.

Môi bị hôn đến đỏ ửng, tóc trên đầu khi nãy bị y vò, hiện tại rối loạn thành một đoàn. Nhìn vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu. Ngụy Trình vuốt ve đôi mắt hắn rồi khẽ hôn xuống một cái. Kiếm Phong Chi liền chớp chớp mí mắt.

"Phong Chi, ta yêu ngươi, đã yêu ngươi từ rất lâu rồi!"

Dứt lời y lại hôn xuống mặt hắn, mỗi nơi trên cơ thể hắn y đều vô cùng trân quý, vô cùng yêu thương. Người này mình đã theo đuổi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã về đến tay, ngoan ngoãn nằm dưới thân mình.

Kiếm Phong Chi toàn thân nóng ran, cảm thấy vô cùng chật vật, tay từ lúc nào cũng ôm lấy Ngụy Trình.

"Ây da, công tử!"

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng cửa không tiếng động bị đẩy ra, Tam nương bên ngoài mang vào cho họ một tấm chăn. Kiếm Phong Chi nghe thấy lập tức kinh hãi lăn vào góc giường lấy chăn trùm kín đầu nằm sấp xuống giả chết, thật cảm thấy vô cùng mất mặt!

Người đã sắp ăn đến miệng liền bị vuột mất khiến Ngụy Trình tức giận, mắt hiện lên một tia sát khí trừng Tam nương.

Nàng khi không bị trừng nhất thời cũng không hiểu vì sao, bất quá nàng chỉ để ý Kiếm Phong Chi nên vừa đi miệng cười tận mang tai.

"Công tử, ta mang thêm chăn cho hai vị. Đêm xuống trời trở lạnh, nhớ đắp chăn kín một chút."

Dứt lời nàng nhìn bờ mông cân nảy của Kiếm Phong Chi, bất giác liền chảy nước miếng, vươn tay định vỗ một cái.

"A!"

Bỗng dưng cổ tay bị nắm chặt như sắp bị bẻ gãy đến nơi.

"A... đau... đau..."

Nàng kêu thảm một tiếng nước mắt cũng đã giàn giụa trên mặt. Ngụy Trình ngoài cười trong không cười nhướng mày nhìn nàng.

"Đa tạ cô nương đã quan tâm. Cũng đã khuya, cô nương nên trở về nghỉ ngơi!"

Dứt lời y lấy trong tay nải ra một thỏi vàng rồng nhét vào tay nàng khiến Tam nương vừa nhìn thấy liền chói mắt. Với thỏi vàng này đủ sức mua cả khách điếm này chứ đừng nói là ngủ một đêm!

"Đại... đại nhân... ta... ta không có bán khách điếm đâu!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình thả tay nàng ra nhàm chán nói một câu.

"Cái này cho nàng. Bọn ta sẽ ở lại đây vài ngày."

"Chỉ... chỉ vài ngày?"

Tam nương trợn mắt nhìn, này có phải gọi là quá lãng phí rồi hay không chứ? Bất quá nàng cũng không có chê tiền nhiều đâu.

"Còn nữa. Mỗi ngày cơm nước không cần mang vào phòng. Đặt trước cửa là được."

"Dạ!"

Tam nương vô cùng vui vẻ, nhìn nhìn thỏi vàng trong tay.

"Phải rồi, còn một chuyện nữa. Người này..."

Ngụy Trình vừa nói vừa đặt tay lên mông Kiếm Phong Chi một cái, lúc nãy đến giờ hắn vẫn làm ổ trong chăn liền giật mình, mông cũng khẽ giật giật.

"Hắn là tiện nội của ta. Sau này không được chạm vào hắn. Nhìn thấy cũng phải tránh xa mấy bước."

"Tiện... tiện nội?"

Tam nương nghe thấy thì mắt trắng dã trợn lên. Công tử ôn nhuận như ngọc trong lòng nàng vậy mà lại là hoa đã có chủ? Còn là bị đè? Nàng thật sự không tin nổi, ánh mắt có chút tiếc hận.

"Thế nào?"

"A... không không gì. Ta... ta nhất định làm như lời đại nhân đã nói!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời Tam nương nhanh chóng cầm thỏi vàng rồi rời khỏi. Cửa vừa đóng lại Ngụy Trình liền vỗ vỗ mông Kiếm Phong Chi mấy cái rồi từ từ vuốt ngược lên đầu hắn.

"Người đi rồi, ngươi trốn trong đó làm gì?"

Kiếm Phong Chi không trả lời.

"Phong Chi!"

Vẫn không có tiếng trả lời. Ngụy Trình liền kéo chăn khỏi đầu hắn, lật người hắn lại. Mắt Kiếm Phong Chi nhắm nghiền, khóe miệng vươn chút máu, trên mũi không còn hơi thở.

"Phong Chi, ngươi làm sao vậy? Phong Chi?"

Ngụy Trình kinh hãi liền ôm hắn lên, tay xuất ra một luồng linh lực rót vào cơ thể hắn.

"Phong Chi, ngươi đừng bỏ ta... Phong Chi..."

Một lúc sau bỗng nhiên Kiếm Phong Chi mở mắt ra, ngồi dậy ho khù khụ một trận.

"Phong Chi. Phong Chi!"

Ngụy Trình ôm chặt lấy hắn vào lòng siết chặt. Tròng mắt đã nhàn nhạt nước.

Kiếm Phong Chi nhíu nhíu mày, khi nãy lúc hắn nằm sấp, lồng ngực bỗng dưng vô cùng đau đớn, sau đó hắn không còn nhớ ra thứ gì nữa. Hắn nghĩ nghĩ, có khi nào mình không đợi được đến ngày trở về Thiên Hoa sơn hay không? Chẳng lẽ lại chết tại nơi này? Nhưng mà nếu như vậy thì Ngụy Trình sẽ làm sao chứ? Hắn là y vô cùng đau khổ!

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi nghĩ nghĩ thấy tâm mình đau xót, áp má trên vai Ngụy Trình khẽ vỗ vỗ lưng y trấn an.

***

Nói về Hoàng Thiên Ngạo, sau khi Hứa Tư Hàn rời khỏi thì y không lập tức trở về Thiên Hoa sơn mà ngồi lại dưới rừng đào tám dặm nhìn ra lòng hồ đặc biệt yên tĩnh trước mặt.

Mỗi gốc đá, mỗi ngọn cỏ, mỗi cánh hoa đào ở đây đều chứa đựng tất cả ký ức ngọt ngào thuộc về hai người.

Hoàng Thiên Ngạo ngồi đó suốt một ngày, cho đến khi trăng lên thì bỗng dưng mười hai bóng đen xuất hiện, toàn thân hắc bào phủ áo choàng che kín mặt, đến sau lưng y cúi đầu chắp tay thành quyền.

"Đại thống lĩnh. Đã đến lúc phải đến Vạn Trùng Sơn!"

Hoàng Thiên Ngạo lúc này mới hồi thần. Ngày y chịu thiên kiếp đã sắp đến, mười hai người này chính là mười hai sát sứ luôn theo bên cạnh bảo vệ y. Để tránh cho Long tộc như rắn mất đầu, thời hạn thiên kiếp hoàn toàn giấu kín, thậm chí đến Ngâm Tuyết và Nhiếp Viễn cũng không biết chính xác là ngày nào.

Chỉ những lúc cần thiết được Hoàng Thiên Ngạo triệu hồi thì mười hai sát sứ mới xuất hiện. Bọn họ xuất quỷ nhập thần, không tình không cảm, chỉ làm theo mệnh lệnh của chủ nhân. Trong thiên hạ từng có lời đồn về mười hai vị sát sứ bên cạnh các đời đại thống lĩnh, chỉ là chưa từng có bất kỳ ai nhìn thấy.

Từ trước đến nay, mỗi lần ra ngoài Hoàng Thiên Ngạo chỉ mang theo Ngụy Trình và Ngâm Tuyết, ngoài ra chưa từng dẫn theo binh lính, bởi vì thật chất bất kỳ lúc nào y cũng có thể triệu hồi mười hai vị sát sứ. Chỉ là, y

https://thuviensach.vn

vô cùng cường hãn, trong thiên hạ không địch thủ, cho nên cũng chưa từng phải dùng đến bọn họ.

Hoàng Thiên Ngạo từ từ đứng dậy hướng mắt lên lòng hồ lần nữa. Trăng lúc này đã treo cao một mảnh, khắp nơi đều là ánh sáng nhàn nhạt bao phủ cùng hương hoa đào dịu dàng đưa hương. Mới đêm qua y cùng Hứa Tư Hàn còn ôm ấp nhau trải qua giấc mộng dài, nhưng hiện tại cảnh còn người mất, bỗng dưng khiến người ta cảm thấy thương tâm.

"Đi thôi!"

Dứt lời, Hoàng Thiên Ngạo cùng mười hai sát sứ liền biến mất trong không khí. Xung quanh lại vắng lặng như tờ.

***

Lúc này bọn người Nhiếp Viễn cùng Lục Niên đã mang Ngâm Tuyết trở về Thiên Hoa sơn. Hiện tại Nhiếp Viễn đang ngồi dưới bàn đá một mình uống rượu. Lục Niên ngày hôm nay có đến nhìn Ngâm Tuyết qua một lượt, sau đó trở về tập luyện cùng huynh đệ Thiên Hoa sơn.

Nhiếp Viễn chỉ mới rời đi không lâu nhưng cảm giác nơi này có chút lạ lẫm. Y không biết lạ chỗ nào, chỉ cảm giác dường như đã có ai đó đã bước vào nhà của mình.

Hiện tại Hoàng Thiên Ngạo vẫn chưa trở về. Trước khi chia tay ở rừng trúc, Hoàng Thiên Ngạo có đưa cho Nhiếp Viễn một phong thư, còn cẩn thận dặn dò.

"Ta là đại thống lĩnh Long tộc đã gần ngàn năm. Cũng đã trải qua quá nhiều chuyện. Trong ngàn năm đó, người giỏi nhất Long tộc, cũng xứng đáng kế vị ta chỉ có một mình Ngụy Trình."

"Đại thống lĩnh, ngài..."

https://thuviensach.vn

Nghe lời Hoàng Thiên Ngạo nói hệt như giao phó cuối cùng khiến cho Nhiếp Viễn kinh hãi. Thống lĩnh các đời trước đều phải một lần đối mặt cùng thiên kiếp. Bất quá khi đó bọn họ không có sức mạnh khủng khiếp như Hoàng Thiên Ngạo.

Nếu Hoàng Thiên Ngạo sớm tìm người phối ngẫu phù hợp với mình, cùng song tu, luyện âm dương hóa nan thức để hóa giải hàn khí, thì có lẽ thiên kiếp sẽ không là gì với y nữa.

Đáng tiếc, cuối cùng y đã không làm. Vì yêu Hỏa phụng hoàng, không muốn làm hắn tổn thương mà y chấp nhận đem mạng mình ra mạo hiểm. Hiện tại thân thể trải qua mấy lần cứu Hứa Tư Hàn, cứu Ngụy Trình và cả Kiếm Phong Chi nữa mà trở nên vô cùng yếu ớt.

"Nếu ta không thể trở về, ngươi hãy mang phong thư này giao phó với các trưởng lão của Long tộc."

"Nhưng Ngụy Trình đang là tội nhân!"

"Đại thống lĩnh của Long tộc thì sẽ không còn là tội nhân nữa!"

Thì ra Hoàng Thiên Ngạo để Ngụy Trình kế vị mình ngoài vì y là người tài năng xuất chúng thì còn là muốn bảo vệ cho y. Đại thống lĩnh ơi là đại thống lĩnh, ai nói ngài tuyệt tình lãnh khốc, ngài cái gì cũng hy sinh quá nhiều, vì người mình yêu, vì đệ tử mà chu toàn tất cả.

Nếu vì mạng sống, Hoàng Thiên Ngạo có thể phóng thích toàn bộ hàn khí một lần ra ngoài để bảo vệ mình nhưng y đã không làm. Bởi vì khi đó hàn khí của y đủ sức nhấn chìm chúng sinh trong biển tuyết. Y đã chịu đựng đau đớn để chờ đến ngày thiên kiếp, dùng trăm đạo sấm sét để cân bằng hàn khí phóng ra. Khi đó ai cũng không chết, nhưng Hoàng Thiên Ngạo thì chưa chắc có thể vượt qua.

https://thuviensach.vn

Y mới chính là người có tình nhất thế gian. Đáng tiếc, y vì thiên hạ hy sinh nhiều như vậy, nhưng một người cũng không biết. Thậm chí ngay cả Hứa Tư Hàn cũng không hề biết.

Nhiếp Viễn cảm thấy cổ họng mình nghèn nghẹn. Y ngẩng đầu hít một hơi dài.

"Còn... tiểu Thất?"

"Tiểu Thất... ta đã chu toàn cho nó!"

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một lúc rồi tiếp tục.

"Còn việc này nữa. Nếu như ta thực sự xảy ra chuyện gì, sẽ có mười hai vị sát sứ đến dâng long châu của ta. Khi đó ngươi hãy giao lại cho Ngâm Tuyết."

"Đại thống lĩnh!"

Nhiếp Viễn giật mình một cái. Long châu của Hoàng Thiên Ngạo sức mạnh vô biên, trên đời này chỉ e không có thứ gì quý giá hơn thế, có thể cho Ngâm Tuyết hay sao? Đại thống lĩnh các đời trước nếu viên tịch thì đều mang long châu phong ấn cùng thân xác mình để thân thể ngàn đời không thối rửa, tuyệt nhiên không bao giờ cho người khác.

Hoàng Thiên Ngạo ngừng lại một lúc nhìn về rừng trúc xa xa, gương mặt tràn đầy cô đơn.

"Tiểu Thất chỉ nghe lời Ngâm Tuyết, chỉ cần Ngâm Tuyết còn sống thì ta cũng không còn vướng bận bất kỳ điều gì nữa!"

Nhiếp Viễn nhớ lại ngày đó mà chua xót tràn ngập cả đáy mắt.

"Ngâm Tuyết ơi là Ngâm Tuyết, ngươi phải nhanh chóng tỉnh dậy. Ta thực sự cảm thấy quá mệt mỏi rồi..."

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng, Nhiếp Viễn cảm thấy có một luồng linh lực đánh úp về phía mình, bất quá y không tránh kịp. Năm đó toàn bộ nội công của y đã bị Đông Hải long vương, hôn phu của Minh Tường Lan phế bỏ, cho nên hiện tại y không thể giao đấu với bất luận là kẻ nào nữa.

"A..."

Nhiếp Viễn ói ra một ngụm máu rồi ngã sấp xuống đất. Trong lúc y cố gắng bò vào nhà thì sau lưng liền trúng một kiếm. Y 'hự' lên một tiếng không gượng dậy nổi.

Nhiếp Viễn nghiêng đầu nhìn thấy một đám người chạy vào nhà vác Ngâm Tuyết đi ra rồi rất nhanh phóng lên chín tầng mây mất dạng.

"Ngâm... Tuyết!"

Nhiếp Viễn vươn tay ra khàn giọng kêu lên hai tiếng, nhắm nghiền mắt nằm lại trên nền đất lạnh.

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 50: Hài Tử

Facebook tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu

Ngoài truyện này, Minh Nguyệt Vô Ưu đã hoàn nhiều bộ truyện khác phong phú đa dạng về thể loại, đã đăng trong danh sách tác phẩm ở phần profile. Mời các bạn đón đọc!

"Có ngoại nhân đột nhập!"

Bỗng dưng có tiếng hô to, đệ tử Thiên Hoa sơn liền rầm rập kéo đến.

"Nhiếp Viễn!"

Người đến là Bạch Nghiên cùng các đệ tử, hắn nhìn thấy Nhiếp Viễn một thân đầy máu tươi nằm bất động dưới đất liền ôm người lên, rất nhanh rót vào một luồng linh lực. Lục Niên kinh hãi chạy vào nhà rồi hét lớn.

"Nhị sư thúc, Ngâm sứ giả đã bị bắt đi mất rồi!"

Bạch Nghiên nhíu mày một cái, khó hiểu nhìn hắn.

"Ngâm Tuyết không phải đang đi cùng đại thống lĩnh hay sao?"

Lục Niên không bình tĩnh được nữa, mặt hắn co lại thành một đoàn, nước mắt cũng chảy tràn xuống, vừa nói vừa khóc.

https://thuviensach.vn

"Sư thúc... có rất nhiều chuyện con không thể nói hết trong một lần được. Nhưng Ngâm sứ giả thật sự hôn mê bất tỉnh, chắc chắn đã bị bọn người lúc nãy mang đi rồi. Sư thúc, mau cứu người đi mà!"

Bạch Nghiên trợn mắt một cái, Lục Niên từ nhỏ đến lớn là người thật thà, cũng không tự nhiên mà bịa chuyện gạt hắn. Nếu như Ngâm Tuyết bị bắt đi, thì đây chính là chuyện lớn. Hắn liền đẩy Nhiếp Viễn cho một để tử rồi đứng dậy nhìn Lý Khởi Phong và mấy người khác.

"Người của Thiên Hoa sơn không dễ bị ăn hiếp như vậy đâu. Các ngươi mau theo ta!"

Dứt lời, Bạch Nghiên liền hóa rồng vút thẳng lên bầu trời. Một đám đệ tử cũng nhanh chóng theo sau hắn.

Lục Niên liền cõng Nhiếp Viễn lên lưng mang vào nhà.

"Ngũ sư huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Lục Niên mím mím môi, dùng tay áo lau đi nước mắt giàn giụa trên mặt.

"Các ngươi mau mời tam sư thúc đến đây. Nhị sư thúc cũng đi rồi mà! Không có linh lực chỉ sợ Nhiếp lão đầu không qua khỏi."

Mấy người kia lập tức chạy đi, còn Lục Niên và mấy người ở lại bên cạnh Nhiếp Viễn. Lục Niên bỗng nhiên gào lên.

"Sư phụ... người mau trở về đi!"

Trước đây khi Hoàng Thiên Ngạo ở đây, Thiên Hoa sơn sóng yên biển lặng, là một nơi bất khả xâm phạm trong tam giới, cũng chưa có bất kỳ chuyện gì không hay xảy ra.

Nếu như lần đó Hoàng Thiên Ngạo không đến Đông Hải thì Ân Sơn Tây Xương cũng không dám gây chuyện xằng bậy, Kiếm Phong Chi không bị

https://thuviensach.vn

thương, Ngụy Trình cũng không vì uất hận mà rời bỏ Thiên Hoa sơn, kể cả Hứa Tư Hàn cũng không trở nên điên cuồng.

Lục Niên thật nhớ Thiên Hoa sơn của hơn một năm về trước, bọn họ rất nhiều năm sống trong yên bình không phải sao? Hiện tại sư phụ không trở về, Ngụy Trình Kiếm Phong Chi thì rời khỏi, Hứa Tư Hàn cũng đến Huyền Môn cung làm ma tôn, Ngâm Tuyết bị bắt, rồi Nhiếp lão đầu cũng bị thương nằm ở đây.

"Sư phụ..."

Lục Niên vừa chảy nước mắt vừa thì thầm.

Lúc này Bạch Nghiên hóa rồng cùng đám đệ tử lướt gió đuổi theo bọn hắc y nhân. Chỉ trong chớp mắt Bạch Nghiên lượn vòng một cái, một cơn cuồng phong dữ dội đánh thẳng vào đám hắc y nhân. Bọn chúng liền bị hất văng xuống đất.

Bạch Nghiên phóng đến hóa thành người, rút ra trường kiếm, trên người tản mát hơi lạnh. Lý Khởi Phong cùng đám đệ tử cũng đã đứng hai bên hắn đều rút pháp khí ra.

Bạch Nghiên nhíu mày thành hàng nhìn chiếc bao màu đen đang được vác trên vai hắc y nhân.

"Các ngươi là ai? Ngang nhiên dám xông vào cấm địa Thiên Hoa sơn bắt người?"

Bọn hắc y nhân nhìn nhau nhưng không có ý định giao người, liền rút pháp khí ra. Bạch Nghiên híp mắt.

"Thiên Hoa sơn không phải muốn đến thì đều có thể đâu!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, hắn gầm lên một tiếng lập tức xoay tay liền hiện ra một vòng âm dương, trong chớp mắt phóng đến, một tiếng nổ rung trời vang lên, khói bay mù mịt. Đám hắc y nhân ngã nhào trên mặt đất rên la.

Bạch Nghiên liếc Lý Khởi Phong một cái y liền chạy đến cởi lấy bao đen ra nhìn thì hét lên.

"Sư phụ, không phải là Ngâm sứ giả!"

Bạch Nghiên lẩm bẩm.

"Giương đông kích tây?"

Dứt lời, hắn liền tiến đến xách một hắc y nhân lên, nghiến răng nghiến lợi trợn mắt.

"Ngâm Tuyết ở đâu?"

Tên kia thân thể run run, vừa nói vừa ói ra một ngụm máu.

"Nhị thống lĩnh, bọn ta chỉ nghe nói Thiên Hoa sơn nhiều kỳ trân dị bảo, cho nên đến ăn trộm một chút, không biết Ngâm sứ giả nào cả!"

Bạch Nghiên híp mắt một cái.

"Xem ra ngươi chưa hề biết danh tiếng của Bạch Nghiên ta rồi. Được, hôm nay sẽ cho ngươi nếm thử một lần."

Dứt lời, Bạch Nghiên thả hắc y nhân rơi 'bịch' xuống đất một cái.

"Các ngươi trói hết bọn chúng mang đến động Thiên Hoa, cho chúng trải qua cái gì gọi là hình pháp khắc nghiệt của Thiên Hoa sơn, đến khi nào chịu khai mới thôi!"

"Dạ sư phụ!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, Bạch Nghiên liền hóa rồng rồi bay một vòng quanh Thiên Hoa sơn tìm kiếm Ngâm Tuyết.

Bọn Lý Khởi Phong liền dùng kết giới trói chặt hắc y nhân rồi giải đến Thiên Hoa động. Thiên Hoa sơn sở dĩ chưa từng có bất kỳ ai dám đến quấy phá bởi vì ngoài là vùng đất linh của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo thì còn có Thiên Hoa động.

Nhị thống lĩnh Bạch Nghiên chấp pháp nghiêm minh, thiên hạ nổi tiếng là thiết diện. Một khi đã giải đến Thiên Hoa động nghĩa là sống còn khổ hơn chết. Nơi đó có đủ các loại công cụ tra tấn có thể khiến người ta cầu được chết. Chỉ là không thể chết được, bởi lẽ Bạch Nghiên sẽ không cho phép, chỉ đến khi nào hắn cảm thấy hài lòng thì mới buông tha.

Từ trước đến nay Thiên Hoa động chỉ dùng để đối phó ngoại nhân, còn những đệ tử bướng bỉnh như Hứa Tư Hàn thì chỉ chịu hình phạt ở hình đường. Cho nên cơ bản các đệ tử chưa từng trải qua hình phạt khắc nghiệt ở Thiên Hoa động. Nhiều năm nay cũng chưa có cơ hội dùng đến, hiện tại nghe nói có thể tận mắt chứng kiến thì Lý Khởi Phong liền cảm thấy vui vẻ trong lòng, rất nhanh liền áp giải người đi.

Sau tìm kiếm một vòng vẫn không có bất kỳ tin tức nào của Ngâm Tuyết, Bạch Nghiên cuối cùng cũng đã trở về Thiên Hoa sơn. Lúc này hắn gọi Lục Niên vào phòng hỏi chuyện. Sau một hồi hỏi nhưng vẫn không có câu trả lời thỏa đáng, Bạch Nghiên liền giáng tay xuống bàn 'rầm' một tiếng làm Lục Niên giật mình lắp bắp.

"Sư... sư thúc..."

"Đến lúc này còn không nói cho ta biết hay sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngâm Tuyết lúc trước nói đi tuần du cùng đại sư huynh, vì cái gì hiện tại lại nằm ở chỗ của Nhiếp Viễn? Còn đại sư huynh bây giờ đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Nhị sư thúc... việc này..."

"Đây là chuyện ảnh hưởng đến tồn vong của Thiên Hoa sơn và Long tộc. Nếu như đại thống lĩnh xảy ra chuyện gì, ngươi có gánh nổi trách nhiệm hay không? Nói!"

Lục Niên lòng dạ rối rắm, mắt đảo tới lui nhưng y vẫn im lặng.

"Không nói chuyện của đại sư huynh cũng được. Nhưng ít ra ngươi cũng phải nói chuyện của Ngâm Tuyết. Hay ngươi muốn hắn chết rồi mới chịu nói ra?"

Lục Niên gục đầu, đến khi Bạch Nghiên sắp mất kiên nhẫn thì y mới khàn khàn giọng.

"Sư thúc... sư phụ đi mất rồi!"

"Cái... cái gì?"

"Con nghe nói sư phụ một tháng nữa sẽ đến thiên kiếp."

Bạch Nghiên nhíu mày.

"Nói thừa! Chuyện đó ai mà không biết?"

"Nhưng mà... nhưng mà sư phụ... sư phụ một năm nay không ngừng bị hàn khí tổn thương, năm ngoái còn ngất đi mấy lần... chỉ sợ lần này không thể vượt qua nổi..."

Lục Niên nói đến đây môi liền mếu lại trông vô cùng khó coi, nước mắt cũng chảy xuống.

Bạch Nghiên mấp máy môi mấy lần nhưng không nói được bất kỳ lời nào. Đại thống lĩnh các đời trước đều phải trải qua thiên kiếp, nhưng việc Hoàng Thiên Ngạo bị thương đến ngất đi thì Bạch Nghiên không hề biết.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo cường hãn như vậy, nếu đúng như lời Lục Niên nói thì đó đã là chuyện lớn rồi.

"Cái... cái gì?"

"Sư thúc, tiểu Thất... tiểu Thất định dùng chân hỏa để cứu sư phụ, nhưng sư phụ không cho... hiện tại đã gạt tiểu Thất đi phương Tây rồi! Còn đại sư huynh bị Ân Sơn Tây Xương hãm hại, suýt nữa đã chết. Ngâm sứ giả vì cứu đại sư huynh nên mang mạng mình ra đổi, cho nên... cho nên ngài ấy mới bị thương."

Nghe đến đây thì Bạch Nghiên thất thần. Hắn ở Thiên Hoa sơn chưa từng rời khỏi, nhưng tất cả những gì hắn vừa nghe được đều vô cùng lạ lẫm.

Lúc trước không phải Hỏa phụng hoàng đã theo Lục Mạch về ma giới làm ma tôn hay sao? Vì cái gì lại cứu Hoàng Thiên Ngạo chứ? Vì cái gì Hoàng Thiên Ngạo phải gạt hắn đến phương Tây?

"Sư thúc, tiểu Thất là Hỏa phụng hoàng, nhưng nó không tàn ác như truyền thuyết, nó yêu sư phụ... nên mới muốn mang mạng mình ra cứu sư phụ."

"Ngươi... ngươi nói bậy bạ cái gì đó?"

Bạch Nghiên trợn mắt.

"Con không nói bậy. Sư phụ... sự phụ cũng yêu tiểu Thất. Chính mắt con nhìn thấy hai người bọn họ..."

"CÂM MIỆNG! Ngươi đang nói năng xằng bậy cái gì? Đại sư huynh là bậc tôn nghiêm, ngươi có thể ăn nói bậy bạ, thêu dệt câu chuyện hay sao?"

https://thuviensach.vn

Bạch Nghiên đứng dậy trợn mắt chỉ tay vào mặt Lục Niên, y liền quỳ xuống đất.

"Con không có nói bậy! Việc này... việc này Ngâm sứ giả và Nhiếp dược sư có thể làm chứng. Ngay cả Ngụy Trình Kiếm Phong Chi cũng đều biết! Sư thúc, con định sẽ mang chuyện này đi đến cửu tuyền cùng mình, nhưng mà hiện tại Ngâm sứ giả bị bắt rồi, sư phụ cũng không rõ tung tích. Ở Thiên Hoa sơn chỉ còn sư thúc làm chủ, cho nên... cho nên con mới nói..."

Bạch Nghiên cắn chặt khớp hàm, lồng ngực phập phồng lên xuống không tin nổi chuyện mình vừa nghe.

"Sư thúc, tiểu Thất là người trong lòng của sư phụ. Sư phụ thà để mình chết cũng không muốn tiểu Thất chết... con xin sư thúc, xin thúc đừng chống đối tiểu Thất nữa. Truyền thuyết gì đó hoàn toàn không phải sự thật. Tiểu Thất từ trước đến nay cũng chưa từng giết hại đệ tử của Thiên Hoa sơn. Mấy lần trước là do mọi người đã ép nó... Con xin thúc, xin thúc hãy làm chủ tình hình. Ân Sơn Tây Xương hiện tại đã liên kết cùng Phụng tộc và tam giới. Chỉ e hắn có âm mưu gì đó..."

"Phụng tộc? Phụng tộc thì liên quan gì?"

"Con không biết... nhưng sau đó nhất định có âm mưu. Sư thúc, biết đâu bọn người bắt Ngâm sứ giả đi cũng là chúng thì sao?"

Bạch Nghiên nghe xong thì nhắm nghiền mắt hít vào một hơi. Sau đó, mặc kệ Lục Niên đang quỳ dưới sàn mà đi đến Thiên Hoa động.

Hiện tại đầu óc hắn vô cùng rối rắm, phải đến đó ép bọn người kia khai ra kẻ chủ mưu bắt Ngâm Tuyết.

Trên đường đi, Bạch Nghiên nhớ đến rất nhiều chuyện trong quá khứ. Trong đó có cả chuyện Hoàng Thiên Ngạo hủy hôn cùng thiên giới. Trước

https://thuviensach.vn

mắt mọi người y đuổi Thiên hậu cùng công chúa đi. Lúc đó không phải bởi vì Hứa Tư Hàn bị mình dùng hình vì xúc phạm họ hay sao chứ?

Bạch Nghiên nhớ lại lần cuối cùng giao chiến với Hứa Tư Hàn ở Thiên Hoa sơn, khi đó dường như hắn đã nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo từ trên cao dùng thân mình chắn đòn tấn công của Bạch Hổ cho Hứa Tư Hàn. Khi Tư Hàn ngã xuống vì sao ba vị thượng thần không đánh hắn, mà để hắn thuận lợi rời đi cùng Lục Mạch chứ?

Lúc trước Bạch Nghiên có nghi hoặc trong lòng, bất quá hắn chưa bao giờ nghĩ đến giữa hai sư đồ bọn họ lại tồn tại một loại tình cảm trái với luân thường như vậy. Quan hệ sư đồ lại còn là nam nhân, điều này khiến Bạch Nghiên nghĩ mãi vẫn không thông suốt.

Nhưng nếu đó là sự thật, Hứa Tư Hàn chính là người trong lòng đại sư huynh của hắn, lại còn là người mà Hoàng Thiên Ngạo hết lòng bảo vệ, vậy thì hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn kẻ đó chết.

"Hứa Tư Hàn... Hứa Tư Hàn..."

Bạch Nghiên lẩm bẩm mấy câu rồi bước dài xuống Thiên Hoa động. Nếu như không có Hoàng Thiên Ngạo thì cũng không có Thiên Hoa sơn, nếu không có Hoàng Thiên Ngạo thì Long tộc cũng không thể hùng mạnh như bây giờ. Cho nên người trong lòng y thì hắn cũng có trách nhiệm bảo vệ. Bạch Nghiên bất giác thở dài một hơi.

"Nghiệt duyên, đúng là nghiệt duyên!"

***

Mới đó mà Bạch Cửu đã mang thai gần chín tháng. Hắn thời gian qua đều ở lại ngôi nhà trong rừng, mỗi ngày nhìn ra khung cửa sổ nhỏ mà hóng mắt về cánh rừng xanh thẳm một màu.

https://thuviensach.vn

Hôm nay trời đổ cơn mưa lớn, từng đợt mưa lạnh lẽo xối xả làm những cánh hoa lê trắng muốt rơi rụng thành dòng chảy xuống con suối nhỏ.

Sáng nay, Lục Mạch có việc nên đã rời đi từ rất sớm. Xung quanh hiện tại vắng lặng như tờ, ngoài âm thanh của mưa thì không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Chỉ là Bạch Cửu thừa biết, xung quanh ngôi nhà này hắn có thuộc hạ của Lục Mạch canh giữ, lúc sáng sớm hắn đi ra ngoài té ngã liền có một người hiện thân đỡ hắn vào nhà.

Hắn biết cuộc đời mình có lẽ đã hoàn toàn mất tự do. Bạch Cửu rũ mắt tay chạm vào chiếc bụng nhô cao của mình.

Mấy ngày qua thân thể nặng nề, mỗi ngày đều cảm thấy sức lực thêm phần cạn kiệt. Hiện tại da mặt hắn xanh xao tiều tụy. Hài tử trong bụng quẩy đạp ngày càng dữ dội hơn. Đứa trẻ này nếu bình an sống tốt, sau này hắn sẽ là một kẻ vô cùng mạnh mẽ.

"Thiên Minh ca ca..."

Bạch Cửu vô thức gọi tên người trong lòng. Đã hơn chín tháng rồi không nhìn thấy người đó, liệu y có khỏe mạnh bình an hay không? Liệu y có còn nhớ đến một Bạch Cửu cùng mình năm đó ôm nhau day dưa cùng một chỗ dưới gốc lê không? Hay sớm đã quên hắn rồi, và bên cạnh giờ này đã có một mỹ nhân khác?

Bạch Cửu bất giác đánh rơi một giọt nước mắt. Hắn ôm lấy bụng mình lặng lẽ khóc.

Có lẽ hắn sinh ra trên đời định là mệnh khổ, có lẽ kiếp trước hắn đã gây nên tội ác tày đình, cho nên kiếp này phải chịu hành hạ như vậy, cuộc đời chỉ là một chuỗi ngày buồn phiền, nếu có cũng chỉ duy nhất một lần được

https://thuviensach.vn

Lục Thiên Minh ôm vào lòng mà thôi. Đáng tiếc, ngày vui quá ít mà đau khổ thì quá nhiều.

"Con ơi..."

Bạch Cửu mấp máy môi khàn giọng.

"Sau này con lớn lên cũng đừng ngốc nghếch như phụ thân... đến khi hối hận thì đã không thể quay đầu được nữa. Phụ thân... phụ thân đang rất nhớ cha của con, vô cùng nhớ hắn! Liệu sau này chúng ta có còn cơ hội nhìn thấy cha con nữa hay không? Hắn... hắn sẽ nhận lại chúng ta chứ?"

Bạch Cửu khẽ cắn xuống môi mình một cái.

"Phụ thân thân thể nhơ nhớp, dơ bẩn, chỉ sợ sẽ bị cha con khinh thường... phụ thân rất muốn kháng cự kẻ đó, nhưng mà phụ thân không thể... phụ thân càng không thể chết, bởi vì còn có con. Phụ thân không thể để con chết được. Sau này nếu như con may mắn sống tốt, còn phụ thân không may qua đời, khi gặp lại cha con, cũng đừng nhắc đến phụ thân nhé! Phụ thân chỉ là một kẻ đáng ghê tởm mà thôi..."

Bạch Cửu vừa nói hai tay run rẩy ôm lấy bờ vai gầy của mình. Đêm qua trước khi Lục Mạch rời đi, y đã tiến vào thân thể hắn. Dù hắn rất đau nhưng y vẫn không buông tha cho hắn.

"Ngoan, a Cửu, ngoan... sẽ rất nhanh thoải mái!"

Hắn nhớ cảnh tượng đêm qua, có lẽ Lục Mạch thật sự không muốn hắn chết, cho nên lúc tiến vào so với quá khứ cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Từ ngày hai người ở bên nhau chớp mắt một cái cũng đã qua hai tháng. Hai tháng đó y chưa từng rời khỏi hắn nửa bước. Có đôi lúc hắn không biết có phải y cũng có chút tình cảm với mình hay không? Đêm nào y cũng ôm

https://thuviensach.vn

hắn, ngày nào cũng đút hắn ăn, cũng không lớn tiếng quát nạt hắn như ngày xưa nữa.

Bên cạnh Lục Mạch hai tháng, ngày nào y cũng ép hắn dùng tay giải phóng dục vọng của mình, chỉ duy nhất đêm qua y thực sự cùng hắn, nhưng rất khác xưa, vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng kiên nhẫn. Trước khi rời khỏi thậm chí bọn họ còn hôn môi.

Bạch Cửu hiện tại như chim sợ cành cong, dù không muốn nhưng đứa trẻ đã sắp chào đời, hắn cũng không muốn nó phải chết thảm như vậy.

"Kẻ nào đó?"

Bạch Cửu bỗng dưng nghe thấy bên ngoài có tiếng thét, sau đó tiếng đao kiếm va vào nhau kịch liệt. Hắn liền kinh hãi đứng dậy, trợn mắt nhìn về cửa sổ.

Bên ngoài, một đám người đang giao chiến, kiếm khí phát ra làm cây cối xung quanh nghiêng ngã. Có người đã ngã xuống, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ một vũng nước mưa. Ở đây không có Lục Mạch, vậy người tới đương nhiên là muốn bắt hắn rồi, nếu không đám thủ hạ kia cũng không hiện thân.

Bạch Cửu kinh hãi nhìn nhìn xung quanh liền đến đầu giường lấy ra một thanh kiếm. Đó là thứ sáng nay trước khi rời khỏi Lục Mạch đã để lại cho hắn.

Bạch Cửu ôm bụng chống kiếm khập khiễng theo cửa sau chân thấp chân cao lao ra làn mưa trắng trời. Nước mưa nhanh chóng thấm xuống hắn một mảnh ướt sũng, lộ ra thân thể trắng tuyết gầy yếu. Chiếc bụng nhô to càng làm hắn thêm chật vật. Tóc vì nước mưa mà bết thành đoàn sau lưng. Mưa lạnh xối xả không ngừng tuôn xuống.

Bỗng nhiên chân đau đến lợi hại, hắn không thể tiếp tục liền run rẩy khụy xuống ngã sấp bụng xuống đất. Đau đớn xộc lên khiến hắn tưởng rằng

https://thuviensach.vn

mình có thể chết đi.

"Con ơi... con không thể chết... con ơi!"

Bạch Cửu ôm bụng cắn môi đến rách bươm. Bỗng dưng hắn nghe thấy mùi máu tươi xộc đến, nhìn xuống chân, máu từ thân dưới đã chảy ra.

"Không... không!"

Bạch Cửu kinh hãi, hắn không thể để con mình chết như thế này được. Hắn đã chịu khổ, đã chịu đựng nhục nhã đến cực hạn, con hắn sắp đến ngày ra đời, không thể cứ để nó như vậy mà chết đi.

Bạch Cửu nhìn xung quanh liền nhớ ra chỗ này rất gần nơi chôn cất mẫu thân mình. Nơi đó có một hang núi nhỏ có thể trú mưa. Hắn liền từ từ nhỏm dậy bò trên mặt đất. Khi hắn đến nơi thì đầu gối cũng đã rướm máu.

Bạch Cửu nằm ngửa xuống mặt đất hít khí lạnh. Tiếng mưa càng lúc càng rền rã, chỉ hy vọng nhờ vậy mà giảm bớt phần nào mùi máu tanh khiến cho những kẻ truy sát kia không thể sớm tìm ra hắn.

Bên ngoài tiếng giao chiến càng lúc càng ác liệt, hắn nghe thấy có tiếng bước chân đang rầm rập khắp nơi.

"Nhanh chóng tìm ra hắn. Ân Sơn đài chủ nhất định sẽ trọng thưởng hậu hĩnh!"

Bạch Cửu nghe thấy âm thanh đâu đó của bọn người kia. Hóa ra chính là Ân Sơn Tây Xương. Thời gian vừa rồi hắn trong lúc Lục Mạch bàn chính sự đều ôm mình trong lòng, nên có nghe thấy vài thông tin quan trọng.

Ân Sơn Tây Xương hiện tại chính là kẻ thù của Huyền Môn cung, nghe nói y càng lúc càng khát máu. Xem ra hôm nay bắt mình chắc chắn muốn

https://thuviensach.vn

lợi dụng làm chuyện gì đó. Ân Sơn Tây Xương thủ đoạn vô cùng tàn ác, hiện tại mất Ân Sơn đài đã trở nên điên cuồng.

Bạch Cửu nhìn thấy máu từ thân dưới chảy ra càng lúc càng nhiều, đau đớn khiến hắn toàn thân run rẩy, tay bám chặt vào thanh kiếm. Hắn đảo mắt mấy cái, hiện tại không thể chạy trốn được nữa.

"Con... con của ta..."

Hắn thì thào mấy câu, rồi bò đến tựa thân vào vách động, cầm lên thanh kiếm giơ đến trước mặt. Bên trong đứa nhỏ vẫy đạp đến da bụng như muốn rách ra.

"Con... hôm nay... xem ra con phải ra đời rồi."

Dứt lời, hắn nhắm mắt lại cảm nhận linh khí của đứa trẻ rồi xoay mũi kiếm đến trước bụng mình, rất cẩn thận rạch một đường, từng chút từng chút một, như chỉ sợ chạm vào hài tử yếu ớt kia.

Đau đớn xộc lên đại não khiến Bạch Cửu tròng mắt đỏ ửng, môi cắn chặt răng đến chảy xuống một dòng máu tươi nhưng hắn không dừng tay lại.

Trán đã rịn ra một tầng mồ hôi, da tái nhợt, môi trắng bệch, toàn thân run rẩy.

"Ưm..."

Bạch Cửu cắn răng ngăn đi âm thanh đau đớn phát ra từ cuống họng. Tay run rẩy đến lợi hại, máu từ bụng chảy ra lênh láng xung quanh chỗ hắn nằm.

Cuối cùng từ chỗ da bụng bị rạch, một luồng linh khí lúc có lúc không nhưng lại vô cùng hữu lực xộc ra, là con của hắn, đứa con mà hắn dùng cả sinh mạng để đổi về.

https://thuviensach.vn

Bạch Cửu đã nhìn thấy hài tử của mình, hắn liền ôm lấy hài tử kéo ra, cẩn thận dùng kiếm cắt đi dây rốn của nó, rồi dùng vạt áo sạch lau đi thân thể nó liền hiện ra một gương mặt bé trai vô cùng đáng yêu. Đôi mắt đen tuyền sâu thẳm, hệt như Lục Thiên Minh. Đứa trẻ dường như chính là một Lục Thiên Minh thu nhỏ.

"Con ơi..."

"Oa..."

"Con... đừng khóc... suỵt..."

Bạch Cửu ôm hài tử thì thầm mấy câu. Nước mắt rơi xuống cổ đứa trẻ một mảnh ướt đẫm. Hài tử trên tay dường như cảm nhận được phụ thân mình đang sợ hãi, nó liền im bặt, giương đôi mắt to đen lay láy nhìn hắn, rồi vươn tay nắm lấy ngón tay cái của hắn cho vào miệng ngậm ngậm mút mút như khát sữa.

Bạch Cửu nhìn đứa trẻ trên tay mình, môi mấp máy phát ra tiếng nấc nghẹn ngào. Bên ngoài âm thanh của mấy kẻ tìm kiếm mỗi lúc càng thêm lớn.

"Người của Lục Mạch chết sạch rồi, nhanh chóng tìm kiếm xung quanh trước khi Lục Mạch trở về. Phía Hoa yêu có thể không giữ chân hắn được lâu. Bạch Cửu chỉ là một kẻ tàn phế, không thể di chuyển quá xa được. Nhanh lên!"

"Dạ, chủ nhân!"

Bạch Cửu nghe thấy thì kinh hoảng. Hắn liền mặc kệ vết thương trên bụng mình, cột lại vạt áo, xong ôm hài tử còn đỏ hỏn đến một góc kín, lấy lá khô lót bên dưới rồi đặt nó nằm xuống.

"Con trai... con trai của ta..."

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói khóe môi vừa run rẩy.

"Con của ta, ta không thể mang con theo được nữa. Con ở đây, tùy vào ý trời, nếu như số con chưa tận, nhất định sẽ có người nhìn thấy con... Phụ thân không thể tiếp tục bảo vệ con được nữa. Phụ thân... phụ thân rất yêu con!"

Dứt lời, Bạch Cửu cúi đầu hôn xuống đứa trẻ một cái, rồi lấy trong ngực áo mình ra một chiếc ngọc bội. Đó là thứ trước khi rời khỏi hắn đã lấy được trên người của Lục Thiên Minh, hắn đã xem thứ đó quý giá như tính mạng mình.

"Con ơi... đây là của cha con... phụ thân chỉ có thể để lại cho con cái này..."

Bạch Cửu mím môi một cái, một dòng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống. Hắn run rẩy cúi đầu đeo lên cổ hài tử rồi hôn lên má nó một cái.

"Phụ thân vô dụng, không thể ở bên con... xin lỗi, xin lỗi!"

Hắn vùi đầu vào mặt hài tử khóc nấc, toàn thân run rẩy. Khi nghe thấy tiếng mưa bên ngoài nhỏ dần, hắn biết rằng mình phải nhanh chóng rời khỏi, trước khi đám người kia phát hiện ra hài tử của mình.

Bạch Cửu cầm lên thanh kiếm chống người đứng dậy. Vết thương nơi bụng như muốn đòi mạng hắn. Hắn lảo đảo gian nan bước ra ngoài.

Đi được một đoạn ngắn, miệng liền ói ra một ngụm máu tươi. Nhưng hắn vẫn không ngừng lại, từng bước nhỏ chống kiếm rời khỏi, hắn phải đi thật xa hang nhỏ kia, nếu không nhi tử của hắn nhất định sẽ bị phát hiện.

Lúc này, bụng chảy máu ướt đẫm y phục hắn. Những hạt mưa lạnh lẽo lắc rắc rơi trên thân thể. Bạch Cửu nghe thấy âm thanh tiến đến rất gần.

https://thuviensach.vn

"Bắt lấy hắn!"

Bạch Cửu không quay lại, chỉ ngẩng đầu hít một hơi căng buồng phổi rồi ngã nhào xuống đất. Từng hạt mưa xối xả trên mặt hắn, một cánh hoa lê rơi xuống đậu trên mặt hắn, mỏng manh tựa như giọt nước mắt.

Bạch Cửu nhấp nháy mi mắt yếu ớt, hắn nhớ mẫu thân đã mất, hắn nhớ Lục Thiên Minh, hắn nhớ con trai mình... và không hiểu sao hắn nhớ cả Lục Mạch nữa. Sau đó ánh sáng dần dần bị che kín, tai cũng không còn nghe bất kỳ âm thanh nào, rừng sâu thăm thẳm sớm cũng không còn lại bất kỳ ai, chỉ có một thanh kiếm nằm vất vưởng trên mặt đất.

***

Đó đã là ngày thứ bảy Hứa Tư Hàn đến phương Tây. Hắn bay mãi bay mãi đến khi đôi cánh cảm thấy mỏi mệt thì liền hóa thành người chầm chậm bước dài trên nền tuyết trắng.

Tuyết bám trên mái tóc cùng y phục hắn thành một mảng dày ẩm ướt. Suốt bảy ngày qua hắn chưa từng ngừng lại nghỉ ngơi, cũng chưa từng ăn bất kỳ thứ gì vào bụng. Hắn sợ mình không đến kịp thời khắc sen đá nở hoa. Khi đó Lệ long thạch cũng không còn nữa.

Nơi Tư Hàn đi qua để lại một vệt dài các dấu chân hằn sâu trong tuyết.

Hắn đi thật lâu thật lâu cũng chưa từng ngừng lại. Lúc này nỗi nhớ Hoàng Thiên Ngạo luôn làm hắn cảm thấy khó thở, nhưng hắn càng lo lắng cho y hơn.

Trên đường đi lạ là đến một sinh vật nhỏ nguy hiểm hắn cũng chưa từng nhìn thấy. Trước đây có người từng nói phương Tây hiểm nguy trùng trùng, nơi đó có gấu, có sư tử, có những loài yêu quái rất đáng sợ. Nhưng từ đầu đến cuối một cơ hội nhìn thấy cũng không có.

https://thuviensach.vn

Đêm đó khi đôi chân đã quá mỏi mệt, một trận bão tuyết lại kéo đến. Trận bão này dường như còn lớn hơn những trận bão mà hắn vừa trải qua trong bảy ngày vừa rồi. Nơi này quả nhiên vô cùng khắc nghiệt lạnh lẽo, chẳng trách người ta nói đến phương Tây thường khó trở về.

Hứa Tư Hàn nhíu mày nhìn bầu trời mù mịt tuyết rơi, gió quất vào mặt hắn đến không thể nhìn được đường phía trước. Hắn nheo mắt nhìn quanh liền thấy có những thân cây trụi lá xù xì thì bẻ vài nhánh rồi mang vào một hang nhỏ gần đấy, thổi ra một ngọn lửa đốt củi lên rồi yên lặng ngồi đó.

Hắn nheo mắt nhìn bóng mình cô đơn trên vách động mà không khỏi thở dài. Hiện tại vô cùng mệt mỏi nhưng cũng không dám nằm xuống, vì sợ mình sẽ ngủ quên. Đợi cơn bão đi qua hắn lập tức sẽ rời khỏi nơi này.

Một lúc sau, Tư Hàn nghiêng mặt nhìn ra ngoài trời, chỉ có tiếng rít của gió tuyết cùng hơi lạnh ẩm ướt xộc vào mũi.

"Sư phụ... người hiện tại đang làm gì đó? Có nhớ ta hay không?"

Hắn vừa lẩm bẩm vừa nhìn nhìn bàn tay mình. Nơi đó bảy đêm trước còn hơi ấm của Hoàng Thiên Ngạo, hiện tại chỉ còn lại một mảnh trống vắng.

Bỗng dưng từ bên ngoài một bóng đen vụt đến, trong nháy mắt nhe răng cắn vào cổ Tư Hàn một cái.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 51: Trước Đại Chiến

Tư Hàn nghiêng người tránh rồi hòa vào không khí mất dạng, chớp mắt một cái đã hiện ra, vươn móng vuốt từ phía sau đâm vào cuống họng bóng đen, y liền ngã ngang xuống đất giật giật. Tư Hàn nheo mắt phát hiện ra thứ vừa đến lại là một con đại bàng.

"Điểu tộc?"

Tư Hàn vừa dứt lời đại bàng liền hiện hình thành một nam nhân, thở thoi thóp trên mặt, cổ không ngừng chảy ra máu tươi.

Hắn ánh mắt dần trở nên tàn nhẫn, môi hơi nhếch lên cười cười giống như trong lúc buồn chán liền xuất hiện món đồ chơi thú vị, hắn vươn tay lên sờ sờ vào vết thương trên cổ kẻ đó khàn giọng hỏi một câu.

"Điểu tộc ở phương Nam, vì cái gì lại đến nơi này? Ngươi theo ta đến đây hay sao? Là kẻ nào đã sai khiến?"

Kẻ kia nhắm nghiền mắt cắn răng ngăn đi đau đớn trên cổ mình nhưng một câu cũng không nói. Tư Hàn liền nhếch môi lên cười, bình thường hắn không kiên nhẫn lắm, hiện tại muốn đối đầu cùng hắn hay sao? Quả nhiên không tự lượng sức!

"Thích ăn cứng không ăn mềm. Chặc chặc... đáng tiếc lão tử chưa từng biết cái gì gọi là nhân từ với kẻ thù!"

Dứt lời, hắn liền phóng ra một luồng hỏa khí vào vết thương trên cổ người kia, y cắn chặt khớp hàm rên lên từng tiếng thảm thiết.

https://thuviensach.vn

"A!!!!!!!"

Nơi bị đốt đau đến khiến y chỉ muốn ngay lập tức có thể chết đi, liền giơ tay lên định đoạn kinh mạch mình thì bị Tư Hàn dùng phép phong ấn giữ lại.

"Muốn tự sát sao? Rơi vào tay ta rồi thì đừng hòng tự sát! Nếu không khai ta sẽ khiến ngươi muốn chết còn khó hơn sống!"

Dứt lời, hắn liền vươn móng vuốt đến đâm vào bụng kẻ kia một cái thật sâu rồi đốt cháy vết thương của y.

"A!!!!!!!!!!"

Trong hang động lại vang lên tiếng hét thảm thê lương. Bên ngoài Bạch Hổ đang hiện thân là hổ trắng ngồi trên tuyết liếm liếm lông mình mà âm thầm lắc đầu.

"Tẩu tử quả nhiên tàn nhẫn!"

Hắn mấy ngày trước nghe nói Hứa Tư Hàn sẽ đến thì lập tức thông báo đến toàn thể sinh linh nơi hắn cai quản không được quấy phá Hứa Tư Hàn, nếu để hắn phát hiện ra kẻ nào dám lộng hành, nhất định trừng phạt.

Cho nên suốt mấy ngày vừa rồi Hứa Tư Hàn vẫn không gặp bất kỳ trở ngại nào. Chỉ là Bạch Hổ vẫn không an tâm cho tẩu tử nhà mình, nên vẫn âm thầm theo sau trông chừng hắn.

Không ngờ lúc nãy lợi dụng bão tuyết đại bàng kia lại lén lút tấn công Hứa Tư Hàn. Bạch Hổ định ra tay nhưng đã bị Tư Hàn xử lý tốt.

Hắn lại nằm xuống tuyết lim dim đôi mắt xanh, mấy ngày nay đều đi theo Hứa Tư Hàn, đến chợp mắt một cái cũng không thể, hiện tại xương khớp đều có chút mỏi.

https://thuviensach.vn

Thật mệt chết hắn, nếu không phải đại ca nhờ vả thì hắn cũng không mệt mỏi đến thế này, hiện tại chắc đang chăn êm nệm ấm ngồi trong phòng uống rượu cùng Huyền Vũ.

Nhắc đến Huyền Vũ, Bạch Hổ liền nhớ đến một chuyện.

Gần tám ngày trước, khi hắn đến thăm Huyền Vũ, tình cờ nghe thấy trong phòng y phát ra vài âm thanh vụn vặt kỳ lạ, định vào xem thử nhưng bị thị vệ của y cản lại.

Đang lúc bực mình liền nhìn thấy thái tử thiên giới Vũ Triệt vậy mà lại từ trong phòng Huyền Vũ đi ra, còn là đi khá vội vã. Lúc hắn vào trong, Huyền Vũ mặt có chút đỏ, tóc tai tán loạn, còn không thèm uống rượu với hắn thì đã hạ lệnh tiễn khách.

Từ trước đến nay, Huyền Vũ khi nào y phục tóc tai cũng chỉn chu, chưa từng thất loạn bát tao như vậy khiến Bạch Hổ có chút ngoài ý muốn. Nhưng mà nhị ca đã đuổi thì hắn cũng không thể ở lại.

Đến bây giờ hắn vẫn không thể nào hiểu nổi vì sao Vũ Triệt lại đến tìm Huyền Vũ chứ? Chẳng lẽ Huyền Vũ vẫn xem thái tử là Chu Tước? Nhưng Chu Tước của kiếp trước dù gì cũng đã chết rồi, còn là do Huyền Vũ chính tay giết chết, chẳng lẽ y cảm thấy có lỗi nên mới qua lại cùng kiếp sau của Chu Tước đi?

Bạch Hổ nghĩ nghĩ càng cảm thấy đau đầu. Những thứ quá phức tạp quả nhiên không hợp với hắn. Hắn im lìm nằm trong tuyết chờ đợi cơn bão qua đi. Thời gian này phải nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không lát nữa Hứa Tư Hàn rời đi thì hắn cũng không còn cơ hội nữa.

***

Lúc này, Huyền Vũ đang ngồi trong phòng hóng mắt ra ngoài trời. Đêm nay trăng thanh gió mát làm tâm tư y một mảnh rối rắm.

https://thuviensach.vn

"Đã đến rồi sao còn chưa ra?"

Huyền Vũ khàn khàn giọng nói với người sau lưng mình nhưng cũng không quay đầu lại, ánh mắt từ đầu đến cuối đều hóng ra ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên cổ bị một đôi tay vững chắc ôm lấy, Vũ Triệt từ phía sau ôm Huyền Vũ, cằm gác trên vai y, còn khẽ hôn vào gáy y một cái.

"Cút đi!"

Huyền Vũ nhíu nhíu đôi mày đẹp của mình nhưng Vũ Triệt vẫn không buông y ra, ngược lại còn cười cười.

"Ta thật nhớ ngài, rất nhớ chuyện đêm qua..."

"Im miệng!"

Huyền Vũ cảm thấy khóe mắt giật giật. Đêm qua quả nhiên là một chuyện vô cùng hoang đường đáng quên. Lúc Vũ Triệt đến ôm y, còn không ngừng khóc lóc. Ban đầu y nghĩ nếu hắn tiếp tục cố chấp thì mình nhất định đánh đuổi hắn. Vậy mà cuối cùng y cũng mềm lòng.

Nghĩ lại, người này một chút cũng không giống Chu Tước. Chu Tước cao ngạo chứ không dày mặt lì lợm như kẻ này. Thái tử thiên giới gì chứ, rõ ràng chỉ là một hài tử thích bám người. Tôn nghiêm một chút cũng không có.

"Nơi này... còn đau hay không?"

Vũ Triệt từ lúc bàn tay vuốt dọc theo sống lưng Huyền Vũ đặt lên mông y làm y vô cùng tức giận, lập tức xoay người lại đẩy hắn ra, trợn mắt.

"CÂM MIỆNG!"

"Được được, ta không hỏi, không hỏi!"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt liền cười cười nhìn người trước mặt. Huyền Vũ càng nổi giận hắn ngược lại thấy y vô cùng xinh đẹp, thật chọc hắn yêu thương, trái tim như có móng mèo nhỏ cào loạn.

Mấy ngày qua ở thiên giới chính sự triền miên, họp quân cơ đại thần chuẩn bị tiến đánh Huyền Môn cung khiến hắn càng lúc càng cảm thấy tâm tư nặng trĩu.

Vũ Triệt vốn dĩ không muốn đánh Huyền Môn cung. Hứa Tư Hàn trước đây từng cứu mạng hắn, khi ở Thiên Hoa sơn những lời Tư Hàn nói cũng không hề sai. Chỉ là khi đó vì cứu Vũ Yên Chi nên hắn không thể không đối đầu cùng Hứa Tư Hàn.

Huống hồ lần này hắn nghe nói ngoại tổ phụ của mình là Minh Kính Bắc lại bắt Ngâm Tuyết cùng Bạch Cửu làm con tin.

Trước hết không nói đến Ngâm Tuyết là sứ giả của Long tộc, bắt y chẳng khác nào chính là muốn đối nghịch cùng Thiên Hoa sơn, thì hành vi ấu trĩ hèn hạ như vậy Vũ Triệt cũng cảm thấy không thể làm.

Nhưng hiện tại hắn chỉ là thái tử, chưa thể định đoạt tất cả. Cho nên Vũ Triệt cảm thấy mình thật vô dụng. Ngày hôm qua đến thăm Huyền Vũ chỉ muốn nhìn y một chút, thật không ngờ có thể đẩy xa mối quan hệ đến như vậy.

Huyền Vũ không để ý đến hắn nữa mà xoay người đến giường, bỗng nhiên toàn thân bị ôm lên.

"Ngươi... làm gì đó?"

Vũ Triệt không nói gì ôm y đến giường rồi nằm xuống bên cạnh. Huyền Vũ trong lúc thất thần giơ tay lên định đánh hắn nhưng hắn đã nhắm nghiền mắt, tay vòng qua ôm eo y siết chặt, khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Ta cả ngày hôm nay đều rất mệt... thật sự ta chỉ muốn làm một bá tánh bình thường tự do tự tại... một chút cũng không muốn làm thái tử..."

Vũ Triệt rì rầm mấy câu rồi im lặng. Huyền Vũ thấy hắn chán nản như vậy cũng không nói gì, hơi nghiêng người nhìn đường nét ngũ quan trên mặt hắn.

"Ta rất giống một người sao?"

Dường như cảm nhận Huyền Vũ đang nhìn mình, bỗng dưng Vũ Triệt nói một câu nhưng mắt từ đầu đến cuối vẫn không mở ra, Huyền Vũ hơi nhíu mày một cái.

"Ai?"

Vũ Triệt nhếch môi lên cười, trong lòng tràn ngập chua xót.

"Ngài biết mà... cả thiên hạ ai cũng đều nói ta giống người đó."

Huyền Vũ biết Vũ Triệt đang nhắc đến Chu Tước, nhưng y không nói gì, chỉ rũ mắt.

"Ta đã mấy lần tự hỏi, có phải vì ta giống người đó nên ngài mới đối xử tốt với ta hay không?"

Huyền Vũ mím môi cảm thấy tim mình có chút nhói. Thật lâu sau Vũ Triệt lại tiếp tục.

"Vì ta là thái tử điện hạ nên mẫu hậu mới cần ta!"

Vũ Triệt vừa nói vừa cười cười.

"Nếu ta không phải là thái tử hẳn người cũng không để ý đến ta như bây giờ... Mẫu hậu của ta rất xa cách, có đôi khi ta không biết trong lòng người đang nghĩ gì..."

https://thuviensach.vn

Huyền Vũ nghe thấy thương tâm trong lời nói của hắn thì hơi chớp mắt mấy cái.

"Ngươi không thích mẫu thân mình sao?"

Vũ Triệt mỉm cười.

"Thích chứ! Còn là rất thích! Nhưng mà ta từ nhỏ cùng người luôn có một khoảng cách nào đó... ta không hiểu. Như tiểu muội muội của ta thì tốt rồi, có thể cùng mẫu hậu thân cận, cũng không phải vì nàng có địa vị mà mẫu hậu mới đối xử tốt cùng nàng... bất quá, ta cũng đã quen rồi!"

"Hôm nay thiên hậu đã nói gì ngươi sao?"

Vũ Triệt thở ra một hơi.

"Ta không muốn tiến đánh Huyền Môn cung... ta không muốn sinh linh đồ thán. Nhưng mẫu hậu lại nói nếu ta đánh thắng Huyền Môn cung thì địa vị của ta mãi mãi cũng không bị lung lay. Ta nói với người ta không thoải mái, ta cảm thấy rất mệt mỏi. Người nói những thứ đó không quan trọng, quan trọng là địa vị của ta không bị người khác nhìn ngó, như vậy thì tương lai của nàng cùng Phụng tộc mới được bảo đảm."

Hắn nói đến đó bỗng nhếch môi lên.

"Hóa ra trong lòng người ta cũng không quan trọng bằng địa vị..."

Huyền Vũ thở ra một hơi, từ lúc nào bàn tay vươn lên vỗ vỗ lưng hắn mấy cái. Hắn liền vùi đầu vào cổ y hít hít.

"Ở bên ngài ta mới cảm thấy vui vẻ. Nhưng mà... nếu ngài cũng xem ta là một kẻ khác, ta nhất định... sẽ rất đau lòng!"

Huyền Vũ nghe xong đương nhiên hiểu Vũ Triệt muốn nói gì nhưng y không trả lời. Thứ tình cảm lạ lẫm này y vẫn chưa từng trải qua, cho nên

https://thuviensach.vn

hiện tại vẫn chưa hiểu mình cần làm gì. Có những thứ nói sớm quá đều có thể không thích hợp.

Hai người sau đó không nói gì nữa, chỉ ôm nhau cùng trải qua giấc mộng nồng nàn.

***

Lúc này trong hang động, Hứa Tư Hàn sau khi tra tấn người của điểu tộc xong liền thu được được một số thông tin, kẻ này hóa ra đã theo dõi hắn từ rất lâu rồi, từ lúc hắn rời khỏi Huyền Môn cung thì đã đi theo, vừa rồi định lợi dụng lúc bão tuyết mà đánh lén hắn.

Thì ra Điểu tộc cùng Phụng tộc đã hợp tác cùng nhau, nghe nói tam giới đã sắp đánh đến Huyền Môn cung, có thể trong thời gian này sẽ dùng đến con tin, nhưng vì đi theo Hứa Tư Hàn nên kẻ này vẫn không biết con tin sẽ là người nào.

Y lại không có người tiếp ứng, cho nên nhất thời việc Hứa Tư Hàn rời khỏi Huyền Môn cung có lẽ vẫn chưa được truyền đến thiên giới.

"Minh Kính Hà... bà muốn diệt ta đến như vậy hay sao chứ?"

Đang lúc thất thần, bỗng nhiên kẻ kia liền bật dậy tung một chưởng đánh lén về Tư Hàn. Hắn híp mắt một cái móng vuốt xuyên tim, y 'hự' lên một tiếng rồi tắt thở.

Tư Hàn nghĩ nghĩ, nghe đến ba từ 'bắt con tin' bỗng nhiên hắn cảm thấy lòng dạ trở nên bất an. Xem ra hắn phải nhanh chóng lên đường, lấy được Lệ long thạch lập tức sẽ trở về Huyền Môn cung. Nếu Minh Kính Hà đã không còn chút tình xưa nào thì hắn cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa.

***

https://thuviensach.vn

Lúc này, Lục Mạch đang trên đường trở về cánh rừng nơi Bạch Cửu ở. Sáng hôm nay y nhận được tin báo Hoa yêu bị tấn công nên đưa người đến chi viện, sau đó ở lại chữa thương cho hắn nên y mới không thể lập tức trở về.

Hoa yêu trước đây dù gì cũng là tình nhân của y, ngoài ra thì Hoa yêu còn là một nhánh quan trọng của Huyền Môn cung, không thể không ứng cứu. Sau khi uống cạn một bình rượu cùng Hoa yêu thì y liền nhanh chóng trở về.

Suốt hai tháng qua ở cạnh Bạch Cửu y luôn không uống bất kỳ giọt rượu nào, vì sợ lúc mình nóng nảy dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ làm Bạch Cửu bị thương. Cho nên khi nãy đã uống nhiều một chút. Hiện tại đi đường xa cũng không còn say nữa.

"Chủ nhân, không xong rồi, thuộc hạ bảo vệ Cửu công tử chết cả rồi!"

"CÁI GÌ?"

Lục Mạch nghe xong liền nhíu mày một cái lập tức lướt gió, ba bước đã xông vào nhà.

"A CỬU!"

Y gọi một lớn, cắn chặt khớp hàm đảo mắt nhìn quanh. Bên trong nhà ngoài y ra thì không có bất kỳ người nào khác.

"Mau tìm kiếm xung quanh!"

Lục Mạch gầm lên một tiếng bọn người liền tản mát ra xung quanh tìm. Lục Mạch lập tức phóng đi.

"A Cửu!"

https://thuviensach.vn

Y chạy đông chạy tây, vừa chạy vừa gọi lớn. Cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập lên từng hồi mãnh liệt.

Trong cuộc đời của Lục Mạch, từng đánh đông đánh tây, ra nam vào bắc, từng tham gia hàng ngàn cuộc chiến lớn nhỏ nhưng chưa từng cảm thấy khiếp sợ. Nhưng hiện tại lại vì một Bạch Cửu làm cho run rẩy.

"A CỬU!!!!!!!"

Lục Mạch gào lên, đổi lại xung quanh chỉ có tiếng gió cùng những hàng lê nghiêng ngã trong ráng chiều.

"A Cửu, ngươi đâu rồi?"

Hai tháng vừa rồi, dù bên cạnh y chỉ có một thân xác Bạch Cửu, nhưng ít nhất y vẫn cảm thấy hắn ở bên cạnh mình.

Y đã vì hắn mà có thể dung thứ cho hài tử kia, nhưng hắn một chút vẫn không nhìn ra tâm ý của y.

Trước đây, chỉ có người khác cầu xin y, giống như Hoa yêu. Nếu như là ngày trước, y phát hiện ra tình nhân mình qua lại cùng kẻ khác, nhất định kẻ đó sẽ chết rất khó coi.

Nhưng với Bạch Cửu thì khác, y không nỡ xuống tay cùng hắn. Nhìn thấy hắn khóc y liền đau lòng. Nhìn thấy hắn hoảng sợ y liền xót xa, nhìn thấy hắn không ăn uống y liền lo lắng. Tất cả dịu dàng cùng kiên nhẫn của kiếp này y đều dành cho hắn hết rồi.

Nhưng mà Bạch Cửu một chút cũng không biết, vì cái gì vẫn thương nhớ Ân Sơn Tây Xương chứ? Kẻ đó đã nhẫn tâm mang hắn ra đổi chác hư vinh, lại còn chấp nhận vì hắn mà mang trong mình cốt nhục kia chứ?

"A Cửu, ngươi đâu rồi? A Cửu?"

https://thuviensach.vn

Lục Mạch đảo mắt tìm kiếm xung quanh, tròng mắt đã chằng chịt tơ máu đỏ.

"Chủ nhân, không tìm thấy tung tích của Cửu công tử!"

Lục Mạch tay siết chặt thành quyền.

"Có khi nào là Ân Sơn Tây Xương đã ra tay hay không? Hắn muốn cướp Cửu công tử cùng nhi tử trở về? Dù gì Ân Sơn đài cũng chưa có người kế vị?"

Thuộc hạ sau lưng nói một câu khiến Lục Mạch trợn trừng mắt. Y cũng nghi ngờ kẻ mang Bạch Cửu đi chính là Ân Sơn Tây Xương, dù gì hai người bọn họ cũng đã có con cùng nhau, biết đâu chính là muốn gia đình ba người đoàn tụ? Hiện tại chiến tranh đã sắp xảy đến, có khi nào Ân Sơn Tây Xương không muốn Bạch Cửu cùng con hắn lưu lạc trong chiến loạn nên mới hồi tâm chuyển ý mà mang về?

Lục Mạch càng nghĩ càng cảm thấy trái tim trong ngực như bị ai đó dùng dao hung hăng đâm vào.

"Ngươi nói cái gì? Nói cái gì?"

Lục Mạch bỗng quay đầu lại dùng tay siết cổ thuộc hạ trợn mắt nghiến răng.

"...Chủ nhân, thuộc hạ lỡ lời, xin chủ thân tha mạng!"

Kẻ kia gian nan cầu xin tha thứ, Lục Mạch nhắm nghiền mắt hít khí một cái ném hắn ngã xuống đất. Bỗng dưng 'leng keng' một cái Lục Mạch nhìn xuống đất liền phát hiện ra thanh kiếm mà sáng nay mình đã để lại cho Bạch Cửu, đang bị thuộc hạ của mình ngã xuống nằm đè lên.

Lục Mạch nhặt lên thanh kiếm nhìn rồi phát hiện dưới đất có vết máu.

https://thuviensach.vn

"A Cửu..."

"Oa...oa... oa..."

Bỗng trong rừng vang vọng tiếng hài tử khóc. Lục Mạch không tin nổi trợn mắt nhìn.

"A Cửu, a Cửu!"

Y giống như kẻ điên gào lên, dường như vẫn còn chút hy vọng Bạch Cửu đang trốn ở chỗ nào đó lén lút sinh con, nên mới xuất hiện tiếng trẻ con khóc ở gần đây.

"Chủ nhân, ở bên này!"

Lục Mạch nghe thấy liền bước dài xông đến, khi y vào bên trong hang núi nhỏ thì đám thuộc hạ liền lui ra ngoài. Lục Mạch không thể tin nổi nhìn xuống đất, có một chỗ còn đọng lại máu tươi rất lớn.

"Oa... oa..."

Đứa nhỏ nằm trong góc động lại nhăn mặt khóc. Lục Mạch xoay người đến gần từ trên cao nhìn xuống hài tử.

Y không tin nổi cắn cắn khớp hàm khụy xuống nhìn đứa trẻ đỏ hỏn đang ngậm ngón tay mình. Y run run cúi đầu ôm đứa nhỏ lên, được người ôm nó bỗng nhiên ngừng khóc, giương đôi mắt đen lay láy nhìn y, bất giác nở ra một nụ cười lấy lòng.

Lục Mạch nhìn chằm chằm đứa nhỏ, gương mặt nó giống hệt như mình không sai biệt, tròng mắt Lục Mạch từ lúc nào đã nhàn nhạt nước. Bỗng nhiên, y nhìn thấy từ trong mảnh vải bọc đứa bé lộ ra một mảnh ngọc bội.

'Rầm' một cái, dường như Lục Mạch nghe thấy trong đầu mình có tiếng nổ lớn. Y khẽ lùi về phía sau lảo đảo mấy bước.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch nhận ra thứ này, lúc trong thân phận Lục Thiên Minh y đã tùy tiện chọn một cái rồi đeo lên. Sau khi Bạch Cửu bỏ đi thì y cũng không để ý đến thứ đó nữa, còn tưởng đã đánh rơi ở nơi nào rồi, không ngờ lại nằm trong tay Bạch Cửu.

Bỗng dưng nước mắt một dòng vô thanh vô tức chảy xuống. Trong đời Lục Mạch cũng chưa từng khóc. Năm đó Cố Kiệt Nhân chết y cũng không khóc. Nhưng hiện tại y cảm thấy đau đớn đến cực hạn, hối hận thống khổ đến mức thật muốn dùng kiếm tự đâm chết bản thân mình.

Lục Mạch cắn răng nhắm nghiền mắt, toàn thân run rẩy, khẽ tựa đầu vào trán hài tử gào lên.

"A Cửu... vì sao không nói? Vì sao lại giấu diếm ta? Đây rõ ràng là nhi tử của chúng ta mà... tại sao ngươi lại không nói? Tại sao chứ?"

Lục Mạch nhớ đến lúc gặp lại mình đã ra tay đánh Bạch Cửu, còn chửi mắng hắn thậm tệ, làm hắn không ít lần đau đớn đến mức suýt mất đi đứa con.

Trong lúc đau đớn nhất Bạch Cửu từng gọi Thiên Minh ca ca. Hóa ra là như vậy, vì muốn bảo vệ cho Lục Thiên Minh nên Bạch Cửu mới nói dối hài tử này là con của Ân Sơn Tây Xương hay sao?

"Không... không..."

Lục Mạch toàn thân run rẩy, lồng ngực đau đớn đến lợi hại. Nếu như y sớm nói ra với Bạch Cửu mình chính là Lục Thiên Minh, nếu như y đối xử với hắn dịu dàng hơn một chút, kiên nhẫn lắng nghe hắn một chút, có phải hay không giữa bọn họ cũng không xảy ra một khoảng thời gian ân oán như vừa rồi?

Nếu như y không tại thời khắc nguy hiểm mà rời đi, phải chăng Bạch Cửu cũng không bị người khác bắt? Còn có đứa nhỏ này, hắn đã sinh nó ra

https://thuviensach.vn

như thế nào chứ?

Lục Mạch nhìn xuống mớ hỗn độn đầy máu tươi dưới đất mà không thể thở nổi, cổ họng nghẹn ngào như có một bàn tay vô hình bóp chặt.

Y nhớ đại phu từng nói Bạch Cửu là nam nhân, khi sinh con cũng không giống như nữ nhân, phải sinh mổ. Nói vậy thì lúc đó phải chăng Bạch Cửu đã tự rạch bụng mình để giữ lại mạng cho hài nhi?

Lục Mạch nhìn hài tử đang giương đôi mắt trong suốt nhìn y, bỗng nhiên y bật khóc.

"A Cửu... xin lỗi... a Cửu!"

"Oa..."

Hài tử nhìn y khóc, nó môi cũng hơi mếu lại. Lục Mạch liền vươn ngón tay run run sờ mặt nó.

"Con ngoan, đừng khóc... ngoan... ta nhất định mang phụ thân của con trở về, ngoan..."

"Chủ nhân!"

Bên ngoài có một thuộc hạ tiến vào, dâng lên cho Lục Mạch một phong thư cùng một bọc vải nhỏ.

"Chủ nhân, trên bàn trong nhà phát hiện ra một bức thư của Ân Sơn Tây Xương. Hắn nói đã bắt Cửu công tử đi rồi, nếu chủ nhân muốn cứu người thì bảy ngày sau một mình đến Vạn Trùng sơn gặp hắn! Nếu chủ nhân không đến, hắn nhất định sẽ mang thủ cấp của Cửu công tử trả lại cho người. Còn đây là... đây là..."

Lục Mạch nghe thấy hắn lắp bắp thì khẽ liếc mắt sang, chân liền lảo đảo mấy bước. Là ngón tay của Bạch Cửu!

https://thuviensach.vn

"A Cửu..."

Lục Mạch không tin nổi run run nhận lấy ngón tay được gói trong mảnh vải giơ lên nhìn. Bỗng dưng ánh mắt từ lúc nào tối sầm lại. Thật lâu sau mới khàn khàn giọng.

"Người đâu!"

"Dạ..."

"Đây là nhi tử của ta, lát nữa mang thiếu chủ trở về Huyền Môn cung."

Thuộc hạ nghe thấy thì giật mình một cái. Hóa ra hài tử này không phải là cốt nhục của Ân Sơn Tây Xương, mà lại là của chủ nhân hay sao? Hắn cúi đầu rũ mắt, xem ra chủ nhân của hắn lần này thật sự muốn đi cứu Cửu công tử rồi.

"Dạ... vậy còn chủ nhân?"

Lục Mạch nhìn xuống hài tử lần nữa.

"Sau này, nếu ta không trở về thì nó sẽ là chủ nhân của các ngươi. Hãy chăm sóc nó thật tốt!"

"Chủ nhân... người định đến gặp Ân Sơn Tây Xương sao? Vạn Trùng sơn nơi đó chướng khí ngập trời, địa thế hiểm trở, không phải ngẫu nhiên mà Ân Sơn Tây Xương lại hẹn người đến đó. Nếu như có mai phục chủ e một mình sẽ không chống đỡ nổi!"

Lục Mạch không nói gì, chỉ ôm lấy hài tử từ từ mang ra ngoài. Y từ đầu đến cuối mắt chưa từng rời khỏi hài tử của mình.

Lục Mạch vạn năm nay chưa từng nghĩ đến con cái, cũng không yêu thích trẻ con. Những tình nhân có mưu đồ muốn mang thai cùng y đều bị y phát hiện rồi giết chết. Đối với y mà nói, con cái giống như điểm yếu, mà

https://thuviensach.vn

bản thân y không muốn trên người mình tồn tại bất kỳ điểm yếu nào. Thế nhưng hiện tại y chẳng những có một mà còn là hai điểm yếu. Trong đó, Bạch Cửu chính là điểm yếu chí mạng của y.

Có lẽ Ân Sơn Tây Xương sớm đã nhận ra nên mới tìm cách bắt Bạch Cửu.

"Ta không hối hận vì đã yêu thích phụ thân con... một chút cũng không hối hận!"

Lục Mạch vừa nói vừa vươn ngón tay lên chạm vào má hài tử, rồi khẽ hôn xuống trán nó một cái.

"Chờ ta mang phụ thân con về, cả nhà ba người chúng ta mãi mãi cũng không bao giờ xa nhau nữa!"

Dứt lời, Lục Mạch nhìn về phía xa xa, nơi đó hoàng hôn đang từ từ buông xuống.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 52: Tử Biệt

Đó đã là ngày thứ hai Kiếm Phong Chi không tỉnh lại. Đêm qua hắn trong mộng mị còn rên rỉ khóc lóc, có lẽ thân thể đang vô cùng đau đớn.

Ngụy Trình vẫn để hắn ở lại khách điếm trước đó của hai người, rồi mời những đại phu y thuật giỏi nhất trong trấn đến bắt mạch, nhưng bọn họ sau khi xem xong đều lắc đầu, nói Ngụy Trình chuẩn bị hậu sự cho hắn.

Ngụy Trình cả đêm không ngủ, thất thần ngồi tựa lưng vào thành giường nhìn Kiếm Phong Chi. Hắn từ khi tỉnh lại thì náo nhiệt không ngừng, hiện tại im lìm thế kia, nhìn thật ngoan ngoãn nhưng lại khiến người khác không cam lòng.

Ngụy Trình bỗng nhớ về khoảng thời gian hai người còn ở thần giới, nhiều lần hắn cũng mê mê man man như thế này. Trước đây hắn rực rỡ như ánh mặt trời, hiện tại lại mỏng manh như sương mai, chỉ cần chút ánh sáng liền có thể tan biến trước mắt mình.

Bỗng nhiên Ngụy Trình hoảng sợ, y liền thảng thốt gọi lên hai tiếng.

"Phong Chi..."

Ngụy Trình vươn tay lên chạm vào má Kiếm Phong Chi. Gò má hắn hiện tại đã trũng xuống, thân thể chỗ nào cũng đều lộ xương. Hắn trước đây ăn uống đều rất ngon miệng, thân thể lúc nào cũng cứng cáp mạnh mẽ, một năm nay thời gian nằm trên giường lại quá nhiều, nên cả người cũng gầy xuống.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình run run khóe môi khàn khàn giọng.

"Có phải ông trời thực sự ghét bỏ ta hay không? Cho nên chúng ta chưa từng có một ngày thực sự bình yên, cho ta hy vọng rồi mỗi ngày lại cướp đoạt của ta nhiều hơn... hiện tại ngươi nằm đây, còn ta chỉ có thể bất lực nhìn ngươi đau đớn..."

Tròng mắt Ngụy Trình chằng chịt tơ máu đỏ ửng, lòng cũng đã nguội lạnh rồi.

"Chờ cái gật đầu của ngươi ta đã chờ đến trăm năm... Cũng chưa bao giờ tuyệt vọng. Nhưng mà chờ được rồi thì ngươi lại nằm đây. Ta không biết, rốt cuộc có phải kiếp trước mình đã phạm sai lầm gì hay không, mà kiếp này ông trời lại hành hạ ta như vậy. Phong Chi à, nơi này, ta thật sự rất đau!"

Ngụy Trình vừa nói vừa nắm lấy bàn tay Kiếm Phong Chi đặt lên lồng ngực mình, nơi đó trái tim y vẫn đều đều nhịp đập. Ngụy Trình cắn chặt khớp hàm, ngẩng đầu nhắm nghiền mắt hít vào một hơi.

Y bỗng nhiên nhớ lại tất cả những việc mà bọn họ đã trải qua, cũng đã từng đối mặt với giây phút sinh tử, đã từng từ cõi chết trở về, đã từng từ tuyệt vọng lại có được hy vọng.

Năm trước, hắn bị Ân Sơn Tây Xương hãm hại, y mang hắn đến Đông Hải tìm Hoàng Thiên Ngạo cứu mạng nhưng không được, y chỉ bất lực nhìn hắn một thân đau đớn nằm trên giường, bản thân thì bị bắt đến Vạn Trùng Sơn. Khoảnh khắc đó y tưởng là đã chia xa mãi mãi. Hoặc đến ngàn năm mới lần nữa được nhìn thấy Kiếm Phong Chi.

Nhưng mà y lại thoát ra rồi đánh mất ký ức. Thời gian đó dù không biết Kiếm Phong Chi là ai, nhưng rõ ràng trong tiềm thức của y, hắn là một người vô cùng quan trọng với mình.

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn bị Ân Sơn Tây Xương bắt đi rồi ném xuống hạ giới. Tìm được hắn, lần thứ hai tặng Trấn hải long châu cho hắn, tưởng rằng mãi mãi cũng mất đi người này, thật không ngờ khởi chuyển hồi sinh, khi y tìm lại được ký ức thì cũng gặp lại hắn.

Bao nhiêu năm chờ đợi, cuối cùng cũng đổi lại cái gật đầu của Kiếm Phong Chi, cũng được thoải mái ôm hắn, hôn hắn. Khoảnh khắc có hắn trong vòng tay, y tưởng rằng sẽ kéo dài mãi mãi.

Nhưng mà cuối cùng cái gì cũng không có, thời gian bên nhau bình yên ngắn ngủi chỉ có hai ngày. Sau đó hắn ngất đi trước mắt y. Lần này, Ngụy Trình không biết bọn họ liệu có còn cơ hội bên nhau hay không nữa.

Hai ngày ngắn ngủi vừa rồi, Ngụy Trình tưởng là cuối cùng cũng có thể một ngày quang minh chính đại, đường đường chính chính ôm hắn. Hóa ra, chỉ là do y một mình suy tâm vọng tưởng, hóa ra cuối cùng cái gì cũng không có. Số mệnh chỉ là đang muốn trêu đùa y mà thôi!

Ngụy Trình cảm thấy lòng mình trống rỗng. Hiện tại y chỉ cần Kiếm Phong Chi tỉnh lại, còn cái gì là tương lai, cái gì là phía trước y sẽ không nghĩ đến nữa. Bởi lẽ tất cả mọi hy vọng của y đều chưa bao giờ trở thành hiện thực.

Ngụy Trình nắm bàn tay Kiếm Phong Chi đưa lên miệng khẽ hôn hôn. Bàn tay Kiếm Phong Chi lạnh lẽo chứ không còn ấm áp như mấy ngày trước nữa. Nước mắt Ngụy Trình từ lúc nào một dòng lăn qua kẻ tay hắn.

"Phong Chi... chúng ta trở về Thiên Hoa sơn tìm Nhiếp Viễn. Có lẽ cũng chỉ có lão mới có thể cứu được ngươi, vào thời khắc này..."

Phải, hiện tại trong thiên hạ người có thể cứu được Kiếm Phong Chi có lẽ duy nhất chỉ có một mình Nhiếp Viễn. Thương thế của Kiếm Phong Chi Ngụy Trình hoàn toàn biết rõ, nó đã vượt qua hiểu biết y thuật thông thường.

https://thuviensach.vn

Trước đây, Nhiếp Viễn có thể làm Kiếm Phong Chi tỉnh lại, nhưng không thể trị dứt bệnh cho hắn, thì trên đời này cũng không còn bất kỳ ai có thể cứu được Kiếm Phong Chi.

Nhưng mà hiện tại, ngoài kia thiên binh thiên tướng đang tìm kiếm y, chỉ sợ vừa bước ra khỏi cửa đã bị vây bắt. Một mình y thì có thể thoát khỏi, nhưng còn Kiếm Phong Chi... Ngụy Trình không muốn nghĩ tiếp. Lo trước do sau không phải là thói quen của y, hơn nữa thời gian gấp rút, không thể chậm trễ.

Nếu như thực sự Kiếm Phong Chi không thể qua khỏi thì y cũng sẽ đi cùng hắn. Dù gì hiện tại, nếu thế gian này vắng đi một Kiếm Phong Chi, y liền cảm thấy cuộc sống trở nên vô nghĩa. Nói Ngụy Trình si tình cũng được, nói y ngu ngốc cũng được, bất quá y chấp nhận vì người này mà trở nên ngu ngốc.

Ngụy Trình kéo Kiếm Phong Chi ngồi dậy rồi ôm vào ngực. Cằm hắn gục trên vai hắn siết chặt. Bất giác một dòng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống.

"Nếu sống đau đớn như vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu lại ở kiếp sau, có được không, Phong Chi? Kiếp sau, ta sẽ mang ngươi rời xa thế gian hiểm ác này, sẽ mang ngươi đến một nơi không có bất cứ người nào, cùng ngươi trải qua khoái hoạt nhân gian..."

Nói xong, Ngụy Trình khẽ nghiêng đầu hôn vào má Kiếm Phong Chi một cái. Đêm trước, cũng chính nơi này lần đầu tiên cùng hắn chân chính trải qua dây dưa hơi thở. Vậy mà giờ chỉ còn lại một Kiếm Phong Chi im lìm tựa ngủ say mà thôi.

Đêm đó, Ngụy Trình ôm Kiếm Phong Chi trong ngực, kéo áo choàng của mình trùm kín hai người rồi lướt gió hướng về Thiên Hoa sơn.

***

https://thuviensach.vn

Sáng ngày hôm sau khi bình minh vừa ló dạng, những đám mây hồng hồng một mảng ẩn ẩn hiện hiện bao quanh mặt trời le lói, nhưng một chút cũng không làm lòng Ngụy Trình trở nên ấm hơn.

"Phong Chi..."

Ngụy Trình vừa bay vừa nhìn người trong ngực, khẽ vươn tay sờ vào má hắn một cái.

Bỗng dưng, Ngụy Trình nghe thấy có tiếng chưởng phong đánh đến. Y liền phất áo một cái từ chín tầng mây nhảy xuống mặt đất rồi không ngừng ẩn hiện sau cánh rừng trúc xanh rì.

"ĐUỔI THEO HẮN!"

Trên kia là hàng ngàn tinh binh của tam giới rầm rầm pháp khí đuổi theo. Trước mắt đã là biển Bắc Hải. Ngụy Trình cắn chặt khớp hàm, ánh mắt lạnh xuống mười phần liên tục xé gió phóng đi.

Bỗng nhiên 'rầm' một cái, thiên tướng từ trên cao giáng xuống một chưởng lực, Kiếm Phong Chi bị đánh trúng liền rơi khỏi tay Ngụy Trình lăn một vòng, đập lưng vào đá ói ra một ngụm máu.

"PHONG CHI!"

Ngụy Trình hét lên một tiếng phóng đến ôm Phong Chi lên, đỏ mắt gọi tên hắn.

"Phong Chi, Phong Chi!"

Phong Chi ho khù khụ một trận rồi mở ra mí mắt yếu ớt nhìn y nhưng không nói được gì, chỉ chảy nước mắt. Đau đớn cùng thống khổ hiện lên trong đáy mắt nhàn nhạt nước. Ngụy Trình biết cú đánh vừa rồi như muốn lấy mạng Kiếm Phong Chi.

https://thuviensach.vn

Y cắn chặt khớp hàm, tay siết thành quyền ngoảnh đầu lại nhìn thiên binh thiên tướng trước mặt.

"Các ngươi... vì sao ép ta?"

"Ngụy Trình, ngươi là tội nhân đang chịu hình phạt ở Vạn Trùng Sơn, nhưng lại vượt ngục, năm lần bảy lượt làm chuyện ác."

"Ta... đã làm chuyện ác gì?"

"Ngươi theo Huyền Môn cung phản lại tam giới, còn cho người diệt Ân Sơn đài!"

"Ân Sơn đài sao? Ha ha."

Ngụy Trình bỗng cười lên một trận.

"Hóa ra Ân Sơn Tây Xương đã nói với các người... không bằng không chứng, chỉ nghe theo một phía, vậy mà cũng được gọi là công chính liêm minh hay sao? Được lắm... Ân Sơn Tây Xương..."

"Ân Sơn đài chủ đức cao vọng trọng, còn tội nhân như ngươi hôm nay không cần giải đến Vạn Trùng Sơn nữa, chiếu theo quân pháp, gặp mặt liền giết!"

Ngụy Trình bật cười ha hả khiến cho thiên tướng nhíu mày nhìn nhau.

"Vậy còn người này? Người này cũng là tội nhân hay sao?"

Ngụy Trình vừa nói vừa chỉ vào Kiếm Phong Chi.

"Hắn tuy không phải tội nhân, nhưng cùng ngươi năm lần bảy lượt dây dưa không rõ, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!"

Ngụy Trình nhướng mày một cái nhìn xuống Kiếm Phong Chi.

https://thuviensach.vn

"Phong Chi... xem ra hôm nay không phải họ chết thì chính là chúng ta chết. Ngươi có tỉnh lại thì cũng đừng có trách ta!"

Dứt lời, Ngụy Trình liền mở ra một kết giới bảo vệ Kiếm Phong Chi, rồi cẩn thận đặt hắn nằm xuống đất.

"Đợi ta!"

Bỗng nhiên Ngụy Trình gầm lên một tiếng, xung quanh cuồng phong trỗi dậy, mây đen vần vũ trên bầu trời, Ngụy Trình lập tức hóa thành hắc long khổng lồ, trong chớp mắt biến mất.

Thiên tướng liền hợp sức mở ra một kết giới khổng lồ như tấm khiên hộ pháp chắn trước mặt, căng thẳng dõi mắt lên bầu trời.

Hắc long phóng lên chín tầng mây cuộn mình đảo mấy vòng liền nhả ra long châu, long châu xoay tròn trong không khí xé gió phóng đến xuyên thủng tầng kết giới của thiên tướng, 'rầm' một cái kết giới nổ tung, bọn chúng liền ngã nhào về phía sau.

"Ta không mạo phạm các người, tại sao các người diệt đường sống của ta?"

Hắc long ồm ồm giọng, cuộn vòng dữ tợn trên bầu trời, Trấn hải long châu bay lên cao đỏ rực. Nước biển lập tức cuộn trào, dâng lên một cột sóng vô cùng cao.

"Ngụy Trình, ngươi dâng đại hồng thủy, ngươi nhất định chịu án tử!"

Ngụy Trình không trả lời, dứt khoát dâng lên đại hồng thủy, thiên binh vừa bay lên trời liền bị hắc long thổi cuồng phong đánh rơi lại mặt đất, cột sóng lập tức đổ ập xuống cuốn hàng ngàn người trôi ra biển. Tiếng la hét vang lên đầy trời.

https://thuviensach.vn

Ngư dân ở phía xa thấy đều trốn lên núi kinh hãi nhìn xuống, bọn họ sợ đại hồng thủy sẽ dâng tới giống như năm trước. Chỉ là từ đầu đến cuối, Ngụy Trình chỉ dâng nước đánh xuống thiên binh thiên tướng, chưa từng làm hại phàm nhân.

Bỗng dưng từ trong hỗn loạn, vang lên tiếng nói.

"Thái tử, thuộc hạ đến viện trợ người!"

Là binh tướng của Bắc Hải long vương. Ngụy Trình nhìn thấy liền gầm lên một tiếng.

"SÁT!!!!!!!!!!"

Lập tức binh tôm tướng cá trong biển nổi lên, chỉ trong chớp mắt lôi hàng ngàn người của tam giới lặn xuống đáy biển sâu mất hút.

Số còn lại nhìn thấy kinh hãi hét lớn.

"Phản rồi, Bắc Hải tạo phản! Nhanh chóng trở về gọi chi viện!"

Bỗng dưng, Ngụy Thương từ mặt biển bay lên, trợn mắt nhìn đám người đang túm tụm vào nhau trên bãi cát.

"Ngụy Trình là thái tử Bắc Hải, các người diệt hắn thì Bắc Hải không thể khoanh tay đứng nhìn!"

Rất hợp ý Ngụy Trình. Ngụy Trình sớm đã không muốn cùng tam giới qua lại, hiện tại đã được sự ủng hộ của Ngụy Thương, hắn liền ồm ồm giọng.

"Bắc Hải thuộc Long tộc, từ nay tách ra khỏi tam giới. Không còn liên quan đến tam giới nữa. Các người hôm nay chính là kẻ thù của Bắc hải!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, mây đen trên trời cuồn cuộn kéo đến, thiên tướng kinh hãi trợn mắt. Bắc Hải đã tuyên bố tách khỏi tam giới, xem ra bọn họ không còn e ngại thiên quy nữa. Nếu vậy thì hôm nay chưa chắc còn mạng trở về.

Lúc đến đây mang theo hàng ngàn tinh binh tinh nhuệ, nhưng lúc nãy hơn phân nữa đã bị đánh rơi xuống biển. Bọn chúng lập tức tìm đường tháo chạy, đáng tiếc nơi này là địa bàn của biển cả, xung quanh cũng đều là sông suối, không thể thoát khỏi.

Ngụy Trình lập tức biến thành người, xoắn tay một cái tạo thành một kết giới cực lớn bao vây hết toàn bộ thiên binh thiên tướng, ngăn không cho bọn chúng tháo chạy.

"Ngụy Trình, thả bọn ta ra!"

Người bên trong gào thét, cũng không còn nét ngạo nghễ như lúc mới đến nữa.

"Sớm biết có ngày hôm nay thì các ngươi cũng đừng tuyệt tình như vậy!"

Bên trong kết giới binh lính túm tụm lại thành một chỗ run rẩy. Nhìn thấy nét mặt Ngụy Trình lạnh lẽo đòi mạng người, xem ra hôm nay chắc chắn phải chết. Bọn chúng liền gào thét, ra sức thoát ra khỏi kết giới nhưng không được. Ngụy Trình không hổ danh là đệ tử giỏi nhất của đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo, kết giới mở ra không cách nào phá được.

Ngụy Trình nâng tay lên, long châu hiện ra xoay xoay trước mặt, y gầm lên một tiếng.

"DIỆT!!!!!!!!"

Lập tức 'ẦM' một cái kết giới nổ tan tành, toàn bộ hơn ngàn tinh binh trong kết giới liền tan thành khói bụi.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình lập tức thu về long châu, đến giải kết giới bảo vệ Kiếm Phong Chi ôm người lên, rồi nhìn Ngụy Thương.

"Phụ vương, người không trách con chứ?"

Ngụy Thương nhìn nhi tử của mình thở dài một hơi.

"Không sao, không sao!"

"Con đã liên lụy Bắc hải!"

Ngụy Thương khẽ lắc đầu.

"Ta là cha của con, Bắc hải là nhà của con. Giặc đến nhà không thể không đánh!"

"Long vương!"

Bỗng dưng một thuộc hạ từ trên cao mang theo một người bay xuống.

"Long vương, có tin cấp báo từ Thiên Hoa sơn."

"Thiên Hoa sơn sao?"

Đệ tử của Kỳ Thịnh đi cùng lính canh liền tiến đến.

"Long Vương, nhị thống lĩnh Bạch Nghiên nói Ân Sơn Tây Xương trước đây hãm hại huynh đệ, phản bội sư môn, nhưng nhị thống lĩnh không tra xét kỹ đã đã làm hại đến thái tử. Hiện tại, Ân Sơn Tây Xương thông đồng cùng tam giới âm thầm bắt đi sứ giả của Long tộc, công khai chống đối Thiên Hoa sơn. Đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo mấy ngày này không có ở Thiên Hoa sơn, nên nhị thống lĩnh sẽ chủ trì đại cuộc. Ban bố toàn thể thiên hạ, Long tộc tách khỏi tam giới. Ba ngày nữa hội quân ở Vạn Trùng sơn. Toàn thể tướng lĩnh của Long tộc chuẩn bị ứng chiến."

https://thuviensach.vn

"Vạn Trùng Sơn? Vì sao lại là Vạn Trùng Sơn chứ?"

Ngụy Thương ngạc nhiên nhưng Ngụy Trình vừa nghe xong thì liền hiểu. Xem ra Bạch Nghiên đã biết tình hình hiện tại của Hoàng Thiên Ngạo, nên quyết định mang quân đến Vạn Trùng Sơn bảo vệ y.

"Thật may quá, nếu nhị thống lĩnh đã quyết định Long tộc tách khỏi tam giới, vậy thì chúng ta cũng không sợ tam giới nữa! Trình nhi, ta trở về chuẩn bị binh lực, cùng với Long tộc hội ngộ ở Vạn Trùng Sơn. Còn con thì sao?"

Ngụy Trình không trả lời Ngụy Thương mà nhìn người đệ tử của Thiên Hoa sơn.

"Nhiếp Viễn hiện tại có ở Thiên Hoa sơn không?"

Kẻ kia liền gãi gãi đầu.

"Lục sư huynh... Nhiếp dược sư mấy ngày trước bị đánh trọng thương, hiện tại sống chết còn chưa rõ!"

Ngụy Trình nghe xong thì thất thần hồi lâu, rồi nhìn Kiếm Phong Chi trong ngực cắn cắn khớp hàm, ánh mắt từ lúc nào đã trầm xuống. Nếu Nhiếp Viễn không thể cứu được Kiếm Phong Chi, vậy thì sống chết gần như đã rõ rồi.

"Sư huynh có trở về hay không?"

Ngụy Trình ngẩng đầu nhìn người kia, khó hiểu hỏi một câu.

"Trở về?"

"Về Thiên Hoa sơn. Nhị sư bá nói nếu gặp huynh thì chuyển lời tạ lỗi của sư bá đến huynh. Nói huynh mau chóng trở về Thiên Hoa sơn, ở Thiên

https://thuviensach.vn

Hoa sơn... sau đại thống lĩnh thì huynh là người mạnh nhất, đại cuộc không thể thiếu huynh được!"

Ngụy Trình vẫn không trả lời, lát sau mới khàn khàn giọng.

"Ngươi trở về trước đi. Ba ngày sau ta sẽ đến Vạn Trùng Sơn hội ngộ."

"Vậy... đệ đi trước."

Ngụy Trình liền gật đầu rồi quay lại nói với Ngụy Thương.

"Phụ thân, người cũng trở về đi."

"Còn con thì sao?"

Ngụy Trình nhìn Kiếm Phong Chi.

"Con... phải mang Phong Chi đi!"

"Kiếm thiếu hiệp..."

Lúc này Ngụy Thương mới nhìn thấy mảnh vải bọc Kiếm Phong Chi để lộ ra nửa gương mặt.

"Đã không còn cách cứu chữa sao?"

Ngụy Trình không trả lời, Ngụy Thương liền gật đầu một cái.

"Trình nhi... con là nhi tử của ta, dù con có làm gì thì phụ vương cũng đứng về phía con. Đi đi!"

Ngụy Trình đỏ mắt nhìn Ngụy Thương. Hắn tóc đã điểm phong sương, đời này e là Ngụy Trình không còn cơ hội báo hiếu hắn được nữa.

Bỗng dưng Ngụy Trình quỳ rạp xuống, Ngụy Thương hơi lùi về phía sau mấy bước, trợn mắt nhìn y.

https://thuviensach.vn

"Trình nhi, con là muốn..."

Ngụy Trình rũ mắt.

"Phụ vương. Thân nhi bất hiếu, từ lúc sinh ra cũng chưa từng một ngày báo hiếu phụ vương!"

"Trình nhi, con mau đứng lên đi!"

Ngụy Thương vừa nói vừa đỡ vai y nhưng không được.

"Phụ vương, nhận của con ba lạy, xin người tha thứ cho con tội bất hiếu. Đời này không thể mang tử tôn đến cho người, sau này cũng không thể chăm lo cho người lúc tuổi già!"

"Trình nhi!"

Ngụy Thương gọi lên một tiếng, tròng mắt nhàn nhạt nước. Lúc trước Ngụy Trình chính miệng đã nói từ bỏ kế thừa đại nghiệp, sau này hắn mới biết y là vì Kiếm Phong Chi.

Ban đầu Ngụy Thương vô cùng phiền não, nhưng nhi tử này tính tình quyết đoán, sau này hắn cũng không khuyên can nữa. Trong năm nay một người thiếp của Ngụy Thương đã mang thai, nghe nói chính là một tiểu hoàng tử. Cho nên chuyện kế thừa đại nghiệp sau này đã có người phụ trách.

Ngụy Trình cúi đầu lạy ba lạy trước mặt Ngụy Thương.

"Trình nhi, con... giờ là muốn đi đâu?"

Ngụy Trình nhìn Kiếm Phong Chi.

"Con phải đến thiên giới tìm y tiên..."

https://thuviensach.vn

Ngụy Thương nghe thì không khỏi khiếp sợ trong lòng.

"Trình nhi, nếu con đến Thiên giới, chỉ e chưa kịp gặp y tiên thì đã bị giết chết!"

"Cũng không còn cách nào khác!"

Dứt lời, Ngụy Trình đứng dậy nhìn Ngụy Thương, thấy phụ thân mình sắp khóc đến nơi, y chỉ rũ mắt rồi ba bước đã phóng lên chín tầng mây đằng vân mất dạng.

Ngụy Trình đi được một lúc, bỗng dưng cảm thấy người trong ngực khẽ động đậy y liền nhìn xuống.

"Khụ... khụ..."

Kiếm Phong Chi ho sặc sụa, máu tươi không ngừng chảy ra miệng.

"Phong Chi... Phong Chi!"

Kiếm Phong Chi đã tỉnh lại, hắn nắm lấy cánh tay Ngụy Trình lay nhẹ, ánh mắt nhàn nhạt nước như muốn cầu xin.

"Ngụy Trình... đừng đi nữa, ta chịu không nổi nữa. Lạnh quá!"

Nhìn thấy mặt hắn tái nhợt, môi không còn huyết sắc, càng lên cao càng lạnh, chỉ e chưa kịp đến thiên giới thì người đã chết rồi.

Ngụy Trình cắn chặt khớp hàm, đỏ mắt, bỗng dưng ôm chặt Kiếm Phong Chi khóc rống.

"Được, ta ôm ngươi xuống mặt đất!"

Kiếm Phong Chi đầu hơi nghiêng một chút, giương mi mắt yếu ớt nhìn xuống dưới chân mình.

https://thuviensach.vn

"Sư đệ... ta... ta muốn nhìn thấy bình nguyên... cả đời ở trên núi, ta muốn một lần nhìn thấy bình nguyên!"

Ngụy Trình liền vuốt ve gương mặt hắn.

"Được, ta mang ngươi đi..."

Dứt lời, y liền ôm Phong Chi bay là đà xuống thấp, dưới chân đã là bình nguyên rộng lớn. Lúc này đang là buổi chiều, ánh tà dương tịch mịch rọi trên đầu cây ngọn cỏ. Hàng cỏ lau nghiêng ngã bạc đầu dưới ráng chiều vàng nhạt.

Ngụy Trình ôm ngang Kiếm Phong Chi từ từ đạp cỏ mà đi, bỗng nhiên Phong Chi thì thầm mấy câu.

"...Ngụy Trình, cõng ta đi, ta muốn nhìn thấy xung quanh một chút!"

"Được!"

Ngụy Trình nhắm nghiền mắt hít một hơi thật mạnh rồi cúi người xuống cõng Kiếm Phong Chi lên lưng, nước mắt y không ngừng rơi xuống.

Kiếm Phong Chi nằm trên lưng Ngụy Trình, vươn bàn tay run run ra chạm vào những bông cỏ lau trắng như tuyết, khóe môi yếu ớt giương lên thành một nụ cười nhạt.

"Sư đệ... ngươi nói thử xem, phụ mẫu của ta, rốt cuộc họ là người như thế nào?"

Ngụy Trình cõng Kiếm Phong Chi trên lưng, cảm thấy hắn vừa nói hơi thở vừa ngắt quãng, tim giống như bị hàng ngàn mũi dao bén nhọn đâm vào. Nhưng y không muốn hắn biết mình khóc, y nhíu nhíu mày gian nan kiềm xuống nghẹn ngào ở cuống họng.

https://thuviensach.vn

"Bọn họ... nhất định vừa tài giỏi vừa ôn nhu vừa hiểu chuyện... giống như ngươi!"

Kiếm Phong Chi nghe xong thì thật muốn bĩu môi, lời này chỉ là dối gạt người. Ngụy Trình cuối cùng cũng học tiểu Thất nói dối rồi hay sao chứ?

Bỗng nhiên, có rất nhiều chuyện trong quá khứ lần lượt hiện về trong ký ức Kiếm Phong Chi, khiến hắn tâm mềm một mảng.

"...Ta là đệ tử đầu tiên của sư phụ... nhớ ngày mình đến Thiên Hoa sơn, năm năm đầu tiên năm nào cũng đều là tuyết rơi..."

Hắn ngừng lại hít khí một cái. Ánh mặt trời nhàn nhạt đâm vào mắt hắn, nhưng ngạc nhiên một chút chói chang cũng không có. Hắn tham luyến như muốn gom vào đáy mắt tất cả những hình ảnh tốt đẹp xung quanh. Đáng tiếc, thời khắc của hắn đã không còn nhiều nữa.

"...Khi đó mỗi ngày Ngâm thúc đều vắt sữa dê cho ta uống... ta còn đòi Ngâm thúc ôm mình đi chơi. Nhưng thúc chỉ đánh mông ta, còn mắng ta ngốc!"

Kiếm Phong Chi vừa nói khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười nhạt. Ngụy Trình lắng nghe âm thanh khàn khàn của hắn ở bên tai mình, cảm thấy đó chính là thứ hay ho nhất mà y từng được nghe thấy.

"...Mấy năm sau sư phụ và nhị vị sư thúc bắt đầu thu nhận đệ tử. Người nào đến cũng đều có phụ mẫu đi cùng... khi đó, mỗi ngày ta đều ngồi ở phía sau núi nhìn xuống rừng đào tám dặm, mong một ngày có thể nhìn thấy phụ mẫu đến thăm mình..."

Hắn nói đến đó thì nấc lên một tiếng. Ngụy Trình liền khựng lại định nhìn Kiếm Phong Chi, hắn ôm lấy cổ y vỗ vỗ, ý bảo không sao.

"...Nhưng mà ta đã chờ hết mấy mùa tuyết rơi cũng không được..."

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình liền chảy nước mắt, khóe môi run rẩy.

"...Mỗi lần phụ mẫu hay thân nhân của các ngươi đến thăm, mang theo rất nhiều đồ ăn, ta đều được dịp ăn cùng... cũng không phải ta tham ăn, chỉ là ta đang nghĩ, biết đâu một trong số đó có người cùng quê với phụ mẫu ta, thì cũng được thưởng thức một lần hương vị của quê nhà..."

"Phong Chi..."

Ngụy Trình trái tim như vỡ tan, gian nan gọi hắn một tiếng, giọng đã khàn đặc. Phong Chi biết Ngụy Trình khóc, nhưng hắn chỉ cười cười.

"...Khi đó... bọn họ nhìn thấy ta ăn đồ của các ngươi, bọn họ đều ở một bên cười nhạo. Nhưng mà ta một chút cũng không để ý!"

"Phong Chi, đợi ngươi khỏe lại, chúng ta sẽ đến quê nhà của ngươi, được không?"

Kiếm Phong Chi khẽ lắc đầu mấy cái. Hắn biết mình đã không còn cơ hội đến đó nữa. Hắn lại thì thào.

"...Ta đã chờ đến mười năm... cuối cùng thì ta cũng biết mãi mãi cũng không bao giờ chờ được bọn họ đến nữa. Ngâm thúc trong một lần say rượu có nói, phụ mẫu ta đều đã mất trong chiến trận, được sư phụ ôm về... Đêm đó Ngâm thúc ôm ta, nói rất nhiều chuyện, còn bảo ta đừng chờ nữa, mỗi lần thúc thấy ta ngồi đó, thúc đều đau lòng."

Ngụy Trình nhắm nghiền mắt nuốt xuống cảm xúc đau đớn cùng thống khổ trong lòng.

"Sau này ta cũng không ngồi nhìn xuống núi nữa... mỗi ngày trôi qua, ta đều làm gì đó cho mình luôn bận rộn... để không cảm thấy cô đơn nữa... đặc biệt vào những ngày Tết đến, ta thật sự rất cô đơn..."

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi vừa nói vừa cười cười. Nhưng trái tim trong lồng ngực hắn thổn thức, ký ức của trăm năm lần lượt hiện về, giống như chuyện chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

"Cũng may những năm đó Ngâm thúc đều ở bên cạnh chăm sóc cho ta... Ngâm thúc dù có chút độc miệng nhưng ta biết... thúc rất thương ta!"

Kiếm Phong Chi nói đến đó thì khẽ nhướng mi mắt lên nhìn thấy gốc lê xa xa, nơi đó có rất nhiều quả lê chín mọng, cổ họng liền có chút khát.

"...Đáng tiếc... ta không thể uống rượu cùng Ngâm thúc nữa!"

Ngụy Trình liền run run giọng, có chút gấp gáp nói.

"Phong Chi... ngươi đừng nói bậy, ngươi nhất định sẽ không sao. Chúng ta sẽ rất nhanh trở về Thiên Hoa sơn, còn gặp Ngâm thúc, Lục Niên, tiểu Thất, sư phụ..."

"Khụ... khụ..."

Kiếm Phong Chi lại ho một tràn. Ngụy Trình lập tức cõng hắn đến gốc lê đặt ngồi xuống, hái một quả chín mọng đưa đến trước môi hắn.

"Ăn đi!"

Kiếm Phong Chi mở miệng nhưng không cắn nổi một cái. Khí lực đã suy yếu đến cực hạn.

Ngụy Trình liền cắn xuống một ngụm rồi tiến đến cúi đầu phủ lên môi Phong Chi, môi lưỡi dây dưa vị lê thanh ngọt liền tan trong miệng. Sau khi tách ra, một sợi chỉ bạc kéo dài giữa hai phiến môi. Ngụy Trình nhìn nhìn Kiếm Phong Chi một cái bỗng nhiên vùi đầu vào gáy hắn, thân thể không khống chế được run rẩy. Kiếm Phong Chi biết Ngụy Trình khóc.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trình trong quá khứ cũng chưa từng khóc, y luôn là người mạnh mẽ nhất, cường đại nhất trong lòng hắn. Nhưng từ ngày gặp lại hắn thì đã chảy nước mắt đến mấy lần. Kiếm Phong Chi không nỡ, nhưng hắn lúc này chỉ còn chút hơi tàn, có thể làm gì chứ?

"Sư đệ... đừng khóc... sau này không còn ta nữa, ngươi hãy tìm một cô nương xinh đẹp mà lấy nàng, rồi trở về Bắc hải làm long vương, sinh con đẻ cái. Đừng sống một mình... rất buồn chán... Ân tình của ngươi dành cho ta, ta không thể làm gì cho ngươi được, chỉ có thể tạc dạ ghi lòng. Kiếp sau, nếu như có gặp lại, ta sẽ trả... trả hết cho ngươi. Đa tạ vì đã yêu một người không có chút ưu điểm nào như ta! Khụ... khụ..."

Ngụy Trình nghe lời hắn nói thì trái tim càng đau đớn đến lợi hại. Y nhìn sâu vào đôi mắt chỉ còn chút tia sáng mỏng manh của Kiếm Phong Chi rồi vươn tay vuốt ve gò má hắn.

"Phong Chi, ngươi... cái gì cũng không hiểu!"

Kiếm Phong Chi nằm trong ngực y khẽ giương đôi mắt yếu ớt nhìn y.

"Phong Chi, ta từ năm hai mươi tuổi đã mang ngươi giấu vào trong lòng. Từ đó đến nay cũng đã gần trăm năm. Càng lúc ta càng yêu thích ngươi hơn, ngươi nói xem, ta có thể yêu một người khác nữa hay sao chứ? Yêu một mình ngươi đã làm tim ta đau đến thế này, ta không còn sức để yêu thêm bất kỳ kẻ nào khác, ngốc tử..."

Phong Chi không nói gì chỉ khẽ chớp chớp mắt. Ngụy Trình trước nay không nói rõ lòng mình, càng không nói nhiều như vậy. Nên hắn cũng không biết y yêu mình nhiều thế nào. Hai mươi tuổi, vậy chẳng phải nói chính là năm đầu tiên y đến Thiên Hoa sơn hay sao? Hóa ra y ngay từ đầu đã yêu thích hắn rồi. Hắn có tài đức gì chứ? Còn ngây ngây ngô ngô, cái gì cũng không biết.

"...Vì sao?"

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi một câu như vậy. Hắn cái gì cũng không bằng người khác, tại sao một người ưu tú như Ngụy Trình lại để ý đến chứ?

"...Năm đó lần đầu đến Thiên Hoa sơn, những người khác nhìn thấy ta đều e ngại, chỉ có ngươi chạy theo ta xin một chiếc bánh."

"Xin... xin bánh sao?"

Ngụy Trình liền bật cười nhưng trong đáy mắt ngập tràn chua xót.

Y nhớ như in hình dáng của Kiếm Phong Chi năm đó, đôi mắt to tròn đen lay láy, khi cười cong lên như hình bán nguyệt, còn rực rỡ hơn cả mặt trời buổi sớm mai.

Khi đó y là thái tử Bắc hải, đến Thiên Hoa sơn địa vị tôn quý hơn người. Những đệ tử khác nhìn thấy y người thì a dua nịnh hót, kẻ thì lánh xa dè chừng, chỉ có một mình Kiếm Phong Chi là xem hắn như những người khác, chưa từng có sự phân biệt.

Một người như vậy Ngụy Trình sớm đã để vào trong mắt, sau này càng lúc càng phát hiện hắn vô cùng thật thà, lại có chút ngây thơ. Những lần bị người khác ăn hiếp chỉ ở một bên cười hề hề. Y sau đó phát hiện ra hắn còn vô cùng hiền lành nữa.

Chớp mắt một cái đã qua trăm năm. Trong đó có một năm cuối cùng chia xa khổ sở.

"Khụ... khụ..."

Bỗng nhiên, Kiếm Phong Chi ho sặc sụa. Ngụy Trình gấp gáp lấy ra long châu đưa đến trước mặt hắn, liền bị hắn đẩy ra.

"Đừng..."

"Phong Chi!"

https://thuviensach.vn

"Ta không muốn... thật sự không muốn! Có long châu, ta cũng chỉ có thể nằm đây như một cái xác không hồn, mỗi ngày đều chịu dày vò đau đớn. Còn ngươi... ngươi lại hóa rồng, cũng không thể ở cạnh bên ta. Long châu... ta không muốn dùng nữa!"

"Ta không thể nhìn ngươi chết!"

"Ngụy Trình, ngươi quên rồi sao? Nhiếp lão đầu cơ bản đã không thể cứu được ta nữa. Cho nên, chúng ta mới như bây giờ. Sức của ta... ta là người biết rõ nhất, dù có long châu cũng không thể mang ta kịp trở về Thiên Hoa sơn, còn lão đầu... hiện tại cũng không thể cứu ta!"

"Phong Chi..."

Ngụy Trình run rẩy, tựa đầu trên trán Kiếm Phong Chi, nước mắt rơi xuống gò má hắn một mảnh ướt át.

"...Đừng khóc, sư đệ, đừng khóc mà. Ngoài kia... hiện tại đẹp biết bao nhiêu chứ?"

Hắn vừa nói vừa nhướng mắt lên nhìn.

"Sư đệ, đỡ ta ngồi dậy, ta muốn nhìn..."

Ngụy Trình dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt mình rồi ôm Kiếm Phong Chi ngồi dậy, cho tựa lưng vào lồng ngực mình, hai tay vòng ra phía trước ôm chặt eo hắn, cằm tựa trên vai hắn.

Kiếm Phong Chi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền cong cong khóe môi lên cười. Đây có lẽ là cảnh tượng đẹp nhất mà hắn từng nhìn thấy.

"Ngụy Trình..."

Hắn thều thào gọi lên một câu.

https://thuviensach.vn

"Ta đây, ta đang ở đây!"

"...Nơi này thật đẹp, cũng thật yên bình... ta muốn có một ngôi nhà, có người thân của mình... ta muốn được như các ngươi, có người luôn chờ đợi mình về..."

Bỗng nhiên, Kiếm Phong Chi nấc nấc lên mấy tiếng, hơi thở càng lúc càng yếu dần, cố giương mí mắt mỏi mệt nhìn về phía bình nguyên rộng lớn. Nơi này cỏ cây xanh tốt, ong bướm không ngừng bay lượn, không như Thiên Hoa sơn, mỗi năm đều lạnh giá như vậy.

Ngụy Trình khẽ hôn vào má hắn một cái.

"Ta là người thân của ngươi, mãi mãi cũng là người thân của ngươi. Sau này mỗi ngày đều chờ ngươi ở đây, có được không?"

Kiếm Phong Chi nghe thấy thì yếu ớt nghiêng má tựa vào đầu Ngụy Trình.

"...Thật không?"

Ngụy Trình vòng tay càng ôm chặt hắn.

"Thật!"

"Vậy thì... tốt quá rồi! Ta đồng ý là người thân... của ngươi..."

Dứt lời, Kiếm Phong Chi liền đoạn khí, thân thể lịm dần trong ngực Ngụy Trình, ở khóe môi còn vương một nụ cười không tắt.

Ngụy Trình không nhìn hắn, dõi mắt ra bình nguyên rộng lớn đang chìm trong ánh tà dương tịch mịch, những tia nắng cuối cùng dần tắt. Trăm năm của bọn họ cũng đã qua rồi, nhanh như một cái chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Một dòng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống, Ngụy Trình vòng tay siết chặt thi thể lạnh lẽo của Kiếm Phong Chi, nghiêng mặt đặt xuống bờ môi không còn huyết sắc của hắn một nụ hôn.

"Phong Chi... cả đời này Ngụy Trình ta chỉ yêu một mình ngươi. Một trăm năm ta đã ở bên cạnh ngươi. Sau này dù sống hay chết ta cũng sẽ đều không để ngươi phải một mình... Ngươi ở đây đợi ít ngày, ta còn một việc quan trọng nhất định phải làm. Kẻ đã hãm hại chúng ta, hắn không thể sống tiếp. Sau đó, chúng ta sẽ đoàn tụ. Phong Chi... hãy đợi ta!"

Ánh mặt trời cuối cùng cũng tắt hẳn, mặt trăng dần lên cao, bình nguyên lần nữa chìm vào ánh sáng nhập nhằng của trăng đêm, gió thổi hoa lê trắng tuyết thành luồng bay tán loạn.

***

Hứa Tư Hàn sau khi trải qua gần chín ngày ròng rã trong bão tuyết thì cũng đã đến được hồ Thanh long.

Đó là một chiếc hồ rất lớn, mùa đông mặt hồ đóng băng kín không một khe hở. Hồ quá rộng lớn, hắn không biết chính xác nơi nào có loài sen đá như lời Hoàng Thiên Ngạo nói.

Hứa Tư Hàn sau khi bay tới bay lui vài vòng, liền quyết định dùng liệt hỏa làm tan chảy dòng sông. Hắn bay lên cao, xoay tay vận khí mở ra một kết giới rộng lớn bao bọc cả mặt hồ. Nhắm nghiền mắt lại, ấn ký dưới đuôi mắt liền sáng lên rực rỡ, hắn mở ra đôi mắt đỏ rực, lập tức sức nóng tựa như dung nham núi lửa tràn ra, rất nhanh mặt băng trên hồ liền tan chảy.

Một lúc sau, khi mặt hồ chỉ còn lại một tầng băng mỏng, Tư Hàn liền thu công, hắn sợ hỏa khí sẽ làm cho hoa sen phía dưới lòng hồ bị tổn hại.

Lúc này, Tư Hàn chậm rãi đi lại trên mặt hồ, cẩn thận tìm kiếm chỗ có sen nở. Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy giữa lòng hồ là một đóa bạch liên

https://thuviensach.vn

ngàn năm, cuống bằng đá đen tuyền, không ngừng tỏa ra ánh sáng vàng kim, xung quanh có vài loài thủy quái không rõ là thứ gì lượn lờ dưới mặt nước như muốn hưởng một chút linh khí của sen trắng.

Tư Hàn liền vươn móng vuốt từ từ xuyên thủng mảng tuyết xung quanh bạch liên rồi ngồi xuống một bên kiên nhẫn chờ đợi sen nở.

Thấm thoát hai ngày nữa lại trôi qua. Hứa Tư Hàn từ khi đến đều chưa từng rời khỏi, chỉ ngồi đó trợn mắt nhìn bạch liên, như sợ bỏ lỡ khoảnh khắc ngàn năm đó, thủy quái sẽ cướp Lệ long thạch mang đi mất.

Hứa Tư Hàn ngồi khoanh hai chân bên cạnh bạch liên. Tuyết càng lúc rơi càng nhiều. Chỉ trong chốc lát, mặt hồ lần nữa lại bám lên một tầng băng dày. Hắn ngồi đó một mình, như một chấm đen nhỏ trên nền tuyết trắng rộng lớn không điểm dừng.

Từng cơn gió gào thét như muốn đòi mạng người, vụt đến cắt vào bàn tay, cổ, gò má cùng trán của Tư Hàn, để lại những vệt máu nhỏ, nhưng hắn vẫn không dám mở kết giới bảo vệ mình. Hắn sợ hơi nóng sẽ làm ảnh hưởng đến hoa sen.

Tư Hàn liền vùi đầu vào đầu gối che đi cái khắc nghiệt của thiên nhiên không ngừng đánh vào mình. Hắn bỗng nhiên nhớ Hoàng Thiên Ngạo da diết.

"Sư phụ, chỉ cần mang thứ này về thì từ nay về sau chúng ta mãi mãi cũng không bao giờ rời xa nhau nữa, có phải không?"

Hắn ngồi đó tưởng tượng về những ngày tháng sau này của hai người bọn họ mà không khỏi cong khóe môi lên cười. Mái tóc của hắn bám đầy tuyết trắng, toàn thân y phục cũng là những mảng tuyết dày, nhìn hắn lúc này có bao nhiêu ngốc nghếch cùng si tình.

https://thuviensach.vn

Hắn lại nhớ đến ngày tuyết rơi năm đó, Hoàng Thiên Ngạo cõng mình trên lưng, để lại một hàng dấu chân dài trên nền tuyết kéo dài ngút ngàn.

Hắn nhớ những ngày tháng cùng ôm nhau trong hang động, cùng trầm mình dưới hồ nước sâu, cùng tựa vào nhau nhìn ngắm rừng đào tám dặm với những cánh hoa thành luồng bay trong gió.

Năm đó, nếu hắn không sống chết bám theo y, năm đó nếu hắn không kiên trì tình cảm đến cùng mà từ bỏ, thì giữa hai người bọn họ cũng sẽ không có những khoảnh khắc ngọt ngào như vừa rồi.

Trước khi rời đi, Hoàng Thiên Ngạo đã nói yêu hắn, còn nói sẽ đợi hắn trở về. Hắn cảm thấy lồng ngực mình vô cùng rộn rã, lại không nguôi nỗi nhớ Hoàng Thiên Ngạo.

Cuộc đời hắn từ lúc sinh ra đã bị phụ mẫu ruồng bỏ, lớn lên được chính là nhờ ân huệ của người khác. Nếu như không có Hứa thợ săn nhặt hắn mang về, rồi liều chết bảo vệ thì hắn sớm đã chết dưới tay kẻ khác.

Nếu năm đó Ngâm Tuyết không mang hắn về Thiên Hoa sơn, nếu Thiên Hoa sơn không cưu mang hắn, Tư Hàn không thể tưởng tượng hiện tại mình sẽ thế nào. Có thể trên đời này đã không còn tồn tại một Hứa Tư Hàn, cũng có thể hắn chỉ là một Hỏa phụng hoàng khát máu tàn ác.

Hắn bỗng nhớ đến những ngày còn nhỏ được Ngâm Tuyết cho đồ ăn, được Kiếm Phong Chi ôm đi chơi, được Ngụy Trình dạy cách đánh người, được Lục Niên lén lút cho xem long dương bí tịch, rồi cùng bọn Lý Khởi Phong đánh nhau, suốt ngày rong ruổi ở sau núi chơi trò săn thỏ.

Rồi hắn nhớ đến cả Bạch Nghiên... Bỗng dưng hắn không còn thấy hận bất kỳ ai nữa. Lần này trở về, sau khi cứu được Hoàng Thiên Ngạo, hắn sẽ cùng y trở về Thiên Hoa sơn. Huyền Môn cung hay ma tôn gì đó hắn cũng không cần. Kể cả oán thù với Minh Kính Hà. Chỉ cần bọn họ không đụng

https://thuviensach.vn

đến hắn thì nước sông không phạm nước giếng, dù gì hắn cũng không muốn liên quan đến bọn họ nữa.

Hiện tại đối với hắn thì được ở bên cạnh Hoàng Thiên Ngạo mới là quan trọng nhất, những thứ khác hắn cũng không cần thiết. Ai đã từng đánh mất hạnh phúc một lần, khi nhặt lại được đều cảm thấy vô cùng quý giá.

Hắn bỗng nhiên nằm ngửa xuống nền tuyết, hai chân dạng thành hình chữ đại, hai tay hai chân liền bơi bơi trên tuyết. Hắn cong khóe môi lên cười nhìn những bông tuyết trắng xóa đang rơi xuống mặt mình chầm chậm tan ra thành dòng nước chảy xuống cổ, lòng cảm thấy thanh tỉnh đến kỳ lạ.

Có lẽ, đã rất lâu rồi hắn mới có thể yên tĩnh suy nghĩ.

Bỗng nhiên hắn nhớ đến đêm trước khi rời khỏi, mình ngồi trong phòng uống rượu cùng Ngâm Tuyết, cả đêm kể về những chuyện đã trải qua ở Thiên Hoa sơn.

"Nghĩa phụ..."

Tư Hàn khàn giọng gọi một tiếng. Đã bao lâu rồi hắn không gọi Ngâm Tuyết như vậy? Tư Hàn nhớ lại đêm mà hắn xin y nhận mình làm nghĩa tử, khi đó nằm trên lưng Ngâm Tuyết, hắn cảm thấy vô cùng ấm áp và an tâm, giống như dù thế giới có đổ sập xuống thì cũng có nghĩa phụ chống đỡ cho hắn.

Ngâm Tuyết và Kiếm Phong Chi, một người là cha, một người là huynh trưởng. Mãi mãi hắn cũng không bao giờ quên. Nhờ có hai người bọn họ mà hắn chưa từng trải qua tủi thân vì mình là cô nhi khi ở Thiên Hoa sơn.

Tư Hàn tự hỏi Ngụy Trình và Kiếm Phong Chi có phải hiện tại đang vô cùng hạnh phúc ở hạ giới hay không?

https://thuviensach.vn

Kiếm Phong Chi là người thật thà lại nhân hậu, có Ngụy Trình ở bên cạnh chăm sóc thì hắn có thể yên tâm rồi. Bất quá, tính tình Ngụy Trình có chút gắt gỏng, hắn Kiếm Phong Chi suốt ngày sẽ bị y ăn hiếp, nhất định sẽ mắng hắn ngu. Tư Hàn nghĩ đến mà không khỏi bật cười thành tiếng.

Rồi hắn lại nhớ đến Ngâm Tuyết. Hắn có chút hối hận, vì sao vừa rồi hắn vẫn còn cứng đầu không chịu nhận lại Ngâm Tuyết chứ?

"Nghĩa phụ, lần này trở về nhất định sẽ hòa thuận cùng người... ta... rất nhớ người..."

Hắn lẩm bẩm mấy câu.

"Đại sư huynh... huynh nhất định phải hạnh phúc bên lục sư huynh đó. Khi ta trở về sẽ đi tìm hai người cùng uống rượu... cũng đã rất lâu rồi, không phải sao?"

Tư Hàn vừa nói vừa mỉm cười rồi nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào đóa bạch liên. Bỗng dưng hắn trợn mắt ngồi bật dậy, bạch liên đang từ từ hé nở.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 54: Sự Thật

Lúc này đang là nửa đêm, nơi nhà giam ẩm thấp tăm tối là một nam nhân vận hắc bào, hai tay bị trói chặt treo lơ lửng trên mặt đất. Đầu gục xuống, tóc tai tán loạn che đi nửa gương mặt đầy máu tươi. Trên thân thể, y phục bị vết roi xé nát làm lộ ra vết thương dữ tợn không ngừng chảy máu.

Bỗng dưng, từ bên ngoài vang lên tiếng đế giày nện xuống sàn nhà cùng vài ba âm thanh đao kiếm 'leng keng', nam nhân liền giương đôi mắt chằng chịt tơ máu nhìn lên.

Ân Sơn Tây Xương toàn thân y phục đỏ rực, đầu đội ngọc quan xanh thẳm, giày đỏ thêu rồng phượng không vướng chút bụi trần, từ từ bước xuống bậc tam cấp rồi đi vào phòng giam.

Ân Sơn Tây Xương vừa bước vào liền lấy khăn tay che đi mùi tanh tưởi trong ngục thất, còn khẽ nhíu nhíu mày mấy cái. Một lính canh lập tức mang ghế đến, phủi bụi cho hắn, Ân Sơn Tây Xương ngồi xuống, giương đôi mắt đầy tiếu ý nhìn nam nhân bị treo trước mặt.

"Ngâm thúc, ngài vẫn mạnh chứ?"

Đó chính là Ngâm Tuyết, mấy ngày trước đã bị Ân Sương Tây Xương cùng đám thuộc hạ của Minh Kính Hà âm thầm bắt đi. Ngày hôm qua vừa tỉnh lại thì liền bị treo ở đây, còn dùng hình không ngừng tra tấn.

Ngâm Tuyết nghe Ân Sơn Tây Xương nói nhưng cũng không trả lời, y chỉ rũ mắt. Hiện tại trong người chỉ còn lại một chút sức lực cuối cùng, không muốn phí hoài cùng hắn.

https://thuviensach.vn

"Ngâm thúc... chặc chặc..."

Ân Sơn Tây Xương vừa nói vừa chặc lưỡi.

"Thúc biết không, ta nhớ những ngày đầu tiên mới đến Thiên Hoa sơn, người mà ta ngưỡng mộ sau sư phụ thì chính là thúc."

Hắn bắt đầu hồi tưởng về những chuyện đã qua.

"Năm đó, ta đến Thiên Hoa sơn cùng lúc với Ngụy Trình và Lục Niên. Thiên Hoa sơn trong mắt ta tuy không nguy nga tráng lệ như Ân Sơn đài nhưng lại khiến người khác ngước nhìn ngưỡng mộ... Nơi đó có đại thống lĩnh của Long tộc cường hãn nhất thiên hạ, có Ngâm sứ giả tuổi trẻ tài cao, xuất sắc nhất trong hàng chiến binh của Long tộc. Như vậy, ai mà lại không muốn được một lần trở thành đệ tử của Thiên Hoa Sơn chứ? Ha ha."

Ân Sơn Tây Xương cười cười. Ngâm Tuyết nhắm nghiền mắt không muốn nghe, kể cả giọng nói cao cao đó cũng khiến y cảm thấy chán ghét, khinh thường. Bất quá, Ân Sơn Tây Xương không để ý đến cảm tình của y.

"Ta cũng từng rất muốn trở thành đệ tử giỏi nhất để được sư phụ cùng thúc tán thưởng. Ta... so với kẻ khác nỗ lực hơn rất nhiều lần. Nhưng mà các người, từ đầu đến cuối chỉ ban cho ta một ánh mắt lạnh nhạt, không hơn không kém!"

Ân Sơn Tây Xương nhếch mép lên cười, ánh mắt thoáng chút cảm xúc không rõ nghĩa, có lẽ là chua xót, cũng có lẽ là căm hận.

"Năm đó, trong tất cả những người đến Thiên Hoa sơn xin học, phải trải qua thi đấu khắc nghiệt, bảy người giỏi nhất mới có thể trở thành đệ tử của đại thống lĩnh. Ta đã phải đổ máu, thậm chí còn suýt mất mạng, cố gắng vượt qua hàng ngàn người, mỗi ngày đều không còn thời gian để ngã lưng... cuối cùng ta mới danh chính ngôn thuận trở thành đệ tử nhập thất

https://thuviensach.vn

của sư phụ. Sau đó mỗi ngày... mỗi ngày đều chăm chỉ, mỗi ngày đều nỗ lực... nhưng mà cuối cùng cái gì cũng không có!"

Bất giác hắn nghiến răng một cái.

"Trong mắt ngươi và lão rồng già kia từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình Kiếm Phong Chi! Hắn tư chất kém cỏi như vậy mà ngang nhiên làm đại sư huynh của ta. Hắn làm sai thì thúc ngoài miệng mắng chửi nhưng bên trong cưng chiều. Sư phụ ít nói nhưng những chuyện đại sự cũng chỉ gọi một mình Kiếm Phong Chi, mỗi lần sư phụ đi xa về thứ gì tốt nhất cũng dành cho hắn. Vì sao chứ?"

Ân Sơn Tây Xương gào lên một tiếng.

"Nói về thực lực, năm đó ta chỉ thua kém mỗi Ngụy Trình, về nỗ lực ta không kém bất kỳ ai. Kiếm Phong Chi chỉ là một đứa ngốc, tham ăn, mặt dày, quê mùa, vô sỉ! Hắn có chỗ nào xứng làm đại sư huynh của Thiên Hoa sơn? Hắn vào trước bọn ta sao? Không phải!"

Ân Sơn Tây Xương trợn trừng mắt, không ngừng trách cứ, khởi binh vấn tội.

"Năm đó hắn mới hai mươi tuổi, bọn ta đến Thiên Hoa sơn thì vẫn chưa phân biệt thứ bậc. Sau đó các ngươi nói rằng ai là người xuất sắc nhất sẽ trở thành đại sư huynh của Thiên Hoa sơn. Ta vì cái gì mới chịu đựng gian khổ như vậy chứ? Thậm chí Ngụy Trình lúc đó là thái tử Bắc hải, hắn cũng không chịu nổi vất vả mà bỏ cuộc giữa chừng. Nhưng mà sau cùng, ta chỉ là nhị sư huynh, còn đại sư huynh thì vẫn là kẻ bất tài vô vụng kia!"

Ân Sơn Tây Xương càng nghĩ càng cảm thấy không cam tâm.

"Trong cuộc thi hắn là kẻ về sau cùng. Còn là được Ngụy Trình cõng về. Các người đối với ta như vậy có công bằng hay không?"

https://thuviensach.vn

Ân Sơn Tây Xương bỗng nhiên đứng dậy nhìn chằm chằm Ngâm Tuyết, mắng đến nước miếng cũng văng đầy mặt y.

"Ta là đệ tử của Thiên Hoa sơn, nhưng từ đầu đến cuối các người chỉ xem ta là người ngoài, cái gì cũng Phong Chi, Phong Chi."

Ngâm Tuyết nghe đến đây thì đầu cũng không ngẩng lên, vừa nhắm mắt vừa thì thào.

"Ngươi cơ bản không thể so sánh với Phong Chi. Nó tuy tài năng thua kém ngươi nhưng lại rất chịu khó, những chuyện lớn nhỏ ở Thiên Hoa sơn mấy năm qua nó đều chăm lo rất tốt, cũng chưa từng phàn nàn hay ganh tị với bất kỳ ai... ngươi... cơ bản không thể so sánh với đứa trẻ đó!"

Bỗng dưng 'chát' một tiếng, Ân Sơn Tây Xương đánh Ngâm Tuyết mặt lệch sang một bên. Hắn liền vươn tay lên siết cổ Ngâm Tuyết kéo lên cho nhìn thẳng vào mặt mình.

"Ngươi yêu thương hắn lắm phải không? Ngươi hiện tại yếu ớt như thế này... Nhớ năm xưa từng là đệ nhất chiến binh của Long tộc, hiện tại lại trở thành một kẻ còn yếu ớt hơn phàm nhân, bị người khác dày vò chà đạp, hắn là dùng linh lực của mình đổi mạng cho hắn phải không? Ha ha."

Ân Sơn Tây Xương cười lớn nhưng đáy mắt tràn ngập không cam tâm.

"Hắn có cái gì mà ngươi và ngay cả Ngụy Trình nữa đều năm lần bảy lượt hy sinh vì hắn chứ?"

Ân Sơn Tây Xương nghiến răng trợn mắt nhìn Ngâm Tuyết. Bỗng dưng hắn híp mắt một cái nhếch môi lên cười.

"Ta trước khi đến đây vừa nhận được một tin vui. Giờ thấy ngươi thâm tình như vậy, thì ta cũng tốt bụng báo cho ngươi biết."

https://thuviensach.vn

Ân Sơn Tây Xương càng nói càng nhỏ dần, bỗng nhiên tiến đến sát tai Ngâm Tuyết thì thầm một câu.

"Kiếm Phong Chi, người mà ngươi dùng mạng mình để đổi, dùng cả đời để yêu thương, hôm qua... đã chết rồi!"

Ngâm Tuyết bất giác trợn mắt lên nhìn Ân Sơn Tây Xương, mày nhíu nhíu, môi mấp máy mấy lần mới phát ra được âm thanh.

"Ngươi... nói cái gì?"

Ân Sơn Tây Xương nhe răng cười một cái.

"Ha ha. Ngươi không nghe rõ sao? Kiếm Phong Chi... nghiệt súc đó đã chết rồi! Bị liên quân tam giới đánh cho mất mạng!"

Ngâm Tuyết không tin nổi, tròng mắt đã giăng đầy tơ máu đỏ.

"Ngươi... NÓI DỐI!"

Ân Sơn Tây Xương nhướng mày vô sỉ nhìn Ngâm Tuyết.

"Ngươi cũng sắp chết rồi, ta còn nói dối ngươi để làm gì nữa? Nhưng yên tâm, vài ngày nữa cũng sẽ đến lượt ngươi, rồi cũng sớm đoàn tụ với hắn thôi. Ha ha ha."

Dứt lời, Ân Sơn Tây Xương cười một tràn lớn hả hê rồi bước ra ngoài. Trên đường đi hắn còn nói với lính canh.

"Tiếp tục dùng hình, làm cho hắn sống cũng không bằng chết!"

"Dạ, chủ nhân!"

Lúc này, Ngâm Tuyết ở trong ngục nhíu nhíu mày, ánh mắt chỉ có thảng thốt cùng thương tâm. Y cắn chặt khớp hàm ngẩng đầu nhìn xung quanh

https://thuviensach.vn

ngục thất, nhưng dường như cái gì cũng không nhìn thấy, tất cả chỉ có hình bóng Kiếm Phong Chi từ nhỏ đến lớn lần lượt trần về.

Ngày Kiếm Phong Chi mới đến Thiên Hoa sơn, hắn chỉ là một đứa trẻ còn đỏ hỏn nằm trong chăn, vì đói sữa mà ngậm ngón tay của Ngâm Tuyết mút mút.

Sau đó Ngâm Tuyết liền đi bắt một con dê rồi mang về vắt sữa cho Phong Chi uống. Nhìn hắn từ từ lớn lên, biết lật, biết bò rồi biết đi. Hắn rất chậm nói, lúc ba tuổi chỉ nói được một chữ 'thúc'.

Từ năm năm tuổi, không biết nghe ai đó nói thứ gì vào tai, mà mỗi ngày đều ngồi ngốc nhìn xuống rừng đào tám dặm trông chờ phụ mẫu, khi đó Ngâm Tuyết nhìn thấy thì vô cùng xót.

Đứa trẻ đó từ nhỏ đã vô cùng mềm mại, vô cùng thanh thuần. Nó không mạnh mẽ đặc biệt cố chấp như Hứa Tư Hàn, suy nghĩ của Kiếm Phong Chi cũng vô cùng đơn giản. Cho nên Ngâm Tuyết không nhịn được mà muốn ôm vào lòng, xem nó như nhi tử của mình mà cưng chiều bảo vệ.

Mỗi lần có đồ ngon đều để dành mang về cho Kiếm Phong Chi. Đến khi hắn lớn như vậy, y cùng Hoàng Thiên Ngạo cũng không nỡ để hắn xuống núi một mình phiêu bạc.

Khi biết Ngụy Trình yêu hắn, Ngâm Tuyết cũng không muốn gả hắn đi. Kiếm Phong Chi, nhi tử của y xứng đáng để có được thứ tốt nhất. Thậm chí y đã dùng mạng của mình để đổi mạng lại cho hắn. Nhưng mà cuối cùng cũng không thể bảo vệ được hắn sao?

"Chết... chết rồi sao?"

Ngâm Tuyết khàn giọng nói một câu, cắn chặt răng ngăn đi cơ thể mình đang run rẩy. Một dòng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống gò má y.

https://thuviensach.vn

"Phong Chi à... Phong Chi..."

Ngâm Tuyết run rẩy gọi lên một tiếng, uất nghẹn xộc đến, nộ khí công tâm, máu tươi liền tràn ra miệng, nhưng y không để ý, trong đêm tối rống lên một tiếng thê lương.

"Phong Chi à!"

***

Sáng hôm sau tại Lăng Tiêu điện, thiên đế thiên hậu cùng thái tử và chúng tiên đang thương nghị trận đánh lớn trước mắt.

Dưới điện, Minh Kính Bắc chắp tay thành quyền.

"Thiên đế, nghe nói nhị thống lĩnh Thiên Hoa sơn đang chuẩn bị binh lực, hai ngày nữa sẽ hội quân ở Vạn Trùng Sơn. Đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo đã mất tích rất nhiều ngày, gần tháng nay vẫn chưa từng xuất hiện. Hiện tại động tĩnh lớn như vậy, có khi nào chính là thời khắc đại hạn ngàn năm của đại thống lĩnh Long tộc hay không? Nếu là như vậy, chúng ta tranh thủ thời gian này mang quân vây đánh Vạn Trùng Sơn, trước khi đại quân của Long tộc đến. Dù gì hiện tại Long tộc đã công khai chống lại tam giới, nếu để Hoàng Thiên Ngạo hồi phục, thì e thiên hạ sẽ không còn địch thủ."

Một người khác nghe Minh Kính Bắc nói vậy thì cũng lên tiếng. Hôm nay mang danh là nghị sự nhưng thực chất Minh Kính Hà cùng Minh Kính Bắc đã âm thầm chia phe phái trù bị kế hoạch. Trên điện Lăng Tiêu lúc này cũng đã chia thành hai phe, một phe theo thái tử, số đông còn lại theo Minh Kính Hà.

"Minh đại nhân, nếu ngay lúc đại thống lĩnh Long tộc chịu thiên kiếp, chúng ta mang quân vây đánh, chỉ e... trong tam giới sẽ mang lại tiếng tăm không tốt!"

https://thuviensach.vn

Minh Kính Bắc liền mỉm cười.

"Vậy thì chúng ta không cần thiết nói cho họ biết."

Người kia nhíu mày.

"Ý của đại nhân là..."

"Ân Sơn đài chủ đã hiến kế, hai ngày nữa Lục Mạch của Huyền Môn cung sẽ đến Vạn Trùng Sơn, vậy chúng ta sẽ mượn cớ vây đánh Huyền Môn cung, nhân cơ hội đó tiêu diệt Hoàng Thiên Ngạo, nhất cử lưỡng tiện, không phải hay sao?"

"Huyền Môn cung? Vậy thì càng không phù hợp, nếu Hỏa phụng hoàng cũng đến tham chiến thì sao?"

"Đương nhiên khi ta nói ra chủ ý này thì đã có chuẩn bị. Theo ta biết, Lục Mạch sẽ đến Vạn Trùng Sơn một mình. Nhưng nếu có Hỏa phụng hoàng thì càng tốt. Chúng ta sẽ báo với thượng thần Huyền Vũ và Bạch Hổ cùng góp mặt tham gia náo nhiệt. Trong lúc hai vị đó giao chiến Hỏa phụng hoàng, chúng ta âm thầm giết chết Hoàng Thiên Ngạo!"

Bên dưới nghe thấy những lời Minh Kính Bắc nói mà không khỏi khiếp sợ. Hoàng Thiên Ngạo là người mạnh nhất thiên hạ, điều này ai ai cũng biết. Lần này nếu chọn sai thời điểm, Hoàng Thiên Ngạo bình an vượt qua thiên kiếp, như vậy chẳng khác nào chính là lấy trứng chọi đá, định sẵn là cái chết.

"Nếu như đại thống lĩnh bình an vượt qua thiên kiếp... vậy..."

"Điều này thì các vị không cần phải lo lắng. Việc chúng ta đến đó lấy cớ là đối phó cùng Lục Mạch, cho nên nếu như đại thống lĩnh không hề hấng gì, thì xem như sẽ không đối đầu cùng hắn nữa."

https://thuviensach.vn

Nghe xong lời nói này tiếng xì xầm ngày càng lớn hơn.

"Còn sau đó, nếu như hai vị thượng thần biết chúng ta âm thầm đối phó đại ca của bọn họ, không phải chúng ta..."

Minh Kính Hà ngồi ở trên nhướng mày nhìn người phe mình một cái, bên dưới liền có người lên tiếng.

"Về chuyện này các vị không cần lo lắng, tất cả mọi tội lỗi cứ đổ lên đầu Lục Mạch là được."

"Chuyện này... Lục Mạch cũng không phải kẻ dễ đối phó."

"Việc này các vị cứ an tâm, ta đã có đối sách ứng phó."

"Ngoại tổ phụ nói là đối sách gì?"

Vũ Triệt ngồi trên bàn lớn liền khàn giọng hỏi. Minh Kính Bắc hơi nhướng mày, Minh Kính Hà nhìn thấy cũng khẽ mím môi.

Không thấy Minh Kính Bắc trả lời, Vũ Triệt tiếp tục.

"Nghe nói người cùng với Ân Sơn Tây Xương âm thầm bắt Ngâm sứ giả của Long tộc, còn điều binh truy sát Ngụy Trình, làm Kiếm Phong Chi đại đệ tử của Thiên Hoa sơn vô cớ bị liên lụy mất mạng. Bắc hải vì vậy mới tách ra khỏi tam giới, sau đó Long tộc cũng rời khỏi."

Minh Kính Bắc không trả lời, chỉ chắp tay về phía sau.

"Thủ pháp bắt bớ con tin hèn hạ như vậy các người cũng có thể làm được hay sao chứ?"

"Triệt nhi, câm miệng!"

Minh Kính Hà trợn mắt.

https://thuviensach.vn

"Trước đây đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo đã phá bỏ liên hôn ngàn đời giữa Long tộc và thiên giới sao không nói hắn hèn hạ đi? Hắn còn đuổi ta cùng công chúa rời khỏi Thiên Hoa sơn, xúc phạm uy nghiêm thiên giới. Hiện tại Long tộc tách khỏi tam giới, Bắc hải trong nháy mắt đã giết sạch hai ngàn tinh binh của chúng ta. Cho nên chúng ta làm như vậy cũng không có gì sai!"

"Mẫu hậu."

"Im miệng! Hiện tại sự việc đã liên quan đến tồn vong của tam giới. Không phải đơn giản là chuyện chút mặt mũi thể diện gì đâu! Huyền Môn cung ngày đêm dòm ngó muốn thống nhất tam giới về dưới trướng của ma giới. Hỏa phụng hoàng thao luyện binh lực, rõ ràng là muốn đánh đến Thiên giới rồi. Nếu chúng ta không nhân cơ hội này ra tay thì sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa."

Nói xong, Minh Kính Hà nghiêng mặt sang nhìn Vũ Bình Nguyên.

"Thiên đế, xin người làm chủ đại cuộc!"

Bên dưới một số người cũng đồng loạt cúi đầu.

"Thiên đế, xin làm chủ đại cuộc!"

Vũ Bình Nguyên âm trầm suy nghĩ, Vũ Triệt liền đứng dậy đến trước điện chắp tay thành quyền, cúi đầu.

"Phụ hoàng, việc này liên quan đến sự tồn vong của tam giới, ảnh hưởng đến hàng vạn sinh linh vô tội. Từ đầu đến cuối cũng chính chúng ta ra tay trước..."

Vũ Triệt chưa kịp dứt lời Minh Kính Hà đã gằn giọng.

"Cái gì mà ra tay trước? Thái tử nói sai rồi!"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt híp mắt nhìn Minh Kính Hà.

"Vậy mẫu hậu có ý gì?"

"Nếu như năm xưa Hoàng Thiên Ngạo không hủy liên hôn với thiên giới, thì chúng ta cũng không đi đến nước cờ này."

Minh Kính Hà mím môi.

"Ta thiết nghĩ, Hoàng Thiên Ngạo sớm đã tính toán tách rời Long tộc khỏi tam giới, cho nên việc đó chẳng qua chỉ là đi trước mà thôi! Sớm muộn gì hắn cũng đối đầu cùng tam giới!"

"Mẫu hậu, đó chỉ là võ đoán của người!"

"Vậy sao? Hỏa phụng hoàng rõ ràng là thứ cần phải tiêu diệt, nhưng Hoàng Thiên Ngạo năm lần bảy lượt che giấu nó, chính là muốn âm thầm mượn lực của nó để gia tăng sức mạnh của Long tộc."

Bên dưới lập tức xôn xao.

"Đúng rồi, nương nương nói rất có lý."

"Cho nên, nếu hôm nay chúng ta không quyết đoán, chỉ sợ sau này hối hận cũng không còn kịp nữa!"

"Mẫu hậu, Hứa Tư Hàn không phải là kẻ xấu!"

"Hàm hồ! Ngươi nói năng xằng bậy cái gì?"

"Năm đó lúc thần nhi bị Lục Mạch bắt đi, chính Hỏa phụng hoàng đã cứu ta!"

"Ha ha, thái tử, con thật ngây thơ. Hỏa phụng hoàng là ma tôn của ma giới. Sao con không nghĩ năm đó chính là cái bẫy bọn chúng bày ra để con

https://thuviensach.vn

mang ân mình đi? Huống hồ lần trước hắn đến thiên giới giết hơn ngàn người của chúng ta, còn đánh ta đến trọng thương. Thái tử còn nói Hỏa phụng hoàng không tàn ác?"

Vũ Triệt khẽ nhíu nhíu mày, nhưng hắn không còn lý lẽ để nói lại Minh Kính Hà. Hắn không thể nói mình dựa vào trực giác mà tin tưởng Hứa Tư Hàn. Còn chuyện Hứa Tư Hàn đánh đến Lăng Tiêu điện, Vũ Triệt không trực tiếp chứng kiến, chỉ nghe từ một phía, không bằng không chứng.

"Là chúng ta đã bắt mẫu thân của hắn trước..."

"Khi hắn đánh đến đã cứu được người vẫn ra tay đồ sát."

Lúc này Vũ Bình Nguyên tằng hắng một cái khàn khàn giọng.

"Thái tử, việc này thiên hậu và ngoại tổ phụ của con nói không sai. Không bàn chuyện đã xảy ra, nhưng hiện tại thiên giới đã bị xem thường như vậy, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn, phải lập lại trật tự trước đây!"

Vũ Triệt liền gấp gáp.

"Phụ hoàng!"

"Được rồi, ta ban cho con hai mươi vạn thiên binh, lập tức sát phạt Vạn Trùng Sơn, phải lấy đầu đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo và Hỏa phụng hoàng mang về!"

"Phụ hoàng!"

"Ngươi không chỉ là con ta, mà còn là thái tử điện hạ, nếu ngươi không đi thì ta sẽ phái người khác đi. Chỉ là ngươi có tài cầm quân, nếu lần này ngươi không đi, toàn quân có mệnh hệ nào, ngươi sẽ không tránh khỏi liên lụy!"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt nhíu nhíu mày mấy cái nhìn Vũ Bình Nguyên.

"Quân lệnh như sơn. Lập tức y lệnh!"

Vũ Triệt nhắm nghiền mắt thở ra một hơi rồi cúi đầu chắp tay thành quyền.

"Thần nhi tuân lệnh!"

***

Lúc này tại phương Tây, mặt trời yếu ớt đang dần lặn xuống, Hứa Tư Hàn dựng thẳng thắt lưng căng mắt nhìn đóa bạch liên đang dần hé nở. Lòng hắn căng thẳng đến mức có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực mình.

Chỉ cần có được thứ này thì hắn cùng Hoàng Thiên Ngạo mãi mãi cũng không chia lìa nữa. Có thứ này hắn lập tức cùng y quay lại Thiên Hoa sơn, trải qua những ngày tháng ân ái mật ngọt như trước đây.

Hứa Tư Hàn nguyện với lòng sau này sẽ không nóng nảy nữa, tất cả đều nghe lời y sắp đặt. Ở Thiên Hoa sơn cũng được, ở bất kỳ đâu cũng được, chỉ cần bọn họ bên nhau như chim liền cánh, như cây liền cành, cả đời không phân ly, là hắn vô cùng mãn nguyện.

Tư Hàn quỳ gối trên tuyết khom người cúi đầu nhìn xuống đóa bạch liên đang từ hé nở. Dương quang chói lọi khiến hắn có chút chói mắt.

Khi ánh sáng dần qua đi, sen nở bung cánh liền lộ ra đài sen vàng rực vô cùng tinh xảo. Linh khí lan tỏa làm đám thủy quái dưới hồ không ngừng nhao nhao, bất quá bọn chúng không dám liều mạng, bởi vì Hỏa phụng hoàng trên mặt băng vô cùng nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Tư Hàn nhíu nhíu mày nhìn bạch liên, nhưng nửa buổi vẫn không thấy thứ gì khác ngoài những thứ giống như hoa sen thông thường. Hắn bò bò đến không tin nổi vươn tay chạm vào đóa bạch liên, lát sau như không kiềm chế được liền không ngừng lật lật, tròng mắt đã chằng chịt tơ máu.

"Lệ long thạch đâu... nó... nó đâu rồi?"

Hắn giống như phát cuồng bổng dưng khom người xuống hồ dùng tay nhúng vào nước lạnh tìm kiếm không ngừng.

"ĐÂU RỒI? ĐÂU RỒI?"

Khi hắn ngẩng đầu lên thì y phục trên người đều bị nước vung vãi làm cho ướt sủng. Hắn vì không vận chân khí toàn thân tản mát hơi lạnh, thậm chí mũi cũng hồng hồng một mảng.

"Không thể nào... không thể nào!"

Hắn lắp bắp mấy câu, không cần suy nghĩ liền nhảy xuống hồ, lần theo cuống của bạch liên lặn xuống đáy.

Bên dưới hồ là vô số loài thủy quái, nhìn thấy hắn nhảy xuống một số liền tản ra xa, số khác liều lĩnh hơn. Có lẽ phương Tây quá khắc nghiệt, không thường xuyên có nhiều thức ăn, chúng hiện tại vô cùng đói khát. Một số con nhe ra hàm răng sắc nhọn liều mạng bơi đến gần vây lấy Tư Hàn, xông đến cắn rỉa thịt trên thân thể hắn.

Tư Hàn chỉ một đường lặn xuống, đau đớn trên cơ thể xộc đến nhưng hắn cũng không để ý. Máu tươi chảy ra hòa vào nước làm thành một mảng đục ngầu. Uống được máu tươi của Hỏa phụng hoàng, thủy quái khắp nơi liền bao vây lấy, không ngừng hấp thu linh khí.

Hứa Tư Hàn lặn sâu xuống đáy hồ, tóc đen bung xõa trong nước như tảo biển, mắt hắn từ đầu đến cuối đều chưa từng chớp một cái. Lòng vô cùng

https://thuviensach.vn

căng thẳng.

Nhưng dưới hồ ngoài rễ sen thì không còn thứ gì khác. Hắn loay hoay một lúc nhổ cả rễ sen rồi rất nhanh ngoi lên, nhảy trên mặt băng.

"Không có... không có!"

Hứa Tư Hàn quỳ trên mặt băng tay gấp gáp không ngừng tìm kiếm Lệ long thạch trong đám sen mình mang lên, nhưng mà cái gì cũng không có.

Hắn lúc này tròng mắt đỏ ửng chằng chịt tơ máu, bỗng dưng nước mắt một dòng chảy xuống. Trái tim trong lồng ngực cảm giác như có hàng ngàn mũi dao sắc nhọn đang không ngừng xuyên xỏ đâm vào nhầy nhụa máu tươi, đau đớn đến lợi hại.

Hình ảnh Hoàng Thiên Ngạo ôm hắn nói lời ngọt ngào, trước khi hắn rời đi còn nói yêu hắn, sẽ đợi hắn trở về. Hắn đã mang trong mình tất cả hy vọng về một tương lai tốt đẹp cùng y, nhưng mà cuối cùng cái gì cũng không có.

Hóa ra, từ đầu đến cuối đều chưa từng tồn tại cái gọi là Lệ long thạch, hóa ra tất cả chỉ là một màn lừa gạt của Hoàng Thiên Ngạo.

Mười ngày qua hắn như một kẻ ngốc mà chạy đến đây, chỉ sợ bỏ lỡ thời khắc sen đá nở hoa sẽ hối hận cả đời. Hóa ra tất cả chỉ là một mình hắn suy tâm vọng tưởng, cuối cùng lại đau đớn đến thế này.

Cái gì là yêu? Cái gì là thương? Hiện tại chỉ còn lại nỗi uất hận đến thấu xương mà thôi! Giống như một kẻ bị người mình yêu thương tin tưởng nhất vứt bỏ. Sự thật này thậm chí còn lạnh lẽo, đau đớn gấp ngàn lần những giấc mơ lúc trước hắn nhìn thấy mình bị chính tay mẫu thân giết chết.

Hóa ra bị phản bội, bị lừa dối chính là cảm giác đau khổ đến cùng cực như thế này. Hứa Tư Hàn bất giác run run khóe môi.

https://thuviensach.vn

"Sư phụ gạt ta, vì sao gạt ta, VÌ SAO LẠI GẠT TA?"

Hắn gào lên một tiếng thê lương, nhắm nghiền mắt ngã đầu về phía sau. Gân cổ cùng thái dương nổi lên cuồn cuộn. Hắn mím môi ngăn đi đau đớn cùng uất hận trong lòng. Từng đợt tuyết lạnh không ngừng rơi xuống mặt lạnh buốt giá. Hắn lại nhớ đến mùa đông năm đó y cõng mình trên lưng, những bông tuyết dù có rơi xuống cũng không lạnh lẽo như thế này.

"A!!!!!!!!!!!!!!"

Hứa Tư Hàn gầm lên một tiếng, bỗng nhiên hỏa khí phụt ra, mặt băng lập tức nổ tung, xác thủy quái liền nổi lên trắng cả mặt hồ.

Hứa Tư Hàn phi thân lên cao không ngừng tung chưởng đánh ra xung quanh. Chấn động lớn khiến núi tuyết đất đá rung chuyển, đổ sụp xuống.

"TẠI SAO LẠI GẠT TA? TẠI SAO CHỨ?"

Hắn như phát điên, toàn thân bao bọc bởi hỏa quang rực rỡ, lập tức hóa thành Hỏa phụng hoàng với sải cánh to lớn, trong chớp mắt phát ra từng tiếng 'Roak Roak' kinh thiên động địa rồi bay vút đi. Những nơi hắn đi qua đều ngập tràn trong biển lửa, nhiều nơi trong chớp mắt tuyết liền biến thành ao hồ nước xanh trong vắt.

Dưới đất, Bạch Hổ nhìn thấy cảnh tượng tan hoang trước mắt mà không khỏi há hốc mồm.

"Tẩu tử, xem ra nội lực của ngươi đã tiến bộ hơn xưa rất nhiều. Lại còn rất hung dữ nha!"

Hắn lắc lắc đầu mấy cái.

"Đại ca, đệ đã hoàn thành nhiệm vụ huynh giao, hiện tại ta phải tìm nhị ca uống rượu đã."

https://thuviensach.vn

***

Lúc này tại Vạn Trùng Sơn, chướng khí ngập tràn. Nơi tập trung chướng khí nhiều nhất cũng chính là chỗ từng phong ấn Xích Quỷ kiếm năm xưa. Nơi này là một nền đá phẳng vô cùng rộng lớn, từng có bốn trụ rồng bằng đá vươn thẳng lên bầu trời, hiện tại chỉ còn lại một chút vết tích mà thôi.

Hoàng Thiên Ngạo ngồi xếp bằng trên nền đá, nhắm nghiền mắt lại, hai tay vận khí. Xung quanh là mười hai sát sứ đứng quanh rũ mắt trông chừng y.

Cũng không biết là ngày hay đêm, xung quanh tối tăm không chút ánh sáng. Gió buốt lạnh thấu xương thổi không ngừng, giống hệt giọng u hồn rít lên từng hồi thê lương. Những bóng cây cao ngút ngàn to lớn, vươn những cánh tay như quỷ dữ đòi mạng người không ngừng lay lay trong gió. Sương mù cùng chướng khí dày đặc, nếu là người thường chỉ e vừa bước chân vào liền không còn mạng trở ra.

Bỗng dưng gió trong không khí gom lại thành một vòi rồng, xoắn xoắn trong không khí. Từ lúc nào, trên cao mây đen vần vũ, tụ lại một chỗ.

Hoàng Thiên Ngạo liền nhắm nghiền mắt hít vào một hơi liên tục vận khí, cảm giác nơi lồng ngực có chút ẩn ẩn đau. Hiện tại linh lực tán loạn, dù y cố gắng nhưng vẫn không thể dồn linh lực một chỗ để bảo vệ mình.

Thời khắc thiên kiếp đã đến, một trăm đạo sấm sét này là hiện tượng ngàn năm có một của tự nhiên, cũng không phải do lôi công điện mẫu tạo ra, sức mạnh hủy diệt gấp trăm ngàn lần sức mạnh của lôi công điện mẫu.

Trên bầu trời mây đen cuồn cuộn không ngừng dồn lại một chỗ, xa xa đã đã có tiếng sấm sét nổ vang trời. Bầu trời trong đêm sáng rực.

Từ rất xa, một đám người âm thầm lướt gió tiến đến, dẫn đầu là Ân Sơn Tây Xương. Hắn đang di chuyển thì nhìn thấy bầu trời từng đợt sấm chớp

https://thuviensach.vn

sáng rực, liền thì thầm.

"Nhanh lên một chút, xem ra thời khắc đã tới. Nếu tới kịp sẽ giết hắn trước khi hắn kịp tỉnh lại!"

"Dạ, chủ nhân!"

"Cánh quân của thái tử sắp đến hay chưa?"

"Dạ đang di chuyển, chắc một canh giờ nữa mới đến nơi."

"Rất tốt, diệt được Hoàng Thiên Ngạo, xem như ta trả được mối thù hủy nội công năm xưa."

Hắn vừa nói vừa liếc mắt về phía hai chiếc bao đen đang được thuộc hạ vác trên lưng, liền vươn kiếm tùy tiện đâm vào một bao lập tức vang lên tiếng rên rỉ rất nhỏ.

"Tiểu Cửu, ráng nhịn một chút, sắp đoàn tụ cùng Lục Mạch rồi. Ha ha."

Hắn cười cười rồi nhìn đám thuộc hạ.

"Trông chừng chúng thật tốt! Lát nữa nhất định sẽ dùng tới."

"Dạ, chủ nhân an tâm!"

Lúc này, Vạn Trùng Sơn gió lớn không ngừng gào thét, vòi rồng cực mạnh từ trên trời hướng xuống đất như muốn nuốt chửng mọi thứ. Vòi rồng từ từ di chuyển, cây cối đều nghiêng ngã bị hút lên cao, xung quanh đất đá không ngừng lật nhào.

Bỗng nhiên vòi rồng di chuyển về hướng Hoàng Thiên Ngạo, y lập tức xoay tay vẽ lên không khí một kết giới, cuồng phong xoắn quanh y nhưng không có cách cuốn y vào không trung.

https://thuviensach.vn

Chỗ y ngồi chính là tâm của vòi rồng, gió xoắn xoắn xung quanh. Hoàng Thiên Ngạo ngồi ở giữa, từ bầu trời xuyên xuống cuống vòi rồng như một cái ống dài không đáy.

Y ngẩng đầu lên, mây đen như nắp chắn hết toàn bộ mọi thứ xung quanh, bỗng nhiên một đạo sấm sét đánh xuống ngay đỉnh đầu Hoàng Thiên Ngạo, y liền nhắm nghiền mắt lập tức phóng thích toàn bộ hàn khí tích tụ ngàn năm trong cơ thể mình ra. Hàn phí phóng lên chạm vào sấm sét đang đánh xuống. Một nóng một lạnh vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

"RẦM RẦM RẦM!"

Tạo thành một dư chấn rất lớn, đám người Ân Sơn Tây Xương đang bay trên bầu trời bỗng nhiên nghiêng ngã bất ngờ rơi xuống mặt đất.

----HẾT CHƯƠNG----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 55: Cửu Vỹ Hồ

Hôm nay đến ngày hẹn với Ân Sơn Tây Xương ở Vạn Trùng Sơn, Lục Mạch đúng như lời đã hứa, chỉ đến cùng với sáu thuộc hạ nữa. Khi đến nơi nhìn thấy sấm sét vang lên rung chuyển trời đất, y nhíu mày lại thành hàng. Thuộc hạ đi phía sau liền khàn khàn giọng.

"Dường như ai đó đang chịu thiên kiếp."

Lục Mạch nghe thấy cũng không trả lời. Y đương nhiên biết kẻ đó là ai. Trong thiên hạ chịu thiên kiếp nặng như vậy ngoài đại thống lĩnh Long tộc ra còn có thể là ai chứ?

"Chủ nhân, suốt mười ngày nay không nhìn thấy Hứa Tư Hàn, có khi nào..."

Tên thuộc hạ nói đến đó thì ngừng lại. Lục Mạch nhiều ngày trước nghe nói Hứa Tư Hàn bế quan tu luyện cũng không quá nghi ngờ, nhưng nay trùng hợp lại là đại hạn của Hoàng Thiên Ngạo, như vậy có một chút không thích hợp. Trước đây Hỏa phụng hoàng dù ghi hận Thiên Hoa sơn nhưng lại nặng tình với Hoàng Thiên Ngạo y biết rất rõ, cho nên nếu ngay thời khắc này hắn tu luyện mặc kệ sống chết của ái nhân e là chuyện khó tin.

"Chủ nhân, chúng ta nên làm gì?"

"Không cần."

Hiện tại cứu được Bạch Cửu mới là thứ y quan tâm nhất, những cái gì khác sớm đã không còn quan trọng nữa.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch vạn năm nay chưa từng biết cái gì là ái tình, không biết cái gì là yêu thương, cho đến khi gặp được Bạch Cửu. Đáng tiếc y nhận ra lòng mình thì đã quá muộn màng. Hiện tại bằng mọi giá y phải mang được người đó về bên cạnh rồi sẽ dùng cả đời còn lại để yêu thương sủng ái hắn.

Mấy ngày qua, Lục Mạch không ngừng nhớ đến những ngày tháng còn bên nhau của hai người bọn họ. Năm đó nếu không đánh thì cũng ép buộc hắn. Ngày gặp lại còn làm hắn sợ đến suýt mất đi hài tử.

Với Bạch Cửu mà nói, có lẽ khi đối diện cùng y cũng chỉ có sợ hãi. E là sau này, y cả đời còn lại nếu muốn ở bên Bạch Cửu thì chỉ có thể ở dưới thân phận của Lục Thiên Minh mà thôi. Ngày hôm đó nhìn thấy y hắn đã sợ hãi đến mức đánh mất tôn nghiêm của chính mình, càng nhớ lại Lục Mạch càng cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình ẩn ẩn đau.

"Có lẽ Lục Mạch phải chết!"

Y thì thầm một câu khiến cho thuộc hạ kinh hãi, hắn liền mấp máy môi hỏi lại.

"Dạ?"

"Sau hôm nay, nếu cứu được Bạch Cửu mang về Huyền Môn cung, sau này các ngươi gọi ta là Lục Thiên Minh. Hãy nói với Bạch Cửu là Lục Mạch đã chết trong giao chiến với thiên giới rồi!"

Thuộc hạ nghe xong thì lòng dạ ngổn ngang. Hắn theo Lục Mạch đã rất lâu, lần đầu tiên nhìn thấy chủ nhân của mình đối với một người chú tâm nhiều đến như vậy. Có lẽ chủ nhân đã thực sự yêu Cửu công tử kia rồi.

Vậy cũng thật tốt, hiện tại bọn họ cũng đã có thiếu chủ, gia đình ba người hạnh phúc, chỉ cầu mong chủ nhân sau này bớt muộn phiền, Huyền Môn cung cũng không phải trải qua lạnh lẽo nữa. Hôm nay, Lục Mạch vì cứu người trong lòng mà chấp nhận mạo hiểm như vậy. Biết rõ có bẫy

https://thuviensach.vn

giăng ra nhưng vẫn chấp nhận sa chân bước vào. Nếu như Cửu công tử không yêu chủ nhân thì thật oan ức cho người quá rồi!

Một lúc sau Lục Mạch khàn giọng hỏi.

"Thứ kia các ngươi chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Dạ đã xong!"

"Ừ."

Y khẽ liếc về Vạn Trùng Sơn.

"Ân Sơn Tây Xương tuy xảo quyệt nhưng lại là kẻ nhát gan, chọn ngày hôm nay ngay tại chỗ Hoàng Thiên Ngạo chịu thiên kiếp nhất định không phải là chuyện trùng hợp. Rất có khả năng bọn chúng muốn chúng ta mang tiếng xấu. Bất quá hắn đã chọn nhầm người rồi! Khi nào đổi được người thì lập tức rời đi, những chuyện khác không cần bận tâm đến."

"Dạ, thuộc hạ đã rõ!"

Lục Mạch khẽ nhếch môi lên cười, rất nhanh bọn họ đã đến Vạn Trùng Sơn. Lúc này, từ trên cao nhìn xuống cánh rừng nơi phong ấn Xích Qủy Kiếm, thì nhìn thấy một luồng lốc xoáy vòi rồng vô cùng khủng khiếp, từ trên trời không ngừng giáng xuống sấm sét, bên dưới những luồng ánh sáng kỳ ảo liên tục chớp tắt.

Lúc nãy Ân Sơn Tây Xương cùng thuộc hạ của hắn bị dư chấn làm cho ngã nhào xuống đất. Hiện tại đã trốn vào một góc xa nhìn về chỗ Hoàng Thiên Ngạo ngồi. Bất quá ngoài gió bụi cùng cuồng phong mịt mù thì bọn họ không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì khác. Ân Sơn Tây Xương bắt đầu có chút nôn nóng.

https://thuviensach.vn

"Chủ nhân, không thể tiến đến gần nơi của đại thống lĩnh. Chỗ đó hiện tại linh khí mù mịt, chúng ta không thể làm gì được cả!"

Hắn cắn cắn khớp hàm một cái. Nếu đời này nói Ân Sơn Tây Xương thù ai nhất thì chính là Kiếm Phong Chi, sau đó là Hoàng Thiên Ngạo và Lục Mạch. Lục Mạch xem hắn như con chó mà không ngừng chà đạp. Còn Hoàng Thiên Ngạo luôn cho hắn cảm giác mình chưa từng tồn tại, thậm chí cho dù năm đó mình có cố gắng chứng tỏ năng lực thế nào thì vẫn chỉ là một cái bóng vật vờ mà thôi.

Năm ngoái chính tay y còn phế nội lực tu luyện gian khổ gần trăm năm của hắn, mối thù này hắn không thể không trả.

Vốn dĩ trước khi đến đây, Ân Sơn Tây Xương dự định nhân cơ hội Hoàng Thiên Ngạo bị sét đánh sẽ ám toán y. Nhưng hiện tại xem ra không thể, thậm chí đến gần còn không được nói chi đến đánh lén chứ?

"Chờ cánh quân của Vũ Triệt đến, sau đó tùy cơ ứng biến. Lão rồng đó sau khi chịu thiên kiếp xong nhất định sẽ vô cùng yếu ớt. Khi đó giết hắn cũng không muộn!"

"Dạ, chủ nhân!"

"Lục Mạch đã đến hay chưa?"

"Chủ nhân! Hắn... ở trên kia kìa!"

"Cái... cái gì?"

Lục Mạch đứng trên chín tầng mây nhếch mép lên cười với Ân Sơn Tây Xương làm hắn giật mình một cái. Bị khống chế mà còn tỏ ra ngạo nghễ chắc cũng chỉ có một mình Lục Mạch mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lục Mạch từ trên cao liền phóng xuống, chớp mắt một cái đã đứng đối diện cùng Ân Sơn Tây Xương. Nhìn thấy y, bọn người Ân Sơn Tây Xương liền lùi lại phía sau, rất nhanh vây lấy hắn.

Lục Mạch nhìn thấy hai chiếc bao đang nằm trong tay thuộc hạ của Ân Sơn Tây Xương, một chiếc có máu tươi chảy ra làm ướt cánh tay bọn chúng, phát ra tiếng rên nhỏ trầm thấp, Lục Mạch đáy mắt khẽ trầm xuống, bình thản chắp tay lại phía sau, một bên khóe môi liền nhếch lên, khàn khàn giọng.

"Đối xử với người của ta như vậy sao?"

Ân Sơn Tây Xương lúc này mới lấy lại chút khí thế.

Bạch Cửu đang nằm trong bao, nghe thấy giọng nói của Lục Mạch thì liền mở mắt ra. Không biết sao trái tim trong lồng ngực hắn đập mãnh liệt, nước mắt từ lúc nào cũng chảy xuống. Hắn vui vì Lục Mạch đến cứu mình hay sao chứ? Hắn không biết, nhưng một cảm giác lạ lẫm đang xâm chiếm tâm tư hắn.

Hiện tại trên người hắn không chỗ nào còn lành lặn. Ân Sơn Tây Xương quả nhiên là cầm thú, liên tục mấy ngày dùng hình kẹp tay kẹp chân hắn. Mấy đầu ngón tay và ngón chân đều mưng mủ, thậm chí chỉ cử động một chút liền thấy đau. Mấy ngày trước, lúc Ân Sơn Tây Xương định cưỡng bức hắn, Bạch Cửu đã liều mạng chống trả, sau đó Ân Sơn Tây Xương đánh hắn không thương tiếc.

Bạch Cửu cũng không hiểu, trước đây với Lục Mạch cho dù vô cùng sợ hãi y, nhưng hai tháng ở chung, hắn cũng không hề chán ghét y giống như Ân Sơn Tây Xương. Thậm chí lúc nãy nghe thấy giọng nói của y trong lòng liền dâng lên một cảm xúc khó tả.

"Lục tả sứ, không ngờ có một ngày chúng ta lại gặp nhau ở hoàn cảnh như thế này. Nhớ thời gian trước ngài cho người đánh ta, đến nay vài nơi

https://thuviensach.vn

vẫn còn sẹo. Ta đối xử với người của ngài như vậy coi như là trả chút ân tình lại cho ngài đi!"

Lục Mạch nhướng mày.

"Ngươi trước đây chỉ là con chó dưới chân ta, nay muốn làm phản hay sao?"

Ân Sơn Tây Xương nghe thì nghiến răng nghiến lợi.

"Ta theo ngươi nhiều năm như vậy, còn vì Huyền Môn cung mà làm không ít chuyện, nhưng ngươi đối xử với ta thế nào?"

"Nếu ngươi không bất tài vô dụng, đương nhiên ta vẫn đối xử tốt với ngươi."

"..."

Ân Sơn Tây Xương bất giác cảm thấy có chút khó thở. Lục Mạch quả nhiên có năng lực khiến người khác nổi giận. Hắn liền rút kiếm ra trước mặt Lục Mạch chỉa về hướng Bạch Cửu.

"Lục tả sứ quả nhiên ăn cứng không ăn mềm! Được, vậy đừng trách ta vì sao không nhớ tình xưa nghĩa cũ!"

Dứt lời, hắn vung kiếm lên, chưa kịp Lục Mạch đã lên tiếng.

"Ân Sơn Tây Xương, ngươi theo ta nhiều năm như vậy hẳn biết rõ tính tình của ta. Một khi ngươi chạm vào điểm mấu chốt của ta thì ngươi liền phải hối hận!"

Trong lúc Ân Sơn Tây Xương còn đang nhíu mày suy nghĩ thì Lục Mạch phất tay một cái, thuộc hạ liền xách lên hai người.

"Xương nhi!"

https://thuviensach.vn

"Phụ... phụ thân? Mẫu thân? Hai người..."

Ân Sơn Tây Xương nhất thời kinh hãi đến mất bình tĩnh. Gia quyến của hắn rõ ràng đang ở Phụng tộc, có sự bảo hộ của Minh Kính Bắc, vì cái gì hiện tại lại ở trong tay Lục Mạch chứ?

"Ngạc nhiên không? Ân Sơn đài chủ?"

Lục Mạch nhếch môi lên khàn khàn giọng.

"Ngươi cắt đi ngón tay của Bạch Cửu. Ta đã nói rồi, nếu đã chạm vào điểm mấu chốt của ta thì các người đừng hối hận!"

Dứt lời, Lục Mạch bỗng nhiên giơ tay lên, chớp mắt một cánh tay của phụ thân Ân Sơn Tây Xương liền rơi xuống.

"KHÔNG!!!!!!!!! PHỤ THÂN!"

Phụ thân Ân Sơn Tây Xương đau đớn đến rên thảm. Lục Mạch nhìn Ân Sơn Tây Xương đang gào thét như nhìn một thứ hạ đẳng nào đó.

"Một con chó như ngươi nên cút về chỗ của mình đi."

"Xương nhi..."

Phụ thân Ân Sơn Tây Xương thì thào. Lúc vừa bị bắt, thủ hạ của Lục Mạch đã phế bỏ nội công của bọn họ, nên hiện tại vô cùng yếu ớt. Một chút chống cự cũng không thể.

"LỤC MẠCH, thả phụ mẫu ta ra!"

"Ha."

Lục Mạch cười một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Mang Bạch Cửu đến đây, một đổi hai, ngươi rất lời rồi, không phải sao?"

"LỤC MẠCH!"

"Sao? Chẳng lẽ ngươi không tiếc tính mạng của phụ mẫu mình?"

Ân Sơn Tây Xương nghiến răng nghiến lợi, khẽ liếc nhìn lên bầu trời một chút, hắn đang chờ Vũ Triệt đến. Hiện tại chỉ cần hắn thả Bạch Cửu ra thì Lục Mạch nhất định sẽ giết hắn. Tính tình của Lục Mạch Ân Sơn Tây Xương vô cùng hiểu rõ.

"Lục Mạch, ta thả người rồi ngươi cũng giết cả nhà ta."

Lục Mạch khẽ nhướng mày. Ân Sơn Tây Xương liền tiếp tục.

"Như vầy đi, ngươi tự phế bỏ một cánh tay của mình, ta sẽ tin tưởng mà thả người."

Lục Mạch cười khẽ.

"Ngươi đang kéo dài thời gian chờ viện binh đến hay sao?"

"..."

Ân Sơn Tây Xương nhất thời không nói nên lời.

"Nếu như ngươi không tiếc mạng của phụ mẫu mình, vậy cũng được."

Y khàn giọng nói một câu khiến Ân Sơn Tây Xương lòng căng thẳng, đỏ mắt nhìn về hướng xa xa, nhưng một chút bóng dáng của quân tam giới vẫn chưa tới. Có khi nào bọn họ đã chọn lựa bỏ rơi mình hay không? Để mình cùng Lục Mạch tàn sát lẫn nhau, còn bọn họ ngồi một bên hưởng lợi?

https://thuviensach.vn

"Phụ thân của ngươi dù gì cũng đã tàn phế, sống tiếp thì chỉ thêm đau khổ. Ta sẽ hóa kiếp giúp hắn!"

Dứt lời, Lục Mạch giơ tay lên một chưởng dứt khoát đánh vào lồng ngực phụ thân của Ân Sơn Tây Xương.

"A!!!!!!!!!!!!"

Hắn hét thảm một tiếng rồi đoạn khí. Lục Mạch mặt không chút cảm xúc, chỉ nhìn thấy lệ khí, liền vứt xác hắn rơi xuống đất.

"PHỤ THÂN!!!!!!!!!!!!"

Ân Sơn Tây Xương gào lên. Mẫu thân của hắn nhìn thấy phu quân của mình đã chết thì toàn thân run rẩy, rất nhanh liền ngất xỉu.

Bọn họ trước nay là danh môn thế gia, cũng chưa từng chịu ủy khuất đến như vậy. Nhưng từ khi Ân Sơn Tây Xương bị Hoàng Thiên Ngạo phế nội công rồi đi theo Lục Mạch thì toàn gia rơi vào thảm cảnh này, hiện tại còn phải nương nhờ Phụng tộc chịu đủ mọi khinh thường.

"LỤC MẠCH!!!!!!!!"

Ân Sơn Tây Xương tròng mắt chằng chịt tơ máu, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, cắn chặt khớp hàm hận đến chỉ muốn trong nháy mắt bóp chết Lục Mạch.

"Bạch Cửu đối với ta mà nói bất quá chỉ là một món đồ chơi thú vị. Ta cũng yêu thích hắn. Rất nhiều năm nay mới lần nữa biết được cảm giác mới lạ. Nhưng mà chỉ có như vậy mà thôi. Nếu như ngươi còn lấy hắn ra ép ta, thì đừng trách ta đến mẫu thân của ngươi cũng giết. Sau đó ta lập tức sẽ trở về Huyền Môn cung. Rồi cũng sẽ có một Bạch Cửu thứ hai, giống như Bạch Cửu trong thiên hạ cũng không phải hiếm!"

https://thuviensach.vn

Lục Mạch nói xong thì vươn tay đặt lên cổ mẫu thân Ân Sơn Tây Xương chậm rãi di chuyển tới lui. Bạch Cửu từ đầu đến cuối đều nghe thấy, một chữ cũng không bỏ sót. Dù hắn sớm biết lòng Lục Mạch, nhưng nghe chính miệng y nói ra thì hắn vô thanh vô tức cảm thấy mất mát.

"Ngươi đừng nghĩ rằng mình hiểu được ta bao nhiêu phần. Ta vốn dĩ trên đời này chỉ trung thành duy nhất một người, chính là Ma tôn. Còn những thứ khác như nhi tử hay tình nhân thì đều không cần đến. Ngay lúc này, nếu ngươi còn thức thời nhanh tay trao đổi thì tính mạng mẫu thân ngươi được bảo toàn. Còn ngu xuẩn muốn thử tính kiên nhẫn của ta thì cái gì cũng đừng hòng!"

Ân Sơn Tây Xương cắn chặt khớp hàm thở hổn hển nhìn xác phụ thân nằm trên mặt đất mà cảm giác tim như muốn vỡ ra. Bất quá lúc này hắn phải thật bình tĩnh, còn cứu mẫu thân nữa.

Hắn tự hỏi, chẳng lẽ mình đã tính sai rồi hay sao chứ? Bạch Cửu thực chất trong lòng của Lục Mạch chỉ là thứ mới mẻ? Nếu chỉ đơn giản như vậy thì vì sao Lục Mạch còn đến đây chỉ mang theo vài thuộc hạ? Hay y đã nắm chắc phần thắng nên mới ngạo nghễ như vậy chứ?

Nhưng nếu xem trọng Bạch Cửu thì y từ nãy đến giờ cũng không lạnh nhạt như vậy, cũng sẽ không dứt khoát giết chết phụ thân của hắn. Bởi lẽ như vậy chẳng khác nào đang gây nguy hiểm cho Bạch Cửu.

Ân Sơn Tây Xương nghĩ đến đau đầu, càng nghĩ càng cảm thấy đầu óc căng thẳng rối như tơ vò. Nhưng hắn cũng không dám thử, lúc nãy Lục Mạch không chừa cho hắn chút thời gian đã ra tay hạ sát phụ thân hắn. Ân Sơn Tây Xương nhíu nhíu mày nhắm nghiền mắt hít một hơi.

"Được, ta thả Bạch Cửu ra, ngươi thả mẫu thân ta ra."

Lục Mạch nghe thấy nhưng cũng không gấp gáp, y không muốn ngay lúc này để hắn phát hiện ra thực tâm của mình. Ân Sơn Tây Xương bình

https://thuviensach.vn

thường vô cùng xảo quyệt, nếu để hắn nắm bắt được tâm tình của chính mình thì lập tức sẽ bị hắn thao túng.

"Mở bao ra! Ta muốn nhìn thấy mặt hắn."

Lục Mạch lên tiếng. Ân Sơn Tây Xương phất tay một cái thuộc hạ liền mở bao ra, lập tức lộ ra thân thể nhỏ nhắn của Bạch Cửu, toàn thân đều là máu, đặc biệt nơi bụng còn đang rỉ ra rất nhiều máu tươi.

Bất giác, Ân Sơn Tây Xương vậy mà lại phát hiện ra đáy mắt Lục Mạch có chút trầm xuống. Thật không ngờ suýt nữa mình đã bị y lừa gạt. Hắn liền âm thầm hạ quyết tâm.

"Một đổi một, ta không tin tưởng ngài!"

Ân Sơn Tây Xương nói một câu. Lục Mạch hơi nhướng mày một cái nhưng y cũng không có lựa chọn nào, nếu ép Ân Sơn Tây Xương vào đường cùng nhất định hắn sẽ quay lại kháng cự.

Lục Mạch liền dùng kết giới trói lấy mẫu thân của Ân Sơn Tây Xương rồi mang theo bên cạnh mình. Ân Sơn Tây Xương rất nhanh cũng mang Bạch Cửu đến. Hiện tại Bạch Cửu giương mí mắt yếu ớt lên miễn cưỡng nhìn Lục Mạch.

"Lục tả sứ, nhận lấy!"

Dứt lời, Ân Sơn đẩy Bạch Cửu qua cho Lục Mạch, y cũng đẩy mẫu thân hắn qua.

Bạch Cửu bị đẩy đến, khi chỉ còn cách Lục Mạch một sải tay. Bỗng dưng, Ân Sơn Tây Xương dùng ám khí, từ phía sau lưng đánh tới.

"A CỬU!"

https://thuviensach.vn

Bạch Cửu chỉ nghe tiếng rống của Lục Mạch, sau đó rất nhanh cả cơ thể bị bọc lấy, còn nghe thấy một tiếng 'hự' bên tai, sau đó máu tươi chảy xuống ướt vai áo mình. Là Lục Mạch, hắn nhận ra khí tức này.

Hai người ôm nhau ngã nhào xuống đất lăn mấy vòng.

"Chủ nhân!"

Thuộc hạ của Lục Mạch rất nhanh đánh đến Ân Sơn Tây Xương. Hai bên lập tức giao chiến kịch liệt. Tiếng pháp khí va vào nhau leng keng.

"Lục Mạch, ngươi cũng có ngày này ha!"

Ân Sơn Tây Xương giao mẫu thân của mình cho thuộc hạ rồi cầm lấy trường thương từ từ tiến đến. Thứ ám khí vừa rồi hắn phóng đến Bạch Cửu chính là châm độc được điều chế tỉ mỉ chuyên dành để đối phó với Lục Mạch. Thứ đó làm máu trong người y nhanh chóng đông lại. Hiện tại toàn thân lạnh buốt đau đớn.

Bạch Cửu ngồi ngốc lăng một bên, thật lâu sau mới nhớ ra Lục Mạch vẫn còn đang ôm chặt mình. Hắn run rẩy, ú ớ những tiếng không rõ nghĩa.

"Ngươ..i..."

"A Cửu, ngươi có sao hay không?"

Lục Mạch tay ôm chặt lấy thân thể không chỗ nào lành lặn của Bạch Cửu. Hắn vẫn không thể trả lời được, có lẽ mấy ngày nay đã trải qua quá nhiều sợ hãi, hiện tại đến nói chuyện cũng trở nên khó khăn với hắn.

"A Cửu... ngoan... đừng sợ!"

Lục Mạch vừa nói vừa vận nội công liên tục lưu chuyển máu trong cơ thể mình.

https://thuviensach.vn

"Cảm giác thế nào? HẢ?"

Ân Sơn Tây Xương tiến đến gần đá vào bụng Lục Mạch một cái tách y cùng Bạch Cửu sang hai bên. Hắn không để ý đến Bạch Cửu nữa mà tiến đến khụy gối xuống bên cạnh Lục Mạch.

"Cảm giác rất thoải mái đúng không? Lục Mạch ơi là Lục Mạch, ngươi cả đời thông minh, có giả vờ thế nào thì ánh mắt yêu thương tên hồ ly kia vẫn không thể che giấu được. Thứ độc ta dành cho ngươi chính là thứ ta đã dày công khổ luyện mới có thể điều chế được. Hôm nay ngươi không chết thì chính là ta chết! Nhưng mà trước khi ngươi chết ta muốn ngươi thống khoái một chút."

Dứt lời hắn đứng dậy rút kiếm đâm vào bụng Lục Mạch một cái. Y từ đầu đến cuối đều tuyệt đối im lặng, một tiếng rên cũng chưa từng phát ra.

"Ta sẽ cho ngươi nhìn thấy ta chơi tiểu tình nhân của ngươi như thế nào, để ngươi ra đi cũng mãn nguyện!"

Dứt lời Ân Sơn Tây Xương liền tiến đến nắm lấy Bạch Cửu. Hiện tại hắn đang ngồi trong góc co người không ngừng run rẩy.

"Dám giết phụ thân của ta, ta phải khiến ngươi sống không bằng chết!"

Ân Sơn Tây Xương rống lên một tiếng liền nắm lấy y phục Bạch Cửu xé ra.

"Ư..."

Bạch Cửu níu lấy y phục mình lắc lắc đầu, nước mắt chảy tràn xuống gò má hắn. Lục Mạch nằm dưới đất bỗng gầm lên một tiếng.

"KHÔNG!!!!!!!"

https://thuviensach.vn

Y từ bỏ ép độc mà dùng nội lực bức toàn thân, bỗng nhiên hiện nguyên hình là mãng xà ba đầu khổng lồ.

"Grào..."

Ân Sơn Tây Xương kinh hãi liền lùi lùi về phía sau mấy bước, tay nắm theo Bạch Cửu lập tức phóng lên chín tầng mây. Mãng xà phút chốc hòa vào không khí biến mất, thoắt một cái liền hiện ra định tấn công Ân Sơn Tây Xương. Nhưng hắn giữ chặt Bạch Cửu bên người không rời, nên nhất thời mãng xà không dám đánh đến. Chỉ sợ sẽ làm bị thương Bạch Cửu.

"Lục Mạch, ngươi giết đi, giết ta đi!"

"Grào..."

Trong chớp mắt, mãng xà rít lên vài tiếng, một lớp sương mù xuất hiện vây quanh bọn họ. Bỗng dưng Ân Sơn Tây Xương cảm thấy đầu mình một mảng đau đớn, toàn thân ớn lạnh giống như đang lạc vào một chỗ nào khác.

"Xương nhi!"

"Phụ thân!"

Ân Sơn Tây Xương nhìn thấy trong lớp sương mù là phụ thân vừa mới mất của hắn.

"Phụ thân, người còn sống sao?"

"Xương nhi, ngươi thật bất hiếu, vì sao lại nhẫn tâm nhìn phụ thân chết chứ?"

"Phụ thân, nhi tử có tội, nhi tử có tội với phụ thân. Phụ thân..."

Chưa nói dứt câu khi ngẩng đầu lên hắn đã không nhìn thấy phụ thân mình đâu nữa.

https://thuviensach.vn

"PHỤ THÂN!"

Hắn gào lên một tiếng rồi đuổi theo, nhưng sương mù giăng giăng khắp nơi, hắn cũng không biết mình rốt cuộc là đang ở chỗ nào nữa.

"Ân Sơn Tây Xương!"

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo xuất hiện trước mặt.

"Sư... sư phụ... người không phải đang chịu thiên kiếp hay sao?"

"NGHIỆT SÚC, ta tới chính là để giết ngươi!"

Dứt lời Hoàng Thiên Ngạo vươn tay siết cổ hắn nâng lên. Hắn liền một trận ho sặc sụa.

"Sư phụ, tha thứ cho đồ nhi, đừng giết đồ nhi mà, đồ nhi cũng là bất đắc dĩ!"

"Bất đắc dĩ sao? Ta hôm nay phải giết ngươi!"

Bỗng dưng gương mặt Ngụy Trình hòa làm một với gương mặt Hoàng Thiên Ngạo, hiện tại người đang siết cổ hắn lại là Ngụy Trình.

"Ngụy Trình, cứu ta, cứu ta. Ta yêu đệ mà, xin hãy cứu ta!"

"Yêu ta sao? Khốn kiếp, trả mạng cho Kiếm Phong Chi!"

Nói xong, Ngụy Trình bỗng rút gươm ra đâm vào bụng hắn, còn xoáy xoáy mấy cái, đau đớn xộc lên đại não khiến Ân Sơn Tây Xương gân xanh từng cuộn nổi trên thái dương và cổ. Máu miệng cũng chảy ra.

"A!!!!!!!!!!"

Bỗng dưng hắn cảm thấy cánh tay mình một mảng đau đớn. Sau đó 'bùm' một tiếng sương mù liền mất dạng, trước mắt chỉ còn lại mãng xà ba đầu

https://thuviensach.vn

trong miệng đang ngoạm lấy Bạch Cửu phóng xuống.

Ân Sơn Tây Xương liền ngã nhào khỏi chín tầng mây lăn lộn trên mặt đất. Cánh tay phải của hắn đã bị mãng xà cắn đứt. Tất cả những thứ khi nãy chỉ là ảo ảnh do chính Lục Mạch tạo ra mà thôi.

"A!!!!!!!!!!!!"

Ân Sơn Tây Xương lăn lộn trong đau đớn, máu tươi một mảnh ướt sũng trên mặt đất. Thuộc hạ đi cùng hắn đã bị thuộc hạ của Lục Mạch đánh bại. Khi bọn chúng tiến đến giương kiếm định chém xuống Ân Sơn Tây Xương thì một đạo sấm sét giáng xuống.

"RẦM!!!!!!"

Là lôi công điện mẫu vừa phóng xuống lôi điện, đại quân của tam giới đã đến rồi!

Từ trên cao hai mươi vạn thiên binh thiên tướng do Vũ Triệt dẫn đầu rầm rập kéo đến. Trong nháy mắt thiên tướng từ trên cao phóng xuống chắn trước mặt Ân Sơn Tây Xương, liên tục phát công đánh về phía Lục Mạch. Y liền mở ra một kết giới chắn phía trước mình. Nếu là trước đây y hoàn toàn tự tin mình có thể an toàn mang Bạch Cửu rời khỏi. Nhưng mà hiện tại trúng độc thế này có lẽ hôm nay không còn mạng trở về nữa rồi.

"Mang a Cửu trở về Huyền Môn cung, nhớ lời ta đã dặn!"

Lục Mạch ném Bạch Cửu về phía thuộc hạ mình rồi lập tức phóng ra hơi sương tạo ảo ảnh. Nhưng hiện tại độc dược đã ngấm sâu, toàn thân máu huyết giống như đảo lộn, đau đớn đến khủng khiếp.

"Lục Mạch, ngươi đừng chống cự nữa!"

https://thuviensach.vn

Người dẫn đầu một toán quân từ trên trời bay xuống ồm ồm giọng. Vũ Triệt vẫn ngồi trên ngai lớn, từ trên chín tầng mây nhìn xuống, bên cạnh là Minh Kính Hà. Nàng xuất hiện ở đây vì lo sợ trong lúc giao chiến Hỏa phụng hoàng sẽ nói ra điều cấm kỵ. Cho nên nàng đi theo không để mọi chuyện đi quá xa.

Thuộc hạ của Lục Mạch trong lúc chần chừ đã để lỡ mất thời cơ, xung quanh đều bị người của tam giới chặn lại, cũng không thể thoát thân được nữa.

Linh khí trên người Lục Mạch bắt đầu yếu dần, thậm chí mắt cũng không nhìn rõ vạn vật xung quanh nữa. Đầu y hơi lắc lắc mấy cái, thân thể cũng lung lay.

Ân Sơn Tây Xương lúc này đang được y tiên cứu chữa, nhưng có lẽ thương thế quá nặng, hiện tại đang thở thoi thóp. Nếu như hắn còn sống thì cũng sẽ là phế nhân, đối với con cháu thế gia như hắn, coi như tương lai đã chấm hết từ đây rồi. Lục Mạch vừa rồi quả nhiên đã xuống tay hiểm độc với hắn. Ân Sơn Tây Xương có ngờ cũng không thể ngờ được Lục Mạch có thể kháng cự đến giờ này. Lại còn tấn công ngược lại hắn.

Thứ độc đó chính là trích từ máu của Lục Mạch mà bào chế nên. Lúc trước, hắn đã nhờ Hoa Yêu âm thầm trong lúc Lục Mạch say rượu trích một ít máu của y. Quả nhiên sức mạnh của Lục Mạch không thể xem thường được.

Lục Mạch không nhìn xung quanh nữa, chỉ khẽ liếc mắt về phía Bạch Cửu. Hắn lúc này dường như phần nào đã tỉnh táo lại, còn đang nhìn chằm chằm Lục Mạch. Người này vì sao dùng cả mạng sống để cứu mình chứ? Hắn không hiểu, một chút cũng không hiểu.

Lúc nãy, y đã dùng thân mình chắn độc cho hắn, nếu không thì chắc chắn hắn đã chết rồi. Lục Mạch không phải xem mình như thứ đồ chơi hay sao?

https://thuviensach.vn

Vì cái gì lại cứu hắn chứ? Vì sao?

Bạch Cửu môi hơi mấp máy, tròng mắt đỏ ửng nhìn Lục Mạch nhưng vẫn không nói được lời nào.

Bỗng dưng một luồng linh lực đánh đến, Lục Mạch liền cuộn người lại, trong tích tắc cuốn Bạch Cửu và đám thuộc hạ phóng lên trời, nhưng liền bị lưới trời giăng ngang chặn lại. Y vừa rơi xuống đất lập tức một trận nổ lớn vang lên, thân rắn liền bị rách ra, bụng thủng một lỗ lớn, máu liền chảy ra ngoài xối xả.

"Grào..."

Mãng xà rít lên một tiếng lập tức nọc độc phóng ra đánh thẳng về hướng thiên binh thiên tướng, bọn chúng không kịp phản ứng liền trúng độc, ôm thân thể lăn lộn gào thét, chỉ trong chớp mắt thân xác liền bốc hơi mất tích.

Nhìn thấy binh lính của mình chết, Vũ Triệt từ trên cao cầm theo trường kiếm phóng xuống đâm thẳng vào cổ mãng xà. Nó rất nhanh tránh kịp, dùng đuôi đánh vào Vũ Triệt hất hắn văng ra xa. Còn mình liền hiện hình là Lục Mạch ngã xuống đất ói ra một ngụm máu. Lập tức binh lính xông vào liên tục đâm chém. Thuộc hạ của y chống cự không nổi, rất nhanh mất mạng.

"A Cửu... a Cửu!"

Lục Mạch bò đến ôm lấy Bạch Cửu vào lòng rồi phi thân lên cao nhưng không thể thoát được, lần nữa bị đánh rơi xuống. Lần này y không còn sức ôm Bạch Cửu nữa, độc dược đã thấm vào tim, hiện tại mắt đã mù hoàn toàn, tai cũng chỉ nghe được vài ba âm thanh không rõ nghĩa. Khi nãy rơi xuống, mặt nạ che mặt đã rơi ra chỉ che được một nửa gương mặt của y, phần còn lại bị tóc che phủ.

"Lục..."

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Lục Mạch chỉ còn một hơi thở, binh lính cũng đứng vây quanh một bên. Bạch Cửu nằm trên mặt đất từ từ ngồi dậy, thân thể run rẩy nhìn Lục Mạch cách mình khoảng chừng hai mươi bước chân.

"Mạch..."

Bạch Cửu gọi không thành tiếng, hắn biết y là người đã bảo vệ mình, nếu hôm nay không đến cứu mình thì y cũng không chết. Một kẻ từng hô mưa gọi gió, đứng trên vạn người của ma giới, lại vì hắn mà bỏ mạng ở chỗ này. Bạch Cửu rốt cuộc cái gì cũng không hiểu, là y yêu hắn, đáng hay sao chứ? Hắn có là cái gì mà y lại vì mình đánh đổi lớn như vậy?

"...A Cửu..."

Lục Mạch thì thào gọi một tiếng, vừa gọi vừa phun ra máu tươi. Thân thể không còn sức, chỉ nằm ngửa trên mặt đất.

Bạch Cửu từ từ bò đến bên cạnh Lục Mạch.

"...A Cửu..."

Bạch Cửu nhìn thấy mặt nạ Lục Mạch bị rơi ra, hắn bất giác có một linh cảm không bình thường. Hắn run run cánh tay từ từ tiến nắm lấy mặt nạ kéo lên.

Bỗng dưng, Bạch Cửu trợn trừng mắt đánh rơi mặt nạ trên mặt đất phát ra từng âm thanh 'leng keng'. Thế giới xung quanh Bạch Cửu như ngưng đọng, dường như thời gian xoay ngược lại lúc hắn cùng Lục Thiên Minh còn nằm cạnh nhau dưới gốc lê.

Lục Mạch là Thiên Minh ca ca của hắn hay sao chứ? Không thể nào, ai đó hãy nói cho hắn biết là hắn đã sai rồi đi! Tất cả đều là ác mộng có phải không? Lục Mạch làm sao có thể là Thiên Minh ca ca của hắn chứ? Là phụ thân của hài tử mà hắn chín tháng mang nặng đẻ đau.

https://thuviensach.vn

"Đừng... đừng chết!"

Bỗng nhiên Bạch Cửu mấp máy gọi lên mấy tiếng, khóe môi run rẩy há ra mấy lần, hắn khóc nấc, nước mắt rơi đầy xuống gò má hao gầy. Hắn bò đến cúi đầu sát mặt Lục Mạch, đôi bàn tay run rẩy áp lên má y.

"Đừng chết... Thiên Minh ca ca... đừng chết!"

Hắn chỉ có thể nói lên mấy tiếng như vậy, cổ họng uất nghẹn, vừa nói vừa nấc. Tiếng khóc ai oán rất nhanh làm cho Vạn Trùng Sơn càng trở nên thê lương.

"A Cửu..."

Lục Mạch tuy không còn nhìn thấy gì, nghe cũng không rõ nhưng có thể cảm nhận được Bạch Cửu đang ôm mình khóc rống.

"A Cửu ngoan... đừng khóc!"

Bạch Cửu không thể trả lời, hắn chỉ khóc.

"A Cửu... hài nhi của chúng ta, ta đã tìm thấy nó rồi, cũng đã đặt cho nó một cái tên, gọi là Lục Cửu Minh. Ta cho người mang về Huyền Môn cung. Ở đó sẽ có người chăm sóc nó, không phải trải qua khổ sở."

"Ca ca..."

Bạch Cửu ôm chặt Lục Mạch, cúi đầu hôn hôn xuống mặt y. Nước mắt cũng rơi xuống gò má y một mảnh ướt đẫm.

"Xin lỗi, vì đã dối gạt ngươi... xin lỗi vì đã từng bạc đãi ngươi. Nhưng mà A Cửu, ta yêu ngươi, yêu hơn cả sinh mạng mình!"

"Đừng... ca ca đừng chết, đừng bỏ ta ở lại một mình. A Cửu không muốn, a Cửu không muốn!"

https://thuviensach.vn

"A Cửu, ngươi có yêu ta không?"

Lục Mạch vừa nói vừa cười cười. Nhưng khóe mắt lại chảy xuống một dòng lệ.

"Có, ta rất yêu huynh. Ta rất yêu huynh!"

"Nếu như có yêu ta, có thể hôn ta một cái được không? Ta hiện tại... cái gì cũng không nghe thấy!"

Chưa kịp dứt lời, Bạch Cửu đã cúi đầu hôn xuống môi Lục Mạch. Cảm nhận bờ môi mềm mại của Bạch Cửu cùng hơi thở quen thuộc, Lục Mạch bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói. Y hối hận rồi, cái gì Huyền Môn cung, cái gì là Ma giới, cái gì là đại nghiệp, tất cả đều không còn ý nghĩa gì nữa, y chỉ muốn có thể nhìn thấy người mình yêu, có thể chính tai nghe được lời nói yêu đương của hắn, có thể ở bên cạnh hắn suốt đời mà thôi. Còn hài tử của hai người nữa, y phải nhìn nó lớn lên.

Bỗng nhiên, Lục Mạch ghì chặt lấy Bạch Cửu ôm vào lòng mình. Y không cam tâm, thật không cam tâm. Nếu ông trời cho y sống lại, y tình nguyện buông bỏ tất cả mà đi tìm Bạch Cửu, trước khi hắn gặp Ân Sơn Tây Xương, trước khi giữa bọn họ xảy ra một đoạn ân oán như hiện tại.

Bạch Cửu từng nói người quan trọng nhất với hắn chính là mẫu thân, vậy y cũng sẽ xem nàng như mẫu thân của mình, mang bọn họ mãi mãi rời xa chốn thị phi này, cả đời cũng sẽ bảo hộ bọn họ.

"A Cửu... đừng khóc!"

Lục Mạch vừa nói vừa vươn tay lên vuốt ve gò má đẫm lệ của Bạch Cửu. Bỗng dưng 'viu' một cái cây thương từ xa phóng đến. Cảm nhận được linh khí của nó, Lục Mạch dùng chút sức lực cuối cùng đảo người đè lên Bạch Cửu, hai tay ôm lấy đầu hắn che chắn trong lòng.

https://thuviensach.vn

"Hự."

Lục Mạch hự lên một tiếng, cây thương đâm xuyên vào lưng y. Lục Mạch nhíu nhíu mày, bàn tay cảm nhận hơi ấm của người yêu trong lòng mình, y há miệng thì thầm một câu.

"A Cửu... nếu thời gian quay ngược lại, ta tình nguyện đánh đổi tất cả để được ở bên cạnh ngươi!"

Dứt lời, y liền nấc nấc một tiếng rồi tắt thở.

"Thiên Minh ca ca..."

Bạch Cửu khàn giọng gọi nhưng không có tiếng trả lời. Thân thể đang ôm lấy mình cũng lạnh dần.

"Thiên Minh ca ca... đừng làm ta sợ... ca ca..."

Hắn từ từ nhỏm dậy, từ trong ngực Lục Mạch chui ra, trợn mắt nhìn thanh thương cắm phía sau lưng y.

"Ca ca..."

Hắn lay lay y mấy lần nhưng y cũng không mở mắt.

"...Lục Mạch... KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!!"

Bạch Cửu gào lên một tiếng bỗng nhiên linh lực bùng ra, lập tức biến thành cửu vỹ hồ ly chín đuôi trắng muốt, đôi mắt vàng sậm, răng nanh lộ ra.

Hắn liếc mắt nhìn về đám binh lính đang vây quanh mình.

"TẠI SAO?"

https://thuviensach.vn

Hắn rống lên một tiếng, linh lực có sức mạnh kinh hồn bạt vía bỗng nhiên phóng ra, hàng rào binh lính liền bị hất tung ra xa.

Trong chớp mắt, Bạch Cửu phóng đến trước mặt kẻ cầm đầu toán thiên binh, trong nháy mắt cắn vào cổ y một cái, móng vuốt xuyên thủng trái tim khiến y chết tươi.

Đám binh lính lập tức đánh đến. Bạch Cửu như phát cuồng dùng đuôi liên tục tấn công bọn họ. Tiếng gào thét đau thương như xé toạc không gian.

"A!!!!!!!!!!!!"

Bất giác Minh Kính Hà từ trên cao phóng ra một chiếc lông phụng, Bạch Cửu đang đánh với binh lính, không ngờ bị đánh lén nên không phòng bị, lông phụng liền xuyên tim Bạch Cửu.

"Cửu Vỹ hồ có chín mạng, nhanh chóng giết hắn đi!"

Minh Kính Hà rống lên. Binh lính lập tức xông vào, mỗi người đâm vào tim hắn một nhát.

"A!!!!!!!!!!"

Bạch Cửu giữa vòng vây không ngừng bị đâm chém. Đến khi hắn ngã xuống đất thở thoi thóp, nghiêng đầu nhìn thấy Lục Mạch còn cách mình khoảng một cánh tay. Hắn liền nghiêng người từ từ lết đến gần Lục Mạch.

"Hự..."

Môt tên lính vừa đâm vào lưng hắn thêm một nhát nhưng hắn cũng không ngừng lại. Khi đến bên cạnh Lục Mạch, hắn nằm vào lòng y, vùi đầu vào ngực y, vòng tay ôm chặt lấy y.

https://thuviensach.vn

"Mạch ca ca... ta chưa từng gọi tên huynh phải không? Lần này... ta đi cùng huynh. Chúng ta mãi mãi cũng không bao giờ chia lìa nữa. Nhớ... kiếp sau nếu có gặp lại, xin hãy dùng thân phận của chính mình mà gặp ta. Ta nhất định sẽ nhận ra huynh... nhất định. Lục Mạch, A Cửu... yêu huynh!"

Dứt lời, hắn mỉm cười một cái rồi lịm dần trong lòng Lục Mạch.

Bầu trời Vạn Trùng sơn chướng khí ngập trời. Có đôi khi sấm chớp mây đen vần vũ không có nghĩa trời sẽ mưa, cũng có đôi khi chết không phải là kết thúc!

(Cửu Vỹ Hồ. Tranh vẽ tay bởi Mắm Meo Meo)

-----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 56: Đến Vạn Trùng Sơn

Hứa Tư Hàn sau khi biết được trên đời này vốn dĩ chưa từng tồn tại cái gì gọi là Lệ long thạch, hắn liền ngày đêm không nghỉ bay về phương Đông. Lúc hắn đến Huyền Môn cung thì lập tức xông vào phòng.

"MA TÔN!"

Lính canh nhìn thấy thì chạy theo, bọn chúng cũng không ngờ Lục Mạch sáng nay vừa rời khỏi thì Hứa Tư Hàn đã trở về.

Đương nhiên, Hoàng Thiên Ngạo cũng không còn ở đây nữa, Hứa Tư Hàn khi nãy sở dĩ muốn về đây vì trong lòng còn ôm ấp chút tâm tư còn sót lại, nhưng xem ra hắn đã hy vọng hão huyền rồi. Hiện tại phòng ốc lạnh lẽo, có lẽ người đã rời đi từ rất lâu rồi.

Tư Hàn cảm thấy càng lúc lồng ngực mình càng trống rỗng, thậm chí tình cảm gì đó cũng đã nguội lạnh dần. Hắn không trả lời lính canh liền đi thẳng một mạch đến phòng Ngâm Tuyết rồi đẩy cửa ra, bên trong cũng không còn bóng người nào.

"Người đâu?"

Tư Hàn mím môi hỏi một câu. Tròng mắt hắn đã chằng chịt tơ máu. Mới qua mấy ngày mà mặt hắn đẫm nét phong sương, giống như vừa trải qua mấy đời.

"Dạ đã rời đi từ mấy ngày trước rồi!"

https://thuviensach.vn

"...Cái gì?"

"Từ lúc người đi thì ngài ấy cũng không trở về nữa!"

Tư Hàn thất thần từ từ ngồi xuống ghế, mày nhíu chặt thành hàng, tay đã siết lại thành quyền đặt trên bàn. Ánh mắt trống rỗng vô hồn.

"Xem ra... bọn họ đã thông đồng lừa gạt ta..."

Tư Hàn lẩm bẩm một câu. Hắn nghĩ hoặc là Hoàng Thiên Ngạo đang lén lút vượt thiên kiếp một mình mà không có hắn. Hoặc đã chọn một người khác có thể giúp y vượt qua thiên kiếp rồi. Rốt cuộc từ trước đến nay lời nào của Hoàng Thiên Ngạo là thật, lời nào là giả dối chứ?

Hắn cảm thấy đầu mình ẩn ẩn đau. Hờn ghen khiến bản thân đánh mất đi sự tỉnh táo thường ngày. Cánh tay đặt trên bàn cũng hơi run run. Hắn nhắm nghiền mắt ngón tay di di thái dương mình.

Có lẽ hắn phải lập tức trở về Thiên Hoa sơn, nhưng nếu đến nơi lại nhìn thấy sự thật mà bản thân mình không thể chấp nhận được thì hắn nên làm thế nào đây chứ? Kể cả Ngâm Tuyết cũng thông đồng cùng Hoàng Thiên Ngạo lừa gạt hắn. Không đúng, Nhiếp Viễn cũng không ngoại lệ. Bọn họ đều nói có cái gọi là Lệ long thạch, nhưng mà cuối cùng cái gì rồi cũng không có.

Một người hắn yêu nhất, một người là nghĩa phụ mà hắn tôn kính nhất. Mất ai hắn đều không thể chịu đựng nổi. Bọn họ cùng nhau lừa gạt hắn, cảm giác này khiến hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

"Ma tôn, thuộc hạ có tin khẩn cấp."

Tư Hàn nhắm nghiền mắt cắn chặt khớp hàm khàn khàn giọng.

"Nói!"

https://thuviensach.vn

"Hôm nay Lục tả sứ đến Vạn Trùng Sơn gặp Ân Sơn Tây Xương, ngài ấy có để lại cho người một phong thư. Dặn khi nào người trở về thì dâng lên."

Hứa Tư Hàn ngẩn người ngạc nhiên rồi vươn tay nhận lấy phong thư. Dường như nghĩ ra thứ gì đó hắn liền hỏi lại.

"Đi bao nhiêu người?"

"Dạ... chỉ mang theo sáu người."

Lục Mạch xưa nay là người làm việc vô cùng cẩn thận, trừ khi bị kẻ địch nắm nhược điểm, nếu không cũng không bao giờ mạo hiểm như vậy. Tư Hàn nhíu nhíu mày lập tức mở ra phong thư. Bên trong là dòng chữ của Lục Mạch.

"Hứa thiếu hiệp!"

Là Hứa thiếu hiệp chứ không phải là ma tôn.

"Nếu như ngài nhận được phong thư này thì có nghĩa là ta đã không còn trên thế gian này nữa.

Thời gian qua hẳn ngài đã biết được một chuyện, không phải ngẫu nhiên ta chọn ngài làm ma tôn. Càng không đơn giản ta đưa Đoạn trường thạch cho ngài. Đó chính là thứ duy trì mảnh hương hồn còn sót lại của nghĩa phụ ta, cũng là ma tôn đời trước, Cố Kiệt Nhân.

Bởi vì linh khí của ngài rất mạnh, cho nên phù hợp để giúp phụ thân ta tái sinh. Cho nên nói ta lợi dụng ngài cũng được. Nhưng thời gian qua, ta cùng Huyền Môn cũng chưa từng tổn hại đến ngài, ngược lại còn bảo vệ ngài tránh xa bọn người của tam giới.

https://thuviensach.vn

Hiện tại ta đã không còn tại thế, ngài ở lại Huyền Môn cung cũng được, hoặc đi đâu là tùy ý ngài. Bởi lẽ máu của ta chính là mảnh ghép cuối cùng để hồi sinh nghĩa phụ, nhưng ta đã chết, vậy thì nghĩa phụ vĩnh viễn cũng không thể hồi sinh được nữa.

Có thể Huyền Môn cung không có bất kỳ ý nghĩa nào đối với ngài, nhưng nó sẽ là chỗ dựa tốt nhất cho ngài trong thời khắc bị tam giới truy sát. Cho nên nếu được, xin ngài tiếp tục ở lại Huyền Môn cung, cho đến khi hài tử của ta cùng Bạch Cửu là Lục Cửu Minh trưởng thành.

Nếu như ngài có nhìn thấy nghĩa phụ của ta lần nữa, hãy dùng chân hỏa của ngài hóa kiếp cho y. Nếu không thể hồi sinh thì tiếp tục sống dựa trên thân người khác chính là một bất hạnh đối với y.

Lục Mạch tái bút."

Tư Hàn đọc xong bỗng nhiên cảm thấy không rõ tư vị gì. Hắn nhớ đến lần đầu tiên mình gặp Lục Mạch, cũng đã từng xem y là bằng hữu, dù sau này chỉ là mối quan hệ ngươi lợi dụng ta, ta lợi dụng ngươi, nhưng mà những chuyện ngày trước hắn cũng chưa từng quên.

Bạch Cửu cùng với Lục Mạch có hài tử với nhau hay sao chứ? Hắn đã không biết, có rất nhiều chuyện hắn đều không biết, hoặc có lẽ hắn chính là người sau cùng được biết. Chuyện của mình cũng vậy, mà chuyện của người khác cũng tương tự. Tư Hàn cảm thấy thái dương từng trận ẩn ẩn đau.

"Lục Mạch đi lâu chưa?"

"Dạ đã hơn một ngày."

Hắn cắn chặt khớp hàm.

https://thuviensach.vn

"Ân Sơn Tây Xương hiện tại chí cùng lực kiệt, hắn không thể một mình mà dám đối đầu với Lục Mạch, e bọn người của tam giới chỉ muốn dụ rắn khỏi hang mà thôi. Xem ra Lục Mạch đã biết đó là cái bẫy nên mới để lại phong thư này..."

Thuộc hạ nghe thấy thì rũ mắt. Những chuyện này đương nhiên bọn họ cũng đã biết. Huyền Môn cung này là của Lục Mạch, là một tay y dựng lên. Ngoài miệng bọn họ gọi Tư Hàn là ma tôn, nhưng thực tế chủ nhân của bọn họ chỉ có một mình Lục Mạch. Trước khi Lục Mạch đi cũng đã thu xếp kỹ lưỡng mọi thứ, thậm chí còn căn dặn bọn họ phải nghe lời Hỏa phụng hoàng, đợi đến khi thiếu chủ trưởng thành.

"Vậy..."

"Các người thông báo toàn quân xuất phát, hướng đến Vạn Trùng Sơn tiếp ứng cho Lục tả sứ. Lần này đánh cho bọn người của tam giới biết thế nào là sức mạnh của Huyền Môn cung!"

Nghe nói đi cứu Lục Mạch, bọn họ ai nấy trong lòng đếu hết sức mừng rỡ, Lục Mạch trước khi rời khỏi căn dặn bọn họ không được phép rời khỏi Huyền Môn cung mà phải đợi Hỏa phụng hoàng trở về. Thật không ngờ hắn đã về sớm hơn dự tính.

"Dạ, ma tôn!"

Tư Hàn đứng dậy hướng mắt về cửa sổ, ngoài kia bầu trời vẫn đỏ rực một màu máu hệt như ngày hắn rời đi.

"Ta có một việc quan trọng cần giải quyết, các người đi trước. Một lúc sau hội ngộ ở Vạn Trùng Sơn."

"Dạ!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Hứa Tư Hàn không chần chờ nữa mà rất nhanh bay về Thiên Hoa sơn. Nơi đó, dù có những chuyện vô cùng khó khăn để đối mặt, nhưng hắn không thể không trở về. Trận đánh này có thể kẻ còn người mất, nếu không may hắn không còn mạng, thì trước khi chết cũng phải biết rõ sự thật kia.

Hắn cả đời mơ mơ hồ hồ, bị người khác thao túng, xoay trở trong lòng bàn tay, không thể chấp nhận đến cuối đời còn bị người khác lừa dối mình. Nếu Hoàng Thiên Ngạo không có ở Huyền Môn cung đợi hắn, vậy nhất định đã cùng Ngâm Tuyết và Nhiếp Viễn trở về Thiên Hoa sơn rồi.

Lúc gần đến Thiên Hoa sơn, bỗng dưng Tư Hàn nhìn thấy dưới chân mình chính là rừng đào tám dặm. Lúc này hoa vẫn nở, gió vẫn thổi và không gian vẫn ngát hương hoa.

Hắn không khống chế được mà bay xuống đứng trước mặt hồ nước lớn. Xung quanh cho dù có xảy ra bất kỳ biến cố nào thì nơi này vẫn không mảy may thay đổi. Hệt như cái đêm hắn cùng y ở đây dây dưa cùng một chỗ, cánh rừng này giống như nơi phong ấn ký ức của bọn, lưu giữ tất cả những kỷ niệm ngọt ngào của hai người. Là nơi bắt đầu tình yêu của bọn họ, cũng là nơi kết thúc mọi thứ.

Tư Hàn bỗng nhiên cảm thấy sống mũi cay xè, đáy mắt nhàn nhạt nước nhưng nước mắt vẫn không có cách nào rơi xuống. Hắn đứng đó, yên lặng.

"Ta... rốt cuộc đã làm gì sai?"

Tư Hàn khàn giọng thảng thốt. Hắn từ từ bước lên chiếc cầu nhìn xuống gương mặt mình dưới đáy nước.

Hóa ra tình yêu biến hắn trở thành người hạnh phúc nhất, cũng khiến hắn trở thành người bất hạnh nhất thế gian.

https://thuviensach.vn

Hai năm trước, trong đêm trăng tròn, hắn cùng y quấn quýt dưới lòng hồ, cột nước cao cao chắn lại thân thể hai người giao triền. Khi đó hắn đã nghĩ mình chính là kẻ hạnh phúc nhất. Hiện tại cảnh còn người mất, rừng đào tám dặm cũng chỉ còn một mình hắn đứng ở đây cùng với những ký ức xưa cũ.

Hai năm đủ để khiến cho gương mặt luôn tươi cười của năm xưa trở nên lầm lì gượng gạo. Hiện tại đến cười một cái hắn cũng không thể.

Bất giác Tư Hàn mím môi môi, một dòng nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống gò má. Hắn nhắm nghiền mắt thở dài.

"Hóa ra tình yêu lại khiến cho người ta đau khổ đến như vậy. Thật mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi!"

Hắn lẩm bẩm mấy câu rồi ngẩng mặt nhìn bầu trời xanh thẳm một màu.

"Nếu như thời gian quay ngược lại, ta ước gì mình cũng chưa từng đến Thiên Hoa sơn... có thể ta chỉ là một yêu quái không nhân tính, nhưng ít nhiều trái tim ta cũng không đau đớn thế này. Gặp gỡ và yêu sư phụ chính là bất hạnh lớn nhất của cuộc đời ta! Sư phụ, ta thật hối hận vì đã yêu người. Ta thật nhớ tiểu Thất của trước đây, ta thật vô cùng nhớ hắn..."

Nói xong, Tư Hàn liền xoay lưng bước đi. Khi đến ngôi mộ nhỏ của Minh Tường Lan, nơi đó hiện tại được vùi lấp bởi những cánh hoa đào hồng hồng trắng trắng. Hắn dừng lại một lúc rồi thì thầm.

"Minh cô cô, ta thật ngưỡng mộ người! Ta không có đủ kiên nhẫn, càng không đủ dũng cảm như người, có thể chờ lão đầu đến gần ngàn năm. Còn ta chỉ là một kẻ nhu nhược... Cô cô, người nói ta phải làm gì bây giờ?"

Tư Hàn khẽ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp.

https://thuviensach.vn

"Cô cô, bây giờ ta mới hiểu, muốn dũng cảm cũng phải có điều kiện. Lão đầu yêu người, còn ta..."

Hắn khẽ rũ mắt.

"Ta đến bây giờ mới phát hiện hóa ra ta chưa từng hiểu hắn. Cũng không biết trong lòng hắn rốt cuộc có ta hay không nữa. Thật thật giả giả, tất cả ta đều không hiểu... Chỉ cần trong lòng hắn có ta, cho dù là kiếp này hay kiếp khác ta đều tình nguyện chờ hắn. Còn nếu như không có..."

Tư Hàn cúi đầu đánh rơi một giọt nước mắt xuống mộ Minh Tường Lan.

"Thì ta thật sự đã không còn gì nữa... tâm hồn và thể xác, một mảnh cũng không còn.'

Tư Hàn run run ngón tay lau đi nước mắt trên mặt mình. Bờ môi mấp máy bật ra tiếng nấc nghẹn ngào.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Tư Hàn cũng rời khỏi rừng đào, phi thân vài cái đã đến Thiên Hoa sơn. Nhưng mà hiện tại nơi này chỉ là một mảnh tiêu điều quạnh quẽ, bình thường giờ này chính là thời gian luyện kiếm của các đệ tử Thiên Hoa sơn. Nhưng ngoài sân lớn không một bóng người, chỉ có thị vệ vài ba tốp xếp thành hàng đi lại tuần tra giống như trước đây.

Hứa Tư Hàn liền dâng lên bất an chưa từng có, hắn lập tức ẩn thân bay vào trong phòng Hoàng Thiên Ngạo, nhưng cũng không có một người nào. Thậm chí trên giường còn phủ bụi. Xem ra từ rất lâu rồi không có bất kỳ ai ở đây.

Hắn thân thể hơi lảo đảo một chút. Lòng nóng như lửa đốt, vô cùng gấp gáp. Bỗng dưng bên ngoài có tiếng chân người bước tới, Tư Hàn lập tức bay ra ngoài hiện thân túm lấy một thị vệ khàn giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Đại thống lĩnh ở đâu?"

Kẻ kia ú ớ một chút mới trả lời.

"Ta... ta không biết."

Tư Hàn nghiến răng một cái.

"Cái gì mà không biết?"

"Đại... đại thống lĩnh đi ra ngoài đã hơn một tháng vẫn chưa trở về."

Tư Hàn liền không tin nổi, thì ra từ sau khi chia tay thì y cũng chưa từng trở lại nơi này.

"Bọn người kia đâu?"

Tên lính có chút kháng cự thì bị hắn siết cổ.

"Nhị... nhị thống lĩnh hôm nay đã đến Vạn Trùng Sơn rồi!"

"Cái gì?"

Cũng là Vạn Trùng Sơn, vì sao lại đến đó chứ? Chẳng lẽ đó chính là nơi Hoàng Thiên Ngạo chịu thiên kiếp hay sao? Nhưng hôm nay nơi đó rất có thể xảy ra đại chiến giữa tam giới và Huyền Môn cung. Hứa Tư Hàn lòng cảm thấy sợ hãi, nghiến răng hỏi một câu.

"Còn Ngâm Tuyết và Nhiếp Viễn?"

"Ngâm sứ giả mấy ngày trước đã bị người của thiên giới bắt đi rồi! Còn Nhiếp dược sư trọng thương hôn mê vẫn chưa tỉnh lại."

"CÁI GÌ?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn kinh hãi trợn mắt. Hắn không tin nổi, dưới chân có chút hư nhuyễn. Ngâm Tuyết bị bắt hay sao? Chẳng lẽ tam giới thực sự muốn đối đầu cùng Thiên Hoa sơn? Động đến sứ giả của Long tộc, còn làm trọng thương dược sư của bọn họ, như vậy chẳng phải chính là công khai chống đối Thiên Hoa sơn hay sao chứ?

Nếu nói vậy, bọn chúng ngày hôm nay thực sự xem Vạn Trùng Sơn là thánh địa tử chiến hay chỉ là trùng hợp? Còn Bạch Nghiên mang theo toàn bộ đệ tử đến đó là giao đấu với tam giới hay chỉ đơn giản là bảo vệ Hoàng Thiên Ngạo?

Tư Hàn nghĩ nghĩ. Cũng rất có thể bọn chúng muốn ra tay với Hoàng Thiên Ngạo, bởi vì sau thiên kiếp chính là lúc y yếu ớt nhất. Xem ra không thể chậm trễ hơn được nữa.

Tên lính định nói gì nữa nhưng chưa kịp thì Tư Hàn đã biến mất. Trong không khí chỉ còn lại một mảnh trống vắng đến lạnh lẽo.

Tư Hàn một đường đến chỗ của Nhiếp Viễn, đến nơi liền đẩy cửa bước vào. Bên trong nhìn thấy Lục Niên đang ngồi rầu rĩ một bên vắt khăn lau mặt cho Nhiếp Viễn.

"Tiểu Thất!"

Nhìn thấy Tư Hàn, Lục Niên liền mừng rỡ, nhưng rất nhanh rũ mắt. Y biết hắn không nên trở về vào lúc này. Như vậy cái gì cũng không tốt! Sư phụ đã chịu đựng đến ngày hôm nay vì cái gì chứ? Tiểu Thất hoàn toàn không nên trở về mới đúng.

Nhìn thấy nét khổ sở trên mặt Lục Niên, Tư Hàn tiến đến nhìn xuống Nhiếp Viễn. Hắn thì thầm trong miệng.

"Ngũ sư huynh, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Tiểu... tiểu Thất!"

Lục Niên cúi đầu nhưng vẫn không nói được.

"Huynh không nói thì ta cũng sẽ đến Vạn Trùng sơn."

Ba chữ Vạn Trùng Sơn này như đánh lên đầu Lục Niên, xem ra Hứa Tư Hàn cũng đã biết không ít chuyện. Nếu hiện tại không nói thì lát nữa hắn cũng đến Vạn Trùng Sơn, không phải sao?

Lục Niên liền mếu mếu, mặt nhăn lại thành một đoàn. Cảm giác đau đớn cùng bất lực tràn đến khiến y không khống chế được cảm xúc.

"Tiểu Thất, Ngâm thúc bị bọn người của Ân Sơn Tây Xương và Phụng tộc bắt rồi. Nhị sư thúc bắt được một vài tên, sau khi tra hỏi bọn chúng đã khai ra hết. Bọn chúng còn đâm trọng thương Nhiếp lão đầu, rất nhiều ngày rồi lão vẫn không chịu tỉnh. Nhị sư thúc nói cứ để lão nằm ở đây."

Là người của Phụng tộc. Thì ra là như vậy! Minh Kính Hà từ đầu đến cuối vì muốn diệt hắn mà đặt cược quá lớn. Hứa Tư Hàn thật muốn há miệng cười thật to. Hóa ra, bắt Ngâm Tuyết chẳng qua chỉ là muốn đối phó với hắn mà thôi.

Hóa ra, ngày hôm nay bọn chúng không chỉ đợi Lục Mạch mà còn muốn gặp cả hắn. Là mẫu thân của hắn, mẫu thân của hắn đó! Hắn đã muốn bỏ qua cho nàng, vì sao nàng còn muốn hắn chính tay mình giết nàng chứ?

Tư Hàn cảm thấy trái tim mình giống như bị hàng ngàn mũi dao sắc bén đâm vào, chém cho đầm đìa máu tươi. Hắn đã muốn quên đi sự thật thê thảm này, nhưng dường như kẻ khác không muốn cho hắn cơ hội, liên tục làm hắn tổn thương, làm cho hắn thống khổ. Tư Hàn hít vào một hơi rồi hỏi tiếp. Giọng có chút lạc đi.

"Tại sao... tại sao những người khác lại đến Vạn Trùng Sơn?"

https://thuviensach.vn

Dù đã gần như khẳng định nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại lần nữa. Lục Niên nghe thấy thì mím môi không trả lời. Tư Hàn lập tức tiến đến nắm cổ áo y xách lên, trợn mắt nghiến răng nhìn y.

"Lúc này các người còn giấu ta hay sao chứ? HẢ?"

Nhìn thấy Tư Hàn như vậy, Lục Niên cảm thấy không nở. Trong đáy mắt hắn hiện tại trống rỗng đến đáng thương. Tiểu Thất hay cười hay nói năm xưa nay đã biến thành người thế nào rồi chứ?

"Cái đó... cái đó ta nghe nói sư phụ... đang ở đó chịu thiên kiếp."

"Quả nhiên... Ha ha."

Hắn cười ra nước mắt, từ từ buông Lục Niên ra rồi khẽ lùi về sau mấy bước.

"Tiểu Thất..."

Lục Niên tiến đến cánh tay giơ lên mấy lần định nắm lấy Tư Hàn nhưng hắn liền giương tay lên cản lại. Hắn cắn chặt khớp hàm, tròng mắt chằng chịt tơ máu, cảm thấy phẫn uất dâng lên tận cuống họng.

"Có phải lão rồng gạt ta đi xa để lão ở lại một mình đối diện cùng thiên kiếp hay không? Là lão không muốn ta chết, có phải không?"

Tư Hàn run run giọng kiềm xuống nước mắt rơi xuống. Nhưng bàn tay đặt dưới gấu áo khẽ run run, Lục Niên tất cả đều nhìn thấy rất rõ.

"Tiểu Thất... cái đó... tâm ý của sư phụ ta không dám suy đoán..."

Có hỏi Lục Niên cũng bằng thừa, y từ nhỏ cái gì cũng biết, chỉ là miệng kín như bưng, thậm chí bị người khác ép cũng sẽ không nói.

https://thuviensach.vn

"Được rồi được rồi, huynh không cần nói nữa. Huynh cũng như bọn họ, từ đầu đến cuối đều chỉ gạt ta... có lẽ ai cũng đều muốn tốt cho ta, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ là ta có thật sự muốn hay không... Bọn họ suy cho cùng chỉ xem ta như hài tử chưa lớn, chưa từng tin tưởng ta."

"Tiểu Thất..."

Tư Hàn xua xua tay không muốn nghe nữa, vì có nghe chắc gì cũng đã là sự thật? Hắn nhìn nhìn Nhiếp Viễn rồi lấy trong ngực áo ra miếng ngọc bội của Minh Tường Lan trước khi mất đã giao cho mình đặt vào tay Lục Niên.

"Khi nào lão đầu tỉnh lại hãy giao thứ này cho lão. Nói chủ nhân của thứ này từ đầu đến cuối đều chưa từng lừa dối lão. Nếu lão muốn gặp nàng, hãy đến rừng đào tám dặm, gần hồ nước, nhất định sẽ nhìn thấy nàng. Và hãy nói là nàng chưa từng trách lão, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện... nói lão đừng tự trách mình."

Hắn ngừng lại một lúc.

"Hóa ra lão cũng như ta... đều bị người khác xem như hài tử mà bao bọc. Đáng thương, thật đáng thương! Ha ha."

Dứt lời Tư Hàn liền quay mặt đi.

"Tiểu Thất, còn Ngâm thúc?"

Tư Hàn mím môi thành hàng. Năm đó Minh Kính Hà ruồng bỏ hắn, chính nàng ra tay giết chết nhi tử ruột thịt của mình. Mười tám năm sau lại muốn giết người có ơn dưỡng dục hắn, người chưa từng sinh ra hắn lại xem hắn như con ruột, không như người mẫu thân tàn ác kia. Cho nên, nếu như ngày hôm nay Ngâm Tuyết xảy ra bất kỳ chuyện gì, hắn nhất định tiêu diệt Phụng tộc, thiêu bọn chúng thành tro bụi.

https://thuviensach.vn

"Bọn chúng bắt nghĩa phụ nhất định chính là muốn đối phó với ta. Yên tâm, khi nào ta còn chưa đến thì nghĩa phụ nhất định sẽ không sao..."

Ngâm Tuyết đối với Thiên Hoa sơn rất quan trọng, nhưng không có nghĩa là thích hợp để bắt giữ làm con tin. Dời Lục Mạch một mình đến gặp Ân Sơn Tây Xương chính là muốn tách ra diệt từng người. Cuối cùng chờ hắn đến để đối phó. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của bọn chúng.

Lục Niên nghe thấy thì hai bàn tay nắm nắm vào nhau, cúi đầu rũ mắt. Nước mắt chảy dài xuống gò má.

"Tiểu Thất... đệ phải bảo trọng. Sư huynh không có bản lĩnh, ta không thể đi cùng mọi người. Chỉ có thể ở lại đây trông chừng lão đầu..."

Tư Hàn tròng mắt đỏ ửng gật đầu một cái, vỗ vỗ vai Lục Niên rồi rất nhanh liền bay đi mất.

"Tiểu Thất, sư phụ, Ngâm thúc... các người đều phải trở về bình an đó!"

***

Lúc này ở Vạn Trùng Sơn mây đen vây kín bầu trời. Quân tam giới sau khi giết chết Lục Mạch và Bạch Cửu thì cũng không dám đến gần chỗ của Hoàng Thiên Ngạo. Hiện tại, xung quanh linh lực không ngừng tán loạn khiến bọn họ không dám manh động.

"Triệt nhi, chúng ta không thể nhân lúc Bạch Hổ cùng Huyền Vũ chưa đến mà ra tay với Hoàng Thiên Ngạo hay sao? Nếu bỏ lỡ thời cơ này chỉ e mọi việc không còn kịp nữa!"

"MẪU HẬU, người đừng được nước lấn tới!"

"NGƯƠI..."

https://thuviensach.vn

"Thần nhi đã từng nói, sẽ không đánh lén đại thống lĩnh. Hành động đó không phải là thứ mà tiên gia có thể làm. Ta chỉ ở đây chờ người của Huyền Môn cung cùng Hỏa phụng hoàng đến mà thôi! Việc các người dùng Bạch Cửu dụ Lục Mạch đến, hành động bỉ ổi đó ta đã đồng thuận với người, vậy chuyện này phải để ta làm chủ!"

Minh Kính Hà nhíu nhíu mày.

"Cái gì là bỉ ổi chứ? Lục Mạch là người của ma giới, bọn chúng có cái gì gọi là quang minh chính đại hay sao? Dùng kế đối phó với hắn chẳng qua chỉ một cách để giành chiến thắng mà không hy sinh quá nhiều người mà thôi. Ngươi là người sau này sẽ nối nghiệp thiên đế, vì sao không thể nhìn xa trông rộng một chút? Năm lần bảy lượt chống đối ta?"

Vũ Triệt không nói lại nàng, chuyện cũng đã xảy ra rồi hắn không muốn tiếp tục tranh cãi.

"Dù gì cũng đã bắt Ngâm Tuyết rồi, Thiên Hoa sơn cũng sẽ truy cứu chúng ta. Hiện tại chính là kẻ thù, nếu không tranh thủ thời khắc này diệt Hoàng Thiên Ngạo, vậy đợi hắn hồi phục công lực, chắc chắn sẽ là đại nạn của tam giới!"

Vũ Triệt nhìn Minh Kính Hà, hiện tại nàng đã vô cùng xa lạ trong mắt hắn. Vì sao chứ? Quyền lực và địa vị thật sự đã làm nàng trở nên không còn tính người hay sao? Thủ đoạn hèn hạ như vậy cũng có thể làm? Trước đây hắn vốn không thân thiết cùng bên ngoại, do bản thân không thích Minh Kính Bắc. Nhưng mà mẹ của hắn ngày qua ngày lại càng giống ngoại tổ phụ hơn.

Hắn nhắm nghiền mắt cắn răng.

"Mẫu thân, trước hết người nên nắm rõ đại cuộc. Ta là thống soái trận đánh lần này. Làm hay không làm không phải một hai lời của người thì liền đánh. Thứ hai, mẫu thân nhìn xem, nơi đó sức mạnh khủng khiếp như vậy,

https://thuviensach.vn

xông đến chẳng khác nào tự tìm đường chết. Mẫu thân trơ mắt nhìn binh sĩ của mình tự nhảy xuống vực hay sao chứ?"

Minh Kính Hà nghe xong thì không nói gì. Lát nữa liền đến bên cạnh Minh Kính Bắc.

"Phụ thân..."

Y liền lẩm bẩm.

"Yên tâm, người của ta đã chuẩn bị, chỉ cần Hoàng Thiên Ngạo vừa ra ngoài lập tức xuống tay. Đã nhảy xuống nước rồi thì khi đó thái tử cũng không thể không tham chiến!"

Minh Kính Hà liền nhìn lên bầu trời.

"Lục Mạch đã chết rồi nhưng người của Huyền Môn cung vẫn chưa đến. Thậm chí yêu quái đó..."

"Nó rất nhanh cũng sẽ đến thôi! Lục Mạch là tả sứ của Huyền Môn cung, bọn họ nhất định không khoanh tay đứng nhìn hắn chết thảm như vậy! Huống hồ, yêu quái đó từng một mình xông vào cấm địa của thiên giới, chứng tỏ vô cùng cao ngạo. Hắn sẽ không để Huyền Cung và bản thân bị người khác khinh thường."

Minh Kính Hà mắt có chút trầm xuống. Dù gì cũng đến lúc phải đối mặt rồi. Nàng hiện tại phải dứt khoát giải quyết mối họa đó, nếu không nàng sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Nàng khẽ nhìn Vũ Triệt, hắn có vẻ rất có hảo cảm với Hứa Tư Hàn, quả nhiên là huynh đệ song sinh. Bất quá cũng không thể nhận lại người đệ đệ này rồi. Bởi vì nó chính là yêu quái!

"GRÀO!!!!!!!"

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, một tiếng gầm kinh hồn bạt vía vang lên như xé toạc cả bầu trời. Từ nơi lốc xoáy Thanh long xé gió, cuộn mình không ngừng phát ra thứ ánh sáng kinh diễm làm chói lòa mắt người. Chướng khí ngập trời.

Xung quanh trở nên yên ắng đến dị thường. Vũ Triệt trợn mắt một cái hô to.

"TOÀN QUÂN RÚT LUI!!!!!!!!"

Ai nấy đều kinh hoảng nhưng rất nhanh nghe hiệu lệnh rời khỏi Vạn Trùng Sơn. Họ biết hàn khí trong người của Hoàng Thiên Ngạo đã phóng thích toàn bộ ra bên ngoài, xem ra lôi điện đã không thể cân bằng hàn khí của y rồi.

"RẦM!!!!'

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nơi phong ấn Vạn Trùng Sơn một trận địa chấn xộc ra, xung quanh cây cối đất đá lật nhào biến thành bình địa. Thanh long cuộn mình phi thăng, biến mất không còn tung tích vào không khí.

Sau đó sóng yên bể lặng, mây đen cuồn cuộn dần tản ra, nhưng bầu trời vô cùng ảm đạm, thậm chí một chút gió cũng không có.

"Không xong rồi..."

Vũ Triệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Bỗng dưng vài ba tiếng hô lên râm ran.

"Tuyết rơi... tuyết rơi rồi..."

Minh Kính Hà nhìn phụ thân mình. Ai nấy đều cảm thấy vô cùng bất an.

"A!!!!!!!!!!"

https://thuviensach.vn

Đã có rất nhiều tiếng hét thảm vang lên. Những binh lính linh lực yếu dần ngã xuống, lần lượt hóa thành băng.

"HỘ GIÁP!"

Vũ Triệt hét một tiếng bay lên cao, xoay pháp khí trong tay, lập tức mở ra một kết giới cực lớn vây quanh toàn bộ hai mươi vạn tướng sĩ của mình. Tất cả những người bên dưới liền dùng pháp khí hợp lực duy trì kết giới cùng Vũ Triệt. Bên trong Minh Kính Hà đã bắt đầu lo lắng.

"Phụ thân, không ngờ hàn khí của Hoàng Thiên Ngạo lại khủng khiếp như vậy, nếu như không có thiên kiếp hóa giải phần nào, e là chỉ trong chớp mắt toàn bộ tam giới đều bị đông chết."

"Nhưng hiện tại đã không còn nhìn thấy hắn ta nữa, chỉ e mọi thứ đã nằm ngoài dự tính."

Chỉ trong chốc lát tuyết đã phủ kín Vạn Trùng sơn, thậm chí đến cây cỏ cũng không còn. Thân xác của Lục Mạch cùng Bạch Cửu cũng không còn nhìn thấy nữa, mất hút giữa thảm tuyết ngút ngàn. Vạn Trùng Sơn hiện tại chỉ còn lại một màu trắng của tuyết.

Bỗng dưng, bọn họ nghe thấy xa xa có tiếng rồng gầm rất lớn. Một con hắc long từ trong gió tuyết bay đến, chớp mắt một cái cuộn vòng hiện hình người.

Người đến chính là Ngụy Trình. Y một thân đẫm phong sương, tóc dài tung bay trong gió tuyết, hắc bào che đi thân thể đơn bạc. Tròng mắt đỏ ửng, dường như vừa trải qua một kiếp người. Trong đó có đau thương, có phẫn nộ, có sát ý. Y tay phải chống trường kiếm xuống đất, đối mặt với hai mươi vạn quân tam giới không chút sợ hãi.

"GIAO ÂN SƠN TÂY XƯƠNG CHO TA!"

https://thuviensach.vn

-------HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại Và Ebook

Như tất cả mọi người đều biết, làm tác giả thu nhập thường không cao. Cho nên sau khi hoàn truyện, ta quyết định phát hành Ebook để kiếm chút rau ăn dặm qua ngày đoạn tháng. Các ngươi yêu thích tác phẩm và ủng hộ ta thì đăng ký mua Ebook để ta có đủ sức khỏe viết truyện tiếp theo nhé!

PHIÊN NGOẠI (Không up lên wattpad) gồm 3 Phần: (H sập giường gãy chiếu, ngọt như đường phèn.)

- Rồng - Phụng.

- Mạch - Cửu (Sinh tử văn)

- Trình - Chi.

Ebook: Là sách điện tử, xem trên điện thoại hoặc máy tính, có thể đọc offline. Gồm bản đã chỉnh sửa hoàn chỉnh + 3 PHIÊN NGOẠI.

GIÁ: 39.000 VNĐ

Gồm 2 ver:

- Ver 1: Yuzhou

- Ver 2: Đam mỹ

Khi đăng ký mua nhớ, cho ta biết các ngươi lấy ver nào nhé!

https://thuviensach.vn

Thanh toán bằng hình thức: CHUYỂN KHOẢN hoặc Viettel Pay (ra cửa hàng viettel nhờ họ chuyển giùm.) Người không có tài khoản ngân hàng vẫn chuyển bình thường, mang CMND ra ngân hàng là chuyển, thủ tục nhanh gọn lẹ.

- Chủ tài khoản: Lê Thị Mỹ Duyên

- Ngân hàng Techcombank An Đông TP. HCM

- Số tài khoản: 11421506300018

Ghi nội dung chuyển là tên email hoặc nick Facebook nhé!

Ta sẽ gửi ebook cho các ngươi qua email hoặc messenger Facebook. Facebook ta là Minh Nguyệt Vô Ưu

Bìa minh họa:

CÔNG BỐ NGƯỜI THẮNG GIẢI THƯỞNG EBOOK:

1. Venus_Xu32 (Quán quân giật tem: 20 tem)

2. Manmanrubi (Quán quân comment: 2320 cmt)

3. IrisNguyen94 (Hạng nhì comment: 1324 cmt)

4. Duchaubaoboi9294 (Hạng 3 comment: 1123 cmt)

5. Nguoiladay100 (Hạng 4 comment: 780 cmt)

Những bạn nào chưa may mắn lần này, thì hẹn gặp trong truyện tiếp theo. Nhớ cmt thật nhiều và xé tem thật nhiều. Qùa tuy không lớn nhưng mang giá trị kỷ niệm cao.

Truyện lần này tuy còn 1 chương nữa mới hoàn, nhưng số lượng cmt hiện tại đã là 18.700 comment. Ta rất hạnh phúc với con số này. Rất mong

https://thuviensach.vn

tương lai những truyện mới cũng sẽ được ủng hộ nhiều như vậy. Nhờ các bạn mà chất lượng tác phẩm của ta ngày càng được cải thiện hơn. Nhà chúng ta tuy nhỏ, nhưng luôn ấm áp. Cho nên các ngươi đừng rời khỏi nhé! Luôn chào đón về nhà!

Bên cạnh đó, Ebook sẽ gửi tặng đến đội ngũ Họa sĩ tài năng đã vẽ Fanart tặng ta trong suốt thời gian qua. Ta sẽ liên lạc trực tiếp với các bạn! Nhờ các bạn, truyện của ta mới thêm phong phú và sống động hơn! Ta biết ơn các bạn rất nhiều.

Follow ta trên facebook: Minh Nguyệt Vô Ưu để nhận thông báo sớm nhất về truyện mới.

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương 57: Giao Chiến Khốc Liệt

Ân Sơn Tây Xương đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ được y tiên chăm sóc. Hiện tại trên người đều bê bết máu, mặt cũng không còn chút huyết sắc, tóc tai tán loạn, nhíu nhíu mày giương mí mắt yếu ớt nhìn về Ngụy Trình. Hắn đã từng nhìn thấy ánh mắt này một lần rồi, chính là năm đó lúc giao đấu hắn đã đả thương Kiếm Phong Chi. Xem ra y từ đầu đến cuối nếu không khinh thường thì chỉ xem hắn như kẻ thù. Ân Sơn Tây Xương nghĩ nghĩ mà không rõ tư vị gì.

Hắn yêu Ngụy Trình sao? Hắn là không phải! Nhưng hắn rất thích Ngụy Trình, cũng rất muốn có được người này bên cạnh. Tất cả những người cùng thời với hắn, không có bất kỳ ai có thể vượt qua Ngụy Trình. Tài giỏi, anh tuấn lại vô cùng xuất chúng. Y một khi đã đứng trong đám đông thì luôn là người ngạo nghễ nhất, chói sáng nhất, khiến cho ai nấy đều phải ngước nhìn.

Nhưng mà người như vậy lại để mắt đến Kiếm Phong Chi ngốc nghếch kia. Trên đời này thứ Ân Sơn Tây Xương muốn nhưng không đoạt được thì bất luận kẻ nào cũng không thể, kể cả hủy hoại Ngụy Trình thì hắn cũng làm. Hắn cho đến bây giờ cũng chưa từng hối hận vì những việc mình đã làm. Là bọn họ ép hắn, không phải sao? Nếu như năm đó bọn họ công bằng với hắn, thì có phải hắn chuyện gì cũng không làm hay không?

Vũ Triệt nhìn Ngụy Trình, vừa định lên tiếng thì phía bên kia một vị tướng quân bước lên khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Ngụy Trình, trước đây khi Long tộc còn thuộc tam giới, ngươi đã vi phạm luật trời, giết chết thái tử Đông Hải. Sau đó vượt ngục thuần phục Huyền Môn cung, đồ sát Ân Sơn đài. Vừa rồi còn giết hơn hai ngàn tướng sĩ của tam giới. Hiện tại ngươi chính là kẻ thù của chúng ta. Ngươi còn dám ở đó đòi người hay sao chứ?"

Ngụy Trình nhìn bọn người trước mặt cũng không trả lời, chỉ lặp lại lần nữa.

"GIAO HẮN RA, CÒN KHÔNG CÁC NGƯƠI SẼ HỐI HẬN!"

Hiện tại Ngụy Trình chỉ muốn giết Ân Sơn Tây Xương, còn những việc khác y không cần thiết nữa. Kiếm Phong Chi đã chết, trái tim y hiện tại cũng đã đi cùng Kiếm Phong Chi rồi. Trên đời này Ngụy Trình cơ bản không còn bất kỳ lưu luyến gì nữa.

Kiếm Phong Chi đã nằm lại dưới thảo nguyên rộng lớn, một mình hắn nơi đó đang đợi y. Diệt xong Ân Sơn Tây Xương y phải nhanh chóng đến bên cạnh hắn. Tên ngốc đó rất nhát gan, nhất định ở một mình sẽ sợ hãi.

Thấy Ngụy Trình không để ý đến mình, đại tướng quân giận đến run người.

"Ngông cuồng, ngươi tưởng nơi này là đâu chứ? Còn ngươi là ai? Có thể tự mình làm chủ hay sao?"

Ngụy Trình vẫn như cũ không quan tâm đến hắn, chỉ xuyên qua đám đông nhìn Ân Sơn Tây Xương. Y bỗng nhiên nghiến răng một cái.

"GIAO HAY KHÔNG?"

Không có tiếng trả lời, Ngụy Trình giương trường kiếm lên, đáy mắt tràn ngập lệ khí. Vũ Triệt thầm kêu không ổn. Chưa kịp, Ngụy Trình đã phi lên

https://thuviensach.vn

cao, từ trong không trung chém xuống hai luồng chưởng phong, lập tức kết giới bị phá vỡ tan tành.

"A!!!!!!!!!!"

Không có lớp kết giới bảo vệ, những binh lính yếu ớt liền bị hàn khí làm cho ngã lăn xuống đất, giãy giãy mấy lần liền đóng băng toàn thân chết tươi.

"SÁT!!!!!!"

Đại tướng quân gầm lên một tiếng lập tức phóng đến giao chiến kịch liệt với Ngụy Trình, hàng ngàn binh lính xộc đến bao vây y.

Ngụy Trình một mình giữa trận chiến, y giơ trường kiếm không ngừng chém tới. Xác người ngã xuống như rạ. Máu tươi nhuộm đỏ một nền tuyết trắng.

Ngụy Trình từ đầu đến cuối mày cũng chưa từng nhíu một cái, ánh mắt chung thủy chỉ nhìn chằm chằm về hướng Ân Sơn Tây Xương. Y liên tục đánh đông đánh tây, rất nhanh xuyên qua vòng vây chỉ còn cách khoảng mấy chục bước nữa là đến chỗ hắn.

"Mang Ngâm Tuyết đến đây!"

Ân Sơn Tây Xương nhìn thấy quân tam giới dường như không có khả năng kiềm chế được Ngụy Trình, thì hắn bắt đầu lo lắng. Dường như hôm nay không giết được hắn thì y tuyệt đối không ngừng lại.

Ân Sơn Tây Xương ngồi một chỗ không ngừng gào thét. Thuộc hạ của hắn rất nhanh đã mang Ngâm Tuyết đến. Hắn liền rút kiếm ra kề vào cổ Ngâm Tuyết, chờ Ngụy Trình.

"Khụ khụ..."

https://thuviensach.vn

Khí trời quá lạnh lẽo khiến Ân Sơn Tây Xương không ngừng ho khan. Hiện tại, Minh Kính Bắc mở một kết giới để bảo vệ hắn không bị đóng băng nhưng dường như hắn vẫn có chút không chịu nổi.

Nhìn Ngụy Trình chém người như chém cỏ, máu tươi phụt lên mặt y một mảng đỏ thẫm, toàn thân cũng đã có vài vết chém lớn nhỏ nhưng y chưa từng ngừng lại.

Vũ Triệt lập tức xoay trường thương, từ trên cao phóng đến. Ngụy Trình đảo mũi kiếm đỡ đòn tấn công của Vũ Triệt. Binh khí va nhau nghe từng tiếng 'chang chác'. Bỗng nhiên tuyết trong không trung nhẹ dần, chỉ còn lại vài ba bông tuyết rơi lác đác.

"Hàn khí đã giảm rồi, rất tốt!"

Minh Kính Bắc ngẩng mặt nhìn trời thì thầm, miệng hơi nhếch môi lên cười. Minh Kính Hà đương nhiên hiểu ý tứ của y chính là muốn tìm Hoàng Thiên Ngạo. Nhìn thấy Vũ Triệt bận giao chiến cùng Ngụy Trình, nàng liền nhướng mày một cái.

"Phụ thân..."

"Ừ."

Minh Kính Bắc lập tức dẫn một đám quân rất nhanh rời đi. Bỗng dưng từ rất xa nghe thấy tiếng rồng gầm rất lớn.

"Chính là Hoàng Thiên Ngạo. Hướng đó!"

Ngụy Trình đang giao chiến kịch liệt với Vũ Triệt, nghe thấy tiếng rồng gầm liền nhíu mày một cái. Trường kiếm xoay lên dứt khoát chém xuống, một trận nổ vang lên đẩy Vũ Triệt từ trên không ngã nhào xuống tuyết ói ra một ngụm máu tươi.

https://thuviensach.vn

"TRIỆT NHI!"

Minh Kính Hà hét một tiếng phóng ra một kết giới trói Vũ Triệt kéo ngược về phía sau tránh đòn kết liễu của Ngụy Trình. Quân lính rất nhanh đến chắn trước mặt Vũ Triệt.

Ngụy Trình giữa chiến trường ngạo nghễ lưng thẳng như trúc nhìn về hướng có tiếng rồng gầm. Vừa định phóng đi thì từ phương Đông linh khí tỏa ra mù mịt, Bạch Nghiên cùng đệ tử Thiên Hoa sơn và người của Long tộc đang rầm rập kéo đến.

"THÁI TỬ, chúng tôi tới yểm trợ người!"

Dứt lời, binh lính của Long tộc và đệ tử Thiên Hoa sơn bay xuống đứng sau lưng Ngụy Trình. Nếu đã có người của Long tộc cùng Thiên Hoa sơn đến vậy Ngụy Trình có thể an tâm về Hoàng Thiên Ngạo rồi. Y khẽ liếc mắt về hướng Ân Sơn Tây Xương khiến hắn ngồi trên ghế cũng không yên, liên tục nhìn ngó dáo dác ra xung quanh. Cảm thấy cái chết tiến đến rất gần.

"Sư phụ ở trên đỉnh núi, lập tức tìm người!"

Bạch Nghiên nghe Ngụy Trình nói liền rống lên một tiếng.

"Được!"

Hắn rất nhanh mang theo một số đệ tử hướng lên đỉnh núi tìm kiếm. Minh Kính Hà nhìn thấy thì liền kinh hãi. Hiện tại chỉ có một mình Minh Kính Bắc cùng với ba ngàn tinh binh, chỉ sợ không thể là đối thủ của Thiên Hoa sơn. Nàng liền nhìn nhìn Vũ Triệt.

"Thái tử, con... phải cứu ngoại tổ phụ!"

"Mẫu hậu nói vậy là sao?"

https://thuviensach.vn

Vũ Triệt nhìn xung quanh mình, đã không còn nhìn thấy Minh Kính Bắc nữa.

"Ngoại tổ phụ đã đi tìm đại thống lĩnh?"

Hắn nhíu mày nhìn Minh Kính Hà.

"Chuyện đã đến lúc này, con cũng không còn lựa chọn khác!"

"MẪU HẬU! Người biết mình đang làm gì hay không? Người ép thần nhi hay sao?"

Minh Kính Hà híp mắt một cái.

"Hiện tại bọn chúng đã xem chúng ta là kẻ thù, chúng ta cũng không còn cách nào khác. Triệt nhi, mẫu hậu làm vậy cũng là muốn con dứt khoát một chút, trước khi xuất binh, trên điện Lăng Tiêu cũng đã thống nhất như vậy rồi mà?"

Minh Kính Hà vừa dứt lời, bỗng nhiên xung quanh chướng khí mù mịt, mây đen giăng kín bầu trời.

"Là ma giới... là HUYỀN MÔN CUNG!"

Trên kia bỗng vang lên tiếng hô kinh thiên động địa.

"SÁT!!!!!!!!!"

Lập tức tiếng trống trận cùng tù và vang lên chấn động cả một vùng. Yêu ma quỷ quái từ bầu trời phi hắc mã xuống, hai bên liền giao chiến kịch liệt. Tiếng binh khí va vào nhau chát chúa, tiếng gào thét của binh sĩ trong đau đớn, tiếng gió tuyết hòa vào nhau thành một giai điệu vô cùng thê lương. Vạn Trùng Sơn thây người cùng giáo mác nằm vương vãi, chất lên thành núi.

https://thuviensach.vn

"Roak Roak Roak."

Bỗng dưng, trên bầu trời đen kịch Hỏa phụng hoàng từ phương Đông bay đến, sải cánh dài bốn trượng liên tục lượn vòng.

"NÓ ĐẾN RỒI!!!!!!! YÊU QUÁI ĐẾN RỒI!!!!!!!!"

Tiếng hét thất thanh của ba quân tướng sĩ vang lên. Minh Kính Hà nhìn thấy Hỏa phụng hoàng xuất hiện từ trong không trung liền kinh sợ lùi lùi về phía sau mấy bước. Vốn dĩ mọi chuyện không theo tính toán của nàng, khiến nàng nhất thời hoảng loạn.

Nàng liếc mắt nhìn sang hướng Ân Sơn Tây Xương, lập tức tiến đến đoạt lấy Ngâm Tuyết.

"Nương nương!"

Ân Sơn Tây Xương bị giật mình trợn mắt không tin nổi nhìn Minh Kính Hà. Nàng cũng nhìn hắn như nhìn một thứ rác rưởi không chút giá trị.

"Ngươi tự lo cho mình đi!"

"Nương nương, người không được bỏ mặc ta, không thể! Ta đã vì tam giới mà hy sinh quá nhiều!"

Minh Kính Hà mỉm cười một cái.

"Vậy ngươi hy sinh thêm lần cuối cùng đi. Yên tâm, mẫu thân cùng người của Ân Sơn đài ta sẽ đời đời bảo hộ!"

Dứt lời, cận vệ của Minh Kính Hà liền vác Ngâm Tuyết cùng mẫu thân của Ân Sơn Tây Xương rời khỏi.

"Không... không thể, các người không thể bỏ mặc ta, không thể!"

https://thuviensach.vn

Hắn gào lên một câu rồi ngã nhào xuống ghế, xung quanh chỉ còn bảy thuộc hạ từng đi theo mình ở Ân Sơn đài mà thôi.

"...Chủ nhân!"

"Đỡ ta lên, mau đỡ ta lên!"

Không còn Ngâm Tuyết trong tay vậy thì hắn không còn gì để bảo đảm cho tính mạng của mình nữa rồi. Hắn vô cùng gấp gáp gào lên.

"NHANH LÊN!"

Bảy thuộc hạ nhìn hắn nhíu nhíu mày rồi khàn khàn giọng.

"Chủ nhân, chúng ta theo ngài nhiều năm, nhưng ngài chẳng những không đối xử tốt với chúng ta mà còn nhẫn tâm bạc đãi, nay... ngài tự lo liệu đi thôi!"

Bọn chúng dứt lời liền rất nhanh chạy theo Minh Kính Hà. Ân Sơn Tây Xương nằm dưới đất trợn mắt, không thể tin được thuộc hạ theo mình nhiều năm như vậy đến phút cuối lại bỏ rơi mình.

"Không thể nào, không thể nào!"

Hắn run run giọng lồm cồm bò dậy, lập tức nhặt một thanh gươm, dùng tay trái vất vả chống đỡ trên mặt đất từ từ di chuyển giữa khói lửa mịt mù.

Y phục hiện tại nhơ nhớp dơ bẩn, tóc tai tán loạn, mồ hôi cùng máu và khói bụi làm cho gương mặt hắn hiện tại như một kẻ ăn mày. Ân Sơn Tây Xương là người yêu sạch sẽ, cả đời lúc nào cũng chỉn chu, kể cả lúc ngủ. Vậy mà hiện tại nhìn chẳng khác nào kẻ đầu đường xó chợ lang bạt kỳ hồ.

Hắn vừa khập khiễng bước qua những xác người vừa thở hổn hển, tròng mắt đỏ ửng. Bất giác, hắn nhớ về khoảng thời gian trước đây lúc còn ở trên ngôi cao. Khi đó hắn muốn gió có gió muốn mưa có mưa. Vì sao chứ? Vì

https://thuviensach.vn

sao hắn phải đến mức này? Phụ thân bị giết, Ân Sơn đài gặp họa diệt môn, hiện tại đến thuộc hạ cuối cùng cũng bỏ rơi hắn.

Áo bào màu đỏ loang lổ dấu máu và rách rưới lướt qua những xác người.

"A!!!!"

Bỗng nhiên hắn ngã nhào xuống đất. Vết thương nơi cánh tay đứt lìa đau đớn đến lợi hại. Hắn cảm thấy như linh hồn mình đang dần bị rút đi. Ân Sơn Tây Xương cắn răng bò dậy, thì bất ngờ trước mắt xuất hiện thêm một mũi giày, hắn từ từ ngẩng đầu nheo mắt nhìn lên.

Là Ngụy Trình!

Ân Sơn Tây Xương trợn mắt nhìn y, vô thức hoảng sợ lùi về phía sau. Ngụy Trình từ trên cao nhìn xuống, đáy mắt toàn là lệ khí. Bỗng dưng y vươn trường kiếm lên.

"Vì sao?"

Dứt lời, y dứt khoát đâm vào bụng Ân Sơn Tây Xương một nhát thật sâu.

"A!!!!!!"

Ân Sơn Tây Xương hét thảm một tiếng. Ngụy Trình liền xoáy xoáy mũi kiếm làm hắn càng thêm đau đớn, nằm trên mặt đất phun ra một ngụm máu, cắn răng nắm lấy mũi kiếm đang đâm vào bụng mình muốn cản lại. Ngụy Trình không để ý đến hắn mà gầm lên những tiếng trầm thấp.

"VÌ SAO lại giết người ta yêu? Vì sao lại là hắn? HẢ????????"

Máu từ bụng Ân Sơn Tây Xương tuôn ra xối xả, tay hắn nắm mũi kiếm của Ngụy Trình cũng nhày nhụa máu tươi.

"Khụ khụ... tha cho ta..."

https://thuviensach.vn

Hắn vừa ho vừa mấp máy môi. Tròng mắt đỏ như muốn nhỏ ra máu. Thái dương cùng cổ cuồn cuộn gân xanh tím.

"Vậy ai tha cho Kiếm Phong Chi? Ai tha cho hắn?"

"Ta... ta không muốn... khụ khụ... là hắn... hắn đã ép ta!"

"ĐÊ TIỆN!"

Dứt lời, Ngụy Trình đấm vào mặt Ân Sơn Tây Xương một cái khiến hắn lệch mặt ngã ngửa trên mặt đất, co người ho sặc sụa, máu từ miệng không ngừng phun ra. Ngụy Trình liền phóng đến khụy một chân bên người hắn. Tay vươn lên nắm lấy cằm hắn siết lại. Ân Sơn Tây Xương vô cùng đau đớn, nước mắt cũng đã rơi giàn giụa trên mặt.

"Trình... tha cho ta... khụ khụ..."

"NGƯƠI ĐÁNG CHẾT!"

Nói xong, Ngụy Trình liền cầm mũi kiếm lần nữa cắm xuống ngực hắn nghe 'phập' một cái. Ân Sơn Tây Xương liền 'hự' lên một tiếng. Tay run run vươn ra muốn nắm lấy tay Ngụy Trình nhưng không được.

"... Trình, ta thích ngươi... thích ngươi!"

Ngụy Trình liền trừng đôi mắt chằng chịt tơ máu của mình nhìn Ân Sơn Tây Xương. Y gầm lên một tiếng, từng lời từng chữ như xoáy sâu vào tâm can hắn.

"Thích ta? Ta không cần. Nhìn thấy ngươi ta liền GHÊ TỞM!"

Ngụy Trình rút gươm ra đâm liên tiếp năm sáu nhát nữa vào người Ân Sơn Tây Xương cho đến khi hắn trợn mắt, há miệng ra nấc nấc mấy cái. Cảm nhận đau đớn tràn ngập thân thể.

https://thuviensach.vn

"Lạnh... lạnh quá..."

Ân Sơn Tây Xương nằm trên nền đất lạnh phủ đầy tuyết trắng, cảm nhận cái lạnh đang xuyên vào da thịt, từng chút một đông lạnh từng tế bào trong cơ thể hắn. Ngụy Trình đứng dậy rũ mắt nhìn Ân Sơn Tây Xương đang giãy chết. Hắn vươn bàn tay run run lên muốn níu lấy tà áo Ngụy Trình nhưng không được. Vươn lên một lần rồi lại rơi xuống, nhưng hắn vẫn cố gắng, chỉ là cái gì cuối cùng rồi cũng không được.

Ân Sơn Tây Xương tuyệt vọng giật giật mí mắt nhìn lên những hạt tuyết nhỏ đang rơi xuống mặt mình, chậm rãi đóng băng từng giọt nước mắt trên mặt hắn.

Bất giác, hắn nhớ đến một ngày mùa đông năm đó, trong cái lạnh khắc nghiệt hắn đã phải rời khỏi Ân Sơn đài đến Thiên Hoa sơn xin làm đệ tử.

Năm đó gia tộc Ân Sơn có rất nhiều người tài giỏi không ngừng nhìn ngó chiếc ghế đài chủ. Hắn đã phải trở thành người giỏi nhất. Trong gia tộc Ân Sơn chưa từng có cái gọi là tình cảm, chỉ có cạnh tranh khốc liệt, người khôn ngoan nhất sẽ là người bám trụ lại sau cùng.

Sau đó hắn đến Thiên Hoa sơn, trải qua huấn luyện khắc nghiệt, không ngừng cạnh tranh để giành chức vị đại sư huynh Thiên Hoa sơn. Nhưng mà tất cả mọi người nơi đó, từ sư phụ, Ngâm Tuyết cho đến Ngụy Trình, tất cả đều dành cho hắn ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng có lần hắn đã nhìn thấy một tia ấm áp, đáng tiếc vì mờ mắt mà đã bỏ qua. Trong lần trải qua thử thách thăng cấp, hắn vừa đói vừa khát. Thì bỗng nhiên có một người mặt mày dính đầy bụi bẩn, chỉ có đôi mắt hắc bạch phân minh sáng rực đến trước mặt đưa cho hắn nửa cái bánh. Người đó chính là Kiếm Phong Chi. Nhưng khi đó hắn nghĩ Kiếm Phong Chi vô cùng đáng ghét, đưa bánh cho hắn chính là muốn hạ thấp uy phong của hắn.

https://thuviensach.vn

Rồi hắn lại nhớ đến Bạch Cửu, y vì hắn mà tự đánh vỡ nội đan, dùng bản thân mình để mang về vinh quang cho hắn. Trong những vinh quang mà hắn có đều từng có bóng dáng Bạch Cửu lót đường cho mình. Nhưng mà cuối cùng hắn đã làm gì y chứ?

"Phong Chi... có phải ta đã sai rồi hay không? Hóa ra mùa đông cũng không lạnh lẽo bằng lòng người. Hóa ra ta cũng từng được ánh mặt trời chiếu đến nhưng không biết... nếu như thời gian quay ngược lại, liệu ta có lựa chọn làm khác hay không?"

Hắn nằm trên tuyết lạnh đến khi cảm thấy mí mắt nặng dần, nặng dần rồi từ từ đoạn khí.

Ngụy Trình từ trên cao nhìn xuống Ân Sơn Tây Xương mà không rõ tư vị gì. Hắn chết nhưng ngược lại y một chút vui vẻ cũng không có. Kẻ ác đã chết nhưng cũng không thể trả Kiếm Phong Chi lại cho y. Chỉ có thể trách lòng người tàn nhẫn, ý trời vô tình.

Ngụy Trình ngẩng đầu nhìn lên cao, những hạt tuyết không ngừng rơi xuống, khắp nơi đều là xác người, đều là mùi máu, đều là chướng khí, đều là oán hận. Rốt cuộc con người cuối cùng sống để làm gì? Tranh giành, chém giết, cuối cùng khi ra đi thì cũng như Ân Sơn Tây Xương, phơi thây ngoài giá lạnh mặc cho gió tuyết vùi lắp thi thể mình.

Ngụy Trình bỗng nhiên lấy trong ngực áo ra một lọn tóc của Kiếm Phong Chi đưa lên nhìn.

"Phong Chi... hắn đã chết rồi. Ngươi nhìn thấy cũng không vui vẻ có phải không? Ta biết ngươi là người đơn thuần, chưa từng mang trong lòng oán hận dù bất kỳ ai có làm ngươi tổn thương đi chăng nữa. Cho nên, ta sẽ mang nỗi oán hận này thay ngươi."

Một dòng nước mắt bất giác lăn dài xuống gò má Ngụy Trình. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh.

https://thuviensach.vn

"Đợi ta làm điều cuối cùng cho sư phụ rồi sẽ đi cùng ngươi, có được không? Chờ một lúc nữa thôi... chờ ta!"

"Lục sư huynh!"

Vừa xoay lưng đi, bỗng dưng Ngụy Trình nghe thấy giọng của Hứa Tư Hàn. Hắn từ lúc nào đã hiện hình người trên cao bay là đà xuống đất.

"Sư phụ đâu rồi? Ta tìm nãy giờ vẫn không nhìn thấy người?"

Ngụy Trình nhìn thấy Tư Hàn một thân đẫm phong sương, nhưng hiện tại có lẽ một nụ cười y cũng không thể dành cho hắn.

"Tiểu Thất, nhị sư thúc đang tìm sư phụ. Lúc nãy có nghe tiếng gầm rất lớn, hẳn sư phụ không sao."

"THẬT?"

Tư Hàn nghe thấy thì vui mừng vô hạn, vô thức nở nụ cười. Trên đường đến đây hắn đã vô cùng lo sợ. Nhưng nghe lời nói này của Ngụy Trình khiến lòng hắn như buông xuống gánh nặng. Nếu Hoàng Thiên Ngạo đã vượt qua thiên kiếp vậy thì tất cả mọi chuyện đều không sao nữa rồi. Nhưng mà Ngụy Trình ở đây, vậy Kiếm Phong Chi thì đâu chứ? Tư Hàn nhìn dáo dác xung quanh.

"Lục sư huynh, đại sư huynh ở đâu rồi? Không phải hiện tại huynh ấy công lực không còn nữa hay sao?"

Ngụy Trình nhìn Tư Hàn nhưng không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu mấy cái. Hắn bỗng nhiên linh cảm có điều không may. Ngụy Trình từ nãy đến giờ đều lạnh lẽo hệt như tử thi, một chút biểu cảm cũng không hề có. Hắn nhíu nhíu mày từ từ tiến đến trước mặt Ngụy Trình hỏi lại.

"Đại sư huynh đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy Ngụy Trình rơi nước mắt. Hắn liền há miệng ra mấy lần, mày nhíu nhíu không tin nổi.

"Ta hỏi ngươi, ĐẠI SƯ HUYNH ĐÂU RỒI?"

Hắn cấu tay vào vai Ngụy Trình siết chặt, đến mức như muốn xé nát thịt y. Ngụy Trình nhìn hắn, thật lâu mới trả lời.

"...Chết rồi!"

Tư Hàn lắc lắc đầu mấy cái.

"...Không... ngươi gạt ta, ngươi gạt ta! Đại sư huynh làm sao mà chết? Đại sư huynh không thể chết được! Ngụy Trình, ngươi gạt ta phải không? Ngươi trêu đùa ta đúng không?"

Ngụy Trình khẽ nhắm nghiền mắt hít một hơi.

"Phong Chi bị Ân Sơn Tây Xương tra tấn, sau đó còn bị quân tam giới đánh trúng, nên sớm không thể qua nổi. Hôm qua... đã chết rồi!"

"Không thể nào, KHÔNG THỂ NÀO!!!!!!!!!!!"

Tư Hàn bỗng gầm lên một tiếng, cảm thấy lồng ngực mình như ai đó hung hăng đâm vào một mũi đao. Kiếm Phong Chi là đại sư huynh của hắn, là người từ nhỏ đối xử tốt nhất với hắn, như huynh trưởng ruột thịt của hắn. Hắn còn dự định lần này trở về sẽ cùng Kiếm Phong Chi và Ngâm Tuyết đoàn tụ. Những lời vui vẻ còn chưa kịp nói, vì sao có thể chết chứ?

Kiếm Phong Chi là người thanh thuần đôn hậu, cũng chưa từng hận bất kỳ người nào. Từ nhỏ luôn cõng hắn trên vai đi chơi, còn dạy chữ cho hắn, dạy cho hắn đọc, dạy cho hắn viết. Hắn nhớ đến những lần mình gây họa, tất cả đều là do Kiếm Phong Chi thu dọn tàn cuộc, còn thay hắn che giấu.

https://thuviensach.vn

Hắn nhớ những lúc có đồ ăn ngon, Kiếm Phong Chi đều lén lút giấu đi cho hắn. Hắn nhớ những lúc mình làm chuyện đại nghịch bất đạo, chỉ có Kiếm Phong Chi đứng ra xin cho hắn.

Từ nhỏ đến lớn từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ tất cả đều có hình bóng của Kiếm Phong Chi.

"Tiểu Thất, có đau không?"

"Tiểu Thất, sau này đừng phá nữa, nghe lời đại sư huynh có được không?"

"Tiểu Thất, này là thịt dê Linh Hy đặc biệt làm riêng cho sư phụ, ta phải vào bếp canh rất lâu mới trộm được cho đệ đó, mau ăn đi!"

Từng lời từng chữ, từng ánh mắt, từng nụ cười của Kiếm Phong Chi không ngừng hiện lên trước mắt Tư Hàn. Nước mắt không ngừng chảy xuống.

Bỗng dưng hắn cảm thấy lồng ngực mình nóng hổi như muốn vỡ ra, hỏa khí không khống chế được chạy tán loạn trong cơ thể. Hắn ôm lấy ngực mình lảo đảo. Ấn ký ở đuôi mắt sáng lên rực rỡ làm đầu hắn vô cùng đau đớn.

"Ân Sơn Tây Xương đã chết rồi. Còn Ngâm thúc Minh Kính Hà đang bắt giữ. Nhanh chóng tìm Ngâm thúc đi!"

Dứt lời, Ngụy Trình liền không chần chừ mà xông pha vào chiến trận tìm kiếm Minh Kính Hà.

"...Nghĩa phụ..."

Tư Hàn lẩm bẩm một câu. Phải rồi, còn nghĩa phụ hắn nữa. Nếu như nghĩa phụ cũng mất chẳng phải hắn trên đời này vĩnh viễn cũng không còn

https://thuviensach.vn

bất kỳ người thân nào nữa hay sao chứ? Hắn từ nhỏ đã là cô nhi, chính hai người đó đã cho hắn cảm giác mình vẫn còn phụ thân và huynh trưởng.

Hiện tại huynh trưởng đã mất rồi, hắn cũng chỉ còn người cha này thôi. Hắn không thể để y mất đi được. Hắn còn chưa kịp nói lời xin lỗi y, chưa từng gọi lại y hai tiếng nghĩa phụ. Hắn còn rất nhiều điều phải nói với y. Hắn không muốn mất đi nghĩa phụ.

"Nghĩa phụ... nghĩa phụ!"

Tư Hàn bỗng gầm lên một tiếng rồi phóng vào chiến trận, tay vươn ra móng vuốt hoàng kim, bản thân như một trận cuồng phong lướt qua, chớp mắt đã xé gió cắt cổ rất nhiều kẻ thù.

Ngụy Trình đang đánh nhau kịch liệt với Vũ Triệt. Minh Kính Hà cùng lính hộ vệ đứng trên mỏm đá cao nhìn xuống chiến trường khốc liệt bên dưới. Ngâm Tuyết lúc này đang bị đặt ngồi trên ghế, dường như đã sắp tỉnh lại.

"Ưm..."

Y nhíu nhíu mày từ từ mở mắt ra. Trước mắt là binh đao cùng xác người chết ngã như rơm rạ chồng lên nhau. Y nhận ra một bên là Huyền Môn cung, một bên là quân tam giới. Còn có cả Ngụy Trình và người của Long tộc.

"Tiểu Thất?"

Ngâm Tuyết khó tin nhíu mày, y nhận ra giữa vòng vây chính là Hứa Tư Hàn. Hắn không phải đang ở phương Tây hay sao? Vì sao sớm như vậy đã trở về chứ?

"Ngươi tỉnh rồi sao? Rất tốt! Nói yêu quái đó ngừng tay lại đi!"

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà từ lúc nào rút kiếm đặt lên cổ Ngâm Tuyết. Hai bên đánh nhau khốc liệt nhưng có thể nhận ra Huyền Môn cung đang chiếm thế thượng phong. Minh Kính Hà không thể không dùng đến Ngâm Tuyết. Nếu không sớm ra tay chỉ e toàn quân sẽ bị diệt.

"Nương nương?"

Ngâm Tuyết khó tin nhướng mày nhìn Minh Kính Hà, người bắt mình rõ ràng là Ân Sơn Tây Xương, nàng là thiên hậu tam giới, không ngờ cũng dùng đến thủ đoạn hèn hạ này.

"Nương nương, nàng biết mình làm như vậy chính là gây thù giữa Long tộc và tam giới hay sao?"

"Ngâm Tuyết. Ngươi nói rất đúng, nhưng nói thiếu rồi. Người gây thù giữa Long tộc và tam giới cũng không phải là ta, mà chính là đại thống lĩnh Hoàng Thiên Ngạo của các người. Năm đó hắn giữa thiên hạ làm nhục ta cùng tiểu công chúa, chính hắn mới là kẻ làm điều xằng bậy!"

Ngâm Tuyết nghe xong cảm thấy có chút không hiểu nổi. Sự việc năm đó y cũng có mặt ở đó, Minh Kính Hà chính là muốn đổ tội lên đầu người khác hay sao chứ?

"Nương nương, người làm sai trước là các nàng. Nàng còn nói ngược hay sao?"

"NGƯƠI..."

Minh Kính Hà bỗng nhiên nhíu mày, rồi từ từ nhếch khóe môi lên cười.

"Ta không nói nhiều với ngươi. Tại chỗ này, ngươi khuyên yêu quái kia ngừng tay lại, nếu không ta nhất định lấy mạng ngươi!"

Ngâm Tuyết liền cười.

https://thuviensach.vn

"Nương nương, nàng đã quá đề cao Ngâm Tuyết ta rồi. Ta bất quá chỉ là một sứ giả, còn dưới kia là Hỏa phụng hoàng, còn là Ma tôn ma giới, ta có năng lực đó hay sao?"

Minh Kính Hà nghe xong thì híp mắt, tay lướt qua một cái liền để lại vết cứa vào cổ Ngâm Tuyết, máu tươi thành đường chảy xuống.

"Ta nghe nói ngươi không chỉ là sứ giả, mà còn là nghĩa phụ của Hỏa phụng hoàng, chỉ cần với danh xưng nghĩa phụ này, thì ngươi chắc chắn là có giá trị nhất rồi!"

"Nương nương, tin tức của nàng cũng rất nhạy, bất quá lời của một kẻ chuyên dối trá gạt người như Ân Sơn Tây Xương mà nàng cũng nghe hay sao chứ?"

Nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Ngâm Tuyết bất giác làm cho Minh Kính Hà khẽ giật mình. Ân Sơn Tây Xương bình thường đúng là kẻ điêu ngoa xảo quyệt, có khi nào sẽ gạt nàng hay không chứ?

Nhìn nét mặt không chút dối trá của Ngâm Tuyết khiến nàng càng lúc càng cảm thấy nghi ngờ. Nếu Ngâm Tuyết nói dối, trừ khi là y không hề sợ chết. Nhưng trên đời còn có kẻ xem thường tính mạng của mình hay sao?

"A!!!!!!!"

Bên dưới là tiếng hét thảm của quân tam giới. Minh Kính Hà nhìn thấy cục diện càng lúc càng không giữ bình tĩnh được nữa. Trận chiến này là Phụng tộc nàng trước điện Lăng Tiêu đề nghị xuất kích. Nếu như lần này thất bại trở về, e là địa vị Phụng tộc ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Bỗng dưng nàng nghiến răng một cái, trợn mắt nhìn Ngâm Tuyết.

"NGƯƠI NÓI HAY LÀ KHÔNG?"

https://thuviensach.vn

"Nương nương, nàng một chút cũng không giống thiên hậu nha. Thiên hậu cũng không ai hung hăng như nàng!"

"CÂM MIỆNG!"

Minh Kính Hà gào lên một tiếng xách Ngâm Tuyết đứng dậy kéo lên trước mỏm đá.

"HỎA PHỤNG HOÀNG!"

Minh Kính Hà hét lên một tiếng, bên dưới Tư Hàn nghe liền ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Ngâm Tuyết đang bị khống chế. Trên cổ còn kề thanh gươm.

"Huyền Môn cung đầu hàng đi, ta lập tức thả Ngâm Tuyết rời đi. Nếu không hắn nhất định chết!"

"NGHĨA PHỤ!!!!!!!!"

Tư Hàn gào lên một tiếng. Bên dưới chiến trường quân lính cũng ngừng đánh nhìn lên phía trên này. Huyền Môn cung chờ đợi hiệu lệnh của Hứa Tư Hàn, bọn họ nhận ra Ngâm Tuyết.

"Người của Huyền Môn cung đầu hàng đi, nếu không đừng trách ta!"

"Minh Kính Hà, bà thả nghĩa phụ ta ra!"

"Chỉ cần ngươi đầu hàng, nghĩa phụ ngươi sẽ được thả. Còn nếu không thì đừng trách ta!"

Ngụy Trình nhìn thấy thủ đoạn của Minh Kính Hà liền bay đến gần Tư Hàn khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, bà ta chỉ gạt người. Phụng tộc thứ gì cũng có thể làm, nếu đệ đầu hàng, bọn chúng chẳng những không thả Ngâm thúc, mà còn giết sạch

https://thuviensach.vn

Huyền Môn cung!"

"Đừng nghe hắn nói bậy! Ngươi chỉ cần buông kiếm đầu hàng, ta nhất định ban lệnh phóng thích các ngươi trở về."

Tư Hàn tròng mắt đỏ ngầu nhìn Ngâm Tuyết đang treo trên cao mà lòng dạ ngổn ngang. Hắn cắn cắn khớp hàm.

"Nghĩa phụ..."

Ngâm Tuyết nhìn xuống đứa nhỏ mà mình chăm sóc từ nhỏ, luôn hết lòng yêu thương nay đã trưởng thành rồi. Hiện tại nó đứng ở dưới không ngừng dõi mắt lên trên này, dường như còn đang khóc. Nếu là trước đây nhất định nó sẽ mất bình tĩnh, nhưng hiện tại nhìn đĩnh đạc thế kia, sau lưng còn có đội quân Huyền Môn cung nghe lệnh, như vậy thì y đã an tâm rồi.

"Ngươi khuyên nó đầu hàng đi, nếu không ta sẽ giết ngươi!"

Minh Kính Hà lại đâm vào vai y một nhát. Tư Hàn nhìn thấy lòng nóng như lửa đốt. Dường như liệt hỏa trong người không ngừng quấy phá, đầu đau đớn như muốn nổ tung. Bất quá hắn bên ngoài vẫn cắn răng kiềm xuống.

"Tiểu Thất..."

Bỗng dưng Ngâm Tuyết mấp máy môi, Tư Hàn liền tiến lên trên một bước.

"Nghĩa phụ..."

Hắn đã chảy nước mắt rồi, liền dùng tay áo lau vội đi mặt mình, phiến môi run rẩy.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất, ta đời này yêu thương nhất chính là Phong Chi và ngươi. Phong Chi không còn nữa, ở dưới kia chắc nó cũng cô đơn lạnh lẽo. Ta hiện tại không còn nội lực, sống cũng chẳng còn mấy năm..."

"Nghĩa phụ... người đừng nói nữa mà..."

"Tiểu Thất, Ngụy Trình nói không sai, đừng nghe lời xảo ngôn của ả nữ nhân lòng dạ độc ác này. A!"

Lời chưa dứt một nhát kiếm nữa cắt xuống.

"KHÔNG ĐƯỢC LÀM TỔN THƯƠNG NGHĨA PHỤ TA!!!!"

Hứa Tư Hàn ở bên dưới gào lên, từ lúc nào trong lòng bàn tay đã xuất hiện liệt hỏa đỏ rực xoay xoay. Giống như chỉ trong nháy mắt có thể phóng ra đoạt mạng Minh Kính Hà.

Nàng nhìn thấy khẽ lùi lại một chút.

"Hỏa phụng hoàng, ta nói lại lần cuối, ngươi có đầu hàng hay không? Nếu không đừng trách ta!"

Tư Hàn mặt nhăn lại thành một đoàn quay lại nhìn binh lính Huyền Môn cung. Bọn chúng cũng nhìn hắn. Hắn lại nhìn Ngụy Trình.

"...Sư huynh..."

Ngụy Trình rũ mắt.

"Có phải lòng đệ rất đau không?"

Tư Hàn liền gật đầu một cái, nước mắt cũng rơi xuống.

"Hãy làm như điều đệ muốn đi! Nhưng Long tộc và Thiên Hoa sơn sẽ không đầu hàng."

https://thuviensach.vn

Hứa Tư Hàn nhìn lại toàn quân của mình một lần rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Ngâm Tuyết. Máu tươi chảy xuống nền tuyết trắng hắn có thể nhìn thấy rất rõ.

Nghĩa phụ của hắn, người đã nhặt hắn về Thiên Hoa sơn, người đã chăm sóc hắn từ bé, trong đêm mưa tuyết mịt mù năm đó đã cõng hắn trên lưng mà nhận làm nghĩa tử. Hắn không thể nhìn y chết. Lòng hắn hiện tại đang rất đau, vô cùng đau đớn.

"Giết ả đi, giết ả đi!!!!!!! Mẫu thân của ngươi đã vứt bỏ ngươi, hiện tại còn muốn giết nghĩa phụ ngươi. Thiêu rụi hết bọn chúng đi, rồi ngươi sẽ có được thứ mình muốn."

Bỗng dưng giọng nói Cố Kiệt Nhân vang lên. Đoạn trường thạch đang phát huy linh lực làm đầu hắn như muốn nổ tung.

"IM ĐI!"

Hắn gầm lên một tiếng, nhắm nghiền mắt vận khí kiềm xuống Đoạn trường thạch.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

"Toàn quân buông binh khí xuống!"

Người của Huyền môn cung nhìn Tư Hàn rồi nhìn nhau một cái. Trận chiến này vốn dĩ bọn họ đã có thể giành phần thắng, nhưng mà hiện tại rất có thể sẽ vong mạng. Nhưng Hỏa phụng hoàng là ma tôn do chính Lục Mạch lựa chọn, bọn họ không thể cãi lời.

"BUÔNG XUỐNG!"

Tư Hàn lần nữa gầm lên. Bọn họ cuối cùng cũng buông xuống pháp khí rơi 'leng keng' trên mặt đất. Người của Long tộc và Thiên Hoa sơn vì vậy

https://thuviensach.vn

càng tăng thêm đề phòng. Bọn họ ai nấy đều nhìn Ngụy Trình, chờ đợi y ra mệnh lệnh.

"SÁT!!!!!!!"

Bỗng dưng Minh Kính Hà hét lên một tiếng, quân tam giới lập tức chém đến. Hứa Tư Hàn trợn mắt nhìn thuộc hạ của mình lần lượt ngã xuống.

"NGỪNG LẠI! TẤT CẢ NGỪNG LẠI CHO TA!!!!!!!!"

Là giọng của Vũ Triệt. Nhưng dường như không ai nghe lệnh hắn. Xem ra ngày hôm nay bọn chúng toàn bộ đã đứng về phía Minh Kính Hà rồi. Hắn không thể ngờ mẫu thân mình lại vô cùng tàn độc như vậy. Hắn hôm nay triệt để đã nhìn thấu được tất cả.

Vũ Triệt rút kiếm ra đánh về phía thuộc hạ của mình. Ngụy Trình phất tay một cái, toàn bộ Long tộc bay đến hỗ trợ người của Huyền Môn cung. Ba bên không ngừng giao chiến.

"Ha ha ha, Hứa Tư Hàn, trách chỉ trách ngươi ngu ngốc! Á!!!!!!"

Lời chưa dứt bỗng nhiên cảm thấy bụng trúng một chưởng, tuy không mạnh nhưng cũng khiến nàng đau đớn. Là Ngâm Tuyết, hắn dùng chút sức lực còn sót lại của mình đánh nàng, hắn liền lao đến mỏm đá định nhảy xuống. Nhưng chưa kịp đã bị nàng xuất kiếm chém đến, vì bị thương nên nàng xuất chiêu không chuẩn, đâm trúng lồng ngực y.

Ngâm Tuyết 'hự' lên một tiếng rồi rơi xuống đất.

"KHÔNG!!!! NGHĨA PHỤ!!!!!!!!!!!!"

Hứa Tư Hàn phóng đến ôm lấy y, dùng tay ngăn đi máu tươi đang tuôn ra xối xả ở lồng ngực Ngâm Tuyết. Mí mắt Ngâm Tuyết giật giật, khí tức trong người vô cùng mỏng manh.

https://thuviensach.vn

"Nghĩa phụ, đừng chết, đừng chết mà, nghĩa phụ... đừng bỏ con, đừng bỏ con!"

Hắn ôm lấy y không ngừng gào thét. Nước mắt nước mũi cũng chảy tràn xuống gò má.

"Tiểu Thất..."

"Nghĩa phụ..."

"Tiểu Thất, ngươi... còn giận nghĩa phụ không?"

Tư Hàn run run khóe môi nắm lấy bàn tay y áp lên má mình lắc lắc đầu.

"Con chưa từng trách nghĩa phụ, là con... tất cả là do con ngu ngốc! Nghĩa phụ tha lỗi cho con, tha lỗi cho con!"

Ngâm Tuyết vuốt vuốt gò má hắn mấy cái, miệng còn nhếch lên thành một nụ cười.

"...Hài tử ngốc nghếch! Ta là nghĩa phụ của ngươi, có thể ghi thù ngươi hay sao chứ?"

Ngâm Tuyết giương đôi mắt mờ mịt nhìn lên bầu trời đen kịch.

"Phong Chi đang chờ ta... ta nhìn thấy nó rồi. Nó... đang chờ ta..."

Tư Hàn hoảng sợ trợn mắt, toàn thân run rẩy, miệng không ngừng gọi.

"Không, nghĩa phụ, đừng mà, đừng mà... đừng bỏ con!"

Hắn gào lên rồi gục đầu xuống ngực Ngâm Tuyết khóc thảm.

"Tiểu Thất... nghĩa phụ phải đi rồi... ngươi... sau này đừng trách đại thống lĩnh... ngài... rất yêu ngươi... đừng trách... nhớ..."

https://thuviensach.vn

Ngâm Tuyết bỗng nhíu nhíu mày nấc nấc mấy tiếng, miệng cũng phun ra máu.

"Nhớ... sống tốt... đừng... đừng tự trách... mình!"

Dứt lời, Ngâm Tuyết nấc lên lần cuối rồi đoạn khí. Hứa Tư Hàn ngồi dựng dậy, trợn đôi mắt nhạt nhòa vì nước mắt nhìn y, bàn tay run run đặt trên gò má tái nhợt của Ngâm Tuyết.

"Không, nghĩa phụ... nghĩa phụ... KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!!"

Hắn gào lên, bỗng nhiên mây đen cuồn cuộn kéo đến, sấp chớp vang lên đầy trời. Toàn thân hắn hỏa khí bốc ra ngùn ngụt.

"GIẾT CHÚNG ĐI, GIẾT CHÚNG ĐI. A!!!"

Giọng nói của Cố Kiệt Nhân chưa dứt thì Đoạn trường thạch bị liệt hỏa làm cho nổ tung, linh hồn Cố Kiệt Nhân lập tức bị lửa thiêu, y gào lên một tiếng, toàn thân bị nứt ra rồi tan thành khói bụi.

Hứa Tư Hàn đôi mắt rực lửa, gương mặt vặn vẹo đau đớn, hắn nhìn xuống Ngâm Tuyết lần nữa rồi gầm lên một tiếng.

"NGHĨA PHỤ!!!!!!!!!!"

Dứt lời, toàn thân lập tức hóa thành Hỏa phụng hoàng, sải cánh dài hơn bốn trượng lao vút lên không trung. Bầu trời mây đen vần vũ, sấm chớp rền vang. Hỏa phụng hoàng từ trên cao đập cánh một cái liền phóng ra lửa đỏ đánh xuống binh lính bên dưới, những tiếng nổ lớn vang lên, đất đá lật nhào. Trên mặt đất khói bụi cùng lửa đỏ khắp nơi. Tiếng người bị cháy gào thét trong biển lửa. Mùi xác người cháy khét làm cả Vạn Trùng Sơn âm khí mịt mù.

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà ở trên mỏm đá liền phóng xuống, khẽ lùi về phía sau có binh lính hộ vệ chắn trước mặt, nheo mắt nhìn về hướng Hỏa phụng hoàng không ngừng phóng lửa.

Từ lúc nào Ngụy Trình đã vượt qua vòng vây bay đến từ trên cao chém xuống Minh Kính Hà. Cận vệ liền vây lấy nàng không ngừng đối phó Ngụy Trình.

Minh Kính Hà từ bên trong thỉnh thoảng tung ra kết giới đánh lén Ngụy Trình.

"Mẫu thân!"

Vũ Triệt phóng đến kéo lấy Minh Kính Hà phóng lên không trung chạy đi nhưng rất nhanh Ngụy Trình liền hóa rồng đuổi theo đánh ngược trở lại, hai mẫu tử nàng từ trên cao ngã xuống đất.

***

Lúc này, Minh Kính Bắc dẫn theo ba ngàn binh lính đi tìm Hoàng Thiên Ngạo, rất nhanh liền phát hiện ra nơi phát ra linh lực mãnh liệt. Trong tuyết vậy mà lại có một cái hang vô cùng lớn.

"Bên trong."

Minh Kính Bắc liền cho binh lính đi trước dẫn đường. Còn hắn thì cẩn thận đi giữa vòng vây. Hoàng Thiên Ngạo vừa trải qua thiên kiếp, nếu không mất mạng thì hiện tại long thể vô cùng yếu ớt. Tranh thủ thời khắc này xuống tay thì sẽ không quá khó khăn. Mấy đời đại thống lĩnh Long tộc trước cũng có người vừa phi thăng thì đã bị kẻ thù giết chết. Cho nên không thể không có cơ sở đế Minh Kính Bắc hy vọng.

Bên trong hang sâu Minh Kính Bắc liền nhìn thấy Thanh long khổng lồ cuộn mình nằm trên mặt đất. Nghe thấy tiếng động nó liền mở ra đôi mắt

https://thuviensach.vn

như hai hòn máu đỏ ngầu, làm Minh Kính Bắc và quân lính giật mình khẽ lùi lại phía sau mấy bước. Nhưng sau khi trấn tỉnh hắn liền lấy lại khí thế.

"Giết hắn đi!"

Đám quân có chút dè chừng, nhưng cuối cùng vẫn rút ra binh khí từ từ tiến lên. Thanh long hơi thở rối loạn, ồm ồm giọng.

"Nhân loại ngu xuẩn!"

Dứt lời, bỗng nhiên trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng gào rú ghê rợn, là tiếng hét thảm của ba ngàn tinh binh tam giới. Mười hai sát sứ như làn khói mỏng ẩn hiện xuất kiếm không ngừng đâm chém.

"Cái gì... cái gì đó?"

Minh Kính Bắc kinh hãi lùi về phía sau. Từ trước đến nay hắn từng nghe nói đại thống lĩnh Long tộc sẽ có mười hai sát sứ làm hộ vệ, nhưng vì chưa từng nhìn thấy nên hắn mới không tin. Nếu thực sự tồn tại đội binh hộ vệ bất tử, vì sao những đời thống lĩnh trước vẫn có người bị kẻ thù giết chứ?

Binh lính chém liên tục vào mười hai sát sứ, nhưng bọn họ chỉ là khói sương, chém như chém vào không khí. Nhìn thấy làn khói mỏng đang bay về phía mình. Minh Kính Bắc liền chạy ngược ra ngoài cửa hang, nhưng chưa kịp làn khói mỏng đã hiện ra cuốn vòng quanh thân thể hắn kéo ngược vào trong.

"KHÔNG!!!!!!!!!!!"

Hắn gào lên một tiếng đã bị ném xuống đất bò bò trước mặt Thanh long. Thanh long khổng lồ giương đôi mắt đỏ ngầu như hai hòn lửa trước mặt làm hắn một trận kinh hãi, ngồi trên mặt đất lùi lùi về phía sau.

https://thuviensach.vn

"Ngươi là thủ lĩnh Phụng tộc cũng được nạp vào thành phần chúng tiên, nhưng không ngừng làm chuyện ác. Phía sau dùng thủ đoạn chia rẽ tam giới, ngay cả ta mà cũng muốn đối phó? Quả nhiên không tự lượng sức!"

"Đại thống lĩnh, tha cho ta, tha cho ta!"

"Ngươi nghĩ có thể hay sao?"

"Ta... ta là ngoại tổ phụ của Hỏa phụng hoàng, không phải hắn là người trong lòng ngài hay sao?"

Chuyện Hoàng Thiên Ngạo qua lại cùng với Hứa Tư Hàn, trong lần Hứa Tư Hàn đến thiên giới đã nói với Minh Kính Hà, còn nhắc nàng khuyên công chúa Vũ Yên Chi tránh xa Hoàng Thiên Ngạo, chuyện này Minh Kính Hà đã kể lại với Minh Kính Bắc, cho nên hắn biết rõ mối quan hệ của hai người bọn họ.

Nghe đến đây Thanh long bỗng nhiên có chút yên lặng, lát sau lại ồm ồm giọng.

"Ngươi là ngoại tổ phụ của hắn vậy thì ngươi càng đáng chết!"

"Sao... sao?"

"Phụ tử ngươi đã vứt bỏ đứa nhỏ đó, lớn lên truy cùng diệt tận. Cho nên, hôm nay ta không còn lý do để tha cho ngươi."

Dứt lời, lập tức Minh Kính Bắc cảm thấy dưới chân mình bị một làn khói xuyên đến nâng toàn thân lên cao.

"Tha... tha cho ta!"

"GIẾT!"

https://thuviensach.vn

Thanh long gầm một tiếng, lập tức luồng khói há mồm như một chiếc đầu lâu khổng lồ nuốt lấy Minh Kính Bắc.

"KHÔNG... KHÔNG... KHÔNG!!!!!!!!!!!"

Minh Kính Bắc gào lên một tiếng thê lương rồi biến mất giữa không trung.

Vài binh lính còn sống sót nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng này liền chạy thụt mạng ra ngoài tìm đường thoát thân.

"Đại sư huynh!"

Là giọng nói của Bạch Nghiên.

"Sư phụ, sư bá ở bên trong!"

Đoàn người liền rầm rập kéo vào, nhìn thấy Hoàng Thiên Ngạo đang cuộn mình giương đôi mắt như hai hòn máu nhìn mình. Bên dưới là quân lính nằm chết chất chồng lên nhau.

"Đại sư huynh, huynh có bị thương không?"

"Các ngươi đến đây, có phải ngoài kia đang đánh nhau hay không?"

Bạch Nghiên nghe thấy thì hơi mím môi một cái, cảm giác trong lời nói của Hoàng Thiên Ngạo có gì đó như đang trách mình.

"Dạ... quân tam giới đang đánh tới!"

Thanh long phì ra hơi lạnh.

"Ngu ngốc, ai bảo ngươi đến đây? Nếu ngươi không đến sẽ không gây chú ý cho bọn chúng!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo nói không hề sai, nếu như không vì Bạch Nghiên triệu tập Long tộc, gây nên động tĩnh lớn đến như vậy rầm rập kéo quân đến Vạn Trùng Sơn, thì bọn người của tam giới hoàn toàn không biết y đang chịu thiên kiếp ở đây. Đó cũng chính là lý do Hoàng Thiên Ngạo luôn giấu kín chuyện này.

"Đại sư huynh... Ngụy Trình đang ở ngoài kia."

"Ra ngoài đó hỗ trợ nó đi!"

"Còn huynh?"

"Ta cần thêm chút thời gian."

"Đệ để lại bọn Lý Khởi Phong bảo vệ huynh."

Hoàng Thiên Ngạo liếc nhìn mấy đệ tử nhỏ Thiên Hoa sơn mà không rõ tư vị gì. Bọn chúng đã có thể bảo vệ y rồi hay sao chứ?

"Đi đi!"

"Dạ?"

"Chăm sóc cho chúng nó. Cẩn thẩn bảo toàn tính mạng."

"Dạ... đại sư huynh!"

Dứt lời, Bạch Nghiên cùng đám đệ tử lập tức rời khỏi.

Bỗng nhiên, Hoàng Thiên Ngạo nghe thấy tiếng 'Roak Roak' từ rất xa.

"Tiểu Thất?"

----HẾT CHƯƠNG-----

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Chương Cuối: Trận Chiến Cuối Cùng - Khởi Đầu Mới (Hoàn)

Facebook tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu

Ngoài truyện này, Minh Nguyệt Vô Ưu đã hoàn nhiều bộ truyện khác phong phú đa dạng về thể loại, đã đăng trong danh sách tác phẩm ở phần profile. Mời các bạn đón đọc!

Lúc này Hỏa phụng hoàng không ngừng đảo cánh. Lửa đỏ đã tràn ngập một vùng dưới chân Vạn Trùng Sơn. Xung quanh hỏa khí không ngừng phả ra, mây đen kết tụ trên bầu trời phát ra những tiếng nổ lớn, tia lửa đỏ phóng ra xa. Những cánh rừng xung quanh đều bị thiêu cháy. Lửa càng lúc càng lan ra, cháy mãi, cháy mãi không ngừng.

Bên dưới nhân loại gào thét. Lửa liên tục cháy tràn đến, bọn họ bỏ lại nhà cửa ruộng vườn chạy tán loạn. Tiếng gào khóc vang cả một góc trời.

Ngụy Trình thầm kêu không ổn, có lẽ hiện tại Hứa Tư Hàn đã phát điên, hắn không còn khống chế được sức mạnh của mình nữa, toàn bộ đã bị thù hận làm cho thú tính hoang dã trỗi dậy, hiện tại chỉ có chém giết thiêu đốt mới làm hắn nguôi lửa hận.

Minh Kính Hà cùng đội quân bảo vệ đang tháo chạy.

"Roak, Roak, Roak."

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hỏa phụng hoàng từ trên cao đảo cánh một cái lửa đỏ phụt đến. Vũ Triệt lập tức mở ra kết giới bảo vệ xung quanh bọn họ nhưng rất nhanh liền không trụ lại nổi.

"RẦM!"

Kết giới nổ tung, Vũ Triệt bị hất văng xuống đất ói ra một ngụm máu tươi. Hỏa phụng hoàng bay đến vươn móng vuốt định giết Vũ Triệt, Minh Kính Hà liền nhào tới ôm lấy y vào lòng gào lớn.

"Đừng giết nó, nó là đại ca song sinh của ngươi. Không được giết nó!"

Vũ Triệt sửng sốt nhìn mẹ mình. Đại ca song sinh sao? Vậy hóa ra Hỏa phụng hoàng chính là nhi tử do chính Minh Kính Hà sinh ra chứ không phải là Minh Tường Lan? Sự thật này y không cách nào chấp nhận nổi. Y trợn mắt mấp máy môi mấy lần vẫn không nói được lời nào.

Nghe câu nói này không chỉ một mình Vũ Triệt, mà xung quanh có rất nhiều người nghe thấy, kể cả Ngụy Trình. Ngụy Trình liếc nhìn Hỏa phụng hoàng, bất giác y cảm thấy tiểu Thất nhà mình quả nhiên đáng thương. Mẹ ruột nhẫn tâm ruồng bỏ. Hiện tại dù đã biết thân phận của hắn nhưng vẫn muốn truy cùng diệt tận. Hiện tại vì một nhi tử khác mà mạo hiểm bảo vệ. Tất cả đều không phải là máu thịt của nàng hay sao chứ?

Hỏa phụng hoàng gào lên một cái vươn vuốt mấy lần nhưng cuối cùng vẫn không thể xuống tay. Có lẽ, chút nhân tính còn sót lại không cho phép hắn giết chết mẫu thân cùng huynh trưởng của mình, dù rằng nàng từ đầu đến cuối đối với hắn chỉ xem là kẻ thù.

Ngụy Trình bỗng dưng khàn khàn giọng.

"Tiểu Thất, ta sẽ làm chuyện này thay đệ!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, y không chút chần chờ, giương trường kiếm từ sau lưng phóng đến một đường đâm thẳng vào lưng Minh Kính Hà. Nàng gào lên một tiếng thảm thiết.

"A!!!!!!!!!!"

"Mẫu thân, mẫu thân!"

Vũ Triệt bò đến ôm lấy Minh Kính Hà gọi loạn. Hỏa phụng hoàng nhìn thấy thì liền vỗ cánh bay đi. Ngụy Trình xoáy kiếm một cái, dứt khoát dùng linh lực phá vỡ nội đan, hủy hoại toàn bộ linh lực của Minh Kính Hà.

"A!!!!!!!!!!!"

Minh Kính Hà hét thảm một tiếng ngã xuống nằm xụi lơ trên mặt đất không thể gượng dậy. Sau lưng trúng vết thương chí mạng, linh lực toàn bộ đã không còn, sau này dù còn mạng sống nhưng nàng cũng không còn linh lực nữa, chuyện là mẫu thân của Hỏa phụng hoàng đã bị phát hiện, trận đánh này binh lính tổn thương không ít, chắc chắn nàng sẽ bị luận tội, nhẹ bị phế hậu, nặng sẽ bị biệt giam, sống còn khổ hơn chết.

Nàng cả đời đã làm bao nhiêu chuyện như vậy, ngay cả con ruột cũng phải hy sinh, nhưng mà cuối cùng cũng không còn lại gì hay sao? Nàng không cam tâm, tuyệt đối không cam tâm!

"Không, không, KHÔNG!!!!!"

Minh Kính Hà gào lên một tiếng, đầu đau đớn kịch liệt, hai tay ôm lấy đầu vò vò.

Ngụy Trình nhìn thấy nét hoảng hốt thất thần cùng nước mắt giàn giụa trên mặt Minh Kính Hà liền cảm thấy có chút ngạc nhiên. Nàng làm sai bao nhiêu chuyện, nước mắt kia là hối hận hay là cảm thấy bi thương cho bản thân mình?

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân của ngươi, nàng ta không chỉ từ nhỏ đã vứt bỏ tiểu Thất, lớn lên biết được sự thật nhưng vẫn truy cùng diệt tận nó. Nàng còn thông đồng cùng Ân Sơn Tây Xương chia rẽ tam giới, làm bao nhiêu chuyện ác, vừa rồi còn nói lời nuốt lời, hại bao nhiêu sinh linh chết dưới tay nàng. Bức Hỏa phụng hoàng phát điên hủy hoại chúng sinh. Nàng chết cũng chưa hết tội. Ta chỉ là thay trời hành đạo. Ngươi là thái tử phải biết phân biệt thị phi!"

Dứt lời, Ngụy Trình liền bay vào chiến trận, chống trường kiếm xuống đất, từ trên cao hô lớn.

"Thiên hậu và thái tử điện hạ đã thua rồi, các ngươi còn đánh nữa hay sao?"

Tất cả mọi người đều ngừng lại, không khỏi nhìn nhau thảng thốt.

"Ta là thái tử Bắc Hải của Long tộc, là sư huynh của Ma tôn các người, Huyền Môn cung nghe mấy lời ta nói!"

Người của Huyền Môn cung nhìn nhau rồi nhìn Hỏa phụng hoàng không ngừng bay lượn trên bầu trời. Bọn họ biết hiện tại hắn đã điên rồi, khi nãy ngay cả bọn họ mà hắn cũng phun lửa đốt.

"Cuộc chiến vô nghĩa này đã đến lúc kết thúc rồi. Hy sinh, tử thương vô số. Cuối cùng người chiến thắng cũng không còn lại gì. Kẻ ác đầu sỏ đều đã bị trừng trị thích đáng. Cho nên, các người lập tức trở về Huyền Môn cung, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Chỉ cần Huyền Môn cung không động thủ, Long tộc cũng sẽ không liên quan!"

"Thái tử, ngài là sư huynh của Ma tôn, chúng ta tin tưởng ngài. Lúc nãy chúng ta cũng nhìn thấy Long tộc đã cùng Huyền Môn cung sát cánh chiến đấu, trong lúc nguy hiểm nhất đã không bỏ rơi chúng ta. Ân tình này chúng ta sẽ khắc cốt ghi tâm. Nhưng còn ma tôn... chúng ta không thể bỏ ngài ấy ở lại."

https://thuviensach.vn

"Ở đây có ta, có huynh đệ Thiên Hoa sơn là người thân của ma tôn các người. Huống chi hiện tại Hỏa phụng hoàng chỉ sợ không thể kiềm chế được nữa. Nhanh chóng rời khỏi trước khi không còn kịp nữa."

"Nhưng mà..."

"ĐI ĐI!"

Thuộc hạ Huyền Môn cung nhìn nhau một lúc.

"Còn Lục tả sứ..."

"Sau cuộc chiến hãy trở lại tìm, hắn vẫn còn đâu đó dưới lớp tuyết trên đỉnh Vạn Trùng Sơn.

"Vậy... đa tạ thái tử! Chúng ta đi trước."

Người của Huyền Môn cung rất nhanh rời khỏi. Lúc này chỉ còn lại người của tam giới cùng Long tộc.

"Các ngươi còn chưa chịu rời đi hay sao?"

Bọn chúng nhìn nhau rồi kéo tàn dư đến vây quanh Vũ Triệt.

"Thái tử..."

Vũ Triệt ôm lấy Minh Kính Hà lên, nhưng nàng giãy giãy, đôi mắt có chút vô thần, giống như ngây ngây dại dại.

"Mẫu thân!"

"Triệt nhi... ta vừa giết đệ đệ của con rồi, giết nó rồi!"

"Mẫu thân."

https://thuviensach.vn

Minh Kính Hà đã phát điên. Trong phút chốc nàng nhận ra mình đã mất đi tất cả, cho nên tâm tư không còn tỉnh táo được nữa. Nàng vừa nói vừa lấy ngón tay chỉ chỉ vào mặt Vũ Triệt.

"Ha ha. Ta đã giết đệ đệ của con rồi... mà không đúng là nó tự chết... không phải ta giết nó, có phải không?"

Vũ Triệt buồn bã nhìn Minh Kính Hà. Người mẫu hậu mà y tôn kính nhất, vì sao lại trở thành như thế này chứ?

"Mẫu thân, chúng ta về nhà thôi!"

"Triệt nhi, Triệt nhi, còn đệ đệ của con?"

Vũ Triệt ngẩng đầu nhìn Hỏa phụng hoàng từ phía xa mà không rõ tư vị gì. Chỉ cảm thấy đầu óc một mảng mơ hồ. Chẳng trách năm đó vừa nhìn Hứa Tư Hàn liền cảm thấy thân thiết, thì ra chính là huynh đệ song sinh. Bao nhiêu năm nay hắn đã sống thế nào chứ? Bị mẫu thân vứt bỏ, bị xem là cô nhi, rồi bị đối xử như yêu quái, còn bị mẫu thân và nhà ngoại không ngừng truy sát. Hắn là vô cùng bất hạnh. Vũ Triệt thở dài một tiếng, bao nhiêu năm nay y đã sống trong sung sướng, còn đệ đệ của y phải trải qua khổ sở cùng bất hạnh. Bọn họ hiện tại đã ở hai chiến tuyến, có lẽ mãi mãi cũng không còn cơ hội nhận lại nhau được nữa. Cuộc đời, quả nhiên bi ai!

"...Đi thôi!"

Vũ Triệt nhìn về phía tàn quân còn sót lại rồi nói một câu. Sau đó rất nhanh bay lên trời mất dạng.

"Ngụy Trình, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Nghiên từ đỉnh Vạn Trùng Sơn vừa chạy xuống, nhìn thấy bên dưới đều là xác người còn Hỏa phụng hoàng không ngừng bay lượn trên không trung.

https://thuviensach.vn

"Sư thúc... e là đại nạn trong lời sấm thực sự đã đến rồi!"

Ngụy Trình không nhìn Bạch Nghiên mà nói một câu. Quả đúng như lời y nói đại nạn trong sấm truyền thật sự đã đến. Bầu trời mây đen không ngừng vần vũ, thậm chí toàn bộ nền trời của tam giới đều đã chuyển sang màu xám xịt. Trong đó, tất cả đều là những đám mây tích liệt hỏa. Chỉ e lát nữa sức nóng tăng lên sẽ làm một cú nổ vô cùng lớn. Khi đó toàn bộ thế gian đều bị nhấn chìm trong biển lửa.

"Bây giờ... chúng ta phải làm sao?"

"Chờ..."

"Chờ ai?"

"Sư phụ và hai vị thượng thần. Chỉ có họ mới ngăn được tiểu Thất!"

Bạch Nghiên nhìn nhìn thì đã hiểu, nhưng tất cả đều đứng bên cạnh Ngụy Trình, cũng không ai rời khỏi. Ngụy Trình nhìn thấy cũng không nói gì. Y khẽ lấy trong ngực áo mình ra lọn tóc của Kiếm Phong Chi siết chặt trong lòng bàn tay mình.

"Tiểu Thất, tất cả mọi người đều ở đây, Thiên Hoa sơn đều chờ đệ quay lại... cả Phong Chi, cũng đang ở đây."

Trên trời liên tục phát ra tia lửa đỏ phóng đi. Xa thật xa nghe tiếng nổ lớn cùng tiếng người gào thét thất thanh. Nhưng trên đỉnh Vạn Trùng sơn tuyết vẫn không hề tan. Có lẽ hàn khí của Thanh long quá mạnh khiến chân hỏa của Hỏa phụng hoàng cũng không thể hóa giải.

"Đi, chúng ta đi cứu người!"

Ngụy Trình nghe thấy tiếng nhân loại gào thét, y bỗng nhiên nói một câu như vậy.

https://thuviensach.vn

Bạch Nghiên gọi y.

"Ngụy Trình... ta trước đây có lỗi với ngươi... xin thứ lỗi cho ta."

Ngụy Trình nhìn Bạch Nghiên rồi khẽ gật đầu một cái. Toàn bộ người của Long tộc cùng Thiên Hoa sơn rất nhanh rời đi. Trên bầu trời Hỏa phụng hoàng vẫn không ngừng bay lượn.

Một lúc bỗng dưng trên bầu trời xuất hiện mưa lớn. Thượng thần Huyền Vũ cùng Bạch Hổ như cuồng phong xuyên mây đen xộc đến.

Bọn họ vốn dĩ biết Hoàng Thiên Ngạo thiên kiếp nhất định vượt qua, trước đây y cũng nói bọn họ không cần đến. Bọn họ vô cùng tin tưởng vào năng lực của Hoàng Thiên Ngạo, chưa bao giờ khiến họ phải lo lắng. Cuộc chiến tam giới bọn họ đã nói sẽ đứng ngoài không xen vào. Cho nên hôm nay đã làm đúng như lời đã hứa với Hoàng Thiên Ngạo.

Nhưng vừa rồi, Huyền Vũ có chút lo lắng cho Vũ Triệt nên cùng Bạch Hổ cả hai đến một ngôi làng cách đây không xa ngồi uống rượu. Vậy mà đang ngồi thì lửa tràn đến, lập tức biết có chuyện phải đến Vạn Trùng Sơn.

"Tẩu tử quả nhiên gây chuyện rồi!"

Bạch Hổ chỉ kịp nói một câu như vậy rồi hai người hiện nguyên hình phóng đến Vạn Trùng Sơn.

Huyền Vũ liên tục phun mưa xuống những cánh rừng xung quanh ngăn lại liệt hỏa của Hỏa phụng hoàng. Bạch Hổ vươn móng vuốt như tia chớp phóng đến bên cạnh Hỏa phụng hoàng định đâm vào bụng nó một cái nhưng không được. Hỏa phụng hoàng hiện tại đã không còn giống Hỏa phụng hoàng năm đó đánh nhau cùng với y ở Thiên Hoa sơn nữa rồi. Hiện tại nó vô cùng mạnh. Mỗi khi đến gần linh lực cùng hỏa khí khiến Bạch Hổ cảm thấy ngạt thở.

https://thuviensach.vn

Nó đảo cánh một cái, móng vuốt sắc lẹm đánh đến Bạch Hổ. Y liền đạp vào những tầng mây không ngừng tránh né. Linh khí tỏa ra mù mịt.

Lúc Hỏa phụng hoàng xao nhãn, Huyền Vũ liền dồn linh lực, một trận mưa như đại hồng thủy trút xuống. Nhưng lửa đỏ vừa tắt xuống một lúc lại tiếp tục cháy lên.

"Không xong rồi... Bạch Hổ, ngươi trông chừng Hỏa phụng hoàng, đừng cho hắn có thời gian phóng hỏa. Ta đi tìm Vũ Triệt!"

"Tên đó yếu như sên, đánh đấm cái gì?"

"Ngươi đừng quên trong người hắn có linh châu của Chu Tước."

"...Vậy còn không mau đi? Nhị ca nói nhiều quá!"

Bạch Hổ dùng tốc độ không ngừng quấy rối Hỏa phụng hoàng. Hiện tại chỉ có hai người, y cũng không dám liều lĩnh.

Chỉ lát sau Vũ Triệt cùng Huyền Vũ đã đến. Nhưng sắc mặt của Vũ Triệt hiện rõ phiền não cùng không vui.

"Triệt, ngươi phát công đi!"

"Ta không phải là Chu Tước, ta nói bao nhiêu lần rồi, ngài còn không tin ta?"

Huyền Vũ cảm nhận được Vũ Triệt đang nóng nảy, y liền đặt tay lên vai hắn vỗ vỗ mấy cái.

"Nghe ta nói. Kiếp trước của ngươi chính là Chu Tước, dù ngươi tin hay không vẫn không có gì thay đổi."

Vũ Triệt nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Linh Châu đã bị Lục Mạch đánh vào thân thể ta, hiện tại không có cách lấy ra..."

Vũ Triệt chưa kịp dứt lời đã bị Huyền Vũ một chiêu đánh ngất. Biết sớm hắn thế này thì y đã làm ngay từ đầu, cũng không giải thích dài dòng với hắn làm gì.

Huyền Vũ lập tức vận linh lực ép linh châu ra ngoài.

"Nhị ca, ta sắp chịu hết nổi rồi!"

Bạch hổ trên trời gầm lên một tiếng. Huyền Vũ nhíu mày nhắm nghiền mắt, lát sau liền đẩy ra linh châu của Chu Tước.

Y nhìn nhìn linh châu rồi nhìn Vũ Triệt. Nếu như linh châu này bị hủy thì ký ức Chu Tước của kiếp trước mãi mãi cũng không còn trở lại nữa. Có lẽ Chu Tước thật sự sẽ không còn cơ hội tái sinh. Huyền Vũ thở dài một hơi, cuối cùng đứng dậy lập tức nâng linh châu bay lên cao.

"KẾT!!!!!!!!!!"

Huyền Vũ niệm chú một cái linh châu lập tức hút lấy liệt hỏa của Hỏa phụng hoàng vào bên trong. Năm đó Chu Tước luyện nội công hệ hỏa hệt như Hỏa phụng hoàng, cho nên linh châu này có thể áp chế được sức công phá của liệt hỏa.

Khi sức mạnh của lửa dần hạ xuống, Huyền Vũ lập tức hiện nguyên hình, liên tục giáng mưa xuống. Lửa đỏ xung quanh các cánh rừng dần dần bị dập tắt.

"ROAK. ROAK.ROAK."

Hỏa phụng hoàng cảm thấy bị đe dọa, nó gào lên một tiếng, một luồng linh lực mạnh khủng khiếp đánh đến hất tung Bạch Hổ cùng Huyền Vũ

https://thuviensach.vn

văng ra xa. Long châu rơi xuống đất vỡ nát.

"KHÔNG!!!!!!"

Huyền Vũ hét lên một tiếng nhưng không kịp nữa, lửa đỏ lần nữa vụt sáng lên, sức nóng hầm hập xộc đến.

"GRÀO."

Bỗng dưng một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên, Thanh long từ đỉnh Vạn Trùng Sơn cuộn mình phóng lên bầu trời.

"Đại ca đến rồi!"

Bạch Hổ cùng Huyền Vũ nhìn lên bầu trời. Thanh long cuộn mình giữa chín tầng mây phả ra hàn khí, rất nhanh cuộn mình cuốn lấy Hỏa phụng hoàng bao chặt lại.

"ROAK..."

Nó gầm lên một tiếng. Toàn bộ hỏa khí rất nhanh bị Thanh long cuộn vào bên trong không có cách thoát ra.

"ROAK. ROAK. ROAK."

Nó gào lên, không ngừng dùng móng vuốt đâm thủng bụng Thanh long tìm cách thoát ra ngoài.

"GRÀO!!!!!"

Hoàng Thiên Ngạo vừa trải qua thiên kiếp, linh lực chưa kịp hồi phục, đòn phản công này khiến y chịu không nổi gầm lên mấy tiếng nhưng vẫn siết chặt Hỏa phụng hoàng không buông.

Bên ngoài Huyền Vũ lập tức tạo mưa dập tắt lửa đang cháy.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên rồng gầm lên một tiếng, rồi nặng nề từ trên cao rơi 'bịch' xuống mặt đất. Bạch Hổ kinh hãi phóng đến đỡ y nhưng không kịp.

"Đại ca, đại ca!"

Hỏa phụng hoàng thoát thân ra ngoài liền đảo cánh phóng đi. Chỉ là khi nãy đã bị Thanh long dùng hàn khí quấn lấy mình nên hiện tại linh lực có chút yếu xuống. Huyền Vũ rống lên.

"Bạch Hổ, ra tay đi!"

"Nhưng mà... đó là tẩu tử!"

"Hỏa phụng hoàng đã phát điên rồi, không còn là Hứa Tư Hàn nữa đâu. GIẾT!"

Bạch Hổ nhíu mày một cái, dù là tẩu tử đi chăng nữa thì hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu qua thời khắc này Hỏa phụng hoàng dần mạnh mẽ lên thì bọn họ sẽ không còn là đối thủ của nó nữa.

"Đại ca, xin lỗi!"

Dứt lời, Bạch Hổ phóng lên không trung. Huyền Vũ liền tạo ra cuồng phong cuốn lấy Hỏa phụng hoàng vào một chỗ không cho chạy thoát. Bạch Hổ xuyên vào, rất nhanh vươn móng cắt một phát vào cổ Hỏa phụng hoàng.

"ROAK. ROAK..."

Nó gào lên một tiếng vươn cánh đánh vào Bạch Hổ làm hắn văng ra khỏi chín tầng mây.

Huyền Vũ không chần chờ, phóng đến dùng đuôi đâm thẳng vào lồng ngực Hỏa phụng hoàng.

"ROAK..."

https://thuviensach.vn

Nó gầm lên vô cùng thê lương rồi rơi xuống. Bạch Hổ từ trên cao đạp mây phóng xuống, vươn móng định tung đòn kết liễu. Chưa kịp, Thanh long từ dưới đất phóng lên chắn trước mình Hỏa phụng hoàng. Móng Bạch Hổ không kịp tránh đi đã đâm thẳng vào ngực Thanh long.

"ĐẠI CA!!!!!!!"

Cả Thanh long và Hỏa phụng hoàng đều rơi xuống đất hiện hình Hoàng Thiên Ngạo và Hứa Tư Hàn.

"Đại ca, đại ca!"

Huyền Vũ cùng Bạch Hổ phóng xuống đồng thanh gọi.

"Khụ... khụ..."

Hoàng Thiên Ngạo liên tục ói ra máu tươi.

"Đại ca..."

Bạch Hổ khụy chân bên cạnh y khóc rống.

"Tam đệ... đừng tự trách."

"Đại ca, đệ sai rồi, đệ sai rồi!"

Huyền Vũ khàn giọng, nước mắt cũng đã rơi xuống.

"Đại ca, để đệ truyền linh lực cho huynh."

"...Muộn rồi..."

"Đại ca!"

Hoàng Thiên Ngạo giơ tay lên chặn lại.

https://thuviensach.vn

"Ta biết khí lực của mình."

"Đại ca, đệ đáng chết mà!"

Hoàng Thiên Ngạo phất phất tay.

"Nhị đệ, tam đệ... hai ngươi đi đi."

"Đại ca!"

Y hơi nghiêng đầu nhìn Hứa Tư Hàn đang nằm cạnh mình.

"Ta muốn thời khắc cuối cùng được ở bên cạnh người ta yêu. Đi đi... sau này tam giới giao lại cho hai đệ. Còn nữa... kiếp này, ta rất vui vì có các người làm huynh đệ kết nghĩa... cả Chu Tước nữa..."

Y vừa nói vừa khẽ liếc nhìn Vũ Triệt.

"Đại ca!"

"Đi đi!"

Huyền Vũ bất đắc dĩ đỡ Bạch Hổ đứng dậy, rồi kéo theo Vũ Triệt. Có lẽ bọn họ phải rời đi rồi, để cho y còn chút thời khắc cuối cùng bên cạnh người yêu. Trước khi rời khỏi bọn họ quay đầu lại nhìn Hoàng Thiên Ngạo lần nữa, bỗng dưng khụy gối xuống cúi đầu lạy y ba lạy.

"Đại ca, kiếp sau vẫn là huynh đệ."

Hoàng Thiên Ngạo gật đầu một cái.

"Ừ."

Khi bọn họ rời khỏi chín tầng mây, Hoàng Thiên Ngạo hơi thở có chút hỗn loạn, khẽ nhấp nháy mí mắt mấy cái. Lúc này mười hai vị sát sứ hiện ra quỳ xuống bên cạnh y. Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng.

https://thuviensach.vn

"Các người đã hoàn thành sứ mệnh. Đi đi, cho đến khi đại thống lĩnh mới xuất hiện."

Mười hai sát sứ cúi đầu lạy y rồi rất nhanh hóa thành làn khói tan biến vào hư không.

Lúc này, Hoàng Thiên Ngạo nghiêng người nhìn Hứa Tư Hàn nằm sấp bên cạnh. Y vươn tay chạm vào gò má tái nhợt của Tư Hàn, mắt hắn hơi sưng, có lẽ đã khóc rất nhiều. Khi nãy giao chiến đã bị trọng thương nặng, trên người đều là vết thương lớn nhỏ. Hoàng Thiên Ngạo tròng mắt đỏ ửng.

"Tiểu Thất, tiểu Thất của ta..."

Y hơi nhỏm người dậy nhìn Hứa Tư Hàn, bàn tay vươn lên chạm vào má hắn. Bất giác y nhớ đến rất nhiều chuyện của quá khứ, chỉ mười mấy năm ngắn ngủi bên nhau, nhưng đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời Hoàng Thiên Ngạo. Y chưa từng hối hận vì đã yêu người này, càng không hối hận lúc nãy đã hy sinh mạng sống vì hắn.

"Tiểu Thất, ta đã không thể bảo vệ được ngươi... ta không lường trước được hết mọi chuyện. Tưởng rằng mang ngươi đi xa có thể giữ lại mạng cho ngươi, nhưng mà cuối cùng cái gì cũng không có. Còn hại ngươi thời gian qua đau lòng như vậy!"

Hoàng Thiên Ngạo vừa nói, bỗng dưng một giọt nước mắt chảy tràn xuống gò má.

"Ngươi có hận ta không?"

Y nói xong thì cúi đầu đánh rơi một giọt nước mắt chạm vào viên đá trên cổ Tư Hàn, lập tức nó sáng lên lấp lánh rồi tan vỡ thành những mảng sáng lung linh lấp lánh. Toàn bộ ký ức bị phong ấn của Tư Hàn giống như những tinh linh nhỏ bé bay khắp nơi hội tụ về không ngừng nhập vào đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo lại vuốt ve gò má hắn.

"Nhưng mà ta hối hận thì đã muộn rồi, có phải đã muộn rồi hay không?"

Y vừa nói vừa cúi đầu xuống hôn hôn lên môi hắn mấy cái.

"Sư... sư phụ..."

Tư Hàn mở mắt ra giương mí mắt mờ mịt nhìn Hoàng Thiên Ngạo. Là hắn nằm mơ có phải không?

"Tiểu Thất?"

Không phải hắn nằm mơ rồi, là Hoàng Thiên Ngạo, chính là y đang bằng xương bằng thịt trước mặt hắn, khi nãy còn hôn hắn nữa. Hắn bỗng nhiên nhận ra đã nhớ lại khoảng thời gian mà mình quên mất. Không đúng, chính là y đã dùng linh lực phong ấn đi trí nhớ của hắn. Hại hắn hận y, hại hắn không ngừng nguyền rủa y, hại hắn sống trong hờn ghen đến khổ sở.

"Sư phụ..."

Tư Hàn bỗng nhiên mếu mếu môi lại rồi bật khóc. Hắn nấc nấc lên mấy cái hệt như đứa trẻ làm điều sai. Hoàng Thiên Ngạo liền ôm lấy đầu hắn vùi vào ngực mình.

"Bảo bối ngoan đừng khóc!"

"Sư phụ... tại sao?"

Tư Hàn nức nở ôm lấy vai y, vùi đầu trong ngực y, cơ thể run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống. Hắn hiện tại có thể cảm nhận linh lực của hai người đang cạn dần, đã bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo xâm chiếm vào cơ thể.

"Tha thứ cho ta, được không?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo thì thầm bên tai hắn, còn hôn vào má hắn mấy cái nhưng bị hắn đẩy ra. Hắn nói trong nước mắt, có những chỗ lời nói còn không nghe rõ, nhưng Hoàng Thiên Ngạo nghe hoàn toàn hiểu được, thậm chí không bỏ sót bất kỳ từ nào.

"Ta đã nói nếu xóa ký ức của ta, ta mãi mãi cũng sẽ hận người... nhưng người vẫn làm."

Y cọ cọ đầu mũi mình lên mũi hắn yêu chiều, giọng mềm mại ôn nhu.

"Tiểu Thất, ta xin lỗi!"

Tư Hàn nước mắt giàn giụa trên mặt.

"Người xin lỗi thì có được gì? Hiện tại chúng ta đều sắp chết, có thể quay lại hay sao chứ?"

Hoàng Thiên Ngạo nhắm nghiền mắt khẽ lắc đầu mấy cái.

"Vì sao người phải hy sinh nhiều như vậy? Vì sao phải chịu đau khổ một mình? Ta hận người không phải vì người làm ta quên đi người, ta hận vì người âm thầm chịu đựng một mình... Người và Minh cô cô đều giống nhau, vì sao phải như vậy chứ? Ta ghét người lắm, ghét người lắm!"

Hắn vừa nói vừa đánh đánh vào ngực y vừa khóc. Có lẽ hiện tại ngoài khóc ra thì hắn không còn biết làm gì khác. Hắn cảm thấy mình bất lực, vừa yêu y lại vừa giận y. Khi hắn nhớ lại, khi hắn hiểu ra, thì cũng là thời khắc cuối cùng của hai người bọn họ. Hắn không cam tâm, một chút cũng không cam tâm.

Y nắm lấy bàn tay hắn đưa lên miệng khẽ hôn hôn.

"Ngươi cũng khổ sở, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Tư Hàn thương tâm nhìn y. Hiện tại y ôn nhu như vậy, yêu thương hắn như vậy, nhưng hắn lại không còn nhiều thời gian để cảm nhận. Vì sao hắn bất hạnh đến như vậy chứ? Vì sao ông trời đối xử với bọn họ bất công như vậy chứ? Hắn càng khóc thảm.

"Ta tình nguyện, vì người, khổ sở nào ta cũng chịu được mà!"

Hoàng Thiên Ngạo nhìn hắn thật sâu, vuốt ve mái tóc hắn rồi cúi đầu hôn hôn xuống mặt hắn mấy cái. Sau khi tách ra hắn nỉ non một câu.

"Sư phụ, ta cảm thấy có chút lạnh, người có thể ôm ta thật chặt không?"

Hoàng Thiên Ngạo khàn khàn giọng, phả hơi thở lạnh lẽo xuống người hắn.

"Được, vòng tay này mãi mãi cũng chỉ ôm mình ngươi!"

Tư Hàn nghe thấy liền thỏa mãn.

"Sư phụ, người nằm xuống đi, ta muốn như ngày trước, mỗi đêm sư phụ đều ôm ta."

"Được!"

Hoàng Thiên Ngạo nằm xuống, Tư Hàn khẽ nâng người lên nằm vào hõm vai y. Y liền vòng tay ôm lấy eo hắn.

Hai người nằm trên nền đất lạnh, tuyết lại bắt đầu rơi xuống. Chỉ là tuyết này không phải là tuyết do hàn khí của Hoàng Thiên Ngạo tạo ra, mà chính là mùa đông. Mùa đông năm nay tuyết rơi dày quá!

Tư Hàn nhìn nhìn những cánh hoa tuyết xoay xoay không ngừng rơi xuống mặt mình.

"Sư phụ, người biết lúc nhỏ ta sợ gì nhất không?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Thiên Ngạo nghiêng đầu hôn vào trán nhỏ của hắn một cái.

"Sợ gì?"

Tư Hàn tựa đầu vào gáy y không ngừng dụi dụi.

"Sợ sư phụ không chịu để ý đến ta."

Hoàng Thiên Ngạo nhếch khóe môi lên thành một nụ cười nhạt.

"Ta lúc nào cũng để ý đến ngươi!"

Tư Hàn hơi nhỏm người dậy nhìn y.

"Người nói lại được không?"

"Ta lúc nào cũng để ý đến bảo bối!"

"Bảo bối bảo bối, ta thật thích sư phụ gọi ta như vậy!"

Hắn reo lên một câu rồi nghiêng người vùi đầu vào gáy Hoàng Thiên Ngạo hôn hôn, miệng cong lên thành một nụ cười mãn nguyện.

Một lúc sau, Hoàng Thiên Ngạo bỗng nhiên khàn giọng hỏi hắn một câu.

"Ngươi có sợ chết không?"

"Ta không sợ, ở bên cạnh người ta cái gì cũng không sợ!"

Hoàng Thiên Ngạo khóe môi hơi cong lên, bàn tay trên eo hắn vuốt ve lên xuống.

"Sư phụ, lúc trước ta từng đánh người, từng mắng người, người có trách ta không?"

Hoàng Thiên Ngạo tựa vào đỉnh đầu hắn, phả ra làn hơi có chút lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

"Không. Ngươi là bảo bối nhỏ của ta, ngươi làm cái gì ta cũng không trách!"

"Sư phụ, ta yêu người nhất!"

Dứt lời hắn hơi nhỏm người dậy rồi cúi đầu hôn xuống môi Hoàng Thiên Ngạo. Mới đầu chỉ hôn hôn một chút, nhưng cuối dùng hắn liền quấn lấy lưỡi y, hai bên môi lưỡi triền miên. Khoang miệng đều là vị máu tanh nồng đậm nhưng một chút ghê tởm cũng không có. Hai bên quấn quýt dây dưa nhau hồi lâu. Những ký ức xưa cũ, hình ảnh quấn quýt nhau ở rừng đào tám dặm, lúc y cõng hắn đi trong tuyết, tất cả đều lần lượt hiện về. Bất giác Tư Hàn bật khóc. Hắn vùi đầu vào tóc y khóc nấc.

"Sư phụ, ta không muốn chết. Ta không muốn xa người. Tại sao chứ? Tại sao với kẻ khác hạnh phúc dễ dàng như vậy, còn đối với ta, khi ta cảm thấy hạnh phúc thì cũng là thời khắc cuối cùng chứ? Ta không cam tâm, không cam tâm!"

Hoàng Thiên Ngạo vuốt ve mái tóc dài tán loạn của hắn.

"Tiểu Thất, đừng sợ. Chết chính là ngưng đọng tất cả, kể cả hạnh phúc của một con người. Chúng ta chính là mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi bên nhau, không phải sao?"

Hoàng Thiên Ngạo nói ra chữ cuối cùng thì mày có nhíu lại nhưng rất nhanh liền dãn ra. Hơi thở của y đang yếu ớt dần. Khi nãy hôn hắn chính là dùng chút sức lực cuối cùng của mình rồi. Y nói như vậy nhưng y cũng giống hắn, một chút cũng không muốn dừng lại tại khoảnh khắc này. Y giương mí mắt yếu ớt nhìn những bông tuyết rơi xuống, cảm thấy thời khắc cuối cùng đang chậm rãi tiến đến.

Y vươn bàn tay ôm lấy eo Tư Hàn thật chặt, lưu luyến hơi ấm này. Nếu như thời gian quay ngược lại y nhất định sẽ giữ chặt đứa trẻ này, sẽ không lo sợ được mất trước sau để rồi cuối cùng cả hai đều rơi vào bi kịch.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Thất... ta yêu ngươi! Nếu có kiếp sau, nhất định ta sẽ ôm lấy ngươi, mãi mãi... cũng không rời bỏ!"

Tư Hàn nghe thấy vậy thì liền cười cười.

"Là sư phụ hứa rồi đó, móc ngoéo có được hay không?"

Hắn nói như vậy nhưng đợi một lúc vẫn không nghe thấy y trả lời.

"Sư phụ..."

Tư Hàn gọi thêm lần nữa vẫn không có bất kỳ tiếng trả lời nào. Hắn bỗng nhiên hơi há miệng ra mấy lần. Nước mắt vừa chảy xuống, khóe môi lại gượng gạo câu lên thành một nụ cười. Hắn nắm lấy bàn tay y kéo lên, vươn ngón út ra móc vào ngón út của Hoàng Thiên Ngạo một cái.

"Sư phụ đã hứa rồi, sau này cũng không được đổi ý!"

Bọn họ nằm bên nhau một lúc, tuyết càng lúc rơi càng dày. Tư Hàn phát hiện mặt trời đã sắp khuất sau dãy Vạn Trùng Sơn.

"Sư phụ, ta mang người lên đỉnh núi. Hoàng hôn nhất định là rất đẹp!"

Dứt lời, hắn liền lồm cồm bò dậy rồi nâng Hoàng Thiên Ngạo lên vai mình từ từ leo lên núi.

Khi lên đến đỉnh thì hắn ngã khụy xuống, cẩn thận đặt Hoàng Thiên Ngạo nằm xuống rồi cũng nằm bên cạnh, vùi đầu vào gáy y hít hít mấy cái, giương mắt nhìn mặt trời đỏ rực xa xa.

"Hoàng hôn thật đẹp... ai cũng nói Vạn Trùng Sơn là vùng đất chết, nhưng mà lại không biết cũng có những lúc đẹp đẽ như thế này, không phải sao?"

Hắn nói xong khẽ mỉm cười một cái.

https://thuviensach.vn

"Ta thật nhớ mùa đông năm đó. Ước gì thời gian quay ngược lại, hoặc nếu như ta được sống lại năm mười sáu tuổi, ta nhất định sống chết cũng không rời khỏi người. Một thời cũng không lìa, một khắc... cũng không xa."

Một lúc sau, trong gió tuyết ngút ngàn cũng không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì nữa, hai thân thể nhanh chóng vùi chôn dưới làn tuyết lạnh của mùa đông dãy Vạn Trùng Sơn. Ánh sáng mặt trời cuối cùng cũng vụt tắt, nơi đây sớm chỉ còn lại một mảnh tối tăm lạnh lẽo.

***

Cuối mùa đông năm đó, thiên đế Vũ Bình Nguyên cảm thấy hổ thẹn vì mình đã nghe theo lời Phụng tộc mà gây nên cuộc binh đao vô nghĩa, hy sinh quá nhiều sinh linh vô tội. Cuối cùng Vũ Bình Nguyên cũng thoái vị nhường ngôi cho thái tử Vũ Triệt.

Vũ Triệt chỉ đăng cơ ba tháng, sau khi gấp rút tìm được người tài đức vẹn toàn đứng ra chấp chưởng chúng tiên làm thiên đế thì y thoái vị nhường ngôi, sau đó biệt vô âm tín. Có người nói nhìn thấy một người giống hệt y đi bên cạnh thượng thần Huyền Vũ, cũng có người nói không phải. Nhưng rốt cuộc thật thật hư hư thế nào cũng chỉ có người trong cuộc mới biết rõ.

Nói về Thiên Hoa sơn, từ sau khi Hoàng Thiên Ngạo không còn tại thế, thì ngai vị đại thống lĩnh Long tộc của y cũng bỏ trống, chờ đợi tìm được người hiền tài phù hợp. Ngụy Trình sau khi rời khỏi Vạn Trùng Sơn thì không còn tung tích nữa. Có người nói y đã chết, có người nói y mang theo tro cốt của Kiếm Phong Chi mà phiêu bạc giang hồ, nhưng hệt như Vũ Triệt, một chút tin tức cũng không có.

***

https://thuviensach.vn

Đó là mùa xuân thứ nhất sau đại chiến, rừng đào tám dặm hoa nở ngát hương. Nhiếp Viễn mang theo bình rượu đến dưới gốc đào già cỗi với những cánh hoa hồng hồng trắng trắng không ngừng rơi xuống theo từng đợt gió lung lay. Y ngồi xuống gốc đào rót ra tách rượu rồi rải xuống mộ phần của Minh Tường Lan.

"Lan nhi... ta lại đến thăm muội đây!"

Y vừa nói vừa mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm khác thường, đầu tựa vào gốc đào, từ từ lấy trong ngực áo ra mảnh ngọc bội năm đó Hứa Tư Hàn đã nhờ Lục Niên gửi lại.

"Năm nay ta đã ngâm một bình rượu hoa đào mà khi xưa muội thích nhất. Muội nói hàng năm đến thăm muội một lần nhưng mà ta chịu không nổi, mỗi ngày đều đến đây nhìn muội... muội nói, ta rất vô dụng có phải hay không?"

Y khẽ ngừng lại nheo mắt nhìn từng cánh hoa rơi rơi thành luồng trong gió mát.

"Ngâm Tuyết cũng mất rồi, mấy trăm năm hay hắn đều bầu bạn cùng ta, năm đó hắn còn hứa sẽ quay về Thiên Hoa sơn cùng ta uống rượu, đáng tiếc hắn đã không giữ lời... Nếu như hai người còn sống, ta sẽ mang hắn đến trước mặt muội, nhất định muội sẽ rất thích hắn. Ba người chúng ta cùng nhau uống rượu, cùng nhau ngâm thơ, cùng nhau ngắm hoa đào nở rồi hoa đào rụng. Ta có muội là hồng nhan tri kỷ, có hắn là bằng hữu tri âm. Cuộc đời như vậy còn gì bằng chứ?"

Nhiếp Viễn nói đến đó, tròng mắt trở nên nhàn nhạt nước. Nhưng y rất nhanh cong khóe môi lên cười.

"Đáng tiếc, cái gì cũng không có, hai người cũng thật nhẫn tâm. Giờ ta chỉ còn lại một mình mà thôi..."

https://thuviensach.vn

Nhiếp Viễn nói một câu như vậy rồi dốc bầu rượu lên một hơi uống cạn. Lòng y cũng lên men cùng hương rượu nồng cay. Những cánh hoa đào phiêu phiêu trong gió không ngừng thành luồng thảng thốt bay đi.

***

Lại nói về cái ngày Hoàng Thiên Ngạo cùng Hứa Tư Hàn nằm lại ở đỉnh Vạn Trùng Sơn. Mùa đông qua đi mùa xuân lại đến, Vạn Trùng Sơn lần nữa cây cối vươn cành đón gió lớn. Hứa Tư Hàn đi một vòng dưới quỷ môn quan nhưng vẫn không nhìn thấy hình bóng của Hoàng Thiên Ngạo đâu.

Hắn đã loay hoay cô độc một mình, nơi đó một chút ánh sáng cũng không với tới, giống như một cái động không đáy, không âm thanh, không ánh sáng. Hứa Tư Hàn cũng không biết mình đã ở đó bao lâu. Những tưởng chết đi thì có thể gặp lại Hoàng Thiên Ngạo, nhưng mà cuối cùng cái gì cũng không có.

"Sư phụ, ta thật nhớ người... ta nhớ người lắm!"

Mỗi ngày Tư Hàn đều nói câu đó, cho đến khi không biết hắn đã nói bao nhiêu lần thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình.

"Tiểu Thất, ngủ khép miệng lại, đừng có chảy nước miếng ướt mền đại sư huynh!"

"..."

"Tiểu Thất, khi không ngươi trợn mắt nhìn ta làm cái gì?"

"..."

"Tiểu Thất, a... buông ra, khi không ngươi ôm ta làm gì nha?"

"...Đại sư huynh..."

https://thuviensach.vn

Là Kiếm Phong Chi. Tư Hàn nhìn thấy Kiếm Phong Chi đang đứng trước giường nhìn mình. Tay còn giành tấm chăn trong tay mình nữa. Hắn liền nhào tới ôm lấy Phong Chi thật chặt, khóc rống lên. Hắn không ngờ mình còn có thể gặp lại Kiếm Phong Chi ở đây.

"Gì đó? Sao... sao đệ lại khóc? Đau chỗ nào sao?"

Nhìn thấy hắn khóc thảm như vậy Kiếm Phong Chi gãi gãi đầu. Đứa nhỏ này đã bao lâu rồi không thấy hắn khóc chứ?

"Đại sư huynh, là ta đang nằm mơ sao? Huynh... huynh cũng đến chỗ này tìm ta?"

Nghe hắn nói vậy Kiếm Phong Chi liền giật mình.

"Tiểu Thất, đệ bị sốt rồi sao?"

Phong Chi vừa nói vừa lấy tay ướm lên trán hắn mấy cái rồi lại ướm lên trán mình, mặt vô cùng ngốc hệt như những năm tháng của trước đây, làm Tư Hàn có chút hoài niệm.

"Không phải hôm qua uống rượu nhiều quá đã bị sốt rồi chứ?"

"Uống rượu?"

Tư Hàn khó hiểu nhíu mày nhìn Kiếm Phong Chi. Phong Chi liền ngồi xuống trợn mắt nhìn hắn.

"Đệ quả thật bị bệnh rồi nha, không được, phải mang đệ đi gặp Nhiếp lão đầu."

"Lão đầu... cũng chết rồi sao?"

Phong Chi liền liếc Tư Hàn một cái, ra rõ điệu bộ chán ghét.

https://thuviensach.vn

"...Tiểu Thất, đầu đệ hỏng rồi sao? Chết cái gì? Lão đầu nghe đệ trù lão, lão nhất định dùng kim đâm vào mông đệ!"

Tư Hàn càng nghe càng cảm thấy đầu óc rối rắm một mảnh. Hắn lắc lắc đầu rồi nhìn ra xung quanh. Nhìn đến đâu liền trợn mắt đến đó.

"Thiên Hoa sơn... là Thiên Hoa sơn?"

Hắn không tin nổi tung chăn nhảy xuống giường rồi đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Bên ngoài là tiếng hô của Bạch Nghiên, hàng ngàn đệ tử Thiên Hoa sơn xếp thành hàng dài đang luyện kiếm.

Tư Hàn trợn mắt không tin nổi. Đây là cảnh tượng trước đây mỗi sáng thức dậy hắn đều nhìn thấy.

"Tiểu Thất..."

Kiếm Phong Chi từ phía sau đến gõ gõ vào lưng hắn mấy cái. Hắn liền xoay đầu lại khiến Phong Chi giật mình.

"Đại sư huynh... huynh biết năm nay ta bao nhiêu tuổi không?"

"Tiểu Thất, đệ hỏi ngớ ngẩn gì vậy? Ta sao lại không biết chứ? Đệ mười lăm tuổi mà?"

"Mười lăm... mười lăm tuổi sao?"

Vậy là hắn đã sống lại, chẳng những vậy còn sống lại vào năm mình mười lăm tuổi. Bất giác hắn chảy nước mắt. Vừa khóc vừa cười trong thật vô cùng xấu xí. Hắn gấp gáp hỏi một câu.

"Nghĩa phụ... nghĩa phụ vẫn còn sống?"

https://thuviensach.vn

"Nghĩa phụ nào?"

"Ngâm thúc, Ngâm thúc còn sống không?"

"Tiểu Thất, đệ dám trù thúc, thúc sẽ đánh gãy chân đệ!"

"Vậy thì tốt rồi, tốt rồi! Ai cũng không chết!"

Hắn không ngừng lẩm bẩm như kẻ điên khùng. Kiếm Phong Chi thầm kêu không ổn, đêm qua bọn họ trộm rượu của Nhiếp Viễn uống đến say bí tỉ, sáng nay đầu Tư Hàn cũng hỏng mất rồi. Đang tính mang hắn đến chỗ Nhiếp Viễn xem thử thì hắn liền khàn giọng.

"Sư phụ... sư phụ đâu rồi?"

"Người đang ở rừng đào dưới núi."

"Rừng đào sao?"

Hứa Tư Hàn nhíu mày một cái không tin nổi. Chính là rừng đào tám dặm! Hắn bỗng dưng có một linh cảm vô cùng kỳ lạ. Trái tim trong lồng ngực bật nảy liên tục.

"Đại sư huynh. Đại sư huynh. Ta rất mừng gặp lại huynh, ta phải đi tìm sư phụ, tìm sư phụ!"

"Tiểu Thất!"

Kiếm Phong Chi gọi chưa dứt tiếng thì Hứa Tư Hàn đã phóng đi mất. Hắn khẽ gãi gãi đầu mấy cái.

"Chuyện gì kỳ lạ vậy trời? Mấy hôm nay không chỉ một mình Ngụy Trình kỳ lạ mà ngay đến đệ cũng kỳ lạ rồi... các người quả thật điên khùng nha!"

https://thuviensach.vn

Nhắc đến chuyện Ngụy Trình kỳ lạ Kiếm Phong Chi bất giác gò má hồng hồng một mảng. Đêm qua bỗng nhiên Ngụy Trình ôm hắn khóc lóc, còn nói yêu hắn, sau đó còn đè hắn xuống giường không ngừng hôn. Mặc dù sau đó hắn đã mắng Ngụy Trình nhưng mà cảm giác này cũng không tệ đi?

"Ngươi làm gì đứng đây? Hửm?"

Là giọng Ngụy Trình. Y vừa nói vừa từ phía sau ôm lấy eo Kiếm Phong Chi, cằm còn tì trên vai hắn.

"A... sư đệ làm gì đó?"

"Ngoan, cho ta ôm một lúc!"

Phong Chi nhíu nhíu mày đẩy tay y nhưng không được.

"Buông, hai đại nam nhân ôm cái gì?"

"Hôn cũng đã hôn rồi, ngươi còn muốn chối?"

"A!"

"Phong Chi, ngươi nói mình thích ăn tất cả bánh trong thiên hạ, còn muốn có một ngôi nhà ở ở giữa vườn lê, khi nào ngươi muốn, ta lập tức sẽ đưa ngươi đi!"

Kiếm Phong Chi giật mình. Những điều này là thứ thầm kín trong lòng hắn, cũng chưa từng nói ra với bất kỳ ai, vì sao Ngụy Trình lại biết chứ?

"Lão tử có thích thì cũng tự mình đi, vì sao phải cùng đi với đệ chứ?"

"Vì ngươi sau này phải gả cho ta!"

https://thuviensach.vn

"Gì... gì? Ngụy Trình, đệ điên rồi, từ hôm qua đến giờ ngươi rất kỳ lạ. Thả ta ra, thả ta ra... a!!!!!!!!"

"Không thả, cả đời cũng ôm ngươi!"

"Buông, buông ra..."

Trong phòng lại vang lên tiếng gào thét của Kiếm Phong Chi, Lục Niên đi ngang nghe thấy chặc lưỡi mấy cái.

"Chặc chặc, lục sư đệ đã xem Long dương bí tịch quá nhiều. Không ổn, không ổn! Đại sư huynh, huynh chịu khổ chút đi nha."

Nói xong hắn lướt qua rồi đến sân lớn luyện tập cùng các sư huynh đệ. Thiên Hoa sơn hôm nay trời trong gió mát, những cánh hoa trong gió không ngừng khoe sắc đưa hương.

***

Lúc này Hứa Tư Hàn một mình băng băng xuống núi. Hắn hiện tại cơ thể cùng nội lực của năm mười lăm tuổi vô cùng yếu ớt. Không thể đằng vân, vừa chạy một lúc đã cảm thấy có chút mệt.

Tư Hàn vừa chạy nước mắt vừa giàn giụa trên mặt. Thì ra ông trời đã cho hắn sống lại, hắn không biết rốt cuộc là ý gì, nhưng trên đời vốn có tồn tại rất nhiều chuyện mà bản thân cũng không thể ngờ đến được.

Hiện tại nếu đã sống lại thời gian trước, hắn sẽ sửa đổi tất cả. Hắn sẽ nói với Nhiếp Viễn về chuyện của Minh Tường Lan, để lão đến đó gặp cô cô sớm hơn, cô cô cũng không chết. Bọn họ sẽ sum họp cùng nhau.

Hắn sẽ xin Ngâm Tuyết nhận mình làm nghĩa tử sớm một chút, rồi làm một nhi tử ngoan ngoãn từ từ báo hiếu cho y. Phải rồi, hắn còn trở về nhà cũ thăm mộ của Hứa thợ săn và nãi nãi, hắn còn chưa trở về đó lần nào.

https://thuviensach.vn

Trên đường xuống núi, đến ngã ba đường vậy mà Tư Hàn lại nhìn thấy một nam nhân phóng ngựa lướt qua. Hắn không tin nổi liền quay đầu lại, bỗng nhiên kẻ kia cũng kiềm cương ngựa xoay đầu nhìn hắn.

"Lục Mạch?"

Hắn khẽ gọi một tiếng, Lục Mạch vì tiếng gọi này mà ánh mắt nhìn hắn càng thêm sâu thẳm. Lục Mạch trong ngực đang ôm theo Bạch Cửu, lúc này gương mặt Bạch Cửu có chút non nớt hơi ửng hồng giương đôi mắt trong suốt nhìn Tư Hàn.

"Mạch ca ca, huynh biết hắn sao?"

Bạch Cửu vừa nói, ánh mắt có chút giận hờn không rõ nghĩa. Lục Mạch nhìn Tư Hàn, môi bỗng nhếch lên thành một nụ cười nhẹ, khẽ gọi một tiếng, dù chỉ mấp máy môi nhưng Tư Hàn có thể nhìn thấy rất rõ.

"Ma tôn..."

Hắn liền mỉm cười gật đầu với Lục Mạch, còn nói một câu.

"Sống lại là tốt rồi. Chúng ta từ nay không nên gặp lại nữa."

Lục Mạch gật đầu, một tay ôm Bạch Cửu, nghiêng xuống hôn vào má hắn một cái dỗ người, rồi cả hai phóng ngựa rời đi.

Hóa ra sống lại không chỉ có mình hắn. Có lẽ ông trời đang muốn cho những kẻ từng phạm sai lầm có cơ hội lần nữa sửa sai. Giống như hắn, giống như Lục Mạch.

"Có khi nào sư phụ cũng..."

Tư Hàn không dám hy vọng nhiều, nhưng nếu như Hoàng Thiên Ngạo không sống lại giống hắn thì vì sao y giờ này lại đến rừng đào tám dặm

https://thuviensach.vn

chứ? Từ năm Tư Hàn mười lăm tuổi trở về trước thì Hoàng Thiên Ngạo cũng chưa từng một lần đến rừng đào tám dặm.

Tư Hàn chạy suốt nửa buổi mới đến nơi, mồ hôi đã tuôn ròng ròng ướt đẫm lưng áo hắ, nhưng một chút mệt mỏi cũng không có. Rừng đào trong nắng sớm hư hư ảo ảo như chìm trong cõi mộng. Ánh sáng từng luồng rọi xuống, những cánh bướm trắng không ngừng đảo cánh lượn lờ trong hoa cỏ.

Hoàng Thiên Ngạo một mình đứng dưới gốc đào năm đó hai người từng ôm nhau mà hóng mắt nhìn ra mặt hồ xanh biếc xa xa. Mái tóc cùng bạch y phiêu phiêu trong gió.

Bất giác, Tư Hàn cảm giác như đây chính là một giấc mộng, hắn sợ rằng khi tỉnh lại thì tất cả chỉ là hư không.

Hứa Tư Hàn liền nhắm nghiền mắt lại rồi mở ra lần nữa, nhưng Hoàng Thiên Ngạo vẫn đứng đó. Hắn liền òa khóc, nước mắt rơi lã chã xuống mặt. Hắn một bước, hai bước... càng lúc càng nhanh, cuối cùng hắn chạy đến chỗ của Hoàng Thiên Ngạo. Trái tim trong lồng ngực càng lúc càng đập mạnh, vang lên từng tiếng 'thình thịch, thình thịch'.

Hắn vừa chạy vừa gọi.

"...Sư phụ!"

Hoàng Thiên Ngạo nghe tiếng gọi thì quay đầu lại, nhìn Hứa Tư Hàn đang từ phía xa chạy đến, gương mặt của hắn trong nắng sớm ửng hồng. Bất giác, y vươn tay ra đón lấy hắn, môi cũng vẽ lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

-------HOÀN CHÍNH VĂN--------

LỜI KẾT:

https://thuviensach.vn

***Các ngươi muốn mua Phiên ngoại thì vui lòng đọc kỹ Phần thông báo PHIÊN NGOẠI & Ebook đã up trước chương này 2 phần nhé!

Ta viết Hỏa phụng hoàng vào ngày 7.6, tính đến hôm nay đã là hơn 6 tháng. Hành trình ròng rã đầy nước mắt và nụ cười cùng các ngươi. Hành trình dài với vợ chồng Bé bảy, chúng ta nhìn Bé bảy từ khi nó mới sinh ra cho đến lúc lớn lên, biết yêu rồi gả đi. Ta thật thấy vô cùng cảm động.

Có rất nhiều bạn đồng hành với ta từ những tác phẩm đầu tiên cho đến bây giờ, cũng có rất nhiều bạn mới. Cho đến hiện tại ta đã hoàn nhiều tác phẩm với nhiều thể loại. Ta đều nhớ rất kỹ những comment đáng yêu của các ngươi. Nhà tuy nhỏ nhưng không khí vô cùng ấm áp. Hy vọng trong tương lai các ngươi tiếp tục ủng hộ truyện mới của ta nữa nhé!

Hiện tại ta dành 1 tháng để viết Phiên ngoại + phát hành ebook + nghỉ ngơi. Cho nên, đầu năm 2020 ta sẽ trở lại. Có thể là cuối tháng 1. Còn thể loại nào thì các ngươi đề nghị thử xem sao, ta hiện tại chưa có nghĩ tới nữa.

Tuy đã có thông báo về Phiên ngoại, nhưng ta vẫn nhắc lại lần nữa. Phiên ngoại viết 3 phần lớn dành cho 3 cp: Rồng phụng, Mạch Cửu (sinh tử văn), Trình Chi sau quá trình trọng sinh đầy hường phấn. Các ngươi ủng hộ ta thì MUA nhé!

Lần nữa xin đa tạ! Follow ta, vào danh sách tác phẩm của ta để xem các truyện đã hoàn. Kết bạn trên facebook: Minh Nguyệt Vô Ưu để giao lưu nhé!

Xin đa tạ và sớm gặp lại!

Minh Nguyệt Vô Ưu

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại

Phiên ngoại ta đã viết xong, các bạn hôm trước đăng ký mua, xin vui lòng kiểm tra email hoặc tin nhắn Facebook, ta đã gửi Phiên ngoại đến các ngươi rồi nhé! Đa tạ đã ủng hộ!

Phiên ngoại và ebook mở bán không thời hạn, các bạn nào có nhu cầu thì liên hệ ta nhé! Đa tạ đã ủng hộ!

Dưới đây là nhân dạng của tiểu nữ, bên ngoài có gặp ta thì nhớ chiếu cố nghe hơm. Hun cái coi, năm mới vui vẻ! Sau tết ta trở lại với bộ truyện mới. Hẹn gặp lại!

https://youtu.be/y6h8WiBdQTY

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Ai Đã Đặt Ebook????

Hi các ngươi. Tình hình là sáng nay ta có nhận được 39k chuyển khoản ngân hàng. Người chuyển tên Khoa, nhưng ko ghi email hoặc nick Facebook nên ta tìm ko ra. Tên này trên Facebook cũng nhiều bạn có nên cuối cùng ta ko biết ai để chuyển ebook. Bạn đã mua nhìn thấy tin này vui lòng inbox cho Minh Nguyệt Vô Ưu để nhận ebook nhé! Đa tạ!

https://thuviensach.vn

HỎA PHỤNG HOÀNG

Minh Nguyệt Vô Ưu

dtv-ebook.com

Truyện Mới

NGUYỆT QUANG THẦN XUYẾN

Tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu

Facebook tác giả: Minh Nguyệt Vô Ưu (Ngoài ra có một số bạn lập fanpage: Minh Nguyệt Vô Ưu Vietnam fanpage trên facebook. Trên đó sẽ cập nhật tiến độ của truyện + tổ chức game trúng thưởng + fanart. Các bạn nào quan tâm có thể vào like page nhé!)

Thể loại: hiện đại, nhân thú x huyền huyễn, mặt than băng sơn người sói công x độc mồm cường thụ, H, ngược nhẹ, HE.

Tóm tắt:

Công trong truyện là thủ lĩnh của loài sói, tu luyện ngàn năm thành người. Công có một thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã yêu thích người này. Hứa hẹn khi công lên ngôi sẽ lấy người này làm vợ.

Trước khi đám cưới, thanh mai trúc mã của công bị trúng độc sắp chết. Công dùng 7 phần linh lực của mình, vào trong đêm trăng tròn, luyện thành một vòng xuyến (vòng đeo tay). Vòng xuyến có màu bạc của ánh trăng, cho nên gọi là Nguyệt Quang. Công định mang Nguyệt quang thần xuyến đeo vào tay cho thanh mai trúc mã để cứu hắn.

Đáng tiếc, Nguyệt quang thần xuyến đã bị thụ đánh cắp trước khi đeo vào tay của thanh mai trúc mã. Thụ trộm vòng xuyến mục đích mang về để cứu sư phụ của mình. Trên đường đi, bị người của công truy sát, thụ liền

https://thuviensach.vn

phong ấn vòng xuyến vào cổ tay mình giấu đi. Chưa kịp về đến nơi cứu người thì thụ đã bị giết chết. Sau đó, linh hồn xuyên vào bào thai 2 tháng của một người phụ nữ. Người phụ nữ này không muốn giữ đứa con này, và đang trên đường đến gặp bác sĩ giải quyết.

Trùng hợp, thanh mai trúc mã của công vì không có vòng xuyến cứu mạng nên cũng đã chết, đầu thai vào làm em trai của thụ.

Dự kiến truyện sẽ 3 ra ngày ra 1 chương, tùy theo điều kiện thời gian cho phép. Như 1 số bộ truyện trước, sau khi hoàn truyện, bạn nào là quán quân xé tem, và hạng 1 + 2+ 3 số lượng bình luận sẽ được tặng 1 quyển ebook kèm phiên ngoại.

ĐÃ ĐĂNG TRUYỆN, các bạn vào danh sách truyện của ta để xem nhé!

(Vui lòng không re-up hoặc chuyển ver dưới mọi hình thức. Xin cảm ơn!)

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Văn Án
Chương 1: Hỏa Phụng Hoàng Xuất Thế
Chương 2: Đại Yêu Quái
Chương 3: Hồi Ức
Chương 4: Đón Dâu
Chương 5: Tiểu Thất
Chương 6: Gây Họa
Chương 7: Sư Phụ
Chương 8: Trả Thù
Chương 9: Một Chút Mâu Thuẫn
Chương 10: Trộm Tình
Chương 11: Ghen
Chương 12: Dây Dưa (H Nhẹ)
Chương 13: Rời Khỏi Thiên Hoa Sơn
Chương 14: Gặp Lại
Chương 15: Hẹn Hò
Chương 16: Tình Nồng Ý Mật (H+)
Chương 17: Trở Về Thiên Hoa Sơn
Chương 18: Thiên Hậu Đến
Chương 19: Gặp Lại Mẫu Thân
Chương 20: Thay Đổi
Chương 21: Hủy Hôn
Chương 22: Dư Vị Ái Tình (H)
Chương 23: Biến Cố Thiên Hoa Sơn
Câu Chuyện Bị Bẻ Răng Của Tiểu Thất Và Rồng Ngủ Gật
Chương 24: Gặp Lại
Chương 25: Sự Thật

https://thuviensach.vn

Chương 26: Nước Mắt Của Rồng
Chương 27: Tỉnh Lại
Chương 28: Trở Về Thiên Hoa Sơn (H)
Chương 29: Gặp Lại
Chương 30: Dứt Tình
Chương 31: Tình Nồng Ý Mật (H)
Chương 32: Mưu Tính
Chương 33: Đến Bắc Hải
Chương 34: Gặp Lại (H Nhẹ)
Chương 35: Nửa Đêm
Chương 36: Về Huyền Môn Cung
Chương 37: Bão Lòng
Thông Báo
Chương 38: Ghen
Chương 39: Mộng Cảnh
Chương 40: Rời Đi (H)
Chương 41: Đại Náo Thiên Giới
Chương 42: Yêu Thương Lần Nữa (H)
Chương 43: Bị Bắt Cóc
Chương 44: Khổ Hình
Chương 45: Cuộc Đời Vô Thường
Chương 46: Một Kiếp
Chương 47: Trước Khi Chia Ly
Chương 48: Rời Đi (H)
Chương 49: Truy Sát
Chương 50: Hài Tử
Chương 51: Trước Đại Chiến
Chương 52: Tử Biệt
Chương 54: Sự Thật
Chương 55: Cửu Vỹ Hồ
Chương 56: Đến Vạn Trùng Sơn
Phiên Ngoại Và Ebook

https://thuviensach.vn

Chương 57: Giao Chiến Khốc Liệt
Chương Cuối: Trận Chiến Cuối Cùng - Khởi Đầu Mới (Hoàn)
Phiên Ngoại
Ai Đã Đặt Ebook????
Truyện Mới

https://thuviensach.vn